

Ellen G. White Estate

VIDNESBYRD FOR MENIGHEDEN

Bind. 3

ELLEN G. WHITE

**Vidnesbyrd for
menigheden bind 3**

Ellen G. White

**Copyright © 2014
Ellen G. White Estate, Inc.**

Information about this Book

Overview

This eBook is provided by the [Ellen G. White Estate](#). It is included in the larger free [Online Books](#) collection on the Ellen G. White Estate Web site.

About the Author

Ellen G. White (1827-1915) is considered the most widely translated American author, her works having been published in more than 160 languages. She wrote more than 100,000 pages on a wide variety of spiritual and practical topics. Guided by the Holy Spirit, she exalted Jesus and pointed to the Scriptures as the basis of one's faith.

Further Links

[A Brief Biography of Ellen G. White](#)
[About the Ellen G. White Estate](#)

End User License Agreement

The viewing, printing or downloading of this book grants you only a limited, nonexclusive and nontransferable license for use solely by you for your own personal use. This license does not permit republication, distribution, assignment, sublicense, sale, preparation of derivative works, or other use. Any unauthorized use of this book terminates the license granted hereby.

Further Information

For more information about the author, publishers, or how you can support this service, please contact the Ellen G. White Estate at mail@whiteestate.org. We are thankful for your interest and feedback and wish you God's blessing as you read.

Indhold

Information about this Book	i
Vidnesbyrd 21 (1872)	
En appel for byrdebærere	6
Uhelligede evner	17
Uligevægtige sind	26
Modsætter sig adventister	30
Modsætter sig adventister	30
Fortrolig venskab med verdslige	33
Sagen I New York	41
Slægtsforhold i menigheden	46
Slægtsforhold i menigheden	46
Arbejdende for Gud	49
Arbejdende for Gud	49
En ikke pålidelig erfaring	59
Troskab I hjemmets pligter	69
Stolthed og tomme tanker	72
Arbejdet I Battle Creek	75
Særlige prøvelser	85
Særlige prøvelser	85
Det tabte får	88
Den tabte sølvmønt	89
Den tabte sølvmønt	89
Den fortabte søn	91
Den fortabte søn	91
Arbejdet blandt menighederne	95
Evangelie-sædemanden	101
Evangelie-sædemanden	101
Hveden og ugræsset	103
Hveden og ugræsset	103
Til velhavende forældre	107
Vidnesbyrd 22 (1872)	
En rigtig opdragelse	119
Nøje restriktioner i skolen	123
Nøje restriktioner i skolen	123

Slægters fysiske degeneration	126
Slægters fysiske degeneration	126
Vigtigheden af hjemmeskolen	129
Vigtigheden af hjemmeskolen	129
Fysisk arbejde for studerende	135
Fysisk arbejde for studerende	135
Helsereformen	146
Helseinstituttet	151
Bifald og ros en fare	168
Arbejde for de fejlende	169
Sabbatsskolen	171
Medarbejdere på kontoret	173
Kærlighed og pligt	178
Battle Creek menigheden	180
Missionsarbejdere	185
Diskussionernes effekt	194
Unge farer og opgaver	202
Selvglade prædikanter	207
Overdreven kærlighed til profit	221
Vidnesbyrd 23 (1873)	
Menigheden i Laodikea	228
Tydelige vidnesbyrd til menigheden	232
Tydelige vidnesbyrd til menigheden	232
Kæmper med Guds Ånd	236
Kæmper med Guds Ånd	236
Akabs tilfælde er en advarsel	238
Akabs tilfælde er en advarsel	238
Akans synd og straf	240
Akans synd og straf	240
Pligten til at straffe synd	242
Pligten til at straffe synd	242
Begærlighed blandt Guds folk	246
Begærlighed blandt Guds folk	246
Bekendelserne kommer for sent	248
Bekendelserne kommer for sent	248
Elias irettesætter Akab	250
Elias irettesætter Akab	250
Ofret på Karmels bjerg	255

Ofret på Karmels bjerg	255
Elias ydmyghed	262
Elias ydmyghed	262
Elias er fortvivlet	264
Elias er fortvivlet	264
Moses og Aron	269
Moses og Aron	269
Til en ung prædikant og hans hustru	278
Arbejdets pionere	285
Arbejdets pionerer	285
Dagdrømmeri	300
Vidnesbyrd 24 (1875)	
Det store oprør	308
Afgudsdyrkelse i bund og grund	309
Afgudsdyrkelse i bund og grund	309
Lovtavlerne brudt	311
Lovtavlerne brudt	311
Folket knurrer	313
Folket knurrer	313
Kora, Datan og Abiram	315
Kora, Datan og Abiram	315
Smiger og falsk forståelse	316
Smiger og falsk forståelse	318
Karakteren prøves	320
Karakteren prøves	320
Oprørerne går fortabt	323
Oprørerne går fortabt	323
Oprøret ikke afværget	325
Oprøret ikke afværget	325
En lektie til vor tid	327
En lektie til vor tid	327
Ringagtet barmhjertighed	330
Ringagtet barmhjertighed	330
Foragt for tilrettevisning	333
Foragt for tilrettevisning	333
En appel til de unge	337
Den trofaste Abraham	343
Den trofaste Abraham	343

Kristi ydmygelse	346
Kristi ydmygelse	346
Tiende og offergaver	355
Systematisk godgørenhed	380
Personlig uafhængighed	385
Diskussioner bør undgås	394
Diskussioner bør undgås	394
Menighedens autoritet	398
Menighedens autoritet	398
Enhed i menigheden	404
Selvsikkerhed er en snare	417
Selvsikkerhed er en snare	417
Sand renselse i tjenesten	426
Vidnesbyrd 25 (1875)	
Arbejdets betydning	434
Tilstanden i verden	437
Tilstanden i menigheden	440
Kærlighed til verden	443
Anmasselse	448
Appetittens magt	452
Ledelse	458
Et kald på midler	474
Pligten over for den uheldigt stillede	476
Menneskets pligt over for sine medmennesker	485
Kærlighed og forståelse i hjemmet	491
Kærlighed og forståelse i hjemmet	491
Tilbageholdenhed i familier	497
Tilbageholdenhed i familier	497
Syndens begærlighed	506
Flittighed i tjenesten	513
Forældre som reformatorer	522
Kan ikke komme derved«	531

Vidnesbyrd 21 (1872)

En appel for byrdebærere

EN APPEL FOR BYRDEBÆRERE

Kære brødre og søstre: Jeg føler mig for tiden tvunget til at fuldføre en længe forsømt opgave.

Nogle år før min mands farlige og lammende sygdom udførte han mere arbejde end to mænd kunne have gjort samtidig. Han fandt ikke tid for at lindres fra ansvarspress og få åndelig og fysisk hvile. Igennem *Vidnesbyrdene* blev han advaret for sin fare. Jeg fik vist at han gjorde alt for meget hjernearbejde. Jeg vil her kopiere et skrevet vidnesbyrd, givet så langt tilbage som 26. august, 1855:

Da jeg var i Paris, Maine, fik jeg vist at min mands helbredstilstand var kritisk, at hans iver havde været for meget for hans styrke. Da den nærværende sandhed først blev offentliggjort, lagde han stor anstrengelse for dagen og arbejdede med kun lidt opmuntring eller hjælp fra sine brødre. Fra først af havde han taget byrder på sig som havde været for belastende for hans fysiske styrke.

[10] Disse byrder kunne ikke være så tunge hvis de blev ligeligt fordelt. Medens min mand påtog sig mange ansvar, var nogle af hans brødre i tjenesten ikke villige til at tage nogen. Og dem som undgik byrder og ansvar indså ikke hans byrder og var ikke så interesserede i Guds sags fremme som de skulle have været.

Min mand mærkede denne mangel og lagde sin skuldre under byrder der var for tunge og som næsten knuste ham. Som følge af disse ekstra anstrengelser vil flere sjæle frelses, men det er disse anstrengelser der har taget på hans beskaffenhed og frarøvet ham styrke. Jeg er blevet vist at han i stor målestok burde lægge sin iver til side; Gud er villig til at han lindres fra hans hårde arbejde og at han burde bruge mere tid på at studere skrifterne og på samvær med hans børn og udvikle dem.

»Jeg så at det ikke er vor opgave at gøre det mere indviklet for os selv med vore egne prøvelser. Et sådant åndeligt slid på grund af andres fejl, burde undgås. Min mand kan fortsætte med at arbejde af

hele sin kraft, sådan som ham har gjort og som følge deraf gå ned i graven og hans arbejde tabes for Guds sag; eller han kan lindres nu, medens han har nogen styrke tilbage og holde lidt længere og hans arbejde er mere effektivt.«

Jeg vil nu gengive fra et vidnesbyrd fra 1859: »I mit sidste syn fik jeg vist at Herren ville have at min mand skulle give sig selv mere af med bibelstudium, så han bedre kan arbejde i ord og lære, både i tale og i skrift. Jeg så at vi i fortiden havde opbrugt alle vore kræfter ved megen iver og bekymring for at bringe menigheden i den rette position. Så tungt et arbejde på forskellige steder, bære menighedens byrder, forlangtes der ikke; for menigheden burde bære sine egne byrder. Vor gerning er at belære dem i Guds ord, at tilskynde dem til den erfaringsmæssige religions nødvendighed og til at afgrænse så klart som muligt det korrekte standpunkt med hensyn til sandheden. Gud ville have os til at opløfte vore stemmer i den store forsamling over punkter i den nærværende sandhed som er af livsvigtig betydning. Disse bør fremstilles med klarhed og med beslutsomhed og bør også skrives ud, så de stille budbringere kan bringe dem til folk over alt. Fra vor side forlanges en mere gennemgribende helligelse til det væsentlige arbejde; vi må være alvorlige med at leve i lyset af Guds ansigt. Hvis vore tanker var mindre optagede af prøvelser i menigheden ville de være frigivet til bibelske emner; og en nøjere anvendelse af bibelsandheden ville vænne sindet til at løbe i den kanal og vi ville således bedre være udrustet for det betydningsfulde arbejde vi har fået overdraget.

[11]

»Jeg fik vist at Gud ikke lægger så tunge byrder på os som vi før har båret. Det er vor pligt at tale til menigheden og vise dem nødvendigheden for at de klarer sig selv. De er blevet båret for meget. Grunden til at vi pålægges at tage flere tunge byrder og gå ind i svært arbejde er at Herren har et arbejde til os som har en anden karakter. Han vil ikke have at vi skal udtømme vore fysiske og åndelige kræfter, men have dem i reserve, så vore stemmer, ved særlige anledninger, hvor hjælp er nødvendigt, kan høres.

»Jeg så at vigtige tiltag ville gøres, hvor vor indflydelse med at lede vil kræves; hvor påvirkninger ville fremkomme og vildfarelser af og til ville komme ind i menigheden og at vor indflydelse da ville være påbudt. Men hvis vi er udtømt af det tidligere arbejde, vil vi ikke have den rolige dømmekraft, den konduite og selvkontrol der

er nødvendig til den vigtige stund hvor Gud vil have os til at spille en fremtræende rolle.

»Satan har forkrøblet vore anstrengelser ved at få menigheden til at forlange næsten dobbelt arbejde af os og hugge vej igennem mørke og vantro. Disse anstrengelser for at bringe tingene, i menighederne, i orden har udtømt vor styrke og træthed og svaghed er fulgt efter. Jeg så at vi har et arbejde at gøre, men sjælefjenden vil modstå enhver anstrengelse som vi forsøger at gøre. Folket kan komme i en frafaldenheds tilstand, så at Gud ikke kan velsigne det og det vil være nedslående; men vi bør ikke miste modet. Vi bør gøre vor pligt med at give lyset og lade ansvaret være hos folket.«

[12] Jeg vil her gengive et andet vidnesbyrd, skrevet den 6. juni 1863: »Jeg fik vist at vort vidnesbyrd stadig behøves i menigheden, at vi bør arbejde på at spare os for prøvelser og bekymringer, og at vi bør bevare et opbyggeligt sind. Dem på kontoret har til opgave at belaste deres hjerner mere og min mand noget mindre. Megen tid bruger han på forskellige anliggender som forvirrer og belaster hans tanker og gør ham ude af stand til at studere eller skrive og således forhindrer han sit lys at skinne i Review som det skulle.

Min mands tanker burde ikke overflydes og overbelastes. De må have hvile og han må være fri til at skrive og tage sig at ting andre ikke kan. Dem på kontoret, kunne løfte en stor vægt af byrder fra ham, hvis de indvie sig selv til Gud og føle en dyb interesse for arbejdet. Ingen selviske følelser bør være blandt dem som arbejder på kontoret. Det er Guds arbejde som de er involveret i og de er regnskabsskyldige over for ham for deres motiver og den måde denne del af hans værk udføres på. De er pålagt at disciplinere deres sind. Mange føler at efterladdenhed ikke fører nogen skyld med sig. Det er en stor fejltagelse. Efterladdenhed er en synd. Den fører til mange bommerter og til megen uorden og mange fejl. Ting der burde gøres bør ikke glemmes. Sindet må anstreges; det må disciplineres indtil det vil huske.

»Min mand har haft meget at tage sig af og har gjort mange ting som andre burde have gjort, men som han var bange for at få dem til, så ikke, de i deres ligegyldighed, ville begå fejl der ikke så let rådes bod på og således medfører tab. Dette har været en stor pine for ham. Dem som arbejder i kontoret burde lære noget. De burde tage hensyn til deres egen hjerne og anvende og bruge den; for de har kun den

gren af arbejdet, medens min man har ansvaret for mange afdelinger af arbejdet. Hvis en arbejdsmand gør en fejltagelse, bør han føle at det påhviler ham at udbedre skaden fra sine egne midler og bør ikke lade kontoret lide tab ved hans skødesløshed. Han bør ikke [13] ophøre med at bære ansvar, men prøve igen og undgå de tidligere fejltagelser. På den måde vil han lære at være så forsigtig som Guds ord altid forlanger og så vil han blot gøre sin pligt.

»Min mand burde tage sig tid til at gøre de ting som han vurderer ville beskytte hans helbred. Han har ment at han må kaste de byrder og ansvar som var på ham fra sig og forlade kontoret, ellers vil hans sind lide brud. Jeg er blevet vist at når Herren hjælper ham væk fra hans stilling, ville han give ham lige så klart bevis for sin hjælp som han gav da han lagde arbejdets byrde på ham. Men han har båret for mange byrder og dem som arbejder sammen med ham på kontoret og også hans tjenende brødre, har været for villige til at han skulle bære dem. De har, i almindelighed stået tilbage for at bære byrder og har sympatiseret med dem som knurrede over ham og ladet ham stå alene medens han var bøjet ned under kritik, indtil Gud har forsvaret hans måde. Hvis de havde taget deres del af byrderne, ville min mand være hjulpen.

Jeg så at Gud nu forlanger at vi skal tage os særlig af den sundhed han har givet os, for vort arbejde er endnu ikke fuldført. Vort vidnesbyrd må stadig frembæres og vil have indflydelse.

[Vi må bevare vore kræfter for at kumme virke for Guds sag, når det kræves af os. Vi må sørge for at vi ikke påtager os opgaver, som andre kan og bør løse. Vort helbred beror på, om vi skaber en glad, optimistisk og fredelig atmosfære omkring os. Guds gerning forhindrer ikke, at vi passer på helbredet og hviler ud efter en krævende indsats. Et fuldkomment arbejde kræver et fuldkomment helbred. Når vi er overanstrengt og udmattede, bliver vi nemt forkølede og så er der fare for angreb af alvorligere sygdomme. Vi må ikke overlade til Gud at tage vare på os, for det ansvar har han overladt til os selv. *Kristus alene* side 155]

Den 25. oktober, 1869, i Adams Centeret, New York, fik jeg vist at nogle prædikanter blandt os ikke bærer det ansvar som Gud ville have dem til at bære. Denne forsømmelse kaster ekstraarbejde på dem som er byrdebærere, især på min mand. Nogle prædikanter [14] undlod at gøre noget og vove noget i Guds sag og arbejde. Vigtig-

ge beslutninger skal træffes; men da mennesker ikke kan se enden fra begyndelsen, undtager nogle sig fra at vove noget og fremhjelpe noget som Guds forsyn har ledelsen af. Nogen må gøre fremskridtene; en må vove i frygt for Gud, håbe oprigtigt med ham. De prædikanter som undgår denne del af arbejdet mister meget. De opnår ikke den erfaring som Gud har udtænkt at de skal have for at gøre dem stærke og tilstrækkelige mennesker som man kan stole på i enhver nødsituation.

Bror A, du holder dig tilbage for at løbe risiko. Du er ikke villig til at vove når du ikke kan se vejen helt klar. Alligevel må nogen gøre dette arbejde; nogen må vandre i tro, ellers bliver der ikke gjort fremskridt og intet bliver udrettet. En frygt for at gøre fejltagelser og fejlgreb og så blive bebrejdet, binder dig. Du undskylder dig selv fra at tage ansvar fordi du tidligere har gjort nogle fejltrin. Men du burde handle ud fra den bedste bedømmelse, betro Gud de bedste resultater. Nogen må gøre dette og for enhver er det en vanskelig stilling. En bør ikke bære hele dette ansvar alene, men med megen eftertanke og alvorlig bøn, bør det deles ligeligt.

Under min mands lidelser, prøvede og forsøgte Herren sit folk for at afsløre hvad der var i deres hjerter; og ved dette viste han dem hvad der var uopdaget i dem som ikke var i overensstemmelse med Guds Ånd. De prøvende omstændigheder som vi var sat i, fremkaldte det af vore brødre som aldrig ellers kunne afsløres. Herren beviste for sit folk at menneskers visdom er dårskab og at hvis de ikke bekendte sig en fast tillid og fortrøstning til Gud, ville deres planer og udregninger vise sig at være en fejltagelse. Vi skal lære af disse ting. Hvis vi begår fejl, skal de kunne belære, men ikke få os til at undgå byrder og ansvar. Når meget er på spil og hvor sager af livsvigtig betydning skal overvejes og vigtige spørgsmål afgøres, [15] bør Guds tjenere tage et personligt ansvar. De kan ikke lægge byrden fra sig og alligevel gøre Guds vilje. Nogle prædikanter mangler de nødvendige kvalifikationer for at bygge menigheder op og de er ikke villige til at bære noget i Guds sag. De har ikke natur til at give sig selv helt hen til arbejdet, med deres udelte interesse, deres uformindskede iver, deres tålmodighed og utrættelige udholdenhed. Kunne disse egenskaber leve livligt, ville menigheden holdes i orden og min mands arbejde ville ikke være så tungt. Alle prædikanter har ikke hele tiden i tanke at alles arbejde må kunne holde til dommens

undersøgelse og at ethvert menneske vil blive belønnet efter hvordan hans gerninger har været.

Bror A, du har et ansvar at bære med hensyn til helseinstituttet. Du bør overveje, du bør tænke dig om. Ofte har den tid, du har brugt på læsning, været den allerbedste tid du kunne bruge til overvejelse og undersøge hvad der kunne gøres for at bringe tingene i orden på institutionen og på kontoret. Min mand tager disse byrder på sig fordi han ser at arbejdet for disse institutioner må gøres af nogen. Da andre ikke vil lede, falder han ned i en kløft og så vil hans plads mangle.

Gud har rådet og advaret min mand med hensyn til at passe på sin sundhed. Jeg fik vist at han blev oprejst af Herren og at han lever som et barmhjertighedens mirakel - ikke i den hensigt at påtage sig de byrder igen som han engang faldt under, men for at Guds folk kan få gavn af hans erfaring i arbejdet i almindelighed og i forbindelse med det arbejde har Herren givet mig og den byrde han har lagt på mig at bære.

Bror A, du bør udvise stor omhu, især i Battle Creek. Når du besøger, bør din samtale være over de vigtigste emner. Sørg for at bakke op om forskriften op ved dit eksempel. Dette er en vigtig post og vil kræve arbejde. Medens du er her, bør du tage tid til at overveje de mange ting som behøver at blive gjort og som kræver alvorlig eftertanke, omhyggelig opmærksomhed og den alvorligste, redelige bøn. Du bør føle en lige så stor interesse for ting der har med sagen at gøre, for Helseinstitutionens og forlagshusets arbejde, som min mand føler; du bør føle at arbejdet er dit. Du kan ikke gøre det arbejde som Gud særlig har udrustet min mand til at gøre, han kan heller ikke gøre det arbejde som Gud har særlig udrustet dig til at gøre. Alligevel kan I begge sammen, forenet i harmoniske bestræbelser, du på dit embede og min mand på sit, udrette meget.

[16]

Det arbejde som vi er fælles om er stort; og virksomme, villige, byrdebærende medarbejdere er der i virkeligheden få af. Gud vil give dig styrke, min bror, hvis du vil gå frem og vente på ham. Han vil give min mand og jeg selv styrke i vor fælles arbejde, hvis vi gør alt til hans ære, efter vor evne og styrke til arbejdet. Du burde placeres der hvor du ville have bedre anledninger til at bruge dine gaver efter de evner som Gud har givet dig. Du burde lægge hele vægten på Gud og give ham anledning til at belære, føre og indprente dig. Du

føler en dyb interesse for Guds sag og værk og du burde se på ham efter lys og vejledning. Han vil give dig lys. Men, som en Kristi ambassadør, er du pålagt at være trofast, at rette fejl i sagtmodighed og kærlighed og dine anstrengelser vil ikke vise sig at være forgæves.

Siden min mand er kommet sig over sin sygdom, har vi arbejdet alvorligt. Vi har ikke rådført os med vort eget behag eller vore fornøjelser. Vi har rejst og arbejdet til lejr møder og overbebyrdet vor styrke uden hvilens fordele, så vi har pådraget os svagheder. I løbet af 1870 deltog vi i tolv lejr møder. Ved en del af disse møder, påhvilede arbejdsbyrden os næsten helt. Vi rejste fra Minnesota til Maine og til Missouri og Kansas.

[17] Min mand og jeg forenede vore bestræbelser på at forbedre Helse-reformereren [nu hedder den God Helse] og gøre det til et interessant og udbytterigt magasin, et som ville være ønskværdigt, ikke kun af vore folk, men af alle klasser. Det var en streng byrde for ham. Han gjorde også meget betydningsfulde tiltag for *Review* og *Instructor*. Han udrettede det arbejde som tre mænd skulle dele. Og medens alt dette arbejde tilfaldt ham i forlagsarbejdet, krævede Helseinstitutionens og Udgivelsesselskabets forretnings afdelinger to mænds arbejde for at afhjælpe dem fra den finansielle knibe.

Upålidelige mennesker som havde fået kontor og institutionens arbejde betroet, havde, på grund af selvished og en mangel på helligelse, sat tingene i den værste mulige tilstand. Der var indviklede forretninger der skulle plejes. Min mand satte sig lige i det værste og arbejdede med al sin energi. Han var træt. Vi kunne se at han var i fare; og vi kunne se hvordan han pludseligt ville stoppe, hvis han ikke ville holde på med at arbejde på kontoret. En ny rådvildhed kom næsten hver dag, nogle nye vanskeligheder på grund af menneskers upålidelighed som har påtaget sig arbejdet. Hans hjerne var belastet til det yderste. Men den værste forvirring er nu ovre og arbejdet går gunstigt frem.

Ved Generalkonferensen bad min mand om at blive lettet for sine byrder; men upåagtet hans forespørgsel, blev byrden for redigering af *Review* og *Reformer* lagt på ham, med den opmuntring at mennesker, som bosætter sig i Battle Creek, ville tage byrder og ansvar som de skulle. Men hidtil er der ikke kommet nogen til at løfte hans byrder for kontorets administrative arbejde.

Min mand bliver hurtig træt. Vi har deltaget i de fire vest-lejrmøder og vore brødre tilskynder os til at deltage i østmøderne. Men vi tør ikke påtage os flere byrder. Da vi kom fra arbejdet med vestens lejrmøde i juli 1871, fandt vi en masse ting der ventede og var ophobet under min mands fravær. Vi havde endnu ikke fået nogen anledning til at hvile. Min mand må lettes fra de byrder som var blevet lagt på ham. Der er for mange der bruger hans hjerne i stedet for at bruge deres egen. I synet af det lys Gud har fundet behag i at give os, beder vi jer, mine brødre, om at lindre min mand. Jeg er ikke villig til at vove følgerne af at han går ud og arbejder som han har gjort. Han behandlede jer trofast og uselvsk i årevis og til sidst faldt under presset af byrder lagt på ham. Men hans brødre som han stolede på, forlod ham bare. De lod ham falde ned i mine hænder og svigtede ham. I henvend to år var jeg hans sygeplejerske, hans opvarter og hans læge. Jeg ønskede ikke at gå igennem dette en anden gang. Brødre, vil I løfte byrderne fra os og lade os bevare styrke som Gud ville have os til, så sagen i det store kan få gavn af de anstrengelser vi kan gøre i hans styrke. Eller vil I lade os blive så svage at vi vil blive unyttige over for sagen?

[18]

Den foregående del af denne appel blev læst op ved New Hampshire lejrmødet, August, 1871.

[Da vi kom tilbage fra Kansas efteråret 1870, var bror B hjemme. Han var syg og havde feber.] Søster Van Horn, var på det tidspunkt borte fra kontoret som følge af en feber var kommet over hende på grund af hendes moders pludselige død. Bror Smith var også væk fra kontoret, i Rochester, New York, for at komme sig over en feber. Der var en masse ugjort arbejde på kontoret, alligevel forlod bror B sin pligtpost for at tilfredsstille sit eget behag. Hans hændelse var typisk for mennesker. Hellige pligter hvilede kun let på ham.

Det var et stort brud på betroet arbejde han skulle udføre at han gjorde der. Hvilken markant modsætning er ikke Kristi liv, vort forbillede! Han var Jehovas søn og vor frelses Ophav. Han arbejdede og led for os. Han fornægtede sig selv og hele hans liv var et vedvarende slid og afsavn på fornødenheder. Havde han selv valgt dette, kunne han lade sine dage gå væk i velvære og overflod, i en verden af sine egne skabninger og kræve sig alle fornøjelser og nydelser som verden kunne give ham. Men han tog ikke sin egen

bekvemmelighed i betragtning. Han levede ikke for at behage sig selv, men for at gøre godt og strø sine velsignelser til andre.

[19] Bror B var syg af feber. [Han var i en kritisk situation.] I retfærdighed over for Guds sag, føler jeg mig tvunget til at sige at hans sygdomme ikke var en følge af ihærdig helligelse for kontorets interesser. En uklog udsættelse af sig selv på turen til Chicago, for sit eget behag, var grunden til hans lange kedelige, lidelsesfulde sygdom. Gud støttede ham ikke at forlade arbejdet, når så mange som udfyldte betydningsfulde embeder i kontoret var fraværende. På netop det tidspunkt han ikke burde undskylde sig selv for en time, forlod han sin pligtpost og Gud støttede ham ikke.

[Vi fik ingen tid til at hvile, til trods for at vi var trætte og trængte til ro. Vi måtte tage fat med redigeringen af *Review, The Reformer* og *Yough's Instructor*.] Mange breve er blevet lagt til side indtil vi kunne vende tilbage og undersøge dem. Tingene på kontoret var i en sørgelig forfatning. Alt behøves at komme i orden. [Min mand tog fat på arbejdet og jeg hjalp ham så godt jeg kunne,] men det var kun lidt. Han arbejdede uophørligt for at rette op på vore håbløse forretningssager og på at forbedre situationen for vore tidsskrifter. Han kunne ikke være afhængig af nogen af sine tjenendes brødres hjælp. Hans hoved hjerte og hænder var fulde. Han blev ikke opmuntret af brødrene A og C, da de vidste han stod alene under byrderne i Battle Creek. De holdt ikke hans hænder oppe. De skrev på den mest deprimerende måde om deres dårlige helbred og at de var i en så forpint tilstand at de ikke kunne påtage sig noget arbejde. Min mand så at der var intet håb i den retning. På trods af det dobbelte arbejde i sommers, kunne han ikke hvile. Og, uanset hans svaghed, strammede han sig selv an til det arbejde som andre havde forsømt.

[20] [Bladet *The Reformer* var i færd med at dø. Bror B havde gået ind for dr. Tralls yderliggående ideer. Dette var årsagen til at dr. Tralls strenge kostreform havde fået så bred plads i blandet. Dr. Tralls forkastede fuldstændig både mælk, sukker og salt. Det er rigtig at vi når tiden kommer, må afstå helt fra sådanne ting. Men tiden var ikke endnu kommet til at tage et almindeligt standpunkt til dette. De som havde taget sin beslutning agiterede for at stoppe med både mælk, smør og sukker, skulle naturligvis have fjernet disse ting fra sit eget bord. Men endog bror B som havde stillet sig helt på dr. Tralls side i *The Reformer* og havde skrevet om skadevirkningerne af salt, mælk

og sukker, praktiserede ikke selv det han lærte. På hans bord kunne man stadig finde disse ting som han selv advarede imod.

På grund af dette havde mange mistet interessen for blandet. Daglig kom der breve fra misfornøjede abonnenter som skrev: »Slet mit navn på abonnentlisten.«] Vi fik breve fra Vest, hvor landet er nyt og er knap på frugter med spørgsmålet: »Hvordan lever helsereformens venner i Battle Creek? Klarer de sig helt uden salt? Hvis de gør det, kan vi ikke på nuværende tidspunkt antage helsereformen. Vi kan kun få lidt frugt og vi har forladt brugen af kød, te, kaffe og tobak; men vi må have noget til livsopretholdelse.«

Vi havde brugt nogen tid i vesten og kendte til frugternes knaphed og vi forstod vore brødre som var samvittighedsfulde og forsøgte at leve i harmoni med sabbathholdende adventisters ånd. De mistede modet og nogle frafaldt helsereformen, frygtede at de i Battle Creek var radikale og fanatiske. [I hele Vesten var det ikke længere muligt at vække interesse for dette blad. Vi forstod at de som skrev i bladet, havde fjernet sig et godt stykke fra folket. De var gået for langt. Hvis vi går ind for ideer som er så radikale at endog oprigtige kristne, som er helsereformens venner, ikke kan godtage dem, hvordan kan vi så vente med at kunne gøre noget for de vantro som vi kun kan nå gennem helsebudskabet?

Vi må ikke gå hurtigere end at vi kan få de oprigtige med os, som både i forstand og samvittighed er helt overbeviste om den tro som vi forkynder. Vi må møde folket der hvor de er. Nogen af os har brugt mange år for at nå vort nuværende standpunkt i helsereformen. Det tager megentid tid for at kunne tilpasse sig efter en reformkost. Vi har en appetit som vi må blive herre over. Verden er henfalden til frådseri. Hvis vi skulle give andre lige så lang tid som vi selv måtte have for at nå vort nuværende standpunkt i helsereformen, så må vi være meget tålmodige med dem. Vi må lade dem gå forsigtig skridt for skridt, ligesom vi selv har gjort, indtil de står stødt og sikkert på helsereformens platform. Men vi må være meget forsigtige så at vi ikke går for hurtigt. Gør vi det, kan vi måske gå tilbage på et andet punkt. I helsereformen er det bedre at mangle et skridt på at nå målet, end at gå et skridt over målet. Hvis vi skulle komme til at gøre en fejl, er det bedst om fejlen ligger så nær folkets mening som mulig.

[21]

Men fremfor alt må vi vogte os for at anbefale i vore skrifter sådanne radikale standpunkter og ideer som vi ikke har prøvet eller praktiseret i vore egne familier og på vore egne borde. Dette er ikke ærlig spil. Det er en slags hykleri. I Michigan kan vi klare os bedre uden at bruge salt, sukker og mælk, end de som bor langt mod vest eller langt mod øst. Der kan det være sparsomt med frugt, medens vi har overflod af frugt i Michigan.] Men der er meget få familier i Battle Creek som ikke bruger disse ting på deres borde. [Vi ved at det er absolut skadelig for helsen at bruge meget af disse ting og vi har ofte været inde på tanken om at helt slutte med dem. Da vi ville have en langt bedre helse. Men for tiden har vi ingen byrde for at gennemføre sådanne krav. Folket ligger allerede så langt efter at de ikke kan klare mere. Vi har strakt grænserne så langt som vi kan for brugen af skadelige nydelser og stimulerende midler. Vi advarer bestemt mod tobak, berusende drikke, te, kaffe, kød, smør, krydderier, samt tunge, søde kager og krydrende kødretter. Vi anbefaler at være forsigtig med køgsalt. Vi advarer også mod alle slags madvarer som virker stimulerende.

Hvis vi kommer til personer som er interesseret i helsereformen og vi så underviser dem i vore strengeste principper, er der fare for at de vil blive modløse på grund af alle de ting de må give afkald på. Og så vil de måske miste al interesse for helsereformen. Vi må lede folk tålmodigt skridt for skridt, idet vi husker vore egne bitre

[22] erfaringer. *Råd og vink* side 380-382.]

Uhelligede evner

UHELLIGEDE EVNER

Jeg er blevet vist at bror B har alvorlige mangler i sin karakter, som gør ham uegnet for at komme i tæt kontakt med Guds arbejde hvor der bæres vigtige ansvar. Han har tilstrækkelige mentale evner, men hjertet, hengivenheden, er ikke blevet helliget Gud; hvorfor han ikke kan betragtes som kvalificeret for et så betydningsfuldt arbejde som offentliggørelsen af sandheden på kontoret i Battle Creek. En fejltagelse eller en forsømmelse af opgaverne i dette arbejde påvirker i høj grad Guds arbejde. Bror B har ikke set sine fejl og fornyer sig derfor ikke.

Det er ved de små ting som vor karakter formes til helheden. Du, min bror, har været tilbøjelig til at undervurdere vigtigheden af hverdagslivets små begivenheder. Det er en stor fejltagelse. Intet af det vi har med at gøre er småting. Enhver handling er af nogen betydning, enten om de er på den rigtige side eller på den forkerte. Det er kun ved at holde principperne i det almindelige livs handlinger at vi prøves og vor karakter dannes. I livets forskellige forhold forsøges og prøves vi og derved får vi kraft til at stå den større og mere betydningsfulde prøve som vi er kaldet til at udholde og er udrustet til at udfylde de mere betydningsfulde stillinger. Sindet må oplæres gennem daglige prøvelser til troskabens vane, til en sans for rigtighedens og pligtens lod frem for tilbøjeligheder og behag. Mennesker oplært til dette svejer ikke mellem ret og forkert, som sivrør svejer i vinden; men så snart de kommer til sagerne, ser de med det samme det princip det medfører og de vælger instinktivt det rigtige uden diskussion. De er loyale fordi de har oplært sig selv til trofasthedens og sandhedens vane. Ved at være trofast i det små, får de styrke og det bliver let for dem at være trofast i det store.

Bror B's udannelse har ikke været sådan at han har fået styrket de højere moralske kvaliteter som ville sætte ham i stand til at stå alene i Guds styrke til sandhedens forsvar, blandt den hårdeste modstand, fast som en klippe for princippet, sand for moralsk karakter, [23]

ubevægelig over for menneskelig pris eller kritik eller belønning, hellere dø end at samvittigheden krænkes. En sådan ufordærvethed behøves, hvor højtidelige, hellige sandheder går ud, på hvilke verden skal prøves.

Guds arbejde kalder på mænd af høj moralsk styrke til at involvere sig i dets forkyndelse. Mennesker hvis hjerter er stålsat med hellig inderlighed, mennesker med stærke mål som ikke så let flyttes, som kan lægge enhver egenkærlig interesse fra sig og give alt for korset og kronen. Den nærværende sandheds sag lider mangel på mennesker som er loyale over for en rigtighedsfornemmelse og pligtsfølelse, hvis moralrenhed er fast og hvis kraft er ligelig med Guds åbnende forudseenhed. Kvalifikationer som disse er mere værdifulde end utallige rigdomme sat i Guds sag og arbejde. Energi, moralsk renhed og stærke hensigter for det rette er kvaliteter der ikke kan skaffes for guld. Mennesker med disse egenskaber vil have en indflydelse over alt. Deres levned vil have stærkere virkning end god veltalenhed. Gud kalder på mænd af hjerte, mænd af sind, mænd af moralsk renhed, som han kan gøre til forvaltere af hans sandhed og som vil fremstille dets hellige principper i deres daglige liv på en korrekt måde.

I nogle henseender har bror B evner som kun få. Hvis hans hjerte var helliget til arbejdet kunne han udfylde en betydningsfuld stilling i kontoret med Guds accept. Han behøver at blive omvendt og at ydmyge sig selv som et lille barn og søge efter ren, hjertereligion, for at hans indflydelse på kontoret, eller i Guds sag over alt, kan den blive hvad den bør være. Sådan som hans påvirkning har været, har det skadet alle der er tilknyttet kontoret, men specielt de unge. Hans stilling som formand gav ham indflydelse. Han førte ikke sig selv samvittighedsfuldt i gudfrygtighed. Han begunstige nogle mere end andre. Han forsmåede dem som, fortjente mere en særlig opmuntring, for deres trofasthed og evne og han bragte lidelse og kvaler over dem han skulle give en særlig interesse. Den som viser deres kærlighed og interesse imod en eller to og begunstiger dem frem for andre, bør ikke en dag mere beholde deres stilling på kontoret. Denne uhellige partiskhed for nogle særlige som kan behage indbildningskraften, til forsmåelse af andre som er samvittighedsfulde og gudfrygtige og i Guds øjne er mere dyrebare, er en gudsfornærmelse. Det som Gud værdsætter burde vi værdsætte. Han

betrakter en sagtmodig og stille ånds besmykkelse af højere værdi end udvortes skønhed, ydre bemykkelse, rigdomme eller verdslig ære.

Kristi sande efterfølgere vil ikke vælge et fortroligt venskab med dem som har alvorlige karaktermangler og hvis eksempel som et hele ikke vil være sikkert at følge, medens det er deres privilegium at omgås personer som har en samvittighedsfuld opmærksomhed for opgaver i forretning og i religion. Dem som mangler principper og helligelse udøver i almindelighed en stærkere indflydelse til at forme deres nære venners tanker end udøves af dem som synes velafbalanceret og i stand til at kontrollere og påvirke det mangelfulde i karakteren, hos dem som mangler åndelighed og helligelse.

Medmindre Bror B's indflydelse ikke er helliget, bringer den de sjæle i fare som følger hans eksempel. Hans hurtige situationsfornemmelse og sindrighed er beundringsværdig og leder dem som er knyttet til ham til at have tillid til de egenskaber han ikke har. På kontoret var han ligeglad med tiden. Havde dette blot påvirket ham selv, ville det have været et lille problem, men hans position som formand gav ham indflydelse. Hans eksempel for dem på kontoret, især lærlingene, var ikke velovervejet og samvittighedsfuld. Hvis bror B, med sin sindrighed havde en god fornemmelse af pligtfølelse, ville hans gerning på kontoret være uvurderlig. Hvis hans principper havde været sådanne at intet kunne flytte ham fra den lige pligtslinie, at ingen foranledning kunne komme ville have købt hans samtykke til forkert handling, ville hans indflydelse have formet andre; men hans lyst til fornøjelser lokkede ham fra hans pligt. Hvis han havde stået i Guds styrke, ubevægelig for kritik og smiger, vedholdende for principperne, trofast over for hans sandheds- og retfærdigheds-overbevisning, ville han have været et fremragende menneske og ville have båret en befalende indflydelse overalt. Bror B mangler sparsommelighed og økonomisk sans. Han giver efter for omstændighederne og er genstand for fristelse og man kan ikke stole på hans ufulkommenhed.

Bror B's religiøse erfaring var ikke sund. Han handlede ud fra impulser, ikke fra princip. Hans hjerte var ikke ret med Gud og han havde ikke Guds frygt for sig og hans herlighed for sig. Han handlede meget som et menneske i almindelige forretninger; han havde kun lidt sans for det arbejdes hellighed han var involveret i.

Han havde ikke praktiseret, selvfornægtelse og sparsommelighed, derfor havde han ingen erfaring i dette. Til tider arbejdede han alvorligt og viste en god interesse for arbejdet. Så blev han igen skødesløs med sin tid og brugte dyrebare øjeblikke på betydningsløs omgang, hindrede andre i at gøre deres pligt og satte et eksempel på hensynsløshed og upålidelighed for dem. Guds arbejde er helligt og kalder mennesker af ædel renhed. Der er brug for mennesker hvis retfærdighedsfølelse, i selv det mindste, ikke vil lade dem optage tid der ikke er betydningsfuld og korrekt - mennesker som vil erkende at de har at gøre med midler der tilhører Gud og som ikke uretmæssigt vil lægge et pengestykke til side til deres eget brug; mennesker som vil være lige så trofaste og nøjagtige, omhyggelige og flittige, i deres arbejde, under deres arbejdsgivers fravær, som under hans tilstedeværelse, bevise ved deres trofasthed at de ikke blot er menneskers fornøjere, øjentjenere, men er samvittighedsfulde, trofaste sande arbejdsfolk, der gør ret, ikke for menneskelig ære, men fordi de holder af og vælger at gøre ret ud fra en erkendelse af deres forpligtelse til Gud.

[26] Forældre er ikke grundige i deres børns opdragelse. De ser ikke nødvendigheden af at forme deres sind ved disciplin. De giver dem en overfladisk uddannelse, viser større omsorg for smykker end for den solide uddannelse som vil udvikle og styre evnerne så sjælens energi kommer frem og får sindskræfterne til at udvides og styrkes ved brug. [forstandsevnerne må udvikles, så de kan blive brugt til Guds ære. Udviklingen af intellektet bør vises omhyggelig opmærksomhed, for at de forskellige åndsevner kan få samme styrke ved at blive bragt i anvendelse på hver sin bestemte opgave. Hvis forældrene giver deres børn lov til at følge deres egne personlige lyster, deres egne tilbøjeligheder og ønsker, så pligterne forsømmes, vil deres karakter blive formet efter dette mønster og de vil ikke blive egnede til nogen ansvarsfuld stilling i livet. De unges ønsker og tilbøjeligheder bør holdes i tømme, de svage punkter i deres karakter bør styrkes og alt for stærke tendenser bør holde nede.

Hvis en evne får lov til at slumre eller ikke bliver brugt rigtigt, bliver Guds hensigt ikke opfyldt. Alle evnerne skal have en god udvikling. Der må værnes om hver enkelt, fordi hver enkelt har tilknytning til de andre og alle må de tages i brug, for at sindet kan få den rette balance.

Hvis blot en eller to evner bliver udviklet og bruges til stadighed, fordi jeres børn vælger at sætte sindets kræfter ind på noget bestemt på bekostning af andre åndsevner, vil børnene som voksne få et uligevægtigt sind og en uharmonisk karakter. De vil blive dygtige og stærke på ét område, men meget mangelfulde på andre områder, som er lige så vigtige. De vil ikke blive kvalificerede mænd og kvinder. Deres mangler vil være åbenbare og vil skæmme hele karakteren. *Barnet i hjemmet* side 321]

Bror B har udviklet den mest uregerlige tilbøjelighed for fornøjelses udflugter og ture. Hans egenkærlighed for fornøjelser fører til forsømmelse af hellige pligter- Bror B holder af at prædike, men han har aldrig følt smerte på sig hvis han ikke forkynder evangeliet. Han har ofte forladt arbejdet på kontoret som kræver hans omhu, for at rette sig efter sine brødres kald fra andre menigheder. Hvis han havde følt Guds arbejdes alvor for denne tid og gået frem med Gud som sin tillid, praktiseret selvforglemmelse og løftet Kristi kors, ville han have udrettet noget godt. Men han udviser ofte så lidt arbejdshellighed, så han udnytter anledningen til at besøge andre menigheder og tilfredsstille sig selv ved en kort fornøjelig tur. Hvilken modsætning er der ikke mellem hans fremgangsmåde og apostlenes, som gik ud bebyrdede med livets ord og i Åndens tilkendegivelse forkyndte Kristus korsfæstet! De pegede på den levende vej gennem selvfornægtelse og korset. De havde fællesskab med deres Frelser og hans lidelser og deres største ønske var at kende Kristus Jesus og ham korsfæstet. De tog ikke hensyn til deres eget behag, regnede heller ikke deres liv for dyrebar for sig selv. De levede ikke for at nyde, men for at gøre godt og for at frelse sjæle, Kristus døde for.

[27]

Bror B kan give argumenter for det doktrinære, men de praktiske lektier i helligelse, selvfornægtelse og korset har han ikke selv erfaret. Han kan tale til øret, men ikke mærke den helligende påvirkning af disse sandheder på sit hjerte, ej heller praktisere dem i hans liv, han fremhæver ikke sandheden hjemme med en dyb samvittighedsfuld sans for dets betydning og højtidelighed med henblik på dommen, hvor hver sag må afgøres. Bror B har ikke oplært sit sind og hans optræden uden for mødet har ikke været eksemplarisk. Arbejdets byrde lader ikke til at hvile på ham, men han har været skødesløs og drenget og ved sit eksempel fornødret religionens standard. Hellige og almindelige ting er blevet sat på et lavt stade.

[28] Bror B har ikke været villig til at udholde korset; han har ikke været villig til at følge Kristus fra kryppen til domhuset og Golgata. Han har bragt smerte og lidelse på sig selv ved at søge sit eget behag. Han skal endnu lære at hans egen styrke er svag og hans visdom er tåbelighed. Hvis han følte at han var engageret i Guds arbejde og at han stod i gæld til den som havde givet ham tid og talenter og som krævede at de skulle udnyttes til hans ære, - havde han stået trofast på sin post, - ville han ikke lide den lange trættende sygdom. Det han udsatte sig for på den fornøjelsestur gav ham måneders lidelser og ville have bevirket hans død hvis det ikke havde været på grund af alvorlig, effektiv trosbøn for hans bedste, fra dem som følte han ikke var rede til at dø. Døde han på det tidspunkt ville hans sag have været langt værre end den uoplyste synders sag. Men Gud hørte nådigt sit folks bønner og gav ham en ny livsfrist, så han kan have anledning til at andre sin upålidelighed og til at genløse tiden. Hans eksempel har påvirket mange i Battle Creek i en forkert retning.

Bror B kom sig over sin sygdom, men hvor lidt følte han eller hans familie sig underlegen under Guds hånd. Guds Ånds arbejde og visdommen fra ham, tilkendegives ikke på den måde at vi kan være lykkelige og tilfredse sammen med os selv, men så vore sjæle kan fornyes i kundskab og sand hellighed. Hvor meget bedre ville det have været for denne bror hvis hans pinsler havde ført til redelig hjerteransagelse, opdage ufuldkommenhederne i hans karakter, at han kan lægge det væk og med ydmyg ånd komme frem fra ildovnen som rensat guld, der genspejler Kristi billede.

De sygdomme som han har pådraget sig selv, hjalp menigheden ham at bære. Hans vagtfolk var udrustet og hans udgifter blev i stort omfang båret af menigheden; alligevel påskønnede ikke han og hans familie ikke denne gavmildhed og ømhed fra menighedens side. De følte at de havde fortjent alt hvad der var blevet gjort for dem. Da bror B kom sig over sine sygdomme, var han forkert over for min mand fordi han misbilligede hans opførsel, som var under kritik. Han forenede sig med andre for at skade min mands indflydelse og siden har han ladet kontoret forstå at min mand ikke har ret. Han vil dårligt kunne stå prøven forsøgt af Gud.

[29] Bror B har endnu ikke lært den lektie som han må lære hvis han vil frelses til sidst, at fornægte selvet og modstå sin trang for fornøjelser. Han må bringes over prøvelserne igen og forsøges endnu

nøjere, fordi han ikke udholdt de tidligere prøvelser. Han har mishaget Gud ved at retfærdiggøre sig selv. Han har kun lidt erfaring i at følge Kristi lidelser. Han elsker fremvisning og økonomiserer ikke med sine midler. Dette ved Herren. Han afvejer de indre følelser og hjertets intentioner. Han forstår mennesket. Han prøver vor troskab. Han forlanger at vi skal elske og tjene ham af hele vort sind og hjerte og styrke. Fornøjelseselskere kan påtage sig en form af gudsfrygt som endda omfatter nogen selvfornægtelse og de kan ofre tid og penge og dog holdes selvet ikke nede og viljen bringes ikke under Guds vilje.

D pigernes indflydelse er meget dårlig i Battle Creek. De er ikke blevet oplært. Deres mor har forsømt sin hellige pligt og har ikke holdt styr på sine børn. Hun har ikke opdraget dem i frygt for Herren og efter hans formaning. De har fået lov til mange ting og de er blevet beskyttet fra at bære ansvar. De er har nu ingen smag for livets tydelige hjemmepligter. Moderen har oplært døtrene til at tænke meget på klæder, men den indre besmykkelse var ikke ophøjet for dem. Disse unge piger var forfængelige og stolte. Deres tanker var urene; deres samtale fordærvende og alligevel var der en klasse i Battle Creek som vil have med disse karaktertræk at gøre og de kunne ikke omgås dem ude at komme ned på deres stade. Disse piger blev ikke behandlet lige så strengt som det kræves. De elskede unge mænds selskab og de unge mænd er temaet for deres tanker og samtale. De har fordærvede måder og er egensindige og tror på sig selv.

Hele familien holder af at vise sig. Moderen er ikke en klog, værdig kvinde. Hun er ikke kvalificeret til at opdrage børn. At klæde sine børn for at vise frem er af større betydning for hende end den indre besmykkelse. Hun har ikke opdraget sig selv. Hendes vilje er ikke bragt i overensstemmelse med Guds vilje. Hendes hjerte er ikke ret med Gud.

[30]

Hun er fremmed over for hans Ånds virke på hjertet, bringe ønsker og kærlighed i overensstemmelse med Kristi lydighed. Hun har ikke sindets forældrende egenskaber og ser ikke de hellige ting. Hun har ladet sine børn gøre hvad det behager dem. Den frygtelige erfaring hun havde med to af hendes ældre børn har ikke gjort noget dybt indtryk på hendes sind af hvad omstændighederne påkræver. Hun har oplært sine børn til kærlighed for klæder, forfænglighed

og tåbelighed. Hun har ikke opdrage sine to yngre piger. Under en rigtig indflydelse, ville A D være en værdig ung mand; men han har meget at lære. Han følger snarere tilbøjelighederne end pligten. Han elsker at følge sin egen vilje og behag og har ikke en rigtig kundskab til de pligter der udvikler en kristen. Selvtilfredsstillelse og sin egen tilbøjelighed, vil han gladelig udvikle som en pligt. Han har ikke overvundet selvtilfredsstillelse. Han har et arbejde at gøre med at afklare sin åndelige synsevne, så han kan forstå hvad det vil sige at helliges til Gud og erfare de høje krav Gud har på ham. Denne alvorlige mangel i hans uddannelse har påvirket hans liv. Hvis bror B, med sine gode kvalifikationer, var vel afbalanceret og en trofast formand på kontoret, ville hans arbejde være at stor værdi for kontoret og han kunne tjene dobbelt løn. Men i de sidste år, i betragtning af hans mangler, med hans uhellige indflydelse, kunne kontoret bedre klare sig uden ham, selv hvis man kunne få hans arbejde for ingenting. [Bror og søster B har ingen sans for økonomi.] Smagens tilfredsstillelse og ønsket om fornøjelser og misbrug, har haft en overmægtig indflydelse på dem. [De ville opbruge alle pengene, uanset hvor meget de havde. De ville nyde livet fra dag til dag og når vanskelighederne kom, ville de være helt uforberedt.] Tyve dollars om ugen vil være det samme som tolv. [Dersom bror og søster B havde vist økonomisk sans og havde kunnet give afkald på unødvendige ting, ville de allerede have deres eget hjem. I tillæg kunne de have sparet penge op til at bruge hvis de kom i vanskeligheder. Men de vil ikke spare, i lighed med andre som de til tider har været afhængige af. Dersom de ikke er villige til at lære dette, vil deres karakter være ufuldkommen på Guds store dag. *Det kristne hjem* side 308]

[31]

Bror B har været genstand for Kristi store kærlighed og ydmygelse og alligevel har han aldrig følt at han kunne efterligne det store Eksempel. Han gør krav på og i hele hans liv har søgt efter, en bedre del i dette liv end det som er givet af vor Herre. Han har aldrig følt uvidenhedens og syndens dybder hvorfra Kristus har til hensigt at løfte ham og kæde ham til hans guddommelige natur.

Det er en frygtelig ting at tjene med hellige ting når hjertet og hænderne ikke er hellige. At være samarbejder sammen med Kristus medfører frygtelige ansvar; at stå som hans repræsentanter er ingen lille sag. Dommens frygtelige realiteter vil prøve ethvert menne-

skes arbejde. Apostlen siger, »Det er ikke os selv, vi prædiker, men Kristus Jesus som Herre,« »Thi Gud, som sagde: »Af mørke skal lys skinne frem, blev selv et skinnende lys i vore hjerter, for at kundskaben om Guds herlighed på Kristi åsyn må lyse klart.« Apostlens tilstrækkelighed kom ikke ind i Jesus. Den var ikke indblandet Kristi Ånds nådige indflydelse, som ellers fyldte hans sjæl og bragte enhver tanke under Kristi lydighed. Sandhedens kraft i følge med det forkyndte ord vil være en smag af liv til liv eller af død til død. Prædikanter er pålagt at være levende eksempler af Kristi sindelag og ånd, levende breve, der kendes og læses af alle mennesker. Jeg skælver når jeg ser at nogle prædikanter endda blandt syvende-dags Adventister som ikke er helliget ved de sandheder de forkynder. Intet mindre end Guds hurtige og kraftfulde Ånd, der arbejder i hans budbringers hjerter for at give kundskab om Guds herlighed, kan vinde sejr for dem.

Bror B's forkyndelse har ikke været markeret af Guds Ånds helligelse. Han kan tale flydende og gøre et punkt tydeligt, men hans forkyndelse mangler åndelighed. Hans appeller har ikke rørt ved hjerterne med en ny ømhed. Der har været en række ord, men hans tilhøreres hjerter er ikke blevet stimuleret og smeltet med sans for Frelserens kærlighed. Syndere er ikke blevet overbeviste og draget af en følelse at »Jesus af Nazaret gik omkring«. Syndere burde have et klart indtryk om Kristi nærhed og villighed for at give nærværende frelse. En Frelser burde præsenteres for folket, medens talerens hjerte skulle være underlagt og gennemsyret af hans Ånd. Stemmens tonefald, udseende, ordene burde have en uimodståelig kraft for at flytte hjerterne og styre sindene. Jesus burde findes i prædikantens hjerte. Hvis Jesus er i ordene og i stemmens tonefald, hvis ordene er dæmpet med hans ømme kærlighed, vil de vise sig at mere være en velsignelse en alle jordens rigdomme, fornøjelser og herligheder; for sådanne velsignelser vil ikke komme og gå uden at udrette et arbejde. Overbevisningen vil blive dybere, indtryk vil gøres og spørgsmålet vil komme: »Hvad skal jeg gøre for at blive frelst.«

[32]

Uligevægtige sind

ULIGEVEGTIGE SIND

[Gud har betroet enhver af os hellige hverv, som han holder os ansvarlige for. Det er hans hensigt, at vi således skal oplære sindet, at vi bliver i stand til at gøre brug af de talenter, han har givet os, på en sådan måde, at vi kan udrette mest muligt godt og tjene den guddommelige giver til ære. Vi skylder Gud alle sindets kræfter. Disse kræfter kan kultiveres og på en så forstandig måde ledes og beherskes, at hensigten med, at de blev givet, opnås. Det er en pligt :således at oplære sindet, at sjælens kræfter kommer til udtryk og enhver evne udvikles. Når alle evner holdes i virksomhed, vil forstanden styrkes og den hensigt, i hvilken de blev givet, vil opnås.

Mange udretter ikke mest muligt godt, fordi de bruger åndsevnerne på eet område og undlader at tage sig omhyggeligt af de ting, som de mener, de ikke er skikkede til. Nogle evner, der er svage, får således lov til at ligge i dvale, fordi det arbejde, der skulle sætte dem i virksomhed og følgelig bibringe dem styrke, ikke falder behageligt. [33] Alle sindets Kræfter bør opøves og alle evner dyrkes. Opfattelsesevne, dømmekraft, hukommelse og alle de rationelle kræfter bør være lige stærke, for at sindet kan være vel afbalanceret.

Dersom visse evner bliver benyttet på bekostning af, at andre forsømmes, bliver Guds hensigt med os ikke fuldt ud gennemført; for alle evnerne har en forbindelse med og er i høj grad afhængige af hverandre. For at ligevægten nøje kan blive bevaret, kan den ene ikke bruges med god virkning, uden at alle virker. Dersom den ene skænkes al opmærksomhed, medens andre ligger i dvale, er udviklingen stærk i denne ene og vil lede til yderligheder, fordi ikke alle kræfterne er blevet plejet. Nogles sind forkrøbles og har ikke den rette ligevægt. Ikke alles sind er fra naturen ens sammensat. Der gives forskellige slags sind; nogle er stærke på visse punkter og meget svage på andre. Disse mangler, der er så iøjnefaldende, behøver ikke at forekomme og burde ikke forekomme. Hvis de, der

besidder et sådant sind, ville styrke de svage punkter i deres karakter ved dannelse og øvelse, ville de blive stærke.

Det er behageligt, men dog ikke fordelagtigt, at bruge de evner, som af naturen er stærkest, medens man forsømmer dem, som er svage, men som trænger til at styrkes. De svageste evner burde skænkes omhyggelig opmærksomhed, for at alle åndens kræfter kan komme i skøn ligevægt og alle udføre deres del ligesom et vel reguleret maskineri. Vi er afhængige af Gud, når det gælder bevarelsen af alle vore evner. kristne har pligt over for Gud til at oplære sindet således, at alle evnerne kan styrkes og udvikles mere fuldstændigt. Dersom vi forsømmer at gøre dette, vil de aldrig kunne fuldbyrde den hensigt, de var bestemte til. Vi har ingen ret til at forsømme nogen af de kræfter, Gud har givet os. Vi ser monomaner (sygeligt ensidige mennesker) overalt i landet. De er tit normale på alle punkter på eet nær. Grunden hertil er, at det ene sindsorgan har været særlig meget brugt, medens de andre har fået lov til at ligge i dvale. Det ene, som var i stadig anvendelse, blev udmattet og sygeligt og manden blev et vrage. Gud blev ikke æret ved, at han fulgte denne fremgangsmåde. Havde han givet alle organer ligelig øvelse, ville alle have fået en sund udvikling; alt arbejde ville ikke være blevet lagt på det ene og intet organ ville være brudt sammen.

[34]

Prædikanter må være forsigtige, at de ikke kuldkaster Guds hensigter ved egne planer. De står i fare for at indsnævre Guds værk og begrænse deres arbejde til visse steder og ikke udvikle en særlig interesse for Guds værk på alle dets forskellige områder. Der er nogle, der samler deres sind omkring eet emne, til udelukkelse af andre, som kan være lige så vigtige. De er ensidige. Alle de Kræfter, de besidder i hele deres væsen, koncentrerer om det emne, der for tiden optager deres sind. Ethvert andet hensyn tabes af syne. Dette ene yndlingsemne udgør hovedtemaet i deres sind og er genstanden for deres samtale. Alle de beviser, der har forbindelse med dette emne, gribes og anvendes med begærlighed og der bliver dvælet så udførligt ved det, at det trætter tanken at følge dem.

Tid spildes ofte med forklaring af punkter, der i virkeligheden er uvæsentlige og som ville blive anset for afgjort uden fremlæggelse af bevis, da de er selvindlysende. Men virkelig vigtige punkter bør fremholdes med så megen klarhed og styrke, som sproget formår. Evnen til at samle tanker om een genstand med udelukkelse af

alle andre er god til en vis grad; men den stadige anvendelse af denne evne slider på de organer, der sættes i virksomhed for at gøre dette arbejde; det lægger for stor en byrde på dem og følgen bliver, at det ikke lykkes at udføre den størst mulige mængde godt. Det væsentlige slid går ud over een gruppe organer, medens de andre befinder sig i dvale. Sindet kan således ikke virke sundt og som følge deraf forkortes livet.

[35] Alle evnerne bør bære en del af arbejdet, virke harmonisk og afbalancere hinanden. De, der sætter hele deres sindsstyrke ind på et enkelt emne, står meget tilbage på andre punkter, fordi evnerne ikke udvikles ligeligt. Det foreliggende emne opsluger hele deres opmærksomhed, de ledes videre og videre og trænger dybere og dybere ind i sagen. De ser kundskab og lys, efter som de bliver interesseret og optaget. Men der er meget få, som formår at følge dem, medmindre de har tænkt lige så dybt over sagen. Der er fare for, at sådanne mænd pløjer og planter sandhedens sæd så dybt, at de ømtålige, dyrebare spirer aldrig finder op til overfladen.

Der udføres ofte meget hårdt arbejde, som ikke er påkrævet og som aldrig vil blive påskønnet. Hvis de, der besidder stor evne til at koncentrere sig, udvikler denne evne og forsømmer andre, kan de ikke have et velafbalanceret sind. De ligner et maskineri, hvor kun een gruppe hjul arbejder samtidig. Medens nogle hjul ruster på grund af uvirksomhed, udslides andre ved stadig brug. Mænd, der udvikler een eller to evner og ikke benytter alle ligeligt, kan ikke udrette halvdelen af det gode i verden, som Gud havde til hensigt, at de skulle udrette. De er ensidige; kun halvdelen af de kræfter, Gud har givet dem, sættes i virksomhed, medens den anden halvdel ruster op i uvirksomhed.

Dersom de, hvis sind er således indstillet, har en særlig gerning, der kræver tænkning, bør de ikke anvende alle deres kræfter til denne ene ting med udelukkelse af alle andre interesser. Medens de gør det foreliggende emne til deres hovedopgave, bør de vie en del af deres tid til andre grene af virksomheden. Dette ville være meget bedre for dem selv og for sagen i almindelighed. Man bør ikke udelukkende lade opmærksomheden dreje sig om een gren af virksomheden og forsømme alle andre. I deres skriftlige arbejde trænger nogle til at være forsigtige, så de ikke fordunkler klare punkter ved at underbygge dem med mange argumenter, som ikke

vil være af levende interesse for læseren. Hvis de til kedsommelighed opholder sig ved enkelte punkter og fremdrager enhver detalje, som de kommer i tanker om, er deres arbejde næsten spildt. Læserens interesse vil ikke være stor nok til at følge emnet til dets afslutning. Selv de mest væsentlige sandhedspunkter kan gøres uklare ved, at man fæster sig ved hvert mindre betydningsfuldt punkt. Man iler over et stort område, men det arbejde, man gør sig så megen møje for, er ikke egnet til at udrette mest muligt godt ved at vække almindelig interesse. [36]

I denne tid, da behagelige eventyr flyder på overfladen og tiltrækker menneskenes sind, er det bedre at fremholde sandheden i en letfattelig form, støttet af nogle få stærke beviser, end det er at finde og opstille en overvældende mængde af vidnesbyrd; for pointen vil da ikke fremtræde så klart i manges sind, som den gjorde, før indvendingerne og beviserne blev fremlagt for dem. For manges vedkommende vil udtalelser til forsvar nå længere end vidtløftige argumenter. De vil anse mange ting for givet. Beviser hjælper ikke sagen i sådanne sind. *Vejl f menigh* bd. 1 side 244-247]

Modsætter sig adventister

Modsætter sig adventister

Vore bitreste modstandere findes blandt Første-dags Adventister. De medvirker ikke hæderligt i krigsførelsen. De gør hvad som helst, uanset hvor ufornuftigt og selvmodsigende det er, for at dække over sandheden og forsøge at få det til at se ud som om Guds lov ikke har styrke. De smigrer sig selv med at deres midler vil retfærdiggøre det til sidst. Mennesker af deres egne, som de ikke har tillid til, vil begynde en ordstrøm imod det fjerde buds sabbat og de vil give omtale af deres meddelelser, uanset hvor usande, uretfærdige og endda latterlige de er, bare de kan være imod den sandhed de hader.

[37] Vi bør ikke bevæges eller afbrydes af ufornuftige menneskers uretfærdige krigsførelse. Dem som får og er tilfreds med det mennesker taler og skriver imod sandheden er ikke dem som vil overbevises om sandheden eller som vil ære Guds sag hvis de tog imod den. Tid og styrke kan bruges bedre end at dvæle for længe ved vore modstanderes ordkløveri som har med bagvaskelse og fordrejelse at gøre. Når den dyrebare tid bruges på at følge uærlige modstanderes kroge og fordrejninger, dør folk som er åben for overbevisning af mangel på kundskab. En række sanseløse spidsfindigheder fra Satans eget påfund kommer i tankerne, medens folk råber efter mad, for føde i rette tid.

Dem som har oplært sig til krig imod sandheden kommer til at hænge sig i spidsfindigheder. Og vi er ikke kloge nok til at fjerne dem fra deres hænder og lade dem gå ud til tusinder som aldrig havde drømt om at vi ikke kunne bekendtgøre dem for verden. Det er hvad vore modstandere ønsker af os; de ønsker at få opmærksomhed og have os til at gøre dem kendte. Dette gælder især nogle få stykker. Det er deres hovedformål at skrive deres fejl ned og fordreje sandheden og de menneskers karakter, som gerne vil forsvare sandheden. De vil dø hurtigere ud i ubemærkethed, for deres fejl og falsknerier har i den stille forsagthed. De ønsker ikke at lades alene. Modstand

er hvad de holder af. Hvis det ikke var for dette, ville de kun have en lile indflydelse.

Første-dags Adventister er som en klasse de svære at nå. De forkaster i almindelighed sandheden, som jøderne gjorde. Vi bør, så vidt muligt, gå frem som om der ikke var sådanne folk til. De er forvirrende elementer og umoralitet hersker blandt dem i et frygteligt omfang. Det vil være den største ulykke at mange af dem antager sandheden. De må have alt ud af hovedet og lære på ny, ellers vil de gøre os store vanskeligheder. Der er lejligheder hvor deres skærende fordrejelser skal imødekommes. Når dette sker, skal det gøres straks og kort og vi bør da gå videre til vort arbejde. Planen for Kristi lære burde være vor. Han var tydelig og simpel, griber direkte om sagens rod og alles sind imødekommes.

Det er ikke den bedste måde at være så meget udtrykkelig og sige alt på en gang som kan siges, når få argumenter vil dække grunden og være tilstrækkelig for at overbevise eller gøre modstandere tavse. Du kan i dag fjerne enhver støtte og lukke mundene på modstandere så at de ikke kan sige noget og i morgen vil de gå over den samme grund igen. Således vil det være, om og om igen fordi de ikke holder af lyset og vil ikke komme til lyset, af frygt for at deres mørke og vildfarelse skal fjernes fra dem. Det er en bedre plan at have en reserve af argumenter end at udgyde en dybde af kundskab over et emne som vil tages for givet uden udarbejdede argumenter. Kristi forkyndergerning varede i kun tre år og et stort arbejde blev gjort i den korte periode. I disse sidste dage er der et stort arbejde at gøre på en kort tid. Medens mange bliver rede til at gøre noget, vil sjæle omkomme før lyset og kundskaben når dem.

[38]

Hvis mennesker som er i færd med at overbringe og forsvare bibelsandheden, begynder på at undersøge og vise menneskers vildfarelser og selvmodsigelser, vil Satan oprøre modstanderne til at holde deres penne helt i gang, medens andre grene af arbejdet vil lide.

Vi må have mere af de menneskers ånd som er i gang med at opbygge Jerusalems mure. Vi udretter et stort arbejde og vi kan ikke bringe os ned på så lavt plan. Hvis Satan ser at han kan holde mennesker i diskussion med modstanderes indsigelser og derved holde dem tavse og forhindre dem i at gøre det mest betydningsfulde arbejde for nutiden, så er hans mål nået.

Bogen *Sabbats Historien* er for længe holdt væk fra folk. De behøver dette dyrebare værk, endda hvis de ikke har den hele samlet. Den kan aldrig udarbejdes på en måde der helt bringer ufornuftige modstandere til tavshed, som er ustabile og som kan fordreje skriftsteder til deres eget fordærv. Det er en travl verden. Mænd og kvinder som engagerer sig i livets foretagender har ikke tid til at meditere, eller endda læse Guds ord nok til at forstå alle dets betydningsfulde sandheder. Lange bearbejdede argumenter vil kun interessere få, for folk skal læse som de løber. Du kan ikke mere fjerne indvendingerne mod sabbatsbudet fra Første-dags Adventisternes tanker end verdens frelser kunne, med sin store magt og mirakler, overbevise jøderne at han var Messias, efter de engang havde sat sig for at fornægte ham. Ligesom de genstridige vantro jøder, har de valgt mørket frem for lyset og skulle en engel direkte fra himlens sale tale til dem, ville de sige at det var Satan.

Nu behøver verden arbejde. Kald kommer ind fra alle retninger ligesom det markedonske råb: »Kom og hjælp os.« Klare tydelige argumenter der står for os som milepæle, vil gøre mere for at overbevise end en lang række argumenter som dækker en stor del, men som andre end forskere vil have interesse i at følge. *Sabbats Historien* bør gives til folk. Når en udgave er i omløb og folk får nytte af den, gøres der større fremskridt, end alt muligt har været gjort for at brinde den til fuldkommenhed. Det vil lykkes for os at nå de almindelige mennesker. Dem som har talenter og position er så ophøjet over arbejdets simpelhed og så godt tilfreds med sig selv, at de ikke føler behov for sandheden. De er præcis der hvor jøderne var, selvretfærdige, selvtilstrækkelige. De var raske og har ikke brug for læge.

Fortrolig venskab med verdslige

FORTROLIG VENSKAB MED VERDSLIGE

Den 10. december, 1871, fik jeg vist bror E, at du og dine søstre var i en meget farlig tilstand; og at det gør din position farligere er at du ikke ser din sande tilstand. Jeg så at du indhyllede dig i mørke. Dette mørke har ikke sat sig på dig på en gang. Du begyndte at gå gradvist ind i mørket og næsten, ubemærket, indtil mørket er som lys for dig, alligevel bliver skyerne tættere hver dag. Nu og da så jeg en glimtende lys fra mørket om dig; og igen lukkede det sig om dig, fastere og tættere end før.

Dine sangskoler har altid været en snare for dig. Hverken du eller dine søstre har en dyb erfaring som vil sætte jer i stand til at modvirke den indflydelse I møder i Jeres sangskoler, uden at påvirkes. Det ville kræve viljefasthed, med større karkterfasthed end I tre har, for at I kan være i det selskab I er i og ikke påvirkes. Lyt til Kristi ord: « I er verdens lys; en by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules. Man tænder heller ikke et lys og sætter det under en skæppe, men på en lysestage; så skinner det for alle dem, som er i huset. Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i Himlene.» Har jeres eksempel og indflydelse været af den rigtige karakter som har påvirket og overbevist jeres omgangsfæller? Jeg tror det ikke. I er blevet skadet. Mørke har sat sig på jer og dæmpet jeres lys så at det ikke har brændt med den styrke der spreder mørket om andre. Du har været adskilt mere og mere fra Gud.

Du, min bror, har kun en svag fornemmelse af hvad du har udrettet. Du har stået direkte i vejen for dine søstres vækst i guddommeligt liv. De, især F, har været indviklet i fortryllelsen, satanisk spiritualisme og hvis de frigører sig fra denne Satans uhellige slam, som har fordrejet deres sans for evige ting, må de gøre en stor anstrengelse. De vil undslippe med nød og næppe. Du er blevet forblindet, bedraget og fortryllet dig så du ikke kan se dig selv. I er alle meget svage,

[40]

endskønt I skulle være stærke i den dyrebare, frelsende sandhed, styrket, etableret og fastgjort på klippen Kristus Jesus.

Jeg føler det dybt, Jeg skælver for jer. Jeg ser fristelser over alt og I ønsker så lidt kraft til at modstå dem.

[41] Bror E, jeg fik vist at du er forblindet; du er bedraget over for dine motiver og dit hjertes egentlige hensigter. Jeg så dig i bror G's datters selskab. Hun har aldrig overgivet sit hjerte til Kristus. Jeg fik vist at hun var angrebet og kendt skyldig. Men din opførsel var ikke på en sådan måde at hun blev påvirket til at lægge vægt på de gode ting. Du bekender dig til at holde sjæles frelse og den nærværende sandhed hellige. Hun respekterer ikke sabbaten. Hun elsker verdens forfængelighed og nyder livets glans og fornøjelser. Men du har efterhånden afvejet så meget fra Gud og fra lyset, at du ikke ser den adskillelse som sandheden nødvendigvis må give mellem dem som elsker Gud og dem som er mere fornøjelseselskere end Guds-elskere. Jeg så at du følte dig tiltrukket af hendes selskab. Religiøse møder og hellige pligter var af mindre betydning, medens et lille, barn som ikke kender til sandheden eller til himmelske ting, fascinerede dig. Du har overset, selvfornægtelse og korset, som ligger direkte på enhver Kristi discipels stivej.

Jeg fik vist at hvis du vandrede i lyset ville du have taget afgjort standpunkt for sandheden. Dit eksempel ville have vist at du tager hensyn til den sandhed du bekender i den betydning at din hengivenhed og hjerte kun kunne gå hvor Kristi forbillede kan skelnes. Kristus siger nu til dig: Hvad vil du have, mig eller verden? Du skal beslutte dig her. Vil du følge et uheeligt hjertes tilskyndelser, vende dig væk fra selvfornægtelse for Kristi skyld og gå over korset uden at løfte det op? Eller vil du løfte det kors, hvor tungt det end er og gøre ofre for sandhedens skyld? Måtte Gud hjælpe dig til at se hvor du er, så du kan værdsætte de evige ting sandt? Nu har du så lidt åndelig indblik at det hellige og indviende sættes på stude med det tarvelige. Du har ansvar. Din indflydelse påvirker, i stort omfang, dine søstre. Din eneste sikkerhed er at adskille sig fra verden.

Jeg fik vist at du, min bror, tog de unge med dig til fornøjelses dramaer på et religiøst tidspunkt og du engagerede dig også i sangskoler med verdslige som er helt i mørke og som har onde engle helt omkring dem. Hvordan viser dit svage, dæmpede syn sig i dette mørke og denne fristelse? Guds engle ledsager dig ikke ved disse an-

ledninger. Du er overladt til at gå i egen styrke. Satan er godt tilfreds med din position; for han kan gøre dig dygtigere i hans tjeneste end hvis du ikke bekendte dig som en kristen der holdt alle Guds bud. [42] Det sanddru Vidne henvender sig til Laodikea menigheden: »Jeg kender dine gerninger: du er hverken kold eller varm. Gid du var kold eller varm! Derfor, fordi du er lunken og hverken varm eller kold, har jeg i sind at udspy dig af min mund. Fordi du siger: »Jeg er rig, jeg har vundet rigdom og trænger ikke til noget« og ikke ved, at netop du er elendig og ynkværdig og fattig og blind og nøgen, derfor råder jeg dig til hos mig at købe guld, lutret i ild, så du kan blive rig og hvide klæder at iføre dig, så din nøgenheds skam ikke skal blive åbenbar og øjensalve til at salve dine øjne med, så du kan se. Alle dem, jeg har kær, dem revser og tugter jeg; vær derfor nidkær og omvend dig!«

Du er forblindet og bedåret. Du har følt dig stærk skønt du i dig selv var svag. Du kan være stærk ved den mægtige Herre. Du kan være et retfærdighedens redskab hvis du er villig til at lide for Kristi skyld. Du og dine søstre kan indløse jeres tid hvis I vil, men det vil koste en anstrengelse. Din yngre søster er bundet til en som ikke er hendes hengivenhed værdig. Der er alvorlige mangler i hans karakter. Han har ikke ærefrygt for indviende og hellige ting; hans hjerte er ikke blevet forandret ved Guds Ånd. Han er selvisk, skrydende og holder mere af fornøjelser end af pligter. Han har ingen erfaring i selvforståelse og ydmygelse.

Ved at danne venskab, bør der udvises stor varsomhed for at et fortroligt forhold ikke kan modarbejdes af en hvis eksempel det ikke ville være sikkert at efterleve; for virkningen af en sådan fortrolighed leder væk fra Gud, fra helligelse og sandhedens kærlighed. Det er direkte farligt for dig at være fortrolig med venner som ikke har en religiøs erfaring. Hvis enten du, eller jer alle tre, følger Guds Ånds ledelse, eller værdsætter jeres sjæls frelse, vil I ikke vælge som jeres specielle og fortrolige venner gør - dem som ikke fastholder en alvorlig respekt for religiøse ting og som ikke lever under dets praktiske indflydelse. Evige betragtning burde hos jer komme først. Intet kan have en snedigere og mere direkte farlig indflydelse på [43] sindet og mere effektivt forjage dybe indtryk og overbevisninger af Guds Ånd, end at omgås med dem som er tomme og skødesløse og hvis samtale er om verdslighed og tomhed. Jo mere disse personer

involverer sig i andre ting, des farligere er deres indflydelse på kammerater, fordi de kaster et ureligiøst liv omkring sig med så mange behagelige tillokkelser.

Gud har krav på alle jer som ikke så let kan kastes til side. Jesus har købt jer med sit eget blods pris. »Eller ved I ikke, at jeres legeme er et tempel for Helligånden, som er i jer og som I har fra Gud og at I ikke tilhører jer selv? I er jo købt og prisen betalt; ær derfor Gud i jeres legeme!« Har I intet offer at gøre for Gud? Store ansvar påhviler jer begge i hverdagslivet. Jeres regnskaber går hver dag hen til Gud. Store farer ligger skjult på jeres stivej. Hvis jeg kunne, ville jeg tage jer i mine arme og bære jer sikkert over dem; men det har jeg ikke fået lov til at gøre. I er i den mest kristiske periode af jeres livshistorie. Hvis I vækker sjælens kræfter og styrer dem hen mod ting af evige interesser og hvis I gør alt andet underordnet disse, vil I få held med at udvikle en kristen karakter. I må alle involvere jer i den åndelige krig mod skødesynder og I må, ved Kristus, komme sejrende ud. Men det vil ikke være barneleg. Det vil være en hård krig, der kræver selvfornægtelse og korsbæring. Faren er at du ikke helt vil indse din frafaldne og din farefulde tilstand. Medmindre du ser livet som det er, kaster de glinsende indbildninger til side og kommer ned til de nøgterne erfaringer, vil du vågne op når det er for sent. Du vil så indse den frygtelige fejltagelse du har gjort.

[44] Din opdragelse har ikke været af den slags der danner en fast og solid karakter, derfor må du nu have den oplæring som du skulle have haft for år siden. Din mor har været for glad for dig. En mor kan ikke elske sine børn for meget, men hun kan elske dem på en uklog måde og lade sin kærlighed forblinde hende til hendes egne interesser. Du har haft en føjelig og nænsom mor. Hun har beskyttet sine børn for meget. Hendes liv er næsten mast ned af byrder som hendes børn skulle tage og som de kunne have båret bedre end hun.

[Din karakters mangel på fasthed og selvfornægtelse er en alvorlig hindring for dig med hensyn til at erholde en ægte religiøs erfaring, der ikke skal vise sig at være det løse sand. Du bør opelske fasthed og bestemthed i dine hensigter. Disse egenskaber er absolut nødvendige for at have fremgang i det kristne liv. Hvis du ejer sjælsfasthed, vil du ikke lade dig føre bort fra det rette. Intet motiv bør være stærkt nok til at føre dig bort fra pligtens lige vej. Du bør være loyal og tro mod Gud. Da vil din kærlighed og tilbøjelighed,

det venskab som du attrår, ikke drive dig bort fra sandhed og pligt. Du vil ikke opofre pligten for tilbøjeligheden.

Dersom du, min broder, lokkes til at forene dine livsinteresser med en ung uerfaren pige, som i virkeligheden har fået en mangelfuld opdragelse i de almindelige praktiske daglige pligter i livet, begår du en fejl. Men disse hendes mangler er små sammenlignet med hendes uvidenhed vedrørende hendes pligter over for Gud. Hun har ikke været blottet for lys; hun har haft religiøse privilegier, men alligevel har hun ikke følt hvor syndefuld hun er, når hun står uden Kristus. Når du i din forgabelse gentagne gange undlader at gå til bønnemøder, hvor Gud velsigner sit folk og du bliver borte for at nyde en sådan ung kvindes selskab, som ikke har nogen kærlighed til Gud og som ikke føler nogen tiltrækning ved det religiøse liv, hvorledes kan du da forvente, at Gud skulle velsigne en sådan forening? Forhast dig ikke! Man burde ikke tilskynde til tidlige ægteskaber. Hvis unge kvinder eller unge mænd ikke respekterer Guds fordringer, hvis de ikke giver agt på de fordringer, som binder dem til religionen, er der fare for, at de heller ikke vil tage passende hensyn til de fordringer, der stilles til en ægtemand eller en hustru. Det er farligt at få den vane hyppigt at være i selskab med den, man synes om og især når det sker på bekostning af de religiøse privilegier og bønnens stunder; du lider et tab, som du ikke har råd til. Den vane at sidde oppe sent om aftenen er almindelig men den behager ikke Gud, selv om i begge var kristne. Disse sene timer skader helbredet og gør [45] sindet uskikket for den næste dags pligter og det kan have udseende af noget upassende. Min broder, jeg håber du vil have selvagtelse nok til at sky denne form for frieri. Hvis dit øje er opladt for Guds herlighed, vil du gå frem med megen forsigtighed. Du vil ikke tillade elskovssyg sentimentalitet i den grad at forblinde dit syn, at du ikke kan se de høje fordringer, Gud stiller til dig som i kristen. *Buds t unge* side 265-266]

Kære unge, jeg henvender mig til jer. Lad det være jeres mål at forherlige Gud og opnå lighed med hans moral. Indbyd Guds Ånd til at forme jeres karakter. Nu har I jeres gyldne anledninger til at vaske jeres karakterklæder og gøre dem hvide i Lammets blod. Jeg betragter dette som vendepunktet for jeres hver især's skæbne. [Hvad vil I vælge, siger Kristus, mig eller verden? Gud kræver en betingelsesløs overgivelse af hjerte og hu til ham. Dersom

I elsker venner, brødre eller søstre, fader eller moder, huse eller landejendomme mere end mig, er I mig ikke værd, kristendommen stiller sjælen under den største forpligtelse over for dens krav om at følge dens principper. Ligesom den hemmelighedsfulde magnet peger mod nord, således peger kristendommens krav mod Guds herlighed. I er ved jeres dåbsløfte forpligtet til at hædre jeres Skaber, resolut fornægte selvet og korsfæste jeres lidenskaber og begæringer og endog bringe jeres tanker ind under lydighed mod Kristi vilje. *Vejl f menigh* bd. 1 side 75]

[46] Undgå at komme i fristelse. Når fristelser omgiver jer og I ikke kan styre de forhold som udsætter jer for dem, så må I hævde Guds løfte og med tillid og samvittighedsfuld kraft udbryde: »Jeg kan gøre alt gennem Kristus som styrker mig.« I Gud er der styrke for jer alle. Men I vil aldrig føle jeres behov for den styrke som alene er i stand til at frelse, medmindre I føler jeres svaghed og syndighed. Jesus, jeres dyrebare Frelser, kalder jer nu til at tage jeres faste ståsted på den evige sandheds platform. Hvis I lider med ham, vil han krone jer med herlighed i hans evige rige. Hvis I er villige til at ofre alt for ham, så vil han være jeres Frelser. Men hvis I vælger jeres egen vej, vil I følge med ind i mørke indtil det er for sent at få den evige belønning.

Hvad har I været villige at lide for sandhedens skyld? I har en meget kort tid til at opdyrke jeres karakters ædele træk? I har alle, i nogen grad, været for utilfredse og ulykkelige. I har beklaget jer meget. I har udtrykt vantro og kritiseret andre. Det gælder især F og H. Jeres hjerter har været fulde af stolthed og til tider endda med bitterhed. Der er ikke gjort noget ved jeres skjulte ting og I har ikke elsket religiøs udfoldelse. Hvis I har været udholdende i jeres anstrengelser for at vokse op til Krisus, jeres levende Hoved, ville I nu være stærke og kunne velsigne andre med jeres påvirkning. Hvis I havde opelsket en fast, ensartet, uvaklende kraft ville I nu være stærke til at modstå fristelse. Men disse dyrebare kvaliteter kan kun vindes ved en overgivelse af sjælen til religionens fordringer. Så vil motiverne være ophøjede og forstanden og kærligheden vil afvejes af ædle grundsætninger. Gud vil arbejde med os hvis vi blot vil gå ind i sunde aktiviteter. Vi må føle nødvendigheden af at forene vore menneskelige anstrengelser og nidkære handlinger med

guddommelig kraft. I Gud kan vi stå frem, stærke til at sejre. Du, bror E, har svigtet meget i målsætning og udholdenhed.

[Hvilken stor fejltagelse begår du ikke ved at begunstige, føje og forkæle børn og unge under opdragelsen! De bliver egoistiske og uduelige og mangler energi til de små ting i livet. De har ikke lært at vinde karakterstyrke ved at udføre hverdagens pligter, hvor ringe de end måtte være.] Du undlader villigt og gladeligt at gøre det som ligger lige for dig at gøre og som nogen må gøre. Det er et stort ønske hos os alle at finde et større og mere ophøjet arbejde.

[Ingen er kvalificeret til et stort og betydningsfuldt arbejde, medmindre han har været trofast i udførelsen af små pligter. Det er gradvis, at karakteren bliver dannet og at sjælen opøves til at være energisk og anstrenge sig i forhold til den opgave, der skal udføres.] [47] Hvis vi er skabninger af omstændighederne, vil vi med sikkerhed ikke udvikle kristen karakter. Du må mestre omstændighederne og ikke lade omstændighederne mestre dig. Du kan finde kraft ved Kristi kors. Nu kan du vokse lidt efter lidt og besejre vanskeligheder og overvinde vanens kraft. Du behøver at være opildnet af Jesu livgivende kraft. Du burde tiltrækkes Kristus og iklædes hans guddommelige skønhed og fortrinlighed. Bror G's datter har en givtig uddannelse; hun er ikke mere kompetent for livets opgaver og vanskeligheder end en tiårig skolepige. [*Barnet i hjemmet* side 36-37]

Religion burde diktere og vejlede dig i alle dine gøremål og burde have absolut kontrol over din hengivenhed. Hvis du overgiver dig selv uforbeholdent i Kristi hænder og gør hans kraft til din styrke, så vil din moralske synsevne være klar til at skelne karakterkvaliteter så du ikke bedrages af ydre ting og gør store fejltagelser i dit venskab. Din moralkraft må være skarp og følsom, så den kan holde strenge prøver og ikke ødelægges. Din retskaffenhed burde være så fast at forfængelighed, udseende eller smiger ikke kan flytte dig.

Oh, det er en stor ting at være ret med Gud, sjælen i harmoni med dens Skaber, så at engle, midt iblandt smitsomme onde eksempler, som ved deres bedrageriske udseende ville lokke sjælen fra pligterne, kan sendes til din redning! Men husk på, hvis du tillader fristelse, vil du ikke få guddommelig hjælp til undgå overfald. De tre hændersmænd udstod ildovnen, for Jesus vandrede med dem blandt flammerne. Hvis de, for sig selv, havde vandret i ilden, ville

[48] de fortæres. Således vil det blive med dig. Hvis du ikke med fuldt overlæg bliver fristet, vil Gud støtte dig når fristelsen kommer.

Sagen I New York

SAGEN I NEW YORK

Da jeg var i Vermont, den 10. december, 1871, fik jeg vist nogle ting med hensyn til New York. I den stat synes det at være i en sørgelig tilstand. Der var kun få arbejdere og disse var ikke så virksomme som deres trosbekendelse over for hellige sandheder for denne tid påbød dem at være. Der er dem i den stat som tjener i ord og lære, som ikke er grundige arbejdsfolk. Selv om de tror sandhedens teori og har forkyndt i årevis, vil de aldrig være kompetente arbejdere før de arbejder på et andet plan. De har brugt meget tid blandt menighederne, skønt de ikke er rustet til at hjælpe dem. De er ikke selv helliget til Gud. De behøver udholdenhedens ånd for at lide for Kristi skyld, »Drikke af bægeret,« og »døbes med dåben« før de er rede til at hjælpe andre. Uselviske helligede arbejdsfolk behøves, til at få tingene i New York op til en bibelstandard. Disse mænd har ikke været på linie med deres pligt at rejse blandt menighederne. Hvis Gud har kaldt dem til sit arbejde, er det for at frelse syndere. De burde forsøge sig selv ved at gå ud på nye marker, så de selv kan vide om Gud har overdraget dem det sjælevindende arbejde.

Havde brødrene Taylor, Saunders, Cottrell, Whitney og bror og søster Lindsay arbejdet på nye marker, ville de nu være langt længere fremme end de er nu. Når de møder modstanderes modstand vil de drives til deres bibler efter argumenter for at understøtte deres standpunkt og det vil forøge deres kundskab til skrifterne og blive klar over deres dygtighed i Gud og kan møde enhver modstand. Dem, i menighederne, som er tilfreds med blot at gå over den samme grund, vil mangle noget i deres erfaring. De vil være svage - ikke stærke til at ville og gøre og lide for sandhedens skyld. De vil være utilstrækkelige arbejdsfolk.

Dem som har Guds sag på hjerte og som føler kærlighed for dyrebare sjæle hvem Kristus døde for vil ikke opsøge det tabte. Han sagde: »Jeg er ikke kommen for at kalde retfærdige, men syndere.«

[49]

Hvis prædikanter i New York ønsker at hjælpe menigheden kan de ikke gøre det på nogen bedre måde end at gå ud på nye marker og arbejde for at bringe sjæle til sandheden. Når menigheden ser at alle prædikanter er glødende med arbejdsånden, så de vil føle dyb kraft for sandheden og søge at bringe andre til kundskab for den, vil det give den nyt liv og styrke. Deres hjerter vil oprøres til at gøre hvad de kan hjælpe med til i arbejdet. Der er ikke nogen anden klasse folk i denne verden, som ikke er mere villig til at give deres midler til sagen, end syvende-dags Adventister. Hvis prædikanterne ville lade være med at tage modet fra dem, på grund af deres egen lathed og passivitet og ved deres mangel på åndelighed, ville de kunne besvare enhver appel som kan gives. Men de mangler at se frugten. Og det er rigtigt at brødrene i New York bør have været langt mere fremme end de er. Hvad har de udrettet? Hvad gør de?

Prædikanter i New York bør være meget længere fremme end de er. Men de har ikke engageret sig i den slags arbejde som kræver alvorlige anstrengelser og giver stærk modstand. Havde de gjort dette ville de være drevet til deres bibler og til bøn for at kunne svare deres modstandere igen og ved at bruge deres talenter ville de opdobles. Der er prædikanter i New York som har forkyndt i årevis, men som ikke kan blive betroet at holde en foredragsrække. De er dværge. De har ikke brugt tankerne på at studere ordet og imødekomme modstand, så at de kan blive stærke i Gud. Havde de, ligesom Kristi kors trofaste soldater, gået frem »uden for lejren,«
 [50] stolt på Gud og deres egen styrke, hellere end at læne sig så tungt op af deres brødre, ville de have opnået en erfaring og ville nu være rustet til at gå ind i arbejdet hvor deres hjælp behøvedes mest. Hvis prædikanter i almindelighed i New York havde ladet menighederne arbejde for sig selv og havde de ikke stået i deres vej, ville både menighederne og prædikanterne nu være længere fremme i åndelig henseende og i sandhedens kundskab.

Mange af vore brødre og søstre i New York har været frafaldne i helsereformen. Der er kun et lille antal ægte helsereformatorer i den stat. Lys og åndelig forståelse er blevet givet til brødrene i New York. Men den sandhed der har nået forståelsen, det lys der har skinnet på sjælen, som ikke er blevet værdsat og bevaret, vil vidne imod den på Guds dag. Sandheden er blevet givet for at frelse dem som vil tro og

adlyde. De fordømmes ikke fordi de ikke har lyset, men fordi de har lyset og ikke vandrer i det.

Gud har udstyret mennesket med rigelige midler til den naturlige appetits mætning. Han har, af jordens produkter, udbredt for mennesket en rigelig varietet af mad som er velsmagende og giver organismen næring. Af disse siger vor gavmilde himmelske Fader at vi må spise frit. Vi må nyde frugterne, grøntsagerne og kornet uden at overtræde vor sundhedslove. Disse ting, tilberedt på den mest enkle og naturlige måde, vil give legemet næring og bevare dets naturlige livskraft uden brug af kødretter.

[Gud skabte mennesket lidet ringere end englene og gav det egenskaber som ved fornuftig anvendelse, vil gøre det til en velsignelse i verden og derved give ære tilbage til Giveren. Men selv om mennesket er skabt i Guds billede, har det gennem umådehold, i sin fysiske natur overtrådt principperne og Guds lov Alle former for umådeholdenhed afstumper opfattelsesevnerne og svækker hjerne og nervekraften, så man ikke skatter de evige værdier men sætter dem lig de jordiske. Tankens ypperste evner, som er planlagt til op-højede opgaver, bliver gjort til slave af lidenskaberne. Vore åndelige og moralske kræfter kan ikke være stærke, hvis vore fysiske vaner er forkerte, for der er et vitalt forhold mellem det fysiske og det moralske. Apostlen Peter forstod dette, da han hævdede sin advarselsrøst over for sine brødre: »I elskede! jeg formaner jer som fremmede og udlændinge: hold jer fra de kødelige lyster, som fører krig imod sjælen.«

[51]

Der er kun lidt moralsk kraft i den såkaldte kristne verden. Ved at opelske de dårlige vaner tilsidesættes den fysiske og moralske lov indtil dydens og gudfrygtighedens principper sænkes ned på det laveste trin. Vaner som hæmmer den fysiske sundhedstilstand, svækker også de åndelige og moralske kræfter.] Frie tøjler for den unaturlige appetit og lidenskaber har en styrrende indflydelse på hjernens nerver. De dyriske organer styrkes, medens de moralske holdes nede. Det er umuligt for et umådeholdent menneske at være en kristen, for hans højere kræfter er kommet under lidenskabernes slaveri.

[De, som ved hvilke krav de fysiske og moralske love stiller til enkel mad og påklædning og som vender sig bort fra det lys, som peger på deres pligt, vil være forsømmelige på andre områder.

Hvis de sløver samvittigheden for at blive fri for det kors, som de må tage op for at komme i harmoni med naturens lov vil de, for at undgå skændsel, overtræde de ti bud.] Der er en bestemt uvillighed hos nogle mod at udholde korset og de foragter skammen. Nogle vil blive til grin for deres principper. Rodfæstet til verden finder grund blandt Guds folk, som bekender sig til at være pilgrimme og fremmede og venter og våger efter Herrens tilsynekomst. [Der er blandt bekendende sabbatsholdere mange], i New York, [som er nærmere knyttet til verdens moder og lyster end til sunde legemer klare sind og helligede hjerter. *Kristus alene* side 156]

[52] Gud forsøger og prøver enkeltpersoner i New York. Han har ladet nogle få fremgang og udvikle hvad er i deres hjerter. Verdens stolthed og kærlighed har adskilt dem fra Gud. Sandhedens principper er i virkeligheden ofret, skønt de bekender sig til at elske sandheden. Kristne burde vågne op og handle. Deres indflydelse virker på andre og former deres meninger og vaner. De må bære det tunge ansvar deres indflydelse giver for sjæles skæbne.

Herren kløver et folk ud, ved nøje og tydelige sandheder for disse sidste dage, fra verden og renser det til sig selv. Stolthed og usunde moder, kærlighed for fremvisning, kærlighed for bifald - må alt, sammen med verden, forlades, hvis vi vil fornys i læren om hans billede som skabte os. « Thi Guds nåde blev åbenbaret til frelse for alle mennesker og opdrager os til at sige nej til ugudelighed og verdslige: begæring og leve besindigt og retskaffent og gudfrygtigt i den nuværende verden i forventning om det salige håb og den store Guds og vor frelsers Jesu Kristi herlige tilsynekomst, han, som hengav sig selv for os for at løskøbe os fra al vor lovløshed og rense sig et ejendomsfolk, der er ivrigt efter at gøre gode, gerninger.»

Menigheden i ___ mangler at blive sigtet. En gennemgribende omvendelse er nødvendig før de kan arbejde. De værner om selvskhed, stolthed, misundelse, ondsindethed, onde formodninger, bagtalelse og sladder, indtil Guds Ånd kun har lidt at udrette for dem. Så længe de som bekender sig til at kende Gud og dog forbliver i deres nuværende tilstand er deres bønner en afskyelighed i Guds øjne. De understøtter ikke deres tro ved deres gerninger og for nogle ville det være bedre om de ikke bekendte sig til sandheden end at de vanærer deres bekendelse som de gør nu. Selv om de bekender sig til at være Kristi tjenere, er de retfærdighedens fjendes tjenere; og

deres gerninger vidner om dem at de ikke kender til Gud og at deres hjerter ikke er i lydighed med Kristi vilje. De leger med religionen, som var de børn; de handler som lunefulde børn.

Guds børn over hele verden er et stort broderskab. Vor Frelser har tydeligt forklaret den ånd og de principper som bør beherske deres handlinger som, ved deres konsekvente og hellige liv adskiller dem fra verden. Kærlighed for hinanden og størst kærlighed for deres himmelske Fader bør ved eksempel vises i deres omgang og gerninger. Mange af Guds børns nuværende tilstand er ligesom en samling utaknemmelige og trættekære børn.

[53]

Selv for prædikanter i New York er der fare for at de kun lærer og ikke kommer til at kende sandheden. De praktiserer ikke hvad de lærer. De er hørere men ikke gørere. Disse prædikanter behøver en erfaring i sandheden som vil sætte dem i stand til at fatte arbejdets ophøjede art.

[De sidste dages farer. Vi lever i en højst alvorlig og betydningsfuld tid i denne jords historie. Vi befinder os iblandt de sidste dages farer Vigtige og forfærdelige begivenheder forestår. Hvor nødvendigt er det ikke, at alle, som virkelig frygter Gud og elsker hans lov, ydmyger sig for ham og jamrer og sørger og bekender de synder, som har skilt Gud fra hans folk! Det, som bør vække den største uro, er, at vi ikke føler eller forstår vor stilling, vor lunkne tilstand og at vi er tilfredse med at forblive, som vi er. Vi bør ty til Guds ord og til bøn og hver især søge Herren med alvor, for at kunne finde ham. Vi bør gøre dette til vor vigtigste gerning. *Vejl f menigh* bd. 1 side 277]

Menighedens medlemmer er ansvarlig for de talenter de er blevet betroet. Det er umuligt for kristne at leve op til deres ansvar hvis de ikke har den ophøjede stilling som er i overensstemmelse med de hellige sandheder de bekender sig til. Lyset der skinner på vor stivej gør os ansvarlig til at lade lyset skinne for andre på en sådan måde at de vil forherlige Gud.

Slægtsforhold i menigheden

Slægtsforhold i menigheden.

[54] ___ menighedens vækst i åndelige sager er ikke i målestok med det lys som har skinnet på dens stivej. Gud har betroet enhver talenter til udnyttelse og lægger dem ud til vekselererne, så når Mesteren kommer kan han få sit med renter. Menigheden i ___ har mange gode ting, men dens medlemmer rækker ikke efter den høje standard som det er deres privilegium at nå.

Arbejdskraften i menigheden ydes mest af tre familier som er tilknyttet i ægteskab. Der er flere talenter i den menighed og flere gode arbejdsfolk at få, end der skal bruges til det områdes arbejdsbehov. De er ikke stillet gunstigt til at udvikle den styrke ved brug af de gudsgivne talenter. Der er ikke plads til at alle kan arbejde. Den ene går i vejen for den anden. Der er en mangel på åndelig styrke. Hvis denne menighed ikke var så meget en familie menighed ville hver føle et personligt ansvar.

Hvis adskillige af dens medlemmers talenter og indflydelse kunne bruges i andre menigheder, hvor de ville drages frem til hjælp hvor hjælp virkelig behøvedes, ville de opnå en erfaring af højeste værdi i åndelige ting og ved at bære Guds arbejdes ansvar og byrder ville være de til velsignelse for andre. Når de er i gang med at hjælpe andre vil de følge Kristi eksempel. Han kom ikke for at blive betjent, men for at tjene andre. Han behagede ikke sig selv. Han gjorde ikke sig selv anseelig, men påtog sig selv en tjeners skikkelse og brugte sit liv på at gøre godt. Han kunne have brugt sine dage på jorden til magelighed og overflod og indvie sig selv til dette livs nydelser. Men han levede ikke for fornøjelsers skyld, han levede for at gøre godt og for at frelse andre fra lidelse og hans eksempel er for os til efterfølgelse.

Hvis brødrene I og J var helliget til Gud kunne de bære større ansvar end de har båret. De har troet at de var hurtige til at besvare ethvert kald der skulle gøres for midler og at dette var den største

byrde som de skulle bære i Guds sag. Men Gud forlanger mere af dem end dette. Hvis de havde oplært deres tanker til et mere kritisk studie af Guds ord, så de kunne vare blevet arbejdere i hans sag og havde arbejdet for synderes frelse så alvorligt som de har opnået dette livs ting, ville de have udviklet styrke og visdom til at involvere sig i Guds arbejde hvor der er stor mangel på medarbejdere. [55]

Disse brødre bliver, ved at forblive i et familiefællesskab, dværge i mental og åndelig styrke. [Det er ikke det bedste for børnene, når én, to eller tre familier, som er knyttet til hinanden gennem ægteskab, bosætter sig nogle få kilometer fra hverandre. Indflydelsen er ikke god for nogen af parterne. Den enes affære bliver alles affære. De indviklede problemer og vanskeligheder, som alle familier i større eller mindre grad oplever og som så vidt muligt burde holdes inden for familiens rammer, bliver udvidet til familiens slægtninge og får indflydelse på de religiøse møder. Der er ting, som tredje person ikke bør vide, uanset hvor god en ven eller hvor nær en slægtning det end er. Den enkelte og familien bør selv bære dem. Men den nære forbindelse mellem familien i stadig samkvem har en tendens til at nedbryde den værdighed, der bør fastholdes i enhver familie. Under udførelsen af det ømtålelige hverv at irettesætte og formane vil der være fare for at såre følelserne, medmindre dette gøres med største nænsomhed og omhu. Selv den mest mønsterværdige karakter er tilbøjelig til at begå fejl og der bør udvises stor omhu, for at der ikke skal blive gjort for meget ud af småting.

Et sådant familie- og menighedsforhold] som er i ___ [er meget tiltalende for de naturlige følelser; men alt taget i betragtning er det ikke det bedste for udviklingen af en harmonisk karakter.] Det tætte slægtsforhold og familierelationer med hinanden, når man er i en menighedsforsamling, gør påvirkningen svag. Den værdighed der betragtes så højt, tillid og kærlighed der danner en lykkelig menighed holdes der ikke fast ved. [Alle parter ville være lykkelige, hvis de blev adskilt og besøgte hinanden lejlighedsvis og deres indflydelse på hinanden ville blive ti gange større.

Da de er forenet gennem ægteskab og blander sig i hinandens daglige liv, er enhver opmærksom på den andens fejl og føler sig forpligtet til at rette på dem; og da disse slægtninge virkelig holder af hinanden, bliver de bedrøvet over småting, som de ikke ville lægge mærke til hos dem, de ikke er så nær forbundet med. Nogle af dem [56]

gennemgår bitre sjælekvaler, fordi den følelse opstår, at de ikke er blevet behandlet så upartisk og med al den hensynsfuldhed, som de fortjente. Somme tider opstår der smålig skinsyge og myg bliver til elefanter. Disse små misforståelser er ubetydelige og uoverensstemmelser forårsager flere alvorlige sjælekvaler end de prøvelser, som har deres udspring andetsteds. *Barnet i hjemmet* side 281-282]

Disse ting gør disse oprigtig samvittighedsfulde ædelsindede mænd og kvinder svære at udholde og de udvikler ikke den karakter som de skulle have i forskellige situationer. De er dværge i mental og åndelig vækst, hvilket truer med at ødelægge deres brugbarhed. Deres arbejde og interesser er for det meste begrænset til dem selv. Deres indflydelse er indsnævret skønt den burde brede sig og blive mere almindelig, så de, ved at komme under forskellige forhold, kan bruge de kræfter Gud har givet dem, på en sådan måde at der bidrages mest til hans herlighed. Alle sindets evner er i stand til at gøre fremskridt. Sjælens kræfter behøver at vækkes og bringes i aktion til Guds ære.

Arbejdende for Gud

Arbejdende for Gud

Gud kalder missionærere. Der er duelige mænd i menigheden i _-__ som vil vokse i dygtighed og kraft når de bruger deres talenter for Guds arbejde og sag. Hvis disse brødre vil oplære sig selv til at gøre Guds sag til deres største interesse og vil ofre alle deres fornøjelser og tilbøjeligheder for sandhedens sag, vil Guds velsignelse hvile på dem. Disse brødre, som elsker sandheden, som i årevis har glædet sig ved større lys over skrifterne, burde lade deres lys skinne for dem som er i mørke. Gud vil være visdom og kraft for dem og vil forherlige sig selv i at arbejde med og ved den som helt følger ham. »Vil nogen tjene mig, ham skal Faderen ære.« Guds visdom og kraft vil gives til den villige og trofaste. [57]

Brødrene i ___ har været villige til at give af deres midler til forskellige foretagender, men dem selv har de tilbageholdt. De har ikke sagt: Her er jeg, Herre; send mig. Det er ikke det menneskelige redskabs styrke, men hans visdom og styrke som beskæftiger dem og arbejder med dem som gør mennesker succesrige i at gøre det arbejde der skal gøres. Når vi ofrer vore goder til himmelens og jordens Indehaver, skønt vi tilbageholder os selv, kan vi ikke få hans samtykke eller sikre os hans velsignelse. Der må i brødre og søstres hjerter i ___ være et princip for at fremlægge alt også dem selv, på Guds alter.

Mennesker behøves i Battle Creek som kan og vil tage byrder og bære ansvar. Kaldet er blevet givet igen og igen, men der er knapt nok kommet et svar. Nogle ville have besvaret kaldet hvis deres verdslige interesser ville være tilgodeset. Men da der ikke er udsigt til at forøge deres midler ved at tage til Battle Creek, kunne de ikke se nogen opgave i at komme. »At adlyde er bedre end at ofre.« Og uden lydighed og uselvvisk kærlighed, er de rigeste ofre for små at give alle tings Indehaver.

Gud kalder på brødre og søstre i ____ til at rejse sig og komme frem og hjælpe Herren, at hjælpe Herren, imod de mægtige. Grunden til at der er så lidt styrke blandt dem som bekender sandheden er at de ikke bruger de evner Gud har givet dem. Rigtig mange har pakket deres talent ind i servietter og skjult det i jorden. Det er ved brug af talenterne at de forøges. Gud vil forsøge og prøve sig folk.

Bror og søster I er blevet trofaste byrdebærer i Guds sag og nu bør jeres børn ikke stå tilbage, men lad byrderne ikke hvile så tungt på dem. Det er på tide at børnenes mindre bebyrdede kræfter bruges og at de arbejder mere direkte i Mesterens vingård.

[58] Nogle af brødrene og søstrene i New York har følt bekymring for at bror og søster K, især søster K, burde opmuntres til at arbejde blandt menighederne. Men det er det forkerte sted for dem at forsøge dem selv. Hvis Gud egentlig har lagt arbejdsbyrder på dem, er det ikke for menighederne; for disse er i almindelighed forud for dem. Der er en verden for bror og Søster K, en verden der er i ondskab. Deres mark er stor. De har masser af plads til at prøve deres gaver og prøve deres kald uden at gå ind i andres folks arbejde og bygge på et grundlag de ikke har lagt. Bror og søster K har været meget træge til at erfare selvfornægtelse. De har været træge til at antage helsereformen i alle dens grene. Menighederne er længere fremme end i appetittens fornægtelse. Derfor kan de ikke gavne menighederne i den retning, men snarere er de en hindring.

Bror K har ikke været en velsignelse for menigheden i ____, men en stor byrde. Han har stået direkte i vejen for dens fremmarch. Han har ikke været i stand til at hjælpe når og hvor den behøvede mest hjælp. Han har ikke fremstillet vor tro korrekt; hans samtale og liv har ikke været helligt. Han har været langt bagved og har ikke været parat eller villig til at se Guds forsyns ledelse. Han har stået i vejen for syndere han er ikke været i en sådan tilstand at han har kunnet anbefale vor tro for ikke-troende.

Hans eksempel har været en hindring for menigheden og hans ikke-troende naboer. Hvis bror K havde været helt helliget Gud, ville hans gerninger have været frugtbare og udrettet meget godt. Men det som adskiller Guds folk på en særlig måde fra populære religioner er ikke alene deres bekendelse, men deres eksemplariske karaktertræk og deres uselviske kærlige principper. Guds Ånds kraftfulde og rensende indflydelse på hjertet, føres ud i ord og handlinger, adskil-

ler dem fra verden og betegner dem som Guds særlige folk. Kristi efterfølgeres karakter og natur vil være lig deres Mesters. Han er mønsteret, det hellige og fuldkomne eksempel for kristne til efterligning. Hans sande efterfølgere vil elske sine brødre og være i harmoni med dem. De vil elske deres næste som Kristus har givet dem eksempel og vilje til og gøre et offer hvis de kan for at overbevise sjæle til at forlade deres synder og omvendes til sandheden.

[59]

Sandheden vil, med dybe rødder i troendes hjerter, springe op og bære frugt til retfærdighed. Deres ord og gerninger er kanaler hvorigennem rene sandheds- og hellighedsprincipper viderebringes til verden. Særlige velsignelser og privilegier er der for dem som elsker sandheden og vandrer efter det lys de har fået. Hvis de ikke gør dette, vil deres lys blive til mørke. Når Guds folk bliver selvtillidstrækkelige, overlader Herren dem til deres egen visdom. Barmhjertighed og sandhed udloves den ydmyge af hjertet, den lydige og trofaste.

Bror K har stået i vejen for sine børn. Hvis han havde været helliget Gud, havde sit hjerte med i arbejdet og efterlevede den sandhed han bekendte sig til, ville han have følt vigtigheden af at byde over sit hjem, som trofaste Abraham gjorde.

Manglen på harmoni og kærlighed mellem de to brødre K er en skamplet for Guds sag. Begge begår fejl. Begge har et arbejde at gøre med at undertrykke selvet og opelske kristne nådegaver. Gud er vanæret ved den splid og jeg går ikke for langt når jeg siger at had er mellem disse to biologiske brødre. Bror A K begår mange fejl. Han har gemt på følelser som ikke er i overensstemmelse med Guds vilje. Han kender sin bror, B Ks særheder, for at have et irritabelt og ulykkeligt temperament. Ofte kan han ikke se det gode når det ligger direkte på hans sti. Han ser kun ondt og mister modet meget let. Satan forstørrer et mulvarpeskud til et bjerg for ham. Alt overvejes, bror B K har i mange ting opført sig mindre kritisabelt end hans bror fordi det har været mindre skadeligt for sandhedens sag.

Disse biologiske brødre må forliges helt med hinanden før de kan fjerne skammen fra Guds sag som deres uenighed har skabt. »Derpå kendes Guds børn og djævelens børn: enhver, der ikke øver retfærdighed, er ikke af Gud, ej heller den, der ikke elsker sin broder.« »Den, som siger, at han er i lyset og dog hader sin broder, han er endnu i mørket.« Dem som arbejder for Gud bør være rene kar, helliget til Mesterens brug. »Tvæt jer, i, som bærer Herrens kar!«

[60] »Hvis nogen siger: »Jeg elsker Gud« og hader sin broder, så er han en løgner; thi den, der ikke elsker sin broder, som han har set, han kan ikke elske Gud, som han ikke har set. Og dette bud har vi fra ham, at den, som elsker Gud, skal også elske sin broder.«

Kristi ambassadører har et ansvar og helligt arbejde for sig. De er duft af liv til liv, eller af død til død. Deres indflydelse afgør sjæles skæbne som Kristus døde for. Bror og søster K mangler begge erfaring. Deres liv har ikke været i hellighed. De har ikke haft et dybt og gennemgribende kendskab til den guddommelige vilje. De har ikke gået stadigt fremad og opad i det guddommelige liv, så at deres erfaring kunne være til værdi for menigheden. Deres opførsel har ikke så lidt bebyrdet menigheden.

Søster K's tidligere liv har ikke været af en sådan art at hendes erfaring kunne være til velsignelse for andre. Hun har ikke levet op til hendes pligtsfølelse. Der er for mange gange øvet vold på hendes samvittighed. Hun har søgt efter fornøjelser og givet sit liv til tomhed, forfængelighed og mode, i stedet for sandhedens lys som har skinnet på hendes stivej. Hun kendte vejen, men undlod at vandre på den. Herren gav søster K et advarsels- og irettesættelses-vidnesbyrd. Hun troede vidnesbyrdet og adskilte sig mere fra fornøjelseselskernes klasse end fra gudselskernes. Da hun så tilbage på hendes tidligere liv, der var så fuld af forsømmelse og fejl, gav hun sig selv op over for vantro og upåvirkelig tungsind. Fortvivlelsen spredte sine mørke vinger over hende. Hendes ægteskab med bror K ændrede tingenes orden i nogen grad, men nogle gange siden har hun været meget tungsindig og fortvivlet.

[61] Søster K har et godt kendskab til profetierne og kan udlægge dem og har meget let ved at tale om dem. Nogle af brødrene og søstre har gerne villet tilskynde bror og søster K til at gå ud som aktive medarbejdere. Men de kan godt arbejde ud fra et forkert ståsted. Søster K.s udmannelsmæssige fordele har været overlegen for mange af dem hun er omgivet af. Idet hun har arbejdet offentligt, har hun mere været afhængig af sin egen styrke end af Guds Ånd. Hun har en stolt uafhængighedsfølelse og har troet at hun var kvalificeret til at lære andre, end selv at lære. Med hendes manglende erfaring i åndelige ting er hun ikke beredt til at arbejde blandt menighederne. Hun har ikke den nødvendige dømmekraft og åndelige styrke til at bygge dem op. Hvis hun og hendes mand går helt ind i dette arbejde,

skal de begynde med at udøve en god indflydelse i menigheden i _____. Deres arbejde bør lægges der hvor der mest er brug for det.

Der er et arbejde der skal udrettes i nye marker. Syndere som aldrig har hørt advarselsbudskabet behøver at blive advaret. Her har bror og søster K stort rum til at arbejde og forsøge deres kald. Ingen bør forhindre dem i at gøre deres bestræbelser på nye marker. I alle retninger er der syndere at frelse. Men nogle prædikanter er tilbøjelige til hen over den samme grund blandt menighederne, skønt deres arbejde ikke kan hjælpe menighederne og deres tid er spildt.

Vi ønsker at alle Herrens tjenere var medarbejdere. Arbejdet med at advare sjæle bør ikke være betroet til prædikanter alene, men brødre som har sandheden i deres hjerter og som har udøvet en god indflydelse i hjemmet, bør føle at et ansvar påhviler dem, at hellige en del af deres tid til at gå ud blandt deres naboer og i tilstødende byer og være missionærer for Gud. De bør bringe vore bøger og blade ud og gå ind i samtaler og i Kristi Ånd, bede med og for dem de besøger. Dette er det arbejde som vil en ransagelse og fornyelse.

[I årevis har Herren kaldt sit folks opmærksomhed til helsereformen. Dette er en af de store grene af det værk som skal berede vejen for Menneskesønnens komme. Johannes Døberen gik i forvejen for Mesteren i Elias' ånd og kraft for at rydde vejen for Herren og vende folkets hjerte til retfærdighedens visdom. Johannes Døberen er en repræsentant for dem som lever i de sidste dage og som Gud har betroet at forkynde hellige sandheder for menneskene, for at rydde vejen for Kristi andet komme. Johannes var en reformator. Englen Gabriel kom direkte fra himlen for at undervise hans forældre om helsereformen. Englen sagde at han ikke skulle drikke vin eller stærke drikke og at han skulle blive fyldt med den Hellige Ånd fra fødslen af.

Johannes Døber skilte sig ud fra venner og fra verdens overdådige liv. Hans enkle kappe, som var vævet af kamelhår, var en stadig irettesættelse til de jødiske præster, som gerne ville vise sig i pragtfulde klæder. Den var også en irettesættelse til folket i almindelighed. Hans kost, som var udelukkende vegetarisk og bestod af græshopper og vild honning, var en irettesættelse af tidens tilfredsstillelse af appetitten og det var frådseri som var almindelig overalt. Profeten Malakias siger: »Se, jeg sender eder profeten Elias, før Herrens store og frygtelige dag kommer. Han skal vende fædrenes hjerte til søn-

nerne og sønnernes til fædrene, at jeg ikke skal komme og slå landet med band.« Her har profeten Malakias beskrevet karakteren af det værk som skal udføres. De som skal berede vejen for Kristi andet komme er her fremstillet som den trofaste Elias og som Johannes som kom i Elias' ånd for at berede vejen for Kristi første komme. Det store reformprogram må kundgøres og almenheden må vækkes op. Mådehold i alle ting må blive en del af budskabet for at vende Guds folk fra sine afguder, sit frådseri og sin overdådighed i klæder og mange andre ting.

[63] Den selvopofrelse, ydmyghed og afholdenhed som Gud kræver af sit folk, som ham leder og velsigner på en særskilt måde, skal stilles op som en kontrast til den overdådighed og de helseødelæggende vaner som kendetegner den generation som lever i denne forfaldets tidsalder. Gud har vist os at helsereformen er lige så nøje forbundet med den tredje engels budskab som hånden er til kroppen. Lige-gyldighed overfor dette vigtigt emne er en af de største årsager til fysisk og moralsk forfald. De som følger appetitten og lidenskaberne og samtidig lukker øjnene for lyset, fordi de er bange for at se de syndige lyster som de er uvillige til at afstå fra, er skyldige for Gud. Den som vender sig bort fra lyset i et sandhedspunkt, vil snart forhærde sit hjerte sådan at han heller ikke bryder sig om lyset i andre spørgsmål. De som sviger sin moralske forpligtelser i spørgsmålet om mad og kælder, bereder vejen for at vende sig bort fra Guds krav i andre spørgsmål af evighedsbetydning.] Vore legemer er ikke vore egne. Gud har krav på at vi tager os af denne bolig. Han har givet os den, så vi kan give vore legemer til ham som et levende offer, helligt og acceptabelt. Vore legemer tilhører ham som har gjort dem og vi er forpligtet til at være forstandige og bruge de bedste midler for at beskytte dem fra forfald. Hvis vi svækker legemet ved selvtilfredsstillelse, ved at give efter for appetitten og ved at klæde os efter de sundhedsskadelige moder, for at være i harmoni med verden bliver vi Guds fjender

Bror og søster K har ikke påskønnet lyset i helsereformen. De har ikke afset en plads for den i den tredje engles budskab. Forudseenhed har ledt Guds folk væk fra verdens overdrevne vaner, væk fra appetittens lyster og lidenskaber, for at tage deres plads på alle tings selvfornægtelses og mådeholds platform. [Det folk som Gud leder, er et specielt folk. Guds børn er ikke ligesom verden. Når de

følger Guds ledelse, vil de kunne fuldføre hans hensigt og de vil bøje sin vilje under hans vilje. Kristus vil bo i deres hjerte. Guds tempel er hellig. Apostlen siger at vort legeme er et tempel for Den Hellige Ånd. Gud kræver ikke at hans børn skal fornægte sig selv i den grad at de skader deres fysiske kraft. Nej, han kræver at de skal lyde naturens love for at bevare sin fysiske helse. Den vej Gud peger ud for os, er naturens vej og den er bred nok for os alle. Gud har været rundhåndet i at forsyne os med et rigt udvalg af gode ting til vort underhold og til glæde for os. Men for at vi skal kunne glæde os over at have en naturlig appetit som kan hjælpe os til at bevare helsen og forlænge livet, har han givet visse indskrænkninger før at vi skal holde appetitten i tømme. Han siger: »Pas på, hold igen! Fornægt en unaturlig appetit!« Hvis vi udvikler en fordærvet appetit, krænker vi [64] helselovene og vi må selv bære ansvaret for at have misbrugt vort legeme og følgen af selvforskyldt sygdom. *Råd og vink* side 58-59]

Elias' ånd og kraft har bevæget hjerterne til at fornye sig og rette dem til retfærdighedens klogskab. Bror og søster K er ikke blevet omvendt til helsereformen, uanset de mange beviser Gud har givet dem på dette område. Selvfornægtelse er absolut nødvendig for ægte religion. Dem som ikke har lært at fornægte sig selv er blottet for livsvigtig og praktisk gudsfrygt. Vi kan ikke forvente noget andet end at religionens fordringer vil komme i konflikt med naturlige lidenskaber og verdslige interesser. Der er et arbejde for enhver i Herrens vingård. Ingen skulle være dovne. Alle Guds engle er i røre, stiger op til himlen og stiger ned til jorden igen med nådes- og advrsebudskaber. Disse himmelske budbringere rører ved sind og hjerter. Der er mænd og kvinder overalt som har modtagelige hjerter og inspireres af sandheden. Hvis dem som har en kundskab til sandheden nu ville arbejde enstemmigt med Guds Ånd, ville vi se et stort værk blive udrettet.

Nye marker åbnes hvori alle kan prøve deres kald, ved erfaringsmæssig anstrengelse for at bringe sjæle ud af mørke og vildfarelse og sætte dem på den evige sandheds platform. Hvis bror og søster K følte at Gud havde kaldt dem til at engagere sig i hans arbejde, ville de have nok at gøre med at kalde syndere til omvendelse; men for at Gud kan arbejde i og gennem dem, behøver den en gennemgribende forvandling. Gerningen at udruste et folk for disse sidste dage før Kristi genkomst, er det mest hellige og højtidelige arbejde og kræver

helligede og uselviske medarbejdere. Dem som har ydmyghed, tro, kraft, udholdenhed og beslutsomhed vil finde masser at gøre i deres Mesters vingård. Der er ansvarsbetyngede opgaver at udrette, som kræver alvor og brug af alle deres kræfter. Det er villig tjeneste at Gud godtager. Hvis den sandhed, som vi bekender os til, er af så uendelig betydning som at afgøre sjæles skæbne, hvor omhyggelige bør vi så ikke være for at frembringe den?

[65] »Retfærdiges sti er som strålende lys, der vokser i glans til højlys dag.« Bror og søster K! Havde I vandret i lyset som det har skinnet på jeres stivej, havde I været draget nærmere Gud, have en fastere tro på sandheden og vandre ydmygt for Gud i det lys, han har givet jer, ville I nu have en erfaring der ville være af uvurderlig værdi. Havde I udnyttet de talenter Gud har lånt jer, ville I have skinnet som lys i verden. Men lys bliver til mørke for alle dem som ikke vil vandre i det. For at blive godtaget og velsignet af Gud som vore fædre blev, må vi, ligesom dem, være trofaste. Vi må udnytte vort lys som fortidens trofaste profeter benyttede sig af deres. Gud stiller krav til os efter det han har givet os og han vil ikke godtage mindre end han forlanger. Alle hans retfærdige pålæg må efterkommes fuldt ud. For at vi kan efterkomme vore ansvar, må vi stå på den grund som den hellige, indviede sandhedens orden og fremmarch har beredt for os.

Bror L erkender ikke Guds sandheds helligørende indflydelse på hjertet. Han er ikke så udholdende, ydmyg og overbærende som han skulle være. Han er let at opirre; selvet rejser sig og han siger og gør mange ting uden at tænke rigtigt over det. Han udøver ikke altid en frelsende indflydelse. Hvis han var omhyllet af Kristi Ånd, kunne han med den ene hånd tage fat i den Mægtige, medens han med troens og kærlighedens hånd kunne nå ud til den stakkels synder. Bror L behøver en kraftfuld indflydelse af guddommelig kærlighed; for det vil forny og forædle hjertet, helliggøre livet og ophøje og forædle hele mennesket. Så vil hans ord og gerninger snarere smage af himlen end af hans egen ånd.

Hvis det evige livs ord vises i hjertet, vil frugten til retfærdighed og fred dannes. Du må overvinde en selvtilstrækkelighed og selvviskhed min kære bror. Du bør opelske en ånd der er villig til at få undervisning og blive rådgivet. Hvad andre end måtte sige eller gøre, bør du sige: Hvad betyder det for mig? Kristus har påbudt mig at følge ham. Du bør opelske en sagtmødighed. Du behøver

en erfaring i oprigtig gudsfrygt og hvis du ikke har dette, kan du begribeligvis ikke gå ind i Guds arbejde. Din ånd må blødgøres og undertrykkes ved at komme under lydighed mod Kristi vilje. Du bør til alle tider fastholde en Jesu efterfølgers elskelige værdighed. Vor opførsel, vore ord og handlinger taler til andre. Vi er levende breve, der kendes og læses af alle mennesker.

[66]

Du bør være forsigtig med ikke at forkynde sandheden under diskussion eller strid, for gør du dette vil det med sikkerhed vende sig tilbage imod dig selv og giver snarere fjendens sag fortrin end Guds sandhed. Hver gang du går ind i en strid bør det være ud fra en pligtfølelse. Hvis du gør Gud til din styrke og underkaster dig selv og lader sandheden gå bort med sejren, vil Satans bedrag og hans gloende pile falde på ham selv og du vil styrkes, holdes væk fra vildfarelse og holdes væk fra alle falske veje. Du behøver at opelske forsigtighed og ikke fare afsted i egen kraft. Arbejdet er vigtigt og helligt og du behøver megen visdom. Du bør rådføre dig med dine brødre som har fået erfaring i arbejdet. Men, frem for alt andet, bør du få et grundigt kendskab til dine egne svagheder og farer og bør styrke de svage punkter i din karakter, så du ikke lider troens skibbrud.

Vi lever iblandt de sidste dages farer og hvis vi har selvtilstrækkelighedens og uafhængighedens ånd i os vil vi udsættes for Satans list og blive overvundet. Betydningen af selvet må du lægge bort og du må skjules i Gud og kun gøre dig afhængig af hans styrke. Menighederne behøver ikke dit arbejde. Hvis du er helliget til Gud, kan du arbejde i nye områder og Gud vil arbejde sammen med dig. Gud vil godtage hjertets og livets renhed. Alt hvad er mindre end det, vil han ikke tage i betragtning. Vi må lide sammen med Kristus hvis vi vil regere sammen med ham.

Bror M kunne have udrettet noget godt hvis han, for år siden, havde givet alt til Kristus. Han har ikke været helliget igennem sandheden; hans hjerte har ikke været ret med Gud. Han har skjult sit talent i jorden. Hvad vil han som har lagt sine talenter ud til forkert brug sige når Mesteren kommer og kræver et regnskab for sin forvaltning? Bror M har ikke været en ære for Guds sag. Det er farligt at strides med Guds forudseenhed og blive utilfreds med næsten alt, som om omstændighederne har været særlige ordnet for fristelse og ødelæggelse. [Arbejdet med at rense og lutre os for at gøre os

[67]

skikkede for himmelen er et stort arbejde og vil koste os megen lidelse og prøvelse, fordi vor vilje ikke er Kristi vilje underdanig. Vi må gå igennem ildovnen, indtil flammerne har fortæret slagterne og vi er blevet rensed og genspejler det guddommelige billede. De, der følger deres tilbøjeligheder og lader sig beherske af det, som øjnene, kan se, er ikke velegnede til at bedømme, hvad Gud gør. De er fulde, af misfornøjelse. De ser nederlag, hvor der virkelig er sejr, stort tab, hvor der er vinding; og ligesom Jakob er de rede til at udbryde: »Det går alt sammen ud over mig!«, når netop de ting, som de klager over, samvirker til gode for dem. *Vejl f menigh* bd. 1 side 395]

Intet kors, ingen krone. Hvordan kan en være stærk i Herren uden prøvelser. For at få styrke må vi arbejde. For at have stærk tro, må vi sættes under vilkår hvor vor tro anvendes. Apostlen Paulus formanede Timoteus, lige før sin martyrdom: »Men vær med til at lide ondt for evangeliet ved den kraft, Gud giver.« Det er gennem den megen trængsel at skal komme ind i Guds rige. Vor Frelser var prøvet i enhver mulig måde og dog sejrede han hele tiden i Gud. Det er vort privilegium at være stærke i Guds kraft under alle forhold og at fryde os ved Kristi kors.

En ikke pålidelig erfaring

EN IKKE PÅLIDELIG ERFARING

Kære søster N: I det syn jeg fik den 10. december, 1871, så jeg at nogle ting havde været en stor hindring for din sundheds genskabelse. Dine særlige karaktertræk har forhindret dig i at få det gode du kunne have fået og fra at blive mere rask som du kunne blive. Du har en særlig måde du gør tingene på og vil ikke vendes fra den. Du har dine ideer, som du vil gennemføre, skønt de ofte ikke er i overensstemmelse med fysiske love, men kun efter din egen bedømmelse. [68]

Du er en stærk personlighed og har en fast vilje og du vil blot prøve at forstå din egen sag bedre end andre kan, fordi du efterprøver dine følelser. Du ledes af dine følelser og beherskes af din erfaring. Du har prøvet den og den plan, til hele din tilfredshed og har besluttet at din bedømmelse er den bedste at følge for dit tilfælde. Men hvad har været din norm? Svar: *Dine følelser*. Nu, min søster, hvad har dine følelser at gøre med sagens reelle kendsgerninger? Kun meget lidt. Følelser er et usselt kriterium, især når de er under styring af stærk indbildning og fast vilje. Du har et meget bestemt sindelag og din opførsel fastlagt for dig; men du ser ikke sagen for et korrekt synspunkt. Din bedømmelse er ikke sikker nok at stole på når den angår dig selv.

Jeg fik vist at du havde gjort nogle forbedringer; men ikke så meget, så hurtigt, eller så gennemgribende, som du skulle, fordi du tager din sag i dine egne hænder. Af denne grund og at du må anse det for din pligt at blive vejledt af mere erfarne, ønsker jeg at du må komme til Helseinstitutionen. Helseintitutionens læger forstår sygdomme, deres årsager og rette behandlinger bedre end du; og hvis du vil opgive dine fastslåede ideer og underkaste dig deres vurdering, er der håb for du bliver helbredt. Men hvis du nægter dette, kan jeg ikke se hvad der så skulle være godt for dig.

Som jeg sagde til dig før, stoler du, min søster, på din egne erfaringer. Din erfaring får dig til at opføre dig på en vis måde. Men

[69] det som mange kalder for erfaring er ikke erfaring for alle; det er simpel vane, eller blot føjelighed, forblindelse og hyppig uvidende efterfølgelse, med en fast beslutsomhed og uden forstandsmæssig tanke eller spørgsmål om arbejdet.

Virkelig erfaring er en variatet af gode erfaringer dannet af sindet, fri for fordomme og ukontrolleret af tidligere fastlåste meninger og vaner. Følgen vises ved omhyggelig omsorg og nidkært ønske om at lære, at blive bedre og at fornye enhver vane som ikke er i harmoni med fysiske og moralske love. Andres modsigelser hvad I har erfaret ved erfaring synes for dig at være tåbelighed og endda en grusomhed i sig selv. Men der tilegnes og fastholdes flere fejl, ud fra falske idéer om erfaring, end fra noget andet, på grund af, at, hvad man almindeligvis kalder erfaring, slet ikke er erfaring; fordi der aldrig har været en retfærdig prøvelse ved egentlig forsøg og gennemgribende undersøgelse, med et kundskab af princippet indeholdt i handlingen.

Din erfaring blev vist mig som til at stole på, fordi modsatte sig den naturlige lov. Den er i konflikt med naturens uforanderlige principper. Overtro, min kære søster, kommer sig af sygelig indbildning, sætter dig i konflikt med videnskab og princip. Hvilket skal opgives? Dine stærke fordomme og meget faste ideer med hensyn til hvilken kurs der er bedst at tage over for dig selv der så længe er blevet holdt fra godt. Jeg har forstået din sag i årevis, men har følt mig ude af stand til at fremstille tingene på så klar en måde at du kan se og fatte det og gøre praktisk brug af det lys du har fået.

Der er mange invalider i dag som altid vil forblive sådan fordi de ikke er overbevist om at deres erfaring ikke er til at stole på. Hjernen er legemets kapital, sædet for alle nervekræfter og al mental handling. Nerverne går ud fra hjernen til at styre legemet. Ved hjernenerven, overføres de mentale indtryk til alle legemets nerver som telegraftråde; og de styrer den livsvigtige bevægelse i enhver del af organismen. Alle bevægelsesorganer styres af de meddelelser de får fra hjernen.

[70] Hvis dine tanker er fæstnet på at et bad vil skade dig, har det mentale påtryk givet meddelelse til alle legemets nerver. Nerverne styrer blodcirkulationen derfor er blodet, ved sindsindtryk, begrænset til blodkarrene og de gode virkninger ved et bad mistes. Alt dette er fordi blodet forhindres af sindet og viljen fra at flyde hurtigt og fra

at komme til overfladen og opildne, vække og fremme kredsløbet. For eksempel, kan du føle du bliver kold når du bader. Hjernen sender denne besked til legemets nerver og blodkarrene, i lydighed til din vilje, kan ikke udføre deres gerning og danner en reaktion efter badet. Der er ingen begrundelse i videnskab eller filosofi hvorfor et lejlighedsvis bad, taget med omhu, skulle gøre dig noget andet end godt. Dette er især tilfældet hvor der kun er aktivitet til at holde musklerne i bevægelse og hjælpe blodcirkulationen igennem organismen. Bad befrier huden fra ophobning af urenheder som hele tiden samler sig og holder huden fugtig og smidig, derved forøges og udjævnes kredsløbet.

Raske personer bør under ingen omstændigheder forsømme bad. De bør ved alle midler bade så ofte som tre gange om ugen. Dem som ikke er sunde har urenheder i blodet og huden er ikke i en sund tilstand. Porernes mangfoldighed, eller små munde, igennem hvilke legemet ånder, lukkes og fyldes med dårligheder. Huden behøver at renses omhyggeligt og grundigt, så at porerne kan gøre deres arbejde med at befri legemet fra urenheder; derfor behøver svage personer som er syge badenes fordele og velsignelser så ofte som tre gange om ugen og ofte mere end dette er også nødvendigt. Uanset om en person er syg eller rask, er åndingen mere fri og lettere hvis bade praktiseres. Ved dette bliver musklerne mere fleksible, sindet og legemet får på samme måde kraft, forstanden bliver klarere og hver evne bliver livligere. Badet dulmer nerverne. Det fremmer almindelig transpiration, opkvikker omløbet, overvinder tilstopningen i systemet og gavner nyrerne og urinorganerne. Badning hjælper tarmene, maven og leveren, giver energi og nyt liv til hver af dem. Det fremmer også fordøjelsen og i stedet for at organismen svækkes styrkes den. I stedet for at forøge tilbøjeligheden til forkølelse, beskytter et bad, hvis det tages rigtigt mod forkølelse fordi cirkulationen forbedres og livmoderorganerne, som er mere eller mindre overfyldt, lindres; og blodet bringes op til overfladen og en lettere mere regulær strøm af blod gennem alle blodkarerne opnås.

[71]

Det siges at erfaringen er den bedste lærer. Ægte erfaring er faktisk bedre end kundskabsbøger. Men vaner og skikke omgiver mænd og kvinder som jernbånd og de er i almindelighed retfærdiggjort ved erfaring, alt efter den sædvanlige forståelse af begrebet. Rigtig mange har misbrugt den dyrebare erfaring. De har holdt sig

til deres skadelige vaner, som afgjort svækker fysisk, psykisk og moralsk sundhed; og når I forsøger at belære dem, retfærdiggør de deres adfærd ved at henvise til deres erfaring. Men sand erfaring er i harmoni med naturlige love og viden.

Her er det vi møder store vanskeligheder i religiøse anliggender. De tydeligste kendsgerninger må vises, de klareste sandheder, understøttet af Guds ord, kan komme frem; men øret og hjertet er lukket og det altoverskyggende argument er: »min erfaring.« Nogle vil sige: »Herren har velsignet mig i at tro og gøre det som jeg har gjort; derfor kan jeg ikke have fejlet.« »Min erfaring«, klynges der til og bibelens ophøjede, helligede sandheder forkastes i stedet for deres egentlige formål: at danne erfaringer. Mange af de største vaner dækkes under påskud af erfaring. Mange når ikke denne fysiske, intellektuelle og moralske forbedring som det er deres privilegium og pligt at opnå, fordi de vil kæmpe for pålidelighed og sikkerhed for deres erfaring, skønt den fejlvurderede erfaring modsiges af de tydeligste åbenbarede kendsgerninger. Mænd og kvinder hvis forkerte vaner har ødelagt deres legeme og sundhed vil findes at have deres erfaring er anbefalelsesværdig for andre at følge, skønt det er netop den erfaring som har frarøvet dem vitalitet og sundhed. Mange eksempler kunne gives for at vise hvordan mænd og kvinder har været bedraget ved at stole på deres erfaring.

[72]

Herren gjorde mennesket fuldkommet fra begyndelsen. Det blev skabt med et fuldkommet afbalanceret sind, alle dets organer størrelse og styrke var fuldstændig udviklet. Adam var en fuldkommen mennesketybe. Enhver sindsegenskab stod i et rimeligt forhold, hver havde en særlig opgave og alligevel var alt afhængig af andre for det fulde og rette brug af dem alle. Adam og Eva fik lov til at spise af alle træer i haven, bortset fra et. Herren sagde til det hellige par: Den dag da I spiser af kundskabens træ for godt og ondt, skal I visselig dø. Eva blev narret af slangen til at tro at Gud ikke ville gøre det han sagde han ville gøre. »I skal ingenlunde dø,« sagde slangen. Eva spiste og forestillede sig at hun mærkede et nyt og ophøjet livs fornemmelser. hun bar frugten til sin mand og det som havde en overmægtig indflydelse på ham var hendes erfaring. Slangen havde sagt at hun ikke skulle dø og hun mærkede ingen dårlige virkninger fra frugten, intet som kunne forklare døden for mennesket, men, ligesom slangen havde sagt, en behagelig fornemmelse som hun

forestillede englene havde. Hendens erfaring stod direkte imod Jehovas udtrykkelige lov og Adam lod sig selv narre af sin hustrus erfaring. Sådan er det med den religiøse verden i almindelighed. Guds udtrykkelige bud overtrædes og fordi »den onde gerning ikke i hast rammes af dommen får menneskenes hjerte mod til at gøre det onde.«

Mænd og kvinder vil, lige i ansigtet for Guds bud, følge deres egne tilbøjeligheder og så vover de endda at bede for at kunne herske over Gud og få han til at gå imod hans udtrykte vilje. Herren er ikke behaget ved sådanne bønner. Satan kommer til sådanne personers side, som han gjorde til Eva i Eden og indprenter dem og de får en erfaring i sig og den fortæller de er de mest forunderlige erfaring som Herren har givet dem. En sand erfaring vil være i fuldstændig harmoni med den naturlige og guddommelige lov. Falsk erfaring vil sætte sig selv op imod videnskab og Jehovas principper. Den religiøse verden er dækket med et ligklæde af moralsk mørke. Overtro og blindtro (bigotteri) styrer mænd og kvinders tanker og forblinder deres dømmekraft så at de ikke kan se deres opgave i at følge medmennesker på vej og deres pligt til at opgive en stadig ulydighed mod Guds vilje.

[73]

Bileam spurgte Gud om han kunne forbande Israel, for så havde han en stor løn i vente. Og Gud sagde: »Du må ikke gå med dem,« men han blev tilskyndet af budbringerne og der blev givet større anledninger. Bileam fik vist Herrens vilje i denne sag, men han var så ivrig efter lønnen at han vovede at spørge Gud anden gang. Herren lod Bileam gå. Så fik han en underfuld erfaring, men hvem ville vejledes af en sådan erfaring? Der er dem som vil forstå deres pligt klart hvis den var helt i harmoni med deres naturlige tilbøjeligheder. Omstændigheder og årsag kan klart vise deres pligt, men når det er imod den naturlige lyst, lægges disse vidnesbyrd ofte til side. Så vil disse personer være fri for at gå til Gud og lære deres pligt. Men Gud er ikke til at spøge med. Han vil lade sådanne personer følge deres egne hjerters ønsker. Salme 81,11.13: »Men mit folk vilde ikke høre min røst, Israel lød mig ikke.« »Da lod jeg dem fare i deres stivsind, de vandrede efter deres egne råd.«

Dem som ønsker at følge en vej som behager deres fantasi er i fare for at følge deres indbildning, i den tro at de ledes af Guds Ånd. Nogles opgave har vist helt tilstrækkelig ved visse omstændigheder;

men, på grund af venners anmodninger, i harmoni med deres egne tilbøjeligheder, afviger de fra pligtens sti og går let over sagens klare vidnesbyrd; da beder de, med tilsyneladende samvittighedsfuldhed, længe og alvorligt efter lys. De har alvorlige følelser over for arbejdet og de fortolker dette at være Guds Ånd. Men de er bedragede. Denne opførsel bedrøver Guds Ånd. De havde lys og kunne se deres pligt ud fra tingene som de var; men nogle få gode anledninger afstemmer deres tanker i en forkert retning og de lægger vægt på disse over for Herren og fremskynder deres interesser og Herren lader dem gå deres egen vej. De har så stærk en indbildning at følge deres egen vej at han lader dem gøre det og de må lide for følgerne. Dette får dem til at tro at de har en fanatisk erfaring.

Min kære søster, bestemthed er en stærk og styrende indflydelse på dit sind. Du har fået styrke til at gå imod modstand og gennemføre svære og omstændelige ting. Du holder ikke af stridigheder. Du er meget følsom. Du er meget samvittighedsfuld og du må overbevises før du giver efter for modstand. Var din fysiske sundhed usvækket, ville du være blevet til en fremragende nyttig kvinde. Du har længe været syg og dette har påvirket din fantasi så at din tanker er blevet rettet mod dig selv og fantasien har påvirket dit legeme. I mange henseender har dine vaner ikke været gode. Din føde har ikke været af rette kvalitet eller kvantitet. Du har spist for meget og af for dårlig kvalitet mad som ikke kan omdannes til godt blod. Du har optrænet maven til den slags kost. Dette som din dømmekraft har lært, var det bedste, fordi du kunne mærke den mindste forstyrrelse ved afvigelse. Men dette var ikke en korrekt erfaring. Din mave fik ikke den livskraft den skulle have fra din føde. I væskeform ville din mad ikke give sund livskraft eller kulør på kroppen. Men forandrer du denne vane og spiser mere fast og mindre vandigt, vil din mave forstyres mindre. Men uanset dette bør du ikke opgive dette; du bør oplære din mave til at tage en mere fast føde. Du har båret for mange klæder og har ved dette svækket huden. Du har ikke givet dit legeme en chance til at ånde. Hudens porer, eller små munde som kroppen ånder igennem, er lukkede og organismen er blevet fyldt med urenheder.

Din sædvane med at ride ude i den åbne luft og solskin er meget nyttig. Dit udendørs liv har støttet dig så at du har målbar fysisk styrke som du nu nyder. Men du har forsømt andre ting som endda

er vigtigere end dette. Du har været afhængig af din vogn på selv små afstande. Du har tænkt at hvis du vandrer på endda går korte afstande ville du tage skade og du har følt dig træt efter sådanne ture. Men her er din erfaring ikke pålidelig.

Den motion du får ved at komme ind og ud af vognen og gå op og ned, kunne ligeså godt bruges til at gå og udføre livets almindelige og nødvendige opgaver. Du har været meget hjælpeløs med dine hjemlige opgaver. Du har ikke følt at du kunne tage dig af din mand og sørge for hans klæder og mad. Nu min søster, er denne uduelighed mere i din fantasi end i din evne til at arbejde. Du tænker at det vil være mere belastende og svært for dig at gøre det og det, end det faktisk er. Men du har styrke der kan udrette meget godt og gøre dig langt mere nyttig og lykkelig, hvis du ville bruge den praktisk og økonomisere med den. Du har så stor en skræk for at blive hjælpeløs at du ikke bruger den styrke som Herren har velsignet dig med. I mange ting har du hjulpet din mand. Samtidig har ud belastet din tålmodighed og styrke. Når han har troet at du kunne ændre nogle af dine vaner og forbedre dig, har du følt at han ikke forstod dig. Dine venner har følt at du kunne være mere nyttig i dit hjem og ikke så hjælpeløs. Dette har bedrøvet dig. Du troede at de ikke havde forståelse. Du har følt at Gud, som svar på bøn, ville hjælpe dig og du har mange gange blevet hjulpet på den måde. Men du har ikke opnået den fysiske styrke som var dit privilegium at nyde, fordi du ikke har gjort din del. Du har ikke arbejdet i hel harmoni med Guds Ånd.

[76]

Herren har givet dig et arbejde at udrette som han ikke har i sinde at gøre for dig. Du burde handle ud fra princip, i harmoni med naturlove, uanset følelser. Du burde begynde at se på det lys som Gud har givet dig. Du kan ikke være i stand til det hele på en gang, men du kan gøre meget ved at gradvis bevæge dig ud i tro, tro at Gud vil være din hjælper, at han vil styrke dig. Du kunne dyrke motion ved gåture og udrette pligter for din familie der kun kræver let arbejde og ikke være så afhængig af andre. Visheden at du kan arbejde giver dig større styrke. Hvis dine hænder var mere beskæftigede og din hjerne mindre belastet ved at planlægge for andre, vil din fysiske og mentale styrke forøges. Din hjerne er ikke dum, men der er ikke sammenhængende virksomhed fra dit legemes andre organers side. Motion, der er af absolut stor nytte for dig, bør

gøres regelmæssigt og sættes ind over for dine svage organer så de ved anvendelse styrkes. Bevægelses-kuren er til stor fordel for den klasse patienter som er for svage til legemsøvelser. Men for alle som er syge til at stole på den, gør sig kun mere afhængige af den, medens de selv ikke får brugt deres muskler, begår en stor fejltagelse.

[77] Tusinde er syge og dør omkring os kunne få det godt og leve hvis de ville; men deres indbildninger holder dem. De frygter at vil få det værre hvis de arbejder eller dyrker motion, men det er netop den ændring de behøver for at få det godt. Uden dette kan de aldrig få det bedre. De bør bruge viljens kraft, komme sig over deres smerter og svaghed og gå i gang med nyttigt arbejde og glemme at de har ømme rygge, sider, lunger og hoveder. Hvis man ikke bruger hele legemet, eller en del af det, vil det påføre sygelige tilstande. Passivitet i nogen af legemets organer vil efterfølges af en nedgang i musklernes størrelse og styrke og vil få blodet til at fylde trægt gennem blodkarerne.

Hvis der er opgaver der skal gøres i dit hjem, anser du det ikke for at være muligt af de bliver gjort, men du er afhængig af andre. Nogen gange er det yderst besværligt for dig at få den hjælp du behøver. Du bruger ofte dobbelt styrke til at planlægge og søge efter nogen til at gøre det end det kræver at du selv gjorde det. Hvis du blot ville få dig selv til at gøre de små ting og familie opgaver, ville du velsignes og styrkes ved det og din indflydelse på Guds sag ville være langt større. Gud gjorde Adam og Eva i paradiset og omgav dem med alt som var nyttigt og smukt. Han plantede en skøn have til dem. Ingen urt, ingen blomst intet træ manglede noget som kunne bruges eller var til pryd. Menneskets Skaber vidste at hans hænders dygtighed ikke kunne være heldigt uden arbejde. Paradiset oplyste deres sjæle, men det var ikke nok; de måtte have arbejde der krævede legemets forunderlige organers anvendelse. Herren har dannet organerne for at de skal bruges. Bestod lykken i at man intet skulle udrette, ville mennesket i sin hellige uskyldighedstilstand, være overladt arbejdsløse. Men han som dannede mennesket vidste hvad der ville være det bedste for dets lykke og lige så snart det var dannet gav han det sit bestemte arbejde. For at være lykkelig, må mennesket arbejde.

Gud har givet os alle noget at gøre. Ved tildelingen af forskellige pligter som vi skal udføre, som ligger på vor stivej, vil vore liv gøres

nyttigt og vi vil velsignes. Legemets organer ville ikke blot styrkes ved anvendelse, men sindet vil også få styrke og kundskab gennem disse organers handlinger. Brugen af en muskel, vil, når andre overlades til passivitet, ikke styrke de passive mere end ved vedvarende anvendelse af en af sindets organer vil udvikle og styrke organer der ikke bruges. Hver sindsevne og hver muskel har sin bestemte gerning og det hele kræver at bruges for at blive ordentlig udviklet og bevare et sundt helbred. Hver organ og muskel har sin gerning at udføre i den levende organisme. Hvert hjul i maskineriet må være et levende aktivt, arbejdende hjul. Naturens fine og forunderlige gerninger behøver at holdes i aktiv bevægelse for at udføre det formål det er indrettet til. Hver evne har en forbindelse med andre og alle skal bruges for at udvikles rigtigt. Hvis en muskel i legemet bruges mere end en anden, vil den brugte blive meget større og vil ødelægge organismens udviklede skønhed og harmoni. En forskellighed af legemsøvelser vil anvende alle legemets muskler.

[78]

Dem som er svage og lade bør ikke overgive sig til deres tilbøjelighed til passivitet og således fratage sig selv luft og sollys, men bør arbejde udendøres ved at gå eller arbejde i haven. De vil blive rigtig meget trætte, men det vil ikke skade dem. Du, min søster, vil mærke træthed, alligevel vil det ikke skade dig, din hvile vil blive bedre efter det. Passivitet svækker organer der ikke bruges. Og når disse organer bruges, mærkes lidelse og træthed, fordi musklerne er blevet svage. Det er ikke god politik at opgive brugen af visse muskler fordi man mærker smerte når de bruges. Smerten kommer ofte af naturens bestræbelser på at give liv og kraft til de dele som er blevet delvis livløse på grund af passivitet. Motion til disse længe-ubrugte muskler vil skabe smerte, fordi naturen vækker liv i dem.

Gåture er, hvorsomhelst det er muligt, det bedste hjælpemiddel for syge kroppe, fordi alle legemets organer anvendes. Mange, som stoler på bevægelseskure, kunne gøre meget for sig selv, ved f. eks fysisk arbejde, end hvad kurerne gør for dem. I nogle tilfælde forårsager mangel på legemsøvelser en svækkelse og indskrumpling af indvolde og muskler og disse organer som er blevet svækket af mangel på brug vil styrkes ved brugen. Der er ingen legemsøvelser der kan gøre det ud for gåture. Derved forbedres boldcirkulationen meget.

[79] Den aktive anvendelse af benene vil være af størst fordel for dig, søster N. Du har haft mange forestillinger om det og har været meget optimistisk, hvilket har været til skade for dig. Selv om du er bange for at betro dig i lægernes hænder og tro at du forstår dit problem bedre end de, kan du ikke hjælpes ud af dit problem, men kun skades. Hvis lægerne ikke kan få deres patienters tillid, kan de aldrig hjælpe dem. Hvis du laver foreskrifter for dig selv og tror at du ved hvilken behandling du skal have, en behandling der er bedre end lægernes, kan ingen hjælpe dig. Du må opgive din vilje og ideer og ikke holde dig selv fast i at modstå deres bedømmelse og anvisninger til dig.

Måtte Herren hjælpe dig, min søster, til at ikke kun have tro men også de tilsvarende gerninger.

Troskab I hjemmets pligter

TROSKAB I HJEMMETS PLIGTER

[Kære søster O. Jeg tror ikke, du er lykkelig. Idet du søger efter en eller anden stor gerning at udføre, overser du de pligter, der ligger lige for din fod. Du er ikke lykkelig, fordi du overser hverdagens små pligter ved at vente på en eller anden højere og større gerning at gøre. Du er hvileløs, urolig og utilfreds. Du synes bedre om at befale, end du synes om at handle. Du synes bedre om at fortælle andre, hvad de skal bestille, end selv at tage fat med glæde og udrette noget.

Du kunne have gjort din faders hjem lykkeligere, hvis du havde tænkt mindre på din egen tilbøjelighed og mere på andres lykke. Når du beskæftiger dig med livets almindelige, ordinære pligter, forsømmer du at have dit hjerte med i dit arbejde. Dit sind strækker sig fremad, Længere ud, hen til en mere tiltalende, højere eller mere ærefuld gerning. Nogen må gøre netop de ting, som du ikke har lyst til, ja endog ikke kan lide. Disse jævne, enkle pligter vil, hvis du gør dem villigt og med troskab, give dig en uddannelse, som det er nødvendigt for dig at opnå for at fatte kærlighed til huslige pligter. Her er en erfaring, som det er af væsentlig betydning for dig at tilegne dig, men du synes ikke om den. Du knurrer over din lod og gør derved dine omgivelser ulykkelige og lider selv stort tab. Du vil måske aldrig blive kaldet til en gerning, der vil stille dig over for offentligheden. Men alt det arbejde, vi gør, som nødvendigvis må gøres, enten det er at vaske op, dække bordet, passe de syge, lave mad eller vaske, er af moralsk betydning; og før du frimodigt og med glæde kan tage fat på disse pligter, er du ikke skikket til større og højere pligter. De uanselige opgaver, der ligger lige for os. må nogen tage sig af; og de, der udfører dem, bør føle, at de gør en nødvendig og hæderlig gerning og at de i deres mission, så ringe den end måtte være, udfører Guds gerning, lige så vist som Gabriel gjorde, da han blev sendt til profeterne. Alle arbejder på deres respektive områder. Kvinden, som i sit hjem udfører livets enkle pligter, der må gøres,

[80]

kan og bør vise en troskab, lydighed og kærlighed lige så oprigtig som englenerne på deres område. Når man gør Guds vilje, bliver et hvilket som helst nødvendigt arbejde hæderligt.

Hvad du behøver, er kærlighed og hengivenhed. Din karakter behøver at tildannes. Din bekymring må du lægge bort og nære mildhed og kærlighed i stedet. Fornægt dig selv! Vi blev ikke skabt som engle, men lavere end englenerne; alligevel er vort arbejde vigtigt. Vi er ikke i himmelen, men på jorden. Når vi engang er i himmelen, vil vi være skikkede til at udføre himmelens høje og ophøjede gerning. Det er her i denne verden, vi må prøves og forsøges. Vi bør ruste os til strid og til pligt.

Den højeste pligt, der pålægges de unge, findes i deres egne hjem og består i at være til velsignelse for fader og moder, brødre og søstre ved hengivenhed og sand interesse. Her kan de vise selvfornægtelse og selvforglemmelse ved at tage sig af andre og gøre noget for dem. Denne gerning vil aldrig nedværdige en kvinde. Det er den helligste, den mest ophøjede stilling, hun kan beklæde. Hvilken indbydelse kan ikke en søster have over sine brødre! Dersom hun er, hvad hun bør være, vil hun kunne bestemme sine brødres karakter. Hendes bønner, hendes mildhed og hendes hengivenhed kan udrette meget i en familie. Min søster, disse ædle egenskaber kan aldrig overføres til andres sind, medmindre de først er til stede i dit eget. Den sindets tilfredshed, den hengivenhed og mildhed og det lyse humør, som vil indvirke på hvert eneste hjerte, vil genspejle hos dig selv, hvad dit hjerte uddeler til andre. Dersom Kristus ikke hersker i hjertet, vil der være misfornøjelse og moralske mangler. Egoismen vil kræve af andre, hvad vi er uvillige til at give dem. Hvis Kristus ikke bor i hjertet, vil karakteren være utiltalende.

[81]

Det er ikke blot en stor gerning og store slag, der prøver sjælen og kræver frimodighed. Hverdagens liv bringer sine forviklinger, prøvelser og nedslående forhold. Det er den uanselige gerning, der tit trækker veksler på vor tålmodighed og sjælsstyrke. Selvtillid og beslutsomhed vil være nødvendig, for at man kan møde og overvinde alle vanskeligheder. Sørg for, at Herren er hos dig for på ethvert sted at være din trøst og vederkvægelse. En sagtmodig og stille ånd trænger du meget til og uden den kan du ikke eje lykken. Måtte Gud hjælpe dig, min søster, til at søge sagtmodighed og retfærdighed! Det er Guds Ånd, du behøver. Dersom du er villig til at være hvad

som helst eller ingenting, vil Gud hjælpe dig og styrke og velsigne dig. Men hvis du forsømmer de små pligter, vil større aldrig blive dig betroet. *Vejl f menigh* bd. 1 side 248-249]

Stolthed og tomme tanker

STOLTHED OG TOMME TANKER

Kære børn P og Q: I er bedragede over for jer selv. I er ikke kristne. At være sande kristne vil sige at ligne Kristus. I den henseende er I langt fra dette; men jeg håber at I ikke vil være bedraget til det er for sent. for jer at danne en karakter for himlen.

Jeres eksempel her ikke været godt. I er ikke kommet til det punkt hvor I adlyder Kristi ord: »Hvis nogen vil gå i mit spor, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig!« Her er lektier som I ikke har lært. Fornægtelse af selvet har ikke været en del af jeres uddannelse. U har forsømt studiet af livets ord. »Ransag skrifterne.« sagde den himmelske Lærer. Han vidste at dette var nødvendigt for alle for at blive Kristi sande efterfølgere. Du elsker at læse historiebøger, men finder ikke Guds ord interessant. DU bør begrænse din læsning til Guds ord og til bøger der er af åndelig og brugbar karakter. Ved dette vil du lukke en dør mod fristelse og du vil velsignes.

Havde du benyttet dig af det lys du fik i Battle Creek, ville du nu være langt længere fremme, end hvad du er, i det guddommelige liv. I begge er forfængelige og stolte. I har ikke følt at i må aflægge et regnskab for jeres forvaltning. I er regnskabsskyldige over for Gud for jeres privilegier og for de midler som går gennem jeres hænder. I har søgt efter jeres eget behag og selvtilfredsstillelse på bekostning af samvittighed og Guds billigelse. I handler ikke som Kristi tjenere som er ansvarlige for Frelseren som har købt dem for sit eget dyrebare blod. »Ved I ikke, at når I stiller jer til rådighed for en som lydige trælle, så er I trælle under ham, som I lyder, enten under synden til død eller under lydigheden til retfærdighed? Men Gud ske tak, fordi I, som har været trælle under synden, nu af hjertet er blevet lydige imod den læreform, til hvilken I blev overgivet. Og frigjorte fra synden er I blevet trælle under retfærdigheden.«

Efter bekendelse er I Kristi tjenere. Giver I ham da en parat og villig lydighed? Forhører I jer alvorligt om hvordan I bedst kan

behage ham som har kaldet jer til at være Kristi kors soldater? Løfter I begge korset og forherliges ved det? Besvar disse spørgsmål til Gud. [Alle jeres handlinger, hvor lønlige I end måtte anse dem for at være, er åbenbare for jeres himmelske fader. Intet er skjult, intet er tildækket. Alle jeres handlinger og de bevæggrunde, der fremkalder dem, ligger åbne for hans øjne. Han har fuldt kendskab til alle jeres ord og tanker. Det er jeres pligt at beherske jeres tanker. I må stride imod en forfængelig indbildning. I tænker måske, at der ikke kan være nogen synd i, at I tillader jeres tanker at løbe utøjlet i deres naturlige spor. Men sådan er det ikke. Gud holder jer ansvarlige for hengivelse til forfængelige tanker; for af tomme forestillinger kommer udøvelsen af synd, virkeliggørelsen af de ting, sindet har dvælet ved. Styr jeres tanker, så vil det falde meget lettere at styre jeres handlinger. Jeres tanker trænger til at blive helliget. Paulus skriver til korinterne: »Vi nedbryder tankebygninger og alt hovmod, der rejser sig imod erkendelsen af Gud og tager enhver mennesketanke til fange ind under lydighed mod Kristus.« Når I kommer i denne stilling, vil I begge bedre forstå helligelsens værk. Jeres tanker vil blive rene, kyske og ophøjede; jeres handlinger vil være rene og fri for synd. Jeres legemer vil blive bevaret i hellighed og ære, så I må kunne fremstille dem »som et levende, helligt, Gud velbehageligt offer; dette er jeres åndelige gudsyndelse«. Det kræves af jer, at I fornægter jeget i små ting såvel som i større. Jeres overgivelse til Gud bør være fuldstændig; han bifalder ikke jeres nuværende tilstand. *Vejl f menigh* bd. 1 side 250]

[83]

I har haft en uheldig indflydelse over de unge i _____. Jeres kærlighed til fremvisning fører til et forbrug af midler som er forkert. [I fatter ikke hvilke fordringer Herren stiller til jer. I kender ikke selvfornegetelsens herlige resultater Dens frugter er hellige.] At tjene sig selv og behage selv har været jeres livs orden. At bruge midler for at tilfredsstille stolthed har være jeres gerning. Oh, hvor meget bedre ville det ikke have været for jer hvis i havde sat styr på jeres ønsker og gjort nogle ofre for Guds sandhed og derved fornægte øjets lyst, kødets lyst og livsstoltheden og have noget at lægge i Guds skatkammer. I stedet for at købe tåbelige ting, så [sæt det lidet, I har i den himmelske bank i stedet for at købe unyttige ting her så skal I modtage det hele med renter når Mesteren kommer igen. *Kristus alene* side 263]

[84] Har I begge overvejet hvor meget I kan gøre for at ære jeres Forløser på jorden? Oh nej! I har været behaget ved at ære jer selv og ved at modtage ære fra andre. Men tilstræbt jer på at være billigt af Gud har ikke været jeres livs byrde. [Ren og ubesmittet religion med dens faste principper er dit sikre anker. Vil du finde en virkelig mening med livet, må du ikke følge deres eksempel, som søger efter fornøjelser og underholdning og ikke tager hensyn til guds frygt. Gud sørger rigeligt for dig. Han har sørget for at hvis du overholder de betingelser Guds ord indeholder og adskiller dig fra verden, vil du få styrke fra ham til at modstå enhver nedværdigende indbydelse og udvikle det ædle, gode og højnende. Kristus er da i dig »et kildespring til evigt liv«. Viljen, intellektet og enhver følelse har en forvandlende indflydelse, når de vogtes af religionen.]

»Enten I nu spiser eller drikker eller hvad I gør så gør det alt til Guds ære«. Her er et princip, der ligger til grundlag for enhver handling, tanke og motiv helligelsen af hele mennesket til at kontrolleres af Guds Ånd, både det fysiske og det åndelige. Forkerte følelser og selviske ønsker må korsfæstes. Dette må betragtes som et grundigt og alvorligt arbejde. Men det må gøres, for ellers får du den frygtelige udtalelse fra Kristi læber: »Gå bort!« Du kan udrette alt ved Kristus, som giver dig styrke. Du er i den alder hvor viljen, appetitten og lidenskabene forlanger at blive tilfredsstillet. Gud har nedlagt dem i din natur med en ædel og hellig hensigt. De behøver ikke at blive til forbandelse for dig ved misbrug. Det bliver de kun, hvis du nægter at underkaste dem fornuftens og samvittighedens kontrol. Af erfaring kender du ikke begreberne tilbageholdenhed og fornægtelse. Fristelserne har overmandet dig. Vanhellige sind opnår ikke den styrke og trøst, som Gud har givet dem. De er urolige og har stærke længsler efter noget nyt, noget tilfredsstillende, der behager og opægger sindet. Det er dette, man kalder forlystelser. Satan bruger de mest besnærende lokkemidler for at fange ungdommens interesser og stimulere deres fantasi, for at han kan fange dem i sin fælde.] I bygger på sand. I må råbe inderligt: »Oh Herre, min inderste sjæl må laves om.« I kan have en god indflydelse på andre unge mennesker, ellers kan I have en indflydelse for ondt.

[85] [Måtte fredens Gud hellige dig fuldstændig, både din sjæl, dit legeme og din ånd. *Kristus alene* side 263]

Arbejdet I Battle Creek

ARBEJDET I BATTLE CREEK

I et syn jeg fik i Bordoville, Vermont, den 10. december, 1871, fik jeg vist at min mands stilling har været meget svær. Et pres af bekymring og arbejde har hvilet på ham. Hans brødre i tjenesten havde ikke haft disse byrder at bære og de har ikke påskønnet hans arbejde. Det konstante tryk på ham har bebyrdet ham mentalt og fysisk. Jeg fik vist at hans forhold til Guds folk, i nogle forhold var lige sådan som Moses' forhold til Israel. De knurrede imod Moses, når han var under ugunstige forhold og de knurrede også mod min mand.

Der har ikke været nogen iblandt sabbatsholderens rækker som ville gøre det som min mand har gjort. Han har næsten helliget sig helt til opbyggelsen af Guds sag, uanset hans egen personlige interesse og hans nydelse med sin familie. I hans helligelse til sagen har han ofte bragt sin sundhed og sit liv i fare. Han er blevet presset så meget af dette arbejdes byrder at han ikke har nok tid til studium, meditation og bøn. Gud har ikke forlangt at han skal være i den stilling, endog ikke for udgivelsesarbejdet i Battle Creeks skyld. Der er andre grene i arbejdet, andre interesser i sagen, som er mere forsømt på grund af at han har helliget sig denne. Gud har givet os begge et vidnesbyrd som vil nå hjerterne. Han har åbnet mange lyskanaler op for mig, ikke kun for mit bedste, men i det hele taget for hans folks gavn. Han har også givet min mand et stort lys over bibelemnerne, ikke kun for ham selv, men for andre. Jeg så at disse ting burde skrives og tales og at nyt lys ville fortsætte med at skinne på ordet.

Jeg så at vi kunne udrette ti gange mere ved at bygge sagen op ved at arbejde blandt Guds folk, fremføre et alsidigt vidnesbyrd for at imødekomme sagens behov på forskellige steder og under forskellige forhold, end vi kunne ved at blive i Battle Creek. Vore gaver behøves på den samme mark i skrift og i tale. Medens min mand er overbebyrdet, som han har været, med ophobede sager og administrative opgaver, kan hans tanker ikke være så frugtbare i ord

[86]

som de ellers kunne være. Og han er udsat for at blive angrebet af fjenden; for han er i en stilling hvor der er et konstant pres og mænd og kvinder vil fristes, som Israelitterne blev det, til at klage og knurre imod ham som står i den mest ansvarsbetyngede post i Guds sag og arbejde.

Medens han står under disse byrder som ingen andre ville vove at tage, har min mand nogen gange, under pres for byrder, ikke talt så velovervejet og med tilsyneladende strengthed. Nogen gange har han kritiseret dem på kontoret fordi de ikke er forsigtige. Og når nyttesløse fejltagelser har forekommet, har han følt at vrede for Guds sag var berettiget for ham. Denne fremgangsmåde har ikke altid haft de bedste følger. Det har nogen gange ført til forsømmelse fra deres side som er blevet irrettesat for at gøre de ting de skulle have gjort; for de er bange for at de ikke vil gøre dem ret; og da vil de dadles for det. Ligeså udbredt det problem er har byrden faldet tungere på min mand.

Det ville være bedre for ham at han kom mere væk kontoret end han har været og overlade arbejdet til andre. Og hvis de, efter udholdende og rimelig svære opgaver, viste sig at være upålidelige, eller ikke har rum for arbejdet, skulle de diskvalificeres og overlades til et foretagende hvor deres bommerter og fejltagelser påvirker deres personlige interesser og ikke Guds sag.

Der var dem som stod ved forlags selskabets hovedforretning som, mildt sagt, var upålidelige. Og havde de særligt betroede mænd, som var sammen med tillidsfolk, været vidende om dette og deres øjne ikke forblindet og deres følelser ikke lammet, ville disse mænd have været adskilt fra arbejdet længe før end de nu blev.

[87] Da min mand kom sig over sin lange og svære sygdom, tog han fat i arbejdet, som var efterladt i en forvirret og vanskelig tilstand af upålidelige mænd. Han arbejdede med al den fasthed og styrke han havde i sind og legeme for at få værket op igen og genløse det fra den vanærende forvirring det var blevet bragt i af dem som har haft deres egne interesser som det største og som ikke følte at det var et helligt arbejde som de var involveret i. Guds hånd har være rakt ud til dom over disse upålidelige mennesker. Deres fremgangsmåde og følgen deraf viste sig som en advarsel for andre, at ikke gøre som de har gjort.

Men mands oplevelser under hans sygdomsperiode var uhellige for ham. Han havde arbejdet i den sag med interesse og helligelse som ingen andre har gjort. Han havde вовet og taget store tiltag som Forsynet havde ledt ham til, uanset kritik eller pris. Han havde вовet og kæmpet igennem fysiske og mentale lidelser, ikke taget hensyn til sine egne interesser, medens dem som Gud har tiltænkt skulle stå ved hans side havde forladt ham da han mest behøvede hjælp. Han er ikke kun blevet overladt til at kæmpe uden deres hjælp og forståelse, men ofte har han også måttet møde deres modstand og knurren - knurren mod en som gjorde ti gange mere end nogen af dem i at bygge Guds sag op. Alle disse ting har gjort sin virkning; de har formet sindet som får var fri for mistanker og tillid og fik ham til at miste tillid til sine brødre. Dem som har gjort sin del for at starte dette vil, i høj grad, være ansvarlig for resultatet. Gud vil lede dem hvis de havde tjent ham alvorligt og helliget sig til ham.

Jeg fik vist at min mand har givet sine brødre umiskendelige beviser for sin interesse for og helligelse til, Guds arbejde. Efter at have brugt flere år af sit liv i nød og afsavn og uophørligt slid for at give forlagsarbejdet en sikker basis; gav han det væk til Guds folk, som var hans eget og som han ligeså godt kunne behole for sig selv og få udbytte deraf. Ved denne handling viste han folket at han ikke søgte efter at hjælpe sig selv, men at fremme for Guds sag. [88]

Da sygdomme kom over min mand, da min mand blev syg handlede mange på den samme følelsesløse måde mod ham som farisæerne gjorde mod den ulykkelige og fortrykte. Farisæerne ville fortælle de lidende at de led på grund af deres synder og at Guds dom var kommet over dem. Når de gjorde dette forøgede de deres byrde af lidelser. Da min mand faldt under sin vægt af byrder, var der dom som var ubarmhjertige.

De han begyndte at komme sig, så han i sin svaghed og armod begyndte at arbejde noget, bad han dem som da stod ved administrations hoved på kontoret om 40 procents nedsættelse for \$100-ordre på bøger. Han var villig til at betale tres dollars for bøgerne som han vidste blot kostede selskabet halvtreds dollars. Han bad om denne særlige nedsættelse med henblik på hans tidligere arbejde og opofrelser til fordel for forlagsafdelingen, men blev nægtet denne lille gunst. Han fik frækt at vide at de kun kunne give ham 25 procent nedsættelse. Min mand tog dette meget nært, alligevel prøvede

han at bære det på en kristen måde. Gud i himlen lagde mærke til den uretfærdige afgørelse og tog fra det tidspunkt sagen i sine egne hænder og har givet de fjernede velsignelser tilbage, som han gjorde over for trofaste Job. Fra tidspunktet med denne hjerteløse beslutning, har han arbejdet for sin tjener og har oprejst han med sin tidligere legemssundhed, klarhed og styrke og frihed. Og siden den tid har min mand haft fornøjelsen at give publikationer ud for tusinde dollars af sine egne hænder uden nogen pris. Gud vil ikke glemme, heller aldrig svigte dem som har været trofaste, selv hvis de begår fejl.

[89] Min mand har en iver for Gud og for sandheden og til tider fører den iver ham til overarbejde til skade for hans fysiske og mentale styrke. Men Herren har ikke betragtet dette som så stor en synd, som den hans tjenere udviste i forsømmelse og upålidelighed. Dem som roste den upålidelige og smigrede den uhellige havde del i deres forsømsessynd.

Gud har udvalgt min mand og givet ham særlige egenskaber, naturlige evner og en erfaring til at lede sit folk i værkets fremmarch. Men blandt sabbatsholdende Adventister har der været knurrene mennesker, ligesom der var i det gamle Israel og disse, skinsyge, fordægtige personer har ved deres antydninger, givet vor tros fjende anledning til at mistænkeliggøre min mands ærbarhed. Disse skinsyge personer, som har den samme tro, har lagt sagerne frem for de ikke-troende i et falsk lys: Og de indtryk de får, står i vejen for at de kan gribe sandheden. De anser min mand for at være en rænkesmed, et selvisk, gerrigt menneske og de er bange for ham og for den sandhed der fremholdes for os som et folk.

Når der blev lagt begrænsninger på det gamle Israels spiselyst, eller når nøje anordninger blev lagt på dem, kastede de det til Moses og sagde at han var egenmægtigt, at han ønskede at herske over dem og i det hele taget være fyrste over dem, skønt han kun var et redskab i Guds hånd der skulle bringe hans folk til underkastelse og i lydighed mod Guds røst.

Vor tids Israel har knurret og blevet skinsyg på min mand fordi han har talt for Guds sag. Han har ansporet til gavmildhed, han har irrettesat dem som elsker denne verden og har kritiseret selviskhed. Han har talt for Guds sags givere og opmuntret til gavmildhed hos sine brødre, er gået forud og har selv lagt gavmildt ud; men ved

manges knurren og skinsyge er selv dette blevet fortolket som at han ønsker at gavnes personligt af sine brødres midler og at han har beriget sig selv på bekostning af Guds sag; skønt kendsgerningerne er at Gud har betroet ham midler i hans hænder for at hæve ham over andre og han ikke er afhængig af gaver fra et foranderligt, knurrende, skinsygt folk. Fordi vi ikke egenkærligt har tilstræbt vor egen interesse, men har sørget for enker og faderløse, har Gud i sit forsyn arbejdet for vort bedste og velsignet os med fremgang og overflod.

Moses ofrede et ventende rige, et liv i verdslig ære og luksus i kongelige sale og valgte hellere at lide pinsler sammen med Guds folk end at nyde syndens fornøjelser for en stund, for han værdsatte Kristi skam højere end alle Egyptens rigdommes skatte. Havde vi valgt et liv i lethed og frihed fra arbejde og bekymring kunne vi have gjort dette. Men dette var ikke det vi valgte. Vi valgte aktivt arbejde i Guds sag, et omstrejfende liv, med alle vanskelighederne, afsavn og ikke noget mageligt liv. Vi har ikke levet for vor egen skyld, for at behage os selv, men vi har prøvet at leve for Gud, for at behage og forherlige ham. Vi har ikke gjort det til genstand for ejendomsbesiddelse, men Gud har fuldbyrdet sit løfte og givet os hundrede fold i dette liv. Han kan prøve os ved at fjerne det fra os. Hvis han gør dette, beder vi for underkastelse for at vi ydmygt kan bære prøven.

[90]

Når han har betroet os talenter, i form af penge og indflydelse, vil vi forsøge at investere dem i hans sag, skønt ild kan fortære dem og modgang svække. Vi vil dog have den glade forvisning at nogle af vore rigdomme er der, hvor ild kan brænde og modgang feje dem bort. Guds sag er en sikker bank der ikke går fallit og investeringen af vor tid, vor interesse og vore midler i den er et skatkammer i himlen som ikke går fallit.

Jeg fik vist at min mand har haft tre gange flere ansvar end han skulle have haft. Han har mærket prøvelsen at bror R og S ikke hjalp ham med hans ansvar og har følt sig bedrøvet fordi de ikke hjalp ham i forretningsanliggender i forbindelse med institutionen og forlagsselskabet. Der har været en stadig fremgang i udgivelsesarbejdet lige siden de upålidelige medarbejdere kom ud af det. Og idet arbejdet voksede, burde der have været mænd til at dele ansvarsene; men nogle som kunne have gjort dette har intet ønske, fordi det ikke

ville forøge deres besiddelser ligeså meget som mere indbringende forretninger.

[91] Der er ikke de talenter på vort kontor som der burde være. Arbejdet kræver de mest udsøgte og velvalgte personer til at indvolvere sig i det. Med den nuværende tilstand af tingene på kontoret vil min mand stadig mærke det pres han har følt, men han burde ikke bære det længere. Det er kun ved et Guds nådes mirakel at han har kunne bære under byrden så længe. Men der er nu mange ting at tage i betragtning. Ved hans udholdende omsorg og helligelse for arbejdet har han vist hvad der kan gøres i udgivelsesarbejdet. Mennesker med uselviske interesser kombineret med hellig dømmekraft kan gøre arbejdet på kontoret til en succes. Min mand har båret byrderne alene så længe at det har taget frygteligt på hans styrke og der er et tydeligt behov for forandring. Han må i høj grad lindres fra ansvar og alligevel kan han arbejde i Guds sag i tale og skrift.

Da jeg vendte tilbage fra Kansas i efteråret 1870, skulle vi begge have haft en hvileperiode. Friuger fra ansvar var nødvendig for at få vore udtømte kræfter tilbage. Men da vi fandt ud af at den vigtige post i Battle Creek var næsten lagt øde, følte vi os tvunget til at tage vare om arbejdet med dobbelt kraft og arbejdede ud over vor styrke. Jeg fik vist at min mand ikke skulle stå der længere medmindre der er mennesker som føler sagens mangler og bærer arbejdets byrde, medens han blot skal virke som rådgiver. Han må lægge byrderne ned, for Gud har et betydningsfuldt arbejde til ham at gøre i at skrive og tale sandheden. Vor indflydelse med at arbejde på de store marker vil tælle højere for Guds sags opbyggelse. Der er mange fordomme hos mange. Falske udtalelser har sat os i en forkert position over for folk og de står i vejen for at mange kan antage sandheden. Hvis de tror at dem, som har ansvarlige stillinger i Battle Creek, er listige og fanatiske, så konkluderer de at hele arbejdet er forkert og at vore syn på bibelsandheden må være ukorrekt og så vil de blive bange for at undersøge og antage sandheden. Men vi skal ikke gå ud og sige til folk, at de skal se på os. Vi skal gå og tale om os selv og forsvare vor egen karakterfasthed; men vi skal sige sandheden, ophøje sandheden, tale om Jesus, ophøje Jesus og dette vil, ledsaget af Guds kraft, fjerne fordomme og afvæbne modstand.

[92] Brødrene R og S elsker at skrive; sådan gør min mand. Og Gud har ladet sit lys skinne på hans ord og har ledt ham til et område

med rige tanker som i det store vil være en velsignelse for Guds folk. Medens han har båret en tredobbelt byrde, har nogle af hans tjenende brødre ladet ansvaret falde tungt på ham, trøstet sig selv med tanken at Gud har sat bror White ved arbejdets hoved og udrustet ham for det og at Herren ikke har gjort dem egnede for den stilling; derfor vil de ikke tage ansvaret og bære de byrder som de skulle have båret.

Der burde være mænd som ville føle den samme interesse som min mand har følt. Der har aldrig været en mere betydningsfuld periode i syvende-dags Adventisternes end den der er nu. I stedet for at forlagsarbejdet halveres, er behovet for vore udgivelser stærkt stigende. Der vil blive mere at gøre i stedet for mindre. Min mand har beklaget sig meget, han har så længe måtte kæmpe imod skinsyge og usandheder og har oplevet så lille en pålidelighed hos mennesker, at han er blevet mistænksom over for næsten alle, selv sine egne brødre i tjenesten. De tjenende brødre har mærket dette og af frygt for at de ikke handler klogt, har de i det hele taget ikke gjort noget. Men tidspunktet er kommet hvor disse mænd må arbejde i samhørighed for at løfte byrderne. De tjenende brødre mangler tro og tillid til Gud. De tror sandheden og i frygt for Gud bør de forene deres anstrengelser og bære dette arbejdes byrder som Gud har lagt på dem.

[Hvis en broder har gjort det bedste, han efter sit skøn formår og en anden derefter mener at kunne se, hvor han kunne have forbedret sagen, bør han venligt og tålmodigt lade vedkommende broder nyde fordel af sit skøn, men bør lige så lidt dadle ham eller drage hans redelige hensigt i tvivl, som han selv ville ønske at blive mistænkt eller uretfærdigt dadlet. Dersom den broder, hvem Guds sag ligger på hjerte, indser, at han i sine alvorlige bestræbelser har begået en fejl, vil han føle det tungt; for han vil være tilbøjelig til at fatte mistillid til sig selv og til at miste tiltroen til sit eget skøn. Intet vil i den grad svække hans frimodighed og guddommelige menneskeværd som forståelsen af hans fejlgreb i den gerning, Gud har udpeget ham til at gøre, en gerning, som han elsker højere end sit liv. Hvor uretfærdigt er det derfor ikke, at hans brødre, der opdager hans fejlgreb, vedbliver at trykke tornen dybere og dybere ind i hans hjerte, således at han føler det endnu stærkere, når de ved hvert stød svækker hans tro og frimodighed og hans tillid til at kunne udføre et frugtbringende arbejde for at fremme Guds sag!

Ofte må sandheden og kendsgerningerne fremholdes tydeligt for de fejlende for at bringe dem til at indse og erkende deres fejl og gøre en forandring. Men dette bør altid ske på en øm og medlidende måde, ikke hårdt og strengt, men under hensyntagen til ens egen svaghed, at ikke vedkommende selv også bliver fristet. Når den, der har fejlet, indser og indrømmer sin fejl, bør man give ham trøst i stedet for at volde ham sorg og søge at gøre ham mere bedrøvet. Kristus, sagde i sin bjergprædiken: »Døm ikke, for at I ikke skal dømmes; thi den dom I dømmes med, med den skal I selv dømmes og det mål I måler med, med det skal I selv få tilmålt.« Vor frelser talte irettesættende om overilet dømmen. »Hvorfor ser du splinten i din broders øje?« »Og se, der sidder en bjælke i dit eget øje.« Det er ofte tilfældet, at medens en er hurtig til at opdage sine brøders fejl, er hans egne fejl måske større, men dem ser han ikke.

Alle, der følger Kristus, bør behandle hverandre nøjagtig sådan, som vi ønsker, at Herren skal behandle os i vore fejl og skrøbeligheder, for vi er alle fejlende og behøver hans nåde og tilgivelse. Jesus samtykkede i at påtage sig menneskelig natur, for at han måtte kunne forstå at vise medynk og at gå i forbøn hos Faderen for syndige og fejlende dødelige mennesker. Frivilligt gik han med til at blive menneskenes talsmand og han fornedrede sig selv til at blive kendt med de fristelser, som menneskene var omgivet af, for at han måtte kunne komme dem til hjælp, som fristes og være en barmhjertig og trofast ypperstepræst.

[94] Nødvendigheden bæver tit, at synd og fejl bliver straffet på en tydelig måde. Men prædikanter, der arbejder for deres medmenneskers frelse, bør ikke være ubarmhjertige over for hinandens fejl og heller ikke fremhæve manglerne ved deres væsen. De bør ikke afsløre eller dadle deres svagheder. De bør spørge, om en sådan fremgangsmåde, benyttet af en anden over for dem selv, ville føre til det ønskede resultat. Ville den forøge deres kærlighed og tillid til den, der således gjorde deres fejlgreb synlige? Navnlige bør fejlgreb hos prædikanter, som er beskæftigede i Guds værk, holdes inden for en så snæver kreds som muligt; for der er mange svage, som vil benytte sig deraf, hvis de bliver opmærksomme på, at de, der arbejder i tale og undervisning, har skrøbeligheder ligesom andre mennesker. Og det er i højeste grad grusomt at afsløre en prædikants fejlgreb for de vantro, såfremt vedkommende prædikant agtes

værdig til fremdeles at virke for sjæles frelse. Der kan ikke komme noget godt ud af en sådan afsløring; den kan kun gøre skade. Herren vredes over denne handlemåde, da den undergraver folkets tillid til dem, han bruger til at fremme sit værk.

Enhver medarbejders karakter bør vogtes med nidkærhed af hans brødre i pædikegerningen. Gud siger: »Rør ikke mine salvede, gør ikke mine profeter ondt!« Kærlighed og tillid bør næres. En mangel på denne kærlighed og tillid hos den ene prædikant over for den anden forøger ikke lykken hos den, der således er mangelfuld, men idet han gør sin broder ulykkelig, er han selv ulykkelig. Der er større kraft i kærlighed, end man nogen sinde har fundet i dadel. Kærlighed kan nedbryde alle skranker, medens dadel vil spærre alle veje til sjælen. *Vejl f menigh* bd. 1 side 251-252]

Min mand må have en forandring. Tab kan forekomme på forlagskontoret af mangel på hans lange erfaring, men tabet af penge kan ikke sammenlignes med tabet af Guds tjeners sundhed og liv. Indtægten af midler er ikke så stor fordi der mangeler på økonomiske ledere; men hvis min mand bliver dårlig igen, vil dette gøre hans brødre modløse og svække deres hænder. Så vil midlerne slet ikke komme ind.

Der skal udrettes meget. Missionærer, som er villige, bør være i marken, om nødvendigt, gå ud til fremmede lande og overbringe sandheden til dem, som er i mørke. Men de unge har kun lidt tilbøjelighed til at hellige sig til Gud og hellige deres talenter til hans tjeneste. De vil hellere undgå ansvar og byrder. De opnår ikke erfaring ved at bære byrder eller kendskab til skrifterne hvilket burde udruste dem for det arbejde Gud vil godtage fra deres hænder. Det er alles pligt at finde ud af hvor meget de kan gøre for Mesteren som døde for deres skyld. Men mange søger efter at gøre så lidt så muligt og passer på det svage håb om at til sidst komme i himlen. Det er deres privilegium at have stjerner i deres krone, fordi sjæle er blevet frelst, ved deres hjælp. Men ak! lathed og åndelig dorskhed hersker over alt. Selvished og stolthed har en stor plads i deres hjerter og der er kun lidt plads for himmelske ting.

I den bøn som Kristus lærte sine disciple var anmodningen: Tilgiv os vore overtrædelse som vi tilgiver dem som gør os fortræd. Vi kan ikke gentage denne bøn fra hjertet og vove at være utilgivende, for vi beder Herren om at tilgive vore overtrædelser imod ham på

den samme måde som vi tilgiver dem som gør os fortræd. Men få erkender den sande betydning i denne bøn. Hvis de utilgivende fatter dybden af dens mening ville de ikke igen vove at bede Gud om at behandle dem som de behandler deres andre dødelige medmennesker. Og alligevel hersker denne hårdhed og tilgivelsesløse ånd blandt brødre i et frygteligt omfang. Bror er streng over for bror.

Særlige prøvelser

Særlige prøvelser

Den stilling min mand så langt har haft i Guds sag og arbejde har været en med særlige prøvelser. Hans forretningssans og hans klare udsyn har fået hans tjenende brødre til at lægge de ansvar, som de selv skulle have båret, over til ham. Dette har gjort hans byrder meget store. Og medens hans brødre ikke har taget deres del af byrderne, har de mistet dyrebar erfaring som er deres privilegium at opnå hvis de havde brugt sig selv til byrdebæring og se og mærke hvad der skulle gøres for sagens opbyggelse. [96]

Store prøvelser er kommet over min mand da hans tjenende brødre ikke har stået ham bi da han mest behøvede det. Denne skuffelse har han gentagne gange følt medens dem som han var afhængig af svigtede ham på tidspunkter da der var størst behov for ødelæggelse af hans kraft og håb og tro i modsætning til hans tjendene brødre. Hans humør er skadet så meget at han har følt det rigtigt at være bedrøvet og han har ladet sine tanker dvæle i modløshed. Denne mørkets kanal vil Gud have ham til at lukke, for han kan her lide skibbrud. Når hans tanker bliver, nedtrykte, er det naturligt for ham at tage fortiden op og dvæle ved hans tidligere lidelser; og i al bitterhed griber han fat i ham, at Gud har ladet ham være så meget omringet af unødige følelser.

Guds Ånd er blevet bedrøvet fordi han ikke til fulde har overladt sine veje til Gud og betroet sig selv helt i hans hænder og ikke lade sine tanker, om brødrenes renhed, løbe i tvivlens og vantroens kanal. Når han fortæller om tvivl og modløshed har han ikke fjernet det onde, men har svækket sine egne kræfter og givet Satan anledning til at plage og pine ham. Han har begået fejl ved at tale om sin modløshed og dvæle ved de ubehagelige træk i hans erfaring. Ved at tale om dette spreder han mørke og ikke lys. Ind i mellem har han lagt en håbløs byrde på sine brødre, som ikke hjælper han det mindste, men kun svækker deres hænder. Han bør gøre det til en

regel ikke at tale om vantro eller modløshed, eller dvæle over hans sorger. I almindelighed har hans brødre elsket ham og ynkedes over ham og har undskyldt ham og været klar over presset på ham og hans helligelse til Guds sag.

[97] Min mand har arbejdet utrætteligt på at få forlagsarbejdet op til det nuværende høje stade. Jeg så at han har fået mere forståelse og kærlighed fra sine brødre end han har troet. De søgte ivrigt i bladene for at finde noget fra hans pen. Hvis der er en tone af gælde i hans skrifter, hvis han taler opmuntrende, oplyses deres hjerter og nogle endog græder af gælde. Men hvis tristhedens mørke udtrykkes, bliver hans brødre og søstres ansigter bedrøvede og den ånd som kendetegner hans skrifter genspejles i dem.

Herren forsøger at lære min mand at have en tilgivelsesens og overbærenhedens ånd over de mørke pletter i hans erfaring. Tænker han på den ubehagelige fortid bliver nutiden bare sørgelig og han gennemlever atter den ubehagelige del af sin livshistorie. Derved klynger han sig til mørket og presser tornen dybere ned i sit humør. Dette er min mands svaghed og det mishager Gud. Dette bringer mørke og ikke lys. Han kan tilsyneladende føle lindring for en tid ved at give udtryk for sine følelser; men det gør blot følelserne voldsommere at se hvor store hans lidelser og prøvelser har været, indtil det hele bliver forstørret i hans indbildning og hans brødres fejl, som har været med til at give disse prøvelser, ser så forfærdelige ud, at deres fejl synes ikke at være til at bære.

Min mand er blevet i dette mørke så længe at han kun har lidt kraft til at styre sig for at dvæle ved disse ting. Omstændigheder og begivenheder som han tidligere ikke har kunne huske, viser sig for ham som frygtelige fejl fra sine brødres side. Han er blevet så følsom for disse fejl han led for, at det har været nødvendigt for ham at være så lidt som muligt i Battle Creek-området, hvor de mange ubehagelige ting indtraf. Gud vil helbrede hans sår, hvis min mand vil lade ham gøre det. Men for at dette kan ske, må han begrave fortiden. Han bør ikke tale om den, eller skrive om den.

Det er til tydelig mishag for Gud at min mand opregner sine vanskeligheder og hans særlige klagepunkter i fortiden. Hvis han så på disse ting i det lys at de ikke har gjorde det mod ham, men mod Herren, hvis redskaber de er, så vil han modtage en stor løn. Men han har taget sine brødres knurren som var det til ham og har følt

at alle skal kunne forstå den fejl og ondskab det er at beklage sig til ham skønt han ikke fortjener deres kritik og mishandling. [98]

Havde min mand følt at han kunne overlade denne sag helt til Herren og at deres knurren og deres forsømmelser var imod Mesteren i stedet for imod tjeneren i sin Mesters gerning, ville han ikke have været så stridbar og det ville ikke have skadet ham. Han burde have overladt det til Herren, hvis tjener han er, at kæmpe sine kampe for sig forsvare sin sag. Så ville han tilsidst have modtaget en kostbar løn for alle sine lidelser for Kristi skyld.

Jeg så at min mand ikke skulle dvæle på de smertelige kendsgerninger han havde oplevet. Han burde heller skrive sine beklagelser ned men holde sig lå langt fra dem som han kan. Herren vil helbrede fortidens sår hvis han vil vende sin opmærksomhed væk fra dem. »Thi vor trængsel, der er stakket og let, virker uden mål og måde en evig vægt af herlighed for os, som ikke har blikket rettet mod de synlige ting, men mod de usynlige; thi de synlige varer kun til en tid, de usynlige varer evigt.« Når hans brødre, som har fejlet, gør bekendelser, bør han godtage bekendelserne og ædelmodigt søge efter at opmuntre dem som har været bedraget af fjenden. Han bør opelske en tilgivende ånd og ikke dvæle ved andres fejltagelser og vildfarelser, for derved svækker han ikke blot sig selv, men piner sine brødre som har fejlet, skønt de ved bekendelse har gjort hvad de kunne for at rette deres tidligere fejl. Hvis Gud ser det er nødvendigt at nogen del af deres tidligere opførsel skulle fremstilles for dem, så at de må forstå hvordan de skal undgå fejl i fremtiden, vil han gøre dette; men min mand bør ikke stole på sig selv, for dette vækker tidligere lidelses-episoder som Herren vil have ham til at glemme. [99]

Det tabte får

LIGNELSER OM DE FORTABTE

Det tabte får

[Jeg blev henvist til lignelsen om det fortabte får. De ni og halvfemsindstyre efterlades i ørkenen og der sættes en eftersøgning i gang efter det ene bortkomne. Når det tabte får er fundet, løfter hyrden det op på sine skulder og vender hjem med glæde. Han kommer ikke hjem med knurren og dadel, fordi det stakkels tabte får har voldt ham så meget besvær; men hans hjemkomst med fåret som en byrde sker med glæde.

Og der forlanges et endnu større udtryk for glæden. Venner og naboer sammenkaldes for at glæde sig sammen med finderens, »thi jeg har fundet mit får, som jeg havde mistet«. Det var fundet, som var årsag til glæden; at fåret var faret vild, dvælede man ikke ved; for glæden over fundet vejede mere end sorgen over tabet og den bekymring, den forlegenhed og den fare, som eftersøgningen og det tabte fårs hjemførelse til tryghed havde kostet. »Jeg siger jer: Således bliver der mere glæde i himmelen over een synder, som omvender sig, end over ni og halvfems retfærdige, som ikke trænger til omvendelse.«

Den tabte sølvmønt

Den tabte sølvmønt

Den tabte sølvmønt skal fremstille den fejlende, vildfarende synder. Kvindens omhyggelige søgen for at genfinde det tabte sølv skal tjene Kristi efterfølgere til lærdom med hensyn til deres pligt over for de fejlende, der er kommet bort fra den rette sti. Kvinden tændte lyset for bedre at kunne se og fejede huset og søgte med flid, indtil hun fandt mønten.

Her påpeges tydeligt de kristnes pligt over for dem, der behøver hjælp, fordi de vandrer borte fra Gud. De fejlende skal ikke efterlades i mørke og vildfarelse; ethvert tilgængeligt middel til at føre dem tilbage til lyset skal anvendes. Lyset tændes; og med alvorlig bøn om himmelsk lys til at hjælpe dem, der er indhyllede i mørke og vantro, søger man i Guds ord efter klare sandhedspunkter, for at de kristne må være således udrustede med beviser fra Guds ord, med dets irettesættelser, trusler og opmuntringer, at de vildfarende kan blive påvirket. Ligegyldighed eller forsømmelse vil medføre Guds vrede. [100]

Når kvinden har fundet sølvet, sammenkalder hun sine veninder og naboer og siger: »Glæd jer med mig; thi jeg har fundet den drakme, som jeg havde tabt. Sådan, siger jeg jer, bliver der glæde hos Guds engle over een synder, som omvender sig.« Dersom Guds engle glæder sig over de vildfarende, der indser og bekender deres fejl og vender tilbage til fællesskab med deres brødre, hvor meget mere bør da ikke Kristi efterfølgere, som selv er fejlende og som hver dag trænger til Guds og deres brødres tilgivelse, føle glæde, når en broder eller en søster vender tilbage, som er blevet forført af Satans sofisteri og er gået på en forkert vej og har måttet lide derved!

I stedet for at holde de fejlende på afstand bør brødrene møde dem, hvor de står. I stedet for at dadle dem, fordi de er i mørke, bør de tænde deres egen lampe ved at opnå mere guddommelig nåde og et klarere kendskab til skriften, for at de må kunne fordrive mørket

hos de vildfarende ved hjælp af det lys, de bringer dem. Og når dette lykkes og de vildfarende ser deres vildfarelse og samtykker i at følge lyset, bør de modtages med glæde og ikke med en knurrende ånd eller med en stræben efter at bibringe dem et indtryk af deres overvættes syndighed, der nødvendiggorde særlig stor anstrengelse, ængstelse og møjsommeligt arbejde. Dersom Guds rene engle hilser begivenheden med glæde, hvor meget mere bør så ikke deres brødre glæde sig, eftersom de selv behøver sympati, kærlighed og hjælp, når de har begået fejl og i deres mørke ikke har forstået at hjælpe sig selv.

Den fortabte søn

Den fortabte søn

Min opmærksomhed blev henledt til lignelsen om den fortabte søn. Han rettede en anmodning til sin fader om at få sin del af formuen. Han ønskede at skille sine anliggender fra faderens og at administrere sin del, som det passede ham selv bedst. Faderen efterkom anmodningen og af egen nytte forlod sønnen sin fader for ikke at blive besværet af hans råd eller tilrettevisninger. [101]

Sønnen mente, at han ville blive lykkelig, når han kunne benytte sin del efter eget ønske, uhæmmet af råd eller skranker. Han ønskede ikke at besværes af gensidig forpligtelse. Hvis han havde del i sin faders ejendom, ville faderen have Krav på ham som søn. Men han følte ingen forpligtelse over for sin ædelmodige fader og han styrkede sin egoistiske, genstridige ånd med den tanke, at en del af faderens ejendom tilhørte ham. Han forlangte sin del, selv om han retmæssigt intet kunne kræve og intet skulle have haft.

Efter at hans egenkærlige hjerte havde fået den skat, som han aldeles ikke havde fortjent, drog han sin vej bort fra faderen, for at kunne glemme, at han havde en fader. Han foragtede tvang og var fast bestemt på at skaffe sig fornøjelse på enhver tænkelig måde. Da han ved sine syndige nydelser havde opbrugt alt, hvad hans fader havde givet ham, blev landet hjemsøgt af hungersnød og han følte trykkende savn. Han begyndte nu at fortryde sit syndige liv i overdådig vellyst; for han var blottet for alt og behøvede de midler, han havde bortødslet. Han blev nødsaget til at afbryde sit liv i syndig nydelse og stige ned til den lave bestilling at vogte svin.

Da han var kommet så langt ned, som han kunne komme, tænkte han på sin faders godhed og kærlighed. Nu følte han trang til en fader. Sin venneløshed og sine trange kår havde han selv påført sig. Hans egen ulydighed og synd havde kraft til følge, at han blev skilt fra sin fader. Han tænkte på de fordele og den overflod, de lejede tjenere i hans faders hus nød i rigt mål, medens han, som havde

forladt sin faders hus, var ved at omkomme af sult. Ydmyget som han var gennem modgang, besluttede han at vende hjem til sin fader med ydmyg bekendelse. Han var en betler uden gode eller endog sømmelige klæder. Han var elendig som følge af savn og afmagret af hunger.

[102] Da han var et stykke borte fra sit hjem, så hans fader vandringsmanden og hans første tanke gjaldt den opsætsige søn, som for flere år siden havde forladt ham for uhæmmet at følge en syndig vej. Faderens følelser vågnede. Trods alle mærker på nedværdigelse kunne faderen skelne sit eget billede. Han ventede ikke, til sønnen havde tilbagelagt hele afstanden mellem dem, men ilede ham i møde. Han dadlede ham ikke, men med den ømmeste medlidenhed, fordi han som følge af sin egen syndige handlemåde havde pådraget sig så megen lidelse, skyndte han sig med at give ham beviser på sin kærlighed og tegn på sin tilgivelse.

Skønt hans søn var udtæret og ansigtet bar tydelige mærker efter det udsvævende liv, han havde ført og skønt han var klædt i betlerens pjalter og de bare fødder var tilsølede af vandringen i støvet, vakte faderens ømmeste medynk, da sønnen ydmygt kastede sig ned foran ham. Han holdt sig ikke tilbage i kraft af sin værdighed; han stillede ikke fordringer, Han foreholdt ikke sønnen hans forbigangne urigtige handlemåde og hans synder for at bringe ham til at føle, hvor dybt han var sunket. Han løftede ham op og kyssede ham. Han trykkede den oprørske søn ind til sit bryst og ,svøbte sin egen pragtfulde dragt om den næsten nøgne skikkelse. Han tog ham til sit hjerte med en sådan varme og lagde en sådan medynk for dagen, at dersom sønnen nogen sinde havde næret tvivl ,om sin faders godhed og kærlighed, kunne han ikke længere tvivle. Hvis han havde en følelse af sin synd, da han besluttede at vende tilbage til sin faders hus, fik han en meget dybere forståelse af sin utaknemmelige handlemåde, da han fik en sådan modtagelse. Hans hjerte, som forud var kuet, blev nu sønderknust, fordi han havde bedrøvet sin kærlighedsfulde fader.

Den angrende, bævende søn, der havde næret stor frygt for, at han ville blive forstødt, var ikke forberedt på en sådan modtagelse. Han vidste, at han ikke fortjente den og aflagde denne bekendelse ,af den synd, at han forlod sin fader: »Jeg har syndet imod himmelen og over for dig, jeg er ikke længere værd at kaldes din søn.« Han tryglede blot om at blive regnet som en lønnet tjener Men faderen

pålagde sine tjenere at vise ham særlige tegn på .agtelse og at iføre ham klæder, som om han altid havde været hans egen lydige søn.

Faderen gjorde sin søns hjemkomst til en særlig glædesfest. Den ældste søn ude på marken vidste ikke, at hans broder var kommet hjem, men han hørte lyden af den almindelige glædesstemning og .spurgte en af karlene, hvad alt dette skulle betyde. Det blev forklaret ham, at hans broder, som de havde ment var død, var kommet hjem og at hans fader havde slagtet fedekalven, fordi han havde fået sønnen levende tilbage.

[103]

Broderen blev nu vred og ville ikke gå ind for at se eller modtage sin broder. At hans utro broder, som havde forladt sin fader ,og derved påført ham det tunge ansvar at skulle udføre de pligter, ,som de skulle have været to om, nu skulle modtages med sådan ,ære, vakte hans harme. Denne broder havde levet et liv i syndig ryggesløshed og bortødslet de midler, hans fader havde givet ham, indtil han var kommet i nød, medens hans hjemmeværende broder trofast havde udført sine sønnepligter; og nu kommer denne ryggesløse mand til sin faders hus og bliver modtaget med større agtelse og ære, end han selv nogen sinde havde fået.

Faderen bad sin ældste søn inderligt om at gå hen og tage imod sin broder med glæde, fordi han var tabt og blev fundet; han var død i synd og ugudelighed, men er levende igen; han har genvundet moralsk forståelse og afskyr sin syndige handlemåde. Men den ældste søn gør gældende: »Se, nu har jeg tjent dig så mange år og jeg har aldrig overtrådt noget af dine bud og mig har du aldrig givet et kid, så jeg kunne være glad sammen med mine venner. Men da denne din søn kom, som har ødslet din ejendom bort sammen med skøger, så slagtede du fedekalven til ham.«

Han forsikrede sin søn, at han altid var hos ham og at alt, hvad han havde, var hans, men at det var rigtigt, at de skulle vise disse tegn på glæde, »fordi din broder var død, men er blevet levende og var fortabt, men er fundet igen«. At den tabte er fundet og den døde, er levende, betyder mere for faderen end alle andre hensyn.

Kristus fortalte denne lignelse for at fremstille den måde, hvorpå vor himmelske fader modtager den vildfarne og bodfærdige. Faderen er den, mod hvem der er syndet; men i sin sjæls medlidenhed og fuld af nåde og tilgivelse møder han den fortabte og viser sin store glæde over, at hans søn, som han troede var død for al sønlig hengivenhed,

[104]

er blevet klar over sin store synd og forsømmelse og er vendt tilbage til sin fader, har sat pris på hans kærlighed og anerkendt hans krav. Han ved, at sønnen, der har vandret i synd og nu angrer, behøver hans nåde og kærlighed. Denne søn har gennemgået lidelse; han har erkendt sin trang og han kommer til sin fader som den eneste, der kan afhjælpe denne store trang.

Den tabte søns hjemkomst var årsag til den største glæde. Den ældste broders klager var naturlige, men ikke berettigede. Og dog er det ofte den måde, hvorpå broder optræder mod broder. Der er for megen stræben efter at lade dem, der fejler, få at føle, hvori de har fejlet og vedblivende at minde dem om deres fejltrin, De, der har fejlet, trænger til medynk, hjælp og sympati. De lider ondt og er tit modløse og forsagte. De trænger til fuld tilgivelse mere end til noget andet. *Vejl f menigh* bd. 1 side 253-257]

Arbejdet blandt menighederne

ARBEJDET BLANDT MENIGHEDERNE

I det arbejde der blev gjort for menigheden i Battle Creek i foråret 1870, var ikke alt i tillid til Gud som den betydningsfulde foranledning påkrævede. Brødrene R og S gjorde ikke Gud til deres tillid og handlede ikke i hans styrke og med hans nåde så konsekvent som de skulle.

Når bror S mener at en person gør noget galt, er han ofte for streng. Han udviser ikke den medfølelse og betænksomhed som han ville over for sig selv under samme omstændigheder. Han er også i stor fare for at fejlbedømme andre og fejle over for dem. Det er det vanskeligste og mest kritiske arbejde der er givet til dødelige mennesker, at have med andre sindelag at gøre. Dem som går ind i dette arbejde bør have en klar dømmekraft og god skapsindighed. Ægte selvstændighed er helt forskellig fra ubesindighed. Den uafhængighedsegenskab som fører til en forsigtig, from og sindig opfattelse [105] bør ikke opgives så let, ikke før der er tilstrækkelige beviser for at det er forkert. Denne selvstændighed vil holde sindet roligt og uforanderligt blandt masser af fejl der begås og vil lede dem i ansvarlige stillinger til at se omhyggeligt på tingene fra alle sider og ikke sveje efter andres påvirkning, eller efter omgivelser, der danner slutninger uden fornuften, ved en kundskab til alle forholdende.

Undersøgelsen af forholdende i Battle Creek var rigtig meget efter den måde som en jurist kritiserer vidner på og Guds Ånd var bestemt fraværende. Der var nogle få enige i dette arbejde som var aktive og nidkære. Nogle var selvretfærdige og selvtilstrækkelige og man stolede på deres vidnesbyrd og deres indflydelse rokkede ved brødrene R og S. På grund af nogle ligegyldige mangler, blev søstrene T og U ikke modtaget som medlemmer for menigheden. Brødrene R og S burde have haft dømmekraft og skarpsindighed til at se at disse problemer ikke var tilstrækkelige til at holde disse søstre ude fra menigheden. De begge har været længe i troen og har i atten år været redelige i sabbatshelligholdelsen.

Søster V, som fik disse ting på bane, burde have givet sig selv vigtigere grunde til om hun ikke skulle blive medlem af menigheden. Var hun uden synd? Var alle hendes veje fuldkomne over for Gud? Var hun fuldkommen i tålmod, selvfornægtelse, venlighed, overbærenhed og stille i sit temperament? Hvis hun var uden almindelige kvinders svagheder, så kunne hun kaste den første sten. De søstre som var efterladt uden for menigheden var plads værd i den. De var elsket af Gud. Men de blev behandlet uklogt, uden tilstrækkelig grund. Der var andre, hvis sager ikke blev behandlet mere himmelsk visdom, endda uden sund fornuft. Bror S's bedømmelse og skarp sindighed er blevet fordrejet for rigtig mange år siden af sin hustru, som har været et meget effektivt medium af Satan. Hvis han havde den virkelige selvstændighed ville han havde haft en behørig selvrespekt og med passende værdighed have bygget sit eget hjem op. Da han begyndte en kurs der skulle indgyde selvrespekt i hans familie førte han det for langt og har været streng og har talt hårdt og undertrykkende. Bliver han klar over dette efter en tid, vil han da gå til den modsatte yderlighed og frafalde sin selvstændighed.

I den sindstilstand vil han få nogle bemærkninger fra sine hustru, opgive sin egen evne til at bedømme og let blive bedraget af hendes list. Nogen gange foregiver hun at have store lidelser og vil fortælle hvilke afsavn hun har måtte udholde og hvor meget hendes brødre har forsømt hende når hendes mand er væk. Hun har haft mange udflugter og listige kunstgreb der udnytter hendes mand. Bror S har ikke til fulde modtaget det lys som Herren har givet ham for nogen tid siden om hans hustru, ellers ville han ikke være bedraget så meget af hende som han har været. Han er mange gange kommet i hendes trældomsåg fordi hans eget hjerte og liv ikke har været helt helliget Gud. Hans følelser var optændt mod sine brødre og han holdt dem nede. Selvet er ikke blevet korsfæstet. Han bør alvorligt forsøge at få alle sine tanker og følelser underlagt en Kristi lydighed. Tro og selvfornægtelse kunne være bror S's stærke hjælpere. Hvis han havde iført sig Guds fulde rustning og ikke valgt noget andet forsvar end det som Guds Ånd og sandhedens kraft giver ham, kunne han i Guds kraft være stærk.

Men i mange henseender er bror S svag. Hvis Gud forlanger at han skal afsløre eller dømme en af sine næste, irttesætte eller rette en bror, eller modstå og ødelægge hans fjender, kunne det være et

forholdsvis naturligt og let arbejde for ham. Men en krig imod selvet, undertrykkelse af sit eget hjertets ønsker og hengivenhed og ransage og styre hjertets skjulte motiver, er en sværere krig. Hvor uvillig er han ikke til at kæmpe en kamp som denne! Krigen imod selvet er den største krig der nogensinde er udkæmpet. Overgivelse af selvet, overgivelse af alt til Guds vilje og iklædelse af ydmyghed, har den kærlighed i sig der er ren og fredskabende og let at komme med [107] forbønner til, fuld af venlighed og gode frugter, er ikke et naturligt talent. Og alligevel er det her hans forret og hans pligt at overvinde det fuldstændigt. Sjælen må underkastes Gud før den kan fornys i kundskaben og i sand hellighed. Kristi hellige liv og karakter er et godt og nøjagtigt eksempel. Hans tillid til sin himmelske Fader var ubegrænset. Hans lydighed og underdanighed var uforbeholden og fuldkommen. Han kom ikke for at blive betjent, men for at tjene andre. Han kom ikke for at gøre sin egen vilje, men hans vilje som har sendt ham. I alt underlagde han sig ham der dømmes retfærdigt. Fra verdens Frelser kunne disse ord høres: »Jeg kan slet intet gøre af mig selv.«

Han blev fattig og gav ikke sig selv et renommé. Han var sulten og ofte tørstig og mange ting betyngede hans arbejde; men han havde ikke noget sted at lægge sit hoved. Da nattens kolde og klamme skygger samlede sig om ham, var jorden ofte hans seng. Alligevel velsignede han dem som hadede ham. Hvilket liv! hvilken erfaring! Kan vi, Kristi bekendende efterfølgere, med gælde udholde de afsavn og lidelser som Vor Herre gjorde, uden at knurre? Kan vi drikke af bægeret og døbes med dåben? (Matt 20,22) Kan vi dette kan vi dele hans herlighed sammen med ham i hans himmelske rige. Hvis vi ikke kan, kan vi ikke have nogen del sammen med ham.

Bror S er godt til at tjene penge, ellers ville hans arbejde gøre stor skade. Han er for påvirket af det de andre siger om de fejlende mennesker; han er tilbøjelig til at slutte ud fra de indtryk hans sind får og han handler strengt, skønt en mildere måde ville være langt bedre. Han tænker ikke på sine egne svagheder og hvor hårdt det er for ham at have sin opførsel draget i tvivl også når han gør noget forkert. Når han afgører at en bror eller søster er forkert på den er han tilbøjelig til at bare køre sine synspunkter igennem og kritisere, selvom han derved skader sig selv og andre.

[108] Bror S bør undgå menighedsprøvelser og bør ikke have noget at gøre med svære vanskeligheder, hvis han overhovedet kan undgå det. Han har en dyrebar gave, som behøves i Guds arbejde. Men bør holde sig fra påvirkninger som appellerer på hans forståelse og forvirrer hans dømmekraft og får ham til at handle uklogt. Sådan behøver det nu ikke at være. Han udøver for lidt tro til Gud. Han dvæler for meget ved sin legemlige svaghed og styrker vantro ved at blive ved de dårlige tanker. Gud har hos sig styrke og visdom for dem som søger alvorligt og tror.

Jeg fik vist at bror S på visse punkter er en stærk mand, medens han på andre er svag som et barn. Hans måde at behandle den feljende på har en spredende påvirkning. Han har tillid til sin evne for at sætte tingene i orden der hvor han mener det behøves, men han ser ikke rigtigt på tingene. Han indfletter sine egne måder i sit arbejde og skiller ikke tingene ad, men handler ofte uden omhu. Det er sådan noget som at overdrive udførelsen af udtrykkelige opgaver for andre.»Der er nogle, som I skal være barmhjertige imod: dem, der tvivler; frels dem, riv dem ud af ilden! Men der er andre, som I skal være barmhjertige imod med frygt, så I afskyer endog den kjortel, som er besmittet af kødet«

Pligtfølelse, streng pligtfølelse, har en tvillingsøster, som er venlighed. Hvis pligtfølelse og venlighed blandes, vil der bestemt vindes fremskridt; men hvis pligtfølelsen adskilles fra venlighed, hvis øm kærlighed ikke blandes med pligtfølelse, vil der ske fejl og megen skade vil være resultatet. Mænd og kvinder vil ikke drives, men mange kan vindes ved venlighed og kærlighed. Bror S har holdt evangeliets pisk højt og hans egne ord har ofte være piskesmæld. Dette har ikke haft en indflydelse der fremskynder andre til større iver eller tilskynder dem til gode gerning, men det har vækket deres kamplyst til oprør mod hans strenghed.

[109] Hvis bror S havde vandret i lyset, ville han ikke have begået så mange fejl. »Den, som vandrer om dagen, støder ikke an, for han ser denne verdens lys. Den, som vandrer om natten, støder an, fordi han ikke har lyset i sig.« Lydighedens sti er den sikre sti. »Hvo lydefrit vandrer, vandrer trygt.« Gå i lyset og når du trygt »vandrer... din vej, støder du ikke imod med din fod.« Dem som ikke vandre i lyset vil have en sygelig, forkrøblet religion. Bror S burde føle betydningen af at vandre i lyset, hvordan han end korsfæster selvet.

Det er alvorlige anstrengelser, tilskyndet af kærlighed for sjæle, som styrker hjertet og udvikler nådegaverne.

Min bror, du har let ved at være selvstændig og selvtilstrækkelig. Du værdsætter dine evner højere end de kan bære det. Du beder til Herren om at ydmyge dig og gøre dig egnet for hans arbejde og selv om han besvarer dine bønner og underlægger dig den nødvendige disciplin for at udrette målet, overgiver du dig ofte til fortvivlelse og modløshed og du tror du har grund til at blive modløs. Skønt bror W har sat dig i rette og holdt dig tilbage for at involvere dig i menighedens vanskeligheder, har du ofte følt at han lagde bånd på dig.

Jeg fik vist dit arbejde i Iowa. Du havde bestemt ikke samlet sammen med Kristus. Du forstyrrede og spredte de stakkels får. Du havde en iver, men den var ikke efter kundskaben. Dit arbejde var ikke i kærlighed, men i fasthed og strenghed. Du var fordringsfuld og overlegen. Du styrkede ikke den syge og hjalp den haltende. Din skadelige hårdhed skubbede nogle ud af folden som aldrig kan nås igen og bringes tilbage. Æbler af guld i skåle af sølv er ord der tales i rette tid. Ord der siges upassende modsatte. Din indflydelse vil være som trøstesløs hagl.

Du har været i vildrede under bøn da bror W formanede, rådede og irettesatte dig. Du har troet at hvis du kunne være frit stillet og handle selv, kunne du gøre et godt og stort arbejde. Men din hustrus indflydelse har skadet din brugbarhed meget. Du har ikke styret dit eget hjem godt; du har ikke behersket det. Du troede at du vidste hvordan du skulle lede dine hjemlige ting. Men hvor er du bedraget! du har for ofte fulgt dine egne tilskyndelser, som har ført til rådvildhed og modløshed og dette har omtåget din dømmekraft og svækket din åndelighed så at der blev lagt mærke til, at dit arbejde var ufuldkomment.

[110]

Brødrene R og S's arbejde i ____ var forhastet. Disse brødre havde deres tidligere erfaring med dens fejltagelser, hvilket skulle være tilstrækkeligt til at lede dem fra at gå ind i et værk som de ikke være udrustet til at udføre. Der var nok der skulle gøres. Det var et svært sted at starte en menighed på. De var hele tiden omgivet af en modstand. Enhver bevægelse skulle have været under skønsom forsigtighed og overvejelse under bøn.

Disse to brødre er blevet advaret og irettesat gentagne gange for at handle uforstandigt og de burde ikke have selv taget det ansvar op de har. Oh, hvor meget bedre ville det ikke have været for Guds sag i ___ om de havde arbejdet på nye marker! Satans hovedsæde er i ___, lige så vel som i andre onde byer og han er en listig fjende at kæmpe med. Der var uordentlige elementer blandt sabbatsholderne i ___ som var til hindring for arbejdet. Men der er god tid til at tale og handle, en gylden anledning som vil give de bedste resultater for arbejdet, der lægges frem.

Hvis tingene mere fik lov til at udvikle sig før man gik i gang, ville de uregerlige og uhellige være adskilt og der ville ikke have været et modstanderparti. Dette parti kunne om muligt altid frelses. Menigheden må hellere lide megen besvær og udøve mere tålmodighed, end at forhaste sig og jage med tingene og opirre en kamplyst. Dem som virkelig elsker sandheden for sandhedens skyld bør handle med Guds herlighed for øje og lade sandhedens lys skinne for alle.

[111] De kan vente at forvirring og utilfredshed blandt dem vil give dem problemer. Satan vil ikke forblive tavs og se en skare rejse sig i ___ for at forsvare sandheden og for at fordrive sofisteri og vildfarelse. Hans vrede vil optændes og han vil starte en krig mod dem som holder Guds bud og har Jesu vidnesbyrd. Men dette burde ikke have gjort de trofaste troende utålmodige eller modløse. Disse ting burde have haft en indflydelse der gør den sande troende mere vagtsom, vågen, bede mere - mere øm, medynkende og kærlig for dem som begår store fejl over for evige ting. Idet Kristus har båret og fortsætter med at bære over med vore fejl, vor utaknemmelighed og vor svage kærlighed, så burde vi bære over med dem som forsøger og prøver vor tålmodighed. Skal den selvfornektende og selvopofrende Jesu^s efterfølgere ikke være lig deres Herre? Kristne burde have venlighedens og overbærenhedens hjerte.

Evangelie-sædemanden

Evangelie-sædemanden

Lignelsen om evangelie-sædemanden, som Kristus fremstillede for sine tilhørere, indeholder en lektie som vi bør studere. Dem som forkynder den nærværende sandhed og spreder den gode sæd vil se de samme resultater som evangelie-sædemanden. Alle klasser vil berøres mere eller mindre af den tydelige og overbevisende sandheds fremstilling. Nogle vil lytte ude ved vejkanten. De vil påvirkes af de talte sandheder; men de har ikke opelsket moralske kræfter, de har snarere fulgt tilbøjelighederne end pligten og onde vaner har forhærdet deres hjerter indtil de er ligesom den hårde, fasttrådte gade. Disse bekender sig til at tro sandheden; men de vil ikke have en rigtig fornemmelse af dens hellige og ophøjede karakter. De skiller sig ikke ud fra fornøjelses og fordærvende selskabers venner og elskere; men de sætter sig selv der hvor de hele tiden fristes og kan godt fremstilles som den uindhegnede mark. De byder fjendens fristelser ind og tilsidst mister de den agtelse de synes at have for sandheden skønt den gode sæd blev sået i deres hjerter.

Nogle er stengrunds lyttere. De tager hurtigt imod alt nyt og spændende. Sandhedens ord vil de nyde. De taler alvorligt, med varme og iver, om deres tro og håb og mange giver endda irettesættelser til dem af lang erfaring for nogle tilsyneladende mangler eller for deres mangel på begejstring. Men når de forsøges og prøves i prøvelsernes og fristelernes hede, når Guds skærekniv anvendes, så de må frembringe frugter til fuldendthed, vil deres iver dø, deres røst vil forstummes. De praler ikke længere af sandhedens styrke og kraft.

Denne klasse styres af følelser. De har ikke en dyb og stabil karakter. Princippet rækker ikke så dybt ned, eller ligger under for deres handlinger. I ord har de ophøjet sandheden, men de er ikke dens gøreere. Sandhedens frø har ikke slået rod under overfladen. Hjertet er ikke blevet fornyet ved Guds Ånds forvandlende indflydelse. Og når

[112]

sandheden kalder mænd og kvinder, er de andre steder når der skal ofres for sandhedens skyld; og når prøvelser og forfølgelser kommer, falder de fra fordi de ikke har dybe rødder i jorden. Den tydelige, skarpe og nøje sandhed arbejder i hjertet og afslører karakterens mangler. Nogle vil ikke stå deres prøve, men ofte vil de lukke deres øjne for deres mangler; skønt deres samvittighed fortæller dem at det talte ord fra Guds budbringere, som så nøje opløfter deres kristne karakter, er sandt, vil de dog ikke lytte til stemmen. De er krænkede på grund af ordet og opgiver hellere sandheden end at lade sig hellige ved den. De bilder sig selv ind at de må kunne komme til himlen på en lettere måde.

[113] Endnu en anden klasse fremstilles i den lignelse. Mænd og kvinder som lytter til ordet overbevises om sandheden og godtager den uden at se syndigheden i deres hjerter. Verdens kærlighed tager en stor plads i deres følelser. De vil gerne have det bedste ud af handelen. De kryber uden om og ved hjælp af svig og bedrag får de midler som altid vil vise sig at være som en torn for dem; for det vil veje mere end deres gode hensigter og mål. Den gode sæd der sået i deres hjerter kvæles. De er ofte så fulde af bekymringer at de frygter at de ikke vil kunne få midler nok, ellers vil de miste hvad de har vundet, så de kan gøre deres timelige til det primære. De giver ikke den gode sæd næring. De deltager ikke i møder hvor deres hjerter kan styrkes ved religiøse privilegier. De frygter at de vil lide tab med deres timelige ting. Rigdommenees bedrag får dem til at bilde sig selv ind at det er deres opgave at slide og vinde alt det de kan, så de kan hjælpe Guds sag; og jo mere de alligevel forøger deres jordiske rigdomme des mindre har de lyst til at dele deres rigdomme med andre, indtil deres hjerter er helt vendt fra den sandhed de elskede. Den gode sæd kvæles fordi unødige verdslige bekymringer er vokset op over den, sammen med kærlighed for verdslige fornøjelser og ære som rigdommene giver.

Hveden og ugræsset

Hveden og ugræsset

[I en anden lignelse, som Jesus talte til diciplene, sammenlignede han himmeriget med en ager, hvor en mand såede god sæd, men hvori fjenden såede ugræs, medens manden sov. Tjenerne stillede husbonden dette spørgsmål: »Herre, du såede jo god sæd i din mark, hvorfra er da rajgræsset kommet?« Han sagde til dem; »Det har et fjendsk menneske gjort.« Så spørger tjenerne ham: »Vil du da have, at vi skal gå hen og samle det fra?« Men han siger: »Nej, for at I ikke, når I samler rajgræsset fra, skal rykke hveden op tillige med det. Lad kun begge dele gro side om side indtil høsten: og i høstens tid vil jeg da sige til høstfolkene: »Saml først rajgræsset fra og bind det i knipper for at brænde det, men bring hveden hjem i min lade!«. Dersom troskab og årvågenhed var blevet opretholdt, dersom ingen havde sovet eller udvist forsømmelighed, ville fjenden ikke have haft så gunstig en anledning til at så ugræs blandt hveden. Satan sover aldrig. Han våger og han udnytter enhver anledning til at lade sine tjenere udbrede vildfarelse, der finder god jordbund i mange vanhellige hjerter.

De, som i oprigtighed tror på sandheden, bedrøves og deres prøvelser og sorger forøges i høj grad, når de befinder sig iblandt elementer, der plager dem og gør dem forsagte og modløse i deres bestræbelser. Men Herren ønsker at lære sine tjenere at udvise stor varsomhed i alle deres handlinger. »Lad kun begge dele vokse side om side.« Ryk ikke ugræsset op med vold, for at I ikke ved at rykke det op skal løsrive de dyrebare blade. Både prædikanter og menighedsmedlemmer bør være meget forsigtige, at de ikke viser nidkærhed uden den rette; indsigt. Der er fare for, at man kan gøre for meget for at afhjælpe vanskeligheder i menigheden, når disse ofte vil afhjælpe sig selv, hvis man lader dem uænsede. Det er uklog taktik at gribe menighedssager an for tidligt. Vi må vise den største

[114]

forsigtighed, tålmodighed og selvbeherskelse og finde os i disse ting og ikke gå til værks i vor egen ånd for at sætte skik på dem.

Det arbejde, som blev udført i ____ var ubetimeligt og afstedkom en ulykkelig splittelse i denne lille menighed. Hvis Guds tjenere kunne have set betydningen af vor frelsers lærdom i lignelsen om hveden og ugræsset, ville de ikke have handlet, som de gjorde. Inden man foretager sig noget, der vil give endog dem, der er ganske uværdige, den mindste anledning til at klage over at blive skilt fra menigheden, bør sagen altid gøres til genstand for den mest omhyggelige overvejelse og alvorlig bøn. I ____ blev der foretaget ting, som skabte et oppositionsparti. Nogle tilhørte den klasse tilhørere, hvor sæden var faldet på vejen. for andres vedkommende var den faldet på stengrund og atter andre tilhørte den klasse, der modtog sandheden, medens der i hjertet var torne, som kvalte den gode sæd; disse ville aldrig have fuldkommet en kristelig karakter. Men der var nogle få, som kunne have fået næring og styrke og være blevet bekræftet og grundfæstet i sandheden. Men det standpunkt, brødrene R og S indtog, hidførte en ubetimelig krise og derpå viste der sig en mangel på visdom og skøn til at tage sig af kliquen.

Selv om nogle gør sig lige så fortjent til at skilles fra menigheden, som Satan fortjente at udstødes fra himmelen, vil de få medhold af nogle. Der er altid en klasse mennesker, der påvirkes mere af mennesker end af Guds Ånd og af sunde principper og i deres vanhellige tilstand er sådanne stedse rede til at stille sig på den forkerte side og vise medynk og sympati netop med dem, der mindst fortjener det. De, der viser sådan sympati, har en mægtig indflydelse over andre; de ser forholdene i et fordrejet lys og der gøres stor skade, således at mange sjæle ødelægges. I sit oprør tog Satan en tredjedel af englene med sig. De vendte sig bort fra Faderen og fra hans søn og forenede sig med oprørsstifteren. Med disse kendsgerninger for øje bør vi gå frem med den største varsomhed. Hvad kan vi vente andet end prøvelser og forviklinger i vor forbindelse med mænd og kvinder med et egenartet sind? Vi må tåle dette og undgå nødvendigheden af at oprykke ugræsset, for at ikke også hveden skal rykkes op.

»I verden har I trængsel,« siger Kristus, »men I skal have fred i mig.« De prøvelser, som kristne møder ved sorg, modgang og forsmædelse, er de af Gud bestemte midler til at skille avnerne fra hveden. Vor stolthed og egoisme, vore onde lidenskaber og vor lyst

til verdslig fornøjelse må alle sammen overvindes; derfor sender Gud os trængsler for at prøve og forsøge os og for at vise os, at disse onder findes i vor karakter. Vi må sejre ved hans kraft og nåde, for at kunne blive delagtige i guddommelig natur, når vi undflyr fordærvelsen i verden, som har sin grund i begær. »Thi vor trængsel, der er stakket og let,« siger Paulus. »virker uden mål og måde en evig vægt af herlighed for os, som ikke har blikket rettet mod de synlige ting, men mod de usynlige; thi de synlige varer kun til en tid, de usynlige varer evigt.« Trængsler, kors, fristelser, modgang og vore forskellige prøvelser er Guds midler til at rense os, helliggøre os og berede os til den himmelske lade.

Den skade, der påføres sandhedens sag ved uovervejede handlinger, kan aldrig helt genoprettes. Guds sag i ___ har ikke haft den fremgang, den kunne have haft og vil af befolkningen ikke blive betragtet i et så gunstigt lys, som før denne handling blev udført. Der findes ofte sådanne iblandt os, hvis indflydelse på den rigtige side synes at være lig nul. Deres liv synes at være unyttigt; men lad dem blive oprørske og stridslystne, så bliver de nidkære arbejdere for den onde. Denne gerning er mere i overensstemmelse med det naturlige hjertes følelser. Der behøves megen selvransagelse og bøn i lønkammeret. Gud har lovet visdom til dem, der beder. Missionsarbejde påbegyndes tit af sådanne, som er uforberedte til gerningen. Der lægges an på en udvortes nidkærhed, medens bøn i lønkammeret forsømmes. Når dette er tilfældet, sker der megen skade; for disse arbejdere søger at gøre deres egen samvittighed til regel for andres. Der er stort behov for selvbeherskelse. Heftige ord vækker strid. Bror. S står i fare for at nære en skarp, kritisk ånd. Dette sømmer sig ikke for retfærdighedens tjenere.

[116]

Bror. S, du har meget at lære. Du har været tilbøjelig til at lægge skylden for dine fejl og din modløshed på bror. W; men en indgående undersøgelse af dine bevæggrunde og din handlemåde ville åbenbare, at disse nedslående forhold skyldes andre årsager, der er at søge hos dig selv. Ved at følge dit eget naturlige hjertes tilbøjeligheder kommer du i trældom. Den strenge, plagsomme ånd, som du undertiden nærer, svækker din indflydelse. Min broder, du har en gerning at udføre for dig selv, som intet andet menneske kan gøre for dig. Enhver må aflægge regnskab for sig selv hos Gud. Han har givet os sin lov som et spejl, hvori vi kan se og opdage manglerne i vor

karakter. Vi skal ikke se ind i dette spejl i den hensigt at se et genskin af vor næstes fejl eller for at se, om han når op til idealet, men for at se manglerne hos os selv, så vi må kunne fjerne dem. Kundskab er ikke det eneste, vi behøver; vi må følge lyset. Det overlades ikke til os selv at vælge og at adlyde, hvor det passer os og at være ulydige, når det falder os mest belejligt. Lydighed er bedre end offer. *Vejl f menigh* bd. 1 side 258-260]

Til velhavende forældre

TIL VELHAVENDE FORÆLDRE

Ved lejr mødet i Vermont, i 1870, følte jeg mig draget af Guds Ånd til at fremføre et tydeligt vidnesbyrd om ældre og velhavendes pligt overfor forvaltningen af deres ejendomme. Jeg fik vist at nogle mennesker som er drevne, forsigtige og kloge med hensyn til forretningsransaktioner i almindelighed, mennesker som er kendt for villighed og grundighed, viser en mangel på forudseenhed og villighed med hensyn til en rigtig forvaltning af deres besiddelser medens de lever. De ved ikke hvor snart deres prøvetid afslutter; alligevel fortsætter uroligt de år efter år med deres forretninger og ofte slutter deres liv uden at de er klare. Ellers kan de dø pludseligt, uden et øjeblik advarsel og deres ejendomme forvaltes på en måde som de ikke ville anerkende. Disse er skyldige i forsømmelse; de er upålidelige forvaltere. [117]

Kristne som tror den nærværende sandhed burde vise visdom og fremsyn. De bør ikke vanrøgte deres midler og vente efter en god anledning til at bringe deres forretninger i orden under en lang sygdom. De bør have deres forretninger i en sådan tilstand at de til enhver tid kan forlade dem og har de ingen indflydelse på dem, må de bringe dem i orden, som de ville da de var involveret i dem. Mange familier er blevet uærligt frarøvet alle deres ejendomme og har været genstand for armod, fordi det arbejde som godt kunne gøres på en time er blevet forsømt. Dem som vil gennemføre deres vilje bør ikke spare på den smerte eller de udgifter der skal til, for at få gode råd og få det til at bestå prøven.

Jeg så at dem som bekender sig til at tro sandheden burde vise deres tro ved gerninger. De burde, på trods af den uretfærdige mammon, samler sig venner, så de tilsidst kan modtages i de evige boliger. Han har lagt penge i deres hænder som de skal udrette det store sjælevindende arbejde med; - sjæle som Kristus forlod sit hjem for, sine rigdomme, sin herlighed og blev fattig så han kunne, ved sin ydmygelse og opofrelse, bringe mange Adams sønner og døtre

[118] til Gud. I hans forsyn har Herren forordnet at arbejdet i hans vingård bør understøttes af midler der er betroet i hans forvalteres hænder. Forsømmer de fra deres side at besvare Guds sags kald og frembære hans arbejde vil dette vise at de er upålidelige og dovne tjenere.

Jeg er blevet vist nogle ting med hensyn til sagen i Vermont, men mere direkte i Bordoville og omegnen. Det efterfølgende er var *Vidnesbyrd for menigheden* nr. 20:

»Der skal udrettes et stort arbejde for mange som bor i Bordoville. Jeg så at fjenden har travlt med at fremføre sine planer. Mennesker som Gud har betroet talenter i midler har lagt deres ansvar, som Gud har udpeget dem til som Guds forvaltere, over på deres børn. I stedet for at aflægge regnskab til Gud de ting som er hans, påstår de at alt hvad de har er deres eget, som om de ved deres egen magt og kraft og visdom selv har opnået deres besiddelser.«

»Nogle sætter deres midler uden for deres kontrol og lægger dem i hænderne på deres børn. Deres skjulte motiv er at sætte dem selv i en position hvor de ikke føler et ansvar for at give deres ejendomme til spredning af sandheden. De erkender ikke at det er Herrens penge de handler med og at det ikke er deres egne.«

»[Forældre bør have store betæneligheder med at betro de midler Gud har givet dem, til børn, medmindre de er sikre på at børnene har større interesse og hengivenhed for Guds sag end de selv og at de vil være ivrige og mere målbevidste når det gælder at fremme Guds sag og mere villige til at give af deres midler til nødvendige tiltag. Men der er mange som uden videre overlader pengene til børn og pålægger dem det ansvar de selv skulle have båret som Guds forvaltere. Det er Satan som tilskynder dem til dette. Ved at handle sådan stiller de deres midler til rådighed for fjenden. Satan lægger tingene til rette for at de skal tjene hans egen hensigt og berøver Guds værk de midler de har brug for, til vedligehold. *Det kristne hjem* side 310]«

[119] »Mange som har gjort store trosbekendelser er mangelfulde i gode gerninger. Hvis de skulle vise deres tro ved deres gerninger vil de udøve en kraftfuld indflydelse på sandhedens side. Men de udnytter ikke de talenter i midler som Gud har lånt dem. Dem som tror de kan lindre deres samvittighed ved at overgive deres besiddelser til deres børn, eller ved at holde dem tilbage fra Guds sag og lade dem gå over i hænderne på ikke-troende ubekymrede børn for

at formøble eller samle dem og dyrke dem, vil have et regnskab at aflægge for Gud; de er upålidelige forvaltere af Herrens penge. De vil lade Satan overløste dem igennem disse børn, hvis sind er under hans herredømme. Satans mål er, i mange måder, nået, når Guds forvaltere synes at være bedøvet og lammet; de erkender ikke deres store ansvar og afregningen som så snart kommer.«

Jeg fik vist at nogles prøvetid i ___området snart var til ende og at det var vigtigt at deres arbejde blev afsluttet til Guds behag, så de som den sidste udtalelse vil høre »Vel du gode og tro tjener.« fra Mesteren. Jeg fik også vist en uoverensstemmelse hos dem, som bekender sig til at tro sandheden. De tilbageholdte deres midler fra Guds sag, så de kunne efterlade dem til deres børn. Mange fædre og mødre er midt i deres overflod fattige. De begrænser i en grad deres personlige velvære og ofte fornægter sug selv ting der er nødvendige for livets og sundhedens nydelse, skønt de har rigelige midler at råde over. De føler det, så at sige, forbudt at give deres midler til deres eget behag eller til næsten. De har et mål for sig og det er at opspare ejendomme til deres børn. Denne tanke er så fremtrædende, så indvævet i alle deres handlinger, at deres børn lærer at se forud i tiden for hvornår de ejendomme vil være deres. De gør sig afhængig af det og denne udsigt har en vigtig men ikke gunstig indflydelse på deres karakter. Nogle kommer til at øde dem bort, andre bliver egenkærlige og griske og endnu andre bliver ligegyldige og rastløse. Mange opelsker ikke sparsommelighedens vane, de søger ikke efter selvtillid. De er hjælpeløse og har kun lidt karakterfasthed. Det præg de fik i barndommen og ungdommen dannes i karakterens sammensætning og bliver grundlaget for det modne liv.

[120]

Dem som er blevet kendt med sandhedens principper bør nøje følge Guds ord som deres vejleder. De bør afgive de ting til Gud der er Guds. Jeg fik vist at adskillige i Vermont gjorde en stor fejltagelse med bevillingen af de midler som Gud havde betroet i deres varetægt. De så væk fra Guds krav på det hele. Deres øjne var forblindede af retfærdighedens fjende og de tog en kurs der førte til ulykke for dem selv og deres børn.

Børn påvirkede deres forældre til at give deres ejendomme i hænderne på dem og så de kunne forvalte dem selv. I lyset af Guds ord, der er så klart og tydeligt i at låne forvaltere penge og i lyset af de advarsler og irettesættelser som Gud har givet gennem *Vidnesbyr-*

dene om midlernes forvaltning, - og hvis børnene, med hele dette lys klart for sig, enten direkte eller indirekte påvirker deres forældre til at dele deres ejendomme medens de lever, eller om de hovedsageligt komme i børnenes hænder efter forældres død, påtager disse børn sig et frygteligt ansvar. Børn med aldrende forældre som bekender sig til at tro sandheden burde, i frygt for Gud, råde og bede deres forældre om at være ægte i deres overbevisning og gøre det på den måde Gud billiger. Forældre bør samle sig skatte i himlen og beregne midlerne til sig selv til Guds sags fremme. De bør ikke frarøve dem selv himmelske rigdomme ved at efterlade et overskud af midler til dem som har nok; for herved frarøver de ikke kun sig selv det store privilegium at samle sig skatte i himlen der ikke forgår, men de frarøver Guds skatte.

[121] Jeg sagde ved lejr mødet at når ejendomme hovedsageligt gives børn, medens ingen gives til Guds sag, eller måske en ubetydelig del der ikke er værd at nævne, vil denne ejendom ofte vise sig at være en forbandelse for de børn som arver den. Det vil være en kilde til fristelse og vil åbne en dør hvorigennem de kan falde ned i mange farlige og skadelige lyster.

Forældre bør bruge den ret Gud har givet dem. Han har betroet dem talenter han vil have skal bruges til hans ære. Børnene skal ikke blive ansvarlig for faderens talenter. Skønt de har sunde tanker og en god dømmekraft, bør forældre, under en bønnerig overvejelse og med hjælp fra rette rådgivere som har erfaring i sandheden og kundskab til den guddommelige vilje, disponere over deres ejendomme. Hvis de har børn som er plagede eller kæmper i armod og som vil gøre klog brug af de midler, bør de tages i betragtning. Men hvis de har ikke-troende børn som har overflod af denne verden og som tjener verden, begår de synd mod Mesteren, som har gjort dem til sine forvaltere, ved at give dem midler i hænderne kun fordi de er deres børn. Guds krav skal ikke tages let.

Og det burde udtrykkelig forstås at når forældre har gjort det efter deres vilje, vil dette ikke forhindre dem fra at give midler til Guds sag så længe de lever. Dette burde de gøre. Her bør de være tilfredse og lønnen er derefter, at forvalte deres overskud medens de lever. De bør gøre deres del for Guds sags fremme. De bør bruge de midler der er lånt dem af Mesteren til at frembringe det arbejde som behøver at blive gjort i hans vingård.

Kærlighed til penge er roden for næsten alle forbrydelser der begås i verden. Fædre som egenkærligt tilbageholder deres midler for at berige deres børn og som ikke ser Guds sags mangler og hjælper disse, gør en frygtelig fejltagelse. Børn som de tror de kan velsigne med deres midler forbandes med dem.

Penge der gives til børn bliver ofte roden til bitterhed. De skændes ofte over den ejendom de har fået og når der er tale om et testamente, er alle sjældent tilfreds med den forvaltning deres fader har gjort. Og i stedet for at midlerne giver stor glæde og ære for hans minde, skaber de utilfredshed, knurren, fjendskab og respektløshed. Brødre og søstre som var fredelige over for hinanden kommer nogen gange op og toppes og familiestrid er ofte følgen af arvede midler. Rigdomme er attråværdige som midler til at dække forhåndenværende mangler og at gøre godt mod andre. Men arvede rigdomme bliver oftere en snare for den der har dem end en velsignelse. Forældre bør ikke søge efter at deres børn kommer ud for fristelser som de udsætter sig for ved at give dem midler som de ikke selv har arbejdet for.

[122]

Jeg fik vist at nogle børn der bekender sig til at tro sandheden, på en indirekte måde ville påvirke faderen til at give sine midler til sine børn i stedet for at give dem til Guds sag medens han lever. Dem som har påvirket deres fader til at forandre sin forvaltning til dem ved kun lidt om hvad de gør. De påtager sig det dobbelte ansvar, at afstemme faderen så at han ikke fuldbyrder Guds hensigt i forvaltningen af midler lånt ham af Gud til brug for hans ære og der ud over at være forvalter af midler der af faderen skulle lægges ud til vekselere, så Mesteren kunne modtage sit med renter.

Mange forældre gør en stor fejltagelse ved at give deres ejendomme ud af deres hænder til deres børns hænder medens de selv er ansvarlig for brugen eller misbrugen af det talent Gud har lånt dem. Hverken forældre eller børn bliver lykkeligere af at overføre ejendomme. Og hvis forældrene lever nogle få år endnu fortryder de normalt deres handling. Forældres kærlighed til deres børn forøges ikke ved denne måde. Børn føler ikke større taknemmelighed og forpligtelse mod deres forældre og deres gavmildhed. Det er som om en forbandelse er sagens rod. En forbandelse, som kun kommer fra børnenes egenkærlighed og ulykkelige og forfærdelige indsnævrede afhængighedsfølelser fra forældrenes side.

[123] [Det ville være bedre, hvis forældrene, mens de lever, ville hjælpe børnene til at hjælpe sig selv end at efterlade dem et stort beløb når de dør. Børn, der hovedsagelig er overladt til at stole på deres egne anstrengelser, bliver bedre mænd og kvinder og er bedre egnede til det praktiske liv end de børn, der har været afhængige af deres faders formue. De børn, der er overladt til at være afhængige af deres egne aktiver, sætter i almindelighed pris på deres evner og benytter sig af deres privilegier og opøver og styrer deres evner for at nå et mål i livet. De udvikler ofte karaktertræk som flid, sparsommelighed og en god moral, hvilket er selve grundlaget for fremgang i kristenlivet. De børn, forældrene gør mest for, føler sig ofte mindst i taknemmelighedsgæld til dem.] De fejl vi har talt om findes i ___ - __. Forældre har overladt deres forvaltning til deres børn. [*Barnet i hjemmet* side 152]

Ved lejr mødet i ____, 1870, appelerede jeg til dem som har midler om at bruge dem i Guds sag som hans trofaste forvaltere og ikke overlade denne gerning til deres børn. Det er et arbejde som Gud har overladt dem at udrette og når Mesteren kræver dem til regnskab, kan de som trofaste tjenere, aflægge ham det som han har lånt dem, både hovedstol og renter.

[124] Brødrene X,Y,Z blev vist for mig. Disse fejlede i forvaltningen af deres midler. Nogle af deres børn påvirkede dem i dette og påtog sig ansvar som de ikke var rede til at bære. De åbnede en dør og indbød fjenden til at komme ind med sine fristelser og pine og ødelægge dem. Bror X's to yngre sønner var i stor fare. De opgikkes personer med et ikke-ophøjende karakterpræg, men de ville blive fornedret. Disse omgangsfællers hårdfine indflydelse vandt en ufuldkommen indflydelse på disse unge mænd. De dårlige kammaraters tale og opførsel var af den art at de blev adskilt fra deres søstre og deres mænd. Jeg følte mig dybt rørt da jeg talte om dette emne ved lejr mødet. Jeg kendte personer jeg havde fremme fra et syn. Jeg tilskyndede mine tilhørere til nødvendigheden for helligelse til Gud. Jeg nævnte ingen navne, for jeg kunne ikke. Jeg skulle blive ved principperne, appellere til hjerterne og sindene og give dem som bekendte sig til at elske Gud og holde hans bud en anledning til at udvikle en karakter. Gud vil sende dem advarsler og formaning og hvis de virkelig ønsker at gøre hans vilje har de anledningen. Lys var givet og vi skulle da vente og se om de ville komme til lyset.

Jeg forlod lejr mødet med en bekymring for de personer hvis farer jeg havde fået vist. Efter nogle få måneder kom nyheden om bror Y's død til os. Hans ejendomme blev overladt til hans børn. Sidst i december havde vi en aftale om at holde møder i Vermont. Min mand var utilpas og kunne ikke rejse. For ikke at skyldes dem for meget, indvilgede jeg i at tage til Vermont, i selskab med søster Hall. Jeg talte til folk med en vis frihed, men vore konference møder var ikke frie. Jeg vidste at Herrens Ånd ikke kunne blive fri før der blev gjort bekendelser og der blev sønderbrudt hjerter over for Gud. Jeg kunne ikke tie stille. Herrens Ånd var over mig og jeg fortalte kort om indholdet af det jeg havde skrevet. jeg opremsede nogle af de tilstedeværendes navne som stod i vejen for Guds arbejde.

Følgen af at overlade ejendomme til børn ved testamente og også forældres overflyttelse af deres forvaltningsansvar til deres børn medens forældrene stadig levede, havde de nu fået vist. Begærlighed havde fået bror Y's sønner til at udøve en forkert fremgangsmåde. Dette gjaldt især den ene af hans sønner. Jeg arbejdede grundigt og fortalte om de ting som jeg havde set med hensyn til menigheden, især overfor bror Y's sønner. En af disse brødre, der selv var far, var fordærvet i hjerte og liv og en skamlet for den nærværende sandheds dyrebare sag; hans lave moralstandard fordærvede de unge.

Herrens Ånd kom over møderne og nogle gjorde ydmyge bekendelser, ledsaget af tårer. Efter mødet havde jeg en samtale med bror X's yngste sønner. Jeg bad dem indtrængende og tilskyndede dem for deres sjæles skyld at vende helt om, bryde selskabet med dem som førte dem til fordærv og bad dem om at søge efter ting som giver dem fred. Medens jeg tilskyndede disse unge mænd, blev mit hjerte draget for dem og jeg længtes efter at se dem underkaste sig Gud. Jeg bad for dem og tilskyndede dem til at bede for sig selv. Vi vandt den sejr; de opgav. Enhvers røst blev hørt i ydmyg godtgørelsesbøn og jeg følte Guds fred i virkeligheden hvilede over os. Engle synes at være helt omkring os og jeg blev henrykket i et syn om Guds herlighed. Tingenes tilstand i ____ blev vist for mig. jeg så at nogle var faldet langt fra Gud. De unge var i en frafaldstilstand.

Jeg fik vist at bror X's to yngste sønner af naturen var godhjertede, samvittighedsfulde unge mennesker, men at Satan havde forblændet deres sansning. Ikke alle deres kammerater var af den slags som styrker og forbedrer deres moral eller forøger deres for-

[125]

ståelse og kærlighed for sandheden og himmelske ting. »En eneste synder kan ødelægge meget godt.« Den bespottende og fordærvede tale fra disse kammarater har virket til at fordrive alvorlige og religiøse aftryk.

[Det er galt af kristne at færdes sammen med dem som har en slap moral. At bruge tid på daglig, fortrolig samkvem som ikke bidrager til at styrke moralen og intellektet, er farlig. Dersom den moralske atmosfære som omgiver visse personer, ikke er ren og helliggjort, men fordærvet af ondskab og synd, vi vil opdage at den næsten umærkelig påvirker følelse og forstand, forgifter os og leder ud i ødelæggelsen. Det er farlig at være på bølgelængde med dem som lader sindet dvæle ved det lave. Gradvis og umærkelig vil også de som af naturen er samvittighedsfulde, komme ned på samme plan. De vil tage skade af sløvhed og den lave moral de stadig kommer i berøring med. *Det kristne hjem* side 358-359]

[126] Det er vigtigt at disse unge mænds selskaber forandres. »Slet omgang fordærver gode sæder.« Satan har arbejdet gennem agenter for at fordærve disse unge mennesker. [Ingen ting kan mere virkningsfuldt hindre eller fordrive alvorlige indtryk og gode ønsker end omgang med overfladiske og ligegyldige mennesker med et fordærvet sind. Uanset hvor tiltrækkende sådanne mennesker kan virke på grund af deres vittigheder, sarkasme og slagfærdighed, er deres letsindige og ligegyldige forhold til kristendommen tilstrækkelig grund til ikke at have dem om omgangsfæller. Jo mere tiltalende de er på andre områder, desto mere må vi frygte deres indflydelse som kammerater. De omgiver deres ukristelige sind med så mange farlige egenskaber. *Det kristne hjem* side 358]

Disse unge mænd burde vælge kammerater som elsker sandhedens renhed, hvor moralen er ubesmittet og hvis sæder er rene. De må rette sig efter de betingelser der er nedlagt i Guds ord, hvis de i virkeligheden vil være Guds sønner, medlemmer af den kongelige familie, børn af den himmelske Konge. »Drag bort fra dem og skil jer ud, siger Herren, Og »rør ej noget urent, så vil jeg tage imod jer.« Gud elsker disse unge mennesker og hvis de følger hans Ånds ledelse og vandrer efter hans råd, vil han være deres styrke.

Gud har givet bror A Y. gode evner, hurtig opfattelse og en god forståelse for sit ord. Hvis hans hjerte var helliget, kunne han have en god indflydelse hos sine brødre, så vel som sine naboer og dem han

omgås. Men kærlighed til penge har taget så fast et greb i hans sjæl og har været så meget indflettet i alle hans livsanliggender, at han er blevet tilpasset verden i stedet for at forvandles ved sindets fornyelse. Hans kræfter er blevet fordrejet og fornedret af ussel kærlighed for vinding, som har gjort ham selvisk, pengekærlig og overlegen. Var hans evner brugt aktivt i sin Mesters tjeneste, i stedet for at være brugt til sine egne interesser, havde hans mål været at gøre godt og forherlige Gud, de sindsegenskaber som Gud har givet ham vil give hans karakter en kraft, ydmyghed og virkevne som ikke undlader respektindgydelse og som vil give ham indflydelse over alle han omgås.

[127]

Jeg fik vist at de ejendele som faderen havde efterladt sig i virkeligheden havde været roden til bitterhed hos hans børn. Deres fred og lykke og deres tillid til hinanden, var herved kommet i stor uorden. Bror A Y. behøver ikke sin fars ejendele. Han har fået betroet nok talenter af Gud til at bruge. Hvis han gjorde en korrekt forvaltning af det han havde, ville han til sidst være blandt dem som var trofaste i det små. Den større forvaltning hans faders ejendomme gav, hvilket han begærligt ønskede, var et tungere ansvar end han kunne styre godt.

I adskillige år har kærlighed til penge fortrængt kærlighed til ydmygelse og Gud. Og da hans faders midler kom i hans hænder, ønskede han at tilbageholde alt hvad der var ham muligt i hans egne hænder. Han var egenkærlig over for sine brødre fordi han havde fordelene og kunne benytte sig af dem. Hans brødre har ikke haft de rette følelser. De har følt bitterhed imod ham. Han har i forvaltningen begunstiget sig selv til andres skade indtil hans opførsel har bragt skam over Guds sag. Han har mistet herredømmet over sig selv. Hans største mål har været vinding, selvisk vinding. Hjertets kærlighed til penge var roden til hele dette onde. Jeg fik vist at havde han vendt sine kræfter til arbejde i Herrens vingård ville han udrette meget godt, men er disse egenskaber forvrænget kan de gøre stor skade.

Brødrene B har ikke haft den hjælp de burde have haft. A B. har været til stor ulempe. Han har taget for mange byrder på sig, som har forkrøblet hans arbejde så at han ikke er vokset i åndelighed styrke og mod som han skulle. Menigheden, som har sandhedens lys og burde være stærk i Gud til at ville og gøre og til at ofre, om nødvendigt for sandhedens skyld, har været ligesom svage børn. De

har krævet bror A B's indsats til at sætte vanskeligheder i orden som aldrig burde være der. Og nu hvor disse vanskeligheder var opstået på grund af egenkærlighed og uhellige hjerter, kunne de, om der havde været ydmyghed og en bekendelsesånd, da være lagt væk for en stund.

[128] Brødrene B, gjorde en fejltagelse ved at blive i _____. De burde flytte til et andet sted og ikke komme dette sted oftere end nogle få gange om året. De burde være friere til at fremføre deres vidnesbyrd. Disse brødre har ikke følt sig fri til at tale sandheden som den er og kendsgerningerne som de er. Havde de boet andre steder, ville de have ti gange mere vægt når de besøgte denne menighed. Medens bror A B har været betyngtet med smålige problemer i menigheden og forblevet i _____, burde han have arbejdet andre steder. Han har tjent ved bordene indtil han er blevet omtåget, han fatter ikke sandhedens styrke og kraft. Han har ikke været vågen overfor Guds sags virkelige behov. Han har mistet åndeligheden og modet. Opretholdelsen af den systematiske godgørelse er blevet forsømt. Nogle af brødrene, som tidligere interesserede sig for Guds sag, er blevet egenkærlige og pengebegærlige i stedet for at blive mere selvopofrende og deres kærlighed til sandheden og helligelse for den er blevet større. De er vokset mindre i helligelsen og mere til verden. Fader C er en af disse. Han behøver en ny omvendelse. Bror C er blevet begunstiget med større privilegier og hvis disse ikke udnyttes, vil fordømmelse og mørke følge efter svarende til det lys han har haft, på grund af ubenyttede talenter Gud har lånt til hans benyttelse.

Brødrene i Vermont har bedrøvet Guds Ånd ved at lade deres kærlighed til sandheden og interesse for Guds arbejde aftage.

Bror D B overbebyrdede sig sidste gang da han uden behørig medhjælp arbejdede i nye marker med teltet. Gud forlanger ikke af denne bror eller af nogen andre af hans tjenere, skal skade deres sundhed, ved belastende arbejde. Brødrene i _____ burde føle en interesse, som kan ses i deres arbejde. De kunne få hjælp, hvis de var opmærksomme på interessen for Guds sag og mærkede sjælenes værdi. Medens bror D B havde en dyb fornemmelse for Guds arbejde og for sjæles værdi, som krævede stadige anstrengelser, forhindrede en stor menighed i _____ at lade bror A B hjælpe sin bror på grund af menighedens små problemer. Disse brødre burde komme frem med fornyet mod, ryste prøvelser og modløshed af sig som har holdt dem

[129]

i ___ og forkrøblet deres vidnesbyrd og burde bede om styrke fra den Almægtige. De burde have frembåret et tydeligt og frit vidnesbyrd til brødrene X og Y og tilskyndet dem til sandheden og gjort hvad de kunne for at få disse mænd til at gøre rigtig brug af deres ejendomme. Bror A B formindsker sin mentale og fysiske styrke ved at påtage sig så mange byrder.

Hvis bror C havde vandret i lyset for nogle få år siden, ville han have følt sjælenes værdi. Havde han opelsket en kærlighed for sandheden kunne han være udrustet til at lære sandheden til andre. Han kunne have hjulpet bror D B i hans arbejde i teltet. Han kunne i det mindste tage menighedsbyrderne der hjemme. Hvis han havde kærlighed til sine brødre og var blevet helliget ved sandheden, kunne han være blevet fredstifter i stedet for en oprører, som sammen med andre vanskeligheder, kaldte bror A B fra sin brors side på det vigtigste tidspunkt og førte til at bror D B arbejdede langt ud over hans styrke. Og alligevel, efter at bror D B havde gjort alt hvad han kunne, var det arbejde ikke blevet udrettet som ellers kunne være gjort om der havde været den interesse der skulle være i ___ for at give hjælp da det mest behøvedes. Et frygteligt ansvar påhviler den menighed for deres pligtsforsømmelse.

Jeg fik vist at bror X's måde at dele sine ejendomme blandt sine børn på var at flytte et ansvar over til dem som han ikke skulle have lagt fra sig. Han ser nu resultatet at denne måde ikke har lettet hans børns byrder. De har ikke været under pligt for deres forældre, for det de har gjort for dem. Disse børn var unge og uerfarne. De var ikke udrustede til at bære de ansvar de havde fået. Deres hjerter var ikke helligede og deres egentlige venner så på dem, som var de listige fjender, medens dem som ikke tog afstand fra disse venner blev antaget. Disse Satans agenter ledte hele tiden disse unge mænd på falske tanker og brødre og søstres, fædre og mødres hjerter, var i

[130]

Fader X gjorde en fejltagelse. Havde han stolet mere på sine svigersønner, som oprigtigt elskede sandheden og havde han været mere villig til at blive hjulpet af disse erfarne mænds råd, kunne store fejltagelser være undgået. Men det er en måde fjenden i normalt har held med at føre tingene når det gælder forvaltningen af midler.

Disse nævnte sager blev udtænkt af Gud til at udvikles så alle kunne se virkningen af rigdommens bedrag på hjertet. Resultatet i

disse sager, som er synlig for alle, bør være som en advarsel for fædre og mødre og for begærlige børn. Guds ord definerer begærlighed som afgudsdyrkelse. Det er umuligt for mænd og kvinder at holde Guds lov og elske penge. Hjertets hengivenhed bør være ved himmelske ting. Vor skat bør samles i himlen, for hvor skatten er, der vil vort

[131] hjerte også være.

Vidnesbyrd 22 (1872)

En rigtig opdragelse

EN RIGTIG OPDRAGELSE

[Den mest delikate opgave, mænd og kvinder nogen sinde har påtaget sig, er behandlingen af unge menneskers sind. I de unges opdragelse bør man med den største forsigtighed variere undervisningsmåden således, at man vækker de høje og ædle kræfter i sindet. Forældre og skolelærere er visselig uskikkede til at opdrage børn på den rette måde, hvis de ikke først har lært selvbeherskelsens, tålmodighedens, overbærenhedens, mildhedens og kærlighedens lektie. Hvilken vigtig stilling forældre, værger og lærere dog har! Der er meget få, der indser sindets vigtigste tarv og hvorledes man skal lede forstanden, tankerne og følelserne, som vokser og udvikles hos de unge.

Der er en tid til at opdrage børnene og en tid til at uddanne de unge og det er af vigtighed, at begge disse ting i stor udstrækning forenes i skolen. Børn kan opdrages til syndens tjeneste eller til retfærdighedens tjeneste. De unges tidlige opdragelse giver deres karakter form både i deres timelige og i deres religiøse liv. Salomo siger: »Væn drengen til den vej, han skal følge, da viger han ikke derfra, selv gammel.« Dette er bestemt tale. Den opdragelse, Salomo påbyder, går ud på at lede, uddanne og udvikle. For at forældre og lærere skal kunne udføre denne gerning, må de selv forstå »den vej«, barnet bør gå. Dette indbefatter mere end blot boglige kundskaber. Det omfatter alt, hvad der er godt, dydigt, retfærdigt og helligt. Det indbefatter udøvelse af afholdenhed, gudsfrygt, broderlig venlighed samt kærlighed til Gud og til hverandre. For at opnå dette mål må man tage sig af barnets fysiske, åndelige, moralske og religiøse oplæring.

[132]

Børns opdragelse i hjemmet eller i skolen bør ikke ligne oplæringen af umælende dyr; for børn har en forstandig vilje, der bør oplæres til at beherske alle deres kræfter. Umælende dyr må dresseres; for de har ikke fornuft og intelligens. Men det menneskelige sind må oplæres til selvbeherskelse. Det må uddannes til at herske

over det menneskelige væsen, medens dyrene styres af en herre og oplæres til at underordne sig ham. En herre er sind, skøn og vilje for sit dyr. Et barn kan oplæres på en sådan måde, at det ligesom dyret ikke selv har nogen vilje. Endog dets personlighed kan opsluges af den, der leder dets oplæring; dets vilje er i enhver henseende underkastet lærerens vilje.

Børn, der opdrages på denne måde, vil altid stå tilbage, hvad moralsk energi og individuel ansvarsfølelse angår. De er ikke blevet oplært til at handle efter fornuft og princip; deres vilje har været behersket af en anden og sindet har ikke været sat i virksomhed, således at det kunne udvides og styrkes ved øvelse. De er ikke blevet vejledet og disciplineret med henblik på deres særegne natur og åndsevner, ikke oplært til at gøre brug af deres bedste kræfter, når det kræves. Lærere bør ikke standse her, men bør særlig søge at udvikle de svagere evner, for at alle kræfterne må komme til anvendelse og ledes fremad fra den ene styrkegrad til den anden, således at sindet kan opnå en forholdsmæssig ligelig udvikling.

[133] Der er mange familier, hvis børn synes at være velopdragne, så længe de er under opdragelsens indflydelse; men når det opdragelsessystem, der har holdt dem til faste regler, ophører, synes de at være ude af stand til selv at tænke, handle og beslutte. Disse børn har så længe stået under en jernhård ledelse uden at få lov til selv at tænke og handle i sådanne ting, hvor det i høj grad var naturligt, at de skulle gøre det, at de ikke har nogen tillid til sig selv, når det gælder at handle efter eget skøn, fordi de ikke har en mening selv. Når de kommer bort fra forældrene og skal handle på egen hånd, lader de sig let lede i den forkerte retning af andres skøn. De har ingen karakterfasthed. De er blevet henvist til at stole på deres eget skøn så hurtigt og i den udstrækning, som det var praktisk og derfor er deres ånd ikke blevet udviklet og styrket, som den burde. De har så længe været fuldstændig behersket af deres forældre, at de forlader sig helt på dem; forældrene tænker og træffer afgørelse for dem.

På den anden side bør de unge heller ikke have lov til at tænke og handle uafhængigt af deres forældres og læreres skøn. Børn bør opdrages til at respektere det skøn, der grunder sig på erfaring og til at lade sig lede af deres forældre og lærere. De bør opdrages således, at deres sind knyttes til deres forældres og læreres sind og undervises på en sådan måde, at de kan indse det rigtige i at give

agt på deres råd. Når de så engang giver slip på deres forældres og læreres vejledende hånd, vil deres karakter ikke være som et siv, der svajer for vinden.

En streng opdragelse af de unge uden den rette vejledning til selv at tænke og handle, efter som deres personlige evner og sindsbeskaffenhed vil tillade, således at de derved kan opnå tankens vækst, en følelse af selvrespekt og tillid til, at de selv er i stand til at udrette noget en sådan opdragelse vil altid frembringe en klasse unge mennesker, der er svage, hvor det gælder åndelig og moralsk styrke. Og når de står ude i verden og selv skal handle, vil de lægge den kendsgerning for dagen, at de er dresserede ligesom dyrene, men ingen uddannelse har fået. I stedet for at blive vejledet blev deres vilje tvunget til underkastelse ved forældres og læreres hårde disciplin.

De forældre og lærere, der praler af, at de har fuldstændig magt over sind og vilje hos de børn, der står under deres opsyn, ville ophøre med deres praleri, dersom de kunne se, hvordan livet vil forme sig for disse børn, der således bringes til underkastelse ved tvang eller frygt. Sådanne børn er næsten fuldstændig uforberedte til at få del i livets strenge ansvar. Når disse unge mennesker ikke længere står under deres forældre og lærere og nødes til selv at tænke og handle, er det næsten afgjort, at de vælger en fejlagtig kurs og giver efter for fristelsens magt. De gør ikke fremgang her i livet og de samme mangler viser sig i deres religiøse liv. Hvis de, der underviser børn og unge mennesker, klart kunne se de fremtidige følger af deres, misforståede disciplin, ville de forandre deres opdragelsesmetode. Den klasse lærere, der er tilfredse med, at de har næsten fuldstændigt herredømme over deres elevers vilje, er ikke de bedste lærere, selv om det i øjeblikket tilsyneladende kan se smigrende ud. [134]

Det har aldrig været Guds hensigt, at det ene menneskes sind skulle være fuldstændig behersket af en andens. Og den, der bestræber sig for, at hans elevers personlighed skal opluges af hans egen, således at han bliver sind, vilje og samvittighed for dem, påtager sig et frygteligt ansvar. Disse elever kan ved visse anledninger optræde som veltrænede soldater. Men når tvangen fjernes, vil det vise sig, at de mangler selvstændighed til at handle på grundlag af faste principper. De, der gør det til deres mål at oplære deres elever således, at disse kan indse og føle, at evnen til at gøre dem til principfaste mænd og kvinder, skikkede til enhver stilling i livet, ligger

hos dem selv, er de nyttigste lærere med den varigste fremgang. For ligegyldige iagttagere vil deres arbejde måske ikke fremtræde i det fordelagtigste lys og deres gerning bliver måske ikke så højt værdsat som den lærers, der holder sine elevers sind og vilje under absolut kontrol; men elevernes fremtidige liv vil åbenbare, hvilken opdragelsesmetode der er den bedste.

[135] Der er fare for, at både forældre og lærere byder og befaler for meget, medens de forsømmer i tilstrækkelig grad at komme i venskabeligt forhold til deres børn eller elever. De holder sig ofte for meget tilbage og øver deres autoritet på en kold, usympatisk måde, der ikke kan vinde deres børns og elevers hjerter. Dersom de ville samle børnene omkring sig og vise, at de elsker dem og at de har interesse for dem i alle deres foretagender, endog i deres leg, ja undertiden være et barn iblandt børn, ville de gøre børnene meget lykkelige, vinde deres kærlighed og tillid. Og børnene ville hurtigere lære at agte og elske deres forældre og lærere.

En lærers vaner og principper bør tillægges endog større betydning end hans boglige kvalifikationer. Hvis han er en oprigtig kristen, vil han indse nødvendigheden af at have den samme interesse for sine elevers fysiske, sjælelige, moralske og åndelige opdragelse. For at kunne øve den rette indflydelse bør han have fuldstændigt herredømme over sig selv og hans eget hjerte bør være fyldt med kærlighed til eleverne, hvilket vil vise sig i hans blik, tale og handlinger. Han bør besidde karakterfasthed, da vil han både kunne tildanne sine elevers sind og undervise dem i de boglige fag. De unges tidlige opdragelse præger som oftest deres karakter for hele livet, Den, der har med de unge at gøre, bør alvorligt søge at kalde åndsevnerne til virksomhed for bedre at kunne forstå at lede disse evner således, at de bliver benyttet på den allerbedste måde. *Vejl f menigh* bd. 1 side 262-265]

Nøje restriktioner i skolen

Nøje restriktioner i skolen

Uddannelsessystemet har for generationer siden været ødelæggende for sundheden og endda for livet. Mange unge børn har brugt fire timer hver dag på skolelokaler der ikke er ordentligt ventileret. De er ikke store nok for en sund tilpasning til eleverne. Luften i sådanne lokaler bliver hurtigt for giftig til at lungerne kan indhalere den. Små børn, hvis ben og muskler ikke er stærke og hvis hjerner er underudviklede, er til deres skade holdt indendørs. Mange har fra begyndelsen kun et let greb i livet. Deres legemer er blevet små på grund af nervesystemets udmattede tilstand. Og hvis livets lampe går ud, mener forældre og lærer ikke at de har en direkte indflydelse på slukningen af livsgnisten. Når de står ved deres børns grav, ser de forpinte forældre på deres smertelige tab som en særlig styrelse af Forsynet, skønt de, i utilgivelig uvidenhed, har ødelagt deres [136] børns liv. Da tilskrivet de deres død Forsynet, hvilket er blasfemi. Gud ønsker at de små skal leve og opdrages, så at de kan have en vidunderlig karakter og forherlige ham i denne verden og prise ham i den bedre verden.

Forældre og lærere føler ikke, ved ansvaret for at oplære disse børn, deres ansvar over for Gud at blive kendt med deres fysiske organisme, så de kan behandle deres børns og elevers legemer på en livsbeskyttende og sund måde. Tusinde af børn dør på grund af forældres og læreres uvidenhed. Mødre bruger timer på unødigt arbejde på deres egne klæder og på deres børn for at de skal se pæne ud og vil da undskulde sig med, at de ikke kan finde tid til at læse og få den nødvendige information så de kan tage sig af deres børns helbred. De tror det er lettere at betroe deres legemer til doktorerne. For at være med på moder og sæder, har mange forældre ofret deres børns sundhed og liv.

Mest mødre er ikke så interesserede i at blive kendt med den underfulde menneskeorganisme, ben, muskler, mave, lever, tarme,

[137]

hjerter og hudens porer og at forstå organernes gensidige afhængighed for at kunne arbejde sundt. De ved intet om legemets indflydelse på sindet og sindets indflydelse på legemet. Sindet, som forbin-der begrænset med ubegrænset, lader de ikke til at forstå. Hvert legemsorgan er gjort for at tjene sindet. Sindet er det vigtigste for legemet. [Børn for lov til at spise kød, krydderier, smør, ost, flæsk, butterdejsskager og andre usunde ting. De får også lov til at spise så-
danne ting mellem måltiderne. Den slags mad gør sit til at ødelægge fordøjelsen, ophidse nerverne til unaturlige handlinger og svække intelligensen. Forældrene er ikke opmærksomme på at de sår en sæd som vil bringe sygdom og død. *Råd og vink* side 281]

Mange børn er blevet ruineret i livet fordi forstanden anspores. Men fysiske kræfter bliver ikke brugt. Mange dør i barndommen fordi uforstandige forældre og lærere presser deres unge forstand, med smiger eller frygt, skønt de var for unge til at sidde inde i et skolelokale. Deres tanker er blevet belastet med lektier selvom de ikke burde være kaldt til skole, men holdt tilbage indtil deres fysiske organisme var stærk nok til at udholde åndeligt arbejde. Små børn burde lades fri som lam til at løbe udendørs og være frie og glade og bør få de bedste chancer til at lægge grunden for sunde legemer.

Forældre burde være de eneste lærere for deres børn indtil de har nået otte-, ti-årsalderen. Så langt som de kan fatte det, burde deres forældre åbne Guds store naturbog for dem. Moderen bør have mindre kærlighed for det kunstige inde i huset og for sine flotte klæder og bør finde tid, til at opelske, i sig selv og sine børn, en kærlighed for de smukke knopper og åbne blomster. Ved at drage sine børns opmærksomhed til deres forskellige farver og former, kan hun gøre dem bekendt med Gud, som har dannet alle de skønne ting som tiltrækker og oplyser dem. Hun kan lede deres tanker op til deres Skaber og vække en kærlighed i de unge hjerter for deres himmelske Fader, som har vist så stor en kærlighed for dem. Forældre kan henvise Gud til alle hans skabte værker. Det eneste klasseværelse der skal være for børn fra otte til ti årsalderen burde være i den åbne luft blandt de åbne blomster og naturens skønne sceneri. Og deres eneste lærer bør være naturens rigdomme. Disse lektier, indpræntet i de unge børns sind, midt iblandt naturens tiltrækkende sceneri, vil ikke glemmes så hurtigt.

For at børn og unge skal være sunde, glade, livlige og have veludviklede muskler og hjerner, bør de være meget ude i den frie luft og få regelmæssig beskæftigelse og morskab. Børn og unge som holdes i skolen og begrænset til bøger, kan ikke have en sund fysisk organisme. Deres hjerneanstængelse til studier, uden tilsvarende fysisk anstrengelse, har tendens til at trække blodet til hjernen og blodcirkulationen igennem organismen kommer ud af balance. Hjernen har for meget blod og yderpunkterne for lidt. Der burde være regler for hvor mange studietimer de må have og så skal en del af deres tid bruges til fysisk arbejde. Og hvis deres spise-, klæde- og sovevaner er i overensstemmelse med de fysiske love, kan de få en uddannelse uden at det går ud over den fysiske eller mentale sundhed.

[138]

Slægters fysiske degeneration

Slægters fysiske degeneration

Første Mosebog giver et ganske detaljeret billede af livsforholdene dengang, både for den enkelte og for samfundet som helhed, men vi finder ingen beretning om børn, der blev født blinde, døve, lamme, vanskabte eller åndssvage. Der er ingen eksempler på, at mennesker døde en naturlig død som spæde, som børn eller som unge. Der er ingen beretning om mænd og kvinder der døde af sygdom. Mindeordene i Første Mosebog følger omtrent dette mønster: »Således blev hans (Adams) fulde levetid 930 år og derpå døde han.« »Således blev Sets fulde levetid 912 år og derpå døde han.« Andre optegnelser lyder: Han levede til han blev gammel og mæt af dage og derpå døde han. At en søn døde før sin far var så sjældent, at det nævnes specielt: »Haran døde i sin fader Taras levetid.« Haran var voksen og havde flere børn.

[139] Gud udstyrede mennesket med så megen livskraft, at det har haft modstandskraft mod al den opsamlede sygdom, der er kommet over slægten som følge af fordærvede vaner og som har varet ved i 6000 år. Den kendsgerning er i sig selv nok til at bevise for os, hvilken styrke og elektrisk energi, Gud gav mennesket ved skabelsen. Det tog mere end to tusind års overtrædelse og hengivelse til lidenskaberne, før der kom mere alvorlige sygdomme over menneskene. Hvis ikke Adam ved skabelsen havde fået skænket 20 gange så megen livskraft, som menneskene har nu, ville hele slægten med dens nuværende vanemæssige overtrædelse af naturens love have været udsløttet. Ved tiden for Kristi første komme var slægten så degenereret, at sygdom opsamlet gennem tidligere tiders forkerte levevis lå tungt over den generation med usigelig elendighed til følge. *Kristus alene* side 57]

Verdens ulykkelige tilstand i fortiden er blevet fremstillet for mig. Siden Adams fald er slægten blevet mere og mere degenereret. Nogle af grundene til mænds og kvinders nuværende beklagelige tilstand, der er dannet i Guds billede blev vist for mig. Og en fornem-

melse af hvor meget der må gøres for blot at stanse den del af det fysiske, mentale og moralske forfald fik mig til at blive syg og svag. [Gud skabte ikke menneskeheden i dens nuværende svaghed. Denne tingenes tilstand er ikke Forsynets, men menneskets værk. Det er kommet gennem forkerte vaner og misbrug, gennem overtrædelse af de love, som Gud gav som vejledning i menneskets tilværelse. Det var ved at give efter for fristelsen til at tilfredsstille appetitten, at Adam og Eva først faldt fra deres ophøjede, hellige og lykkelige stade. Og hele menneskeslægten er blevet svækket gennem den samme fristelse. Appetitten og lidenskaberne er kommet i højsædet på bekostning af fornuften og forstanden. *Kristus alene* side 138]

Overtrædelsen af fysiske love og den betydelige menneskelige lidelse har så længe været fremherskende at mænd og kvinder ser på de nuværende sygdomme, lidelser, svagheder og for tidlig død som menneskehedens almindelige lod. Mennesket kom fuldkomment og skønt fra Skaberens hånd og var så fyldt med livskraft at det var mere end tusinde år om at fordærve sine appetit og lidenskaber og almindelige overtrædelser af fysiske love, før at mennesket blev klar over dette. De nyere generationer har mærket svaghedens og sygdommens pres på sig hurtigere og tungere end tidligere. Livskræfterne er blevet svækket stærkt ved at give efter for appetitten og lidenskaber.

Patriakerne fra Adam til Noa levede, med få undtagelser, i næsten et tusinde år. Siden Noas dage er livslængden aftaget. Dem som led af sygdomme blev bragt til Kristus fra alle steder, byer og landsbyer for at han skulle helbrede; for de blev angrebet med al slags sygdom. Og siden den gang, er sygdomme blevet stadig mere udbredt gennem generationerne. Fordi livets love stadig overtrædes, er dødeligheden forøget i et frygteligt omfang. Menneskers år er blevet afkortet, så at den nuværende slægt går i graven, næsten før den alder som slægterne i de første tusinde år efter skabelsen kom i gang med at arbejde.

Sygdomme er blevet overført fra forældre til børn, fra generation til generation. Spædbørn i vuggen er frygtelig forpinte på grund af deres forældres synder, som har formindsket deres vitale kræfter. Deres forkerte spise- og klædevaner og deres almindelige udsvævelser, er overført som en arv til deres børn. Mange er født sindsyge, deformede, blinde, døve og en meget stor klasse mangler forstand. [Den mærkværdige mangel på principper som kendetegner denne

[140]

slægt og som kommer til syne ved foragten for livets og helsens love, er i høj grad forbavsende. Folk er uvidende om dette emne til trods for at lyset skinner overalt omkring dem. Det vigtigste spørgsmål for de fleste mennesker er dette: Hvad skal jeg spise og hvad skal jeg drikke og hvad skal jeg klæde mig med? Til trods for alt som er sagt og skrevet om hvordan vi skal behandle vort legeme og appetitten er fremdeles den store lov som styrer både mænd og kvinder i almindelighed.

[141] De moralske evner er svækket, fordi både mænd og kvinder ikke vil leve i lydighed mod helsens love og ikke gøre dette til en personlig pligt. Forældrene viderefører sine egne, fordærvede vaner til børnene og modbydelige sygdomme fordærver blodet og svækker hjernen. De fleste mennesker fortsætter med at være uvidende om legemets love og de føjer appetitten og lidenskaberne på bekostning af forstanden og moralen. De synes at foretrække at være uvidende om følgerne af at krænke naturens love. De føjer en fordærvet appetit og nyder giftstoffer som virker langsomt, men alligevel forgifter blodet og forstyrrer nervesystemet. Følgerne af dette er at de påfører sig sygdomme som knækker dem. Deres venner kalder det forsynets styrelse. Men dette er en forhånelse mod himmelen. De gjorde oprør mod naturens love og de måtte bære straffen for deres overtrædelser. Lidelser og sygelighed rører sig overalt omkring os og specielt blandt børn. Hvilken vældig forskel er det ikke mellem denne slægt og den som levede i de første to tusinde år! *Råd og vink* side 94-95]

Vigtigheden af hjemmeskolen

Vigtigheden af hjemmeskolen

Jeg spørger om denne bølge af elendighed ikke kunne forhindres og noget kan gøres for at redde de unge i denne slægt fra den ruin der truer dem. [Jeg så at en af de vigtigste årsager til den sørgelige tilstand er at forældrene ikke føler sig forpligtet til at opdrage børn i overensstemmelse med naturens love. Mødrene elsker deres børn med en afguderisk kærlighed og de føjer børns appetit, selv om de ved at dette vil skade helsen og måske gøre dem sygelige og ulykkelige. Denne misforståede godhed kommer tydelig til syne i denne generation. Børnenes lyst bliver tilfredsstillet på bekostning af helsen og det gode humør. Mødrene føjer børnene, fordi det er lettere at give efter for deres krav end at sige et bestemt nej.]

På denne måde sår mødrene en sæd som vil vokse og bære frugt. Børn bliver ikke opdraget til at fornægte appetitten og styre deres lyster. De bliver selviske, fordringsfulde, ulydige, utaknemmelige og vanhellige. Mødre som gør sig skyldige i en sådan fejl, vil med sorg høste frugten af den sæd de har sået. De har syndet mod himmelen og mod børnene og Gud vil holde dem ansvarlige for det de har gjort. *Råd og vink* side 192]

Havde uddannelsen for generationer siden været styret på et helt andet plan, ville de unge i denne slægt ikke være så fordærvede og ubrugelige. Skolernes ledere og lærere burde have været dem som forstod fysiologien og som har en interesse for at ikke uddanne de [142] de unge i videnskab, men [lære sig selv at kende og sætte sig ind i, hvordan de kan holde legemet sundt.] Der burde være forbindelse mellem skolernes aktiviteter for at videreføre forskellige arbejds-grene, så de studerende kan have beskæftigelse og den nødvendige motion uden for skoletimerne. [*Barnet i hjemmet* side 98]

De studerendes beskæftigelse og fornøjelser bør styres med henblik på fysiske love og burde afpasses så de bevarer en sundhed i hele legemet og i alle sindets kræfter. Så kunne en praktisk kundskab

opnås medens deres boglige uddannelse fås. Studerende i skolen kunne have haft deres moralske kræfter vækket for at se det samfund som gør krav på dem og at de burde leve i lydighed til naturlige love så de, ved deres tilstedeværelse og indflydelse, ved forskrift og eksempel, kan være til gavn og velsignelse for samfundet. Det burde være indprentet i de unge at alle har en indflydelse der konstant virker på samfundet så det forbedres og ophøjes eller at fornedres og forringes. De unges første bestræbelse bør være at kende sig selv og vide hvordan de holder sig sunde.

Mange forældre holder deres børn i skolen næsten hele året igennem. Disse børn går mekanisk igennem studierne, men beholder ikke det som de lærer. Mange af disse uforandrede studerende synes næsten blottet for forstandsmæssigt liv. Uforandrede studiers ensformighed bebyrder sindet og de har kun lidt interesse for deres lektier; og for mange bliver det boglige smerteligt. De har ikke en indre kærlighed i tankerne og et mål med at vinde kundskab. De opmuntrer ikke sig selv til eftertankens og ransagelsens vane.

[143] Børn er i stort behov for god uddannelse så at de kan bruges i verden. Men den bestræbelse der højner forstandsmæssig kultur over moralsk oplæring er vildledt. Belæring, opdyrkelse og forfining af de unge og børn burde være den største byrde hos både forældre og lærere. Gode ressonører og logiske tænkere er få fordi falske påvirkninger har standset forstandens udvikling. Forældre og lærere som hele tiden studerer mener at kunne hjælpe forstandsmennesker der har vist fejl, men i mange tilfælde har det haft den modsatte virkning.

I børns tidligere opdragelse kan mange forældre og lærere ikke se at den største opmærksomhed må gives til den fysiske legemsbeskaffenhed, da et sundt legeme og en sund hjerne må sikres. Det har været skik og brug at opmuntre børn til at deltage i skolen skønt de bare var babyer og behøvede en moders omsorg. Når de er oppe i en fintfølelse alder presses de ofte sammen i dårligt ventilerede klasseværelser, hvor de sidder i forkerte stillinger på dårligt konstruerede bænke og som følge deraf bliver nogle af de unge og sarte legemer deformerede.

[De unges tilbøjeligheder og vaner kommer som regel til syne, når de bliver voksne. Det unge træ kan bøjes i næsten hvilken som helst retning og hvis det fortsætter at vokse i den retning, du har

bøjet det, vil det altid være et deformeret træ og vil altid vise hvilken beskadigelse og mishandling, du har udsat det for. Hvis du efter mange års vækst forsøger at rette på træet, vil dine forsøg ikke give resultater. Det forbliver altid et bøjet træ. Sådan er det også med de unges sind. De må i barndommen oplæres med omtanke og mildhed. Enten de er oplært til rigtige eller forkerte handlinger vil de fortsætte på den bane, de blev ledet ind på i ungdommen. De vaner der er dannet i ungdomstiden, vil vokse og styrkes sammen med personens udvikling og bliver generelt de samme livet igennem, de vil blot stadig vokse.

Vi lever i en tidsalder hvor det meste virker overfladisk. Der er kun en antydning af stabilitet og karakterfasthed, fordi børnenes oplæring er overfladisk lige fra vuggen af. Deres karakter bygger på kviksand. Hverken selvfornægtelse eller selvkontrol har fået lov til at præge deres karakter. De er så forkælede og forvante, at de ikke kan gøre nogen nytte i det praktiske liv. En trang til fornøjelser kontrollerer deres tankegang og børnene bliver ødelagt med smiger og eftergivenhed. I deres opdragelse må børn forberedes [144] på at møde fristelser og regne med prøvelser og farer. De må oplæres til selvbeherskelse og til at overvinde vanskeligheder på hæderlig vis. Hvis de ikke med vilje udsætter sig for farer eller unødigt udsætter sig for fristelser men undgår dårlig indflydelse og faretruende selskab og så alligevel ikke kan undgå at komme i dårligt selskab, har de karakterstyrke nok til at stå for det, der er ret og vil kunne holde fast ved principper så de i Guds styrke kan bestå i moralsk renhed. Hvis de unge med den rette uddannelse stoler fuldstændig på Herren, vil deres moralske styrke bestå den hårdeste prøve. *Kristus alene* side 271-272]

Men få forældre indser at deres børn er hvad deres eksempel og selvkontrol har gjort dem til og at de er ansvarlige for at udvikle deres børns karakter. Hvis kristne forældres hjerter var i lydighed til Kristi vilje, ville de adlyde den Himmelske Faders formaning: »Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift.« Hvis dem som bekender sig til at være Kristi efterfølgere blot ville gøre dette, ville de give, ikke blot til deres børn, men til en vantro verden, eksempler der vil fremstille bibelreligionen rigtigt.

Hvis kristne forældre levede i lydighed til den guddommelige Lærers krav, ville de bevare enkelhed i spise og klæder og vil leve

[145] mere i overensstemmelse med naturlig lov. Da vil de ikke bruge så megen tid til kunstighed, gøre sig bekymringer og byrder som Kristus ikke har lagt på dem, men som han udtrykkeligt har påbudt at afsky. Hvis Guds rige og hans retfærdighed var det første og altoverskyggende hos forældre, ville der kun bruges en lille del, af den kostbare tid til udvendige besmykkelser. Den dyrebare tid der bruges af mange forældre til at beklæde deres børn til fremvisning i deres fornøjelser ville bedre, langt bedre, bruges til at opdyrke sig selv så de kan være dygtige til at belære deres børn ret. Det er ikke væsentligt for disse forældres frelse eller lykke at de bruger kostbar prøvetid som Gud har lånt dem, til klæder, besøg og sladder.

[Mange forældre undskylder sig med, at de har så meget at gøre, at de ikke har tid til at udvikle deres sjæleliv, at oplære deres børn i det praktiske liv eller at undervise dem om, hvordan de kan komme til at tilhøre Kristi fold.] Ikke før den endelige afgørelse, hvor alles sager vil afgøres og hele vort livs handlinger vil lægges åbent frem for vort åsyn i Guds og Lammets nærhed og alle de hellige engles nærhed, vil forældre erkende den næsten uvurderlige værdi af deres spildte tid. Rigtig mange vil da se at deres fejlagtige kurs har afgjort deres børns værdighed. De har ikke kun mistet herlighedens konges dømmende ord, »Vel, du gode og tro tjener,... gå ind til din herres glæde,« men de hører den frygtelige anklage udtalt, »vig bort!« Dette adskiller deres børn for evigt fra himlens glæder og herligheder og fra Kristi nærhed. Og de selv får anklagen, »Du dårlige og dovne tjener.« Jesus vil aldrig sige »Vel, du gode og tro tjener.« til dem som ikke har fortjent det »Vel, du gode og tro tjener« ved deres trofaste selvfornægtende og selvopofrende liv over for andre og til hans sags fremme. Dem som hovedsagelig lever for at behage sig selv i stedet for at gøre godt mod andre vil få et ubegrænset tab. [*Barnet i hjemmet* side 70]

[146] Hvis forældre kunne vækkes op til erkendelse af det frygtelige ansvar der påhviler dem i opdragelsesarbejdet for deres børn, ville der helliges mere af deres tid til bøn og mindre tid til nyttesløs fremvisning. De ville tænke tilbage og studere og bede alvorligt til Gud om visdom og guddommelig hjælp til at oplære deres børn så de kan udvikle den karakterer som Gud billiger. Deres bekymring vil ikke være om hvordan de kan oplære deres børn så de vil roses

og æres af verden, men hvordan de kan oplære dem til at danne en smuk karakter Gud kan billige.

[Der er behov for granskning og bøn om himmelsk visdom til at forstå de unges tankegang, for meget afhænger af den kurs, forældrene giver deres børns sind og vilje. Den mest betydningsfulde gerning er en balancegang, som fører i den rigtige retning på det rette tids punkt, for deres evige skæbne kan bero på den beslutning, de tager på et kritisk tidspunkt. Derfor er det af stor betydning, at forældrenes sind ikke er rådvilde, men at de handler roligt, betænksomt og forstandigt i kærlighed og tager de største hensyn til deres børns frelse! Det mål, forældrene først og fremmest bør søge at opnå for deres kære børn, er at skabe en indre skønhed. Forældre har ikke råd til at vise gæster og fremmede opmærksomhed på bekostning af børnenes tid, som er livets store kapital. Derved er det umuligt at benytte den tid hver dag, hvor børnene skal få den omhyggelige oplæring, som er nødvendig for at deres sind kan udvikle sig i den rigtige retning.

Tiden er for kort til at sløses bort på intetsigende og pjattet underholdning, på ubetydelige besøg, på unødvendig prangende klædedragt, eller i spændende fornøjelser. Vi har ikke råd til at sløse den tid væk, Gud har givet os, hvor vi kan være til velsignelse for andre og samle os skatte i himmelen. Vi har ikke for megen tid til at udføre de nødvendige pligter. Vi bør anvende tid til at udvikle vore følelser og forstand, for at kunne blive kvalificeret til vor livsopgave. Ved at forsømme disse betydningsfulde pligter og efterligne den verdslige verdens modeluner vaner og levevis, ødelægger vi meget for os selv og vore børn. *Kristus alene* side 269]

Mødre som har unge sind at oplære og børns karakter at danne bør ikke søge efter verdens forlystelser for at blive glade og lykkelige. De har et vigtigt livsværk og de og deres kan ikke tillade sig at bruge tid på unyttig vis. Tid er en af de betydningsfulde talenter som Gud har betroet os og for det vil han kræve os til regnskab. Spild af tid er spild af forstand. Sindet er påvirkelig for høj dannelse. [Det er mødres ansvar at opøve deres tanker og bevare deres hjerter rene. De må udnytte enhver mulighed indenfor deres rækkevidde til at udvikle deres forstand og moral, så de kan kvalificere sig til at hjælpe deres børn i udviklingen af deres tankegang. Ved at kæle for en trang til selskabelighed kan man snart føle sig urolig, hvis man

[147]

ikke er på besøg eller har gæster Da mister man evnen til at være situationens herre. De nødvendige, betydningsfulde hjemlige pligter bliver banale og uinteressante. Der er intet ønske om selvansagelse eller selvdisciplin. Sindet kræver variationer og det verdslige livs spændende optrin.

Hvis forældre var sig deres Gud-givne ansvar bevidst, at uddanne deres børn til et nyttigt liv her og hvis de ville pryde deres sønners og døtres indre tempel for det udødelige liv ville vi se en forvandling i hele menneskesamfundet til det bedre.] Der vil ikke blive vist så stor ligegyldighed overfor praktisk gudsfrygt og det vil ikke være så svært at vække børns moralske forståelse for Guds krav på dem. Men forældre bliver mere og mere uforsigtige i deres opdragelse af deres børn i de nyttige ting. Mange forældre tillader at deres børn danner forkerte vaner og lader dem følge deres egen tilbøjelighed og gør dem det ikke de farer klart som de har i deres gøremål og det nødvendige i at de styres ud fra principper. [*samme* s 270]

[148] [Børn påbegynder ofte et stykke arbejde med begejstring; men når de bliver tvivlrådige eller trætte af det, ønsker de at skifte og tage fat på noget nyt. Således kan de gå i gang med flere ting, møde en smugle modgang og opgive dem. Og sådan går de fra det ene til det andet uden at gøre noget færdigt. Forældre bør ikke tillade, at deres børn beherskes af lysten til forandring. De må ikke være så optagne af andre ting, at de ikke får tid til tålmodigt at disciplinere den voksende personlighed. Nogle få opmuntrende ord eller lidt hjælp i rette øjeblik kan hjælpe dem over deres vanskeligheder og nedtrykthed og den tilfredsstillelse, de får ved at se den opgave fuldført, som de påtog sig, vil animere dem til større anstrengelser.

Mange børn bliver modløse af mangel på opmuntring og en smule bistand i deres bestræbelser og skifter fra det ene til det andet. Og denne alvorlige skavank fører de med sig ind i de voksnes rækker. De gør ikke fremgang i noget af det, de foretager sig, for de har ikke lært at være udholdende under nedslående omstændigheder. Således bliver livet en fiasko for mange, fordi de ikke var under rette disciplin i ungdommen. Den opdragelse, de modtager i barndom og ungdom, har indflydelse på hele deres livsgerning som voksne og sætter også sit præg på deres religiøse erfaring. *Barnet i hjemmet* side 123]

Fysisk arbejde for studerende

Fysisk arbejde for studerende

Med den nuværende uddannelsesplan er en dør for fristelser åbnet for de unge. Alt i alt har de for mange studietimer, de har mange timer hvor de ikke laver noget. Disse fritimer bruges ofte på en dårlig måde. Kendskab til dårlige vaner breder sig mellem hinanden og uvaner forøges stærkt. Rigtig mange unge mænd som er blevet religiøst opdraget hjemme fra og som kommer forholdsvis harmløse og dydige ud til skolerne, bliver fordærvede ved at omgås dårlige kammerater. De mister selvrespekt og ofrer ædle principper. Så er de rede til at gå på den nedadgående sti, for de har misbrugt deres samvittighed at synd ikke synes så vældigt syndigt. Disse ondt, som er i skolerne som styres efter den nuværende plan, må der i stor grad rådes bod på hvis studie og arbejde skal kombineres. Det samme ondt eksisterer i de højere skoler, bare i en højere grad; for mange af de unge har oplært sig selv i dårlighed og deres samvittighed visner. [149]

Mange forældre overvurderer deres børns stabilitet og gode egenskaber. De synes ikke at tage i betragtning at de vil blive udsat for umoralske unges påvirkninger. Forældre har frygt når de sender dem bort i skole, men de bilder dem selv ind, da de er belært med gode eksempler og fået en religiøs belæring, at de vil være principfaste i højskolen. Mange forældre har kun en svag ide om den udbredte tøjleløshed i disse læreanstalter. I mange tilfælde har forældre arbejdet hårdt og lidt mange afsavn med det for øje at deres børn skal have en uddannelse. Og efter alle deres anstrengelser, har de den bitre erfaring at få deres børn færdig med studierne med udsvævende vaner og ødelagte legemer. Og ofte er de respektløse over for deres forældre, utaknemmelige og uhellige. Disse uheldige forældre, som således belønnes med utaknemmelige børn, jamrer sig over at de har taget deres børn fra dem og udsat dem for fristelser og kommer tilbage til dem som fysiske, mentale og moralske vrage. Med skuffelse

og næsten sønderbrudte hjerter se de deres børn, som de havde så høje håb om, opføre sig ondt og føre en frygtelig tilværelse.

Men der er dem med faste principper som svarer til forældres og lærers forventninger. De går igennem skoleforløbet med ren samvittighed og kommer frem med gode legemer og en god moral uplettet af fordærvende indflydelser. Men antallet af disse er lille.

[150] Nogle studerende lægger hele deres tilværelse i studierne og koncentrerer sig op at få en uddannelse. De arbejder med hjernen, men lader de fysiske kræfter forblive passive. Hjernen er overbebyrdet og musklerne bliver svage fordi de ikke anvendes. Når disse studerende tager afgangseksamen, er det tydeligt at de har fået deres uddannelse på bekostning af livet. De har studeret dag og nat, år efter år, hele tiden holdt deres tanker udspændt, medens de ikke har brugt deres muskler tilstrækkeligt. De ofrer alt for vidensskabskundskab og går i deres grave.

Unge damer giver ofte sig selv hen til studiet til forsømmelse af andre endda vigtigere uddannelsesgrene for det praktiske liv end bøger. Og efter at have opnået deres uddannelse er de ofte blevet invalider for livet. De forsømmer deres helse ved at blive for meget indendørs, frarøvet himlens rene luft og det Gudgivne sollys. Disse unge damer kunne komme sunde fra deres skoler, dersom de havde kombineret deres studier med husligt arbejde og været ude i den friske luft.

Sundheden er en stor rigdom. Den er den rigeste ejendom mennesker kan have. Rigdomme, ære eller lærdomme købes dyrt, hvis det er på bekostning af livssundhed. Ingen af disse goder kan sikre lykke, hvis sundheden mangler. Det er en frygtelig synd at misbruge den sundhed Gud har givet os; for enhver misbrug af sundheden svækker os for resten af livet og gør os til tabere, selv hvis vi får en større uddannelse.

[I mange tilfælde indser velhavende forældre ikke betydningen af at give deres børn en uddannelse i livets praktiske pligter såvel som i teoretisk viden. De ser ikke det nødvendige i, til bedste for deres børns indstilling, moral og fremtidige brugbarhed, at give dem et solidt kendskab til nyttigt arbejde. Dette tilkommer deres børn, for hvis uheldet er ude, kan de så bevare en ædel uafhængighed, fordi de ved, hvordan de skal bruge deres hænder. Hvis de har en kraftreserve, vil de ikke være fattige, selv om de ingen penge har. Mange, som

var velstående i deres ungdom, bliver måske berøvet al deres rigdom og står tilbage med forældre, brødre og søstre, som er afhængige af deres hjælp. Hvor vigtigt er det da ikke, at enhver ung får lært en eventuel nødsituation! Rigdom er i sandhed en forbandelse, når de, som er i besiddelse af den, lader den stå i vejen for, at deres sønner og døtre får kendskab til nyttigt arbejde, så de kan blive skikket til det praktiske liv. *Barnet i hjemmet* side 335-336]

Dem som ikke er tvunget til at arbejde, får ofte ikke tilstrækkelig motion for at holde sig sunde. Unge mænd får sig, i mangel på sindets og håndens arbejde, ladhedens vane og opnår ofte hvad der frygtes mest, en dårlig uddannelse, slentrer omkring på stenbroerne, ryger drikker og spiller kort.

[151]

Unge damer vil læse noveller, undskylde sig fra aktivt arbejde fordi de er fintfølede. Deres svaghed er følgen af de ikke bruger de muskler Gud har givet dem. De kan tro at de er for svage til at gøre husligt arbejde, men vil arbejde med hækling og orkis og bevare deres hænder og ansigters fine bleghed, medens deres bebyrdede mødre slider hårdt i det for at vaske og stryge deres klæder. Disse damer er ikke kristne, for de overtræder det femte bud. De ærer ikke deres forældre. Men moderen er den der mest skal have skylden. Hun har føjet sine døtre og har fritaget dem fra at bære deres del af hjemmeopgaverne, indtil arbejdet er blevet usmageligt for dem og de elsker at nyde en sart ladhed. De spiser og sover og læser noveller og taler om moder, medens deres liv er unyttigt.

[Fattigdom er i mange tilfælde en velsignelse; for den hindrer børn og unge i at blive ødelagt af uvirksomhed. Den legemlige såvel som de intellektuelle kræfter bør opøves og udvikles på rette måde. Forældrene bør først og fremmest sørge for, at deres børn får en god konstitution, så de kan blive sunde mænd og kvinder. Det er umuligt at opnå dette uden motion. For børnenes fysiske og moralske sundheds skyld bør de lære at arbejde også selv om det ikke er nødvendigt rent økonomisk. Hvis de skal have en ren og retskaffen karakter, må de ind under et vel tilrettelagt arbejdes disciplin, hvor alle muskler bliver taget i brug. Den tilfredsstillelse, børnene vil få ved at gøre gavn og ved at fornægte sig selv for at hjælpe andre, vil være den sundeste glæde, de nogen sinde kan få.] Hvorfor burde velhavende frarøve sig selv og deres børn denne store velsignelse? [*Barnet i hjemmet* side 329-330]

[152] Forældre, passivitet er den største forbandelse som nogen sinde kan komme over de unge. Jeres døtre bør ikke have lov til at ligge i sengen sent om morgenen, sove de dyrebare timer Gud har lånt dem til at blive brugt på bedste måde og for hvilke de skal aflægge regnskab for ham. Moderen gør sin døtre stor skade ved at bære byrder som de kunne dele med hende til deres eget nuværende og fremtidige gode. Den kurs som mange forældre udøver ved at lade deres børn være magelige og tilfredsstillende deres lyster for at læse romaner gør dem uegnede for det virkelige liv. Novelle og historielæsning er det største onde som unge kan hengive sig til. Novelle- og historielæsere bliver aldrig til gode og praktiske mødre. De er dagdrømmere, lever i en urealistisk og indbildt verden. De bliver sentimentale og har sygelig indbildning. Deres kunstige liv ødelægger dem for alt nyttigt. De er forstandsmæssige dværge, selvom de smigrer sig selv med at de er overlegne i sind og metoder. Praktisk husholdningsarbejde er af største betydning for unge piger.

Fysisk arbejde vil ikke forhindre intellektets dannelse. Langt fra. Fordelene de får ved fysisk arbejde vil bringe en person i balance og forhindre tankerne i at overbebyrdes. Musklerne vil arbejde hårdt og oplive den trætte hjerne. Der er mange ligeglade piger som anser det for ukvindelig at gå ind i aktivt arbejde. Men deres karakter er for åbenlys til at bedrage fornuftige mennesker med deres faktiske værdiløshed. De fniser og griner og har et påtaget væsen. De ser ud som om de ikke kunne sige deres ord ordentligt og direkte, men forpiner alt hvad de siger med læspen og dumme smil. Er dette damer? De blev ikke født som tåber, men blev opdraget sådan. Det kræver ikke en svagelig, hjælpeløs, overbeklædt, affekteret ting at blive en dame. Et sundt legeme kræves for en sund forstand. Fysisk sundhed og et praktisk kendskab til alle husets nødvendige opgaver vil aldrig være hindring for en veludviklet forstand; begge er af stor betydning for en dame.

[153] Hele sindets styrke bør bruges og udvikles for at mænd og kvinder kan have velafbalanceret sindelag. Verden er fuld af ensidige mænd og kvinder som er blevet sådan fordi en del af deres evner blev opelsket medens andre blev små på grund af passivitet. De fleste unges opdragelse slår fejl. De studerer for meget medens de forsømmer det som hører til det praktiske liv. Mænd og kvinder bliver forældre uden at tage hensyn til deres ansvar og deres efterkommere synker

dybere ned på den menneskelige mangelheds-skala end de selv er. Således degenereres slægten hurtigt. Det stadige krav til studier, som skolerne nu udviser, gør de unge uegnede for det praktiske liv. Mennesket vil gerne i aktivitet. Hvis det ikke er aktivitet i den rette retning, vil det være aktivitet i den forkerte retning. For at bevare sindets balance, bør arbejde og studier gå sammen i skolerne.

I de sidste generationer er der gjort tilvejebringelser for at få uddannelse op på et højere stadi. Der burde etableres landbrugs- og industrivirksomheder i forbindelse med skolerne. Der bude også have været lærere for husligt arbejde. Hver dag burde der helliges tid for arbejde der anvender fysiske og mentale kræfter helt. Hvis skoleeleverne var kommet på det plan vi har nævnt, ville der ikke være så mange ude af sindsbalance.

Gud beredte en skøn have for Adam og Eva. Han forsynede dem med alt hvad de havde brug for. Han plantede frugtbringende træer af enhver art. Med rund hånd omgav han dem med sin gavmildhed. Træerne skabt til nytte og skønhed og blomsterne der uvilkårligt sprang ud og blomstrede i overflod omkring dem, vidste intet om forfald. Adam og Eva var i virkeligheden rige. De ejede eden. Adam var herre i sit skønne domæne. Ingen kan drage den kendsgerning i tvivl at han var rig. Men Gud vidste at Adam ikke kunne være lykkelig hvis han ikke havde noget at tage sig til. Derfor gav han ham noget at gøre; han skulle klæde haven.

Hvis mænd og kvinder i denne degenererede tidsalder har en masse jordiske rigdomme, som, sammenlignet med paradiset skønhed og rigdom givet til den fornemme Adam, er ret betydningsløse, [154] føler de at de selv er hævet over arbejdet og oplærer deres børn at anse det som degenereret. Så rige forældre lærer deres børn, ved forskrift og eksempel, at penge danner herrer og damer. Men vore ideer om herre og damer er målt efter forstanden og dem moralske målestok. Den inspirerede apostel Peters formaning lyder: »Jeres prydelser skal ikke være noget udvortes: hårfletning og påhængte guldsmykker eller forskellig klædedragt, men hjertet, det skjulte menneske, med den uforgængelige prydelser, som en sagtmødig og stille ånd er; dette er meget værd i Guds øjne.« En sagtmødig og ydmyg ånd er ophøjet over verdslig ære eller rigdom.

Herren illustrerer hvordan han vurderer den verdslige rige som ved jordiske besiddelser holder sin sjæl oppe i forfængelighed, med

den rige mand som river sine lader ned og bygger større, så han kan have rum til at anbringe sit gods. Uden at tænke på Gud, indrømmede han ikke hvor alle hans ejendomme kom fra. Ingen taksigelser blev sendt op til hans gavmilde Giver. Han lykønskede sig selv således: »Sjæl! du har meget gods liggende, nok for mange år; slå dig til ro, spis, drik og vær glad!« Mesteren som har betroet ham de jordiske rigdomme hvormed man skal velsigne sine medmennesker og forherlige sin Skaber, blev med rette vred over hans utaknemmelighed og sagde: »Du dåre! i denne nat kræves din sjæl af dig; hvem skal så have det, du har samlet dig? « Således går det den, som samler sig skatte, men ikke er rig hos Gud.« Her har vi en illustration på hvor ubegrænset Gud værdsætter mennesket. En stor formue, eller nogen rigdomme, vil ikke sikre Guds gunst. Alle disse gaver og velsignelser kommer fra ham for at forsøge, prøve og udvikle menneskets karakter.

[155] Mennesker kan have rigdomme ud over alle grænser; dog, hvis de ikke er rige mod Gud, hvis de ikke har nogen interesse for at sikre sig selv himmelske rigdomme og guddommelig visdom, regnes de for tåber af deres Skaber og vi efterlader dem netop dér hvor Gud efterlader dem. Arbejde er en velsignelse. Det er umuligt at nyde sundhed uden arbejde. Alle evner bør bruges så de kan udvikles ordentligt, så mænd og kvinder kan være vel-afbalancerede. Hvis den unge har fået en grundig uddannelse i forskelligt slags arbejde, hvis de har lært arbejde så vel som videnskab, vil deres uddannelse vise sig at være til største fordel for dem.

En konstant spænding over hjernen medens musklerne er passive, svækker nerverne og studerende har et næsten ukontrolleret ønske om forandring og spændende fornøjelser. Og når de får fri, efter at have studeret indendørs hver dag, er de næsten afsindige. Mange er aldrig blevet styret der hjemme. De har fulgt deres egne tilskyndelser og de tror at de mange studietimer der skal bruges, er en hård byrde for dem; og eftersom de ikke har noget at gøre efter studietimerne, forlokkes Satan med morskab og narrestreger som en forandring. Deres indflydelse på andre studerende er demoraliserende. De studerende som har haft fordel af at lære der hjemme og som er uvidende om samfundets unoder, bliver ofte bedst kendt med dem som er kommet ud i en dårlig form og hvis fordele ved mental dannelse og religiøs oplæring har været meget begrænset. Og, blandet

sig med den klasse i samfundet og fremmane en atmosfære der ikke er ophøjende men som fører til det lavere og forringer moralen, er de i fare for at synke til det samme lave stade som deres kammerater. Det er en glæde for en stor gruppe studerende, at få gode stunder i deres fritimer. Og rigtig mange af dem som forlader deres hjem uskyldige og rene bliver fordærvede på grund af deres kammerater i skolen.

Jeg er blevet ledt til spørgsmålet: Skal alt hvad der er dyrebart i vore unge ofres for at de kan opnå en skoleuddannelse? Havde der været landbrugs- og fabriksvirksomheder knyttet til vore skoler og havde kvalificerede lærere som uddanner unge i forskellige studiegrene og arbejde, helliget en del af dagligdagen til åndelig forbedring og en anden del til fysisk arbejde, ville der nu være bedre unge, der kommer ud og påvirker og former samfundet. Mange af de unge som vil graduere fra disse institutioner vil gå frem med en karakterstabilitet. De vil være udholden, have sjælsstyrke og opmuntre til at overvinde forhindringer og sådanne principper så de ikke vil påvirkes af forkert indflydelse, uanset hvor populær den er. [Der burde have været erfarne lærere til at undervise unge kvinder i madlavning. De unge piger burde være blevet undervist i tilskæring, syning og reparation af tøj og således uddannet til livets praktiske pligter. [156]

Til de unge mænd burde der være institutioner, hvor de kunne lære forskellige erhverv, som vil sætte deres muskler såvel som intellektuelle evner i funktion. Hvis de unge kun kan få en ensidig uddannelse, hvilken er da af størst betydning: kendskabet til videnskaberne med alle ulemperne for liv og helbred, eller kendskabet til et arbejde i det praktiske liv? Vi svarer uden at tøve: den sidstnævnte. Hvis det ene er nød til at blive forsømt, så lad det blive studiet af bøgerne. *Barnet i hjemmet* side 334-335]

[R rigtig mange piger som gifter sig og får familie, har kun lidt kundskab og erfaring om de pligter som hviler på en hustru og husmor. De kan læse og måske spille et eller andet instrument, men de har ikke lært at lave mad. De kan ikke bage godt brød som er livsvigtigt for familiens helse.] De kan ikke skære og lave klæder, for de har aldrig lært hvordan. De betragter disse ting som uvæsentlige og i deres gifte liv er de afhængige af nogen der kan gøre det for dem. De er ligesom deres egne små børn. Det er utilgivelig uvidenhed

over for livets vigtigste opgaver som gør dem til meget ulykkelige familier. [*Råd og vink* side 203]

[157] Det aftryk der kommer der fornedrere til modeliv har lagt tusinder i graven som ellers kunne have levet. Dem som kun udfører manuelt arbejde arbejder ofte kun for overskuddets skyld uden at give sig selv hvileperioder; medens den intellektuelle klasse overbebyrder hjernen og lider mangel på sund livskraft som fysisk arbejde giver. Hvis den intellektuelle ville, i et vist omfang, dele arbejdsklassens byrde og således styrke musklerne, kunne arbejdsklassen gøre mindre og hellige en del af deres tid til mental og moralsk dannelse. Dem med stillesiddende og bogligt arbejde burde arbejde fysisk også hvis de har midler og ikke har brug for at arbejde. Sundhed bør være en tilstrækkelig foranledning til at få dem til at forene fysisk arbejde med åndeligt arbejde.

Moralsk, intellektuel og fysisk dannelse bør sammensættes så vi får veludviklede og velafbalancerede mænd og kvinder. Nogle er i stand til at udøve større intellektualitet end andre, medens andre hellere kan elske og nyde fysisk arbejde. Begge disse klasser, der har de har mangler, burde forsøge at forbedre sig, så de kan give hele deres liv til Gud et levende offer, helligt og antageligt for ham, hvilket er deres gode tjeneste. Modesamfundets sæder og skikke bør ikke måle deres handlemåde. Den inspirerede Paulus tilføjer: »Skikker jer ikke lige med denne verden, men lad jer forvandle gennem en fornyelse af jeres sind, så I må kunne skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, velbehagelige og fuldkomne.«

[158] Tænkende mænds sind arbejder for hårdt. De ødsler ofte deres mentale kræfter, medens det højeste mål i andre klasser er fysisk arbejde. Den sidstnævnte klasse bruger ikke sindet. Deres muskler anvendes, medens deres hjerner er frarøvet intellektuel styrke, ligesom tænkende mænd arbejder medens deres lemmer er frarøvet styrke og livskraft ved deres forsømmelse af muskler. Dem som indvilliger i at bruge deres liv til fysisk arbejde og lade andre tænke for dem, medens de på en enkel måde udfører hvad andre hjerner har planlagt, vil få muskelstyrke men en svag forstand. Deres indflydelse for det gode er lille i sammenligning med hvad det kunne være hvis de ville bruge deres hjerne ligeså godt som deres muskler. Denne klasse falder hurtigere hvis de angribes af sygdomme; organismen gøres levende ved hjernens elektriske energi og modstår sygdomme.

Mennesker som har gode fysiske kræfter burde oplære sig selv til at tænke såvel som at handle og ikke være afhængig af at andre er hjerne for dem. Det er en almindelig fejl hos en stor gruppe af betragte arbejde som nedbrydende. Derfor er unge mænd meget ivrige efter at uddanne sig selv til lærere, kontorfolk, købmænd, advokater og have næsten alle stillinger der ikke kræver fysisk arbejde. Unge kvinder betragter husarbejdet som nedværdigende. Og selvom den fysiske anstrengelse kræves for at udføre husligt arbejde, hvis det ikke er for strengt og det at man bliver sundere af det, vil de alligevel søge efter en anden uddannelse som vil gøre dem til lærere eller kontorfolk, eller de vil lære nogle erhverv som vil holde dem indendørs til stillesiddende arbejde. Sundhedens rødme forsvinder fra deres kinder og sygdomme tager greb i dem fordi de frarøves fysisk arbejde og deres vaner i almindelighed bliver fordrejede. Alt dette fordi det er efter moden! De nyder fintfølelse liv, som er svaghed og forfald.

Egentlig er der nogle undskyldninger for at unge ikke vælger husarbejde, fordi dem som ansætter køkkenpiger i almindelighed behandler dem som tjenere. Ofte respekterer deres arbejdsgivere dem ikke og behandler dem som om de var uværdige som medlemmer i deres familier. De giver dem ikke de privilegier de giver syerskerne, sekretærere og musiklærere. [Der skal både intelligens og erfaring til for at kunne lave god, sund mad og det er også en kunst at kunne se verden på en delikat og indbydende måde. Den som laver mad, som skal omdannes til godt blod for at give næring til hele kroppen, har en meget vigtig og ophøjet funktion. Selv vigtige arbejdere som sekretærer, sydamer eller musiklærerinder er ikke så ansvarsfulde og betydningsfulde som kokkepigen. *Råd og vink* side 203]

Det foregående er en udtalelse af hvad der kunne være gjort ved et rigtigt uddannelsessystem. Nu er tiden for kort til at udrette det som skulle være gjort i tidligere generationer; men vi kan gøre meget også i disse sidste dage, for at rette de eksisterende onder i uddannelsen af unge. Og fordi tiden er kort, burde vi i alvor arbejde [159] nidkært for at give de unge den uddannelse som er forenelig med vor tro. Vi er reformatorer. Vi ønsker at vore børn skal have det bedste forspring. For at gøre dette, bør de som vil bruge deres muskler få arbejde. Daglig, systematisk arbejde bør udgøre en del af de unges uddannelse også i denne sene tidsperiode. Meget kan nu vindes

ved at forbinde arbejdet med skolerne. Ved at følge denne plan vil studerende erkende åndens spændstighed og tankens livskraft og vil være i stand til at udrette mere mentalt arbejde på en given tid end de kunne ved blot at studere. Og de kan forlade skolen med deres usvækkede legemer og med styrke og mod til at stå imod i enhver situation som Gud i sit forsyn sætter dem i.

Fordi tiden er kort, bør vi arbejde med flid og for dobbelt kraft. Vore børn kan aldrig komme i college, men de kan opnå en uddannelse i de vigtige grene som de kan vende til praktisk brug og som vil give opelskelse for sind og væsen og bringe dets kræfter i brug. Rigtig mange unge som er gået igennem et college har ikke opnået den rigtige uddannelse som de kan anvende i praksis. De kan have college-uddannelsens navn, men i virkeligheden er de bare uddannede dumrianner.

Der er mange unge hvis tjeneste Gud ville antage hvis de ville hellige sig uforbeholden til ham. Hvis de ville bruge de sindskræfter i Guds tjeneste som de bruger på at tjene sig selv og på at opnå ejendomme ville de gøre alvorlige, udholdne, succesrige gerninger i Herrens vingård. Mange af vore unge mænd burde vende deres opmærksomhed til skrifternes studium, så Gud kan bruge dem i sin sag. Men de bliver ikke så intelligente i åndelig kundskab som de bliver i timelige ting; derfor gør de ikke det Guds arbejde som de kunne gøre med accept. Der er kun få der advarer syndere og vinder sjæle for Kristus, skønt der burde være mange. Vore unge mænd er [160] i almindelighed kloge i verdens sager, men ikke forstandsmæssige med hensyn til Guds riges ting. De kunne vende deres tanker til en himmelsk, guddommelig kanal og vandre i lyset, gå ud fra det lys der er og styrke de har for andre, indtil de kan vende syndere til Kristus og pege for den ikke-troende og fortvivlede hen til et klart spor mod himlen. Og når denne krig er til ende, vil de indbydes til deres Herres glæde.

Unge mænd burde ikke gå i gang med at forklare skrifterne og holde forelæsning over profetierne når de ikke har kendskab til de betydningsfulde bibelsandheder de prøver at forklare for andre. De kan være mangelfulde i de almindelige uddannelsesgrene og derfor ikke kunne gøre den mængde godt de kunne gøre hvis de havde en god skoles fordele. Uvidenhed er ikke grobund for nogen bekendene Kristi efterfølgers ydmygelse eller åndelighed. Det guddommelige

ords sandheder kan bedst påskønnes af en forstandsmæssig kristen. Kristus kan bedst forherliges af dem som tjener ham med forstanden. Det store formål med uddannelse er at sætte os i stand til at bruge de kræfter Gud har givet os på en sådan måde så bibelreligionen bedst fremstilles og der arbejdes for Guds herlighed.

Vi står i gæld til ham som gav os tilværelsen, for alle de talenter som er betroet os; og det er en pligt vi har til vor Skaber at opelske og udnytte hvad han har betroet os. Uddannelse vil opelske sindet, udvikle dets kræfter og forstandsmæssigt styre dem, så vi kan være nyttige i fremrykningen af Guds herlighed. Vi behøver en skole hvor dem som netop går ind i tjenesten mindst lærer de almindelige uddannelsesgrene og hvor de også kan lære fuldere ud Guds ord for denne tid. I forbindelse med disse skoler, bør der gives lektioner over profetierne. Dem som virkelig har gode evner som Gud vil antage til at arbejde i hans vingård vil være hjulpen meget efter blot nogle få måneders undervisning på en sådan skole.

[161]

Helsereformen

HELSEREFORMEN

[Den 10. december 1871 blev det igen vist mig, at helsereformen er en gren af det store værk, der skal berede et folk til Herrens komme. Den er lige så nøje forbundet med den tredie engels budskab, som hånden er forbundet med legemet. Tibudsloven er blevet ringeagtet af mennesker; men Herren vil ikke komme for at straffe overtræderne af denne lov uden først at sende dem et advarselsbudskab. Den tredie engel forkynder dette budskab. Havde menneskene altid været lydige mod tibudsloven og i deres liv gennemført principperne i disse forskrifter, ville sygdommens forbandelse, som nu fylder verden, ikke have været.

Menneskene kan ikke overtræde naturlove ved at hengive sig til at følge en fordærvet appetit og til vellystige lidenskaber uden at overtræde Guds lov. Derfor har han tilladt helsereformens lys at skinne på os, så at vi må kunne se vor synd, når vi krænker de love, han har nedlagt i vor organisme. Alle vore nydelser eller lidelser kan føres tilbage til lydighed eller ulydighed mod naturens love. Vor nådige himmelske fader ser den sørgelige tilstand blandt menneskene, hvoraf nogle med vidende, men mange i uvidenhed lever i overtrædelse af de love, han har fastsat. Og fordi han elsker menneskeslægten og ynkes over den, lader han lyset angående helsereformen skinne. Han kundgør sin lov og den straf, som overtrædelsen deraf medfører, for at alle må kunne lære og med omhu leve i overensstemmelse med naturens love. Han forkynder sin lov så tydeligt og gør den så ophøjet, at den er som en stad, der ligger på et bjerg. Alle ansvarlige væsener kan forstå den, hvis de vil. Åndssvage vil ikke blive holdt ansvarlige. At klargøre naturens love og at formane til lydighed mod disse er den gerning, der følger med den tredie engels budskab for at berede et folk til Herrens komme. *Vejl f menigh* bd. 1 side 266]

[Adam og Eva faldt fordi de føjede deres appetit. Kristus kom til verden og han stod imod Satans frygteligste fristelser. På men-

neskehedens vegne sejrede han over appetitten for derved at vise at mennesket kan sejre over den. Ligesom Adam faldt ved appetitten og derved tabte det dejlige eden, ligesådan kan Adams børn i Kristus sejre over appetitten og ved at vise mådehold i alle ting kan de genvinde Eden. [162]

Uvidenhed er ingen undskyldning for lovovertrædelse. Lyset skinner klart og ingen behøver at være uvidende, for Gud selv er menneskenes lærer. Alle er bundet med de helligeste forpligtelser over for Gud til at give agt på den sunde lære og de reelle erfaringer som han vil give dem gennem helsereformen. Han har bestemt at dette vigtige emne om helsereformen skal forkyndes offentligt, for at vække folks interesse for at undersøge denne sandhed. Det er umuligt for mænd og kvinder med alle sine syndige, helseødelæggende og nervesvækkende vaner skal kunne fatte den hellige sandhed som skal helliggøre dem, forædle dem og til sidst gøre dem skikket for engels selskab i herlighedens rige. *Råd og vink* side 27]

Noachians indbyggere ville være ødelagt fordi de var fordærvede og gav efter for en unaturlig appetit. Sodoma og Gomora blev ødelagt ved tilfredsstillelsen af den unaturlige appetit, som lammede forstanden så meget at de ikke kunne skelne mellem Guds hellige råd og appetittens råb. Det sidstnævnte gjorde dem til slaver og de blev så glubske og frække i deres afskyelighed at Gud ikke ville tolerere dem på jorden. Gud ridser mærker i Babylons ondskab for dets grådighed og fuldskab.

[Apostlen Paulus har givet følgende formaning: »Så formaner jeg jer da, brødre! ved Guds barmhjertighed, til at bringe jeres legemer som et levende, helligt, Gud velbehageligt offer; dette er jeres åndelige gudsyndelse.«

Menneskene kan altså gøre sit legeme vanhelligt ved at føje syndige lyster. Men som vanhellige er de uskikket til at være åndelige tilbedere og de er ikke værdige til himlen. Hvis menneskene ville glæde sig over det lys som Gud i sin nåde har givet dem om helsereformen, ville de blive helliggjort ved sandheden og skikket for udødelighed. Men hvis de foragter det lys og i stedet lever i strid med naturens love, må de tage følgerne. *samme* s 27]

Gud skabte mennesket helt og helligt. Men mennesket faldt fra sit hellige bo fordi det overtrådte Guds lov. Siden faldet har der været en forøgelse af sygdom, lidelse og død. Upåagtet har [163]

mennesket forhånet sin Skaber, Guds kærlighed er dog stadig udbredt for menneskene; og han lader lys skinne så at mennesket kan se at det for at leve et fuldkommet liv må leve i harmoni med disse naturlige love som behersker dets væsen. Derfor er det af den største betydning at det ved hvordan det skal leve så at dets legemskræfter og sindskræfter kan anvendes til Guds ære.

Det er umuligt for mennesket at give sit legeme som et levende offer, helligt og Gud velbehageligt, når det, på grund af dets sædvaner over for verden, følger sig i vaner der formindsker fysisk, mentalt og moralsk livskraft. Apostlen følger til: »Skik jer ikke lige med denne verden, men lad jer forvandle gennem en fornyelse af jeres sind, så I må kunne skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, velbehagelige og fuldkomne.« Jesus, satte sig på Oliebjerget, gav sine disciple belæring om de ting som skulle gå forud for hans genkomst. Han sagde: »Eller som det gik til i Lots dage: De spiste og drak, købte og solgte, plantede og byggede og på den dag, da Lot gik ud af Sodoma, regnede ild og svovl ned fra himmelen og ødelagde dem alle på samme måde skal det gå den dag, da Menneskesønnen åbenbares.«

[De samme synder som var så almindelige i Noahs dage og som kaldte Guds vrede ned over verden, råder i vore dage. Mænd og kvinder har fulgt deres spise- og drikkevaner indtil frådseri og drukkenskab. Denne så almindelige synd - tilfredsstillelsen af en fordærvet appetit - ophidsede menneskenes lidenskaber i Noahs dage. Dette førte til en almindelig fordærvelse, indtil deres forbrydelser og voldshandlinger råbte til himlen og Gud måtte rense jorden for dens moralske vederstyggeligheder med en vandflod.

[164] De samme synder, frådseri og drukkenskab, afstumpede de moralske begreber hos indbyggerne i Sodoma, sådan at forbrydelser synes at være en fornøjelse for både mænd og kvinder i denne onde by. Men Kristus har givet følgende advarsel: « Eller som det gik til i Lots dage: De spiste og drak, købte og solgte, plantede og byggede og på den dag, da Lot gik ud af Sodoma, regnede ild og svovl ned fra himmelen og ødelagde dem alle på samme måde skal det gå den dag, da Menneskesønnen åbenbares.«

Kristus har lært os en meget vigtig lektie. I sin undervisning opmuntrede han ikke til dovenskab. Hans eksempel viste det modsatte. Kristus var en ihærdig arbejdsmand. Hans liv var præget af selvfornægtelse, flid, udholdenhed, arbejdsomhed og økonomisk sans.

Han har vist os faren ved at gøre mad og drikke til en hovedsag og han har åbenbaret for os følgerne af at føje appetitten. De moralske begreber bliver svækket ligesom synden ikke længere synes at var syndig. Menneskene opmuntrer hverandre til forbrydelser og de lavere lidenskaber behersker sindene, indtil en almindelig fordærvelse undertrykker gode principper og impulser og Gud bliver spottet. Men alt dette er en følge af at spise og drikke til overmål. Jesus siger at sådan skal forholdene være på jorden ved hans andet komme.

Vil menneskene tage imod advarslen? Vil de glæde sig over lyset, eller vil de blive slaver af appetitten og de lavere lidenskaber? Kristus har vist os noget højere at stræbe efter end bare hvad vi skal spise og drikke og hvad vi skal klæde os med. Interessen for mad, drikke og klæder optager menneskene i en så høj grad at det bliver en forbrydelse. Dette er en af de fremtrædende synder i de sidste dage og et tegn på Kristi snare genkomst. Tid, penge og styrke, som er Herrens ejendom som han har betroet os, bliver ødslet bort til en fordærvet appetit. Men denne overflod svækker livskraften og leder til lidelse og forfald. Det er umulig at fremstille vort legeme som et levende offer for Gud, når det er gennemtrængt af fordærvelse og sygdom som skyldes vore egne syndige lyster. *Råd og vink* side 51-52]

[Vi må samle kundskab om hvordan vi skal spise og drikke og hvordan vi skal klæde os for at bevare sundheden. Sygdom skyldes overtrædelse af sundhedslovene og er en følge af ulydighed mod naturens lov. Vor første pligt mod Gud, os selv og vore medmennesker er at adlyde Guds love, som også omfatter helselovene. Hvis vi er syge, lægger vi en ekstra byrde på vore venner og vi bliver uskikket til at udføre vore pligter mod vor familie og naboer. Og når en for tidlig død bliver følgen af vor krænkelse af naturens love, bringer vi sorg og lidelse over andre. Vi berøver vore naboer den hjælp som vi burde have givet dem og vi berøver Gud den tjeneste som han venter af os i at fremme hans ære. Er vi så ikke i ordets værste betydning overtrædere af Guds lov?

[165]

Men Gud er miskundelig, nådig og barmhjertig. Når lyset kommer til dem som har skadet sin helse ved syndig eftergivenhed og de så bliver overbevist om deres synd, angrer og beder om tilgivelse, vil han tage imod det fattige offer som de bringer ham. Og han vil også tage imod dem. Hvilken nåde og barmhjertighed at Gud ikke afviser

resterne efter et misbrugt liv, som den lidende, angrende synder tilbyder ham! I sin nådige miskundhed redder han disse sjæle som ud af ilden. Men hvilket ringe og ynkeligt offer er det ikke at tilbyde den rene og hellige Gud! Ædle evner bliver lammet ved skadelige vaner og syndig nydelse. På denne måde bliver menneskets længsler fordærvet og både sjæl og legeme bliver skæmmet. *Råd og vink* side 17]

Helseinstituttet

HELSEINSTITUTET

Det store reformarbejde må rykke frem. Helseinstitutionen er blevet etableret i Battle Creek til at hjælpe de syge, til at udbrede lys og vække spørgsmål og fremme reformen. Dette institut er ledt efter principper anderledes end andre hygiejniske institutioner i landet. For dens venner og ledere er penge ikke det store mål. De styrer den fra et samvittighedsfuldt religiøst ståsted med det mål at gennemføre bibelhygieinens grundsætninger. De fleste institutter af den slags er funderet på forskellige grundsætninger og er konservative og gør det til deres mål at imødekomme den almindelige classes ønsker halvvejs og at følge deres kurs så de vil få den største støtte og de fleste penge. [166]

Helseinstituttet i Battle Creek er funderet på faste religiøse principper. Dets ledere anerkende som den egentlige ejer. Læger og sygehjælpere ser hen til ham efter fejlfinding og tilstræber at handle samvittighedsfuldt, under guds frygt. På denne måde står det på sikker grund. Når svage lidende patienter lærer principperne af Instituttets ledere, inspektører, læger og sygehjælpere at de har Gud at frygte, vil de føle sig mere sikre end på de populære institutioner.

Hvis dem som er tilknyttet Helseinstituttet i Battle Creek, der går ud fra de rene, ophøjede bibelsandheder og de efterligner dem arbejder ved vort hovedkvarter og andre institutioner, hvor patienters sygdomme behandles og kun gør det for pengenes skyld, ville Guds særlige velsignelse ikke hvile over Instituttet. Denne institution har Gud udtænkt at være en af de største hjælpemidler til at berede et folk fuldkomment for Gud. For at opnå denne fuldkommelse, må mænd og kvinder have fysisk og mental styrke for at værdsætte Guds ords ophøjede sandheder og komme til en position hvor de kan se deres karakters ufuldkommenheder. De bør være alvorlige for at forny sig og de kan have venskab med Gud. Kristi religion skal ikke sættes i baggrunden og dets hellige principper skal ikke underlægges for at imødekomme andre klassers bifald, hvor populære de end er.

Hvis sandhedens og hellighedens standard fornædres, vil Guds plan ikke kunne udføres på dette institut.

[167] Men vor særlige tro bør ikke diskuteres med patienterne. Deres tanker bør ikke unødigt bruges på emner som vi er forskellige på, medmindre de selv ønsker det; og der bør udvises stor forsigtighed for ikke at oprøre tankerne hvis vi tilskynder dem vor særlige tro. Helseinstituttet er ikke stedet hvor der skal diskuteres vore trospunkter hvor vi er anderledes fra den almindelige religiøse verden. Bedemøder holdes på Institutet hvor alle kan tage del om de vil, men der er en masse der kan dvæles ved i bibelreligionen uden at berøre ubehagelige adskillelses-punkter.

En stille påvirkning vil gøre mere end åben strid.

Ved formaningen ved bedemøder har nogle sabbatsholdere følt at de må fremkalde sabbaten og den tredje engels budskab ellers kunne de ikke føle sig frie. Dette er karakteristisk for snævertsynethed. Patienter der ikke kender til vor tro ved ikke hvad den tredje engels budskab betyder. Det vil kun skade at introducere disse begreber uden en tydelig forklaring. Vi må møde folk hvor de er og alligevel skal vi ikke ofre et eneste af sandhedens grundsætninger. Bedemøderne vil vise sig som en velsignelse for patienter, sygehjælpere og læger. Korte og interessante bedestunder og fælles gudsyndyrkelse vil forøge patienternes tillid til læger og sygehjælpere. Sygehjælpere bør ikke fratages disse møder på grund af arbejde uden det er absolut nødvendigt. De behøver dem og bør have glæde af dem.

Ved sådanne regulære måder vinder patienterne tillid til instituttet og føler sig mere hjemme. Og således beredes vejen for at sandhedens sæd kan slå rod i hjerterne. Disse møder interesserer især dem som bekender sig at være kristne og gør gode indtryk på dem som ikke bekender sig som sådan. Gensidig tillid forøges for hverandre og fordomme svækkes og i mange tilfælde forsvinder helt. Så er der en iver for at deltage i sabbatmøder. I Guds hus er der plads til at fortælle om vor overbevisning. Der kan prædikanten dvæle klart ved den nærværende sandheds væsentlige punkter og ved Kristi Ånd, i kærlighed og ømhed fremhæve hele nødvendigheden for lydighed mod alle Guds forlangender og lade sandheden overbevise hjerterne.

Jeg fik vist at et større arbejde kunne udrettes hvis der var læger af det rette karakteraftryk som havde den rigtige dannelse og en

gennemgribende forståelse for enhver del af lægearbejdet. Lægerne burde have en stor del tålmodighed, overbærenhed, og venlighed; for de behøver disse egenskaber for at behandle lidende personer, som har syge legemer og mange af dem er syge i både legeme og sind. Det er ikke en let sag at finde den rette gruppe mænd og kvinder, som er egnede for dette sted og som vil arbejde harmonisk, nidkært og uselvisk til lidendes gavn. Der mangler mennesker på Institutet som har gudsfrygt for sig og som kan hjælpe syge mennesker og holde helsereformen fremtrædende ud fra et religiøst ståsted.

[168]

Dem som involverer sig i dette arbejde bør helliges til Gud og ikke gøre det til deres eneste mål at blot afhjælpe legemet for sygdomme og på den måde arbejde ud fra populære lægers ståsted, men være åndelige fædre, der tjener syge mennesker og viser den synds-syge sjæl for det aldrig-svigtende lægemiddel, Frelseren som døde for dem. Dem som er svækkede af sygdomme lider i mere end en forstand. De kan udholde legemlig smerte langt bedre end de kan udholde mentale lidelser. Mange har en vanrygtet samvittighed og kan kun nås ved bibelreligionens grundsætninger.

Når den stakkels, lidende lamme bringes til Frelseren, synes sagens karakter ikke at kunne forsinkes et øjeblik, for opløsningen i legemet var allerede i gang. Når dem som bar ham i hans seng så at de ikke kunne komme direkte frem for Kristi nærhed, rev de straks et åbent hul i taget og lod sengen, hvorpå den lamme lå, gå ned. Vor Frelser så og forstod helt hans situation. Han vidste også at denne stakkels mand havde en sygdom i sjælen der var langt mere fortrædelig end legemlige lidelser. Han vidste at den største byrde han havde båret var på grund af synder. Folkehoben ventede med næsten åndeløs ud tavshed for at se hvordan Kristus ville klare situationen, der tilsyneladende så håbløs og han var overrasket over at høre ordene fra hans læber: »Vær frimodig, søn, dine synder forlades dig.«

Disse var de de dyrebareste ord der kunne falde i den syges øre, for syndsbyrden havde ligget så tungt på ham at han ikke kunne finde den mindste hjælp. Kristus løfter den byrde der har presset han så tungt: »Vær frimodig,« jeg, din frelser, kom for at tilgive synder. Hvor hurtigt ændrede den lidende ansigt sig ikke! Håb tager pladsen for mørk fortvivlelse og fred og glæde tager plads for lidendes tvivl og upåvirkelig mørke. Sindet genoprettes til fred og lykke, det liden-

[169]

de legeme kan nu nås. Dernæst lyder det fra de guddommelige læber. »Dine synder forlades dig.« »Stå op og gå?« I bestræbelserne på at adlyde den vilje, hvorved de livløse, blodløse arme er opildnet; vil en sund strøm af blod gennem årerne komme til at flyde; de blygrå farver i hans kød forsvinder og det sunde rødlige skær kommer frem. De læber der i årevis har afvist at adlyde viljen opildnes til liv og den helbredte lamme griber sin seng og går gennem forsamlingen til sit hjem og lovpriser Gud.

Dette tilfælde er til vor lærdom. Læger som har held med at behandle syge burde vide hvordan et sygeligt sind skal behandles. De kan have en kraftfuldt indflydelse for det gode hvis de gør Gud til deres tillid. Nogle patienter må gennemgå smerte før man kan nå deres sind. Efter at lindring er kommet til legemet, kan lægen ofte bedre arbejde med sindet og hjertet vil være mere modtagelig for sandhedens påvirkning. De som er knyttet til Helseinstituttet er i fare for at miste det mål af syne som syvende-dags adventisterne satte og kan komme til at arbejde ud fra den verdsliges ståsted og gøre andre institutioner til mønster.

[170] Helseinstituttet blev ikke givet til os i den hensigt at tjene penge, selvom penge er ret nødvendige for at drive institutionen. Sparsommelighed bør alle udvise i brugen af midler, så penge ikke bruges unødigt. Men der bør være tilstrækkelige midler til at investere i alle de nødvendige bekvemmeligheder som vil gøre sygehjælperes og især lægers arbejde så let som muligt. Og instituttets ledere bør hjælpe sig selv i enhver henseende og give patienterne en succesrig behandling.

Patienter bør behandles med den største forståelse og ømhed. Og dog bør læger stå fast og ikke lade sig befale af patienterne når de behandler syge. Fasthed fra lægernes side er nødvendig for patienternes gode. Men fasthed bør blandes med høflighed. Ingen læge eller sygehjælper bør kæmpe med en patient, eller bruge hårde, opirrende ord, eller endda ikke særlig venlige ord, hvor provokerende patienten end kan være.

Et af vor Helseinstituts store mål er at lede synds-syge sjæle til den Store Læge, den sande helbredelseskilde og henlede deres opmærksomhed til nødvendigheden for fornyelse ud fra et religiøst ståsted, så de ikke længere kan overtræde Guds lov ved syndig eftergivenhed. Hvis patienters moralske fornemmelse kan vækkes og de

kan se at de synder mod deres Skaber ved at bringe sygdomme over sig selv og ved at give efter for appetitten og fornedrende lidenskaber, vil de, når forlader Helseinstituttet, ikke lægge disse principper bag sig, men tage dem med sig og være ægte helsereformatorer der hjemme. Hvis den moralske fornemmelse vækkes, vil patienterne have en beslutsomhed for at gennem deres samvittighedsoverbevisning; og hvis de ser sandheden vil de adlyde den. De vil have en sand, ædel uafhængighed til at praktisere sandheder som de bifalder. Og hvis sindet har fred med Gud, vil de legemlige betingelser være mere gunstig.

Det største ansvar påhviler Battle Creek menigheden for at efterleve og vandre i lyset og for at bevare sin enkelhed og adskillelse fra verden, så deres indflydelse med overbevisende kraft kan tale sandheden for fremmede der kommer til vore møder. Hvis Battle Creek menigheden er et livløst legeme, fyldt med stolthed, ophøjet over sand gudsfrygts enkelhed og hælder til verden, vil dets indflydelse sprede bort fra Kristus og fjerne kraften fra de højtideligste og afgørende bibelsandheder. Denne menigheds medlemmer har anledning til at få nytte af Helseinstituttets lægers lektioner. De kan få oplysning om helsereformens store formål hvis de ønsker det. Men menigheden i Battle Creek, som gør store sandhedsbekendelser, er langt bagefter andre menigheder som ikke er blevet velsignet med de fordele den havde. Menighedens forsømmelse at efterleve det lys som den har fra helsereformen er en afskrækkelse for Helseinstituttets læger og venner. Hvis menigheden vil vise større interesse for de reformer som Gud selv har givet dem for at gøre dem egnede til hans komme, vil deres indflydelse være ti gange større end hvad den er nu.

[171]

Mange som bekender sig til at tro *Vidnesbyrdene* forsømmer det lys de har fået. Klædereformen tager nogle med stor ligegyldighed og af andre med foragt, fordi der er et kors knyttet til den. Jeg takker Gud for dette kors. Det er lige hvad vi behøver for at udskille Guds lovlydige folk fra verden. Klædereformen er det for os som blå farvebånd var for det gamle Israel. De stolte og dem som ikke har kærlighed den hellige sandhed, der adskiller dem fra verden, vil vise det ved deres gerning. Gud har i sin forudseenhed givet os lys over helsereformen, så vi kan forstå den i alle dens afskygninger, følge

det lys den giver og ved at sætte os i ret forbindelse med livet kan vi være sunde så vi kan ære Gud og være til velsignelse for andre.

[172] [Menigheden i Battle Creek har i almindelighed ikke støttet Helseinstituttet med sit eksempel. De enkelte medlemmer har ikke sat pris på helsereformens principper og de har ikke gennemført dem i deres familier. De sygdomme som har ramt mange familier i Battle Creek, kunne have været undgået, om de havde fulgt det lys som Gud har givet dem. Ligesom det gamle Israel har de foragtet lyset og de har ikke forstået hvor nødvendig det er at holde appetitten i tømme. Israels folk ville have kød og de sagde akkurat det samme som mange siger i dag, at de vil dø hvis de ikke får kød. Gud gav det oprørske Israel kød, men hans forbandelse fulgte med det. Tusinder af Israels børn døde mens de endnu havde eftertragtede kød mellem tænderne. Vi har det gamle Israel som eksempel til skræk og advarsel om at vi ikke må gøre de samme fejl som de gjorde. Historien om deres vantro og oprør er skrevet ned som en speciel advarsel til os. Vi må ikke følge deres eksempel i at knurre mod Guds krav. Hvordan kan vi vise en sådan ligegyldighed og fortsætte med at gå vore egne veje? Skal vi følge vore egne øjnes lyst og gå længere og længere bort fra Gud akkurat som hebræerne gjorde? Gud kan ikke gøre store ting for sit folk i dag på grund af deres hårde hjerte og syndige vantro.

Gud gør ikke forskel på folk. Men i alle generationer tager han sig af dem som frygter Herren og gør det som er ret. De som i vantro knurrer og gør oprør, kan ikke nyde Guds velbehag og de kan ikke få de specielle velsignelser som han har lovet dem som elsker sandheden og vandrer i den. De som har lyset, men foragter Guds krav, vil finde at velsignelserne bliver forvandlet til forbandelser for dem og nøden vil blive forvandlet til straffedomme. Gud vil at vi skal lære ydmyghed når vi læser historien om det gamle Israel. Dette folk som var Guds specielle og særprægede folk, ødelagde sig selv ved at gå sine egne veje. *Råd og vink* side 303-304]

[Bibelens religion er ikke skadelig for legemets eller sindets sundhed. Guds Ånds indflydelse er den allerbedste medicin, en syg mand eller kvinde kan få. Himmelen er sundhed helt igennem og jo dybere forståelse dem troende syge har af de himmelske indflydelser, desto sikre vil den pågældendes helbredelse være.] Ved nogle andre helseinstitutter ansporer de til fornøjelser, leg og dans for at blive

opildnet, men er bange for følgerne af religion. Dr. Jackson's teori i dette er ikke kun fejlagtig men farlig. Alligevel har han talt om dette sådan, at der blev givet agt på ham, at patienter blev forført til at tro at deres helbredelse afhænger af om de tror så lidt som muligt på Gud og Himlen. Det er sandt at der er dårligt afbalancerede personer som forestiller sig at de er meget religiøse og som påtvinger sig selv faste og bøn til skade for deres sundhed. Disse sjæle lader sig selv bedrage. Gud har ikke forlangt dette af dem. De har en farisæisk retfærdighedsfornemmelse, som ikke udspringer fra Kristus, men fra dem selv. De stoler på deres egen gode gerninger for at få frelse og søger efter at købe himlen ved deres egne fortjenstfulde gerninger i stedet for at stole, som enhver synder bør, kun på en korsfæstet og oprejst Frelsers fortjenester. Kristus og sand gudsfrygt vil, i dag og for evigt være legemets sundhed og sjælens styrke. [*Vejl f menigh* bd. 1 side 152]

[173]

Den sky der har ligget over vort Helseinstitut er borte og Guds velsignelse har været med de anstrengelser der er gjort for at sætte det på ret grund og for at rette deres fejl som uretmæssigt har bragt stor forvirring over den og vanrygt over alle dets venner.

Dem som har bidraget til Instituttets godgørende formål, eller delt ud af deres egne kamre, har gjort en ædel handling og vil få en løn. Alle dem som ikke har givet en bevilling og som kan gøre det, bør, ved første lejlighed, give alt eller en del, ligesom de fleste af aktionærerne har gjort. Alle, især dem som ikke har gjort det endnu, bør købe aktier i instituttet, efterhånden som instituttet vokser og det bliver påkrævet.

Jeg så at der var en masse overskudmidler blandt vore folk, en del som burde sættes i Helseinstituttet. Jeg så også at der var mange værdigt trængende blandt vore folk som er syge og lider og som har set hen mod Instituttet efter hjælp, men som ikke kan betale den reelle pris for kost, behandling osv. Instituttet har kæmpet hårdt med gæld de sidste tre år og kan ikke behandle patienter i noget betragteligt omfang uden fuld betaling. Det ville behage Gud at alle dem af vore folk som kan rundhåndet købe aktier i Helseinstituttet så det kan hjælpe Guds ydmyge og værdigt trængende. I forbindelse med dette så jeg at Kristus identificerer sig med den lidende menneskehed og at det vi har som privilegium at gøre for selv de mindste børn, som han kalder sine brødre, gør vi for Guds søn.

[174]

»Da skal Kongen sige til dem ved sin højre side: »Kom hid, min Faders velsignede! arv det rige, som har været jer beredt, fra verdens grundvold blev lagt. Thi jeg var sulten og I gav mig at spise; jeg var tørstig og I gav mig at drikke; jeg var fremmed og I tog jer af mig; jeg var nøgen og I gav mig klæder; jeg var syg og I så til mig; jeg var i fængsel og I besøgte mig.« Da skal de retfærdige svare ham og sige: »Herre! når så vi dig sulten og gav dig mad, eller tørstig og gav dig at drikke? Når så vi dig fremmed og tog os af dig, eller nøgen og gav dig klæder? Når så vi dig syg eller i fængsel og besøgte dig?« Og Kongen skal svare og sige til dem: »Sandelig siger jeg eder: hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig.« Da skal han sige til dem ved den venstre side: »Gå bort fra mig, I forbandede! til den evige ild, som er beredt Djævelen og hans engle. Thi jeg var sulten og I gav mig ikke at spise; jeg var tørstig og I gav mig ikke at drikke; jeg var fremmed og I tog jer ikke af mig; jeg var nøgen og I gav mig ingen klæder; jeg var syg og i fængsel og I så ikke til mig.« Da skal også de svare og sige: »Herre! når så vi dig sulten eller tørstig eller fremmed eller nøgen eller syg eller i fængsel uden at tjene dig?« Da skal han svare dem og sige: »Sandelig siger jeg eder: hvad I ikke har gjort imod en af de mindste der, har I heller ikke gjort imod mig.« Og disse skal gå bort til evig straf, men de retfærdige til evigt liv.«

[175] At oprejse Helseinstituttet fra dets dårlige tilstand i efteråret 1869 til det nuværende, velstående og håbefulde stade har krævet ofre og anstrengelser som dets venner kun ved lidt om. Den gang havde det en gæld på tretten tusinde dollars og havde kun otte betalende patienter. Og hvad værre var, de tidligere lederes kurs har været så streng at dets venner mistede modet for at give midler og lette gælden eller været ved at anbefale de syge at støtte Instituttet. Det var på dette nedslående punkt at min mand besluttede at Instituttets ejendomme måtte sælges for at betale gæld og overskuddet kunne, efter at have betalt gælden, gives tilbage til aktiehaverne efter de aktier de havde. Men en morgen, da vi bad ved familiealteret, kom Guds Ånd over ham idet han bad for guddommelig vejledning i sager angående Instituttet og han udbrød, med bøjede knæ: »Herren vil hævde og forsvare hvert ord han har talt gennem synet om Helseinstituttet og han vil oprejses det fra sit lave stade og give det ære og glans.«

Fra det tidspunkt tog vi for alvor vare på arbejdet og har arbejdet side om side med Instituttet for at modvirke egenkærlige menneskers indflydelse der havde bragt det i så mange vanskeligheder. Vi havde givet af vore midler og således givet et eksempel for andre. Alle dem som var tilknyttet Instituttet har vi opmuntret til sparsommelighed og flid og har tilskyndet at læger og sygehjælpere arbejder hårdt for lille løn indtil Instituttet igen vækker vore folks tillid. Vi har frembåret et tydeligt vidnesbyrd mod selvished hos dem, der er knyttet til Instituttet og har rådført og irttesat fejl. Vi vidste at Helseinstituttet ikke ville få fremgang hvis Herrens velsignelse ikke hvilede over det. Hvis hans velsignelse var med det, ville sagens venner have tillid til at det var Guds værk og ville føle sig sikker ved at skænke det midler og gøre det til en levende virksomhed, så det kan udrette Guds plan.

Lægerne og nogle af sygehjælperne gik til arbejdet i alvor. De arbejdede hårdt under stor modløshed. Dr. Ginley, Chamberlain og Lamson arbejdede med alvor og kraft, for en lille løn, for at opbygge denne nedsunkne institution. Og, tak Gud for at oprindelige gæld er væk. og store tiltag for patienternes boliger er gjort og betalt. Omdelingen af *Helsereformen* som er grundlaget for Instituttet, er blevet opdoblet og det bliver et levende tidsskrift. Tilliden til Instituttet er oprejst til fulde hos de fleste af vore folk og der har hele året igennem været næsten lige så mange patienter som der kunne være og blevet behandlet ordentligt af vore læger.

[176]

Det er dybt beklageligt at Instituttets første ledere næsten overvældede sig i gæld og modløshed. Men det finansielle tab som aktiehaverne har mærket og beklaget har været lille i sammenligning med det hårde arbejde, forvirring og bekymring som min mand og jeg har haft uden at betale og som læger og sygehjælpere har båret for lille løn. Vi har købt aktier i Instituttet for femten hundrede dollars, som er »øremærket,« men som er lidt i forhold til den byrde som vi måtte slæbe på grund af tidligere ledes ubesindighed. Men da Instituttet nu står højere i omdømme og efterspørgsel end nogen sinde før og da ejendommene er mere værdifulde end alle pengene der er blevet investeret og idet tidligere fejl er blevet rettet, har dem som har mistet deres tillid ingen undskyldning for fordomme. Og hvis de stadig viser mangel på interesse, vil det være fordi de vælger at have fordomme fremfor at styres af fornuften.

I Guds forsyn har bror A næret interesse og givet kræfter til Helseinstituttet. Han har en uselvsk interesse for at fremhjelpe Instituttets interesser og har ikke sparet sig selv eller begunstiget sig selv. Hvis han stoler på Gud og gør ham til sin styrke og rådgiver kan han være til velsignelse for læger, sygehjælpere og patienter. Han interesserer sig for alt i forbindelse med Instituttet og har været en velsignelse for andre og båret byrder med glæde som der hverken var få af eller var lette. Han har velsignet andre og disse velsignelser vil igen kaste sig tilbage til ham.

[177] Men bror A er i fare for at påtage sig byrder som andre kan og burde bære. Han bør ikke slide sig selv ned ved at gøre ting for andre, hvis tid er mindre dyrebar, kan gøre. han bør arbejde som direktør og tilsynshavende. Han bør bevare sin styrke, som han med sin erfarne dømmekraft kan lede andre med. Dette er nødvendigt for at han kan fastholde en indflydelsesrig stilling i instituttet. Den erfaring han har med at undervise i visdom og økonomi er dyrebar. Men han skal passe på ikke at forsømme sin familie for meget fra og blive for optaget af Instituttet og påtage sig for mange byrder, som min mand har gjort. Min mands interesse for Helseinstituttet, Forlagsselskabet og sagen i almindelighed var så stor at han brød ned og har været tvunget til at trække sig ud af arbejdet for en tid, hvis han havde arbejdet mindre for disse institutioner og givet sin opmærksomhed til sin familie, ville han ikke konstant være spændt i een retning og ville have bevaret sin styrke til at fortsætte hans arbejde uden disse afbrydelser. Bror A er manden til dette sted. Men han bør ikke gøre lige så meget som min mand har gjort også hvis tingene ikke er i en så god orden som de ville være om han havde helliget alle sine kræfter til dem. Gud forlanger hverken af min mand eller bror A at de skal undvære familiesamværet og adskille sig fra hjem og familie, ikke engang når det gælder disse betydningsfulde institutioner.

I løbet af de sidste tre eller fire år har adskillige vist interesse for Helseinstituttet og har gjort bestræbelser for at sætte det i bedre stand. Men nogle har manglet skapsindighed og erfaring. Lige så længe som Bror A gør en uselvsk del og holder sig til Gud, vil Gud være hans hjælper og hans rådgiver.

Lægerne på Helseinstituttet bør ikke føle sig tvunget til at gøre det arbejde som sygehjælpere gør. De bør ikke varte op i baderummet

eller i motionsrummet, bruge deres livskraft på noget andre kan gøre. Der bør ikke være mangel på hjælpere til at pleje den syge og til at våge over de svage som behøver overvågning. Lægerne bør spare på deres styrke for at kunne udføre deres professionelle opgaver med held. De bør fortælle andre hvordan de skal gøre det. Hvis der er en mangel på dem som de kan betro disse ting til, bør der beskæftiges og oplæres rette personer til disse ting og de skal have deres løn derefter.

[178]

Ingen bør ansættes som arbejdsfolk men dem som vil arbejde uegennyttigt i Instituttets interesse kan gøre det og disse bør betales godt for deres tjeneste. Der bør være en tilstrækkelig styrke, især under sommerens sygesæson, så at ingen behøver at overarbejde. Helseinstituttet har overvundet sin knibe; og læger og sygehjælpere bør ikke tvinges til at arbejde hårdere og lide sådanne afsavn som da instituttet var i så stor knibe på grund af upålidelige mennesker, som næsten fik det til at gå til grunde.

Jeg fik vist at vor Instituts læger burde være troens og åndens mænd og kvinder. De bør kunne stole på Gud. Der er mange som kommer til Instituttet og som, ved deres egen syndige eftergivenhed, har pådraget sig sygdomme af næsten enhver art. Denne klasse fortjener ikke den forståelse som de ofte forlanger. Og det er smerteligt for læger at bruge tid og styrke på denne klasse som er fornedret fysisk, mentalt og moralsk. Men der er en klasse som i deres levevis, i uvidenhed har overtrådt naturens love. De har arbejdet umådeholdent og har spist umådeholdent, fordi det var deres vane. Nogle har fået mange forskellige ting fra mange læger, men er ikke blevet bedre, men bestemt værre. Til sidst er de revet ud af deres hverv, fra selskab og fra deres familier; og som deres sidste udvej kommer de til Helseinstituttet med et svagt håb om at de kan finde lindring. Denne gruppe behøver forståelse. De bør behandles med største omhu og der bør gøres noget for at afklare deres forståelse for deres krops love, så de ikke længere overtræder dem. De må beherske sig selv og derved undgår lidelser og sygdomme, straffen for naturens overtrådte lov.

Dr. B er ikke den bedst egnede til at udfylde stillingen som læge ved Instituttet. Han ser mænd og kvinder der er ødelagt i deres legemsbeskaffenhed, som er svage mentalt og moralsk og han tror det er spildt tid at behandle sådanne tilfælde. Sådan kan det være i

[179] mange tilfælde. Men han bør ikke miste modet og væmmes ved syge og lidende patienter. Han bør ikke miste sin medlidenhed, forståelse og tålmodighed og føle at hans liv bruges dårligt når han gør noget for dem som aldrig kan påskønne det arbejde der lægges i dem og som ikke vil bruge deres styrke, hvis de får den igen, til at gavne samfundet, men vil udøve dem samme selvtilfredsstillende kurs som da de mistede sundheden. Dr. B bør ikke blive træt og modløs. Han bør tænke på at Kristus, som kom i direkte kontakt med den lidende menneskehed. Selvom den plagede, i mange tilfælde, havde bragt sygdommene over sig selv på grund af deres syndige vej og overtrådte naturlove, ynkedes Jesus over deres svaghed og da de kom til ham med de mest modbydelige sygdomme, holdt han sig ikke borte af frygt for at blive smittet; han rørte ved den og bad sygdommen om at vige tilbage.

»Og da han gik ind i en landsby, mødte han ti spedalske mænd; de blev stående langt fra ham og råbte og sagde: »Jesus, mester, forbarm dig over os!« Da han så dem, sagde han til dem: »Gå hen og lad jer syne af præsterne!« Og det skete, mens de gik derhen, blev de rensed. Men en af dem vendte tilbage, da han så, at han var helbredt og priste Gud med høj røst. Og han kastede sig ned på sit ansigt for hans fødder og takkede han; og det var en samaritaner. Da tog Jesus til orde og sagde: »Var der ikke ti der blev rensed? hvor er de ni? Var der ingen andre end denne fremmede, der vendte tilbage for at give Gud ære?« Og han sagde til ham: »Stå op, drag bort; din tro har frelst dig!«

Her er en lektie til os alle. Disse spedalske var så ødelagte af sygdomme at de var holdt væk fra samfundet så de ikke smitter andre. Disse begrænsninger havde de fået foreskrevet af myndighederne. Jesus kommer i deres synsfelt og i deres store lidelser råber de til ham som alene har kraft til at genoplive dem. Jesus påbyder dem at fremstille sig for præsterne. De har tro til at begynde med at gå der hen, de tror at Kristus har helbredt dem. Idet de går deres vej ser de at den frygtelige sygdom har forladt dem. Men kun en føler taknemmelighed, kun en føler dyb gæld til Kristus for denne store gerning der er gjort for ham. Denne vender tilbage og priser Gud og i stor ydmyghed falder ned for Kristi fødder, erkender med tak hvad han har gjort for ham. Og dette menneske var en fremmed, de andre var jøder.

[180]

For denne ene mands skyld, som ønskede at bruge sundhedens velsignelse rigtigt, helbredte Jesus alle ti. De ni gik uden at påskønne det arbejde der var gjort og tilregnede ingen tak til Jesus for hans arbejde.

Således vil Helseinstituttets læger få opmærksomhed om deres arbejde. Men lægerne burde også være tilfredse og glade, i deres arbejde for den lidende menneskehed, hvis blot en ud af tyve patienter, gør tager nytte af den behandling de har fået. Hvis et liv ud af ti reddes og en sjæl ud af et-hundrede frelses i Guds rige, vil alle i Instituttet blive tilbagebetalt for alle deres anstrengelser. Al deres iver og bekymring vil ikke være helt tabt. Hvis herlighedens Konge, Himlens Majestæt, arbejdede for lidende mennesker og kun få af dem værdsatte hans guddommelige hjælp, burde læger og sygehjælpere på Instituttet rødme af skam, hvis deres svage anstrengelser ikke påskønnes af alle og tilsyneladende ignoreres.

Jeg fik vist at de ni som ikke vendte tilbage for at ære Gud repræsenterede nogle sabbatsholdere som kom til Helseinstituttet som patienter. De får megen opmærksomhed og burde se lægernes bekymring og modløshed og burde være de sidste der giver dem unødige bekymringer og byrder. Dog må jeg med beklagelse sige at de patienter som ofte er sværest at styre på Helseinstituttet er dem af vor tro. De er friere til at beklage sig end nogen anden klasse. Verdslige og bekendende kristne fra andre samfund, påskønner mere de anstrengelser der gøres for deres helbredelse end mange sabbatsholdere gør. Og når de vender tilbage til deres hjem udøver de en indflydelse der mere til Helseinstituttet gunst end den sabbatsholdere udøver. Og nogle af dem som føler sig fri til at klage og drage Instituttets ledelse i tvivl, er dem som er blevet behandlet for reduceret pris. [181]

Dette har været meget nedslående for læger og sygehjælpere; men de bør huske på Kristus, deres store Forbillede og ikke blive trætte af gode gerninger. Hvis en blandt mange er taknemmelige og har den rette indflydelse, bør de takke Gud og fatte mod. Denne kan være en fremmed og spørgsmålet rejser sig: Hvor er de ni? Hvorfor giver alle sabbatsholderene ikke al deres interesse og støtte til fordel for Helseinstituttet? Nogle sabbatsholdere har vist så lidt interesse, at når de uden bekostning får behandling, taler de nedsættende til betalende patienter. Jeg ønsker at sådanne overvejer deres opførsel.

Herren betragter dem som han betragter de ni spedalske som ikke gik tilbage for at ære ham. Fremmede gør deres pligt og værdsætter det arbejde der gøres for deres helbredelse, medens disse påvirker dem som har forsøgt at gøre dem godt.

Dr. B må opelske høflighed og venlighed for at han ikke unødigt skal skade sine patienters følelser. Han er oprigtig og åbenhjertig, samvittighedsfuld og brændende for sagen. Han har en god forståelse over for sygdomme, men han burde have et bedre kendskab til hvordan man behandler syge. Med den kundskab han har mangler han selvdannelse, raffinerede måder og bør have mere velvalgte ord og illustrationer i hans tale over for gæsterne.

[182] Dr. B er meget følsom og har et hurtigt og impulsivt temperament. Han handler for meget over øjeblikkets situation. Han har gjort anstrengelser for at rette sin overilethed og for at overvinde hans ufuldkommenheder, men han har et endnu større arbejde at gøre. Hvis han ser tingene gå den gale vej er han for hurtig at fortælle de fejlende hvad han mener og han bruger ikke altid de mest passende ord til den anledning. Nogen gange støder han patienter så meget at de hader ham og forlader Instituttet med hårde følelser, til skade for både del selv og Instituttet. Det er sjældent det gør godt at tale på en kritiserende måde til patienter som er syge i legeme og sind. Men der er kun få af dem, som har færdedes i verdens kredse og som ser tingene fra en verdslig synsvinkel, der er parate til at antage kendsgerninger angående dem selv. Den klare sandhed siges ikke hver gang. Der er et egnet tidspunkt og anledning til at sige det når ordene ikke støder. Lægerne bør ikke overbebyrdes og deres nervesystem lammes, for den legemstilstand vil ikke være god for klare tanker, stabile nerver og en glad og lykkelig ånd. Dr. B har været begrænset for meget til Instituttet. Han burde have haft en forandring. Han burde af og til forlade Battle Creek og hvile og tage på besøg, ikke altid erhvervsbesøg, men besøge hvor han kan være fri og hvor han ikke behøver at bekymre sig for den syge.

Privilegiet at komme væk fra Helseinstituttet bør lejlighedsvis tilstås alle læger, i sær dem som bærer byrder og ansvar. Hvis der er sådan en knaphed på hjælp at arbejdet ikke kan blive gjort, bør der ydes mere hjælp. At have overbebyrdede læger og således uegnede til at udføre de opgaver deres hverv kræver, er en frygtelig ting. Det bør om muligt forhindres, for det er imod Instituttets interesser.

Lægerne bør have det godt. De må ikke blive syge af overarbejde eller af nogen uforstandighed fra deres side.

Jeg fik vist at Dr. B for let mister modet. Der vil altid være ting der driller, forvirrer og prøver lægers og sygehjælperes tålmod. De må være beredte for dette og ikke blive overildnede eller ude af balance. De må være rolige og velvillige hvad der end må hænde. De udøver en indflydelse som patienterne vil føre videre til de andre stater og som vil spejle igen til helseinstituttet for godt eller for ondt. De bør altid have for øje at de har med sygelige mænd og kvinder, syge i sindet, som ofte ser tingene i et fordrejet lys og stadig tror at de forstår tingene korrekt. Læger bør forstå at et bildt svar vender vreden. En vis taktik må anvendes på institutioner hvor syge behandles, for at styre de syge tanker og hjælpe den syge patient. Hvis læger kan forblive rolige i en storm af ubetænksomme, opildnede ord, hvis de kan beherske deres eget humør når de provokeres og skældes ud, er de i virkeligheden sejrherre. »Større end helt er sindig mand, større at styre sit sind end at tage en stad.« At holde selvet nede og bringe lidenskaberne under viljens kontrol, er den største sejer mænd og kvinder kan vidne.

[183]

Dr. B er ikke blind over for sit særlige temperament. Han ser sine fejl og når han mærker presset på sig er han tilbøjelig til at trække sig ud og så tilbage til slagmarken. Men ad denne vej vil han ikke vinde noget. Han er stillet der, hvor omgivelser og presset fra omstændighederne udvikler stærke karaktertræk hos ham. Råheden må væk fra disse kraktertræk, så han kan renses og højnes. Hvis han flygter fra kampen vil dette ikke fjerne hans karaktermangler. Løb han væk fra Instituttet, ville han ikke derved fjerne og overvinde manglerne i hans karakter. Han har et arbejde for sig der skal overvinde disse mangler hvis han vil være blandt dem som skal stå foran Guds trone, kommet der til gennem store prøvelser og har vasket deres karakterklæder og gjort dem vide i Lammets blod. Der er gjort tilvejebringelser så vi kan vaske. Kildevældet er beredt for en ubegrænset pris og byrden at vaske påhviler os, som er ufuldkomne for Gud. Herren har ikke til hensigt at fjerne disse snavsede pletter uden at vi gør noget for vor del. Vi må vaske vore klæder i Lammets blod. Vi må i tro tage vare på Kristi blods fortjenester og ved hans nåde og kraft kan vi få styrke til at overvinde vore fejl,

vor karakters ufuldkommenheder og komme sejrende ud, med rene klæder i Lammets blod.

[184] Dr. B burde dagligt forsøge at lægge til sin kundskab og opelske venlighed og en finere optræden. I hans tale over for patienterne er han for tilbøjelig til at være nede på et lavt plan, den har ikke en højnende indflydelse. Han bør have i tanke at han omgås alle slags mennesker og at de indtryk han giver vil udbrede sig til andre stater og vil kastes tilbage til Instituttet igen. Det er et vanskeligt arbejde at have at gøre med mænd og kvinder hvis sind såvel som legeme er syge. Der er brug for stor klogskab fra Instituttets læger for at helbrede legemet gennem sindet. Men få erkender den kraft at sindet har over legemet. En stor del af de sygdomme der kommer over mennesker har sin oprindelse fra sindet og kan kun kureres ved sindets helbredelse. Der er rigtig mange flere end vi forestiller os som er mentalt syge. Hjertesygdomme gør mange til dyspeptikere, for mentale besværligheder har en lammende indflydelse på fordøjelsesorganerne.

For at nå denne patientgruppe, må lægen have skarpsindighed, tålmod, venlighed og kærlighed. Et ømt, sygt hjerte, et modløst sind, behøver en mild behandling og det er gennem nænsom forståelse at denne slags mennesker kan helbredes. Læger bør først vinde deres tillid og så vise dem hen til den Læge der kurerer alt. Hvis deres tanker kan ledes hen mod Byrdebæreren og de kan have den tro at han vil interessere sig for dem, vil kuren for deres sygelige kroppe og sind være sikret.

[185] Andre helseinstitutioner ser med skinsyge øjne på Helseinstituttet i Battle Creek. De arbejder ud fra verdens ståsted, medens Helseinstituttets ledere arbejder ud fra et religiøst ståsted og anerkender Gud som deres ejer. De arbejder ikke selvvisk for midler alene, men for Kristi og menneskehedens skyld. De forsøger at gøre godt imod lidende mennesker, helbrede sygelige sind så vel som lidende legemer, ved at anvise invalider til Kristus, synderens Ven. De udelukker ikke religionen, men gør Gud til deres tillid og afhængighed. Den syge vises hen til Jesus. Efter at lægerne har gjort hvad de kan til den syges gode, beder de Gud om at arbejde sammen med deres bestræbelser og helbrede den lidende patient. Dette har han gjort i nogle tilfælde ved at besvare troens bøn. Og dette vil han fortsætte med hvis de er trofaste og stoler på ham. Helseinstituttet vil blive en

succes, for Gud understøtter det. Og hvis hans velsignelse er over Instituttet, vil det have fremgang og være middel til at gøre meget godt med. Andre institutioner er vidende om vort Instituts høje moral standard og religiøse påvirkning. De ser at dets ledere ikke tilskyndes af egenkærlige, verdslige principper og de er skinsyge over dets ledelsesform og førende indflydelse.

Bifald og ros en fare

BIFALD OG ROS EN FARE

[Det er blevet åbenbaret for mig, at der bør udvises stor forsigtighed, endog når det er påkrævet at løfte en byrde af nedtrykthed fra mænds og kvinders skuldre, for at de ikke skal komme til at stole på deres egen visdom og forsømme at sætte hele deres lid til Gud. Det er ikke ufarligt at rose mennesker eller at bedømme en Kristi tjeners dygtighed. På Guds dag vil mange, mange blive vejet på vægtskålen og fundet for lette som følge af ophøjelse. Jeg ønsker at advare brødre og søstre mod nogen sinde at smigre mennesker på grund af deres dygtighed; for de kan ikke tåle det. Jeget lader sig let ophøje og som følge deraf taber nogle deres ligevægt.

Jeg siger igen til mine brødre og søstre: Dersom I ønsker, at jeres sjæle skal være rene for alles blod, må I aldrig smigre, aldrig rose arme dødelige menneskers bestræbelser, for det kan, komme til at betyde deres ødelæggelse. Det medfører fare, hvis vi ved vore ord og handlinger ophøjer en broder eller søster, uanset hvor ydmyg hans eller hendes færd tilsyneladende måtte være. Dersom de virkelig besidder den sagtmodige og ydmyge ånd, som Gud værdsætter så højt, så hjælp dem til at bevare den. Dette vil man ikke opnå ved at dadle dem, ej heller ved at undlade at påskønne deres sande værd på en passende måde. Men der er få, som kan tåle ros uden at tage skade.

[186] Nogle dygtige prædikanter, der nu forkynder den nærværende sandhed, synes om bifald. Ros stimulerer dem, ligesom et glas vin stimulerer drankeren. Anbring sådanne prædikanter, hvor de vil få en lille forsamling, der ikke giver løfte om nogen særlig spænding og som ikke opægger til nogen afgjort modstand, så vil de tabe deres interesse og iver og vise sig lige så slappe i arbejdet, som drankeren er, når han berøves sit glas. Sådanne mænd vil ikke kunne blive virkelig praktiske arbejdere, før de lærer at virke uden at måtte opstrammes ved bifald. *Vejl f menigh* bd. 1 side 267]

Arbejde for de fejlende

ARBEJDE FOR DE FEJLENDE

Brødrene C og D begik fejl i nogle ting i ledelsen af menighedsanliggender i Battle Creek. De handlede for meget efter dem selv og gjorde sig helt uafhængige af Gud. De gjorde ikke deres pligt da de ikke ledte menigheden til Gud, de levende vandes Udspring, hvorved de kunne dække deres mangler og stille deres sjæls sult. Helligåndens fornyende og helligende indflydelse som ville give fred og håb for den betrængte samvittighed og oprejser sundhed og lykke for sjælen, gøres ikke til det vigtigste. Det gode mål de havde for øje blev ikke opnået. Disse brødre har for megen kold kritik i sig når de undersøger personer som gerne vil være menighedsmedlemmer. At græde med de grædende og glæde sig med de glade var ikke i de tjenendes brødres hjerter som den skulle være.

[Kristus gjorde sig til eet med sit folk i deres trang. Deres behov og deres lidelser var også hans. Han siger: »Thi jeg var sulten og I gav mig at spise; jeg var tørstig og I gav mig at drikke; jeg var fremmed og I tog jer af mig; jeg var nøgen og I gav mig klæder jeg var syg og I så til mig; jeg var i fængsel og I besøgte mig.« Guds tjenere bør have ømme, medfølelse hjerter og en oprigtig kærlighed til dem, der følger Kristus. De bør åbenbare den dybe interesse, som Kristus viser i hyrdens omsorg for det fortabte får; de bør følge det eksempel, Kristus har givet og øve den samme medlidenhed og mildhed, den samme ømme, kærlige medynk, som han har vist os.

[187]

De store moralske kræfter i sjælen er tro, håb og kærlighed. Der-som disse er uvirksomme, kan en prædikant være aldrig så alvorlig og nidkær, hans gerning vil dog ikke blive antaget hos Gud og kan ikke føre til noget godt for menigheden. En Kristi tjener, som bringer det højtidelige budskab fra Gud til folket, bør altid øve ret, gerne vise kærlighed og vandre ydmygt med Gud. Kristi ånd i hjertet vil bøje enhver sjælens evne til at nære og vogte hans græsgangs hjord ligesom en trofast, sand hyrde. Kærlighed er den gyldne kæde, som binder troende hjerter til hinanden med venskabet, ømhedens og en

trofast standhaftigheds villige bånd og som binder sjælen til Gud. Der råder en afgjort mangel på kærlighed, medlidenhed og øm medynk blandt brødre. Kristi tjenere er for kolde og hjerteløse. Deres hjerter gløder ikke af øm medlidenhed og alvorlig kærlighed. Den reneste og mest ophøjede hengivenhed for Gud er den, der åbenbarer sig i de alvorligste ønsker og anstrengelser for at vinde sjæle for Kristus. Grunden til, at prædikanter, der forkynder den nærværende sandhed, ikke har større fremgang, er at de er mangelfulde, meget mangelfulde, når det gælder tro, håb og kærlighed. Møje og kamp, selvornægtelse og lønlige hjerteprøvelser er noget vi alle må møde og tåle. Vore synder vil volde os sorg og tårer og der vil altid være strid og årvågenhed blandet med anger og skam som følge af vore mangler.

[188] Lad ikke forkyndere af vor kære frelsers kors glemme deres erfaringer i disse ting; men lad dem stadig erindre, at de kun er mennesker, udsatte for at gøre fejl, underkastede de samme kår som deres brødre og at de, hvis de skal være til hjælp for deres brødre, må være ihærdige i deres bestræbelser for at gøre dem godt og have hjerter, som er fulde af medynk og kærlighed. De må nå deres brødres hjerter og hjælpe dem, hvor de er svage og mest trænger til hjælp. De, der arbejder i tale og undervisning, bør knuse deres egne hårde, stolte, vantro hjerter, dersom de ønsker at se det samme hos deres brødre. Kristus har gjort alt for os, fordi vi var Hjælpeløse; vi var bundne i mørkets, syndens og fortvivlelsens lænker og kunne derfor ikke gøre noget for os selv. Det er ved udøvelsen af tro, håb og kærlighed, vi kommer den fuldkomne helligheds ideal nærmere og nærmere. Vore brødre føler den samme store trang til hjælp, som vi har følt. Vi bør ikke bebyrde dem med unødigt dadel, men lade Kristi kærlighed tvinge os til at være medlidende og ømme, for at vi må kunne græde over de fejlende og dem, der har forladt Gud. Sjælen er af umådelig værdi. Dens værd kan kun beregnes efter den pris, der blev betalt for dens genløsning. Golgata! Golgata! Golgata! vil forklare sjælens sande værdi. *Vejl f menigh* bd. 1 side 268-269]

Sabbatsskolen

SABBATSSKOLEN

Sund guds frygt bør opelskes. Guds kraft kan udrette det for os som alverdens metoder ikke kan. udviklingen af kristen karakter afhænger helt af den nåde og styrke der kun findes hos Gud. Uden nådens kraft i hjertet, fremhjulpnet med vore anstrengelser vort arbejdes helligelse, vil vi ikke kunne redde vore egne sjæle og redde andres. Orden og system er yderst væsentlig, men ingen bør få det indtryk at disse vil gøre arbejdet uden at Guds nåde og kraft operer i sind og hjerte. Hjerte og kød vil ikke være med i ceremoniernes udførelse og i udførelsen af vore planer, hvis Guds kraft ikke indgyder og opmuntrer til udførelsen.

Sabbatsskolen i Battle Creek, blev gjort til det store tema for bror E Den optog unges tanker, medens andre religiøse opgaver blev forsømt. Ofte, ville lederen, et antal lærere og en hel del elever vende hjem for at hvile. De følte at deres byrde for den dag var til ende og at de ikke havde flere pligter. Når klokken lyder til gudstjenesten og folk forlader deres hjem for at gå til gudstjeneste, møder de en stor del af sabbatsskolen på vej hjem. Og hvor betydningsfuldt mødet end er, kunne en hel del af sabbatsskolens medlemmer ikke vække interesse for fornøjelsen at blive belært om vigtige bibelemner af prædikanten. Skønt mange af børnene ikke deltager i gudstjenesten, får dem som er til stede ikke glæde af de talte ord; for de føler at det er en tung byrde.

[189]

Der bør være disciplin og orden i vore sabbatsskoler. Børn som deltager i disse skoler bør værdsætte de privilegier de nyder og bør pålægges at overholde skolens regler. Og endnu større omhu bør udvises af forældrene for at se efter om deres børn har deres bibellektier med, for at se om de har forberedt sig. De bør lære deres bibellektier bedre end almindelige skolelektier. Hvis forældre og børn ikke ser nødvendigheden i dette, så skulle børnene hellere blive hjemme; for sabbatsskolen vil ikke vise sig som en velsignelse for dem. Forældre og børn burde arbejde sammen med formænd og

lærere og således give udtryk for at de værdsætter det arbejde der er lagt frem for dem. Forældre bør have en særlig interesse for religiøs opdragelse af deres børn, så de kan have et fuldstændigt kendskab til Skifterne.

Der er mange børn der siger der ikke er tid til at læse deres sabbatsskolelektier; men der er få som ikke kan finde tid til at læse deres lektier hvis de havde en interesse for dem. Nogle bruger tid på fornøjelser og ture; andre til unødigt pynt på deres klæder til udseende, dette opelsker stolthed og forfængelighed. De kostbare timer der således er ødslet bort er Guds tid, for dette må de aflægge et regnskab til ham. De timer som er brugt til unødigt besmykkelse, eller til fornøjelse og ørkesløs diskussion, vil, enhver gerning, blive brugt i domsøjemed.

[190]

Medarbejdere på kontoret

MEDARBEJDERE PÅ KONTORET

Dem på kontoret der bekender sig til at tro sandheden bør vise sandhedens magt i deres liv og bevise at de arbejder fremad og opad fra princippets basis. De bør forme deres liv og karakter efter det fuldkomne Forbillede. Hvis alle ser med et skarpsindigt blik på evighedens enorme virkelighed, hvilken rædsel af domfølelser ville da ikke gribe nogle på kontoret som nu er i tilsyneladende ligegyldighed, selvom de ikke er nær på evighedens dramaer. Mange advarsler er blevet givet og hjem søgt med intense følelser og alvorlige bønner og det hele er blevet nøje noteret i Himlen, for at afstemme hver persons regnskab på domsdagen. Kristi utrættelige kærlighed har fulgt dem som involverer sig i hans arbejde på kontoret. Gud har fulgt dem med velsignelser og bønner. alligevel hader han de synder og den upålidelighed der klamrer sig til dem som spedalskhed. De dybe højtidelige sandheder som dem på kontoret har det privilegium at lytte til bør gribe deres forståelse og lede dem til en høj erkendelse af det lys Gud har givet dem. Hvis de vil vandre i lyset, vil det forskønne og forædle deres liv sammen med himmelens eget smykke, renhed og sand godhed.

En vej har åbnet sig for enhver på kontoret til at, af hjertet, engagere sig i Kristi gerning og det sjælevindende arbejde. Kristus forlod himlen og sin faders skød for at komme til en venneløs, fortabt verden for at frelse dem som vil frelses. Han forviste sig selv fra sin Fader og udskiftede rene engles selskab med faldne menneskers, der alle var besmittede med synd. Med sorg og forbavselse, var Kristus vidne til den kulde, ligegyldighed og forsømmelse, hvormed hans bekendende efterfølgere på kontoret behandlede lyset og advarselsbudskaberne og af den kærlighed han har givet dem. Kristus har sørget for livets brød og vand til alle som hungrer og tørster.

Herren forlanger at alle på kontoret skal arbejde ud fra høje motiver. I hans eget liv, har Kristus givet dem et eksempel. Alle bør arbejde med interesse, helligelse og tro for sjæles frelse. Hvis alle på

[191]

kontoret ville arbejde med uselviske hensigter, erkende arbejdets hellighed, ville Guds velsignelse hvile over dem. Hvis alle med glæde havde taget deres forskellige byrder op, ville træthed og rådvildhed ikke ramme min mand så hårdt.

Hvor få alvorlige bønner er der ikke blevet sendt op til Gud for dem som arbejder på kontoret og som ikke helt er helligede sandheden! Hvem har følt værdien for sjæle Kristus døde for? Hvem har været medarbejdere i Herrens vingård? Jeg så at engle var bedrøvede over den helt tossede måde som bekendene Kristi efterfølgere behandlede de hellige ting på kontoret på. Nogle har ingen større fornemmelse for arbejdets hellighed end de har for almindeligt arbejde. Gud kræver nu at de frugtesløse, besværlige mennesker på jorden skal hellige sig selv til ham og centrere deres hengivenhed og håb om ham.

Herren vil have at alle der er tilknyttet kontoret skal være opsynsmænd og byrdebærere. Hvis de søger fornøjelser, hvis de ikke udøver selvfornægtelse, er de ikke egnede til at være på kontoret. Medarbejderne på kontoret bør føle at det er et helligt sted, når de går ind, et sted hvor Guds arbejde bliver udført i udbringelsen af en sandhed som vil afgøre sjæles skæbne. Dette føles eller erkendes ikke som det burde. Der er samtale i sætterafdelingen som spreder tankerne fra arbejdet. Kontoret er ikke et sted for snak, indlaidenhed eller for egenkærlighedens fornøjelser. Alle bør føle at de gør et arbejde for Gud. Han som sigter alle motiver og læser alle hjerter forsøger og prøver og sigter sit folk, især dem som har lys og kendskab og som er involveret i det hellige arbejde. Gud er en hjerteopsøger og tøjlestyrer og vil ikke godtage mindre end fuld overgivelse til arbejdet og indvielse til ham selv. Alle på kontoret burde tage deres daglige pligter som om Gud var til stede. De bør ikke være tilfredse med at kun gøre så meget, så de kun arbejder for deres løn; men alle bør arbejde på alle steder hvor de bedst kan hjælpe. Under bror Whites fravær var der nogle, som var trofaste; men der er også nogle som kun er øjets tjenere. Hvis alle på kontoret som bekender sig til at være Kristi efterfølgere har været trofaste i udførelsen af opgaverne på kontoret, ville der komme en stor forandring til det bedre. Unge mænd og unge kvinder har været for optaget i hinandens selskab, snak, spøg og skæmt at Guds engle er blevet fordrevet fra kontoret.

[192]

Marcus Lichtenstein var en af de gudfrygtige unge; men han så så lidt religiøs principfasthed hos dem i menigheden og hos dem på kontoret at han blev forvirret, ulykkelig og fik væmmelser. Han blev stødt over de bekendende lovholderes samvittighed over for sabbatshelligholdelsen. Marcus havde en ophøjet agtelse for arbejdet på kontoret; men forfængeligheden, pjanken og manglen på principfasthed stødte ham. Gud har oprejst ham og i sin forudseenhed sat ham i forbindelse med sit arbejde på kontoret. Men der kender nogle som arbejder på kontoret så lidt til Guds tanker og vilje, at de betragter arbejdet for Marcus omvendelse fra jødedommen som særligt vigtigt. Hans værdifuldhed påskønnes ikke. Han følte ofte smerte over F og andres opførsel på kontoret; og selvom han forsøgte at irettesætte dem, blev hans ord modtaget med foragt og han skulle ikke vove at lære dem. Hans manglende sprogfærdighed gav nogle anledning til spøg og fornøjelser.

Marcus var dybt bekymret for F, men han kunne ikke se hvordan han kunne hjælpe ham. Marcus ville aldrig have forladt kontoret hvis de unge mænd havde været oprigtige i deres bekendelse. Hvis han gør troens skibbrud, vil hans blod helt sikkert findes på de unges klædekanter som bekender sig til Kristus, men som, ved deres gerninger, deres ord og deres opførsel, tydelig angiver at de ikke er af Kristus, men af verden. Denne yderst beklaglige forsømmelse, ligegyldighed og upålidelighed, må ophøre; en gennemgribende og stadig forandring må finde sted på kontoret, eller dem som havde så meget lys og så store privilegier bør vises bort og andre kan få deres pladser, selv ikke-troende kan få deres pladser. Det er en frygtelig ting at være selvbedraget. Pegende på kontoret sagde englen: »Hvis jeres retfærdighed ikke overgår de skriftkloges og farisæernes, kommer I slet ikke ind i Himmeriget.« En bekendelse er ikke nok. Der må indvæves et arbejde i sjælen og føres ud i livet.

Kristi kærlighed når ned til jordens elendighed og smertes dybder, ellers vil den ikke kunne imødekomme den største synders sag. Den rækker også hen til den evige trone, ellers kunne mennesket ikke løftes ud at sin nedværdigende tilstand og så kunne vor nød ikke imødekommes, vore ønsker kunne ikke indfries. Kristus har ført vejen fra jorden til himlen. Han danner den forbindende kæde mellem de to verdener. Han bringer Guds kærlighed og ydmygelse til mennesket og bringer mennesket op ved hans fortjenester så det

[193]

når sammen med Guds forsoning. Kristus er vejen, sandheden og livet. Det er et stort arbejde at følge med, skridt for skridt, smerteligt og langsomt, fremad og opad på renhedens og hellighedens sti. Men Kristus har gjort store tilvejebringelser for at indgyde nyt liv og guddommelig styrke i ethvert skridt fremad mod det guddommelige liv. Dette er den kundskab og erfaring som hænderne på kontoret ikke har og som de må have, ellers vil de dagligt bringe skam over Kristi sag.

Bror G gør en fejltagelse i sit liv. Han værdsætter sig selv for højt. Han er ikke begyndt at bygge på den rette vej og gøre lykke i livet. Han begynder oppe fra toppen, men grunden er ikke lagt. Grunden må lægges neden under og så kan opbyggelsen gå derop ad. Han behøver en disciplin og erfaring i livets hverdagspligter som videnskaben ikke giver; hele hans uddannelse vil ikke give ham tilstrækkelig fysisk aktivitet til at hærdes for livets strabadser.

[194] Ud fra det der er blevet vist mig, bør der være en omhyggelig hjælpsomhed på kontoret. De unge og uprøvede og uindviede bør ikke sættes der, for de udsættes for fristelser og har ikke en fast karakter. Dem som har formet deres karakter, som har faste principper og som har Guds sandhed i hjertet vil ikke blive en stadig kilde til bekymring og ængstelse, men snarere en hjælp og velsignelse. Forlagskontoret er i en vis udstrækning i stand til at finde gode hjælpere, nogen som er dygtige og er principfaste. Og menigheden bør, for deres del, ikke udnytte dem, som kommer til kontoret for at arbejde og lære deres erhverv. Der er stillinger hvor nogle bedre kan tjene penge end på kontoret, men de kan aldrig finde en position der er mere betydningsfuld, mere ærefuld, eller mere ophøjet end Guds arbejde på kontoret. Dem som arbejder trofast og uselvvisk vil blive belønnet. For der beredes en herlighedens krone, der sammenlignet med al jordisk ære og fornøjelser er som småt støv og kan ikke sammenlignes. Især vil de velsignes som har været trofaste over for Gud i at overvåge andres åndelige krigsførelse på kontoret. Pengegriskhed og timelige interesser, bliver i sammenligning med dette, ligegyldigt. På en vægt er guld kun støv, på en anden er mennesket af en sådan værdi at ære, rigdomme og herlighed er blevet opofret af Guds Søn som løsesum for syndens trældomsåg og håbløs fortvivelse. Sjælen er af ubegrænset værdi og kræver den største opmærksomhed. Hvert menneske i dette kontrorembede som frygter

Gud bør aflægge barnlighed og nyttesløse ting og med, god moral, stå oprejst i sin mandoms værdighed og afvise lave fortroligheder, alligevel binde hjerte til hjerte i kristen interessens og kærligheds bånd. Hjerter længtes inderligt efter forståelse og kærlighed og fornyes og styrkes lige så meget ved dem som blomsterne bliver ved regn og sol.

Bibelen bør læses hver dag. Et religiøst liv, i helligelse til Gud, er det bedste skjold for unge som udsættes for fristelser fra dem de omgås når de uddanner sig. Guds ord vil en ret standard for rigtigt og forkert og for moralen. En principfasthed for sandheden er den eneste sikre grund for unge. Stærke mål og en fast vilje vil for mange lukke en åben dør for fristelser og for ugunstige indflydelser for en Kristen karakters opretholdelse. En svaghed og vakkelmødighed fra barndommen og ungdommen vil skabe et slidsomt liv og et med kampe fordi der mangler beslutsomhed og faste principper. Sådanne mennesker vil altid hæmmes i livets medgang og de vil være i fare for at miste det bedre liv. Det vil være sikkert at være nidkær for det rette. Det første bør være at ære Gud og det andet bør være at være trofast over for mennesker, udføre de opgaver hver dag bringer, møde dens prøvelser og bære dens byrder med fasthed og et resolut hjerte. Alvorlige og utrættelige anstrengelser, vil, sammen med stærke mål og fuld tillid til Gud, hjælpe i enhver nødsituation, vil ruste for et nyttigt liv i denne verden og gøre en egnet for det udødelige liv.

[195]

Kærlighed og pligt

KÆRLIGHED OG PLIGT

[Kærligheden har en tvillingsøster, nemlig pligten. Kærlighed og pligt står side om side. Hvis kærlighed øves, medens pligten forsømmes, vil det gøre børnene genstridige, egensindige, fordærvede, egoistiske og ulydige. Dersom streng pligt bliver stående alene uden kærlighed til at mildne og vinde, vil det få lignende følger. Pligt og kærlighed må arbejde sammen, for at børnene kan få den rette disciplin.

Til præsterne forud blev der givet undervisning: »De skal lære mit folk at skelne mellem det, som er helligt og det, som ikke er helligt og undervise dem i forskellen mellem rent og urent. Ved irrettesættelser skal de optræde; som dommere; efter mine love skal de dømme.« »Når jeg siger til den gudløse: »Du skal visselig dø!« og du ikke taler for at advare ham mod hans vej, så skal den gudløse vel dø for sin misgerning, men hans blod vil jeg kræve af din hånd. Advarer du derimod den gudløse mod hans vej, for at han skal omvende sig fra den og han ikke omvender sig, så skal han dø for sin misgerning, men du har reddet din sjæl.«

Her klarlægges Guds tjeneres pligt. De kan ikke fritages for en tro udøvelse af deres pligt til at irrettesætte synder og fejl hos Guds folk, selv om det kan være en ubehagelig opgave og den, der har fejlet, måske ikke vil modtage tilrettevisningen. Men i de fleste tilfælde ville den irrettesatte tage imod advarselen og give agt på tilrettevisningen, hvis det ikke var, fordi andre står i vejen. De optræder som medfølelse og har medynk med den irrettesatte og føler, at de må tage ham i forsvar. De indser ikke, at Herren har mishag til den fejlende, fordi Guds sag er blevet såret og hans navn beskæmmet. Sjæle er blevet ledet bort fra sandheden og har lidt skibbrud på troen som følge af den fejlendes urigtige handlemåde; men den Guds tjener, hvis skøn er omtåget og hvis dømmekraft er påvirket af urigtige indflydelser, ville lige så gerne stille sig solidarisk med overtræderen, hvis indflydelse har forvoldt megen skade, som med

den, der irttesætter fejl og synd og ved at gøre dette siger han i virkeligheden til synderen: »Lad det ikke besvære dig og vær ikke forsagt; der er trods alt ikke meget at udsætte på dig.« Sådanne siger til synderen: »det skal gå dig vel.«

Gud kræver, at hans tjenere skal vandre i lyset og ikke tildække deres øjne for ikke at opdage Satans virke. De bør være rede til at advare og tilrettevise dem, der befinder sig i fare på grund af hans list. Satan arbejder alle vegne for at opnå fordele. Han hviler ikke. Han er ihærdig. Han er årvågen og kløgtig til at udnytte enhver omstændighed og vende den til sin fordel i striden mod sandheden og mod Guds riges interesser. Det er en sørgelig sandhed, at Guds tjenere ikke er halvt så vågne over for Satans træskhed, som de burde være. Og i stedet for at stå djævelen imod, for at han må fly fra dem, er mange tilbøjelige til at gå på akkord med mørkets magter. *Vejl f menigh* bd. 1 side 270-271]

[197]

Battle Creek menigheden

BATTLE CREEK MENIGHEDEN

Der har været alvorlige indsigelser mod at have skolen placeret i Battle Creek. Menigheden er stor og der er en del unge tilknyttet den. Hvis den indflydelse som, et menighedsmedlem har på andre medlemmer i så stor en menighed, var af ophøjende karakter og den fører til renhed og helligelse for Gud, så ville de unge i Battle Creek være bedre hjulpet, end hvis skolen var væk fra menigheden. Men hvis påvirkningen i Battle Creek fortsætter med at være det, som den har været i adskillige år, vil jeg råde forældre til, at holde deres børn fra Battle Creek. Der er kun få i denne store menighed, som har en stadig dragende indflydelse for Kristus; imedens der er mange andre som, ved deres eksempel, vil forlede de unge bort fra Gud og lede dem til at elske verden i stedet.

[198] Der er en stor mangel på ansvarsfølelse hos mange i Battle Creek menigheden. Dem som har religionen i praksis vil under alle omstændigheder beholde deres karakterpræg. De vil ikke være som rør der dirrer i vinden. Dem som befinder sig et stykke væk føler at det ville være et privilegium at bo i Battle Creek, i en stærk menighed, hvor deres børn kan få nytte af sabbatsskolen og møder. Nogle af vore brødre og søstre har førhen gjort ofre for at få deres børn til at bo på det sted. Men næsten hver gang er de blevet skuffet. Der er kun få i menigheden som viser uselvsk interesse for disse unge. Menigheden i almindelighed stod som farisæerere, på afstand fra dem som mest behøvede deres hjælp. Nogle af de unge der er knyttet til menigheden, som efter bekendelsen tjente Gud, men elskede mere fornøjelser og verden, var ved at stifte bekendtskab til disse unge fremmede som kom ind iblandt dem og de udøvede en stærk indflydelse over dem og ledte dem hen mod verden i stedet for nærmere til Gud. Når disse kommer hjem, er de længere væk fra sandheden end da de kom til Battle Creek.

Der er mangel på mænd og kvinder ved arbejdets hjerte som vil være fædre og mødre i Israel der kan nære omsorg, som har hjerter

der kan tage mod flere end blot mig og mine venner. De bør have hjerter der vil gløde med kærlighed for de kære unge, hvad enten det er deres egne familiemedlemmer, deres børn eller deres naboer. De er medlemmer af Guds store familie, hvem Kristus har så stor en interesse for, at han gjode et så stort, så muligt, offer for at frelse dem. Han forlod sin herlighed, sin majestæt, sin kongelige trone og kongelig dragt og blev fattig, så menneskebørnene ved hans armod kunne blive gjort rige. Han udøste til sidst sin egen sjæl til døden så han kunne frelse slægten fra evig fortabelse. Dette er uegennyttig godgørenhed som Kristus har givet os til efterligning.

I Guds særlige forsyn er mange unge og også dem i moden alder blevet kastet i armene på Battle Creek menigheden for at de skal velsignes med det store lys Gud har givet dem og at de, ved deres uegennyttige anstrengelser, må have det dyrebare privilegium at bringe dem til Kristus og til sandheden. Kristus hvervede sine engle til at tjene dem som er kommet under sandhedens indflydelse, for at blødgøre deres hjerter og gøre dem modtagelse for hans sandheds indflydelser. Medens Gud og hans engle gør deres arbejde, lader dem som bekender sig som Kristi efterfølgere til at være fuldstændig ligegyldige. De arbejder ikke i harmoni med Kristus og hellige engle. Selvom de bekender sig til at være Guds tjenere tjener de deres egne interesser og elsker deres egne fornøjelser og sjæle går fortabt omkring dem. Disse sjæle kan i sandhed sige: »Intet menneske bekymrer sig for min sjæl.« Menigheden har ikke udnyttet de privilegier og velsignelser som er inden for dens rækkevidde og på grund af dens pligtsforsømmelse har de mistet gyldne anledninger for at vinde sjæle til Kristus.

I månedsvis har ikke-troende boet iblandt dem og de har ikke gjort nogen særlige anstrengelser for at frelse dem. Hvordan kan Mesteren betragte sådanne som tjenere? Den ikke-troende ville have reageret over for de bestræbelser der gøres for deres skyld hvis brødre og søstre levede op til deres høje bekendelse. Hvis de har søgt en anledning for at arbejde for deres mesterens skyld, for at fremme hans sag, ville de have vist venlighed og kærlighed over for dem, de ville have søgt efter anledning til at bede for dem, ville have følt et højtideligt ansvar på sig for at vise deres tro ved deres gerning, ved forskrift og eksempel. Ved deres hjælp kunne disse sjæle frelses og være som stjerner i deres glædeskrone. Men i mange

[199]

tilfælde, har de gyldne anledninger gået forbi og kommer aldrig igen. Sjæle som ellers havde besluttet sig har taget plads i fjendens rækker og blevet Guds og sandhedens fjender. Og Jesu bekendende efterfølgeres optegnelse over upålidelighed er gået op til himlen.

Jeg fik vist at hvis de unge i Battle Creek var oprigtige over for deres bekendelse, kunne de udøve en stærk indflydelse for det gode over de andre unge. Men en stor del af de unge i Battle Creek behøver en Kristen erfaring. De kender ikke Gud ved denne erfaring. De har ikke hver for sig en personlig erfaring i det kristne liv og de kan gå fortabt sammen med den ikke-troende hvis de ikke opnår denne erfaring. De unge i denne klasse følger snarere tilbøjelighederne end pligten. Nogle forsøger ikke at beherske sig ved principfasthed. De bekymrer sig ikke om at gå på den lige vej, eller skælver ikke med frygt for at de ikke skal være egnede. De er selvsikre, pralende, stolte, ulydige, utaknemmelige og uhellige. Netop en klasse som denne leder sjæle hen til den brede vej til fordærv. Hvis Kristus ikke er i dem, kan de ikke eksemplificere ham i deres liv og karakter.

Menigheden i Battle Creek har haft et stort lys. Som et folk har de været særligt begunstiget af Gud. De er ikke blevet overladt til uvidenhed om Guds vilje med dem. De kunne være længere fremme i hvad de er nu, hvis de havde vandret i lyset. De er ikke det udskilte, særlige og hellige folk som deres tro forlanger og som Gud genkender og anerkender som lysets børn. De er ikke så lydige og hellige som deres ophøjede position og hellige forpligtelse som børn der vandrer i lyset forlanger at de skal være. Det højtideligste nådesbudskab der nogen sinde er givet til verden er blevet betroet dem. Herren har gjort den menighed til forvaltere af hans bud i en betydning som ingen andre menigheder har fået. Gud viser dem ikke sin særlige gunst for at betro dem sin hellige sandhed, så de kun selv kan gavnnes af det lys de får, men at det lys der reflekterer sig på dem fra himlen må skinne videre til andre og igen reflekteres til Gud af dem som modtager sandheden og forherliger ham. Mange i Battle Creek vil have et frygteligt regnskab at give på Guds dag for denne syndige pligtsforsømmelse.

[200]

Mange af dem som bekender sig til at tro sandheden i Battle Creek modsiger deres tro ved deres gerninger. De er ligesom de ikke-troende og lige så langt fra opfyldelsen af Guds krav og fra at opnå deres tros bekendelse, som det var med den jødiske menighed

ved Kristi første komme. Skulle Kristus vise sig blandt dem og irttesætte egenkærlighed, stolthed og verdens-venskabs-kærlighed, som han gjorde ved sit første komme, ville kun få genkende ham som herlighedens Herre. Det billede han ville give dem af deres pligtsforsømmelser ville de ikke antage, men ville sige lige op i hans ansigt: »Du har taget helt fejl; vi har gjort gode og store ting og udført det og det underfulde arbejde og vi er berettiget til at ophøjes højt for vore gode gerninger.«

Jøderne faldt ikke på en gang i mørket. Det skete gradvist indtil de ikke kunne se gaven Gud gav ved at sende sin søn. Menigheden i Battle Creek har haft overmåde store fordele og de vil dømmes efter det lys og de privilegier de har haft. Deres mangelfuldhed, deres vantro, deres hjertehårdhed og deres forsømmelse i at værne om og følge lyset er ikke mindre end de begunstigede jøder, som afviste Den velsignelse de kunne have fået og korsfæstet Guds søn. Jøderne har overrasket og er en skamplet for verden.

Menigheden i Battle Creek er ligesom Kapernaum, som Kristus fremstiller som ophøjet til himlen af lys og privilegier som er givet dem. Hvis det lys og de privilegier som de var velsignet med var givet til Sodoma og Gomora, kunne de have stået på denne dag. Hvis lyset og kundskaben som menigheden i Battle Creek har modtaget var blevet givet til nationerne som er i mørke, kunne de have været langt fremme i den menighed. [201]

Laodikæa menigheden troede i virkeligheden og nød evangeliets velsignelser og troede at de var rige over for Gud, skønt det Sanddrue Vidne kaldte dem for fattige, nøgne, blinde og ynkværdig. Dette er Battle Creek menighedens tilstand sammen med en stor del af dem som bekender sig at være Guds lovlydige folk. Herren ser ikke som mennesker ser. Hans tanker og veje er ikke som vore veje.

Guds ord og lov, skrevet i sjælen, fremstillet i et indviet, helligt liv, har en kraftfuldt indflydelse på at overbevise verden. Begærlighed, som er afgudsdyrkelse og fjendskab og kærlighed til verden, vil med rode rykkes op fra deres hjerter, som er lydige over for Kristus og det vil være deres fornøjelse at handle retsindigt og elske barmhjertighed og vandre ydmygt for Gud. Og, hvor meget indbefatter ikke dette, at vandre ydmygt for Gud! Guds lov skrevet i hjertet, vil bringe sindet og viljen under lydighed for Kristus.

Vor tro er særegen. Mange som bekender at leve under lyden af det sidste nådesbudskab er ikke adskilt deres hengivenhed for verden. De bøjer sig ned for verdens venskab og ofrer lys og principper for at få dens gunst. Apostlen beskriver Guds begunstigede folk med disse ord: »Men I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk, for at I skal forkynde hans guddomskraft, som kaldte jer fra mørket til sit underfulde lys.«

[202]

Missionsarbejdere

MISSIONSARBEJDERE.

[Den 10. december 1871 blev det vist mig, at Gud ville udføre et stort værk ved sandheden, dersom gudhengivne, selvopofrende mænd uforbeholdent ville vie sig til at forkynde den for dem, som er i mørke. De, som kender denne dyrebare sandhed og har overgivet sig til Gud, bør gribe enhver anledning, hvor en dør står åben, så at sandheden kan trænge ind. Guds engle påvirker hjerterne og samvittigheden iblandt folk af andre nationaliteter og oprigtige sjæle føler sig bekymrede, når de er vidne til tidens tegn, som disse ytrer sig i de urolige forhold hos nationerne. Det spørgsmål opstår hos dem: Hvad ende vil det få med alt dette? Medens Gud og englene er i virksomhed med at gøre indtryk på hjerterne, synes Kristi tjenere at sove. Kun få samarbejder med de himmelske sendebud. Alle mænd og kvinder, som i ordets fulde betydning er kristne, bør være arbejdere i Herrens vingård. De må være fuldt vågne og arbejde for deres medmenneskers frelse og søge at efterligne det eksempel, verdens Frelser har givet dem ved sin selvfornektelse og opofrelse og ved sit trofaste og ihærdige arbejde.

Der har kun været lidt af missionsånd blandt syvende-dags adventisterne. Dersom prædikanter og menighedsmedlemmer var tilstrækkelig vågne, ville de ikke forholde sig så ligegyldige, når Gud har hædret dem ved at gøre dem til vogtere af sin lov, idet han har indprentet den i deres sind og skrevet den i deres hjerter. Disse overmåde vigtige sandheder skal blive en prøvesten for verden; og dog er der i vort eget land [Amerika] stæder og byer, som aldrig har hørt det advarende budskab. Unge mænd, der føler sig grebet af de opråb, som har lydt om hjælp i den store opgave at fremme Guds sag, udretter en del, men de får ikke tilstrækkelig byrde for arbejdet til at udrette, hvad de kunne. De er villige til at udføre et mindre arbejde, som ikke kræver særlig anstrengelse. Derfor lærer de ikke at sætte hele deres lid til Gud og ved levende tro at hente næring fra

[203]

lysets og kraftens store Kilde, således at deres arbejde kunne bære frugt i uafkortet mål.

De, som tror, at de har en gerning at udføre for Mesteren, bør ikke begynde deres virksomhed blandt menighederne; de bør gå ud på nye arbejdsfelter og dér aflægge beviser på, hvad de formår. På denne måde kan de prøve sig selv og få spørgsmålet afgjort til deres egen tilfredshed, hvorvidt Gud virkelig har udvalgt dem til denne gerning eller ej. De vil indse nødvendigheden af at granske Guds ord og bede inderlig om himmelsk visdom og guddommelig hjælp. Ved at møde modstanderne, der fremkommer med indvendinger mod vigtige punkter i vor tro, kommer de i situationer, hvor de vil høste meget værdifulde erfaringer. De vil indse deres svaghed og lære at ty hen til Guds ord og til bøn. Ved således at gøre brug af deres evner vil de stadig lære, gøre fremgang, vinde tillid, mod og tro og vil efterhånden have opnået en værdifuld erfaring.

Brødrene H gjorde en rigtig begyndelse i arbejdet. De rejste ikke omkring blandt menighederne, men tog fat på nye steder. De begyndte i beskedenhed. De var små i deres egne øjne og følte nødvendigheden af at forlade sig helt på Gud. Disse brødre, især A H, står nu i stor fare for at blive besjælet af selvtillid. Når han har diskuteret med modstandere, har sandheden sejret og han har begyndt at føle sig stærk i sin egen kraft. Så snart han hæver sig op over værkets enfoldighed, vil hans arbejde ikke gavne Guds dyrebare sag. Han bør ikke elske lyst til diskussioner, men undgå dem, når han blot kan. Disse kampe med mørkets magter i offentlig diskussion bidrager sjælen på heldigste måde til sandhedens fremme.

[204] Dersom unge mænd, der begynder at virke i denne sag, var i besiddelse og missionsånden, ville de gøre det bevisligt, at Gud i sandhed har kaldet dem til gerningen. Når de imidlertid ikke rejser ud til nye steder, men lader sig nøje med at færdes fra menighed til menighed, så aflægger de derved vidnesbyrd om, at de ikke har nogen byrde for værket. Vore unge prædikanter har ikke et tilstrækkeligt bredt syn. Var de unge mænd vågne og gudhengivne, ville de hvert øjeblik være flittige og søge at udvikle sig til arbejdere i missionen i stedet for til stridskæmpere.

Unge mænd burde uddanne sig ved at lære andre sprog, for at Gud må kunne bruge dem til at bringe hans frelsende sandhed ud til folk af andre nationer. Disse unge mænd kan tilegne sig kendskab

til fremmede tungemål, selv medens de virker for syndere. Dersom de benytter tiden godt, kan de udvikle deres evner og opnå en mere alsidig brugbarhed. Dersom unge kvinder, der kun har båret ringe ansvar, ville helt overgive sig til Gud, kunne de uddanne sig til virksomheden ved at læse og sætte sig ind i fremmede sprog. De kunne hellige sig til gerningen som oversættere.

Vore skrifter bør udgives i fremmede sprog, for at sandheden kan nå ud til andre nationer. Meget kan udrettes ved pressens hjælp; men endnu mere kan opnås, når vore skrifter ledsages af den levende Forkynders indflydelse. Der er brug for missionærer, som kan rejse til andre lande og forkynde sandheden på en varsom, forsigtig måde. Den nærværende sandheds sag kan gøre stor fremgang ved personlig bestræbelse. Dersom arbejdet udføres på en taktfuld måde, vil personlig omgang bidrage mere til at fjerne fordom, end vore skrifter alene formår. De, der deltager i dette værk, bør ikke spørge deres magelighed eller tilbøjelighed til råds, ej heller bør de trachte efter popularitet eller gerne ville stille sig selv til skue.

Når menighederne ser unge mænd, som er ivrige efter at blive skikkede til at virke i byer, der aldrig har hørt sandheden og missionærer, som frivillig tilbyder at ville rejse til andre lande for at bringe dem sandheden, så vil menighederne føle sig langt mere opmuntret og styrket end ved selv at nyde godt af uerfarne unge mænds arbejde. Når menighederne er vidne til, at deres prædikanter har en brændende kærlighed og iver for sandheden og at ønske om at frelse sjæle, vil de selv blive vækket op. Disse menigheder har som oftest [205] evner og kræfter inden for deres egen kreds, som kan bringe dem velsignelse og styrke og samle fårene og lammene ind i folden. De trænger til at blive overladt til sig selv, for at de evner, der nu ikke finder nogen anvendelse, kan blive sat i aktiv virksomhed.

Når menigheder stiftes, bør det fremholdes for dem, at der også fra dem må udgå mænd, som kan bringe sandheden til andre og oprette nye menigheder; derfor må de alle virke og til det yderste udvikle de talenter, Gud har givet dem og udvikle deres evner til at udføre Mesterens gerning. Dersom disse sendebud er rene af hjertet, dersom deres eksempel er, hvad det bør være, vil deres arbejde blive meget frugtbringende; thi de har en såre mægtig sandhed, som er klar og sammenhængende og som støtter sig på overbevisende

argumenter. De har Gud på deres side og Guds engle til at samarbejde med dem i deres bestræbelser.

Grunden til, at så lidt er blevet udrettet af dem, der forkynder sandheden, ligger ikke udelukkende deri, at sandheden er upopulær, men deri, at de mænd, som forkynder budskabet, ikke selv er hellige i den sandhed, som de fremholder. Frelseren nægter dem sit bifald og hans Ånds inspiration er ikke over dem. Guds nærværelse og kraft til at overbevise om synd og til at rense fra al uretfærdighed gør sig ikke gældende. Hastig ødelæggelse er lige ved at komme over folket og dog forfærdes de ikke. Ligegyldige prædikanter gør arbejdet meget vanskeligt for dem, som følger efter og som har en byrde for værket og er besjælede af dets ånd.

Herren har påvirket mænd af andre tungemål og ført dem ind under sandhedens indflydelse, for at de kunne uddannes til at virke i hans sag. Han har bragt dem i forbindelse med vort forlagshus, for at bestyrelsen kunne benytte sig af deres tjeneste, hvis de forstod sagens behov. Der behøves skrifter i fremmede sprog, for at der kan vækkes interesse for sandheden blandt andre nationer.

[206] Gud virkede på en forunderlig måde på Marcus Lichtensteins hjerte og førte denne unge mand til Battle Creek, for at han der kunne komme under påvirkning af sandheden og blive omvendt, for at han måtte få en erfaring og blive knyttet til forlaget. Hans opdragelse i den jødiske tro havde gjort ham skikket til at fremskaffe litteratur. Hans kendskab til hebraisk ville have været en hjælp i fremskaffelsen af skrifter, hvormed man kunne have vundet adgang til en klasse, som ellers ikke kunne nås. Det var ingen undermåls, Gud skænkede forlaget i Marcus, hans opførsel og samvittighedsfuldhed var overensstemmende med de underfulde sandhedsprincipper, som han begyndte at se og skatte.

Men den indflydelse, nogle i forlaget øvede, voldte Marcus sorg og gjorde ham modløs. Disse unge mænd, der ikke viste ham den agtelse, han fortjente og hvis kristelige liv var i strid med deres bekendelse, blev midlet til at skille forlaget af med den gave, som Gud havde givet det. Besværet, bedrøvet og forsagt rejste han derfra. De, som havde haft flere års erfaring og som skulle have haft Kristi kærlighed i deres hjerter, var som følge af egenkærlighed, stolthed og deres egen dårskab kommet så langt bort fra Gud, at de ikke kunne se Guds særskilte hensigt med at knytte Marcus til forlaget.

Dersom de, der arbejder i forlaget, havde været vågne og ikke åndelig lammede, så havde br. I for længe siden været tilsluttet forlaget og kunne nu have været i stand til at udføre et godt arbejde, som er meget påkrævet. Han burde have været ansat til at undervise unge mænd og kvinder, så at de nu kunne være skikkede til at virke i missionen.

De, som er beskæftiget i virksomheden, har været mere end halvt åndelig døde, fordi de har givet efter for dårlige indflydelser. De har været i en stilling, hvor Gud ikke kunne påvirke dem ved sin Helligånd. Og oh, hvor det smerter mig, når jeg ser, at så megen tid er gået hen og at det store værk, som kunne have været udført, er ugjort, fordi de, som beklæder ansvarsfulde stillinger, ikke har vandret i lyset! Satan har stået rede til at sympatisere med mænd i hellige embeder og fortælle dem, at Gud ikke kræver så meget iver og uegennyttig, opofrende interesse af dem, som bror White forventer; og de sætter sig ligegyldig til ro i Satans lænestol og den altid årvågne fjende binder dem i mørkets lænker, medens de selv tror, at alt står vel til med dem. Satan virker til højre og til venstre og rundt omkring dem og de ved det ikke. Mørke kalder de for lys og lys for mørke.

[207]

Dersom de, der arbejder i forlaget, virkelig har del i den hellige gerning at give det sidste advarselsbudskab til verden, hvor påpasselige bør de da ikke være med at efterleve principperne i den sandhed, som de beskæftiger sig med! De bør have rene hjerter og rene hænder.

Vore søskende, som er knyttet til forlaget, har ikke indset nødvendigheden af at udnytte de privilegier, som er forhånden, eller at sikre sig alle de talenter og den indflydelse, Gud har tilvejebragt for dem. Næsten alle, som står i forbindelse med forlaget, er meget langt fra at indse vigtigheden og helligheden af dette værk. Stolthed og egenkærlighed forefindes i meget høj grad og forlaget har ikke den tiltrækning for Guds engle, som det ville have, dersom hjerterne der var rene og havde samfund med Gud. De, der arbejder i forlaget, har ikke haft en levende forståelse af, at de sandheder, de beskæftiger sig med, var af himmelsk oprindelse, beregnet på at udføre en bestemt og særskilt gerning, ligesom hensigten var med Noas forkyndelse før syndfloden. Ligesom Noas prædiken advarede og prøvede verdens beboerne, førend vandfloden udslettede dem af jor-

[208]

den, således udretter Guds sandhed for disse sidste dage en lignende gerning ved at advare og prøve verden. De skrifter, som udgår fra forlaget, bærer den Eviges segl. De spredes overalt omkring i landet og bestemmer sjælenes evige skæbne. Der er nu stor brug for mænd, som kan oversætte og fremskaffe vore skrifter i fremmede sprog, for at advarselsbudskabet kan gå til alle nationer og prøve dem ved sandhedens lys, således at mænd og kvinder, idet de ser lyset, må omvende sig fra deres overtrædelser til lydighed mod Guds lov.

Enhver anledning til at bringe sandheden til andre nationer bør udnyttes. Dette vil blive forbundet med adskillige udgifter; men udgifter bør ikke i noget tilfælde hindre udførelsen af dette værk. Midler har kun værdi, når de anvendes til at fremme Guds riges interesser. Herren har lånt menneskene midler netop i det øjemed, at de skulle bruge dem til at bringe deres medmennesker sandheden. Der er et stort overskud af midler iblandt syvendedags adventisterne og den egenkærlige tilbageholdelse af disse midler fra Guds sag tillukker deres øjne for vigtigheden af Guds værk og gør det umuligt for dem at fatte denne tids alvor eller værdien af de evige rigdomme. De ser ikke Golgata i det rette lys og kan derfor ikke fatte værdien af sjæle, for hvem Kristus betalte en så umådelig pris.

Menneskene sætter penge i det, som de vurderer højest og som de mener vil bringe dem det største udbytte. Når mænd er villige til at løbe stor risiko og sætte mange penge i verdslige foretagender, men er uvillige til at vove eller anbringe meget i Guds sag for at bringe sandheden ud til deres medmennesker, så viser de derved, at de vurderer deres jordiske skatte netop så meget højere end de himmelske, som deres handle måde bærer vidnesbyrd om.

[209]

Dersom mennesker ville lægge jordiske skatte på Guds alter og arbejde lige så ihærdigt for at sikre sig den himmelske skat, som de gjorde for at vinde den jordiske, så ville de med glæde anvende deres midler, hvor som helst der gaves anledning til at gøre godt og støtte Mesterens sag. Kristus har givet dem umiskendelige beviser på sin kærlighed og troskab mod dem og har betroet dem midler for at prøve og forsøge deres troskab mod ham. Han forlod himmelen, sin rigdom og herlighed og blev fattig for deres skyld, for at de for hans fattigdom skulle blive rige. Efter at Kristus således har fornedret sig for at frelse menneskene, kræver han intet mindre af dem end at de skal fornægte sig selv og anvende de midler, han har lånt dem, til

deres medmenneskers frelse og derved lægge deres kærlighed til Frelseren for dagen og vise, at de vurderer den frelse, som Kristus ved et så endeligt offer har tilvejebragt for dem.

Nu er tiden til at anvende midler i Guds sag. Nu er tiden til at blive rig på gode gerninger og lægge sig op en god grundvold for den tilkommende tid, for at vi må kunne gribe det sande liv. En sjæl frelst i Guds rige er mere værd end alle jordiske rigdomme. Vi er ansvarlige for Gud for de sjæle, vi kommer i berøring med og jo inderligere vor forbindelse med vore medmennesker er, desto større er vort ansvar. Vi udgør alle et stort broderskab og vore medmenneskers velfærd må være vor store interesse. Vi har ikke et øjeblik at spilde. Dersom vi har været ligegyldige i denne henseende, er det nu på høje tid, at vi gør alvor af at indhente det forsømte, for at ikke sjæles blod skal findes på vore klæder. Som Guds børn er ingen af os fritaget for at deltage i Kristi store gerning for vore medmenneskers frelse.

Det vil blive en vanskelig opgave at besejre og overbevise de vantro om at vore bestræbelser for at hjælpe dem er uegennyttige. Men dette bør ikke hindre os i vor gerning. Der findes ikke noget bud i Guds ord, som siger, at vi kun skal gøre godt mod dem, som sætter pris på og lader sig påvirke af vore bestræbelser og kun hjælpe dem, som vil takke os derfor. Gud har sendt os til at virke i hans vingård. Os påhviler det at udrette alt, hvad vi kan. »Så din sæd ved gry og lad hånden ej hvile ved kvæld; thi du ved ej, om dette eller hint vil lykkes, eller begge dele er lige gode.« Vi har for lidt tro. Vi begrænser Israels hellige. Vi burde være taknemmelige for, at Gud nedlader sig til at bruge nogen af os som sine redskaber. Enhver oprigtig bøn, der bedes i tro, vil blive hørt. Måske ikke svaret vil komme på netop som vi havde ventet; men det vil komme måske ikke på den tid, vi havde tænkt, men netop når vi mest behøver det. Men oh, hvor syndig er ikke vor vantro! »Hvis I bliver i mig og mine ord bliver i jer, så bed om, hvad som helst I vil og I skal få det.«

Unge mænd, som deltager i dette værk, må ikke stole for meget på deres egen dygtighed. De er uerfarne og bør søge at lære visdom af dem, som har haft lang erfaring i arbejdet og som har haft anledning til at studere menneskenes karakter.

Det er Guds hensigt, at vore prædikanter i stedet for at arbejde iblandt menighederne skal rejse ud til nye arbejdsfelter og at vor missionsvirksomhed udstrækkes i alle retninger over så stort et område,

som vi med fordel kan tage os af, for at nye menigheder kan oprejses. Vi bør altid efterlade i de nyomvendtes sind et indtryk af, at vor mission er af stor betydning. Når mænd med gode evner omvender sig til sandheden, bør de ikke vente, at missionsarbejderne skal holde deres slappe tro i live; disse mænd bør ledes til at indse nødvendigheden af selv at virke i vingården. Så længe menighederne stoler på, at tilrejsende arbejdere skal komme til stede for at opmuntre og styrke dem i troen, vil de ikke selv blive stærke. De bør oplyses om, at deres styrke vil tiltage i forhold til deres personlige bestræbelser. Jo nøjere man følger den nytestamentlige plan i missionsvirksomhed, desto mere frugtbringende vil vort arbejde blive.

Vi bør virke, ligesom vor guddommelige Mester virkede og udså sandhedens sæd med omhu, selvfornektelse og levende interesse. Vi må have Kristi sind, hvis vi ikke skal blive trætte af at gøre det gode. Hans liv var en stadig opofrelse for andres vel. Vi må følge hans eksempel. Vi må udså sandhedens sæd og stole på, at Gud vil give den livskraft. Den dyrebare sæd kan måske ligge hen og slumre i nogen tid, hvorpå Guds nåde påvirker hjertet og dem udsående sæd vækkes til liv, spirer frem og bærer frugt til Guds ære. I dette store værk behøves der missionærer, som vil virke uegennyttigt og med flid og udholdenhed som Kristi og de hellige engles medarbejdere for deres medmenneskers frelse.

[211] Særlig bør prædikanter vogte sig for magelighed og hovmod, der vil opstå som følge af bevidstheden om, at vi har sandheden og har stærke argumenter, som vore modstandere ikke kan gendrive; og medens den sandhed, vi fremholder, er mægtig til at nedbryde mørkets magters befæstninger, står vi i fare for at forsømme personlig gudsfrygt, renhed i hjertet og en fuld overgivelse til Gud. Der er fare for, at vore prædikanter skal føle, at de er rige og har overflod, medens de mangler de væsentlige kristelige egenskaber. De er måske elendige og jammerlige og fattige og blinde og nøgne. De føler ikke nødvendigheden af at leve i lydighed mod Kristus hver dag og hver time. Åndeligt hovmod udtærer religionens livskraft. For at bevare ydmyghed vil det være godt at betænke, hvorledes vi tager os ud i den hellige Guds øjne, som læser enhver sjæls hemmelighed, samt hvorledes vi ville se ud i vore medmenneskers øjne, dersom de kendte os lige så godt som Gud kender os. Af denne grund, for at vi

skal ydmyge os, formaner vi til at bekende vore synder og til at gøre brug af denne anledning til at undertrykke vor stolthed.

Missionsarbejdere må ikke forsømme legemelige bevægelser. De bør søge at gøre sig nyttige og at være til hjælp, hvor de er afhængede af andres gæstfrihed. De bør ikke lade sig opvarte af andre, men hellere lette byrden for dem, der på grund af deres store agtelse for evangeliets gerning har gjort sig ulejlighed for at gøre det for dem, som disse burde gøre for sig selv. Det dårlige helbred hos enkelte af vore prædikanter skyldes deres forsømmelse af legemlig bevægelse i nyttigt arbejde. *Vidn til menigh* side 133-141]

Sådan som tingene har udviklet sig, har jeg fået vist, at det ville have været bedre om brødrene J gjorde hvad de kunne da han udarbejdede traktaterne til franskmændene. Hvis alt dette var lavet ordentligt, kunne man bedre omdele dem, så franskmændene fik anledning til at opsøge vor tro. Det er en stor risiko når det går så langsomt. Franskmændene burde have haft bøger med vor tros grundsætninger. Brødrene J var ikke i stand til at gøre dette arbejde ordentligt, for de behøvede selv at blive åndeliggjort og oplivet. Derved kunne de videregive deres gode sind i bøgerne. Bøgerne må rettes, for at deres forkyndelse og skrifter er for tunge. De behøver at lære sig selv, at komme til pointen straks og få vor tros væsentlige træk til at stå klart for folk. Arbejdet er blevet forhindret af Satan og meget er gået tabt, fordi dette arbejde ikke er blevet beredt hvor det burde være forberedt. Disse brødre kan gøre meget gjort hvis de er helt helligede til arbejdet og hvis de vil følge i det lys Gud har givet dem.

Diskussionernes effekt

DISKUSSIONERNES EFFEKT

Den 10. december, 1871, fik jeg vist bror K's farer. Hans indflydelse på Guds sag er ikke hvad den burde være, eller kunne være. Han synes at være i blindhed som følge af hans opførsel; han ser ikke hvilket kølvand han lægger bag sig. Han arbejder ikke på en måde som Gud kan god tage. Jeg så at han var i lige så stor fare som Moses Hull var i før han forlod sandheden. Han stolede på sig selv. Han troede han var af så stor værdi for sandhedens sag at arbejdet ikke kunne undvære ham. Bror K har følt meget det samme. Han stoler for meget på sin egen styrke og visdom. Hvis han kunne se sin svaghed som Gud ser den ville han aldrig smigre sig selv med eller have den mindste sejrsfølelse. Og med mindre han ikke gør Gud til sin afhængighed og styrke vil han lige så sikkert lide troens skibbrud som Moses Hull.

Han får ikke styrke fra Gud i sit arbejde. Han stoler for meget på spænding for at opvække sin ærgerrighed. Arbejder han med nogle få mennesker, hvor han ikke har nogen særlig trang til at opvække, mister han modet. Når arbejdet bliver hårdt og han ikke opløftes af denne særlige spænding, holder han sig ikke tættere til Gud og bliver ikke ivrigere efter at få mørket vendt og vinde sejr. Bror K, du er ofte for barnlig, svag og ligegyldig netop når du burde være stærkest. Dette burde fortælle dig at din iver og livlighed ikke altid er fra den rette kilde.

Jeg fik vist at her er en fare for yngre prædikanter som går i diskussion. De vender tankerne fra at studere ordet for at samle de skærende ting og de bliver sarkastiske og, i deres anstrengelser for at imødekomme modstanderen, lader de for ofte Gud ude af emnet. Debattens ophidselse ved møder formindsker deres interesse hvor en sådan ophidselse slet ikke burde være. Dem som involverer sig i debatter er ikke de mest succesrige medarbejdere og de bedst egnede til at opbygge sagen. Nogle tragter efter disse diskussioner og de foretrækker den slags arbejde frem for andre. De studerer ikke

bibelen med sindets ydmyghed, så de kan vide hvordan de opnår Guds kærlighed; som Paulus siger: »At Kristus må bo ved troen i jeres hjerter og at I må blive rodfæstede og grundfæstede i kærlighed, så at I sammen med alle de hellige må kunne fatte, hvor stor bredden og længden og højden og dybden er og kende Kristi kærlighed, som overgår al erkendelse, så I kan fyldes med hele Guds fylde.« [213]

[Unge prædikanter bør undgå diskussioner, da disse ikke fremmer åndelighed eller ydmyghed i sjælen. I nogle tilfælde kan det være nødvendig at imødegå en hovmodig modstander imod Guds sandhed i åben debat; men i almindelighed er sådanne diskussioner, enten de er mundtlige eller skriftlige, mere til skade end til gavn. Efter en diskussion har prædikanten det større ansvar at skulle holde interessen ved lige. Han bør være opmærksom på det tilbageslag som plejer at komme efter et religiøst oprør og ikke giver efter for modløshed. *Evangeliets tjener* side 279]

Mennesker som ikke giver Guds lovs krav adgang, som er så udtrykkelige, vil i almindelighed tage en lovløs kurs; for de har så længe taget side hos den store oprører ved at advare imod Guds lov, som er grundlaget for hans ledelse i himlen og på jorden, da de er oplært i dette arbejde. Ved denne krigsførelse vil de ikke kunne åbne deres øjne eller sind for lyset. For dem var det lige så håbløst som det var for jøderne som ikke ville se det lys Kristus bragte dem. De forunderlige beviser som han gav dem i sin Messias-person ved de mirakler han udførte, ved at helbrede syge, oprejse døde og gøre de gerninger som intet andet menneske havde gjort før eller vil komme til, blev de indgydt med satanisk had og raseri sådan som Satan havde da han blev kastet ud af himlen og deres hjerter blev ikke blødgjort og underlagt og deres onde fordomme blev ikke overvundet. Jo større lys og beviser de havde, des større blev hadet. De var besluttet på at udslukke det lys ved at lægge Kristus i døden.

Dem der hader Guds lov, som er grundlaget for hans styring i himlen og på jorden, har det samme udgangspunkt som de vantro jøder havde. Deres trodsighed vil forfølge dem som holder Guds bud og ethvert lys vil de forkaste. Deres samvittighed er blevet krænket så længe og deres hjerter er blevet så hårde ved deres valg af mørke frem for lys, at de føler at det er en dyd for dem, så deres formål opfyldes, at fremføre falsk vidnesbyrd eller ydmyge sig til næsten alle slags spidsfindigheder eller bedrag, som jøderne gjorde i [214]

forkastelsen af Kristus. De mener at målet helliger midlerne. Praktisk talt korsfæstede de Faderens lov, idet jøderne korsfæstede Kristus.

Vort arbejde bør gribe enhver anledning til at frembringe sandheden i sin renhed og enkelhed hvor der er ønske eller interesse for at høre vor tros begrundelser. Dem som for det meste har dvælet ved profetierne og vor tros teologiske punkter bør uden tøven blive bibelstuderende i praktiske fag. De burde tage en større slurk af den guddommelige sandheds kilde. De burde omhyggeligt studere Kristi liv og hans lektier i praktisk gudsfrygt, givet til alles bedste og være regelsæt for ret levevis for alle som kunne tro på hans navn. De bør besjæles af deres store Eksempels ånd og have en høj forståelse for en Kristi efterfølgers hellige liv.

Kristus imødekommer enhver classes situation i hans læres temaer og læremåder. Han spiste og boede sammen med rige og fattige og gjorde sig selv fortrolig med menneskers interesser og erhverv, så han kunne vinde adgang til deres hjerter. De lærte og mest intellektuelle var glad og henrevet over hans prædikener og alligevel var de så tydelige og enkle at de kunne opfattes af de mest ydmyge mennesker. Kristus benyttede sig af enhver anledning til at belære folk om de himmelske lærepunkter og forskrifter som skulle indarbejdes i deres liv og som skulle adskille dem fra alle andre religioner på grund af deres hellige ophøjede karakter. Disse lektier med guddommelig undervisning kommer ikke ind i menneskers bevidsthed som de burde. Disse Kristi prædikener giver tjenere der tror den nærværende sandhed prædikener som vil værdsættes ved næsten enhver anledning. Her er et område for den bibelstuderende, hvor han ikke kan interesseres uden at have den himmelske Læres ånd i sit eget hjerte. Her er emner som Kristus giver til alle klasser. Tusinder folk af enhver slags art og ethvert karaktermærke og fra enhver grad i samfundet vil blive tiltrukket af det han bliver præsenteret for.

[215]

Nogle prædikanter som har forkyndt den nærværende sandhed så længe gør store fejl i deres arbejde. De har oplært sig selv som kampfolk. De har udsøgt sig argumenter til genstand for diskussion og disse argumenter elsker de at bruge. Guds sandhed er tydelig, klar og afgørende. Den er harmonisk og i kontrast med vildfarelsen, skinner i sin klarhed og skønhed. Dens pålidelighed anbefaler sig selv til ethvert menneske-hjertes overvejelse som ikke er fyldte med fordomme. Vore forkyndere frembringer sandheds bevisgrunde, som

er blevet klare for dem og, hvis der ikke er nogen hindringer for det, bærer sandheden sejren med sig. Men jeg fik vist at der i mange tilfælde blev taget dårlige redskaber i brug for at fratage den vundne sejr og folk, som er mere jordiske end åndelige, priser og ærer dette redskab, selvom Gud sandhed ikke er ophøjet af den vundne sejr.

Dem som elsker at gå i diskussion mister normalt deres åndelighed. De har ikke tillid til Gud som de skulle. De har sandhedens teori klar til at kaste sig over en modstander med. Deres uhelligede hjerter har forberedt mange skarpe, skarpskårne ting til brug som pisk for at plage og irritere og provokere deres modstander. Kristi Ånd har ingen del i dette. Når de kommer frem med de afgørende argumenter, tænker meddebatøren hurtigt at han er stærk nok til at sejre over deres modstand og Gud er ladet ude af sagen. Nogle af vore prædikanter har gjort diskussion til deres hovedtema. Midt i diskussionens hede, synes de at være opirrede og føle sig stærke og tale stærkt; og i din ophidselse ryger mange ting ud, som i sig selv er helt forkert og er til skam for ham, og som gør sig skyldig i at sige ord, der upassende for en kristen tjener. [216]

Disse ting har en dårlig indflydelse på prædikanter som har med hellige ting, ophøjede sandheder, at gøre; sandheder som skal vise sig som smag af liv til liv, eller af død til død, for dem som hører dem. [I almindelighed har diskussioner den indvirkning på vore prædikanter at de gør dem selvgode, store i egne tanker. Men dette er ikke alt. De som ynder at debattere, er uskikket til at være hyrder for hjorden. De har lært sig at imødegå modstandere og til at gøre brug af sarkastiske udtalelser og de kan ikke stige ned og møde hjerter som søger og som behøver at blive trøstet.] De har også dvælet så meget på argumenter at de har forsømt de praktiske ting som Guds hjord behøver. De har kun et lille kendskab til Kristi prædikener, som går ind i den kristnes hverdagsliv og de har kun små anlæg for at studere dem. De har rejst sig over arbejdets simpelhed. Skønt de kun var små i deres egne øjne, hjalp Gud dem; Guds engle tjente dem og gjorde dem til store medarbejder der overbeviste sandhedens mænd og kvinder. Men ved at oplære deres tanker for diskussion bliver de ofte grove og rå. De mister interessen og øm medfølelse som altid burde følge med en Kristi hyrdes bestræbelser. [*Evangeliets tjenere* side 279]

Normalt er diskuterende prædikanter ikke egnede til at hjælpe hjorden der hvor dem mest behøver hjælp. Har de selv forsømt

[217] praktisk religion i deres egne hjerter og liv, kan de ikke lære hjorden. Medmindre det er spændende kan de ikke vide hvordan de skal arbejde; de synes at være berøvet for styrke. Hvis de prøver at tale, synes de ikke at vide hvordan de skal sige det rette i anledningen. Skønt de burde frembringe et emne som vil give Guds hjord mad og som vil nå og smelte hjerterne, falder de tilbage til nogle af de gamle uforanderlige ting og gennemgår de gamle argumenter, som er tørre og uinteressante. Således bringer de mørke i stedet for lys og liv til hjorden og også til dem selv.

Nogle af vore prædikanter opelsker ikke enkelhed, men opmuntrer til at vise iver og en vis aktivitet som hviler på et usikkert grundlag. Der er mangel på prædikanter med rolige overvejelser i tanke og hengivelse, med troens samvittighed, sammen med virksomhed og iver. De to egenskaber omtanke og helligelse, virksomhed og iver, bør gå sammen.

De diskussionsivrige prædikanter er de mest upålidelige iblandt os, fordi de ikke er med når arbejdet går stærkt. Få dem ind på et sted hvor der kun er lille interesse, så vil de kun vise lille mangel på mod, iver og reel interesse. De beror sig lige så meget på oplivelse og styrkelse fra ophidselsen ved diskussioner eller modstand som den berusede gør af sin dram. Disse prædikanter behøver at omvendes på ny. De behøver at drikke dybt af de uophørlige strømme som kommer fra den evige Klippe.

Synderens evige krig styrende Jesu handlemåde. Han gik omkring og gjorde godt. Godgørenhed var hans sjæls liv. Han gjorde ikke blot godt mod alle som kom til ham og bad om hans barmhjertighed, men han søgte udholdende efter dem. Han har aldrig været opstemt af bifald eller modløs af kritik eller skuffelse. Skønt han mødte den største modstand og den forfærdeligste behandling var han ved godt mod. Den mest betydningsfulde prædiken som Inspirationen har givet os, Kristus talte kun til en tilhører. Da han satte sig ved brønden for at hvile, for han var træt, kom en samaritansk kvinde for at hente vand, han så en anledning for at nå hendes sind og gennem hende nå Samaritanerne, som var i stor mørke og vildfarelse. Selvom han var træt, frembragte han sit åndelige riges sandheder, som fortryllede den hedenske kvinde og fyldte hende med beundring for Kristus. Hun gik ud og kundgjorde nyheden: »Kom og se en mand, som har sagt mig alt det, jeg har gjort; mon han ikke

skulle være Kristus?» Denne kvindes vidnesbyrd forvandlede mange til at tro Kristus. Ved hendes beretning kom mange til at høre ham for sig selv og troede på grund af hans egne ord.

Uanset hvor lille en skare interesserede tilhørere, hvis hjertet kan nås og forståelsen overbevises, kan de, ligesom den samaritanske kvinde, bringe en beretning som vil vække hundredes interesse til at ransage sig selv. Når man arbejder på et sted for at skabe interesse, kan der komme mange skuffelser; men hvis der først synes at være en lille interesse, er dette ikke bevist for at du ikke har misforstået din opgave og arbejdssted. Hvis interessen uafbrudt vokser og folk handler med forstand og ikke ud fra impulser, men af princip, er interessen sundere og mere holdbar end hvis der var stor spænding og interessen pludselig vækkes og følelserne skabes ved at lytte til en debat, en skarp strid mellem to sider, for og imod sandheden. Således skabes stor modstand og der tages hurtig stilling og hurtige beslutninger. Følgen af dette er en feberagtig tilstand af tingene. Der er mangel på rolig overvejelse og bedømmelse. Lad denne ophidselse falde til bunds, ellers vil du under uklog ledelse blive modarbejdet og en interesse kan aldrig vækkes igen. Folks følelser og forståelser blev oprørte; men de er ikke blevet overbevist, deres hjerter blev ikke brudt og ydmyget for Gud.

[218]

[Under fremholdelsen af sandheder som ikke er populære og som fører med sig et tungt kors, bør prædikanterne passe på at hver eneste ord er sådan som Gud ønsker at det skal være. Deres ord bør aldrig være skærende. De bør fremholde sandheden i ydmyghed, med den dybeste kærlighed til sjæle og med et alvorligt ønske om deres frelse og lader sandheden skære.] De bør ikke udfordre prædikanter eller andre trosretninger til at vække debat. De bør ikke stå i det sted Goliat stod i da han udfordrede Israels hære. Israel udfordrede ikke Goliat, men Goliat pralede af sig over for Gud og hans folk. Udfordringen, praleriet og udskælden må komme fra sandhedens modstandere, som spiller Goliat. Men intet af denne ånd bør ses blandt Guds udsendte sandhedsforkyndere af det sidste advarselsbudskab til en fordømt verden. [*Evangeliets tjenere* side 279]

Goliat stolede på sin rustning. Han forfærdede Israels hære ved hans udfordrende, grusomme praleri, når han gav så stort et indtryk i sin rustning, som var hans styrke. David havde, i sin ydmyghed

[219]

og nidkærhed for Gud og hans folk, i sinde at imødekomme denne udfordring. Saul indvilgede og ville have sin egen kongelige rustning på David. Men han ville ikke være med til at bære den. Han lagde kongens rustning fra sig, før han havde ikke prøvet den. Han havde prøvet Gud og ved at stole på ham vandt han særlige sejre. At påtage sig Sauls rustning vil give det indtryk at han er en kriger, skønt han kun var lille David som tog sig af får. Han mente ikke at Sauls rustning skulle have nogen ære, for hans tillid var til Herren Israels Gud. Han udvalgte nogle få sten fra bækken og med hans slynge og stav, hans eneste våben gik han frem i Israels Guds navn for at møde den udrustede kriger.

Goliat ringeagtede David, for han så mere ud som en ung der ikke havde lært krigstjenestens taktik. Goliat skældte ud på David og bandede over ham ved sine guder. Han følte at det var en hån over hans værdighed at blot en grønskolling, uden så meget som en rustning, komme ham i møde. Han pralede over hvad han kunne gøre imod ham. David blev ikke irriteret fordi der blev set på ham som ringere, han skælvede heller ikke over hans frygtelige trusler, men svarede: »David svarede Filisteren: »Du kommer imod mig med sværd og spyd og kastevåben, men jeg kommer imod dig i Hærskarers Herres, Israels slagrækkers Guds, navn, ham, du har hånet.« David fortæller Goliat at i Herrens navn vil han gøre de ting mod ham som Goliat har truet David med. »Og for at hele denne forsamling kan kende, at Herren ikke giver sejr ved sværd eller spyd; thi Herren råder for kampen og han vil give eder i vor hånd!«

Vore prædikanter burde ikke anspore til diskussion. Lad udfordrerne blive på Guds sandheds modstanderes side. Jeg fik vist at bror K og andre prædikanter har handlet for meget på Goliats side. Og så når de har vovet og ansporet til diskussion har de stolet på deres forberedte argumenter, som Saul ønskede at David skulle stole på hans rustning. De har ikke, lige som de ydmyge David, stolet på Israels Gud og gjort ham til deres styrke. De er gået selvsikre og pralende frem, ligesom Goliat, fremhævet sig selv og ikke skjult sig bag Jesus. De vidste at sandheden var stærk og derfor havde de ikke ydmyget deres hjerter og i tro stolet på Gud for at han skal give sandheden sejr. De blev opstemte og mistede deres ligevægt og ofte har diskussionerne ikke haft heldig udgang og resultatet blev til skade for deres egne sjæle og for andres sjæle.

Jeg fik vist at nogle af vore unge prædikanter får en lidenskab til diskussioner og at det vil, hvis de ikke ser deres fare, vise sig som en fælde for dem. Jeg fik vist at bror L er i stor fare. Han oplærer sine tanker i den forkerte retning. Han er i fare for at komme ud af arbejdets enkelhed. Når han tager Sauls rustning på, må han se tilbage på sig selv, om han, ligesom David, er klog nok til at tage den af igen fordi han ikke har prøvet den. Disse unge prædikanter bør studere Kristi lære i praksis såvel som i teori og lære af Jesus, at de må have hans nåde, sagtmodighed, ydmyghed og elskelighed. Hvis de, ligesom David, bringes i en position hvor Guds sag virkelig kræver at de skal møde en Israels udfordrer og hvis de kan gå frem i Guds styrke, stole helt på ham, vil han føre dem igennem og give hans sandhed herlighedens sejr. Kristus har givet os et eksempel. »Ærkeengelen Mikael derimod vovede ikke at udtale nogen spottende dom, dengang han tvistedes og skiftede ord med Djævelen om Moses; han sagde kun: »Herren straffe dig!«

Lige så snart en forkynder kommer ned fra den position en prædikant altid bør have og nedværdiger sig til det komiske for at gøre sine modstander til grin, eller når han er sarkastisk og skarp og skælder ham ud, gør han det som verdens Frelser ikke vovede at gøre; for han sætter sig selv på fjendens grund. Prædikanter som slås med Guds sandheds modstandere møder ikke blot mennesker, men Satan og hans hær af onde engle. Satan vover efter en chance for at få fordel frem for sandhedens forsvarende tjenere og når de ophører med at stole helt på Gud og deres ord ikke er i Kristi kærlighed og ånd, kan Guds engle ikke oplyse dem. De overlader sig til deres egen styrke og onde engle presser deres mørke ind; og af denne grund synes sandhedens modstandere at have fordel og diskussionen gør mere skade en reelt godt.

Guds tjenere bør komme nærmere til Gud. Brødrene K, L, M og N bør forsøge at opelske personlig gudsfrygt, frem for at have lyst til at diskutere. De bør søge mere efter at blive hyrder for hjorden, end at ruste sig for at skabe spænding i folks svingende følelsesliv. Disse brødre er i fare for at afhænge sig mere af deres popularitet og deres succes med folk som durkdrevne debattører end at være ydmyge trofaste medarbejdere og Kristi sagtmodige, helligede efterfølgere, der samarbejder sammen med ham.

Unges farer og opgaver

UNGES FARER OG PLIGTER

Skrevet til to unge mænd.

Sidste december fik jeg vist unges farer og fristelser. Fader O's to ældre sønner behøver at omvendes. De behøver at dø dagligt i selvet. Paulus, den trofaste apostel, havde dagligt en ny erfaring. Han siger »Jeg dør dagligt.« Dette er præcis den erfaring som disse to unge mænd behøver. De er i fare for at overse den nærværende opgave og forsømme den oplæring der er så væsentlig for deres praktiske liv. De betragter uddannelse i bøger som det helt betydningsfulde så der lægges mærke til dem og de kan få succes i livet.

[222] [Disse unge mænd har pligter i hjemmet, som de overser. De har lært at fylde de pligter og bære de ansvar i hjemmet, som det er deres skyldighed at bære. De har en trofast, praktisk moder, der har båret mange byrder, som hendes børn ikke burde have tilladt hende at bære. På denne måde har de ikke æret deres moder. De har ikke taget del i at bære deres faders byrder, som det var deres pligt at gøre og de har forsømt at ære ham, som de burde. De følger tilbøjelighed hellere end pligt. De har fulgt en egenkærlig fremgangsmåde i deres liv, idet de har skyet byrder og anstrengelser og de har derved mistet en værdifuld erfaring, som de ikke har råd til at gå glip af, hvis de vil have fremgang i livet. De har ikke følt betydningen af at være trofaste i småting og de har heller ikke forstået den fordring deres forældre kunde stille til dem, med hensyn til at være sande, grundige og trofaste i de enkle små pligter, der ligger lige foran dem. De overser de almindelige kundskabsgrene, som er så nødvendige for det praktiske liv.

Hvis disse unge skulle være til velsignelse noget steds, burde det være i hjemmet. Hvis de følger deres tilbøjelighed i stedet for at lade sig lede af en nøgtern tankegang, sund dømmekraft og oplyst samvittighed kan de ikke blive til velsignelse for samfundet eller for deres faders familie og deres fremtidsudsigter i denne verden og i den bedre verden står på spil. Mange unge mennesker får det

indtryk, at de ikke behøver at bestille noget i deres unge år uden det at give sig af med sport, spøg og kommers og følge deres dårlige tilbøjeligheder. Når de er beskæftiget med sådanne dumheder og følger deres tilbøjeligheder, tænker somme af dem kun på den tilfredsstillelse, som de får i øjeblikket. Deres lyst til fornøjelser, deres trang til selskabslivet, til spøg og latter forøges, når de giver efter for denne lyst og de taber al interesse for livets nøgterne virkelighed og hjemmets pligter synes kedelige. Der er ikke nok forandring til at tilfredsstille deres sind og de bliver hvileløse, irritable og gnavne. Disse unge mænd burde betragte det som en pligt at gøre hjemmet lykkeligt og fuldt af glæde. *Buds t unge* side 203-204]

Disse unge mennesker burde huske at de er ansvarlig for alle de privilegier de nyder, så de er ansvarlige for udnyttelsen af deres tid og må aflægge et nøje regnskab for udnyttelsen af deres evner. De kan spørge: skal vi ikke have fornøjelser eller afslappelse? Skal vi arbejde, arbejde, arbejde, uden noget andet? De fornøjelser de kan have er dem de, i tro, kan bede om Guds velsignelse over og de kan ikke være farlige. Man fornøjelser som ikke giver dem lov til stille bøn, for helligelse ved bønnens alter, eller fra at tage del i bedemødet er ikke sikre, men farlige. [En forandring fra fysisk arbejde, som har anstrengt legemet meget kan være nødvendig en tid, for at de igen kan tage fat på deres gerning med forøgede kræfter og nå større resultater. Men fuldkommen hvile skulle ikke være nødvendig og vil ikke give det bedste resultat når der er tale om at forøge den fysiske styrke. De behøver ikke, selv om de er trætte af en slags arbejde, bortkaste deres dyrebare øjeblikke. De må da søge at udføre noget, der ikke er så anstrengende, men som kan være til hjælp for deres moder og søstre. Ved at lette disses byrder, idet de påtager sig deres groveste arbejde kan de finde den glæde som ledsager det at følge gode principper og det vil give dem sand lykke og deres tid vil ikke blive tilbragt i skæmt og spøg eller tilfredsstillelse af deres egenkærlige tilbøjeligheder.] Deres tid kan altid bruges med fordel og de kan hele tiden fornyes ved variation og alligevel genvinde tiden, så at hvert øjeblik vil være godt for nogen. *Buds t unge* side 204]

[223]

I har troet at det var af den største vigtighed at få en videnskabsuddannelse. Der er ingen dyd i uvidenhed og kundskaben vil ikke nødvendigvis formindske den kristne vækst; men hvis I søger efter

dem ud fra princip og har det rette mål for jer og føler I har pligt til at bruge de evner Gud har givet til at gøre godt med for andre og virke for hans ære, vil kundskaben hjælpe jer til at udrette denne hensigt; den vil hjælpe jer til at anvende de kræfter som Gud har givet jer og til at bruge dem i hans tjeneste.

[224] Men, unge mennesker, hvis I vinder nok så megen kundskab og dog ikke anvender den kundskab i praksis svigter I jeres mål. Hvis I, ved at opnå uddannelse bliver så optaget i jeres studier forsømmer bøn og religiøse privilegier og bliver skødesløse og ligegyldige for jeres sjæles velfærd, hvis I ophører med at lære i Kristi skole, sælger I jeres førstefødselsret for en ret linser. Formålet med at få uddannelse bør ikke for et øjeblik mistes af syne. Det bør være for at udvikle og rette jeres evner så I kan være mere nyttige og velsigne andre med de færdigheder I får. Hvis i ved at vinde kundskab forøger jeres kærlighed til jer selv og får lettere ved at undskylde jer fra at bære ansvar, er det bedre at I ikke får uddannelse. Hvis I elsker og forguder bøger og lader dem være mellem jer og jeres opgaver, så at I ikke får lyst at forlade jeres studier og jeres læsning for at gøre det nødvendige arbejde som nogen må gøre, bør I beherske jeres ønske for studier og opelske en kærlighed for at udrette de ting som I nu ikke har interesse for. Han som er trofast i det små vil og være trofast i det større.

I behøver at opelske en kærlighed og hengivenhed for jeres forældre og for jeres brødre og søstre. »Vær hverandre hjerteligt hengivne i broderkærlighed; kom hverandre i forkøbet med at vise ærbødighed! Vær ikke lunkne i jeres iver; vær brændende i ånden; tjen Herren; vær glade i håbet, tålmodige i trængselen, udholdende i bønner! Vær med til at hjælpe de hellige, når de er i trang; vær ivrige efter at vise gæstfrihed!« Unge mennesker, I kan ikke tillade at ofre jeres evige interesser for jeres skolestudier. Jeres lærere kan stimulere jer ved deres bifald og I kan bedrages af Satans sofisteri. I kan ledes skridt for skridt for at udmærke jer og opnå jeres lærers billigelse, men jeres kundskab til det guddommelige liv, i erfaringsmæssig religion, vil blive mindre og mindre. Jeres navne vil stå opskrevet for de hellige, ophøjede engle og for universets Skaber og Kristus, himlens Majestæt, i et meget dårligt lys. Over for dem vil der være en nedtegnelse af synder, fejltagelser, forsømmelser og en sådan ligegyldighed i åndelig kundskab at Faderen og hans Søn,

Jesus vor Forsvarer og tjenende engle vil skammes for at eje jer som Guds børn.

Når I går i skole udsættes I for en forskellighed af fristelser som I ikke vil udsættes for hjemme i jeres faders hjem, under gudfrygtige forældres varetægt. Hvis I, der hjemme, bad for jer selv to eller tre gange om dagen om nåde til at undvige de fordærvelser som er i verdens lyster, behøver I at bede meget mere alvorligere og oftere i skolen, hvor I er udsat for fristelser og besmittende indflydelser som hersker i denne fordærvede tids skoler, idet jeres omgivelser er ugunstige for den kristne karakters dannelse. [225]

Disse unge mennesker har ikke tilstrækkelig kristen karakterstyrke, især gælder dette for A.O.'s vedkommende. Han er ikke grundfæstet i sandheden eller har rod i den. Hans greb i Gud har været så løst at han ikke har fået styrke og lys ovenfra, men har samlet mørke i sin egen sjæl. Han har hørt så meget på vantro tale og har haft så lidt praktisk interesse i sandheden at han ikke kan give en grund for sit håb. Han er ustabil ligesom tagrør der skælver i vinden. Han er venlig af hjerte, dog elsker han sjov, dovenskab og selskab med unge venner. Han har givet efter for denne tilbøjelighed og ofret sin egen sjæl. Det er vigtigt, min bror, at du ikke blander dig så meget med ureligiøse unges selskab. Dit sind og hjertes dannelse, i forbindelse med livets pligter, kræver at en stor del af din tid bruges på selskab med dem hvis samtale og tro vil forøge din tro og kærlighed for sandheden.

Du har forsøgt at fralægge dig de bånd som sandhedens tro medfører, men du har ikke vovet at være rigtig tydelig i din vantro. Ret ofte har du valgt verdens levitter og selskab med dem hvor selvandagt og religion udelukkes, du har med alle intentioner og hensigter taget den klasse alvorligt som foragter sandheden. Du er ikke stærk nok i tro eller mål i sådanne selskaber. For at slå tiden ihjel har du givet efter for ubetydeligheder som har gjort tydelig skade på dig og har sløvet din samvittighed. Du elsker bifald. Hvis du vinder dette på en ærlig måde, er det ikke så syndigt; men du er i fare for at bedrage dig selv og andre; du behøver at vove over dig selv på dette punkt og se om du fortjener al det bifald du får. Hvis du billiges på grund af dine sunde principper og moralske værdi, er dette din fortjeneste. Men hvis du forkæles og tiltrækkes og smigres fordi du kan gøre klare taler og træffende bemærkninger og fordi du [226]

er glad, livlig og vittig og ikke fordi du er intellektuel og har moralsk værdi, vil fornuftige gudfrygtige mænd og kvinder snarere se på dig med medynk end med misundelse. Du bør vogte dig mod smiger. Dem som er tåbelige nok til at smigre dig kan ikke være dine sande venner. Dine sande venner vil råde, bede og advare dig og irettesætte dig for dine fejl.

Du har åbnet dit sind for mørk vantrø. Luk det igen i frygt for Gud. Søg efter *Vidnesbyrdene*, vor tros grundpiller og tag vare på dem med et fast greb. Du behøver denne tillid for at frembringe sandhed, for den vil vise sig som et anker for dig. Den vil give din karakter kraft og styrke og ædel værdighed så den vil indgyde respekt. Opelsk flittigheden som vane. Her har du en alvorlig mangel. Både du og din bror har storslåede tanker om succes, men husk at Gud er jeres eneste håb. Til tider kan jeres udsigter være smigrende for jer, men forventninger som ophøjer jer, over simple ydmyge hjemmepligter og over religiøse pligter, vil vise sig som en fiasko. I, mine kære venner, behøver at ydmyge jeres hjerter for Gud og opnå en rig og dyrebar erfaring i det kristne liv ved at I lærer Herren at kende og velsigne andre ved jeres daglige liv og pletfrie renhed, i ædel ufordærvedhed, grundighed i udførelsen af kristne pligter og det praktiske livs pligter. I har pligter at gøre derhjemme; I har ansvar at bære som I endnu ikke har løftet.

[227] Det som I sår, skal I også høste. Disse unge mennesker sår nu sæden. Hver handling i deres liv, hvert talt ord, er sæd for godt og ondt. Sådan som sæden er vil også afgrøden være. Hvis de føjer sig i heftige, fordærvede lidenskaber eller giver efter for appetitten eller deres uhelligede hjerters tilbøjelighed; hvis de opelsker stolthed eller forkerte principper og værner om utroens eller udskejelsernes vane, vil de høste en overdådig høst af samvittighedsnag, skam og fortvivelse.

Guds engle forsøger at lede disse unge mennesker til at råbe til Herren i oprigtighed: »Vær du mine ungdoms vejleder.« Engle kommer og forsøger at trække dem ud af Satans snarer. Himlen kan være deres hvis de vil søge at vinde den. En herlig uforgængelig krone vil blive deres hvis de vil give alt til himlen.

Selvglade prædikanter

SELVGLADE PRÆDIKANTER

Bror R, din indflydelse har ikke været af den art som vil ære den nærværende sandheds sag. var du blevet helliget ved sandheden som du forkynder for andre, ville du have haft ti gange mere fordel af Guds sag end du har haft. Du har gjort for meget ud af at skabe sensation gør du ikke dette har du kun lidt mod. Disse store yderligheder og sensationer er din styrke og ære og held som medarbejdere, men dette behager ikke Gud. Dit arbejde du gør i den retning er sjælent, hvilket du ellers dig selv med at det er.

Nøje ransagelse afslører den kendsgerning at der er kun få neg der kan samles efter disse særlige ophidsende møder. Alligevel har du ikke lært fra tidligere erfaring at ændre din arbejdsmetode. Du har været træg til at lære at forme dine fremtidige opgaver sådan så du undgår tidligere fejl. Grunden til dette har været, at du, ligesom drankeren, elsker stimulanser for disse storslåede møder; du længes efter dem som drankeren længes efter en snaps for at vække sin døende kraft. Disse diskussioner, som skaber et oprør, fejlfortolkes som iver for Gud og kærlighed for sandheden. Du er næsten blottet for Guds Ånd til at kunne arbejde. Hvis du havde Gud med dig i alle dine ting og hvis du følte en byrde for sjæle og havde visdom til at kunne lede disse ophidsende stunder dygtigt og drage sjæle ind i Kristi rige, kunne du se frugterne af dit arbejde og Gud ville forherliges. Din sjæl burde være helt glødende med den sandhedens ånd [228] du bringer videre til andre. Efter at du har arbejdet på at overbevise sjæle om de krav som Guds lov har på dem, lærer dem anger imod Gud og tro på Kristus, så er det arbejde kun begyndt. Du undskylder ret ofte dig selv fra at fuldføre arbejdet og efterlader en stor byrde til andre i det afsluttende arbejde. Du siger at du ikke er egnet til at afslutte arbejdet. Jo hurtigere du kan udruste dig til at bære en hyrdes byrder, eller en præsts for hjorden, des bedre.

Som en sand hyrde bør du oplære dig selv at have med andre mennesker at gøre og give enhver i Guds hjord sin del af måltidet

i rette tid. Du bør være omhyggelig og tænke på at have et forråd af praktiske emner som du har undersøgt og som du kan gå ind i og fremlægge på en overbevisende måde for folk på rette tid og sted som folk har brug for. Du har ikke været helt udstyret med det Inspirerede ord til alle gode gerninger. Da hjorden behøvede åndelig føde, har du ofte givet den nogle polemiske emner som ikke egnede sig til anledningen end en taler over nationale anliggender. Hvis du ville beskæftige dig selv og oplære dine tanker til at kende til de emner som Guds ord har i vid udstrækning har givet dig, kunne du bygge Guds sag op ved at føde hjorden med rigtig mad og som vil give åndelig sundhed og styrke efter dens behov.

Du har stadig at lære en sand hyrdes arbejde. Når du forstår dette, vil Guds sag og arbejde hvile på dig med en sådan vægt at du ikke vil have lyst at spøge og skæmte og samtale let og overfladisk. En Kristi tjener som har en rigtig byrde for arbejdet og en høj fornemmelse af sin missions ophøjede karakter og hellighed vil ikke være letsindige og overfladiske sammen med hjortens lam.

[229] En sand hyrde vil have interesse for alt hvad der vedrører hjordens velfærd og vil give den føde, vejlede den og forsvare den. Han vil føre sig frem i stor visdom og vil vise hensyn til alle, vise høflighed og medlidenhed til alle, især til de fristede, forpinte og fortvivlede. I stedet for at vise den klasse forståelse efter deres særlige situationer og efter hvad deres svagheder har brug for, har du, min bror, undgået denne klasse, medens du har trukket langt på andres forståelse. »Ligesom Menneskesønnen ikke er kommen for at lade sig tjene, men for selv at tjene og give sit liv som løsesum for mange.« »Sandelig, sandelig siger jeg eder: en tjener er ikke større end sin herre, heller ikke er et sendebud større end den, som har sendt ham.« »Men han gav afkald og tog tjenerskikkelse på og blev mennesker lig. Og da han i fremtræden fandtes som et menneske.« »Vi, som er stærke, er skyldige at bære de svages skrøbeligheder og ikke gøre, hvad der er os selv til behag. Enhver af os skal gøre, hvad der behager hans næste og er til gavn og opbyggelse. Thi Kristus gjorde heller ikke, hvad der var ham selv til behag; men som der står skrevet: »Spotten fra dem, der spotter dig, er faldet på mig.«

Det er ikke en evangelietjeners arbejde at spille herre over Guds arv, men i sindets ydmyghed, med venlighed og stor tålmodighed, at formane, irettesætte og dadle, med al langmodighed og lære. Hvor-

dan kan de førnævnte skriftsteder sammenlignes med dit tidligere liv. Du har opdyrket en selvisk natur i næsten hele dit liv. Du giftede dig med en kvinde med en stærk vilje. Hendes naturlige tilbøjeligheder var yderst egenkærlige. I elskede begge selvet og uenigheden i jeres interesser hjalp ikke hver jeres sag, men forøgede begges fare. Ingen af jer havde en samvittighed og ingen havde guds frygten for sig i et højt sæde. Kærlighed til selvet, selvtilfredsstillelse, har været det herskende princip. I begge har haft meget lidt helligelse til Gud, så at I ikke kunne hjælpe hinanden. I har hver for sig gået jeres egen vej, hver har ønsket at blive forkælet og rost og opvartet.

Herren så dine farer og din tid og sendte jer igen advarsler igennem *Vidnesbyrdene* at du var i fare hvis du ikke overvandt kærlighed til selvet og tilpassede din vilje til Guds vilje. Havde du givet agt på formaningerne og advarslerne fra Herren, havde du vendt fuldstændig om og gjort en fuldstændig forandring, ville din hustru ikke være i fjendens snare, som hun er nu, forladt af Gud og tror på Satans stærke bedrag. Havde du fulgt det lys Gud havde givet, ville du nu være en stærk og effektiv medarbejder i Guds sag, der var i stand til at udrette ti gange mere end du nu er habil til. Du er blevet svag fordi du ikke har holdt lyset. Du har kun en lille tid været i stand til at skelne den Sande Hyrdes røst fra en fremmed hyrdes. Din forsømmelse for at vandre i lyset har bragt mørke omkring dig og din samvittighed er, ved hyppige belastninger, blevet lammet.

[230]

Din hustru tror ikke på og følger det lys som Herren i sin barmhjertighed har sendt hende. Hun foragtede irettesættelser og lukkede selv den dør som Herrens stemme hørtes igennem for råd og advarsel. Satan var tilfreds og der var intet der hindrede ham i at liste ind i hendes fortrolige sind og, ved hjælp af sine behagelige, smigrende bedrag, lede hende fangen under hans vilje.

Herren gav dig det vidnesbyrd at din hustru var en hindring for dig i dit arbejde og at du ikke skulle ledsage hende medmindre du havde det tydeligste bevis for at hun var en omvendt kvinde, forvandlet ved sindets fornyelse. Du følte da at du havde et påskud for at bede for et hjem; du gjorde dette vidnesbyrd til en undskyldning og arbejdede derefter, selv om du ikke havde brug for dit eget hjem. Din hustru havde pligter at gøre for sine forældre som hun havde forsømt hele sit liv. Hvis hun havde taget denne længe forsømte pligt

op med gælde ville hun nu ikke være i Satans greb og gøres hans vilje og fordærve hendes hjerte og sjæl til hans tjeneste.

[231]

Dine behov for et hjem var indbildte, lige som mange andre af dine indbildte mangler. Du fik det hjem din egenkærlighed behøvede og du kunne gøre din hustru det ganske behageligt. Men Gud gjorde hendes endelige prøve. Hendes mors plager var af en art som ville have vækket forståelse i hendes hjerte hvis hun ikke havde været så gennemforhærdet og hård af selviskhed. Men dette Guds forsyn vækkede ikke datterens endelige kærlighed for sin lidende mor. Hun har ingen hjemmepligter der står hende i vejen, ingen børn at dele hendes kærlighed og bekymring og hendes opmærksomhed var helliget til hendes fattige jeg.

Den byrde af bekymringer som hendes far havde at bære var for meget til hans alder og styrke og han blev lammet med stærke smerter. Hvis datteren havde et sårbart område i sit hjerte, kunne hun, uden tvivl, ophjælpes og vækkes til pligtsfølelse og dele sin søsters og hendes søsters mands byrder. Men ved sin ligegyldighed og ved at undgå alle de bekymringer og byrder som hun ligeså godt kunne tage, afslørede hun at hendes hjerte var lige så lidt påvirkelig som en sten.

At hun er tilbageholdende over for sine forældre og dog være så ligegyldig, - det vil tale imod hende. Hun bragte tingenes tilstand videre til sin mand. Bror R var lige så selvisk som sin hustru og han sendte en indtrængende anmodning om at hun ville komme til ham. Hvordan ser Guds engle, de omsorgsfulde, medfølelende, elskende og tjenende engle, på dette? Datteren lod fremmede udrette den omsorg som hun med gælde skulle dele med hendes bebyrdede søster. Engle så med forbavselse og sorg på dette og vendte sig bort fra denne egenkærlige kvinde. Onde engle tog deres sted og hun blev som fange af Satan ført efter hans vilje. Hun var et medium af Satan og viste sig så at være en stor forhindring for hendes mand; hans arbejde var af kun lille mængde.

Guds sag ville have stået stærkere i ___ hvis anstrengelsen ikke var så lille som den var, - for arbejdet blev ikke gjort færdigt. En interesse var vækket, men den sygnede hen igen og der skulle aldrig være vakt nogen interesse. Jeg beder dig, bror R, at sammenligne de skriftsteder der før blev nævnt om Kristi arbejde og embede med din måde at styre dit arbejde på som evangelieprædikant, men især

i det tilfælde jeg har nævnt, hvor pligten var så tydelig at der ikke var noget at gå fejl af, hvis det ikke var fordi at samvittigheden og hengivenhed var blevet lammet af en lang, stadig selvdyrkelse.

[232]

Fordi du forlod dine forældre i deres lidelser da de behøvede hjælp, var menigheden forpligtet til at påtage sig denne byrde og overvåge Kristi legemes lidende medlemmer. I denne hjerteløse forsømmelse bragte du Guds vrede over dig selv. Gud tager ikke sådanne ting særlig let. De nedskrives af engle. [Gud kan ikke give fremgang til dem som handler stik i strid med de klareste pligter i bibelen, barnets ansvar over for forældre.] Børn som ikke føler en større forpligtelse over deres jordiske forældre end I har gjort, men kan let løbe fra ansvaret, vil ikke have passende respekt for deres himmelske Fader; de vil ikke have ærbødighed eller respekt for de krav Gud har på dem. [Dersom de ikke ærer og respekterer forældrene, vil de heller ikke ære og respektere Skaberen.] Ved at forsømme sine forældre har din hustru overtrådt det femte bud i de ti bud: »Ær din fader og din moder, for at du kan få et langt liv i det land Herren din Gud vil give dig.« Dette er det første bud med et løfte. Dem som ikke respekterer eller ærer deres forældre skal ikke vente at Guds velsignelse vil følge dem. Vore forældre har krav på os som vi ikke kan trampe på eller tage let. Men børn som ikke er blevet oplært og styret i barndommen og som har fået lov til at gøre sig selv til genstand for deres omsorg, selvisk søge deres eget behag og undgå byrder, bliver hjerteløse og respekterer ikke deres forældres påbud, som våger over dem i deres barndom. [*Det kristne hjem* side 228]

Bror R, du har selv været egenkærlig i disse ting og meget mangelfuld i dine pligter. Du har krævet opmærksomhed og omsorg, men du har ikke givet det samme igen. Du har været selvisk og krævende og har ofte været ufornuftig og givet din kone prøvelser. I begge har været uhelligede og overraskende egenkærlige. I har kun gjort et lille offer for sandhedens skyld. Du såvel som din hustru, har undgået byrder og er snarere blevet opvartet end at forsøge at være til så lidt byrde så muligt.

Kristi tjenere bør føle at en pligt ligger på dem, hvis de får deres brødrers eller venners gæstfrihed og de bør give familien en velsignelse idet de opmuntrer og styrker dens medlemmer. De bør ikke forsømme deres pligt som præster, idet de går fra hus til hus.

[233]

De bør blive fortrolig med hvert familiemedlem, så de kan forstå alles åndelige tilstand og variere deres arbejdsmetoder ved at se hver enkelts situation. [Når en prædikant som bærer det højtidelige advarselsbudskab til verden, tager imod venners og brødres velvillige gæstfrihed og forsømmer sine pligter som hyrde for hjorden og er uforsigtig i sit eksempel og sin opførsel, så han tager del med de unge i intetsigende tale, i spøg og vittigheder og i at fortælle morsomme historier for at vække latter, da er han uværdig til at være en evangeliets tjener og trænger til at omvende sig før man betror ham omsorgen for fårerne og lammene. Prædikanter som er forsømmelige i de pligter som påhviler en trofast hyrde, afgiver bevis på at de ikke er helliget ved de sandheder som de fremholder for andre og bør ikke underholdes som arbejdere i Herrens vingård før de har fået et højt begreb af en prædikants hellige gerning. *Evangeliets tjener* side 95]

Når de kun skal deltage i aftensmøderne, er der tid til at de kan besøge hjemmene og møde folk hvor de er. Og hvis Kristi prædikanter har Åndens gaver, hvis de efter det store Eksempel, vil vinde adgang til hjerter og vil vinde sjæle til Kristus. Nogle prædikanter fremfører det sidste nådesbudskab for vagt. De udnytter ikke deres anledninger for at vinde ikke-troendes tillid, ved deres eksemplariske opførsel, deres uselviske interesse for andres gode, deres venlighed, tålmodighed, sindsymyghed og deres respektfulde høflighed. Disse Åndens frugter vil udøve en langt større indflydelse end forkyndelsen bag prædikestolen uden personligt arbejde i familierne. Men forkyndelsen af tydelige, prøvende sandheder til folk og tilsvarende personligt arbejde fra hjem til hjem, for at hjælpe prædikestolsarbejdet, vil i stor grad udvide indflydelsen for det gode og sjæle vil omvendes til sandheden.

[234]

Nogle af vore prædikanter tager ansvareret for let, de undgår personlige omsorg og byrder; af den grund føler de ikke at de har brug for hjælp fra Gud som de ville hvis de løftede de byrder som Guds arbejde og vor tro kræver at løfte. Skønt byrderne i denne sag skal bæres og skønt de som bærer dem kommer ud på snævre steder, vil de føle behov for at leve nærmere Gud, så de kan have tillid til at overlade deres veje til ham og i tro gøre fordring på den hjælp han alene kan give. De vil så daglig få erfaring i tro og tillid, som er af højeste værdi for en evangelieprædikant. Deres gerninger er mere

højtidelige og hellige end prædikanter i almindelighed vil indrømme. De bør føre en hellig indflydelse med sig. Gud forlanger at dem som gør tjeneste med hellige ting bør være mennesker som er nidkære for hans sag. Deres arbejdes byrde bør være at frelse sjæle. Bror R, du har ikke følt det som profeten Joel beskriver det: »Imellem forhal og alter skal præsterne, Herrens tjenere, græde og sige: »Herre, spar dog dit folk! Overgiv ej din arv til skændsel, til hedningers spot !« »De; som sår med gråd, skal høste med frydesang; de går deres gang med gråd, når de udstrør sæden, med frydesang kommer de hjem, bærende deres neg.«

Bror R, jeg fik vist i hvilken markant modsætning med Guds ord din arbejds måde har været. Du har været skødesløs i dine ord og i din opførsel. Fårerne har haft den byrde at tage sig af hyrden og advare, irettesætte, formane og græde over deres hyrdes hensynsløse opførsel, som, ved at påtage dette embede, erkender sig som et Guds talerør. Alligevel bekymrer han, sig lige så meget for sig selv, som han gør for de stakkels får. Du har ikke følt en byrde for sjæle. Du har ikke gået grædende og bedende for dine sjæle til arbejdet, så syndere kan omvendes. Havde du gjort dette ville du så den sæd som efter mange dage ville spire op og bære frugt til Guds ære. Selvom der ikke er noget arbejde som du kan gøre ved ildstedets samtaler og bøn sammen med familier, kunne du vise flid og spare på tiden og oplære dig selv til at bære ansvar ved nyttig beskæftigelse. [235]

Du og din hustru kunne have sparet jer selv for mange slemme ture og været lykkeligere og gladere hvis I havde søgt noget mindre efter magelighed og kombineret fysisk arbejde med jeres studier. Dine muskler er til for at bruges, ikke for at være passive. Gud gav Adam og Eva i Eden alt hvad de manglede; alligevel var deres himmelske Far klar over at de havde brug for arbejde for at forblive lykkelige. Hvis du, bror R, vil bruge dine muskler og arbejde med hænderne hver dag, kombinere arbejde med studium, vil dit sind komme i bedre balance, dine tanker vil blive af en renere og mere ophøjet karakter og din søvn vil blive mere naturlig og sund. Din omtågethed og dorskhed som følge af overfyldt hjerne vil blive mindre. Dine tanker over den hellige sandhed vil blive klarere og dine moralske kræfter mere livlige. Du holder ikke af at arbejde; men det er for dit gode at udøve mere fysisk aktivitet daglig; for

det vil opildne det træge blod til sund aktivitet og vil hæve dig over misfornøjelser og sygdomme.

Du bør ikke forsømme ihærdig studie, men bede efter lys fra Gud så han vil åbne din forståelse for hans ords rigdomme, så du kan yde noget til alle gode gerninger. Du vil aldrig komme i en situation hvor det ikke er nødvendigt at våge og bede alvorligt for at overvinde dine problemer. Du vil få brug for at vogte dig, for at holde selvet ude. Du har dannet en vane for at du selv er fremtrædende, dvæle på dine familieproblemer og dit dårlige helbred. Kort sagt, du har været temaet for din samtale og er kommet imellem dig selv og din Frelser. Du bør glemme selvet og skjule dig bag Jesus. Lad den dyrebare frelser være stor og tag synet bort fra selvet. Når du ser og føler din svaghed vil du ikke se at der er noget i selvet der er værd at lægge mærke til. Folk er ikke kun blevet trætte, men væmmes, over dine indledninger før du fremlægger dit emne. Hver gang du taler til folk og nævner dine familieproblemer, så fornedrer du dig selv i deres øjne og du antyder at du ikke er helt god.

[236]

Du har eksempler på prædikanter som ophøjer sig selv og som trakter efter folks ros. De bliver forventede og smigret af snak indtil de bliver opstemte selvtilstrækkelige og ved at stole på sig selv gør de troens skibbrud. De troede at de var så populære at de næsten kunne opføre sig på hvilken som helst måde og dog beholde deres popularitet. Dette har været din forudsætning. Når en kristen prædikants opførsel giver dem som sladrer kendsgerninger at diskutere og der stilles spørgsmål ved hans moral, bør han ikke kalde det jalousi eller bagtalelse. Du bør være forsigtig med at stimulere vanetænkning, hvorfra vaner dannes som vil vise sig som dit fordærv. Bemærk deres opførsel som du skal afsky og undlad da at tage det første skridt i den retning som de er gået i.

Du har været selvtilstrækkelig og forblindet og bedraget af Satan så du ikke kan se din svaghed og mange fejl. »Men Åndens frugt er kærlighed, glæde, fred, langmodighed, mildhed, godhed, trofasthed, sagtmodighed, afholdenhed. Mod sligt er loven ikke. Og de, som hører Kristus Jesus til, har korsfæstet kødet med dets lidenskaber og begæring. Lever vi i Ånden, da lad os også vandre i Ånden. Lad os ikke søge tom ære, så vi udæsker hverandre og misunder hverandre.«

Jeg fik vist områder at arbejde på. Steder, byer og landsbyer overalt bør høre advarselsbudskabet; for alt vil forsøges og prøves af den nærværende sandheds budskab. Et stort arbejde skal gøres, men de medarbejdere som går ind ud og på disse marker bør være mennesker med sund dømmekraft, som ved hvordan man skal have med mennesker at gøre. De bør være tålmodige, venlige og belevne mennesker som har guds frygt for sig.

Du vinder ofte folks tillid; men hvis du er uforsigtig i optræden eller gør nogle ukloge skridt, i strengthed eller overlegenhed, vil du miste folks tillid og større skade vil pådrages Guds sag end hvis der ikke var gjort noget. Prædikanter som handler ud fra indskydelser har gjort Guds sag stor skade. Nogle er let at opirre og ofte bliver de pirret; og, hvis de bliver skældt ud, hævner de sig. Det er lige hvad Satan vil have dem til. Sandhedens fjende jubler over denne svaghed i en Kristi prædikant, for de er en skamplet på den nærværende sandheds sag. Dem som viser denne karaktersvaghed præsenterer ikke sandheden rigtigt eller er tjenere for vor tro. En prædikants taktløshed trækker en sky af ubehag over alle og gør hans afløseres arbejde enormt svært.

[237]

Bror R, når du går ud for at arbejde på nye marker vil du gerne være diskussionslysten, fordi du har oplært dine tanker for den slags arbejde. Men dit arbejde har ikke været en tiendedel så værdifuld som det kunne være hvis du i praksis havde oplært dig selv til at give folk prædikener over praktiske emner. Du behøver at blive elev i Kristi skole, så du kan erfare guds frygten i praksis. Når du har sandhedens frelsende kraft i dit eget hjerte kan du ikke afholde dig fra at føde Guds hjord med samme praktiske sandheder som har gjort dit eget hjerte glad i Gud. Det praktiske og doktrinære bør sammensættes så hjerterne påvirkes med vigtigheden for overgivelse til sandhedens krav, efter at forståelsen er blevet overbevist af bevisbyrderne. Kristi tjenere bør efterligne Mesterens eksempel i hans måde at arbejde på. De bør på bedste måde hele tiden fremholde for folk, det, der kan opfattes som nødvendigheden for praktisk guds frygt og få dem, ligesom vor Frelser i hans lære, til at se nødvendigheden af religiøs principfasthed og retfærdighed i hverdagslivet. Folk får ikke føde fra de populære menigheders prædikanter og sjælene sulter efter nærende og åndeligt livgivende mad.

[238] Dit liv har været præget af ydmyg og sagtmødig opførsel. Du elsker Gud i ord, men ikke i gerninger og i sandhed. Din værdighed er let at såre. Prædikanter bør først mærke sandhedens helligende indflydelse i deres egne hjerter og i deres egne liv og så kan deres arbejde bag prædikestolen styrkes ved deres eksempel væk fra prædikestolen. Prædikanter behøver selv at blødgøres og helliges før at Gud på en særlig måde kan arbejde sammen med deres anstrengelser.

Du har ladet gyldne anledninger for at samle en høst af sjæle gå dig forbi, fordi det var umuligt for Gud at arbejde sammen med dine anstrengelser, for dit hjerte var ikke helt med ham. Du var ikke ren for ham som er renhedens og hellighedens legemliggørelse. Hvis du tager hensyn til synden i dit hjerte, vil Herren ikke høre din bøn. Vor Gud er en nidkær Gud. Han kender hjertets tanker og forestillinger og påfund. Du har fulgt din egen bedømmelse og gjort en sørgelig fiasko hvor du kunne have heldet med dig. Der er for meget på spil i disse anstrengelser, men arbejdet bliver gjort skødesløst og overilet. Sjæle er blevet prøvet på betydningsfulde, evige sandheder og hvad du siger og gør vil have indflydelse på dem for at beslutte sig for eller imod sandheden. Hvor du burde have været ydmyg for Gud, bede ham om at arbejde med dine bestræbelser og føle sagens vægt og sjæles værdi, har du valgt unge damers selskab, uden hensyn til Guds hellige arbejde og dit embede som Kristi evagneslieprædiakant. Du står mellem liv og død; alligevel gav du dig af med letsindig og overfladisk omgang med andre, i spøgefuldhed.

[239] Hvordan kan tjenende engle være omkring dig og udsprede lys på dig og give dig styrke? - når du burde søge efter måder og midler til at oplyse dem i vildfarelse og mørke? Du behager bare dig selv og er for egenkærlig til at gå ind i et arbejde, som du ikke har evner eller kærlighed for. Hvis vor position kritiseres af dem, som undersøger, har du kun lidt tålmodighed over for dem. Du giver dem ofte en kort, streng bemærkning, som om de ikke havde lov til at undersøge nærmere, men må tage alt der er fremstillet som sandhed, uden selv at undersøge. I dit prædikantarbejde har du vendt mange sjæle bort fra sandheden, ved din måde at behandle dem på. Du er ikke altid lige tålmodig og tilnærmelig; skønt du har det som om, du vil imødekomme; men ofte er du uvenlig og fordingsfuld og er gnaven og irriteret som et barn.

Et skjult guldstykke og et babylonsk klæde gav hele Israels lejr problemer. Guds truende mine kom over folket på grund af et menneskenes synd. Tusinde blev dræbt på slagmarken fordi Gud ikke ville velsigne og fremhjælpe et folk hvori der kun var een synder, en som havde overtrådt hans ord. Denne synder var ikke i helligt embede, alligevel kunne en nidkær Gud ikke gå frem og kæmpe med Israels hære medens disse hemmeligholdte synder var i lejren.

Upågtet apostlens advarsel om at holde sig »fra det onde i enhver skikkelse«, holder nogle stædigt igen ved at opføre sig upassende for kristne. Gud forlanger at hans folk skal være helligt, at holde sig selv adskilt fra mørkets gerninger, at være ren i hjerte og liv og uplettet fra verden. Guds børn, er, ved tro på Kristus, hans udvalgte folk; og når de står på den bibelsandhedens hellige grund vil de frelses fra fællesskab med mørkets ufrugtbare gerninger.

Bror R, du har stået direkte i vejen for Guds gerninger og har bragt stort mørke og vanære over hans sag. Du har været forblændet af Satan; du har arbejdet for at vinde sympati og har fået den. Havde du stået i lyset kunne du have set Satans kræfter arbejde på at bedrage og ødelægge dig. Guds børn spiser og drikker ikke for at tilfredsstille appetitten, men for at bevare liv og styrke til at gøre deres Mesters vilje. De klæder sig selv for sundhedens skyld, ikke for udseende eller for at følge med i skiftende moder. Øjets ønske og livets stolthed er forvist fra deres klædeskabe og fra deres hjem, fra princippet. De handler ud fra gudfrygtig oprigtighed og deres samtale er ophøjet og himmelsk.

Gud er meget medlidende, for han forstår vore svagheder og vore fristelser; og når vi kommer til ham med sønderknust hjerte og en angerfuld ånd, godtager han vor anger og lover at, når vi tager hans styrke til os og skaber fred med ham, skal vi kunne få fred. Oh, hvilken taksigelse, hvilken glæde, skulle vi ikke føle for at Gud er nådig! [240]

Du har ikke stolet på Guds styrke. Du har fæstnet dig ved dig selv og gjort dig selv til emne for tanke og samtale. Dine prøvelser er gjort store for dig selv og andre og dit sind er blevet delt fra sandheden, fra det Forbillede som vi er pålagt at efterligne, for svage bror R.

Når du er væk fra prædikestolen burde du føle sjælenes værdi og søge efter anledninger til at overbringe sandheden til enkeltpersoner, men du har ikke følt at ansvaret tilfalder en evangelieprædikant. Jesus og retfærdighed har ikke været dit tema og mange anledninger er blevet mistet og kunne have besluttet mere end en snes sjæle til at give alt for Kristus og sandheden hvis disse anledninger blev udnyttet. Men du vil ikke løfte byrden. Det pastorale arbejde medfører et kors og du vil ikke gå med i dette.

Jeg så at Guds engle holder øje med de indtryk du giver og de frygter du bærer uden for møderne og din almindelige indflydelse på troende og ikke-troende. Jeg så disse engle tilsløre deres ansigter i sorg og deri vende modstræbende bort fra dig. Ofte var du engageret i ting af mindre betydning og når du skulle arbejde med ting der krævede alle dine kræfter og energi, klare tanker og alvorlig bøn, fulgte du dit eget behag og tendenser og stolede på din egen styrke og visdom, for ikke kun at imødekomme mennesker, men også fyrstendømmer og kræfter, Satan og hans engle. Dette gjorde at Guds arbejde blev udført skødesløst og satte sandheden og Guds sag i fare og satte sjæles frelse i fare.

[241] En fuldstændig forandring må finde sted i dig før du kan få Guds arbejde at forvalte. Du bør betragte dit liv som alvorligt og at det ikke er en dum drøm. Som vagtmand på Zions mure, er du svar skyldig for folkets sjæle. Du bør fæstne dig til Gud. Du handler uden at overveje, snarere ud fra indskydelser end fra princip. Du har ikke følt den tydelige nødvendighed af at oplære dit sind, heller ikke at korsfæste dit gamle menneske med dets sygdomme og begær. Du behøver at vejes af Guds Ånds vægt og al din færden styres ved den. Nu er du usikker i alt du foretager dig. Du binder og løsner; du bygger op og så river ned; du optænder en interesse og så udslukker du den fordi du mangler indvielse og guddommelig visdom. Du er ikke blevet styrket, grundfæstet og gjort stabil. Du har kun lidt tro; du har ikke levet et liv i bøn. Du har meget brug for at sammenkæde dit liv med Gud og så vil du ikke så i kødet og til sidst høste fordærv.

[Spøg, skæmt og verdslig tale hører verden til. Kristne som har Guds fred i hjertet, vil være glade og lykkelige uden at give sig af med letsindighed eller overfladiskhed. Når de er årvågne til børn, vil de eje en sindsro og en fred som hæver dem op over alt som er overfladisk. Når gudsfrygtens hemmelighed går op for en

Kristi tjeners sind, vil det løfte ham op over jordiske og sanselige nydelser. Han vil få del i guddommelig natur, idet han flyer bort fra fordærvelsen i verden, som kommer af lysten. Det samfund som kommer i stand mellem Gud og hans sjæl, vil gøre ham frugtbar i kundskaben om Guds vilje og oplade ham for skatte af praktiske emner som han vil fremholde for folket og som ikke vil forårsage letsind eller noget som ligner et smil, men som vil stemme sindet til alvor, røre hjertet og vække den moralske sans, til forståelse af det hellige krav Gud har på menneskets hengivenhed og liv. De, som arbejder i tale og lære, bør være Guds mænd, rene i hjerte og vandel. *Evangeliets tjenere* side 93-94]

Du er i stor fare for at bringe skam over Guds sag. Satan kender dine svagheder. Hans engle overfører dine svage punkter til dem som bedrages af hans lyvende mirakler og de anser dig allerede for at være en af deres slags. Satan jubler over at få dig til at opføre dig klogt fordi du sætter dig selv på hans grund og giver ham fordel over dig. Han ved godt at ubetænksomme mennesker som forsvarer Guds lov vil vende sjæle væk fra sandheden. Du har ikke påtaget din sjæl arbejdsbyrden og arbejdet omhyggeligt og i hemmelighed indprentet folk alvorligt sandheden. Du bliver for ofte utålmodig, pirrelig og barnlig og gør dig selv til fjende ved din impulsivitet. Hvis du ikke er på din vagtpost, skader du sjæle imod sandheden. Hvis du ikke bliver et forvandlet menneske og vil gennemføre dit livs principper i de hellige sandheder du giver fra talerstolen, vil dit arbejde kun tælle lidt.

[242]

En vægt af ansvar hviler på dig. Det er vagtmandens pligt at altid være på sin post og vove over sjæle som en der står til ansvar. Hvis dine tanker adskilles fra det store arbejde og fyldes med uhellige tanker; hvis selviske planer og projekter frarøver søvn og som følge deraf din mentale og fysiske styrke bliver mindre, synder du imod din egen sjæl og imod Gud. Din dømmekraft er sløvet og hellige ting sættes på niveau med almindelige ting. Gud er vanæret, hans sag sættes til skamme og det gode arbejde du kunne have gjort hvis du havde støttet på Gud er ødelagt. Havde du bevaret din livskraft til at sætte hele din hjerne og sjæl i Guds vigtige arbejde uden forbehold, ville du have set et meget større arbejde og det ville være gjort mere fuldkomment.

Dit arbejde har været mangelfuldt. En mester-arbejder engagerer sine mænd til at gøre et meget pænt og værdifuldt arbejde som kræver stræbsomhed og megen omtanke. Idet de går ind i arbejdet ved de at de, for at gøre opgaven ret, må alle deres evner opvækkes og den allerbedste tilstand for at lægge deres bedste anstrengelser for dagen. Men et menneske i selskabet beherskes af en fordærvet appetit. Han elsker stærke drikke. Dag efter dag tilfredsstiller han sit ønske efter stimulanser og under påvirkenen af disse stimulanser, omtåges hjernen, nerverne svækkes og hans hænder bliver usikre.

[243] Han fortsætter sit arbejde dag efter dag og næsten styrter det job i fordærvelse han har fået betroet. Dette menneske mister retten til sin løn og gør næsten uoprettelig skade for sin arbejdsgiver. Ved hans upålidelighed mister han tillid hos sin mester såvel som hos sine kollegaer. Han fik betroet et stort ansvar og da han fik dette hverv erkendte at han var kompetent til at gøre dette arbejde efter de anvisninger hans arbejdsgiver havde givet ham. Men på grund af hans egen kærlighed til selvet, blev der givet efter for appetitten og følgerne blev til en risiko.

Dit tilfælde, bror R, er ligesom dette. Men en Kristi tjeners ansvarlighed, som skal advare verden for en kommende dom, er meget mere betydningsfuld end den almindelige arbejdesmand, da evige ting er vigtigere end timelige. Hvis evangelieprædikanten overgiver sig mere til sine tilbøjeligheder end til at lade sig lede af pligt, hvis han følger sig for selvet på bekostning af åndelig styrke og sådan så resultatet bliver uærligt, vil sjæle oprejse sig mod ham i dommen og fordømme ham for hans upålidelighed. Sjæles blod vil findes på hans klæder. Det vil for den uhelligede prædikant synes at være en lille ting at være ustadig, impulsiv og ikke helliget; til at opbygge og så rive ned; og gøre sjæle modløse, pine og bedrøve de sjæle som har været omvendte ved den sandhed han har givet dem. Det er en sørgelig ting at miste deres tillid som han har arbejdet for at vinde. Men følgerne af en prædikants ukloge kurs vil aldrig helt forstås før prædikanten ser som Gud ser.

Overdreven kærlighed til profit

OVERDREVEN KÆRLIGHED TIL PROFIT

Bror S, jeg fik vist den 10. december, 1871, at der er alvorlige mangler i din karakter, som, medmindre de ses og overvindes, vil vise sig som din ødelæggelse; og du vil ikke blot blive vejet på hellighedens vægt og findes for let, men din indflydelse vil afgøre andres skæbne. Enten samler du sammen med Kristus eller også spreder du.

Jeg fik vist at du har en dyb rodfæstet kærlighed for verden. Kærlighed til penge er roden til alt ondt. Du bilder dig selv ind at du er rigtig på den, skønt du ikke er det. Gud ser ikke som mennesker ser. Din store omsorg og bekymring er at skaffe penge. Denne spændende lidenskab er forøget hos dig indtil den har vejet tungere end din kærlighed for sandheden. Din sjæl er fordærvet ved kærlighed til penge. Din kærlighed for sandheden og dens fremme er meget svag. Dine jordiske rigdomme kræver dig og har din hengivenhed. [244]

Du har en kundskab til sandheden; du er ikke uvidende om skriftens krav; du kender din Mesters vilje, for han har tydelig åbenbaret den. Men dit hjerte er ikke tilbøjeligt til at følge det lys som skinner på din stivej. Du er i høj grad indbildsk. Din kærlighed for selvet er større end din kærlighed for den nærværende sandheds sag. Din selvtillid og selvtilstrækkelighed vil med sikkerhed vise sig at være din ruin hvis du ikke kan se dine svaghed og fejl og vende om. Du er egenmægtig. Du har din egen fastlåste vilje at holde dig til og selvom andres opfattelse kan være korrekt og din bedømmelse forkert, er du alligevel ikke den der giver efter. Du holder fast på din holdning, uanset hvad andre mener. Jeg ønsker du kunne se den fare der er ved at fortsætte den kurs du nu forfølger. Hvis dine øjne kunne oplyses af Guds Ånd, ville du se disse ting klart.

Din hustru elsker sandheden og hun er en praktisk kvinde, en principfast kvinde. Men du værdsætter ikke hendes værdi. Hun har arbejdet hårdt for familiens almindelige gode, men du har ikke vist hende tillid. Du har ikke rådført dig med hende som det var din pligt.

Du holder dine ting for meget for dig selv; du holder ikke af at åbne dit hjerte for din hustru og lade hende vide hvad du er optaget af og kende din egentlige tro og følelser. Du er hemmelighedsfuld. Din hustru har ikke den ærede plads i din familie som hun gør sig fortjent til og som hun er i stand til at udfylde.

[245] Du føler at din hustru ikke bør blande sig i dine planer og aftaler og du sætter ofte din vilje og planer op imod hendes. Du handler som om hendes identitet skulle slås sammen med din. Du er ikke glad for at hun handler som om hun har sin egen personlighed, hendes egen identitet. Gud drager hende til ansvar for hendes personlighed. Du kan ikke frelse og hun kan ikke frelse dig. Hun har selv en samvittighed som hun må vogte over. Du vil helst være samvittighed over hende og nogle gange for dine børn. Gud har større krav på din hustru end du. Hun må selv danne sin karakter og hun er ansvarlig over for Gud for den karakter hun udvikler.

Du har en karakter der skal dannes og du er ansvarlig over for Gud for den karakter du udvikler. Din indflydelse er styrende og du er diktatorisk, hvilket ikke er i overensstemmelse med Guds vilje. Du må lade være med at være så streng. Du har været stolt over din fine smag og orden. Du har smukke tanker, men du har ikke gennemført den præcise og fine sans i din karakter og din opførsel. Din karakter er ikke helt symmetrisk. Du har gode tanker om orden og opsætning, men alle disse gode kvaliteter er dæmpet på grund af frafald. Du har ikke rettet dig efter de betingelser der lagt ned i Guds ord for en passende Guds søn. Alle Guds løfter er i betingelserne. »Drag bort fra dem og skil jer ud, siger Herren, Og »rør ej noget urent, så vil jeg tage imod jer og være jer en Fader og I skal være mine sønner og døtre, siger Herren, den Almægtige.« Da vi nu har disse forjættelser, mine elskede! så lad os rense os fra alt, som besmitter legeme og ånd og gennemføre hellighed i guds frygt.« Denne erfaring mangler du at få. Du vil gerne komme ind i ikke-troendes selskab og høre dem tale og selv sige noget. Jesus kan ikke forherliges ved din samtale; og hvis du havde Jesu ånd, ville du ikke være så meget i selskab med dem, som ikke elsker Guds sandhed.

[246] Du har følt at der var hindringer for at dine børn kunne blive kristne og har følt at andre skulle bebrejdes. Men bedrag ikke dig selv i dette. Hvis ikke der var noget til hinder for deres vej kunne din indflydelse som far have været tilstrækkelig. Dit eksempel og din

samtale har været af en sådan art at dine børn ikke kunne tro at du stemte over ens med din bekendelse. Din samtale med ikketroende, har været af en så lav orden og så let, så fyldt med spøg og skæmt, at din indflydelse ikke har kunnet ophøje dem. Din behandling af andre har ikke altid været helt ærlig. Du har ikke elsket Gud af hele dit hjerte, sind og styrke og din næste som dig selv. I egen kraft ville du fremhjelpe dig selv på din næstes bekostning. Hver dollar som kommer til dig på den måde vil føre en forbandelse med sig som du vil føle før eller siden. Gud lægger mærke til enhver uretmæssig handling, om den gøres af troende eller ikke-troende og han vil ikke lade den gå forbi. Din købelystne natur er en fælde for dig. Din omgang med dine medmennesker kan ikke stå domsprøven.

Din kristne karakter er beplettet med havesyge. Disse pletter må fjernes, ellers vil du miste det evige liv. Vi har hver især et arbejde at gøre for Mesteren; vi har hver især talenter der skal udnyttes. Jesu ydmygste og fattigste disciple kan være en velsignelse for andre. De kan ikke se at de gør et særligt godt arbejde, men, ved deres uhellige indflydelse, kan de starte bølger af velsignelser som vil udvide og uddybe og det heldige resultat af deres ord og pålidelige opførsel vil de aldrig kende før lønnens endelige udbetaling. De føler eller ved ikke at de gør noget stort. De er ikke pålagt at betyng sig selv med bekymringer om succes. De skal kun gå frem og uden mange ord og praleri, men stille og trofast gøre det arbejde som Guds forsyn har tiltænkt dem og de vil ikke miste deres løn. Således vil det være i dit tilfælde. Dit livs minde vil skrives i optegnelsesbogen; og, hvis du til sidst overvinder, vil der frelses sjæle på grund af dine anstrengelser, ved dine selvfornægtende og gode ord og jævne Kristne liv. Og når lønnen til sidst udbetales til alle efter deres gerninger, vil indløste sjæle kalde dig for velsignet og Mesteren vil sige: »Vel, du gode og tro tjener, ... gå ind til din herres glæde.«

[247]

Verden er i virkeligheden fuld af hastværk, stolthed, selviskhed, havesyge og vold; og det kan for os synes at det er spild af tid og kræfter at altid være i tide og utide og ved alle anledninger holde os selv rede til at tale ord der er venlige, rene, ophøjende, rene og hellige, over for den store forvirring, travlhed og jag. Og alligevel passende ord, fra et helliget hjerte og læber og understøttet af gudsfrygt, vedvarende Kristen vandel, være som æbler af guld i skåle af sølv. Du har været en af de tomme talere og har vist dig

som en af verden. Nogen gange har du været uforsigtig i dine ord og overilet i din samtale og har fornødret dig selv som en kristen i diskution med ikke-troende. Du har nogen gange talt sandheden; men dine ord har ikke båret den alvorlige, nidkære interesse som kunne påvirke hjertet. De er blevet ledsaget med lette, ubetydelige bemærkninger som vil få dem du taler med til at slutte at din tro ikke er oprigtig og at du ikke tror den sandhed du bekender dig til. Ord der er talt til fordel for sandheden, talt på en stille personlig måde i det rette øjemed og fra et rent hjerte, vil gøre meget for at uskadeliggøre modstand og vinde sjæl. Men en hård, egenkærlig fordømmende ånd vil kun drive længere væk fra sandheden og vække en modstand.

[248] Du skal ikke vente på store anledninger, eller vente på ekstraordinære evner, før du arbejder i alvor for Gud. Du behøver ikke at tænke over hvad verden tror om dig. Hvis din omgang med verden og din gudfrygtige adfærd er et levende vidnesbyrd for dem, et vidnesbyrd om din tros renhed og oprigtighed og dine medmennesker er overbeviste om at du vil hjælpe dem, vil dine ord ikke gå helt tabt, men vil være det gode frugtbart.

En Kristi tjener, i enhver afdeling af den kristne tjeneste, vil ved forskrift og eksempel have en frelsende indflydelse på andre. De gode frø der sås kan ligge i en tid i et koldt og egenkærligt hjerte uden at vise det har slået rod; men ofte arbejder Guds Ånd på hjertet og vander det med himlens dug og de længe skjulte frø spirer op og til sidst bærer frugt til Guds ære. Vi ved ikke om vort livsarbejde skal trives her eller der. Det er ikke spørgsmål som vi mennesker skal afgøre. Vi skal gøre vort arbejde og overlade Gud resten. Hvis du var i mørke og ligegyldighed, ville du ikke være lige så skyldig. Men du har haft et stort lys og du har hørt megen sandhed; men du er ikke ordets gørere.

Kristi liv er mønster for os alle. Hans selvfornegete, selvopofrende eksempel og eksempel på uegennyttig godgørelse skal vi efterfølge. Hele hans liv er en uendelig tilkendegivelse af hans store kærlighed og opofrelse for at frelse syndige mennesker. »I skal elske hverandre, ligesom jeg har elsket jer,« siger Kristus. Hvordan vil vort selvfornegete, opofrende og godgørende liv kunne sammenlignes med Kristi liv? »I er,« siger Kristus, til sine disciple, »verdens lys.« »I er jordens salt.« Hvis dette er vort privilegium og også vor pligt og vi er mørkets og vantroens legemer, hvilket frygteligt ansvar skal vi

da ikke påtage os! Vi kan være lysets kanaler eller mørkets. Hvis vi har forsømt at udnytte det lys, som Gud har givet os og har undladt at gå frem i kundskab og sand hellighed som lyset viser vejen, er vi skyldige; og vi er i mørke, alt efter hvor meget lys og hvor megen sandhed vi ikke har benyttet os af. I disse syndens og farerens dage vil bekendene kristnes karakter ikke i almindelighed stå prøven eller udholde sin blottelse når de undersøges af det lys der nu skinner på dem. Der er ingen samklang mellem Kristus og Beliar; der er ingen forening mellem lys og mørke. Hvordan kan Kristi ånd og verdens ånd harmonisere? Herren vor Gud er en nidkær Gud. Han forlanger den oprigtige hengivelse og uforbeholdene tillid, fra dem, som bekender, at de elsker ham. Salmisten siger: »Havde jeg tænkt [249] på ondt i mit hjerte, da havde Herren ej hørt.«

Du har stået direkte i vejen for dine børns frelse. Du tilskriver deres ligegyldighed over for religiøse ting andre grunde end de rigtige. Dit eksempel er en anstødssten for dem. De ved fra dine frugter, fra dine ord og handlinger, at du ikke tror på Kristi snarlige komme. Nogle af dem tøver ikke for at gøre grin om tanken ved Kristi komme og tidens korthed. De er meget glade når du handler skarpskåret. De tror at far handler stærkt og at ingen kan gøre det bedre og de følger i dine fodspor. Tro uden gerninger er død. Penge har givet dig magt og du har brugt den magt på andres nødvendigheders bekostning. Dine spekulationer i forretningslivet har ikke været ærlige, du har ikke været retfærdig over for dine medmennesker. Ved din levevej har du ofret dit omdømme som et kristen og som et ærligt menneske. Ved almindelige erhverv, kommer pengene ikke hurtig nok til dig og stiller din tørst for vinding og du har ofte gjort den fattige mands levevej tungere ved at udnytte ham så du kan få mere. Vær forsigtig bror S Du gør et frygteligt tab for jordisk vindings skyld. Du mister mandig hæderlighed og himmelsk dyd, i fristelsens stund. Er dette vinding eller tab? Er du blevet rigere eller fattigere efter al den vinding? For dig er det et frygteligt tab, for det formindsker lige så meget dine himmelske rigdomme.

[Enhver anledning til at hjælpe en broder i nød eller støtte Guds sag ved at udbrede sandheden er en skat, du kan sende forud til sikker opbevaring i himmelens bank. Gud sætter dig på prøve. Han har meget rundhåndet overset dig med sine velsignelser og ser nu efter, hvordan du forvalter dem, om du vil hjælpe dem, der trænger

[250] til det og om du vil forstå, hvad sjæle er værd og gøre, hvad du kan, med de midler, han har betroet dig. Hver gang du benytter en sådan anledning, forøger du din skat i himmelen.] Men kærlighed til selvet har fået dig til at foretrække jordiske besiddelser selv på bekostning af det himmelske. Du vælger rigdomme som møl og rust fortærer frem for dem som er lige så varige som evigheden. Det er dit privilegium at udøve øm medfølelse og at velsigne andre; men dine øjne er så forblændede af denne verdens gud at du ikke kan se denne dyrebare perle - Velsignelsen at blive antaget for at gøre godt, ved at være rige på gode gerninger, gerne give og dele med andre og således samle sig skatte, der kan blive en god grundvold for den kommende tid, så de kan gribe det virkelige liv. Du bringer din sjæl i fare ved ikke at benytte de dyrebare anledninger til at sikre dig himmelske rigdomme. Er du virkelig blevet rigere af din pengegriskhed, for din pengekære styring? Gud prøver dig og du skal bestemme dig for om du vil få guld eller værdiløse slagter med ud. Sluttede din prøvetid i nat, hvordan ville den livsfortegnelse så være? Ikke en dollar af det du har vundet kunne du tage med dig. En uretfærdig handlings forbandelse vil følge efter dig. Din skarpskårne behandling, vil ikke, når den ses i det spejl som Gud vil give dig, føre en til at lykønske sig selv. Begærlighed er afgudsdyrkelse. [*Mesterens Tjeneste* side 264]

Dit eneste håb er at ydmyge dit hjerte for Gud. »Thi hvad gavner det et menneske at vinde den hele verden og at bøde med sin sjæl? Thi hvad kan et menneske give til vederlag for sin sjæl?« Jeg opfordrer dig: Luk ikke dine øjne for dine farer. Vær ikke blind for din sjæls højere interesser, for det bedre livs velsignede og herlige udsigter. Dem som bekymret og bebyrdet søger efter verdslig vinding er blinde og sindssvage. De vender sig fra evige, uforgængelige rigdomme, til denne verden. Denne verdens glimmer og glans lægger beslag på deres sanser og evige ting får ikke værdi. De arbejder for det som ikke mætter og bruger deres penge på det som ikke er brød, [251] skønt Jesus giver dem fred og håb og uendelige velsignelser, for et liv i lydighed. Alle jordens rigdomme vil ikke være rige nok til at købe disse dyrebare gaver. Alligevel er mange vanvittige og vender sig fra den himmelske mulighed.

Kristus vil tage alles navne, på dem som ikke giver ham så stort et offer og lægge dem på troens og kærlighedens alter. Han ofrede alt

for en falden menneskehed. Navnene på de trofaste selvopofrende og lydige vil indgraveres i hans håndflader; de vil ikke være udspys fra hans mund, men tages i hans læber og han vil på særlig måde bede for deres skyld for Faderen. Når de selviske og stolte glemmes, vil de kunne huskes; deres navne vil foreviges. For at vi selv kan være lykkelige, må vi gøre andre lykkelige. Det er godt for os at overgive vore ejendomme, vore talenter og vor hengivenhed i taknemmelig helligelse til Kristus og på den måde finde lykke her og derefter evig herlighed.

Den lange nats årvågenhed og slid og prøvelse er næsten forbi. Kristus kommer snart. Gør jer rede. Guds engle søger at tiltrække jer fra jer selv og fra jordiske ting. Lad dem ikke arbejde forgæves. Tro, levende tro, er hvad der er brug for; tro der arbejder ved kærlighed og renser sjælen. Husk på Golgata og det ærefrygtindgydende, ubegrænsede offer der blev gjort for mennesker. Jesus indbyder dig nu til at komme til sig netop som du er og gøre ham til din styrke og evige ven.

Vidnesbyrd 23 (1873)

Menigheden I Laodikea

MENIGHEDEN I LAODIKEA

[Budskabet til laodikeernes menighed udgør en overraskende tilrettevisning og er anvendeligt på Guds folk i vor tid.

»Og skriv til menighedens engel i Laodikea: »Så siger han, som er amen, det troværdige og sanddru vidne, Guds skaberværks Ophav: Jeg kender dine gerninger: du er hverken kold eller varm. Gid du var kold eller varm! Derfor, fordi du er lunken og hverken varm eller kold, har jeg i sinde at udspy dig af din mund. Fordi du siger: »Jeg er rig, jeg har vundet rigdom og trænger ikke til noget«; og du ikke ved, at netop du er elendig og ynkværdig og fattig og blind og nøgen.«

Herren viser os her, at det budskab, der skal frembæres til hans folk at tjenere, som han har kaldet til at advare folket, ikke er et budskab om fred og ingen fare. Det er ikke blot teoretisk, men i enhver enkelthed praktisk. I budskabet til Laodikea fremstilles Guds folk som værende i en tilstand af kødelig tryghed. De er vel til mode og tror, at de står på et højt åndeligt trin. »Fordi du siger: »Jeg er rig, jeg har vundet rigdom og trænger ikke til noget«; og du ikke ved, at netop du er elendig og ynkværdig og fattig og blind og nøgen.«

[253] Hvilket større bedrag kan overgå det menneskelige sind end at nære den tillid, at alt står vel til med det, når alt er forkert! Det sanddru vidnes budskab finder Guds folk i et sørgeligt bedrag, men dog ærligt i dette bedrag. De ved ikke, at deres tilstand er sørgelig i Guds øjne. Medens de, som der tales til, smigrer sig med, at de befinder sig i en ophøjet åndelig tilstand, afbryder det sanddru vidne deres tryghed ved den overraskende fordømmelse af deres virkelige tilstand i åndelig blindhed, fattigdom og elendighed. Vidnesbyrdet, som er så skærende og så strengt, kan ikke være en fejltagelse; det er det sanddru vidne, som taler og hans vidnesbyrd må være rigtigt.

For dem, som føler sig trygge i det, som de har opnået og som mener at være rige på åndelig erkendelse, er det vanskeligt at tage imod det budskab som erklærer, at de er bedragne og mangler enhver

åndelig dyd. Det vanhellige hjerte er »svigefuldt fremfor alt, det er sygt.« Det blev vist mig, at mange smigrer sig med, at de er gode kristne, selv om de ikke har een lysstråle fra Jesus. De har ikke selv en levende erfaring i det guddommelige liv. De trænger til en dyb og grundig selvfordærelse for Gud, inden de vil kunne føle deres virkelige behov for alvorlig, vedholdende anstrengelse for at sikre sig åndens kostelige dyder.

Gud leder sit folk skridt for skridt. Kristenlivet er en stadig kamp og en march. Der er ingen hvile fra striden. Det er ved stadig, uophørlig bestræbelse, at vi opretholder sejren over Satans fristelser. Som et folk roser vi os af sandhedens klarhed og styrke. For vore standpunkter finder vi fuld støtte i en overvældende mængde tydelige bibelske vidnesbyrd. Men vi står såre langt tilbage i bibelsk ydmyghed, tålmodighed, tro, kærlighed, selvornægtelse, årvågenhed og opofrelsesånd. Vi trænger til at opelske bibelsk hellighed. Synd råder iblandt Guds folk. Det tydelige budskab med irettesættelse til dem i Laodikea bliver ikke modtaget. Mange klynger sig til deres tvivl og deres skødesynder, medens de befinder sig i et så stort bedrag, at de taler om og føler, at de intet fattes. De mener, at Guds [254] Ånds tilrettevisende budskab er upåkrævet, eller at det ikke gælder dem. Sådanne står i det største behov for Guds nåde og af åndeligt skøn for at kunne opdage deres mangel på åndelig kundskab. De mangler næsten enhver betingelse, som er nødvendig for at kunne fuldkomme en kristelig karakter. De har ikke en praktisk kundskab om bibelsk sandhed, der leder til et sagtmødt liv og til at indordne deres vilje under Kristi vilje. De lever ikke i lydighed mod alle Guds fordringer.

Det er ikke nok blot at bekende sig til at tro sandheden. Alle Kristi korsstridsmænd forpligter sig i virkeligheden til at tage del i korstoget imod sjælenes modstander, til at fordømme uret og hævde retfærdighed. Men det sanddrue vidnes budskab åbenbarer den kendsgerning, at vort folk befinder sig i et frygteligt bedrag, som gør det påkrævet at komme til dem med advarsel for at afbryde deres åndelige slummer og vække dem til bestemt handling.

I mit sidste syn så jeg, at selv dette bestemte budskab fra det sanddrue vidne ikke havde fuldbyrdet Guds hensigt. Folket sover videre i deres synder. De vedbliver at sige, at de er rige og ikke trænger til noget. Mange spørger: Hvad skal alle disse tilrettevisnin-

[255]

ger til? Hvorfor anklager *Vidnesbyrdene* os stadig for frafald og for alvorlige synder? Vi elsker sandheden; vi gør fremgang; vi behøver ikke disse vidnesbyrd med advarsel og tilrettevisning. Men lad disse, som knurrer, se på deres egne hjerter og sammenligne deres liv med bibelens praktiske lærdomme, lad dem ydmyge deres sjæle for Gud og lade Guds nåde oplyse mørket, så vil skællene falde fra deres øjne og de vil indse deres sande åndelige fattigdom og elendighed. De vil erkende nødvendigheden af at købe guld, som er en ren tro og kærlighed, hvide klæder, som er en uplettet karakter, rensed i deres kære Genlørs blod og øjensalve, som er Guds nåde og som vil give dem et klart skøn angående åndelige ting og afsløre synden. Opnåelsen af disse ting er mere dyrebar end Ofirs guld.

Det er blevet vist mig, at den vigtigste grund til, at Guds folk nu befinder sig i denne tilstand af åndelig blindhed, er, at de ikke vil tage imod tilrettevisning. Mange har foragtet de irettesættelser og advarsler, de har fået. Det sanddrue vidne fordømmer Guds folks lunkne tilstand, som giver Satan magt over dem i denne våge og ventetid. De egenkærlige, de stolte og de, der elsker synd, anfægtes stadig af tvivl. Satan formår at indskyde tvivl og at opfinde indvendinger imod det tydelige vidnesbyrd, Gud sender og mange mener at det er en dyd, et tegn på kløgt hos dem at være vantro og at tvivle og være spidsfindig. De, der ønsker at tvivle, vil få rigelig anledning. Gud har ikke til hensigt at fjerne al anledning til vantro. Han giver synlige beviser, der omhyggeligt bør undersøges med et ydmygt sind og en lærvillig ånd og alle bør træffe en afgørelse på grundlag af de synlige bevisers vægt.

Det evige liv er af uendelig værdi og vil koste os alt, hvad vi har. Det blev vist mig, at vi ikke tillægger de evige ting tilbørlig værdi. Alt, hvad der er værd at eje, endog her i verden, må tilegnes gennem anstrengelse og undertiden ved den mest smertefulde opofrelse. Og dette gør man for blot at opnå en forgængelig skat. Skal vi være mindre villige til at tåle kamp og møje og til at gøre alvorlige anstrengelser og store opofrelser for at opnå en skat, som er af uendelig værdi og et liv, der vil holde mål med den Eviges? Kan himmelen koste os for meget?

Tro og kærlighed er gyldne skatte, grundtræk, som der er stor mangel på iblandt Guds folk. Det er blevet åbenbaret for mig, at vantro over for *Vidnesbyrdene* med deres advarsel, opmuntring og

tilrettevisning lukker lyset ude for Guds folk. Vantro tillukker deres øjne, således at de er uvidende om deres sande tilstand. Det sanddru vidne beskriver deres tilstand således: »Og du ved ikke, at netop du er elendig og ynkværdig og fattig og blind og nøgen.«

Troen på Kristi snare komme er i aftagende. »Min herre tøver med at komme« dette bliver ikke sagt i hjertet alene, men det udtrykkes i tale og allertydeligst i gerninger. Sløvhed i denne vågestund tillukker Guds folks sanser for tidernes tegn. Den frygtelige gudløshed, som råder, nødvendiggør den største flid og det mest levende vidnesbyrd, for at synd må kunne holdes borte fra menigheden. Troen er aftaget i en forfærdelig grad og det er kun ved øvelse, den kan forøges.

[256]

De, der deltog i Guds værk i begyndelsen af den tredje engels budskab, måtte vove noget; de måtte bringe ofre. De påbegyndte denne virksomhed i fattigdom og led de største savn og forsmædelser. De mødte beslutsom modstand, der drev dem til Gud i deres nød og holdt deres tro levende. Vor nuværende plan for systematisk godgørenhed skaffer vore prædikanter rigeligt underhold og der foreligger intet savn og der kræves ingen udøvelse af tro med hensyn til udkommet. De, der nu går ud for at prædike sandheden, har intet at vove. De løber ingen risiko og har ingen særlige ofre at bringe. Sandhedspunkterne ligger færdigt udarbejdede i deres hånd og der er skaffet skrifter til veje, som forsvarer de sandheder, de fremholder.

Nogle unge mænd begynder uden at have nogen virkelig forståelse af værkets ophøjede karakter. De er ikke udsat for savn, genvordigheder eller hårde kampe, der ville kræve udøvelse af tro. Nogle er blevet stolte og opblæste og føler ingen virkelig byrde for værket. Det sanddru vidne siger til disse prædikanter: »Vær derfor nidkær og omvend dig!« Nogle af dem er så opblæste af stolthed, at de i virkeligheden er en hindring og en forbandelse for Guds dyrebare sag. De øver ingen frelsende indflydelse over andre. Disse mænd trænger selv til at blive grundigt omvendte til Gud og til at helliges ved de sandheder, de fremholder for andre.

Tydelige vidnesbyrd til menigheden

Tydelige vidnesbyrd til menigheden

[257] Mange føler sig utålmodige og bliver stødt, fordi de tit ulejliges med advarsler og tilrettevisninger, som fremholder deres synder for dem. Det sanddru vidne siger: »Jeg kender dine gerninger.« Bevæggrundene, hensigterne, vantroen, mistanken og skinsygen kan skjules for mennesker, men ikke for Kristus. Det sanddru vidne kommer som en rådgiver: »Derfor råder jeg dig til hos mig at købe guld, lutret i ild, så du kan blive rig og hvide klæder at iføre dig, så din nøgenheds skam ikke skal blive åbenbar og øjensalve til at salve dine øjne med, så du kan se. Alle dem, jeg har kær, dem revser og tugter jeg; vær derfor nidkær og omvend dig! Se, jeg står for døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde nadver med ham og han med mig. Den, der sejrer, ham vil jeg lade sidde sammen med mig på min trone, ligesom også jeg har sejret og taget sæde hos min fader på hans trone.«

De, der vises til rette af Guds Ånd, bør ikke sætte sig op imod det ringe redskab. Det er Gud og ikke et fejlende, dødeligt menneske, som har talt for at frelse dem fra ødelæggelse. De, der foragter advarselen, vil blive overladt i blindhed til selvbedrag. Men de, som giver agt derpå og med nidkærhed tager fat på den opgave at skille sig af med deres synder for at kunne opnå de nødvendige dyder, vil åbne deres hjerters dør, så den kære frelser kan komme ind og bo hos dem. Denne klasse mennesker vil altid findes at være i fuldkommen harmoni med Guds Ånds vidnesbyrd.

Prædikanter, der forkynder den nærværende sandhed, bør ikke forsømme det højtidelige budskab til menigheden i Laodikea. Det sanddru vidnes vidnesbyrd er ikke et mildt budskab. Herren siger ikke til dem: I er omtrent gode nok; I har udholdt tugt og irettesættelse, som I aldrig har fortjent; man har ved unødigt strenghed gjort jer modløse; I er ikke skyldige i de fejl og synder, som I er blevet tilrettevist for.

Det sanddrude vidne siger, at når du mener, at din tilstand i virkeligheden er god, så mangler du alt. Det er ikke nok, at prædikanter fremholder teoretiske emner; de bør også fremholde sådanne emner, som er praktiske. De trænger til at grunde over de praktiske lærdomme, Kristus gav sine disciple og nøje at anvende disse lærdomme på deres egne sjæle og på folket. Skal vi antage, at Kristus er blottet for kærlighed til sit folk, fordi han bringer dette revsende budskab? Oh nej! Ham, som døde for at genløse menneskene fra døden, elsker med en guddommelig kærlighed og dem, han elsker, dem revser han. »Alle dem, jeg har kær, dem revser og tugter jeg.« Men mange vil ikke tage imod det budskab, som himmelen i nåde sender til dem. De tåler ikke, at der tales til dem om deres pligtforsømmelse og om deres fejl, deres egoisme, deres stolthed og deres kærlighed til verden. *Vejl f menigh* bd. 1 side 272-276]

[258]

Jeg fik vist at Gud har pålagt min mand og jeg et særligt arbejde, med at fremføre det tydelige vidnesbyrd for sit folk og at vi skal råbe højt og ikke holde os tilbage med at vise folk deres overtrædelser og Israels hus deres synder. Men der er en klasse som ikke vil modtage irettesættelsesbudskabet og de oprejser deres hænder for at beskytte dem Gud vil irettesætte og rette. Disse finder altid forståelse sammen med dem Gud vil have til at føle deres sande afmagt.

Herrens ord, talt gennem sine tjenere, modtager mange med spørgsmål og frygt. Og mange vil udsætte deres lydighed for de irettesættelser de får, vente til enhver skygge af usikkerhed er fjernet. Den herskende vantro, der kræver et fuldstændigt kendskab, vil aldrig give efter for den kundskab, Gud i sin miskundhed givet. Han forlanger at hans folks tro hviler på vægten af vidnesbyrd og ikke på en fuldkomment kundskab. De Kristi efterfølgere som antager det lys Gud sender dem må adlyde Guds røst der taler til dem når der er mange andre stemmer der taler imod den. Det kræver skarpsindighed at kunne skelne Guds røst.

Dem som ikke vil handle når Herren kalder dem, men som venter efter et mere sikkert bevis og en gunstigere anledning, vil vandre i mørke, for lyset vil trækkes bort. De vidnesbyrd der gives en dag kan, hvis de afvises, aldrig gentages.

Mange fristes i vort arbejde og drager det i tvivl. Nogle tager, i deres fristelser, Guds folks vanskeligheder og forvirringer for at være irettesættelses vidnesbyrd som vi har givet dem. De tror at

[259] trængslerne kommer fra dem som fremfører advarselsbudskabet, som udpeger folks synder og retter deres fejl. Mange er bedragede sjælefjenden. De tror at bror og søster White ville kunne anerkendes hvis de ikke hele tiden fordømte fejl og irettesatte syn. Jeg fik vist at Gud har lagt dette arbejde på os og når vi hindres i at møde hans folk og frembære vort vidnesbyrd og modvirke uhellige menneskers formodninger og skinsyge, så presser Satan sine fristelser meget stærkt på. Dem som altid har været på den tvivlende side føler sig fri til at vise deres tvivl og vise deres vantro. Nogle har en skinhellig og tilsyneladende samvittighedsfuld og meget from tvivl, som de forsigtigt giver udtryk for. Men denne tvivl har ti gange mere kraft til at styrke dem, som begår fejl og vor indflydelse bliver forminsket og Guds folks tillid til vort arbejde svækkes, mere end hvis denne tvivl var tydeligere at se. Disse stakkels sjæle, så jeg var bedragede af Satan. De smigerer sig selv med at de er helt korrekte, at de er har Guds gunst og er rige i åndelig skarpsindighed, skønt de er fattige, blinde og elendige. De gør sagens arbejde, men tror de har en nidkærhed for Gud.

Nogle vil ikke modtage det vidnesbyrd Gud har givet os at bære, de bilder sig selv ind at de kan bedrages og at de selv har ret. De tror at Guds folk ikke lider mangel på kontant behandling og irettesættelse, men at Gud er med dem. Disse fristede mennesker, hvis sjæle aldrig har været i krig med syndens store dadel, vil råbe: Sig behagelige ting til os. Hvilken forvaltning vil disse gøre af laodikeanernes sande Vidnes budskab? Her kan der ikke bedrages. Dette budskab kan af Guds tjenere frembæres til en lunken menighed. Den må vække sit folk fra sit skjul og farlige bedrag med hensyn til deres egentlige ståsted over for Gud. Dette vidnesbyrd vil, hvis det antages, vække til handling og lede til selv-fornedrelse og bekendelse af synder: Det sanddru vidne siger: »Jeg kender dine gerninger: du er hverken kold eller varm.« Og videre, »Alle dem, jeg har kær, dem revser og tugter jeg; vær derfor nidkær og omvend dig!« »Se, jeg står for døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og bolde nadver med ham og han med mig. Den, der sejrer, ham vil jeg lade sidde sammen med mig på min trone, ligesom også jeg har sejret og taget sæde hos min Fader på hans trone.«

[260]

Guds folk må se deres fejl og vækkes til nidkær anger og lægge de synder bort som har bragt dem i en så beklagelig fattig, blind og ulykkelig tilstand. Jeg fik vist at det tydelige vidnesbyrd må leve i menigheden. Dette alene vil besvare budskabet til Laodikæamenighedens medlemmer. Fejl må irttesættes, synd må benævnes synd og uretfærdighed må straks og bestemt fjernes fra os som et folk.

Kæmper med Guds Ånd

Kæmper med Guds Ånd

Dem som føler en modstand mod det arbejde, som vi i seks og tyve år er blevet draget af Guds Ånd til at udføre og dem som vil nedbyrde vort vidnesbyrd, så jeg at de ikke kæmpede imod os, men imod Gud, som har lagt arbejdsbyrder på os, han ikke har givet andre. Dem som drager i tvivl og hænger sig i ord og tror det er en dyd at tvivle og som vil tage modet fra os; dem som har været middel til at gøre vort arbejde hårdt og svækker vor tro, håb og mod, har fået onde tanker, antyder fordægtige beskyldninger og, med jaloux, våger efter en anledning til at angribe os. De tager det for givet, at fordi vi er svage mennesker, er det det klart at vi er gale på den og at de er rigtige. Hvis de kan finde noget, der bare kan skade os, så gør de det med glæde; og de er parat til at fordømme vort arbejde med at irttesætte fejl og fordømme synd som hårdt og diktatorisk.

[261] Men selvom vi ikke godtager deres version af sagen som grunden til vore trængsler, medens vi fastholder det lidt mere hårde arbejde som Gud har bestemt for os, indrømmer vi med sjælens ydmyghed og anger at vor tro og mod er blevet prøvet strengt og at vi nogen gange ikke har stolet fuldt på ham som har anvist os vort arbejde. Når vi så samler mod igen, efter smertelige skuffelser og prøvelser, angrer vi dybt at vi ikke har stolet på Gud og at vi gav plads for menneskelig svaghed og lod modløshed omtåge vor tro og formindske for tillid til Gud. Jeg er blevet vist at Guds fordumstjenere led skuffelser og nederlag så vel som vi stakkels mennesker. Vi var i godt selskab; men dette er ingen undskyldning.

Idet min mand har stået ved min side for at støtte mig i mit arbejde og har frembåret et tydeligt vidnesbyrd i harmoni med Guds Ånd, har mange følt at det var ham personligt som skadede dem, skønt det var Herren som pålagde ham byrden og som, gennem hans tjener, irttesatte dem og forsøgte at få dem til at angre deres fejl og have Guds gunst.

Dem som Gud har udvalgt til et betydningsfuldt arbejde er altid blevet modtaget med mistro. Førhen, da Elias blev sendt med et budskab fra Gud til folk, gav de ikke agt på advarslen. De anså ham for at være unødigt streng. De troede endda at han havde mistet sin fornuft fordi han fordømte dem, Guds foretrukne folk, som syndere og deres overtrædelser var så store at Guds domme ville vækkes imod dem. Satan og hans hær er altid blevet stillet op imod dem som frembærer advarselsbudskabet og som irettesætter synder. De uhellige vil også forenes med sjælefjenden for at gøre Guds trofaste tjeneres arbejde så hårdt som muligt.

Hvis min mand var blevet presset ud over alle grænser og blevet modløs og fortvivlet, hvis vi nogen gange ikke har set noget ønskværdigt i livet så vi vælger det fra, så er dette ikke fremmet og nyt. Elias, en af Guds store og mægtige profeter, idet han flygtede for sit liv fra den opildnede Jesabels vrede, bortløben, træt og rejsetræt, ønskede snarere at dø, end at leve. Hans bitre skuffelse over Israels upålidelighed havde knust hans humør og han følte at han ikke længere kunne have tillid til mennesker. Den dag Job blev fortvivlet og formørket, sagde han disse ord: »Bort med den Dag, jeg fødtes, den Nat, der sagde: »Se, en Dreng!«

[262]

Dem som ikke er vandt til at mærke de dybder, som ikke har stået under byrderne som en vogn gør under negene og som aldrig har haft deres interesser genkendt så nøje med Guds sag og arbejde så det synes at være en del af deres væsen og større end deres liv, kan ikke fatte min mands følelser mere end Israel kunne fatte Elias følelser. Vi beklager dybt at vi blev modløse, uanset hvilken forhold det kan have været under.

Akabs tilfælde er en advarsel

Akabs tilfælde er en advarsel

Under Akabs perverse styreform, veg Israel bort fra Gud og og deres veje blev fordærvede. »Akab, Omris søn, gjorde, hvad der var ondt i Herrens øjne, i højere grad end alle hans forgængere. Og som om det ikke var nok med, at han vandrede i Jeroboams, Nebats søns, synder, ægtede han oven i købet Jesabel, en datter af Zidoniemes konge Etba'al og gik hen og dyrkede Ba'al og tilbad ham. Han rejste Ba'al et alter i Ba'alstemplet, som han lod bygge i Samaria. Og Akab lavede asjerastøtten og gjorde endnu flere ting, hvorved han krænkede Herren, Israels Gud, værre end de konger, der havde hersket før ham i Israel.«

[263] Akab var svag i moralsk kraft. Han havde ikke en høj fornemmelse af hellige ting; han var selvisk og uden principper. Hans ægteskabsforbindelse med en kvinde af beslutsom karakter og tydeligt temperament, som var overgivet til afguder, gjorde dem begge til særlige Satans agenter der ledte Guds folk til afguder og frygteligt frafald. Jezabels bestemte ånd dannede Akabs karakter. Hans egenkærlige natur var ude af stand til at fatte Guds nådegaver til sit folk og sin egen forpligtelse til Gud som fører og leder for Israel. Gudsfrygt herskede mindre i Israel. Blasfemiske tegn på deres blinde afguder kunne ses midt iblandt Guds Israel. Der var ingen som vovede at udsætte deres liv ved at stå åbent frem i modstand for den fremherskende blasfemiske afgudsdyrkelse. Baals altre og Baals præster som ofrede til solen, månen og stjerne, var alle steder iøjnefaldende. De havde indviede templer og trælunde hvor menneskehænders arbejde var placeret til tilbedelse. De goder som Gud gav sit folk fremkaldte ingen taknemmelighed til Giveren. Alle himlens gaver, de løbende bække, levende vandes strømme, den milde dug, regnens vand som fornyede jorden og fik dens marker til at give i overfold, - dette tilskrev de deres guders gunst.

Elias' trofaste sjæl var bedrøvet. Hans vrede var vækket og han var nidkær for Guds herlighed. Han så at Israel var dumpet ned i et frygteligt frafald. Og da han kom i tanker om de store ting Gud havde gjort for dem, blev han overvældet af sorg og forbavselse. Men alt dette havde størstedelen af folket glemt. Han gik frem for Herren og med sin sjæl presset i pine, bad han indtrængende ham om at han måtte frelse sit folk, om det ved Guds domme var muligt. Han bad Gud indtrængende om at tilbageholde dug og regn fra sit utaknemmelige folk, himlens rigdomme, så det frafaldne Israel forgæves kunne se på deres guder, deres afguder af guld, træ og sten, solen, månen og stjernerne, der vander og beriger jorden og får den til at give af overflod. Herren fortalte Elias at han havde hørt hans bøn og ville tilbageholde dug og regn fra sit folk indtil de angrende ville vende sig til ham.

Akans synd og straf

Akans synd og straf

[264]

Gud havde særlig vogtet sit folk mod at blande sig med afguderiske nationer rundt omkring dem, så deres hjerter ikke bedrages af deres tiltrækkende lunde og helgenmonumenter, templer og andre, som blev arrangeret på den dyreste og mest fortryllende måde til sansernes forvrængelse så at Gud kunne fortrænges i folks tanker.

Jeriko by var indviet til det mest overdrevne afgudereri. Indbyggerne var meget velhavende, men alle de rigdomme som Gud havde givet dem regnede de som en gave fra deres guder. De havde guld og sølv i overflod; men, ligesom folket før vandfloden, var de fordærvede og blasfemiske og forhånede og opæskede himlens Gud ved deres onde gerninger. Guds domme blev vækket imod Jeriko. Den var en befæstning. Men Herrens hærs Anfører selv kom fra himlen for at lede himlens hære i angrebet på den by. Guds engle lagde hånd på de massive mure og lagde dem ned til grunden. Gud havde sagt at Jeriko by skulle forbandes og at alle skulle gå fortabt undtagen Rahab og hendes hus. Disse skulle frelses på grund af den gunst som Rahab viste Herrens budbringere. Herrens ord til folket var: »Men I skal tage eder vel i vare for det bandlyste, så I ikke attrår og tager noget af det bandlyste og derved bringer bandet over Israels lejr og styrter den i ulykke.« »På den tid tog Josua folket i ed, idet han sagde: »Forbandet være den mand for Herrens åsyn, som indlader sig på at opbygge denne by, Jeriko. Det skal koste ham hans førstefødte at lægge grunden og hans yngste at sætte dens portfløje ind.«

Gud er meget bestemt med hensyn til Jeriko, så folket ikke skal fortrylles med de ting som indbyggerne har frygtet og deres hjerter blev adskilt fra Gud. Han vogtede sit folk med de tydeligste påbud; dog uanset denne alvorlige formaning fra Gud gennem Josvas mund, vovede Akan at overtræde. Hans begærlighed ledte ham til at tage de rigdomme som Gud havde forbudt ham at røre fordi Guds for-

bandelse var over dem. Og på grund af dette menneskes synd var Israels Gud lige så svag som vand over for deres fjender.

Josva og Israels Ældste var i stor knibe. De lagde sig foran Guds ark med usleste ydmyghed, fordi Herren var vred på sig folk. De bad og græd for Gud. Herren talte til Josua: »Stå op! Hvorfor ligger du på dit ansigt? Israel har syndet, thi de har forbrudt sig imod min pagt, som jeg pålagde dem; de har tilvendt sig noget af det bandlyste, de har stjålet; de har skjult det, de har gemt det i deres oppakning. Derfor kan Israelitterne ikke holde stand over for deres fjender, men må flygte for dem; thi de er hjemfaldne til band! Jeg vil ikke mere være med eder, hvis I ikke bortrydder bandet af eders midte.« [265]

Pligten til at straffe synd

Pligten til at straffe synd

[Det blev vist mig, at Gud her illustrerer, hvordan han ser på synd iblandt dem, der bekender sig til at være hans lovlydige folk. De, som han særskilt har hædret ved at lade dem være vidne til de vidunderlige åbenbarelsen af hans magt, således som tilfældet var med det gamle Israel og som alligevel vover at sætte sig ud over hans tydelige påbud, vil blive genstand for hans harme. Han ønsker at lære sit folk, at ulydighed og synd er overmåde anstødelige i hans øjne og ikke må betragtes som en ringe sag. Han viser os, at når hans folk findes at leve i synd, bør der øjeblikkelig tages afgjorte forholdsregler, for at denne synd kan blive fjernet fra dem, at ikke hans vrede skal hvile over dem alle. Men hvis disse synder bliver overset af dem, der beklæder ansvarsfulde stillinger, vil han holde dem ansvarlige for disse synder. I sine Handlinger med sit folk i fortiden påviser Herren nødvendigheden af at rense menigheden fra uretfærdighed. Een synder kan sprede et mørke, der vil udelukke Guds lys fra hele forsamlingen. Når folket mærker, at mørke falder over dem og de ikke kender årsagen, bør de søge Gud alvorligt og i stor ydmyghed og selvransagelse, indtil de synder, som bedrøver hans ånd, bliver fundet og fjernet.

[266] Den fordom, der er opstået imod os, fordi vi har irttesat de fejl, som Gud har vist mig var til stede og det råb om hårdhed og strenghed, som har lydt, er uberettiget. Gud pålægger os at tale og vi vil ikke forholde os tavse. Dersom synder er åbenbare iblandt hans folk og dersom Guds tjenere stiller sig ligegyldige over for disse synder, støtter og forsvarer de i virkeligheden synderen og er lige, så skyldige og vil lige så sikkert blive genstand for Guds mishag; for de vil blive holdt ansvarlige for den skyldiges synder. I syner er mange tilfælde blevet fremstillet for mig, hvor Guds mishag er blevet pådraget ved, at hans tjenere har forsømt at tage sig af de fejl og synder, som findes iblandt dem. De, der har undskyldt disse fejl,

er af folket blevet anset for at være meget fredsommelige og kærlige af sindelag, blot fordi de veg tilbage fra at udføre en tydelig bibelsk pligt. Opgaven var ikke behagelig for deres følelser; derfor undveg de den.

Den hadefulde ånd, som har rådet hos nogle, fordi synder iblandt Guds folk er blevet straffet, har påført deres sjæle blindhed og et frygteligt bedrag, som har gjort det umuligt for dem at skelne mellem ret og uret. De har udslukket deres eget åndelige syn. De kan blive vidne til urigtige ting, men de føler ikke, som Josua følte; de ydmyger sig ikke under følelsen af, at sjæle er i fare.

Guds sande børn, hvis ånd er i Herrens værk og hvem sjæles frelse ligger på hjerte, vil altid se synden i dens virkelige, syndige karakter. De vil altid stille sig på den side, hvor der handles trofast og åbent med synder, som så let besnærer Guds folk. Navnlig i det afsluttende værk, i beseglingstiden for de hundrede og fire og fyrretyve tusind, der skal stå uden fejl for Guds trone, vil de føle bekymring over synden hos dem, der bekender sig til at være Guds folk. Dette fremstilles med styrke ved profetens skildring af det sidste værk, illustreret ved de mænd, som hver havde et mordvåben i sin hånd. Een af mændene bar et linned klædebon og havde et skrivetøj ved sin lænd. »Og Herren sagde til ham: Gå midt igennem byen, igennem Jerusalem og sæt et mærke på de mænds pander, der sukker og jamrer over alle de vederstyggeligheder, som øves i dets midte!«

[267]

Hvem står i Guds fortrolige råd i denne tid? Er det dem, som faktisk undskylder urigtige ting iblandt Guds bekendende folk og som i deres hjerter, om ikke med deres mund, knurrer imod dem, der vil straffe synd? Er det sådanne, som sætter sig op imod disse og sympatiserer med dem, der begår fejl? Nej, visselig ikke! Medmindre de omvender sig og forlader den onde gerning at undertrykke dem, der bærer værkets byrde og med at støtte syndere i Zion, vil de aldrig modtage tegnet på Guds beseglende velbehag. De vil falde i de gudløses almindelige ødelæggelse, som fremstillet ved de fem mænds gerning, der bærer mordvåben. Læg nøje mærke til dette punkt: De, der modtager sandhedens rene mærke, virket i dem ved Helligåndens kraft, fremstillet ved, at manden i det linnede klædebon sætter et mærke på dem, er sådanne, som »sukker og jamrer over alle de vederstyggeligheder, som øves« i menigheden. Deres kærlighed

til renhed og til Guds ære og herlighed er sådan og deres syn på syndens overvættes syndighed er så klart, at de fremstilles som værende i sjæleangst, ja som sukkende og jamrende, læs det niende kapitel hos Ezekiel.

Men den almindelige nedhugning af alle, der ikke på denne måde ser den store modsætning mellem synd og retfærdighed og ikke føler således, som de gør, der står i Guds fortrolige råd og tager imod mærket, skildres i befalingen til de fem mænd med mordvåben: »Gå efter ham ud gennem byen og hug ned! Vis ingen medynk eller skånsel! Oldinge og ynglinge, jomfruer, børn og kvinder skal I hugge ned og udrydde; men ingen af dem, der bærer mærket, må I røre! Begynd ved min helligdom!«

[268] Da Akan havde syndet, sagde Gud til Josua: »Jeg vil ikke mere være med eder, hvis I ikke bortrydder bandet af eders midte.« Hvorledes svarer dette til deres handlemåde, som ikke vil opløfte deres røst imod synd og uret, men altid er at finde på deres side, der volder besvær i Israels lejr med deres synder? Gud sagde til Josua: »Du kan ikke holde stand over for dine fjender, før I skaffer bandet bort fra eder!« Han kundgjorde den straf, overtrædelsen af hans pagt ville medføre.

Josua begyndte nu en flittig undersøgelse for at finde den skyldige. Han tog Israel efter deres stammer, derpå efter deres familier og så enkeltvis og Akan blev udpeget som den skyldige. Men for at sagen kunne blive klar for hele Israel, så der ikke kunne blive nogen anledning for dem til at knurre og sige, at de uskyldige kom til at lide, gik Josua varsomt frem. Han vidste, at Akan var overtræderen og at han havde skjult sin synd og gjort Gud fortørnet på sit folk. Forsigtigt formanede Josua Akan til at bekende sin synd, for at Guds ære og retfærdighed måtte blive hævdet over for Israel. »Da sagde Josua til Akan »Min søn, giv Herren, Israels Gud, ære og pris og fortæl mig, hvad du har gjort, dølg ikke noget for mig!«

Akan svarede Josua: »Ja, det er mig, som har syndet mod Herren, Israels Gud. Således gjorde jeg: Jeg så imellem byttet en prægtig babylonisk kappe, 200 sekel sølv og en guldunge på halvtredsindstyve sekel; det fik jeg lyst til og jeg tog det; se, det ligger nedgravet i jorden midt i mit telt, sølvet nederst.« Da sendte Josua nogle folk hen og de skyndte sig til teltet og se, det var gemt i hans telt, sølvet nederst og de tog det ud af teltet og bragte det til Josua og alle is-

raelitterne og lagde det foran Herren. Men Josua tog sammen med hele Israel Akan, Zeras søn og sølvet, kappen og guldungen og hans sønner og døtre, hans hornkvæg, æsler og småkvæg, hans telt og alt, hvad der tilhørte ham og førte dem op i Akors dal. Og Josua sagde: »Hvorfor har du styrtet os i ulykke? Herren skal styrte dig i ulykke på denne dag!« Derpå stenede hele Israel ham og de brændte eller stenede dem.«

Herren sagde til Josua, at Akan ikke alene havde taget de ting, som han bestemt havde pålagt dem ikke at tage, for at de ikke skulle komme i band, men han havde stjålet og han havde også hyklet. Herren sagde, Jeriko og hele byttet skulle opbrændes undtagen guldet og sølvet, der skulle forbeholdes Herrens forrådshus. Sejren ved Jerikos indtagelse skete ikke ved krigsførelse eller ved at udsætte folket for fare. Høvdingen over Herrens hær havde anført himmelens armeer. Krigen var Herrens; det var ham, som havde udkæmpet kampen. Israels børn slog ikke et eneste slag. Sejren og æren tilhørte Herren og byttet var hans. Han befalede, at alt skulle opbrændes undtagen guldet og sølvet, som han forbeholdt sit forrådshus, Akan forstod godt det forbehold, som var gjort og at de skatte af guld og sølv, som han havde lyst til, var Herrens. Han stjal fra Guds forrådshus til sin egen fordel. *Vejl f menigh* bd. 1 side 278-281]

[269]

Begærlighed blandt Guds folk

Begærlighed blandt Guds folk

Jeg så at mange som bekender sit til at holde Guds bud bifalder deres egen brug af de midler som Gud har betroet dem og som bør lægges i hans skatkammer. De frarøver Gud tiende og gaver. De skjuler og tilbageholder tienden fra ham til deres egen skade. De bringer magerhed og fattigdom over sig selv og mørke over menigheden på grund af deres begærlighed, hemmeligholdelse og at de fraøver Gud tiende og gaver.

Jeg så at mange sjæle vil synke i mørke på grund af deres begærlighed. Det klare, tydelige vidnesbyrd må leve i menigheden, ellers vil Guds forbandelse hvile over sit folk lige så sikkert som den gjorde over fortidens Israel på grund af deres synder. Gud holder sit folk, som et legeme, ansvarlig for de synder enkeltpersoner blandt dem begår. Hvis menighedens ledere forsømmer at flittig udsøge de synder som bringer Guds mishag over legemet, bliver de ansvarlige for disse synder. Men at omgås menneskers sindelag er det dejligste arbejde som mennesker overhovedet kan få. Alle er ikke egnede til at rette den fejlende. De har ikke visdom til at dele retfærdigt, skønt de vil være barmhjertige. De kan ikke at se nødvendigheden i at opblande kærlighed og øm medfølelse med nøjagtige irettesættelser. Nogle er altid unødige strenge og føler ikke nødvendigheden af apostelens formaning: »Der er nogle, som I skal være barmhjertige imod: dem, der tvivler; frels dem, riv dem ud af ilden! Men der er andre, som I skal være barmhjertige imod med frygt, så I afskyer endog den kjortel, som er besmittet af kødet«.

[270]

Der er mange som ikke har Josuas konduite og som ikke har en særlig opgave i at udsøge de fejl og hurtigt behandle de synder der er i blandt dem. Lad ikke sådanne ting forhindre dem som har arbejdets byrde på sig; lad det ikke stå i vejen for dem som har denne opgave at udføre. Nogle gør det til en hovedsag at drage tingene i tvivl og finde fejl fordi andre gør det arbejde Gud har pålagt dem. Disse står

direkte i vejen for dem, som Gud har givet til opgave at irettesætte og rette de fremherskende synder, så at hans truende blik kan vendes bort fra hans folk. Skulle den situation som Akan kom også hos blandt os, er der mange som vil beskyldte disse, for at have en ond og kværlantisk ånd. Gud er ikke til at spøge med og her lader et trodsigt folk hans advarsler være hånt.

Jeg fik vist at Akans måde at bekende sig på var ligesom de bekendelser som nogle af os gør og vil gøre. De skjuler deres fejl og nægter at bekende sig frivilligt, før Gud peger på dem og så først efter vil de indrømme deres synder. Nogle få personer forfølger en forkert kurs indtil de er blevet forhærdede. De kan endda være klar over at menigheden er bebyrdet ved det, ligesom Akan vidste at Israel blev svag over for deres fjender på grund af hans skyld. Alligevel fordømte deres samvittighed dem ikke. De vil ikke hjælpe menigheden ved at ydmyge deres stolte oprørske hjerte for Gud og lægge deres fejl væk. Guds mishag er over sig folk og han vil ikke vise sin kraft i deres midte medens der er synder iblandt dem og er opfostret af dem i ansvarsbetyngede stillinger.

Dem som arbejder i frygt for Gud med at befri menigheden for hindringer og rette frygtelige fejl, så Guds folk kan se nødvendigheden af at afsky synd og kan trives i renhed og at Guds navn kan forherliges, vil altid møde modstræbende indflydelse fra uhelligede medlemmer. Sefanias beskriver denne classes sande tilstand og de frygtelige domme som vil komme over dem således:

»Til den tid skal det ske: Jeg ransager Jerusalem med lygter og hjemsøger mændene der, som ligger i ro på deres bærm, som siger i deres hjerte: »Herren gør hverken godt eller ondt.« »Nær er Herrens dag, den store, den er nær og kommer hastigt. Hør, Herrens dag, den bitre! Da udstøder helten skrig. Den dag er en vredens dag, en trængselens og nødens dag, en ødelæggelsens og mørkets dag, en mørkets og mulmets dag, en skyernes og tågens dag, en hornets og krigsskrigets dag imod de faste stæder og imod de knejsende tinder. Over menneskene bringer jeg trængsel; som blinde vanker de om, fordi de synded mod Herren. Deres blod øses ud som støv, deres livssaft ligesom skarn. Hverken deres sølv eller guld evner at frelse dem på Herrens vredens dag, når hele jorden fortæres af hans nidkærheds ild; thi undergang, ja brat tilintetgørelse bringer jeg over alle, som bor på jorden.«

[271]

Bekendelserne kommer for sent

Bekendelserne kommer for sent

[272] Når et vendepunkt til sidst kommer, som der med sikkerhed vil og Gud taler til fordel for sit folk, kan, dem som har syndet, dem som er blevet omtåget af mørke og som har stået direkte i vejen for Guds arbejde for hans folk, foruroliges over den lange tid de har knurret og bragt modløshed over sagen; og, ligesom Akan, blive forfærdet, så de kan indrømme at de har syndet. Men deres bekendelser gøres for sent og er ikke af rette slags til deres gavn, selvom de kunne hjælpe Guds sag. Sådanne gør ikke deres bekendelser af overbevisning, for deres sande tilstand og en fornemmelse af hvor misbilligende deres opførsel har været over for Gud. Gud kan give denne klasse en anden prøve og lade dem vise at de ikke er bedre til at frigøre sig fra oprør end før deres bekendelser blev gjort. De viser tilbøjelighed til altid at være på den forkerte side. Og når kaldet lyder for dem som vil være på Herrens side for at gøre bestemte fremskridt der forsvare det rette, vil de vise deres sande ståsted. Dem, som har været styret af en fremmed ånd i næsten hele deres liv - en anden ånd end Guds Ånd - ligesom Akan, de vil stå passive når der skal handles. De vil ikke kunne påberåbe sig at være på nogen af siderne. Satans kraft har så længe holdt i dem, at de synes forblændede og kan ikke forsvar det rigtige. Hvis de ikke tager ståsted på den forkerte side, er det ikke fordi de har en klar fornemmelse af rigtigt og forkert, men fordi de ikke tør

Gud er ikke til at spøge med. Det er i kampens stund at de sande farver viser sig. Det er der at normbærerne behøver at være faste og lade deres sande ståsted kendes. Det er der at enhver sand soldats dygtighed i virkeligheden prøves. Dem som skulker kan aldrig bære sejrens laurbær. Dem som er sande og loyale vil ikke skjule en kendsgerning, men vil lægge hjerte og styrke i arbejdet og vove alt deres eget i kampen, lade slaget gå som det vil. Gud er en

syndhadende Gud. Og dem som opmuntrer synderen og siger, det er godt nok, vil Gud forbande.

Bekendelse af synd der gøres i rette tid for at hjælpe Guds folk vil han godtage. Men der er dem i blandt os, der, ligesom Akab, vil gøre bekendelserne for sent, for deres egen frelse. Gud kan prøve dem og give dem andre trængsler, for hans folks vidnesbyrds skyld så de ikke vil kunne stå en eneste prøve, et eneste forsøg af Gud. De er ikke i harmoni med det rette. De foragter det tydelige vidnesbyrd som når hjertet og som vil glæde sig ved at se enhver tavs som som irttesætter.

[273]

Elias irettesætter Akab

Elias irettesætter Akab

Israels folk havde gradvist mistet deres frygt og ærbødighed for Gud indtil hans ord gennem Josua ikke havde nogen betydning for dem. »I hans [Akabs] dage genopbyggede beteliten Hiel Jeriko; efter det ord, Herren havde taled Josua, Nuns søn, kostede det ham hans førstefødte Abiram at lægge grunden og hans yngste søn Seguh at sætte dens portfløje ind.«

Medens Israel var under frafald, forblev Elias en loyal og sand Guds profet. Hans trofaste sjæl blev meget bedrøvet når han så den vantro og utroskab der så hurtig adskilte Israels børn fra Gud og han bad om Gud ville frelse hans folk. Han bad indtrængende om at Herren ikke skulle helt kaste sit syndende folk væk, men at han, om nødvendig ved domme, vække det til anger og ikke lade dem gå længere ud i synd og således opægge ham til at ødelægge dem som folk.

Herrens budskab kom til Elias for at komme til Akab med sine domanklager på grund af Israels synder. Elias rejste dag og nat indtil han nåede Akabs palads. Han krævede ingen adgang og ventede ikke på at blive anmeldt formeldt. Helt uventet for Akab, stod Elias for den forbavsede konge over Samaria i grove klæder der var sædvanlige for profeter. Han kommer ikke med nogen undskyldning for hans pludselige ankomst, uden indbydelse; men, med hænderne oprakt til himlen stadfæster han ved den levende Gud, som gjorde himlene og jorden, de domme som vil komme over Israel. »I de kommende år skal der ikke falde dug eller regn uden på mit udtrykkelige bud!«

Denne start på Guds dommes anklage på grund af Israels synder falder ligesom et tordenslag på den frafladne konge. Han synes at være lammet af forbavselse og forfærdelse; før han kunne komme sig over sin forbavselse, forsvandt Elias, uden at afvente virkningen af hans budskab, lige så pludseligt som han kom. Hans gerning var at sige smertens ord fra Gud og han trak sig straks tilbage. Hans ord

[274]

havde låst for himlens rigdomme, hans ord var den eneste nøgle som kunne åbne dem igen.

Herren vidste at der ikke var sikkerhed for sin tjener blandt Israels børn. Han kunne ikke betro ham til det frafaldne Israel, men sendte ham ud for at få asyl blandt hedenske nationer. Han ledte ham til en kvinde som var enke og som var så fattig at hun kun kunne opretholde livet ved det magreste mad. En hedensk kvinde levede efter bedste evne op til det lys som hun havde og var i bedre stillet over for Gud end Israels enker, som var blevet velsignet med særlige privilegier og stort lys og alligevel ikke levede efter det lys Gud havde givet dem. Idet hebræerne havde forkastet lys, var de overladt i mørke og Gud ville ikke betro sin tjener til sit folk, som har opirret hans guddommelige vrede.

Nu var der en anledning for den frafaldne Akab og hedenske Jesabel til at prøve deres guders kraft og se om Elias ord var falske. Jesabels profeter er der i hundredevis. Imod dem står Elias alene. Hans ord har lukket Himlen. Hvis Baal kan give dug og regn og få planterne til at vokse; hvis han kan få bækkene og strømme, til at flyde som sædvanlig, uafhængig af himlens rigdomme i regnens væde, så lad Israels konge dyrke ham og folket sige at han er Gud.

Elias var genstand over for de samme lidenskaber som vi. Hans mission overfor Akab og den frygtelige anklage over ham fra Gud, krævede mod og tro. På sin vej til Samaria flød evige strømme, bakkerne var dækket med grønt, skove med statelige, blomstrende træer, - hans øjne hvilede hele tiden på alt trivslens skønhed og herlighed. - og ville antyde vantro. Hvordan kan alle disse ting i naturen, som nu trives, gå ud i tørke? Hvordan kan disse strømme som vander landet og som aldrig i mands minde har ophørt med at strømme, blive tørlagte? Men Elias var ikke vantro. Han gik frem i sin mission med risiko for sit liv. Han troede fuldt ud at Gud ville ydmyghed sit frafaldne folk og at han ved sine dommes hjem søgelser ville få dem til ydmyg og anger. Han vovede alt i den mission der lå for ham.

[275]

Da Akab til en vis grad kom sig over sin forbavselse over Elias ord, var profeten gået. Han undersøgte nøje efter hvor han var, men ingen har set ham eller kan give oplysninger om ham. Akab berettede Jesabel om de smertelige ord som Elias havde udtalt over for ham og hendes had mod profeten udtrykkes over for Baals præster. De

forenede sig med hende i at fordømme og forbande Jehovas profet. Nyhederne om profetens fordømmelse spredtes ud over landet og vækkede frygt hos nogle og vrede hos mange.

Efter nogle få måneder hvor jorden ikke længere var opfrisket af dug eller regn, var den blevet tør og beplantningen visnede. Strømme man aldrig før havde set stoppe formindskede deres vandstrømme og bække tørrede ud. Jesabels profeter ofrede ofre til deres guder og råbte til dem nat og dag for at opfriske jorden med dug og regn. Men tidligere tiders besværgelseser og bedrag som de gjorde for at bedrage folket svarede dem ikke mere. Præsterne havde gjort alt for at dæmpe deres guders vrede; med en udholdenhed og iver der var værdig for det bedre havde de holdt sig omkring deres hedensk altre, medens ofrenes flammer brændte på alle store steder og de frygtsomme råb og bønner fra Baals præster kunne høres nat efter nat i det fordømte Samaria. Men skyerne viste sige ikke på himlen for at afskære solens brændende stråler. Elias ord stod fast og intet af det Baals præster gjorde kunne ændre noget.

[276] Et helt år gik og et andet begyndte og alligevel kom der ikke noget regn. Jorden er afsvedet som en ild havde gået over den. De grønne træer er som den svedne ørken. Luften blev tør og kvælende og støvstorme forblindede øjne og næsten stoppede indåndingen. Baals lunde var uden blade og skovenes træer gav ingen skygge, men viste sig som skeletter. Sult og tørst gav mennesker og dyr en frygtelig dødelighed.

Alle disse beviser på Guds retfærd og dømmekraft vækkede ikke Israel til anger. Jesabel er fyldt med sindssyg vanvid. Hun vil ikke bøje sig for eller overgive sig til himlens Gud. Baals profeter, Akab, Jesabel og næsten hele Israel tilskrev Elias deres katastrofe. Akab har ledt i alle riger og lande efter den mærkelige profet og har forlangt Israels konger og nationers ed på at de ikke har set ham. Elias har lukket himlen med sit ord og taget nøglen med sig og kan ikke findes.

Så beslutter Jesabel, da hun ikke kan få Elias til at mærke hendes morderiske kræfter, at hun vil hævne sig og udslette Guds profeter i Israel. Ingen som bekender sig til at være en Guds profet skal leve. Denne beslutsomme ophidsede kvinde fuldbyrder sit vanvittige arbejde ved at slå Herrens profeter ihjel. Baals præster og næsten

hele Israel er så bedragede at de troede at hvis Guds profeter blev slået ihjel, vil den ulykke de lider under afværges.

Men det andet år gik og den ubarmhjertige himmel gav ikke regn. Tørke og hungersnød gør deres dårlige arbejde og alligevel ydmyger de frafaldne israelitter ikke deres stolthed og deres syndige hjerter for Gud; men de knurrer og beklager sig imod Guds profet som bragte denne frygtelige tilstand af tingene over dem. Fædre og mødre ser deres børn gå fortabt, uden magt til at genoplive de. Og alligevel er folket ikke i et så frygteligt mørke at de ikke kan se at Guds retfærdighed er vækket imod dem på grund af deres synder og at denne frygtelige ulykke er sendt i barmhjertighed for dem for at redde dem fra fuldstændig fornægtelse og forlade deres fædres Gud.

Det koster Israel lidelse og stor plage at komme til den anger som er nødvendig for at genoprette deres mistede tro og en klar fornemmelse af deres ansvar over for Gud. Deres frafald er mere frygtelig end tørke eller sult. Elias vovede og bad i tro under den lange tørke og hungersnødsår om at Israel, ved deres plager, kunne vendes fra deres afguderi til lydighed mod Gud. Men upåagtet alle deres lidelser, stod de fast i deres afgudsdyrkelse og så på Guds profet som årsagen til deres ulykke. Og hvis de havde Elias i deres mangt ville de have overgivet ham til Jesabel, så hun kunne stille sin hævn og tage hans liv. Fordi Elias vovede at udstykke et smertens ord som Gud bad ham, gjorde han sig selv til genstand for deres had. De kunne ikke se Guds hånd i dommene de led under på grund af deres synder, men henførte dem til mennesket Elias. De afskyede ikke de synder som havde bragt dem under revselsens ris, men hadede den trofaste profet, Guds redskab til at fordømme deres synder og ulykke.

[277]

»Lang tid efter, i det tredje år, kom Herrens ord således: »Gå hen og tråd frem for Akab, så vil jeg sende regn over jorden!« Elias tøvede ikke med at begynde sin farlige rejse. I tre år var han blevet hadet og jaget fra by til by af kongens udsendinge og hele nationen havde givet deres ed på at han ikke kunne findes. Og nu fremstillede han sig selv for Akab på Guds ord.

Under hele Israels frafald, viste det sig at Akabs husmester var trofast over for Gud, skønt hans mester var Baalsdyrker. Med risiko for sit eget liv har han beskyttet halvtreds af Guds profeter ved at skjule dem i en hule og give dem mad. Imedens Akabs tjener

[278] gennem søger hele riget for kildeudspring og vandbække, kommer Elias sig selv hen og viser sig for ham. Obadja viser ære for Guds profet, men da Elias sender ham til kongen med et budskab, er han frygtelig forfærdet. Han ser farerne og døden for sig selv og for Elias. Han beder alvorligt om at hans liv ikke må ofres; men Elias forsikrer ham, ved edsafleggelse, at han selv vil møde Akab på den dag. Profeten vil ikke gå til Akab som en af Guds budbringere, der påbyder respekt og han sender et budskab sammen med Obadja: »Se, Elias er her.« Hvis Akab ønsker at se Elias, har han nu anledningen til at komme til ham. Elias vil ikke tage til Akab.

Med forbavselse blandet med forfærdelse hører kongen budskabet fra Elias, hvem han frygter og hader, kommer for at møde ham. Han har længe søgt efter profeten at så han kan tilintetgøre ham. Han ved at Elias ikke vil udsætte sit liv, for at komme til ham, medmindre han er bevogtet eller kommer med en frygtelig anklage. Han husker Jerobams visnede hånd og beslutter at det ikke er sikkert at løfte sin vældig hånd mod Guds budbringer. Og med frygt og bæven og med et stort følge og en, vældig hær, haster han sig for at møde Elias. Og idet han mødes ansigt til ansigt med det menneske han så længe har ledt efter vover han ikke at gøre ham noget. Den så opildnede konge, så fyldt med had mod Elias, synes at være magtesløs og ensom. Idet han møder profeten kan han ikke afholde sig fra at sige ud af hjertet: »Er det dig, du, som bringer ulykke over Israel!« Elias som er opbragt og ivrig efter Guds ære og herlighed, svarer Akabs anklage frimodigt: »Det er ikke mig, der har bragt ulykke over Israel, men dig og din Faders hus, fordi I har forladt Herren og holder eder til Ba'alerne!«

[279] Som Guds budbringer, har profeten irettesat folkets synder, udtalt Guds domme over dem på grund af deres ondskab. Og nu hvor Elias er klar over at han står alene i sin enfoldighed, fast på sin renhed, omgivet af veltrænede bevæbnede mænd, viser han ingen frygtsomhed, han viser heller ikke den mindste ærefrygt for kongen. Det menneske som Gud har talt med og som har en klar fornemmelse af hvordan Gud betragter mennesket i sit syndige fordærv, har ingen undskyldning ej heller hyllest at give Akab. Som Guds budbringer, befaler Elias nu Akab på en gang lydighed som om Elias var monark og han var undersåtten.

Ofret på Karmels bjerg

Ofret på Karmels bjerg

Elias kræver et møde med hele Israel på Karmel også alle Baals profeter. Profetens ærefrygtindgydende udseende giver ham udseende af en der står nær Israels Gud. Israels frafaldstilstand kræver en bestemt opførsel, streng tale og en bydende myndighed. Gud bereder budskabet til rette tid og anledning. Nogen gange lægger han sin ånd i budbringerne for at udstøde et advarselsråb dag og nat, ligesom hans budbringer Johannes: »Ban Herrens vej.« Således, behøves handlingens mennesker, mennesker som ikke viger fra pligten, men hvis kraft vil vækkes og spørge: »Hvem der er for Herren?« lad ham komme til os. Gud vil have et passende budskab at give sit folk i deres forskellige situationer.

Hurtige budbringere sendes ud i hele riget med Elias' budskab. Repræsentanter sendes fra stæder, byer, landsbyer og familier. Alle lader til at være hurtige til at besvare kaldet, som om nogle underfulde mirakler skete. Efter Elias' bud, samler Akab Baals profeter på Karmel. Israels frafaldne leders hjerte er opfyldt med ærefrygt og han følger skælvende Guds profets strenge anvisninger.

Folket samlede sig på Karmels bjerg, et skønt sted når dug og regn falder på det og får det grønne til at spire; men nu lider dets skønhed under Guds forbandelse. På dette bjerg, hvor der var fantastiske vækster og blomster, havde Baals profeter rejst andre for deres hedenske gudsdyrkelse. Dette bjerg var meget iøjnefaldende, det kunne ses fra omliggende lande og var i sit udseende en stor del af riget. Sådan som Gud nu tydeligt var blevet vanæret ved afgudsdyrkelse, valgte Elias dette som det mest iøjnefaldende sted at vise Guds kraft og hævde hans ære.

Jesabels ottehundrede og halvtreds profeter, ligesom et regiment af soldater stod klar for et slag, gik ud med musikinstrumenter og et imponerende udseende. Men der var skælven i deres hjerter idet de tænker over at Israels land ved Jehovas profets ord er blevet blottet

[280]

for dug og regn i disse tre år. De føler at nogle frygtelige kriser er nært forestående. De har stølet på deres guder, men kunne ikke trække Elias' ord tilbage og vise ham som falsk. Deres guder var uanfægtede over for deres vanvittige råb, bønner og ofre.

Elias, står på Karmels bjerg, tidlig om morgnen, omgivet af det frafaldne Israel og Baals profeter. En ensom mand i den umådelige mængde af mennesker står uforfærdet. Han som hele riget har givet skylden for sin smerte, står foran dem, uforfærdet og ikke ledsaget af synlige hære og intet imponerende udseende. Han står, iført sit grove klædningsstykke, med ærbødig højtidelighed i sit ansigt, som om han var helt klar over sin hellige opgave som Guds tjener, at fuldbyrde hans befalinger. Elias fæstner sine øjne på den højeste bjergryg hvor Jehovas alter havde stået da bjerget var dækket med grønne træer og blomster. Nu er Guds ødelæggelse over det; hele Israels trøstesløshed kan af alle ses ved det forsømte sønderrevede Jehovas alter og i stedet ses Baals altre. Akab står blandt Baals præster og alle venter med iver og stor forventning på Elias ord.

I solens klare lys, omgivet af tusinde, - krigsmænd, balprofeter, Israels monarker, - står det forsvarsløse menneske, Elias, tilsyneladende alene, men ikke helt alene. Himlens mægtigste hær omgiver ham. Engle som udmærker sig i styrke er kommet ned fra himlen for at beskytte den trofaste og retfærdige profet. Med streng og bydende stemme råber Elias: »Hvor længe vil I blive ved at halte til begge sider? Er Herren Gud, så hold eder til ham og er ba'al Gud, så hold eder til ham!« Men folket svarede ham ikke et ord.« Ikke een i den kæmpestore forsamling vovede at sige et ord til Gud og vise loyalitet for Jehova.

[281] Hvilket forbløffende bedrag og frygtelig blindhed havde, ligesom en mørk sky, omgivet Israel! Denne blindhed og dette frafald havde ikke pludseligt lukket sig omkring dem; det var kommet gradvist over dem da de ikke havde givet agt på irettesættelsesordet og advarsler som Herren havde sendt dem på grund af deres stolthed og deres synder. Og nu, i denne frygtelige krise, under overværelse af afgudspræster og den frafaldne konge, blev de neutrale. Hvis Gud afskyer en synd fremfor en anden, vil dette ikke have nogen betydning i yderste nød. Uvidenhed og neutralitet i religiøse kriser betragter Gud som en alvorlig forbrydelse og svarer til den alle værste form for fjendtlighed mod Gud.

Hele Israel er tavs. Igen kunne de høre Elias stemme tale til dem: »Jeg er den eneste af Herrens profeter, der er tilbage og ba'als profeter er 450 Mand; lad os nu få to unge tyre; så skal de vælge den ene tyr og hugge den i stykker og lægge den på brændet, men ild må de ikke lægge til; den anden vil jeg lave til og lægge på brændet, men uden at tænde ild. Så skal I påkalde eders Guds navn og jeg vil påkalde Herrens navn; den Gud, der svarer med ild, han er Gud!« Alt folket sagde: »Det forslag er godt!« Derpå sagde Elias til Ba'als profeter: »Vælg eder den ene tyr og lav den til først, thi I er de mange og påkald så eders Guds navn, men I må ikke tænde ild!« Så tog de tyren og lavede den til og påkaldte Ba'als navn fra morgen til middag, idet de råbte: »Hør os, Ba'al!« men ikke en lyd hørtes, der var ingen, som svarede; og de dansede haltende omkring det alter, de havde opført.«

Elias forslag er fornuftigt. Folket vover ikke at unddrage sig det og de finder mod til at svare: Ordene er gode. Baals profeter vovede ikke at modsætte sig eller undvige. Gud har forordnet denne prøve og har skabt forvirring for afgudsdyrkerne og en tydelig sejr for hans navn. Baals præster vovede ikke at gøre noget andet end at gå ind på betingelserne. Med en frygtelig skyldfølelse i deres hjerner, mens de i det ydre var frimodige og udfordrende, rejste de deres alter, lagde træet på og offeret og så begyndte de deres besværgelser, deres sange og skrål, kendetegnende for afgudedyrkelse. Deres gennemtrængende råb gav genlyd udover skove og bjerge: »Oh Baal, hør os.« Præsterne samlede en hær omkring deres alter og med hoppen og vridninger og skrig og stampen, med unaturlige fagter og rive sig i deres håret og skar sig i deres kød, viste de tilsyneladende oprigtighed. [282]

Formiddagen gik og det blev middag og alligevel rørte deres guder ikke på sig i medynk for deres præster, de bedragede afgudsdyrkere. Ingen stemme besvarer deres fanatiske råb. Præsterne er hele tiden bedragede, for hvordan kan de optænde en ild ved altrene og give Baal ære. Men Elias faste øjne lægger mærke til enhver bevægelse. Otte hundrede stemmer blev hæse. Deres klæder er dækkede med blod og alligevel formindskes deres fanatiske spændinger ikke. Deres bønner er blandet med forbandelser til deres solgud idet han ikke sende ild til deres alter. Elias står lige ved og våger med falkeblik så der ikke bliver snydt; for han ved at de ved snyd kan

optænde deres alterild og så vil han rives i småstykker på stedet. Han ønsker at vise folket tåbeligheden i deres tvivl og halten mellem to anskuelser, skønt de har set Guds majestæts underfulde gerninger og utallige beviser for hans ubegrænsede nåde og elskende venlighed imod dem.

»Men da det var blevet middag, hånede Elias dem og sagde: »I må råbe højt, thi han er jo en Gud! Han er vel faldet i tanker eller gået afsides eller rejst bort, eller han er faldet i søvn og må først vågne!« Da råbte de højt og som de havde for skik, sårede de deres legemer med sværd og spyd, til blodet flød ned ad dem. Og da det var over middag, begyndte de at rase og det varede lige til hen imod afgrødeofferets tid, men ikke en lyd hørtes, ingen svarede og ingen agtede derpå.«

[283] Hvor meget ville Satan, som faldt som lys fra himlen, ikke gerne hjælpe de mennesker han har bedraget, hvem han styrer og som er helt helliget til hans tjeneste. Han vil gladelig sende lys og optænding til deres ofre, men Jehova har sat Satan fast. Han har stadig sin magt, men alle hans bedrag kan ikke tænde Baals altre. Aftenen går på. Baals profeter er trætte sultne og forvirrede. En antyder en ting og en, en anden, indtil de ophører deres bestræbelser. Deres skrig og forbandelser genlyder ikke længere over Karmels bjerg. I svaghed og fortvivlelse trækker de sig tilbage fra deres styrkeprøve.

Folket har været vidne til de ufornuftigste, fanatiske præsters frygtelige forevisninger. De har set deres springen rund på alteret som om de ville tage de brændende stråler fra solen til deres altre. De er blevet trætte af demonstrations øvelserne, i afgudedyrkelse; og de føler alvor og iver efter at høre hvad Elias siger.

Nu er det blevet Elias' tur. »Da sagde Elias til alt folket: »Kom hen til mig!« Og da alt folket var kommet hen til ham, satte han Herrens nedbrudte alter i stand. Elias tog tolv sten, svarende til tallet på Jakobs sønners stammer, han, til hvem Herrens ord lød: »Israel skal være dit navn!« Og af disse sten byggede han et alter i Herrens navn og gravede rundt om alteret en rende på omtrent to sea land. Derpå lagde han brændet tilrette, huggede tyren i stykker og lagde den på brændet. så sagde han: »Fyld fire krukker med vand og hæld det ud over brændofferet og brændet!« Og da de havde gjort det, sagde han: »Een gang til!« Og da de havde gjort det anden gang, sagde han: »Een gang til!« Og de gjorde det endnu en gang. Det

drev af vand rundt om alteret også renden fik han fyldt med vand. Men ved afgrødeofferets tid trådte profeten Elias frem og sagde: »Herre, Abrahams, Isaks og Israels Gud! Lad det kendes i dag, at du er Gud i Israel og jeg din tjener og at jeg har gjort alt dette på dit ord! Hør mig, Herre, hør mig, for at dette folk må kende, at du herre er Gud og at du atter drager deres hjerte til dig« da for Herrens ild ned og fortærede brændofferet og brændet og stenene og jorden; endog vandet i renden slikkede den bort.«

[284]

Ved aftensstunden istandsætter Elias Guds alter som det frafaldne Israel har ladet Baalpræsterne nedrive. Han kalder ikke på et af menneskerne til at hjælpe ham i hans anstrengende arbejde. Alle Baalaltrene er tilberedte; men han vender sig til Guds nedbrudte alter, som er mere helligt og kostbart for ham i sine uskønne ruiner end Baalsaltrenes overdådighed.

Elias respekterer Herrens pagt med sig folk, selv om de er faldet fra. Med stilhed og højtidelighed reparerer han det nedbrudte alter med tolv stene, i overensstemmelse med Israels tolv stammer. Baals skuffede præster, trætte efter deres nyttesløse, vilde anstrengelser, sidder eller ligger udmattede på jorden og venter for at se hvad Elias vil gøre. De er fyldt med frygt og had mod profeten; for at han ikke vil udstå den prøve, som har udsat dem og deres guders svaghed og uduelighed for.

Israels folk står fortryllet, blege, spændte og næsten åndeløse af ærefrygt, medens Elias kalder Jehova, himlens og jordens Skaber. Folket har været vidne til baalprofeternes fanatiske ufornuftige vanvid. Til modsætning, har de nu privilegiet at være vidne til Elias ærefrygtindgydende opførsel. Han husker folket for, at de er degenerede, hvilket har vækket Guds vrede mod dem og kalder dem da til at ydmyge deres hjerter og vende sig til deres fædres Gud, så hans forbandelse kan fjernes fra dem. Akab og hans afgudepræster ser på med forbløffelse blandet med forfærdelse. De afventer resultatet med ængstelig, højtidelig tavshed.

Efter at ofret er lagt på altret, påbyder han folket at overhælde offeret og altret med vand og fylde renden omkring altret. Han bøjer sig så i ærbødighed for den usynlige Gud, opløfter sine hænder mod himlen og sender en stille enkel bøn, uden voldsomme fakter eller at vride sig med kroppen. Ingen skrig genlyder over Karmels høj. En højtidelig stilhed, som er modsat baalpræsterne, hviler over alle.

[285]

Under sin bøn gør Elias ikke brug af vilde udtryksformer. Han beder til Jehova som om han var nær, de ser hele sceneriet og hører hans oprigtige, brændende og dog enkle bøn. Baalpræsterne har skreget og skummet og hoppet og bedt, meget længe fra morgnen til næsten aften. Elias bøn er meget kort, alvorlig, ærbødig og oprigtig. Bønnen var ikke færdig før ildflammerne for ned fra himlen på en tydelig måde, ligesom et klart lyn og optændte offerbrændet og fortærede ofret, slikkede vandet i renden op og fortærede endda alterstenene. Flammernes skær oplyser bjerget og er tydeligt for skarens øjne. De folk i Israels rige der ikke var samlet på bjerget holder med interesse øje med dem der er samlet. Idet ilden kommer ned, er de vidne til det og er forbløffet over dets udseende. Det ligner ildsøjlen ved det røde hav, som om natten adskilte Israels børn fra ægypterhæren.

Folket på bjerget falder i forfærdelse og ærbødighed ned på jorden for det usynlige Gud. De kan ikke se på den strålende fortærende ild sendt fra himlen. De er bange for at de vil blive fortæret i deres frafald og synder og med forfærdelse, råber de ud, med en stemme som genlyder i bjergene giver ekko på markerne neden under: »Herren er Gud, Herren er Gud!« Israel er til sidst vækket op og revet ud af vildfarelsen. De ser deres synd og hvor meget de har vanæret Gud. Deres vrede er vækket imod Baals profeter. Med forfærdelse, er Akab og baalpræsterne vidne til Jehovas magts underfulde fremvisning. Igen høres Elias' stemme befale folket: »Grib ba'als profeter, lad ingen af dem slippe bort!« Folket er rede til at adlyde hans ord. De griber de falske profeter som har bedraget dem og bringer dem til Kisjonbækken og der, med sin egen hånd, ihjelslår Elias afgudepræsterne.

Guds domme er blevet fuldbyrdet på de falske præster, folket har bekendt deres synder og anerkendt deres fædres Gud og Guds tilintetgørende forbandelser bliver nu trukket tilbage og han skal forny sine velsignelser på hans folk og igen opfriske jorden med dug og regn.

Elias henvender sig til Akab: »Gå op og spis og drik, thi der høres susen af regn.« Medens Akab går op for at feste, går Elias op fra det frygtelige offer til Karmelsbjergets top for at bede. Hans gerning med at ihjelslå hedenske præster har ikke gjort han uegnet for den højtidelige tilbedelse. Han har udført Guds vilje. Efter at han, som Guds redskab, har gjort hvad han kunne for at fjerne forbandelsen

fra Israels frafald, ved at slå afgudepræsterne ihjel, kunne han ikke gøre mere. Han gik da i forbøn for det syndige, frafaldne Israel. I den smerteligste stilling, med hans ansigt bøjet mellem hans knæ, beder han alvorligst Gud om at sende regn. Seks gange i rækkefølge sender han sin tjener for at se om der er noget synligt tegn på om Gud har hørt hans bøn. Han bliver ikke utålmodig eller troløs fordi Herren ikke straks giver tegn på at hans bøn høres. Han fortsætter i alvorlig bøn, sender sin tjener syv gange for at se om Gud har givet noget tegn. Hans tjener vender tilbage den sjette gang, efter at have set ud over havet med den skuffende meddelelse at der ikke er tegn på skydannelser på den messingagtige himmel. Den syvende gang fortæller han Elias at der er en lille sky at se, på størrelse med en mands hånd. Dette er nok til at tilfredsstille Elias tro. Han venter ikke på at himlene skal samle sorte skyer for at være sikker. Ved denne lille sky der er på vej op hører hans tro lyden af regenens overflod. Hans gerninger er i overensstemmelse med hans tro. Han sender et budskab til Akab, ved sin tjener: »Spænd for og køør hjem, at du ikke skal blive opholdt af regnen!«

[287]

Elias ydmyghed

Elias ydmyghed

Her vovede Elias noget ved sin tro. Han ventede ikke på syn. Og »et øjeblik efter var himmelen sort af stormskyer og der faldt en voldsom regn. Akab steg til vogns og kørte til Jizre'el; men Herrens hånd kom over Elias, så han omgjordede sine lænder og løb foran Akab lige til Jizre'el.«

Elias havde gennemgået stor spændinger og arbejde i løbet af dagen, men Herrens Ånd kom over ham fordi han havde været lydige og havde gjort hans vilje ved at henrette afgudepræsterne. Nogle var lige ved at sige: Hvilken hård og ubarmhjertig mand må Elias ikke have været! Og hvis nogen forsvarer Guds ære risikerer han at bringe kritik og fordømmelse over sig selv fra en meget stor klasse.

Regnen begyndte at falde. Det var nat og Akab kunne ikke finde vej for den formørkende regn. Ved Guds kraft og Ånd tog Elias sit grove klædningsstykke om sig og løb foran Akabs vogn og ledte han ind til byen. Guds profet havde ydmyget Akab for sit folk. Han havde ihjelslået hans afgudepræster og nu ønskede han at vise Israel at han anerkendte Akab som sin konge. Som en særlig hyldesthandling ledte han hans vogn og løb foran den til byens indgangsport.

Her er en lektie for unge mennesker som bekender sig til at være Guds tjenere, som fremfører hans budskab og er stolte ved sig selv. De kan ikke spore noget bemærkelsesværdigt i deres erfaring, som Elias kunne, alligevel, føler de sig hævet over pligtsudførelser som synes dem mindre betydningsfulde. De vil ikke komme ned fra deres præstelige værdighed til at gøre unødige tjenester og frygter at de vil komme til at gøre en tjeners arbejde. Alle disse bør lære af Elias eksempel. Hans ord lukkede op for himmelens rigdomme, dug og regn faldt på jorden for tre år. Alene hans ord var nøglen til at låse op for himmelen og bringe regnskyl. Han var æret af Gud idet han sendte sin enkle bøn under kongens og Israels tusindernes nærværelse, som svar på den ild der lynede ned fra himlen og optændte ild på

[288]

---

offeraltret. Hans hånd eksekverede Guds domme og nedslagede otte hundrede og halvtreds baalspræster og alligevel var han, efter at have henrettet dem og som kunne bringe skyer og regn og ild fra himlen, villig til at udføre simpel tjeneste og løbe foran Akabs vognen i mørke og i vind og regn, for at tjene den regent, han ikke havde været bange for at irettesætte op i hans ansigt for hans synder og forbrydelser. Kongen kom inden for portene. Elias pakkede sig selv i hans kåbe og lagde sig på den bare jord.

Elias er fortvivlet

Elias er fortvivlet

Efter at Elias havde vist et så uforfærdet mod i kampen mellem liv og død, efter han havde sejret over kongen, præsterne og folket, kunne vi naturligt formode han aldrig ville blive fortvivlet eller blive skræmt til frygtsomhed.

Efter at han første gang havde vist sig for Akab og udtalt Guds domme over for ham på grund af hans og Israels frafald, førte Gud hans vej fra Jesabels magt til et sikkert sted i bjergene, ved Kisjonbækken. Der ærede han Elias ved at sende ham mad morgen og aften ved en Guds engel. Da bækken blev tom, sendte han ham til enken i Sarepta og udførte et dagligt mirakel, ved at holde enken og Elias med mad. Efter at han var blevet velsignet med beviser for en sådan kærlighed og omsorg fra Gud, ville vi mene at Elias aldrig vil miste tilliden til ham. Men apostlen fortæller os at han har samme tilbøjeligheder som vi og ligesom vi genstand for fristelser.

[289] Akab fortalte sin hustru om dagens underfulde begivenheder og de underfulde tilkendegivelser af Guds kraft der viste at Jehova, himlens og jordens Skaber, var Gud; også at Elias havde slået baalprofeterne ihjel. Den syndsforhærdede Jesabel blev rasende over dette. Fræk, trodsig og sikker på sit afguderi, erklærede hun at Akab og Elias ikke skulle leve.

Den nat vækkede en budbringer den trætte profet og overleverede Jesabels ord, givet ved de hedenske guders navn, at hun ville, i Israels nærhed, gøre det mod Elias som han havde gjort mod Baals præster. Elias burde imødekomme denne behandling og edsaflæggelse fra Jesabel med en anmodning om beskyttelse fra himlens Gud, som har hvervet ham til det arbejde han har gjort. Han burde have fortalt budbringeren at Gud som han har stolet på vil være hans beskytter imod Jesabels had og trusler. Men Elias' tro og mod synes at svigte. Han fór forvirret op af sin slummer. Regnen væltede ned fra himlen og mørke er på alle sider. Han mister Gud af syne og flygter for sit

liv som om blodhævnen var lige bag ham. Han efterlader sin tjener bag sig på vejen, om morgnen langt fra menneskers boliger, alene i en trøstesløs ørken. »Da blev han bange, stod op og drog bort for at redde sit liv. Han kom da til Be'ersjeba i Juda. Der lod han sin tjener blive og vandrede selv en dagsrejse ud i ørkenen og satte sig under en gyvelbusk og ønskede sig døden, idet han sagde: »Nu er det nok, Herre; tag mit liv, thi jeg er ikke bedre end mine fædre!« Så lagde han sig til at sove under en gyvelbusk. Og se, en engel rørte ved ham og sagde: »Stå op og spis!« Og da han så sig om, se, da lå der, hvor hans hoved havde hvilet, et ristet brød og der stod en krukke vand; og han spiste og drak og lagde sig igen. Men Herrens engel kom atter og rørte ved ham og sagde: »Stå op og spis, ellers bliver vejen dig for lang!« Da stod han op og spiste og drak; og styrket af dette måltid vandrede han i fyrretyve dage og fyrretyve nætter lige til Guds bjerg Horeb. Der gik han ind i en hule og overnattede. Da lød Herrens ord til ham: »Hvad er du her efter, Elias?«

[290]

Elias burde have støttet på Gud, som har advaret ham imod at flygte og fundet asyl fra Jesabels had, sikker fra Akabs omhyggelige eftersøgning. Denne gang havde Herren ikke bedt ham om at flygte. Han havde ikke ventet på at Herren talte til ham. Han handlede overilet. Havde han ventet med tro og tålmod, ville Gud havde beskyttet sin tjener og ville have givet ham et andet tydeligt sejrssignal i Israel ved at sinde sende domme over Jesabel.

Træt og udmattet, sætter Elias sig ned for at hvile. Han er modløs og var lige ved at knurre. Han siger: »Nu er det nok, herre; tag mit liv, thi jeg er ikke bedre end mine fædre!« Han føler at livet ikke mere er ønskværdigt. Han forventer at de, efter Guds krafts klare åbenbarelse over for Israels, vil være sande og trofaste over for Gud. Han forventede at Jesabel ikke længere ville have indflydelse over Akabs sind og at der vil være en generel fornyelse i Israels rige. Og skønt trusselsbudskabet fra Jesabel blev meddelt til ham, glemte han at Gud var den samme alt-styrkende og medlidende Gud som han var da han bad til ham efter ild fra himlen og den kom og for regn og den kom. Gud tilstod enhver anmodning, alligevel er Elias flygtning langt væk fra menneskers hjem og han ønsker aldrig at se mennesker igen.

Hvordan ser Gud på sin lidende tjener? Svigtede han ham fordi fortvivlelse og modløshed havde grebet ham? Oh nej. Elias var

[291]

lammet af modløshed. Hele dagen havde han slidt i det uden mad. Da han ledte Akabs vogn, løb foran den til byporten, var han ved stærkt mod. Han havde et stort håb at Israel som et folk ville vende tilbage til deres alliance med Gud og genvinde hans gunst. Men den reaktion som ofte følger med troshøjnelse og god fremgang, betyngede Elias. Han var ophøjet til Pisgas top, til at ydmyges til den nederste dal i tro og følelser. Men Guds øjne var stadig rettet på hans tjener. Han elskede ham ikke mindre selvom han følte sig sønderbrudt og svigtet af Gud og mennesker, skønt ilden, i bønnehørelse, lynede fra himlen og oplyste Karmel.

Dem som ikke har båret tunge ansvar, eller som ikke har vænnet sit til at føle det så dybt, kan ikke forstå Elias' følelser og er ikke rede til at give ham den forståelse han fortjener. Gud kender hjertet og kan læse dets smertelige pine under fristelser og smertelige kamp.

Idet Elias sover under gyvelbusken, vækkede en svag berøring og behagelig stemme ham. Med det samme farer han sammen i forfærdelse, som han skulle til at flygte, som om fjenden havde listet sig bag ind på ham. Men idet det medynkende kærlige ansigt bøjede sig over ham, ser han at det ikke er en fjende, men en ven. En engel har været sendt frem med mad fra himlen for at støtte Guds tjener. Hans stemme siger til Elias: »Stå op og spis!« Efter at Elias havde taget imod den forfriskning der var tilberedt ham sov han ind igen. For anden gang kom Guds engel for at tjene Elias mangler. Han rørte ved den trætte og udmattede mand og i medlidende ømhed sagde til ham: »Stå op og spis, ellers bliver vejen dig for lang!« Elias blev styrket og gennemførte sin rejse til Horeb. Han var i en ødemark. Om natten søgte han ly i en hule, for de vilde dyr.

Her mødte Gud, gennem sine engle, Elias og spurgte ham: »Hvad er du her efter, Elias?« Jeg sendte dig til Kedronbækken, jeg sendte dig til enken i Sarapta, jeg sendte dig til Samaria med et budskab til Akab, men hvem sendte dig ud på denne lange rejse i ødemarken? Hvad er dit ærinde her? Elias sørgede over sin sjæls nød over for Herren: »Han svarede: »Jeg har været fuld af nidkærlighed for Herren, herskarers Gud, fordi israelitterne har forladt din pagt; dine altre har de nedbrudt og dine profeter har de ihjelslået med sværd! Jeg alene er tilbage og nu står de mig efter livet!« Da sagde han: »Gå ud og stil dig på bjerget for Herrens åsyn!« Og se, Herren gik forbi og et stort og stærkt vejr, der sønderrev bjerge og sprængte klipper,

gik foran Herren, men Herren var ikke i vejret. Efter vejret kom der et jordskælv, men Herren var ikke i jordskælvet. Efter jordskælvet kom der ild, men Herren var ikke i ilden. Men efter ilden kom der en stille, sagte susen og da Elias hørte den, hyllede han sit hoved i sin kappe og gik ud og stillede sig ved indgangen til hulen; og se, en røst lød til ham: »Hvad er du her efter Elias?« Han svarede: »Jeg har været fuld af nidkærlighed for Herren, hærskarers Gud, fordi israelitterne har forladt din pagt; dine altre har de nedbrudt og dine profeter har de ihjelslået med sværd! Jeg alene er tilbage og nu står de mig efter livet!«

[292]

Så viser Herren sig selv for Elias og viser ham at stille tillid og fast tiltro til Gud altid vil være en nærværende hjælp for ham.

Jeg er blevet vist, at min mand har fejlet ved at vise fortvivlelse og mistro til Gud lov. Igen og igen har Gud åbenbaret sig for ham med mærkbare vidnesbyrd på hans omsorg, kærlighed og kraft. Men når han har set at hans interesse og nidkærlighed for Gud og hans sag ikke er blevet forstået eller påskønnet, har han til tider ladet sig overvælde af modløshed og fortvivlelse. Gud har givet min mand og mig et særligt og vigtigt arbejde at gøre i hans sag, med at irettesætte og rådføre hans folk. Når vi ser at vore irettesættelser bliver ringeagtet og gengældt med had i stedet for med forståelse, så har vi ofte givet slip på vor tro og tillid til Israels Gud; og, ligesom Elias, har vi givet efter for fortvivlelse. Her findes min mands fejl - han bliver modløs fordi hans brødre bringer ham prøvelser i stedet for hjælp. Og når hans brødre, i min mands fortvivlelse, ser effekten af deres vantrø og manglene forståelse, er nogle lige ved at juble over ham og tage fordel af hans modløshed og føle at Gud alligevel ikke er med bror White eller han vil ikke vise svaghed i denne retning. Jeg henviser sådanne til Elias' gerning og til hans fortvivlelse og modløshed. Vi har menneskelige svagheder at kæmpe med. Men hvis vi stoler på Gud, vil han aldrig forlade os eller svigte os. Under alle omstændigheder må vi have fast tillid til Gud, så at han aldrig vil forlade eller svigte os så vi bevarer vor renhed.

[293]

Min mand kunne fatte mod i hans modløshed, da han har en medlidende himmelsk fader som læser motiverne og forstår sjælens hensigter. Dem som står i kampens hede og som er ledet af Guds Ånd til at gøre et særligt arbejde for ham, vil ofte føle en tilbagevirkning når presset fjernes og nogen kan i fortvivlelse presse dem hårdt og

ryste den mest heltemodige tro og svække de mest faste sind. Gud forstår alle vor svagheder. Han kan ynkes og elske når menneskers hjerter kan være lige så hårde som fline. At vente tålmodigt og stole på Gud når alt ser mørkt ud er den lektie min mand må lære bedre. Gud vil ikke svigte ham i hans retskaffenhed.

Moses og Aron

Moses og Aron

På Hor bjerg døde Aron og blev begravet. Moses, Arons bror og Eleazar, hans søn, ledsagede ham på bjerget. Den smertelige pligt blev lagt på Moses at fjerne præsteklæderne fra hans bror Aron og lægge dem på Eleazar, for Gud havde sagt at han skulle følge efter Aron i præsteskabet. Moses og Eleazar var vidne til Arons død og Moses begravede ham på bjerget. Sceneriet på Horbjerg fører vore tanker tilbage på nogle af de mest bemærkelsesværdige begivenheder i Arons liv.

Aron havde en elskværdig natur. Gud udvalgte denne til at stå sammen med Moses og tale for ham, en kort tid, for at være talerør for Moses. Gud kunne godt have valgt Aron som leder; men han som kender menneskehjerterne, som forstår menneskekarakteren, vidste at Aron var eftergivende og mangle moralsk mod til at stå som forsvarer for det rette under alle omstændigheder, uanset følgerne. Arons ønske om at have folkets gode vilje fik ham nogen gange til at begå store fejl. Han gav ofte efter for deres bønner og derved vanærede Gud. Den samme mangel på fasthed for det rigtige i hans familie førte til hans to sønners død. Aron var fremragende i fromhed og nytte, men han forsømte at optugte hans familie. Frem for at lære hans sønner den fornødne respekt og ærbødighed, lod han dem følge deres tilbøjeligheder. Han opdragede dem ikke i selvfornegetelse, men gav efter for deres ønsker. De var ikke opdraget til respektere og være ærbødig for forældremyndigheden. Faderen var den rette hersker i hans egen familie så længe han levede. Hans myndighed ophørte ikke, heller ikke efter at hans børn var vokset op og havde deres egne familier. Gud selv var nationens monark og af det folk krævede han lydighed og ære.

[294]

Rigets orden og fremgang afhang af menighedens gode orden. Og menighedens fremgang, harmoni og orden er afhængig af familiernes gode orden og grundige disciplin. Gud straffer forældres

utrofasthed, hvem han har givet opgaven at fastholde faderlig og moderlig styring, som ligger til grund for menighedsdisciplin og nationens vækst. Et uopdragent barn har ofte ødelagt menighedens harmoni og fred og ophidset en nation til at knurre og til oprør. På den højtideligste måde har Herren pålagt børn deres opgave at respektere og ære deres forældre kærligt. Og på den anden side forlanger han at forældre skal opdrage deres børn og med uophørlig flid oplære dem i hans lovs påbud og belære dem i kundskab til Gud og i gudsfrygt. Disse formaninger som Gud, med megen alvor, har pålagt jøderne, påhviler med samme vægt kristne forældre. Dem som forsømmer det lys og den belæring som Gud har givet i hans ord om at oplære børn og beherske deres hjem efter dem, vil have et frygteligt regnskab at aflægge. Arons forbryderiske forsømmelse med at påbyde respekt og ærefrygt over sine sønner resulterede i deres død.

Gud udskilte Aron ved at vælge ham og hans mandlige efterkommere til præstegerning. Hans sønner tjente i det hellige embede. Nadab og Abihu havde ikke ærbødighed for Guds bud idet de tændte almindelig sammen med hellig røgelse på deres røgelseskar. Gud havde forbudt det og straffede med døden, at sende almindelig ild til ham sammen med røgelsen.

Men her ses resultat af en løs disciplin. Da disse Arons-sønner ikke var blevet opdraget til at respektere og ære deres faders påbud, idet de vanrøgtede den faderlige myndighed, indså de ikke nødvendigheden af at følge Guds påbud helt tydeligt. De føjede sig for vinens lyst og under denne spændende stimulans, blev deres fornuft omtåget og de kunne ikke se forskellen mellem det hellige og almindelige. I modsætning til Guds klare anordning, vanærede de ham ved at ofre almindelig ild i stedet for hellig ild. Gud hjemsøgte dem med sin vrede; ild gik ud fra hans nærhed og ødelagde dem.

Aron bar sine svære pinsler med tålmod og ydmyg underkastelse. Sorger og stærk pine pressede hans sjæl. Han var overbevist om hans pligtsforsømmelse. Han var præst for den højeste Gud, for at gøre soning for folkets synder. Han var præst for sit hjem, alligevel har han været tilbøjelig til at bære over med hans børns tåbeligheder. Han havde forsømt sin pligt at oplære dem til lydighed, selvfornegetelse og ærbødighed for forældres autoritet. Under følelsen af at han havde den forkerte overbærenhed, undlod han at forme deres karakter med

stor ære og respekt for evige ting. Aron så ikke mere end hvad mange andre nutidens kristne forældre ser: At hans fejlplacerede kærlighed for hans børn og overbærenhed for det forkerte de gjorde, gjorde dem til genstand for Guds sikre mishag og for hans vrede der bryder ned over dem til deres fordærv. Aron forsømte at udvise dem om denne myndighed og imedens vækkedes Guds domme over dem. Aron skulle lære at hans venlige bebrejdelser, uden en fast faderlig tvang og hans ukloge mildhed mod sine sønner i det yderste var grusomt. Gud tog domsarbejdet i sine egne hænder og ødelagde Arons sønner. [296]

Da Gud kaldte på Moses til at komme op på bjerget, var det seks dage før han blev modtaget i skyet, i Guds direkte nærværelse. Toppen af bjerget var helt glødende af Guds herlighed. Og selvom Israels børn kunne se denne herlighed, var deres vantrø alligevel så naturlig for dem at de begyndte at knurre med utilfredshed fordi Moses var væk. Selv om Guds herlighed tilkendegav hans hellige tilstedeværelse på bjerget og deres leder var i nær samtale med Gud, burde de have helliget sig selv ved nøje hjerteransagelse, ydmygelse og gudsfrygt. Gud havde ladet Aron og Hur tage Moses' plads. Under hans fravær skulle folket rådføre sig med disse Guds bestemte mænd.

Her ses Arons mangelfuldhed som leder og hersker for Israel. Folket plagede ham for at gøre sig guder til at gå foran sig i Ægypten. Her var en anledning for Aron til at vise sin tro og uvaklende tillid til Gud og med fasthed og beslutsomhed imødegå folkets planer. Men hans naturlige ønske for at behage folket og give efter fik ham til at ofre Guds ære. Han bad dem om at bringe deres smykker til ham og af dem udførte han en guldkalv og sagde til folket: »Her, Israel, er din Gud, som førte dig ud af Ægypten!« Og for denne følelsesløse gud gjorde han et alter og proklamerede den efterfølgende dag en fest for Herren. Al tilbageholdenhed synes at være fjernet fra folket. De ofrede brændeofre til guldkalven og de blev grebet af en en letsindighedsånd tog. De hengav sig i skammelig optøjer og drukkenskab; de spiste, de drak og rejste sig op for at spille.

Kun nogle få uger var gået siden de havde gjort en højtidelig pagt med Gud om at adlyde hans røst. De havde lyttet til Guds lovord, som blev udtalt på en ærefrygtindgydende måde fra Sinajs bjerg, midt i torden og lyn og jordskælv. De havde hørt erklæringen

[297] fra Guds egne læber: »Jeg er Herren din Gud, som førte dig ud af Ægypten, af trællehuset. Du må ikke have andre guder end mig. Du må ikke gøre dig noget udskåret billede eller noget afbillede af det, som er oppe i himmelen eller nede på jorden eller i vandet under jorden; du må ikke tilbede eller dyrke det, thi jeg Herren din Gud er en nidkær Gud, der indtil tredje og fjerde led straffer fædres brøde på børn af dem, som hader mig, men i tusind led viser miskundhed mod dem, der elsker mig og holder mine bud!«

Aron og også hans sønner havde været ophøjet ved at kaldes til bjerget for at være vidne til Guds herlighed. »Og skuede Israels Gud; under hans fødder var der ligesom safirfliser, som selve himmelen i stråleglans.« Gud havde udpeget Nadab og Abihu til det helligeste arbejde, derfor ærede han dem på den mest underfulde måde. Han gav dem et syn på hans storslåede herlighed, så at de scener de skulle være vidne til på bjerget, ville forblive i deres hukommelse og bedre kvalificere dem til hans tjeneste og give ham den ophøjede ære og ærbødighed for folket, som ville give dem klarere begreber om hans karakter og vække sand lydighed og ærbødighed for hans krav på dem.

Før Moses forlod sit folk på bjerget, læste han de pagtsord op for dem, som Gud havde udfærdiget sammen med dem og de svarede samstemmigt: »Vi vil gøre alt, hvad Herren har talet og lyde ham!« Hvor stor må Arons synd ikke havde været, hvor ærgerlig i Guds øjne!

[298] Medens Moses modtog Guds lov på bjerget, fortalte Herren Moses om Israels oprørske synder og bad ham om at lade folket gå, så Gud kunne ødelægge det. Men Moses gik i forbøn hos Gud for folket. Selvom Moses var den ymygste mand der har nogen sinde har levet, var de folkeinteresser, som Gud havde sat Moses til lede, dog på spil. Han mistede sin naturlige generthed og med enestående fremtrædenhed og vidunderlig frimodighed gik han i forbøn for Gud for Israel. Han ville ikke give sit samtykke til at Gud skulle ødelægge sit folk, selvom Gud havde lovet at han i deres ødelæggelse ville ophøje Moses og oprejse et bedre folk end Israel.

Moses sejrede. Gud tilstod ham hans alvorlige bøn om ikke at udlette sit folk. Moses tog pagtstavlerne, de ti bud og steg ned fra bjerget. Israels børns støjende, drikkegilde nåede hans ører længe før han kom til lejren. Da han så deres afgudsdyrkelse og da de på den

mest markante måde havde brudt pagtsordene, blev han overvældet af sorg og vrede over deres dyriske afgudsdyrkelse. Forvirring og skam tog greb i ham og han kastede da tavlerne ned og de blev sønderbrudt. Da de havde brudt deres pagt med Gud, tilkendegav Moses for dem, ved at bryde tavlerne, at Gud også havde brudt sin pagt med dem. De tavler som Guds lov var skrevet på var brudte.

Aron forsøgte med sin elskværdige natur, så mild og behagelig, at vinde Moses, som der ikke var begået en særlig stor synd af folket og at han ikke skulle tage sig det så nært. Moses svarede i vrede: »Hvad har dette folk gjort dig, siden du har bragt så stor en synd over det?« Aron svarede: »Vredes ikke, herre! Du ved selv, at folket ligger i det onde og de sagde til mig: lav os en Gud, som kan drage foran os, thi vi ved ikke, hvad der er blevet af denne Moses, der førte os ud af Ægypten! Da sagde jeg til dem: de, der har guldsmykker, skal rive dem af! De bragte mig da guld og jeg kastede det i ilden og så kom denne tyrekalv ud deraf!« Aron ville have Moses til at tro at nogle underfulde mirakler havde omformet deres guldsmykker til en tyrekalvs form. Han fortalte ikke Moses at han, sammen med andre arbejdsfolk havde dannet dette billede.

Aron havde ment at Moses havde været for ubøjelig over for folkets ønsker. Han mente at hvis Moses var mindre fast og til tider mindre beslutsom og hvis han havde gjort et kompromis med folket og tilfredsstillet deres ønsker, ville han have mindre trængsler og der ville være mere fred og harmoni i Israels lejr. Han prøvede derfor [299] denne nye linie. Han brugte sit naturlige temperament ved at give efter for folkets ønsker, spare dem for misfornøjelser og sikre sig deres gode vilje og derved forebygge et oprør, hvilket han tænkte med sikkerhed ville komme hvis han ikke gav efter for deres ønsker. Men havde Aron stået uden vaklen for Gud; havde han mødt folkets ønske om at gøre sig guder til at gå foran sig til Ægypten med vrede og afsky som deres planer fortjente. Havde han stævnet dem for Sinajs rædsler, hvor Gud havde udtalt sin lov med en sådan herlighed og majestætighed. Havde han mindet dem om deres højtidelige pagt med Gud om at adlyde alt hvad han pålægger dem; havde han fortalt dem at han ikke, på bekostning hans liv, ville føje sig for deres bønner, ville han have haft indflydelse på folket for at forbygge et frygteligt frafald. Men skønt hans indflydelse, under Moses fravær, var blev pålagt ham at blive brugt i den rette retning, skønt han skulle

have stået fast og ubøjelig som Moses, for at forhindre folket i at udøve en syndens kurs, blev hans indflydelse anvendt på den forkerte side. Han var magtesløs og kunne ikke gøre sig gældende ved at forsvare Guds ære og holde hans hellige lov. Men på den forkerte side herskede en mægtig indflydelse. Han befalede og folket adlød.

Da Aron tog det første skridt i en forkert retning, blev han omgivet af den ånd som tilskyndede folket og han tog ledelsen og befalede som en general og folket var særdeles lydigt. Her har Aron besluttet at billige de værste synder, fordi det var mindre vanskeligt end at stå som forsvarer for det rette. Skønt han drejede væk fra hans renhed og tilstod folket at synder synes han at være indgydt med en for ham ny beslutsomhed og alvor og nidkærhed. Hans frygtsomhed synes pludseligt at forsvinde. Med en iver som han aldrig har vist når han står som forsvarer til Guds ære imod det forkerte greb han arbejdsredskaberne for at udføre guldarbejdet til en kalv. Han gav ordre til [300] at bygge et alter og med, med forvisning om en bedre sag, forkyndte han folket at der i morgen vil være en fest for Herren. Basunerne tog ordene ud af Arons mund og gentage proklamationene fra kompagni til kompagni i Israels hære.

Arons klare forsikring i det forkerte gav ham større indflydelse hos folket end Moses kunne have haft da han ledte dem på rette kurs og undertrykte deres oprør. Hvilken frygtelig åndelig blindhed var kommet over Aron når han giver lys ud for at være mørke og mørke ud for at være lys! Hvilken indbildskhed er der ikke hos ham, når han forkynder Herrens fest for Herren medens et guldbillede (afguds)dyrkes! Her ses den magt Satan har over mennesker der ikke helt styres af Guds Ånd. Satan havde sat sit banner op i midten af Israel og det var ophøjet som Guds banner.

»Her,« sagde Aron uden tøven eller skam, »Israel, er din Gud, som førte dig ud af Ægypten!« Aron påvirkede Israels børn til at gå til større yderligheder af afgudsdyrkelse i stedet for at påvirke deres inderste. De var ikke længere bekymrede for at den brændende herlighed ligesom flammende ild på bjerget havde fortæret deres leder. De tænkte at de havde en general som var lige velegnet til dem og de var rede til at gøre alt hvad han foreslog. De ofrede til deres guldgud; de ofrede fredofre og gav sig selv af med vellyst, orgier og drukkenskab. De var sike på at det ikke var fordi de fejlede at de havde så mange trænglser i ørknen; men når alt kommer til alt

var vanskelighederne hos deres leder. Han var ikke det rigtige slags menneske. Han var for ubøjelig og holdt hele tiden deres synder frem for dem og advarede, irettesatte dem og behandlede dem efter Guds mishag. Nu var der kommet en ny orden på tingene og de var tilfredse med Aron og tilfredse med sig selv. De tænkte: Hvis Moses blot havde været lige så elskværdig og mild som Aron, hvilken fred og harmoni ville der så ikke have hersket i Israels lejr! De bekymrede sig ikke nu om Moses nogen sinde kom ned fra bjerget eller ikke.

Da Moses så Israels afgudsdyrkelse og hans vrede var opvakt [301] over deres skamfulde glemsomhed for Gud så han kastede stentavlerne ned og brød dem, stod Aron ydmygt frem og bar Moses' kritik med prisværdighed og langmodighed. Folket blev fortryllet med Arons elskelighed og fik væmmelse ved Moses' raseri. Men Gud ser ikke som mennesker ser. Han fordømte ikke Moses' hede og vrede mod Israels lavmålte frafald.

Den egentlige leder tager så sit standpunkt for Gud. Han er kommet direkte fra Herrens nærhed, hvor han bad ham om at bortvende sin vrede fra hans vildfarne folk. Nu har han et andet arbejde at gøre, som Guds tjener, at forsvare hans ære for folket og lade dem se at synd er synd og retfærdighed er retfærdighed. Han har et arbejde at gøre med at opveje Arons forfærdelige indflydelse. »Så stillede [Moses] sig ved indgangen til lejren og sagde: »Hvem der er for Herren, han komme hid til mig!« Da samlede alle levitterne sig om ham og han sagde til dem: »Så siger Herren, Israels Gud: Bind alle sværd om lænd og gå frem og tilbage fra den ene indgang i lejren til den anden og slå ned både broder, ven og frænde!« Og levitterne gjorde, som Moses havde sagt og på den dag faldt der af folket henved 3000 Mand. Og Moses sagde: »Fra i dag af skal I være præster for Herren, thi ingen skånede søn eller broder, derfor skal velsignelse komme over eder i dag.«

Her præciserer Moses ren indvielse som lydighed mod Gud, til at stå i forsvar for det rigtige og viser en villighed til at gennemføre Guds hensigt i de mest ubehagelige pligter, viser at Guds kraft er højere end venners krav eller de nærmeste slægtninges liv. Levis' sønner helligede sig selv til Gud for at fuldbyrde Guds dom mod forbrydelse og synd.

Både Aron og Moses syndede ved ikke at give Gud ære og herlighed ved Meribas vande. De var begge trætte og opirrede af

[302] vedvarende beklagelser fra Israel og, på et tidspunkt da Gud var for nådig til at vise hans herlighed for folket, til at blødgøre og underkue deres hjerte og lede dem til anger, påberåbte Moses og Aron sig magt til at åbne klippen for dem. »Hør nu, I genstridige! Mon vi formår at få vand til at strømme frem til eder af denne klippe?« Her var en gylden anledning til at helliggøre Herren i deres midte, vise dem den langmodige Gud og hans ømme medynk for dem. De havde knurret imod Moses og Aron fordi de ikke kunne finde vand. Moses og Aron tog denne knurren som en stor prøvelse og vanære for dem selv og glemte at det var Gud som folket klagede over. Det var Gud som de syndede imod og vanærede, ikke dem som var udpeget af Gud til at gennemføre hans hensigter. De forhånede deres bedste Ven ved at tilskrive Moses og Aron deres ulykker; de knurrede over Guds forudseenhed.

Disse gode lederes synd var stor. Deres liv kunne have været strålende i det mindste. De har været meget ophøjet og æret; alligevel undskylder Gud ikke synd mere hos dem i ophøjede stillinger end han gør hos dem i ydmyge stillinger. Mange bekendende kristne ser hen til mennesker som ikke irrettesætter og fordømmer fejl, som medynkende mennesker og faktisk kristne, medens de mener at de som står frimodigt som forsvarer for det rigtige og ikke i deres retskaffenhed vil give efter for uhellige påvirkninger, mangler fromhed og en kristen ånd.

Dem som står og forsvarer Guds ære og fastholder sandhedens renhed for enhver pris vil få mange prøvelser, som vor Frelser fik i fristelsens ørken. Medens dem som giver efter for fristelser, som ikke har mod til at fordømme fejl, men er tavs når deres indflydelse behøves til at forsvare det rigtige imod ethvert pres, kan undgå mange hjertesoger og megen rådvildhed. De vil også miste en meget rig løn, selv om det ikke er deres egne sjæle. Dem som er i harmoni med Gud og som ved tro på ham får styrke til at modstå det forkerte og forsvare det rigtige, vil altid have svære kampe og må ofte stå næsten helt alene. Men dyrebare sejre vil blive deres når de gør sig afhængig af Gud. Deres moralske fornemmelse vil blive stærk og klar og deres moralske kræfter vil blive i stand til at modstå forkerte indflydelser. Deres renhed vil, lige som Moses, være af den reneste karakter.

[303]

Arons milde og opgivende ånd og hans ønske for at behage folk, har forblindet hans øjne for deres synder og for deres forbrydelsers uhyrlighed så han billigede dem. Hans fremgangsmåde der påvirker til det forkerte og synd i Israel koster tre tusinde menneskers liv. I hvilken modsætning er dette ikke til Moses' fremgangsmåde. Efter at han havde bevidnet for folket at de ikke kan spøge med Gud uden at blive straffet; efter at han har vist dem Guds mishag på grund af deres synder, ved at give den frygtelige forordning at ihjelslå venner og slægtninge som fastholder sit frafald, efter domsarbejdet der bortvender Guds vrede, uanset deres forståelse for elskede venner og slægtninge som fortsat var hårdnærkede i deres oprør, var Moses beredt for en anden gerning. Han prøvede hvem der var Guds ven og hvem var folkets ven.

»Næste dag sagde Moses til folket: »I har begået en stor synd; men nu vil jeg stige op til Herren, måske kan jeg skaffe soning for eders synd!« Derpå gik Moses atter til Herren og sagde: »Ak, dette folk har begået en stor synd, de har lavet sig en Gud af guld. Om du dog ville tilgive dem deres synd! Hvis ikke, så udslet mig af den bog, du fører!« Herren svarede Moses: »Den, som har syndet imod mig, ham vil jeg udlette af min bog! Men gå nu og før folket hen, hvor jeg har befalet dig at føre det hen; se, min engel skal drage foran dig! Men til sin tid vil jeg straffe dem for deres synd!« Og Herren slog folket, fordi de havde lavet tyrekalven, den Aron lavede.«

Moses gik i forbøn for Gud for det syndende Israels bedste. Han prøvede ikke at gøre deres synd mindre for Gud; han undskyldte dem ikke for deres synd. Han indrømmede rent ud sagt at de havde syndet en stor synd og havde gjort dem guder af guld. Så mistede han sin generthed og Israels interesse er så nøje indvævet i hans liv at han kom med frimodighed til Gud og bad ham om at tilgive hans folk. Hvis deres synd, bad han, er så stor at Gud ikke kan tilgive dem og hvis deres navne må slettes af hans bog, om så Herren så også måtte udlette hans navn. Da Herren fornyede sit løfte for Moses, at hans engel skulle gå foran ham og lede folket til det forjættede land, vidste Moses at hans bøn var indfriet. Men Herren forsikrede Moses at hvis han blev provokeret til at hjem søge folket for deres overtrædelser, ville han med sikkerhed også straffe dem for denne forfærdelige synd. Men hvis de fra nu af var lydige, ville han slette denne store synd ud af sin bog.

[304]

Til en ung prædikant og hans hustru

TIL EN UNG PRÆDIKANT OG HANS HUSTRU

Kære bror og søster A: I nogle måneder har jeg følt at det var på tide at skrive nogle ting til jer som Herren har fundet behag i at vise mig om jer for flere år siden. Jeres sager blev vist mig i forbindelse med andre, som havde et arbejde at gøre med sig selv, så de er i stand til at overbringe sandheden. Jeg fik vist at I begge var mangelfulde i væsentlige egenskaber og at jeres sjæle ville komme i fare, hvis disse ikke opnås gennem jeres nyttighed. I har nogle fejl i jeres karakter som det er meget vigtigt at I retter. Hvis I ikke tager fast fat i arbejdet og er alvorlige, vil disse fejl forøges stærkt over jer og vil forkrøble jeres indflydelse stærkt i Guds sag og arbejde og til sidst føre til at I adskilles fra sandhedsforkynelses-arbejdet, som I holder så meget af.

[305] I det syn der er blevet givet mig for B, fik jeg vist at han har et meget uheldigt karakterpræg. Han er ikke blevet opdraget og hans temperament ikke tøjlet. Han har fået lov til at have sine egne tanker og til at gøre lige så meget som det behager ham. Han mangler meget ærbødighed for Gud og mennesker. Han havde en stærk, ukuelighed og kun en meget svag ide om deres korrekte adfærd som gjorde deres yderste for hans skyld. Han var meget selvisk.

Jeg fik vist at uafhængighed, en fast, stivnet ubøjelig vilje, en manglende ærbødighed og behørig respekt for andre, selviskhed og for meget selvtillid, er markant for søster A's karakter. Hvis hun ikke tager sig nøje i agt og overvinder disse mangler i sin karakter vil hun sikkert ikke sidde sammen med Kristus på hans trone.

Med hensyn til bror A, fik jeg vist at mange af de ting nævnt i vidnesbyrdet til B kan henføres til dig. Jeg blev vist tilbage til dit tidligere liv. Jeg så at du fra barn har været selvsikker, stædig og egenmægtig og har fulgt dine egne tanker. Du har en selvstændighed og den har været meget svær for dig at bøje over for nogen. Når det var din pligt at opgive dine veje og dine ønsker over for andre, ville du gennemføre tingene på din egen ubesindige måde. Du har følt

at du var habil til at tænke og handle selvstændigt. Du har antaget og elsket Guds sandhed og den har gjort meget for dig, men den har ikke gjort hele den nødvendige forvandling for udviklingen af kristen karakter. Da du første gang begyndte at arbejde i Guds sag følte du en større ydmyghed og var mere villig til at blive tilrettevist og rådført. Men da du begyndte at få lidt held med dig, forøgedes din selvsikkerhed og du var mindre ydmyg og mere selvstændig.

Idet du så på bror og søster Whites arbejde troede du at du kunne gøre det bedre end de. Du har næret følelser imod dem. Du var naturlig skeptisk, vantro, i dine følelser. Idet du havde set deres arbejde og hørt de irettesættelser til dem som var forkerte, er du kommet i tvivl om hvordan du kunne frembære et så tydeligt vidnesbyrd. Du besluttede dig for at du ikke kunne tage imod det og begyndte at styrke dig selv mod deres arbejdsmetode og således åbnede en dør for mistænksomhed, tvivl og skynsyge for dem og deres hjerte. [306]

Du fik fordomme over for deres arbejde. Du vågede og lyttede og samlede alt op hvad du kunne og kom med mange mistanker. Fordi Gud har givet dig et mål af succes, begyndte du at sætte din lille erfaring og arbejde op på niveau med bror White. Du smigerede dig selv med at du var i hans sted og du kunne gøre det meget bedre end han. Du begyndte at blive stor i dine egne øjne. Du anså din kundskab for at være langt mere vidtrækkende og dyrebar end den var. Havde du blot en hundrededel af erfaringen for det reelle arbejde, bekymringer, rådvildhed og byrder som bror White har haft, ville du bedre kunne forstå hans arbejde og være bedre beredt til at forstå ham i hans arbejde og ikke knurre og være skeptisk over for ham.

Med hensyn til dit eget arbejde, burde du være meget kristisk over for dig selv, så du ikke vil undgå Guds billigelse og så du ikke undgår at ære hans sandheds sag. Du bør, i din sjæls ydmygelse, føle: »Hvem er tilstrækkelig i disse ting?« Grunden til at I begge er så hurtige til at drage bror Whites arbejde i tvivl og mistanke er fordi I ved så lidt om det. Så få virkelige byrder har nogen sinde tynget på jeres sjæle, så lille en pine for Guds sag har rørt jeres hjerter, så lidt rådvildhed og egentlig nød har I båret for andre, at I ikke er rede til at påskønne hans arbejde ligesom de bekymringer og den slidsomhed en tiårs dreng har for sin bebyrdede far. Drengen kan have en munterhed fordi han ikke har den bebyrdede og forgræmmede faders oplevelser. Han kan

undre sig over faderens frygt og bekymring, som ser unødige ud for ham; men når årernes erfaring lægges til hans liv og han tager fat og bærer de virkelige byrder, kan han se tilbage på sin faders liv og forstå det som var mystisk for ham i hans barndom; for den bitre erfaring har givet ham kundskab.

[307] Jeg fik vist at du er i fare for at indbilde dig at arbejdet er simpelt og at du sætter dig selv over andre. Du føler at du ikke behøver rettesættelse og råd og dit hjertes sprog er: »Jeg er i stand til at dømme, bedømme og skelne mellem ret og forkert. Jeg vil ikke have gjort indgreb i mine rettigheder. Ingen skal diktere for mig. Jeg er i stand til at udforme mine egne handlingsplaner. Jeg er lige så god som alle andre. Gud er med mig og giver mig succes med mine anstrengelser. Hvem har myndighed til at blande sig med mig?« Disse ord har jeg hørt dig sige, da din sag blev vist mig i et syn, ikke medens du talte med nogen andre men mens du talte med dig selv. Min ledsagende engel gentog disse ord idet han pegede på jer begge: »Hvis I ikke omvendes og bliver ligesom små børn, kan I ikke komme ind i himlens rige. Dem som ydmyger sig selv, som dette lille barn, er ligeså den største i himlens rige.«

Jeg så at styrken hos Guds børn er i deres ydmyghed. Skønt de er små i deres egne øjne, vil Jesus, være styrke for dem og deres retfærdighed og Gud vil give deres arbejde fremgang. Jeg fik vist at Gud ville prøve bror A Han vil give ham et mål af fremgang; og hvis han står prøven, hvis han vil vende Guds velsignelser til det gode og ikke selv tage æren og ikke opløftes i selvished og selvtillid, vil Herren give velsignelser for sin sags skyld og til sin ære.

Jeg så, bror A, at du var i den største fare for at blive opstemt, selvretfærdig, selvtilstrækkelig og føle at du er rig og ikke behøver noget. Medmindre du vogter dig selv på disse punkter, vil Herren lade dig fortsætte indtil du har gjort din svaghed synlig for alle. Du vil komme i situationer hvor du vil fristes stærkt, da andre ikke [308] betragter dig i lige så ophøjet lys som du selv forestiller dig og dine evner er i. Jeg fik vist at du var dårligt forberedt på at få lykken med dig. Kun en gennemgribende omvendelse vil gøre det, som er nødvendigt for dit tilfælde.

Jeg er blevet vist at I begge af naturen er selviske. I er i konstant fare, hvis I ikke passer på med at arbejde for jer selv. I vil lægge jeres planer efter jeres eget forgodtbefindende, uden at tage hensyn til hvor

meget I besværer andre. I er tilbøjelige til at gennemføre jeres ideer og planer uden at tage hensyn til andres planer og respektere deres synspunkter og følelser. I begge bør opelske ærbødighed og respekt for andre.

Bror A, du har ment at dit arbejde var af for stor betydning til at du ville nedlade dig til hjemmepligter. Du har ikke en kærlighed for disse nødvendige krav. Du forsømte dem i dine yngre dage. Men disse små pligter som du forsømmer er væsentlige for dannelsen af en veludviklet karakter.

Jeg er blevet vist at vore prædikanter i almindelighed mangler at gøre sig nyttige i familier de kommer i. Nogle helliger sig til studier fordi de elsker denne beskæftigelse. De føler ikke at det er en pligt som Gud pålægger prædikanter at de skal være til velsignelse for de familier som de besøger, men mage giver deres sind til bøger og lukker sig selv ude fra familien og ikke taler med den over sandhedens emner. Religiøse interesser i familien nævnes knap nok. Dette er helt forkert. Prædikanter som ikke har byrde og bekymring for forlagvirksomhedens interesse på sig og som ikke de mange indviklede bekymringer for alle menigheder, bør ikke føle at deres arbejde er ekstra hårdt. De bør føle den dybeste interesse for de familier de besøger; de bør ikke føle at de bliver forkæledet og opvartet, når de ikke giver noget tilbage. Der påhviler kristne familier en forpligtelse til at beværte Kristi prædikanter og der påhviler også de prædikanter en opgave som modtager kristne venners gæstfrihed at nære gensidig taknemmelighed og bære deres egne byrder så langt så muligt og ikke være til byrde for deres venner. Mange prædikanter nærer den tanke at de må begunstiges på en særlig måde, men de skades ofte og deres nyttighed forkrøbles når de behandles som forkælede børn.

[309]

Bror og søster A, når I er blandt jeres brødre har I for ofte gjort det til skik at gøre aftalerne efter jeres eget behag og få opmærksomheden til at samle sig om jer selv, uden at tage hensyn til andres behagelighed eller ulejlighed. I er i fare for at gøre jer selv til centrum. I har fået andres opmærksomhed og hensyn, skønt I, for jeres egen skyld så vel som for andres gavn, burde have draget mere omsorg for dem I besøgte. En sådan fremgangsmåde ville have givet jer langt større indflydelse og I ville være velsignet og vinde sjæle for sandheden.

Bror A, du har evner til at viderebringe andre sandheden. Du overvejer situationen nøje; men der er alvorlige mangler i din karakter, som jeg har nævnt og som du må overvinde. Du forsømmer mange af de små opmærksomheder i livet fordi du tænker så meget på dig selv at du ikke indser at de små opmærksomheder har krav på dig. Gud vil ikke have at du bebyrder andre, imens du selv ikke ser og gør de ting som burde gøres. Det forringer ikke din værdighed som evangelieprædikant at være brændehugger og vandbærer når der er brug for det eller at gøre et nødvendigt arbejde hos den familie hvor han bliver beværtet. Idet man ikke ser disse små pligter og udnytter anledningen til at gøre dem, fratager man sig selv de virkelige velsignelser og fratager også andre hjælpens gode.

[310] Nogle af vore prædikanter udretter ikke tilstrækkeligt fysisk arbejde svarende til deres åndelige kapacitet. Som følge deraf lider de af svaghed. Der er ingen god grund til hvorfor prædikanters helbred, som kun udfører prædikanters almindelige pligter, svigter. Deres sind er ikke hele tiden bebyrdede med rådville bekymringer og tunge ansvar for de betydningsfulde institutioner blandt os. Jeg så at der ikke er nogen reel grund til, at de skulle svigte i denne, for sagen og arbejdet, betydningsfulde periode, hvis de da ikke vil gøre sig skyldig over for det lys Gud har givet dem, for det arbejde de udfører og være mere opmærksom på kostvaner.

Nogle af vore prædikanter spiser meget solidt og udøver ikke tilstrækkeligt arbejde til at fortære maden men det ophobes i organismen. De vil spise og så bruge det meste af deres tid til at sidde ned og læse, studere eller skrive, medens en del af deres tid burde helliges til systematisk fysisk arbejde. Vore prædikanter vil med sikkerhed bryde sundhedsmæssigt ned hvis de ikke er mere omhyggelige med hvad de overbebyrder maven med, ved så store mængder af endda sund mad. Jeg så at I, bror og søster A, begge var i fare på dette punkt. Overspisning forhindrer tankens og ordenes frie strøm og den følelsesstyrke som er så nødvendig for at indprænte sandheden i tilhørernes hjerter. Eftergivelse af appetitten omtåger og binder sindet og sløver sjælens hellige bevægelser. Nogle af vore prædikanters mentale og moralske kræfter svækkes ved upassende forspisning og mangel på legemsøvelser. Dem, som ønsker megen mad, bør ikke føje deres appetit, men praktisere selvfornægtelse og bibeholde de aktive musklers og den ukuelige hjernes velsignelser.

Overbespisning bedøver hele legemet ved at holde kræfter væk fra andre organer så du kunne gøre deres mavearbejde.

[Nogle af vore prædikanters undladelse af at gøre brug af alle legemets organer i det rigtige forhold, medfører at enkelte organer bliver udslidt, mens andre er svage som følge af uvirksomhed. Der-som sliddet næsten udelukkende går ud over et enkelt organ eller én muskelgruppe, så må de dele som bruges mest, bliver overanstrengt og stærkt svækket.

Hver åndsevne og hver muskel har sin særlige opgave og alle må anvendes ligeligt for at få en passende udvikling og bevares sunde og kraftige. Hvert organ har sin gerning at udføre i den levende organisme. Hvert hjul i maskineriet må være et levende, virksomt, arbejdende hjul. Alle evnerne står i et indbyrdes forhold til hverandre og alle behøver at blive sat i virksomhed for at opnå den rette udvikling. *Evangeliets tjenere* side 178]

Bror og søster A, ingen af jer nyder fysisk, hjemmearbejde. I begge bør opelske en kærlighed for livets praktiske pligter. Denne uddannelse er nødvendig for jeres sundhed og vil forøge jeres brug-barhed. I tænker for meget på mad. I bør ikke røre de ting som giver en dårlig blodkvalitet; I har begge kirtelsyge. [311]

Bror A, din kærlighed for læsning og din afsmag for fysisk arbejde, giver dig en syg strube og syge lunger, når du taler og bruger din strube. Du bør vogte dig og ikke tale overilet og lire af hvad du skal sige, som om du havde en lektie at gentage. Du bør ikke bør ikke belaste dine stemmeorganer så voldsomt, for dette vil hele tiden bebyrde og irritere dem og vil lægge grunden til sygdom. Aktiviteten bør komme fra bugmusklerne. Lungerne og struben bør være kanal, men bør ikke gøre hele arbejdet.

Jeg fik vist at den måde som du og din hustru spiser på vil bringe sygdomme, som, når de har taget fat i jer, ikke vil være lette at overvinde. I må begge holde stand og ikke vise tegn på nedbrud, men årsagen vil følges af de sikre resultater. Gud vil ikke udføre et mirakel for nogen af jer for at beskytte jeres helbred og liv. I må spise, studere og arbejde med forstand, følge en oplyst samvittighed. Alle vore forkyndere bør være oprigtige og samvittighedsfulde helsereformatorer, ikke blot antage reformerne fordi andre gør det, men ud fra princip, i lydighed til Guds ord. Gud har givet os stort lys over helsereformen, som han forlanger at vi alle skal respektere.

Han sender ikke lyset for, at hans folk skal forkaste det eller lade hånt om det, uden at de vil lide under følgerne.

Arbejdets pionere

Arbejdets pionerer

Jeg fik vist at ingen af jer virkelig kender jer selv. Hvis Gud lod fjenden åbenbare sig for jer, som han gjorde ved sin tjener Job, ville han ikke finde at i har en fast ufordærvethed som han fandt i Job, men en knurrende og en vantro ånd. Var I blevet placeret i Battle Creek mendes min mand var syg og vore brødre og søstre på det sted havde prøvelser, da Satan havde en særlig kraft over dem, ville I begge have drukket meget af deres skinsyge og kværulantiske ånd. I ville have været blandt dem, der skaber en syg og forgræmmed mand, en paralytisk, en forbryder. I ville være ligeså nidkære som de andre. [312]

I er tilbøjelige til at undskylde jeres mangler ved at ophøje og dvæle ved de fejl, I formoder er hos bror og søster White; og havde I samme anledning, som dem i Battle Creek havde, ville I vove at gå længere end nogen af dem som drev korstog mod os; for I har mindre tro og mindre ærbødighed end nogle af dem havde og ville respektere vort arbejde og kald mindre.

Jeg fik vist at I, selvom I havde fået vist andres sørgelige eksempel og erfaring som var blevet fjendtligt stemte og har knurret og kværuleret over os, ikke ville blive advaret ved deres eksempel og Gud ville prøve jeres troskab og afsløre jeres hjerters hemmeligheder. Jeres mistro, anelser og skinsyge ville afsløres og jeres svaghed blive vist, så I kan se dem og forstå jer selv, hvis I ville.

Jeg så at I lyttede til mænds og kvinders samtale og så at I kun var tilfreds med at tage deres synspunkter og indtryk til jer som ellers var modsat vort arbejde. Nogle fandt fejl ved en ting og nogle ved andet, ligesom de knurrende Israels børn da Moses var deres leder. Nogle kritiserede vor fremgangsmåde, sagde at vi ikke var ligeså vedholdende som vi skulle være; vi forsøgte ikke at behage folk som vi kunne gøre; vi talte for tydeligt, vi irettesatte for skarpt. Nogle talte om søster Whites klæder og trak halmstrå. Andre udtrykte

utilfredshed med bror Whites fremgangsmåde og bemærkningerne gik fra den ene til den anden og drog deres fremgangsmåde i tvivl og fandt fejl. En engel stod for disse personer, usynlig for dem og havde travlt med at skrive deres ord ned i den bog som skal åbnes for Gud og englene.

[313] Nogle er ivrigt på vagt for at finde noget så bror og søster White fordømmes, som er gråned i deres tjeneste i Guds sag. Nogle siger at søster Whites vidnesbyrd ikke er troværdigt. Dette er alt det, som mange uhellige ønsker det. Irettesættelses-*Vidnesbyrdene* har bremset deres forfængelighed og stolthed; men hvis de turde, ville de gå til næsten det yderste i mode og stolthed. Gud vil give alle sådanne en anledning til at prøve sig selv og til at udvikle deres sande karakter.

For nogle år siden så jeg at vi godt kunne møde den samme ånd som kom i Paris, Maine og som aldrig rigtig er blevet kureret. Den har slumret, men er ikke slået ihjel. Fra tid til anden har dette stadige knurren og dette oprør givet sig i udslag hos forskellige enkeltpersoner som i nogen tid er blevet gennemsyret med dette onde som har fulgt os i årevis. Søster A, denne ånd har du opelsket i nogen grad og har haft en indflydelse på dine synspunkter og følelser. Farisæisk vantro har gradvist vokset i C's tanker og det er ikke nu let, heller ikke for hende, at blive fri for den. Den samme faste ånd som havde fat i D og andre i Maine i et fanatisk bedrag så længe, imod enhver indflydelse der leder dem til sandheden, har en kraftfuld, bedragerisk indflydelse over E's tanker i ___ og den samme indflydelse har påvirket jer. Du var af det stille, beslutsomme, urokkelige temperament som fjenden kunne påvirke. Og de samme ting ville, blot i en større grad, følge med i din indflydelse, medens de som er forkerte, som fulgte med hos søster E.

[314] Følelser af mistanker, skinsyge og vantro har i årevis vundet kraft over dit sind. Du har et had for irettesættelser. Du er meget følsom og du nærer straks forståelse for dem som irettesættes. Dette er ikke en hellig følelse og er ikke tilskyndet af Guds Ånd. Bror og søster A, jeg fik vist at når denne kværuleren og knuren blev udviklet hos jer. Da dette kunne ses og da utilfredshedens, skinsygens og vantroens surdej, som har forbandet E's og hendes mands liv, kunne ses, havde vi en opgave i at imødekomme dette kraftigt og ikke give denne ånd noget råderum. Jeg skulle ikke have sagt noget, før

dette lod sig udvikle, for der var en tid til at tale og en tid til at tie. Jeg så at skulle tilsyneladende fremgang ledsage bror A's arbejde, med mindre han var en fuldstændig omvendt mand, ville han være i fare for at miste sin sjæl. Han har ikke passende respekt for andres arbejde og position; han betragter ikke sig selv som den anden efter nogen.

Jeg fik vist at fristelser hele tiden vil blive større med hensyn til bror og søster Whites arbejde. Vort arbejde er et specielt arbejde, det er anderledes i sin karakter fra alle andres arbejde på marken. Gud kalder ikke prædikanter som kun arbejder i ord og lære for vort arbejde, han kalder heller ikke os til blot at gøre deres arbejde. Vi har hver for sig i nogle henseender et tydeligt arbejde. Gud har fundet for godt at åbne hemmeligheder i sit folks inderste liv og skjulte synder for mig. Den ubehagelige pligt er pålagt mig at irettesætte fejl og afsløre skjulte synder. Da jeg blev tvunget af Guds Ånd til at irettesætte de synder som andre ikke vidste eksisterede, har det oprørt den uhelliges naturlige hjertes følelser. Medens nogle har ydmyget deres hjerter for Gud og med anger og bekendelse har tilgivet deres synder, har andre følt en hadsk ånd i deres hjerter. Deres stolthed er blevet skadet da deres opførsel blev irettesat. De nærer den tanke at det er søster White som har såret dem, i stedet for at føle taknemmelighed til Gud for at han i barmhjertighed har talt til dem gennem hans ydmyge redskab, der viser dem deres farer og deres synder, at de må lægge dem væk før det er for sent at rette deres fejl.

Nogle er hurtige til at spørge: Hvem fortalte søster White disse ting? De har endda givet mig spørgsmålet: Har nogen fortalt dig disse ting? Jeg kunne svare dem: Ja; ja, Guds engel har talt til mig. Men hvad de mener er: Har brødre og søstre vist deres fejl frem? For fremtiden, skal jeg forenkles de vidnesbyrd som Gud har givet mig, for at gøre forklaringer og prøve at tilfredsstille så forsnævrede tanker, men skal behandle alle sådanne spørgsmål som en forhåelse mod Guds Ånd. Gud har fundet det passende at betro mig hverv som han ikke har givet nogen andre i vore rækker. Han har pålagt mig byrder at irettesætte andre som han ikke har pålagt andre. Min mand har stået ved min side for at understøtte *Vidnesbyrdene* og for at give sin samstemmende røst til irettesættelses-vidnesbyrdet. Han har været tvunget til at tage et bestemt ståsted og trænge den

vantrø og det oprør, som har været så tydeligt og trodsigt tilbage og som ville nedbryde ethvert vidnesbyrd som jeg måtte frembære, fordi dem som blev irettesat blev skåret skapt og blev berørt over irettesættelserne. Dette er præcis hvad Gud har tænkt sig. Han har i sinde at de skal føle sådan. Det var nødvendigt at de skulle mærke deres stolte hjerter ville opgive deres synder og at de ville rense deres hjerter og liv fra al uretfærdighed.

I enhver bevægelse fremad som Gud har ledt os til at gøre, til ethvert skridt som Guds folk vinder, har der været hurtige sataniske redskaber blandt os, der står tilbage og antyder tvivl og vantrø og kaster forhindringer på vor vej og svækker vor tro og vort mod. Vi har måttet stå som krigere og måttet kæmpe os vej gennem en oprejst modstand. Dette har gjort vort arbejde ti gange hårdere end det ellers ville have været. Vi har måttet stå lige så faste og uopgivende som en klippe. Denne fasthed er blevet forklaret som hårdhertethed og viljefasthed. Gud har aldrig tiltænkt at vi skulle dreje bort, først til højre og så til venstre, for at tilfredsstille uhellige brødre. Han havde udtænkt at vor vej skal være lige fremad. Den ene efter den anden er kommet til os og bekendt at de havde en stor bryde for os at vi skulle gå den vej eller hen, imod det lys som Gud har givet os. Hvad ville der ske hvis vi havde fulgt dette falske lys og fanatiske indtryk? Vort folk ville med sikkerhed ikke have tillid til os. Vi måtte gøre vore ansigter som flint for det rigtige og så gøre vort arbejde og pligt.

[316] Nogle blandt os har altid været hurtige til at drive sagerne til yderligheder og gå over stregen. De synes at være uden et anker. Disse har i stor grad skadet sandhedens sag. Der er andre som synes aldrig at have et standpunkt hvor de kan stå fast og sikkert, rede til at kæmpe hvis det behøves når Gud kalder efter trofaste soldater der står ved pligtsposten. Der er dem som ikke vil angribe fjenden skønt Gud forlanger at de skal. De vil ikke gøre noget før andre har kæmpet slaget og vundet sejr over dem og så vil de dele byttet. Hvor meget kan Gud regne med sådanne soldater? De regnes for at være krystere i hans sag.

Denne klasse, så jeg, vandt ingen erfaring for sig selv med hensyn til krigen mod synden og Satan. De var mere tilbøjelige til at kæmpe mod Kristi trofaste soldater end imod Satan og hans hær. Havde de taget rustningen på og gået i krig, ville de have vundet en værdifuld erfaring som det var deres privilegium at have. Men havde de ikke

mod til at kæmpe for det rigtige, vove noget i krigen og lære hvordan man angriber Satan og indtage hans fæstning. Nogle har ingen idé om at løbe en risiko eller selv vove noget. Men nogle må vove det; nogen må løbe risikoen i denne sag. Nogle som ikke vover eller udsætter sig selv for kritik vil være helt rede til at vogte over dem som bærer ansvar og vil være på spring, hvis der er et skin af chance, til at finde fejl hos dem og skade dem hvis de kan. Dette har været bror og søster Whites erfaring i deres arbejde. Satan og hans hær er blevet stillet op i rækker imod dem, men dette er ikke det hele; selv om de burde have stået ved siden af dem i krigen har set dem overbebyrdet og presset ud over alle grænser, har de været parate til at forene sig med Satan i hans arbejde med at gøre dem modløse og svække dem og, om muligt, drive dem væk fra marken.

Bror og søster A, det er blevet vist mig, at når I rejser rundt, bliver set op til jer og I er bliver værdsat og behandlet med mere respekt og agtelse end hvad I har gjort af. Det er ikke naturligt for jer at behandle andre med den samme respekt, dem som har båret de byrder Gud har pålagt dem i sin sag og sit værk. I begge elsker magelighed. I har ikke tendens til at vendes bort fra jeres kurs eller at ulejlige jer selv. I ønsker at have tingene bøjet efter jeres samvittighed. I har en stor selvsikkerhed og ophøjede meninger om jeres færdigheder. I har ikke haft forvirrende bekymringer og byrder at bære og de vigtige beslutninger der skal gøres, som involverer Guds sags interesser, som er faldet i min mands lod. Gud har gjort ham til rådgiver for hans folk, der skal vise og rådføre sådanne unge mennesker som I, som børn i sandheden. Og når I tager det ydmyge standpunkt som I efter en oprigtig erfaring vil komme til at få, vil I være villige til at få råd. Det er på grund af de få ansvar som I har båret at I ikke forstår hvorfor bror White bør føle det dybere end jer. Der er netop den forskel der er mellem jer og ham i denne sag. Han har brugt tredive af de bedste år i hans liv til Guds sag, medens I kun har nogle få års erfaring og til sammenligning ikke har haft det besvær som han har haft.

Efter at dem som har ført dette arbejde frem for sandhedsberedelsen og faktisk lagt arbejdet til jeres hænder, griber I det og går ud og arbejder, overbringer de dyrebare argumenter, som andre, med uudsigelige nidkærhed, har udsøgt for jer. Skønt I er rigelig forsynet med midler, vil jeres endelige løn være sikker, skønt den er svag og ikke

[317]

[318] give jer årsag til bekymring eller nidkærhed i denne retning. Disse sagens pionere led afsavn af enhver art. De havde ingen sikkerhed for noget. De var afhængige af Gud og af de få helhjertede som fik glæde af deres arbejde. Skønt I har sympatiserende brødre der støtter jer og helt påskønner jeres arbejde, havde de første medarbejdere kun få til at støtte sig op af. Alle kunne tælles på nogle få minutter. Vi vidste hvad det ville sige at mangle mad og have det koldt på grund af mangel på passende klæder. Vi havde rejst hele natten i en privat transportvogn for at besøge brødre, fordi vi ikke havde midler til at betale et hotel med. Fra tid til anden rejste vi milevis til fods, fordi vi ikke havde penge til at leje en vogn. Og hvor dyrebar var sandheden ikke for os! hvor dyrebare sjæle var der ikke købt for Kristi blod.

Vi beklagede os ikke over de dages lidelser, der var bestod i nøje mangel og rådvildhed, som gjorde trosudøvelsen nødvendig. Det var de lykkeligste dage i vore liv. Der lærte vi troens enkelhed. Der forsøgte og prøvede vi Herren medens vi var i pine. Han var vor trøst. Han var for os ligesom en stor klippes skygge i et kedsommeligt land. Det er uheldigt for dig min bror og for vore unge prædikanter i almindelighed at du og de ikke har en lignende erfaring i afsavn, prøvelser og nød; for sådan en erfaring vil være mere værd for dig end huse eller lande, guld eller sølv.

Når vi henviser til vor tidligere erfaring i umådeholdende arbejde og mangler og til arbejde med vore hænder for at underholde os selv og for at offentliggøre sandheden. Ved arbejdets begyndelse, synes nogle af vore unge forkyndere, med kun nogle få års erfaring i arbejde at være misfornøjede og anklager os for at prale over vore egne gerninger. Grunden til dette er at deres eget liv har været frit for betyngende bekymringer, mangel og selvopofrelse at de ikke ved hvordan de skal have forståelse med os og modsætningen er ikke indforståelse med deres følelser. Når de får forevist andres erfaring som er i så stor kontrast med deres egen, vil deres arbejde ikke kunne ses så gunstigt som de gerne ville have det til.

Da vi begyndte dette arbejde var vi begge ved dårligt helbred. Min mand var en dyspeptiker; alligevel sendte vi, tre gange om dagen, vore bønner til Gud efter styrke. Min mand tog ud til høstmarken med sin le og, ved den styrke som Gud gav ham, som svar på vore alvorlige bønner, tjente han der, ved at maje, midler til at

købe pæne, hele klæder for og til at betale vor rejse til et andet sted og give vore brødre sandheden.

Vi har en ret til at henvise til vor fortid, som apostlen Paulus gjorde. »Men hos jer faldt jeg ingen til byrde, selv når jeg led savn; thi brødrene, der kom fra Makedonien, skød til, hvad jeg manglede. I enhver henseende har jeg undgået og vil jeg undgå at være jer til besvær. Så vist som Kristi sandhed bor i mig, skal denne ros ikke fratages mig i Akajas egne.« Med henvisning til vor tidligere erfaring, fremfører vi apostlens formaning til hebræerne: »Men kom den første tid i hu, da I, efter at være blevet oplyst, udholdt mangan en lidelsesfuld kamp, idet I snart ved hån og mishandling blev et skuespil for folk, snart delte kår med dem, som gennemgik sådanne lidelser.«

[319]

Vore liv er indvævet i Guds sag. Vi har ikke nogen interesser der er adskilt fra dette arbejde. Og når vi ser den fremgang som sagen har gjort fra den helt lille begyndelse, komme langsomt op og dog sikkert for at styrke og give vækst; idet vi ser sagens held som vi har slidt for og lidt for og næsten ofrede vore liv, hvem skal da forhindre eller forbyde vor stolthed i Gud? Vor erfaring i denne sag er værdifuld for os. Vi har næsten investeret alt i den.

Moses var den mest sagtmodige mand der har levet; alligevel var han gentagende gange, på grund af Israels børns knurren, tvunget til at disciplinere deres opførsel efter at de havde forladt Ægypten og hævde sin kurs som deres leder. Lige før han forlod Israel, da han var ved at dø, fortalte han dem om deres oprørskhed og knurren siden de forlod Ægypten og hvordan hans interesse og kærlighed for dem havde fået ham til at gå i forbøn for Gud for deres bedste. Han fortalte dem hvordan han alvorligt havde anmodet Herren om at lade ham gå over Jordan ind i det Forjættede Land; »men Herren var vred på mig for eders skyld og hørte mig ikke.« Moses viste dem deres synder og sagde til dem: »I har været genstridige mod Herren, så længe jeg har kendt eder.« Han fortalte dem hvor mange ting han havde gået i forbøn med Gud for og ydmyget sin sjæl i pine på grund af deres synder.

[320]

Det var Guds plan at Moses skulle minde Israels om deres overtrædelser og oprør, så de kunne ydmyge deres hjerter for Gud med henblik på deres synder. Herren vil ikke have at de skal glemme de fejl og synder som har opirret hans vrede imod dem. Deres over-

trædelsers opregninger og Guds nåde og godhed mod dem, som de ikke har påskønnet, var ikke efter deres følelser. Ikke desto mindre forordnede Gud at det skulle gøres.

Jeg er blevet vist at [unge mænd, ligesom dig, som kun har haft nogle få års ufuldkommen erfaring i sandhedens sag,] ikke er dem Gud vil betro tunge ansvar og til at lede i dette arbejde. Sådanne [bør være varsomme med at indtage standpunkter som er i strid med deres skøn og anskuelser hvis liv har været indflettet i Guds sag og som har haft aktiv del i denne virksomhed i mange år. Til at gå i spidsen for sit hellige, betydningsfulde værk vælger Gud ikke mænd med en umoden dømmekraft og stolt selvtillid.

De som ikke har gennemgået de lidelser, de prøvelser, den modstand og de savn som man har måttet møde for at føre virksomheden frem til dens nuværende fremskredne stade, bør lægge sig efter beskedenhed og ydmyghed. De burde vogte sig for at blive hovmodige, for at de ikke skal blive kastet omkuld. De vil blive holdt ansvarlige for det klare sandhedslys som skinner på dem. Jeg så at Gud finder mishag i den tilbøjelighed som nogen har til at knurre mod sådanne som har udkæmpet de sværeste kampe for dem og som måtte udholde så meget i budskabets begyndelse, da arbejdet gik tungt.

[321] De erfarne arbejdere - de som sled under vægten af de trykkende byrder da det bare var få som kunne hjælpe til med at bære dem - disse har Guds agtelse og han har en nidkær omsorg for dem som har vist sig at være tro. Han nærer mishag til dem som er hurtige til at bebrejde og klandre Guds tjenere som er blevet gråhårede i arbejdet med at bygge sandhedens sag op i denne tid. Unge mænd, jeres klantern og knurren vil visselig stå jer imod på Guds dag. Så længe Gud ikke har lagt tunge ansvar på jer, må I ikke træde uden for jeres plads og i tillid til jeres eget selvstændige skøn påtage jer ansvar som I ikke er skikket til.

Kære brødre og søstre, I trænger til at udvikle årvågenhed og ydmyghed og til at blive flittige. Jo mere I holder jer nær til Gud, desto tydeligere vil I indse jeres svagheder og farer. Et praktisk syn på Guds lov og en klar forståelse af Kristi forsoning vil give jer selverkendelse og vise jer hvori I undlader at fuldkomme en Kristi karakter.] Kort sagt behøver I begge en daglig erfaring om Guds vilje om jer. Når I ser jeres store åndelige mangel, vil I indse at menneskelige laster, som de er udtrykt i Guds ord, er en realitet

for jer. I er begge farisæiske og er i fare for at forblive frivilligt og frygteligt i mørke, for jeres farer og jeres egentlige ståsted over for Gud. [*Evangeliets tjenere* side 241]

I behøver begge at lære de pligter som tilfalder jer i forskellige sider og forhold af livet. I har forsømt jeres pligter over for både Gud og mennesker. I behøver så meget kundskab til jer selv. Lige-gyldigheden i jeres egne hjerter får jer til at overse nødvendigheden for en daglig, levende erfaring i det guddommelige liv. [I nogen grad overser i nødvendigheden af altid at have den guddommelige indflydelse med jer. Dette er absolut påkrævet i udførelsen af Herrens gerning. Hvis i forsømmer dette og fortsætter i selvtilid, så vil i komme til at begå meget store bommerter. I behøver altid at nære et ydmygt sind og en erkendelse af jeres afhængighed. Den som føler sin egen svaghed, vil skue højere end bare til sig selv og indse nødvendigheden af stadig at få kraft fra det høje. Guds nåde vil lede ham til altid at nære taknemmelighedens ånd. Den som har bedst kendskab til sin egen svaghed, vil vide at det blot er Guds mageløse nåde som besejrer det oprørske hjerte.]

[322]

I behøver at blive kendt med de svage såvel som de stærke træk i jeres karakter, så I altid kan være på vagt for ikke at befatte jer med foretagender og påtage jer ansvar som Gud aldrig har bestemt for jer. I må ikke måle jeres handlinger med nogen menneskelig norm, men med pligtens rettesnor som åbenbares i bibelen.] I har et arbejde at gøre for jer selv, bror og søster A, som I ikke har drømt var nødvendig. I årevis har du værnet om fristelser og skinsyge over for vort arbejde. Dette er ikke Gud velbehageligt. I troede at I tror på de vidnesbyrd Gud har givet, men vantro overfor jeres Gudserkendelse har vundet fodfæste hos jer.

Dit arbejde, bror A, ville være mere effektivt med at omvende sjæle til sandheden, hvis du havde dvælet ved det praktiske så vel som det teoretiske, og du havde gennemlevet de praktiske ting i dit hjerte og ført dem ud i dit eget liv. De behøver at have et fastere greb ovenfra. [I er for meget afhængige af omgivelserne. Hvis I har en stor forsamling, bliver i overmodige og I har lyst til at tale til den. Men undertiden mindskede jeres forsamling, modet synker og I har lidt frimodighed til at arbejde. Der er visselig noget som mangler. Jeres greb på Gud er ikke fast nok.] Nogle af de mest betydningsfulde sandheder i Kristi lære blev forkyndt af ham til en

samaritansk kvinde som kom efter vand, da han træt sad ved brønden for at hvile. De levende vandes kilde var inden i ham. De levende vandes kilde må være inden i os og udspringe for at opfriske dem som kommer under vor indflydelse.

[323] [Kristus søgte efter mennesker hvor som helst han kunne finde dem - på offentlige veje, i private huse, i synagogerne og på søbreden. Han arbejdede møjsommeligt hele dagen, idet han prædikede for folkemængden og helbredte de syge som førtes til ham; og efter at have sendt folket bort for at de kunne vende tilbage til deres hjem for at hvile og sove, tilbragte han ofte hele natten i bøn for så at vende tilbage og genoptage sin gerning om morgnen.] Oh bror og søster, I ved intet om Kristi og sandhedens sags selvfornægtelses og selvopofrelses virkelighed. I må stole helt på Gud og mindre på jeres egne evner. I behøver at skjule jer i Gud.

Du er tilbøjelig til, bror A, at være streng når du irettesætter og danne dine egne slutninger med hensyn til enkeltpersoner, især hvis deres opførsel har lagt på tværs af dig; og, ifølge dit syn på sagen, behandler du nogen gange dem på en skånselsløs måde. Du har ikke været et ømhjertet, medynkende og belevent menneske, som dit store Eksempel var. Du behøver at blødgøre din ånd, at være mere høflig og venlig og at have en større uhildet godgørenhed. [Det er nødvendigt for dig at bringe din sjæl ind i et inderligt samfund med Gud ved alvorlig bøn forenet med en levende tro. Hver bøn som opsendes i tro, løfter den bedende op over nedslående tvivl og menneskelige lidenskaber. Bøn giver styrke til at forny kampen mod mørkets magter, til tålmodigt at bære prøvelser og til at tåle ondt som Kristi gode stridsmænd.

Så længe du lader dig påvirke af din tvivl og frygt og du. Før du kan gribe troen, forsøger at finde en løsning på alt som du ikke kan se klart, så vil dine vanskeligheder bare vokse og uddybes. Dersom du kommer til Gud og erkender dig hjælpeløs og afhængig, som du i virkeligheden er og i ydmyg, tillidsfuld bøn lægger din trang frem for ham hvis kundskab er ubegrænset, som ser alt i skaberværket og som styrer alt ved sin vilje og sit ord, så kan og vil han agte på dit råb og lade lyset skinne ind i dit hjerte og overalt omkring dig; for ved alvorlig bøn kommer din sjæl i forbindelse med Den Eviges sind. Det kan hende at du i øjeblikket ikke får noget bemærkelsesværdigt bevis på at din Genløser bøjer sit åsyn over dig i medlidenhed og

kærlighed; men så er det alligevel tilfældet. Du mærker måske ikke hans synlige berøring, men hans hånd hviler på dig i kærlighed og medlidende ømhed. *Evangeliets tjenere* side 241]

Gud elsker jer begge og ønsker at frelse jer med en overdådig frelse. Men det skal ikke være på jeres måde, men på Guds egen bestemte måde. Du må samtykke i de betingelser der er lagt ned i sandhedens skrifter og Gud vil lige så sikkert fuldbyrde på hans side som hans trone er sikker. Fordi de formaninger som Gud sender sit folk er ydmygende for mennesket, må du ikke, min bror, sætte dig op imod disse irettesættelser og advarsler. Du behøver at dø dagligt, at erfare en daglig korsfæstelse i selvet.

[324]

Ud efter det lys som Gud har givet mig i syner, forøges ondskaben og bedraget blandt Guds folk som bekender sig til at holde hans bud. Åndelig skarpsindighed til at se synd som den er og så fjerne den ud af lejren, er på nedgang blandt Guds folk; og åndelig blindhed kommer hurtig over dem. Det klare vidnesbyrd må have nyt liv og det vil adskille dem fra Israel som altid har været i krig med de midler Gud har forordnet til at holde fordærv ude af menigheden. Fejl må kaldes fejl. Alvorlige synder må kaldes ved deres rette navn. Hele Guds folk må komme nærmere til ham og vaske deres karakterklæder i Lammets blod. Så vil de se synd i det sande lys og vil erkende hvor modbydelig den er i Guds øjne.

Det synes at være en lille ting for vore første forældre at, under fristelse, overtræde Guds bud i en lille handling og spise af et træ der var skønt for øjnene og behagelig for smagen. For overtræderen var dette en lille handling, men den ødelagde deres troskab over for Gud og åbnede en strøm af smerte og skyld som har bedraget verden. [I fristelsens øjeblik er der ingen som har oversigt over hvilke frygtelige følger et galt og overilet skridt kan få. Vor eneste tryghed er at blive beskyttet af Guds nåde hvert eneste øjeblik. Vi må ikke koble det åndelige øjesyn ud så vi kalder det gode ondt og det onde godt. Uden at nøle eller komme med indvendinger bør vi lukke alle sindets indfaldsporte og vogte dem sådan at ikke noget ondt slipper ind. *Det kristne hjem* side 313]

[Det vil koste os anstrengelse at opnå evigt liv. Det er kun ved langvarig og vedholdende bestræbelse, smertelig disciplin og hård kamp, vi vil kunne sejre. Men dersom vi i den guddommelige sejr-vinders navn tålmodigt og beslutsomt sejrer, ligesom han sejrede for

[325]

os i fristelsens ørken, vil vi få den evige belønning. Vore anstrengelser, vor selvfornegetelse og vor udholdenhed må stå i forhold til den umådelige værdi af det mål, vi stræber efter. *Vejl f menigh* bd. 1 side 100]

Du må ikke lade din sympati for dig selv forsvare dig og andre for det forkerte fordi du ikke ser noget i det ydre der skal fordømmes. Gud ser det; han kan læse sjælens motiver og hensigter. Jeg bønfaller dig i vor Mesters navn, som har kaldt os og udpeget os vort arbejde, at holde dine hænder borte og lade os gøre det arbejde som Gud har pålagt os. Hold dine forstående og medynkende ord til dem som virkelig fortjener dem, dem som er presset af Guds Ånd til at vise sit folk deres overtrædelser og Israels hus deres synder. Vildfarelse og synd i disse sidste dage griber hurtigere om sig end sandhed og retfærdighed. Kristi kors^s soldater er nu pålagt at tage den kristne rustning på og holde det moralske mørke tilbage som strømmer ud i verden.

Gud vil give jer begge dyrebare sejre hvis i overgiver jer selv helt til ham og lader hans nåde underkue jeres stolte hjerter. Jeres selvretfærdighed vil ikke være til nogen hjælp hos Gud. Intet bør gøres stødvist eller i overilethed. Fejl kan ikke rettes, fornyelser i karakteren kan heller ikke gøres, ved nogle få svage, uregelmæssige anstrengelser. Helligelse er ikke en dags arbejde, eller et års, men et helt livs. Uden fortsatte anstrengelser og vedholdende aktivitet, kan der ikke være nogen vækst i det guddommelige liv, ingen færdighed for sejrherrens krone. Vi gør et forberedende arbejde for dommen og det er usikkert at arbejde i vor egen visdom og stole på vor egen dømmekraft. Med dem selvtillid som I nu har, kan ingen af jer være lykkelig i himmelen; for der er alle, endda ophøjede engle, underordnede. I skal lære underdanighed og underkastelse. I må begge forvandles af Guds nåde.

[326] Jeg så, søster A, at du bør passe på ikke at åbne en dør for fristelser for din mand, som du ikke kan lukke når du vil. Det er lettere for dig at indbyde fjenden i dit hjerte, end at sende ham bort når han har været der. Din stolthed skades let og du behøver at komme nærmere til Gud og søge med alvor efter nåde, guddommelig nåde, så hårdhed udholdes som en god Jesu Kristi soldat. Gud vil være din hjælper hvis du vælger ham som din styrke. I begge bør anspore til større helligelse til Gud. Den eneste vej at vogte ydmygt er at vogte under

bøn. Tro ikke et øjeblik at I kan sidde ned og nyde jer selv og søge jeres eget behag og bekvemmelighed. Kristi liv er vort eksempel. Han var en sorgens menneske og kendte til smerte, han blev såret, han blev knust. I er for godt tilfredse med jeres stilling. [Du behøver stadig årvågenhed for at Satan ikke skal besnære dig ved sin list, fordrive sindet og lede dig ind i selvmodsigelser (inconsistencies) og stort mørke. Din årvågenhed bør udmærke sig ved en ydmyg afhængighed af Gud. Den må ikke ytre sig i en stolt, selvtillidsfuld ånd, men i en dyb erkendelse af din egen svaghed og i barnlig tillid til Guds løfter.]

Det er en let og behagelig opgave at forkynde sandheden i den tredje engels budskabet nu i sammenligning med hvad det var den gang budskabet først begyndte og vi bare var nogen få og blev betragtet som sværmere. De som har ansvaret for virksomheden under budskabets opkomst og tidligste udvikling, vidste hvad kamp, smerte og sjæleangst er. Dag og nat hvilede byrden tungt på dem. De tænkte ikke på hvile eller bekvemmelighed, selv når de følte sig trykket af lidelse og sygdom. Tidens korthed manede til virksomhed og arbejderne var få.

Når vi kom i en vanskelig stilling, tilbragte vi ofte hele natten i alvorlig, kæmpende bøn, idet vi med tårer bad om hjælp fra Gud og om at lyset måtte skinne over hans ord. Når så lyset kom og skyerne drev bort, hvilken glæde, taknemmelighed og lykke hvilede så ikke over de ængstelige, alvorlige bedende mennesker! Vor taknemmelighed til Gud var ligeså oprigtig som vore alvorlige og inderlige råb efter lys havde været. Undertiden kunne vi ikke sove om natten fordi vore hjerter strømmede over af kærlighed og tak til Gud. [327]

De mænd som nu går ud for at forkynde sandheden, har alting tilrettelagt. De kan ikke opleve sådanne savn som arbejderne i sandhedens sag tidligere måtte udholde. Sandheden er blevet lagt frem led for led, indtil den udgør en klar og sammenhængende kæde. Fremlæggelsen af sandheden i en så klar og harmonisk form har kostet omhyggelig granskning. Den yderst bitre og bestemte modstand drev Guds tjenere til at søge herren og læse bibelen. For dem var lyset som kom fra Gud, i sandhed dyrebart.]

Jeg er blevet vist at grunden til at nogle ikke kan skelne mellem ret og forkert er fordi de så længe har været hos fjenden, som har arbejdet ved deres side med dem medens de ikke har kunnet se hans

magt. Det synes nogen gange hårdt at vente tålmodigt til Guds tid kommer og hævde det rigtige. Men jeg er blevet vist at hvis vi bliver utålmodige vil vi miste en rig løn. Som trofaste landmænd i Guds store mark, må vi så med tårer og være tålmodige og håbefulde. Vi må møde trængsler og sorger. Fristelser og slidsomt arbejde vil hjem søge sjælen, men vi må tålmodigt vente i tro og høste med gælde. [I den endelige sejr vil Gud ikke have brug for dem som ingensteds er at finde i vanskelighedens og farens stund da alles styrke, mod og indflydelse behøves for at gøre et udfald mod fjenden. De som står som trofaste stridsmænd for at kæmpe mod det onde og forsvare retten, i kamp mod magter og myndigheder, mod verdens herrer i dette mørke, mod ondskabens åndehær i himmelrummet, vil hver i sær få anerkendelsen at høre fra Mesteren: »Vel du gode og tro tjener! ..... gå ind til din herres glæde!« *Evangeliets tjenere* side 241]

[328] Aldrig har der været større behov for nøjagtige advarsler og irettesættelser og nøje, ret behandling, end på dette tidspunkt. Satan er kommet ned i stor kraft og ved at hans tid er kort. Han gennemstrømmer verden med behagelige fabler og Guds folk elsker at få fortalt behagelige ting. Synd og uretfærdighed afskyes ikke. Jeg fik vist at Guds folk må gøre mere faste, beslutsomme anstrengelser for at holde det indkommende mørke tilbage. Guds Ånds grundige arbejde behøves nu som aldrig før. Sløvheden må rystes væk. Vi må vækkes fra den sløvhed der vil vise at være vor fordærv hvis vi ikke modvirker den. Satan har en kraftfuld, styrende indflydelse på vore tanker. Forkyndere og tilhørere er i fare for at findes på mørkets kræfters side. Der er ikke noget sådant som en neutral position. Vi er alle bestemt for det rette eller bestemt for det forkerte. Kristus siger: »Den, som ikke er med mig, er imod mig; og den, som ikke samler med mig, spreder.«

Der vil altid findes dem som vil have forståelse med dem som er forkerte. Satan havde sympatisørere i himlen og tog mange engle med sig. Gud og Kristus og himmelske engle var på den ene side og Satan på den anden side. Upåagtet Guds og Kristi ubegrænsede magt og majestæt, blev engle fjendtlige. Satans antydninger havde virkning og de kom virkelig til at tro at Faderen og Sønnen var deres fjende og at Satan var deres velgører. Satan har den samme magt og den udøves og erfares. I dag er mænd og kvinder bedragede,

forblændede af hans antydninger og bedrag og ved det ikke. Ved at give plads for tvivl og vantro i Guds arbejde og ved at værne om mistro og grusom skinsyge, bereder de sig selv for det fuldstændige bedrag. De oprejser bitre følelser mod dem som vover at sige deres fejl og irettesætte deres synder.

Dem som i gudsfrygt vovede at konfrontere sig med vildfarelse og synd, synd i sit rette navn, har fralagt sig en ubehagelig opgave, der har mange lidelser med sig; men de får kun få menneskers sympati og lider manges vanrøgt. Sympatisørerne er på den forkerte side og de gennemfører Satans hensigt, med at tilintetgøre Guds plan.

[329]

Irettesætteler sårer altid menneskenaturen. Mange er de sjæle der er blevet ødelagt af deres brødre ukloge sympati; for, fordi brødrene har sympatiseret med dem, troede de faktisk at de var blevet misbrugt og at den som irettesatte var forkert og ikke var rigtig klog. Det eneste håb for synderene i Zion, er at se det hele og bekende deres fejl og lægge dem bort. Dem som går ind og ødelægger den skarpe irettesættelsesbrod som Gud har sendt, siger at den som irettesætter var delvis forkert og den som blev irettesat ikke var helt rigtig. Disse behager fjenden. Satan vil få fuldbyrdet sine planer, hvis irettesættelserne ikke har virkning. Nogle sender skam over ham, som Gud har sendt med et advarselsbudskab, ved at sige at han er for streng og derved gør ham ansvarlig for synderens sjæl, hvem Gud havde planlagt at frelse og for hvem han sendte irettesættelser, fordi han elskede ham, så han kan ydmyge sin sjæl for Gud og lægge sine synder fra sig. Disse falske sympatisørere vil, om lidt, have et regnskab at gøre med Mesteren, for deres dødens gerninger.

Der er mange sandhedsbekendere, som er blinde for deres egen fare. De værner om synden i deres hjerter og udøver den i deres livsførelse. Deres venner kan ikke læse deres hjerter og tror ofte at disse mennesker gør det rigtige.

Black Hawk, Colorado, 12. aug. 1873.

Dagdrømmeri

DAGDRØMMERI

Kære søster E: Jeg er blevet vist at du behøver en gennemgribende omvendelse. Du har antaget sandheden, men har ikke fået de velsigelser sandheden bringer, fordi du ikke har erfaret dens forvandlende kraft. Du er i fare for at miste begge verdener, medmindre du har et mere gennemgribende nådesarbejde i dit hjerte og medmindre din vilje bringes i overensstemmelse med Kristi sind og vilje.

[330] Du er ikke nu på rette spor for at få den fred og lykke som den sande, ydmyge, korsbærende troende er sikker på at modtage. Du har din fars karakterpræg. Du har en selvisk natur; du erkender ikke dette, men det er sandt. Dine vigtigste tanker er for dig selv, for at behage dig selv, for at gøre de ting som vil være mest behagelige for dig selv, uden henblik på deres lykke som er omkring dig. Du gør en fejltagelse ved at søge efter lykke. Hvis du finder den, vil den blot være udførelsen af pligter og selvets glemsel. Når dine tanker går så meget på dig selv, kan du ikke være lykkelig.

Du forsømmer at gå med glæde ind i det arbejde som Gud har overladt til dig at gøre. Du overser de almindelige, simple pligter der ligger direkte på din stivej og dit sind strejfer om efter et større arbejde, som du forestiller dig vil passe dig bedre og som vil dække manglen i dit liv, ufrugtbarheden i din sjæl. Her vil du med sikkerhed skuffes. Det arbejde som Gud har overladt til dig at gøre er at tage de almindelige hverdagspligter op, som er omkring dig og gøre livets åbenlyse hjemmepligter med glæde, ikke mekanisk, men have dit hjerte med i hvad du gør, udrette dem af dit hjerte, såvel som med dine hænder, de simple pligter som ligger lige for dig.

Du bestræber dig ikke på at gøre andre lykkelige, dine øjne er ikke åbne og prøver at se hvilke små ting du kan gøre, hvilke små opmærksomheder du i dagliglivet kan vise for dine forældre og dit hjems medlemmer. Du har følt for meget at det ville være en godt ting at lukke dig selv væk fra familien og ruge over dine ulykkelige tanker og ulykkelige erfaring og samle torne og gå rundt og såre

dig selv med dem. Du hengiver dig i drømmerier, som du må bryde med. Du lader opgaverne være ugjorte. Arbejde som du burde gøre for at hjælpe andre forsømmer du fordi du giver efter for dine egne ulykkelige grublerier. Du kender ikke dig selv. Lev op til opgaven! Væk dig selv og tag dine forsømte pligter op. Indløs fortiden ved fremtidig trofasthed. Tag vare på arbejde der ligger for dig og du vil, ved at udføre pligten trofast, glemme dig selv og vil ikke have tid til [331] at gruble og blive tungsindig og føle ubehag og være ulykkelig.

Du har næsten alt at lære i den kristne erfaring. Du forbedrer dig ikke lige så hurtigt som du kunne og som du må gøre, hvis du nogensinde opnår det evige liv. Du former nu en karakter for himlen eller en som vil udelukke dig fra himlen. Du har haft dit sind og dine tanker så optaget i dig selv at du ikke har erkendt hvad du må gøre for at blive en sand efterfølger af den sagtmødige og beskedne Jesus. Du har forsømt dine hjemmepligter. Du har været en sky og en skygge i familie, skønt det var dit privilegium at sprede lys og være en velsignelse for de kære omkring dig. Du har været gnaven, irritabel og ulykkelig, skønt der i virkeligheden ikke var noget at være ulykkelig over. Du har ikke været vågen for at se hvad du kunne gøre for at løfte byrderne fra din mor og for at velsigne dine forældre på enhver mulig måde. Du har set efter om dine forældre og søstre har kunnet hjælpe dig til lykke og til at tjene dig og gøre noget for dig, medens dine tanker har været centeret om dig selv. Du har ikke haft Guds nåde i dit hjerte, medens du har bedraget dig selv og troet at du var længere fremme i kundskaben om den guddommelige vilje.

Du har været hurtig til at samtale med dem der ikke er af vor tro, skønt det var umuligt for dig at give en fornuftig grund for vor tro til dem. I dette fremstiller du ikke sandheden rigtigt og gør mere skade for sandhedens sag end du gør godt. Hvis du forsvarede vor tro noget mindre og studerede din bibel noget mere og lod din opførsel være af den art som bevidner at din indflydelse for sandheden skyld var god, ville du gøre meget mere godt, end blot tale, skønt du mangler redelighed i så mange ting.

Hvis du passer på og følger vor selvfornegete og selvopofrende Forløseres eksempel, som altid søgte efter at gøre andre godt og velsigne dem, men ikke fandt sin egen lethed og behagelighed og nydelser, ville du velsigne andre med din indflydelse. [I vor omgang i samfundet, i familien, eller i hvilke forhold vi er stillet i livet, være

[332] sig i det små eller i det store, er der mange måder, hvorpå vi kan anerkende vor Herre og mange måder, hvorpå vi kan fornægte ham. Vi kan fornægte ham ved vore ord, ved at tale ondt om andre, ved tåbelig tale, spøg og skæmt, ved tomme eller uvenlige ord, ved at bruge udflugter, idet vi taler i modstrid med sandheden. Ved vor tale kan vi bekende, at Kristus ikke er i os. I vor karakter kan vi fornægte ham ved hang til magelighed, ved at undvige de pligter, og byrder i livet, som nogen må bære, dersom vi ikke gør det og ved at elske syndig lyst. Vi kan også fornægte Kristus ved at være stolte af vore klæder og ved at skikke os efter verden eller ved at være uhøflige i vor optræden. Vi kan fornægte ham ved at synes om vore egne meninger og ved at søge at hævde og forsvare os selv. Vi kan fornægte ham ved at tillade tankerne at dvæle ved en sentimental forelskelse og ved at ruge over vor formodede tunge lod og prøvelse.

Ingen kan i sandhed bekende Kristus for verden, med mindre Kristi sind og ånd bor i ham. Det er umuligt for os at give, hvad vi ikke har. Tale og færd må være sandt og synligt udtryk for nåde og sandhed i vort indre. Dersom hjertet er helliggjort, underdanigt og ydmygt, vil frugten deraf kunne ses i det ydre og være den mest virkningsfulde bekendelse af Kristus. Tale og bekendelse er ikke nok. Min søster, du må have noget mere end dette. Du bedrager dig selv. Din ånd, din karakter og dine, handlinger åbenbarer ikke et sagtmødt, selvfornægtende og kærligt sindelag. Tale og bekendelse kan give udtryk for megen ydmyghed og kærlighed; men dersom livet ikke daglig beherskes af Guds nåde, har du ikke del i den himmelske gave, har ikke forladt alt for Kristus og har ikke opgivet din egen vilje og lyst for at blive hans discipel.

[333] Du synder og fornægter din frelser ved at dvæle ved det triste, ved at påføre dig selv prøvelser og ved at forestille dig besværligheder, inden de kommer. Du tager morgendagens besværligheder i dag, forbitrer dit eget hjerte og påfører dine omgivelser byrder og kaster en skygge over dem ved at skabe prøvelser. Den dyrebare nådetid, Gud har givet dig til at gøre godt og blive rig på gode gerninger, anvender du på en meget uklog måde til at tænke sygelige tanker og til at bygge luftslotte. Du tillader din fantasi at beskæftige sig med emner, der ikke vil bringe dig nogen lindring eller lykke. Dit dagdrømmeri står i vejen for opnåelsen af en sund, god og forstandig

erfaring i de ting, som hører Gud til og af en moralsk skikkethed for hint bedre liv.

Guds sandhed, modtaget i hjertet, formår at gøre dig viis til salighed. Ved at tro og lyde den vil du få nåde, som er tilstrækkelig til pligterne og prøvelserne i dag. Nåde til morgendagen behøver du ikke. Du bør føle, at du kun har med dagen i dag at gøre. Overvind det onde i dag; fornægt dig selv i dag; våg og bed i dag; vind sejre i Gud i dag. Vore forhold og omgivelser, de forandringer, der daglig sker omkring os og Guds skrevne ord, som prøver og bedømmer alle ting - disse er nok til at lære, os vor pligt og vise os, netop hvad vi bør gøre dag for dag. I stedet for at tillade dit sind at bevæge sig i tankebaner, hvor du ingen gavn vil kunne opnå, bør du daglig ransage skriften og udføre de pligter i dagliglivet, som måske forekommer dig trættende, men som nogen må gøre.

De skønne ting i naturen taler uophørligt til vore sanser. Det opladte hjerte kan modtage indtryk af Guds kærlighed og ære, som de åbenbares i hans hænders gerninger. Det lyttende øre kan høre og forstå Guds meddelelser gennem naturen. Der er en lærdom i solstrålen, i de forskellige ting i naturen, som Gud har stillet til skue for os. De grønne marker, de høje træer, knopperne og blomsterne, den flygtende sky, den faldende regn, den pludrende bæk, solen, månen og stjernerne på himmelen alle tiltrækker de sig vor opmærksomhed, indbyder os til at tænke og opfordrer os til at lære den Gud at kende, som skabte dem alle. Hvad vi kan lære af de forskellige ting i naturens verden er lydighed mod Skaberens vilje; de fornægter aldrig Gud, nægter aldrig at vise lydighed mod nogen af hans viljesytringer. Kun faldne væsener nægter at vise fuld lydighed mod deres Skaber. Deres, ord og gerninger er ikke i overensstemmelse med Gud, men i strid med hans riges principper. *Vejl f menigh* bd. 1 side 282-283]

[334]

Dine tanker er ikke ophøjede Der er nok i den naturlige verden der får dig til at elske og tilbede din Skaber. Der er næring for tankerne uden at du udelukkende skal leve at skuffende håb og forvrængede forestillinger. Vær ikke hurtig til at tale med ikke-troende og gå ind i diskussion med dem som modsætter sig sandheden, for du er ikke udrustet med skriftkundskab til dette. Du har forsømt at studere din bibel. Du kan bedst anbefale sandheden ved dit livs sagtmødighed og trofast udføre dine daglige pligter. Hvis du er samvittighedsfuld og gør din del og er trofast og alvorlig og ser hvad du kan og bør

gøre for dem som du arbejder for, vil du da bedre kunne fremstille sandheden. Den bedste måde du kan anbefale sandheden på er at du ikke ved diskussion, ikke ved tale, men ved at gennemleve den daglig og føre et konsekvent, sømmeligt, ydmygt liv som en Kristi discipel.

Det er en trist ting at blive misfornøjede med omgivelserne eller med de omstændigheder som har sat os hvor vore pligter synes at være ydmyge og betydningsløse. Små og ydmyge pligter er usmægtige for dig; du er hvilesløs, utilpas og utilfreds. Alt dette udspringer af selvished. Du tager mere hensyn til dig selv end til andre. Du elsker dig selv mere end du elsker dine forældre, søstre og bror og mere end du elsker Gud. Du ønsker et mere åndsbeslægtet arbejde, hvor du mener at du vil være bedre rustet. Du er ikke villig til at arbejde og vente i et mere ydmygt handlingsområde hvor Gud har sat dig, indtil han forsøger og prøver dig og du viser dine evner og egnethed for en højere stilling. »Salige er de sagtmodige; thi de skal arve jorden.« Sagtmodighedens ånd er ikke en utilfredshedens ånd, men den er direkte det modsatte.

[335] [De kristendomsbekendere, som stadig klynker og klager og som synes at mene, at lykke og et glad ansigt er synd, har ikke den ægte gudsfrygt. De ser på det skønne i naturen, ligesom de ville se på et livløst billede og vil hellere se på de døde blade end plukke de skønne levende blomster. De finder et sørgmodigt velbehag i alt, hvad der er melankolsk i det sprog, naturens verden taler til dem; de ser ikke nogen skønhed i dale dækkede med et tæppe af levende grønt og høje bjerge i deres grønne dragt, de tillukker sanserne for den glade stemme, der taler til dem i naturen og lyder som yndig musik for det lyttende øre; sådanne er ikke i Kristus. De vandrer ikke i lyset, men samler mørke og dunkelhed omkring sig, når de lige så godt kunne lade glansen og velsignelsen fra retfærdens sol opgå i deres hjerter med lægedom i sine stråler. *Vejl f menigh* bd. 1 side 283]

Min unge søster, du lever et indbildsk liv. Du kan ikke opdage eller se en velsignelse i noget som helst. Du indbilder dig trængsler og prøvelser som ikke eksisterer; du overdriver små irritationer til forfærdelige prøvelser. Dette er ikke den sagtmodighed som Kristus saliggjorde. Det er en uhellig, oprørsk, ufølsom kamp. [Sagtmodighed er en dyrebar nådegave, villig til at bede i stilhed, villig til at

udholde prøvelser. Sagtmodigheden er tålmodig og gør alt for at være lykkelig under alle forhold. Sagtmodigheden er altid taknemmelig og skaber sine egne glædessange og synger og spiller i hjertet for Gud. Sagtmodigheden er villig til at tåle skuffelse og uret uden at gøre gengæld. Sagtmodighed er ikke det samme som at være tavs og tvær. Et pirreligt sindelag er det modsatte af sagtmodighed, fordi det kun påfører andre smerte, men ikke bringer glæde til en selv. *samme* s 335]

Du er lige kommet ind i Kristi skole. Du har næsten alt at lære. Nu klæder du dig ikke overdådigt, men du er stolt i dit udseende. Du ønsker at klæde dig mindre enkelt, du tænker betydeligt mere om klæder end du skulle. Kristus indbyder dig: »Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle.« Thi mit åg er gavnligt og min byrde er let.« Underlæg din skulder til det åg som Kristus pålægger dig og du vil i denne underlæggelse finde den lykke, som du selv har forsøgt at få, da du fulgte din egen kurs.

[336]

Du kunne blive glad, hvis du blot ville underkaste dine tanker under Kristi vilje. Du bør ikke vente, men søge nøje i dit eget hjerte og dagligt dø i selvet. Du kan spørge: Hvordan kan jeg mestre mine egne handlinger og styre mine indre sindsbevægelser? Mange som ikke vedkender sig Guds kærlighed styrer deres ånd i et betydeligt omfang uden hjælp af Guds særlige nåde. De opelsker, selvkontrol. Dette er i virkeligheden en irettesættelse til dem som ved at de fra Gud får styrke og nåde og alligevel ikke fremviser Åndens nådegaver. Kristus er vor forbillede. Han var sagtmodig og beskeden. Lær af ham og efterlign hans eksempel. Guds søn var fejlfri. Vi må hjælpe til i denne fuldkommelse og overvinde som han overvandt, hvis vi vil have sæde ved hans højre hånd.

[Du har karaktertræk som må bringes under kontrol og forandres før du bør tænke på at gifte dig. Du kan ikke blive nogen god hustru før du har rettet på dine karaktertræk. Du har forsømt at skaffe dig kendskab til systematisk husarbejde. Du har ikke forstået hvor nødvendig det er at være arbejdsom. Evnen til at glæde sig over nyttigt arbejde kan du beholde gennem hele livet. Da vil du være i stand til at bøde alle livets forhold og påtage dig alle opgaver. Du vil kunne lide at være i aktivitet og glæde dig over nyttigt arbejde.

Tankerne vil være optaget med det du gør og der vil ikke være tid til dagdrømme.

[337] Kendskabet til nyttigt arbejde vil forandre dit rastløse og utilfredse sind. Det vil give dig kraft og overskud, virketrang og en rolig værdighed, som vil vække respekt.] Du ved kun lidt om dig selv, du kender ikke dit eget hjertes bedrag. Hjertet er bedragerisk over alt andet. Ransag omhyggeligt dit eget hjerte og tag tid til meditation og bøn. Medmindre du ser manglerne i din karakter og med ægte oprigtighed retter dine fejl, kan du ikke være en Kristi discipel. [*Det kristne hjem* side 68]

Du holder af at tænke og tale om unge mænd. Du fortolker deres høflighed som et særligt hensyn til dig selv. Du smigrer dig selv med at du bliver højere værdsat end du i virkeligheden er. Din samtale bør være over emner der vil gavne, der vil rense og ophøje. Du opelsker ikke, mit kære barn, åbenhedens og oprigtighedens vane. Dit hjerte er ikke rigtigt. Din indflydelse er ikke god på de unge, for du har ikke Kristi sindelag; alligevel smigrer du dig selv med at du har gjort store fremskridt i det kristne liv.

En fornyelse må begynde i din fars familie. Du har din fars karakterpræg. Du bør anstrenge dig for at undgå hans fejl og yderligheder. Hvis du er en sand Kristi discipel vil du se et betydningsfuldt arbejde at udrette hjemme. Enhver familie kan være en evig skole. [Ældre søstre kan øve en stærk indflydelse over yngre medlemmer af familien. Små børn har en forbavsende evne til at lægge mærke til andres opførsel og de lærer mere af at følge i de ældres spor end ved at lytte til regler og forskrifter som stadig bliver gentaget. Det er den ældste datters kristne pligt at hjælpe moderen med at bære hverdagens byrder.] Tiden er mere end spildt når den er brugt i sengen, til søvn eller til dystert grubleri, medens nogles skuldre i familien er nedbøjet for at bære den tunge, slidsomme belastning. [*Det kristne hjem* side 138]

De ældre døtre må hjælpe til i opdragelsen af de yngre medlemmer af familien. Her er en strålende anledning for dig, til at venligt, ihærdigt og med frygt for Herren for dig, at belære dem der er mindre fremme end dig selv. Du kan vinde deres tillid som du prøver at hjælpe. Du har her en af de beste skoler, hvor de kristne nådegaver kan bruges. Du holder ikke af børn. I virkeligheden holder du ikke af noget som kræver stadige, alvorlige og udholdende anstrengelser.

Du holder ikke af stadig flid. Du holder af forandringer og søger hele tiden at finde noget der vil behage dig selv og give dig lykke. Du behøver selvopdragelse og du kan bedre få den nu end senere. Du har næsten enhver chance for at forbedre dit liv og måtte Gud hjælpe dig til at tage fat i arbejdet uden tøven. Kun det rene, det gode og det hellige vil dvæle sammen med Kristus når han kommer ind til sit rige. [338]

Du kan ikke opnå himlen uden alvorlige, udholdende anstrengelser. Som det ses i himlens lys, har dit liv hidtil været hjælpeløst og næsten unødigt. Du har nu anledning til at genløse tiden og vaske dine karakterklæder i lammets blod. Gud vil hjælpe dig hvis du føler behov for hans hjælp. Hos Gud er din retfærdighed ikke af nogen værdi. Det er kun gennem Kristi fortjenester at du til sidst vil være sejrherre. Og hvis du kan være blandt dem som skal frelles med en evig frelse, vil himlen være billig nok. [339]

Vidnesbyrd 24 (1875)

Det store oprør

DET STORE OPRØR

Kora, Datan og Abiram gjorde oprør imod Moses og Aron og derved imod Herren. Herren havde pålagt Moses og Aron særlige ansvar ved at udvælge dem til præsteskabet og ved at overdrage dem værdigheden og myndigheden til at lede Israels menighed. Moses var plaget af hebræernes stadige oprør. Som Guds bestemte, synlige leder, har han været i kontakt med Israelitterne i farlige stunder og båret over med deres utilfredshed, deres skinsyge, deres knurren, uden hævnlyst, uden at ville lindres fra sin prøvende position.

Da Hebræerne kom ind i farernes drama, eller hvor deres appetit blev begrænset, knurrede de imod Moses, i stedet for at stole på Gud, som havde gjort vidunderlige ting for dem. Guds søn var, selvom han var usynlig for menigheden, israelitternes leder. Hans tilstedeværelse gik foran dem og ledte alle deres rejser, medens Moses var deres synlige leder, der fik sine anvisninger for den Engel, som var Kristus.

Afgudsdyrkelse i bund og grund

Afgudsdyrkelse i bund og grund.

Under Moses fravær gjorde menigheden under Arons forlangne sig guder til at gå foran sig og lede dem tilbage til Ægypten. Dette var en forhånelse over for deres første leder, den ubegrænsede Guds søn. Kun nogle få uger før, havde de stået skælvende i ærefrygt og rædsel foran bjerget og lyttet til Herrens ord: »Du må ikke have andre guder end mig.« Den herlighed som helligede bjerget da røsten blev hørt og som rystede bjerget i dets grundvold, svævede stadig i menighedens øjne; men hebræerne vendte deres øjne væk og bad om andre guder. Moses, deres synlige leder, var i samtale med Gud på bjerget. De glemte Guds løfte og advarsel: »Se, jeg sender en engel foran dig for at vogte dig undervejs og føre dig til det sted, jeg har beredt. Tag dig vel i vare for ham og adlyd ham; vær ikke genstridig imod ham, thi han skal ikke tilgive eders overtrædelser, efterdi mit navn er i ham.«

[340]

Hebræerne var ubarmhjertigt vantroende og i bund og grund utaknemmelige i deres ugudelige anmodning: »Kom og lav os en gud, som kan drage foran os.« Selvom Moses var fraværende, forblev Guds tilstedeværelse; de var ikke tilgivende. Mannaen fortsatte med at falde og de fik føde af en guddommelig hånd morgen og aften. Skystøtten om dagen og ildstøtten om natten tilkendegav Guds tilstedeværelse, som var et levende mindesmærke for dem. Den guddommelige tilstedeværelse var ikke afhængig af Moses tilstedeværelse. Men på det tidspunkt da han gik i forbøn for Herren for sit folk, styrtede folket sig i skammelig vildfarelse, i overtrædelse af den lov der fornylig blev overbragt så prægtigt.

Her ser vi Arons svaghed. Havde han stået med sand moralsk frimodighed og irettesat anførerne for denne skændige anmodning, ville hans belejlige ord have reddet det frygtelige frafald. Men hans ønske for at være populær for menigheden og hans frygt for at pådrage sig deres mishag, fik ham som kujon til at ofre hebræernes

troskab på dette afgørende øjeblik. Han rejste et alter, gjorde et udskåret billede og bekendtgjorde en dag hvor dette billede skulle helliges som en genstand for gudsdyrkelse og hele Israel skulle kundgøres: Disse skal være guderne som ledte jer ud af Ægypten. Imedens bjergtoppen stadig var oplyst af Guds herlighed, var han i ro vidne til munterheden og dansen til dette sanseløse afbillede; og Moses sendes ned fra bjerget af Herren for at irettesætte folket.

[341] Men Moses ville ikke indvilge i at forlade bjerget for hans bønner for Israels bedste blev hørt og hans bøn at Gud ville tilgive dem blev tilstået.

Lovtavlerne brudt

Lovtavlerne brudt

Moses kom fra bjerget med den dyrebare optegnelse i sine hænder, et Guds løfte til menneskene på betingelse af lydighed. Moses var den ydmygeste mand på jorden, men da han så Israels frafald blev han vred og bekymret for Guds herlighed. I sin vrede kastede han Guds dyrebare løfte til jorden, hvilket var mere dyrebart for ham end livet var. Han så loven blive brudt af hebræerne og i hans nidkærhed for Gud, for at ødelægge den afgud som de dyrkede, ofrede han stentavlerne. Aron stod rolig, tålmodig og tog imod Moses' hårde kritik. Alt dette kunne have været forhindret ved et ord fra Aron på rette tid. En sand og ædel beslutning for det rette i Israels farlige stund ville have afvejet deres tanker til den rette beslutning.

Fordømte Gud Moses? Nej, nej; Guds store godhed tilgiver Mose overilethed og iver, fordi den kun var på grund af hans troskab og hans skuffelse og sorg i hans øjne, ved at se Israels frafald. Det menneske som kunne have frelst hebræerne i deres farlige stund er roligt. Han viser ikke vrede på grund af folkets synder, han irettesætter heller ikke sig selv og viser samvittighedsnag under fornemmelsen af hans fejl; men han forsøger at retfærdiggøre sin handlemåde over for en forfærdelig synd. Han gør folket ansvarlig for sin svaghed ved at overgive sig for dem. Han var uvillig til at bære Moses knurren og stå under pres for deres klantern og ubegribelige ønsker, som Moses gjorde. Han påtog sig folkets følelser og ånd uden protest og forsøgte derfra at drage dem til ansvar.

Israels folk mente at Aron var en mere behagelig leder end Moses. Han var ikke så ubøjelig. De mente at Moses viste en meget dårlig ånd og deres sympati var med Aron, hvem Moses kritiserede så strengt. Men Gud tilgav den nidkære ivers uforsigtighed hos Moses, medens Gud holdt Aron ansvarlig for sin syndige svaghed og mangel på renhed under pres af omstændighederne. For at frelse sig selv, ofrede Aron israeliternes tusinder. Hebræerne mærkede

[342]

Israels afstraffelse for denne forseelse, men på kort tid var de igen fyldt med utilfredshed og oprør.

Folket knurrer

Folket knurrer

Når Israels hære voksede, tog de selv al ære; men når de blev forsøgt og prøvet af hunger eller krig tilskrev de moses alle deres trængsler. Guds kraft som viste sig på en bemærkelsesværdig måde ved deres udfrielse fra Ægypten og ses fra tid til anden igennem alle deres rejser, burde have indgydt dem med tro og for evigt lukket deres munde fra et eneste udtryk af utaknemmelighed. Men det mindste de manglede, den mindste frygt for at noget skulle komme i fare, opvejede deres goder og fik dem til at overse de velsignelser de fik når de var i største fare. Den erfaring de gennemgik da de dyrkede guldkalven kunne have gjort et dybt indtryk på deres sind som aldrig kunne udviskes. Men selv om mærkerne fra Guds mishag var friske for dem og viste sig i deres brudte rækker og svundne antal på grund af deres mange forhånelser mod den Engel som ledte dem, tog de ikke disse lektier til hjertet og ved trofast lydighed indløste deres tidligere fejl; og de blev igen overvundet af Santans fristelser.

Jordens sagtmødige mands bedste anstrengelser kunne ikke undertrykke deres lydighedsnægtelse. Moses uselviske interesser blev belønnet med skinsyge, mistænksomhed og bagvaskelse. Hans ydmyge hyrdeliv var langt mere fredfuld og lykkeligt end hans nuværende stilling som ældre for denne umådelige oprørte menighed. Deres ufornuftige skinsyge var sværere at lede end ørknenes glubske ulve. Men Moses vovede ikke at vælge sin egen vej og gøre som det bedst behagede ham. Han havde forladt hyrdestaven på Guds befaling og i stedet havde fået magtens stav. Han vovede ikke at lægge sit scepter ned og træde tilbage før Gud afskedigede ham.

Det er Satans arbejde at friste mennesker. Han vil antyde sin list og opirre tvivl og vantro og mistænke dens ord og handlinger som står under ansvar og som forsøger at fremføre Guds sindelag i hans arbejde. Det er Satans særlige hensigt at udøse tvivl, forvirring og modstand over og omkring Guds udvalgte tjenere; så at de vil

[343]

hindres i deres arbejde og, om muligt, tage modet fra dem. Jalousi, strid og onde mistanker vil, i stort mål, modvirke de allerbedste anstrengelser som Guds tjenere, udpeget til et særligt arbejde, kan være i stand til at fremlægge.

Satans plan er at drive dem, ved hjælp af sine agenter, fra pligt-posten. Alle som han kan vække til vantro og mistænksomhed vil han bruge som sine redskaber. Moses stilling med at bære de byrde som han bar for Guds Israel blev ikke påskønnet. Der er i menneskets natur, når det ikke er under direkte indflydelse af Guds Ånd, en tilbøjelighed til misundelse, skinsyge og forfærdelig mistro, som, hvis den ikke holdes nede, vil føre til ønske om underminering og ødelægge andre, medens selvished vil forsøge at bygge dem selv op på deres ruiner.

Kora, Datan og Abiram

Kora, Datan og Abiram

Ved Guds forordning er disse mænd betroet med særlige æresbevisninger. De har været blandt dem som sammen med halvfjerds ældre, tog op sammen med Moses til bjerget og beskuede Guds herlighed. De så det herlige lys som dækkede Kristi guddommelige skikkelse. Den nederste del af denne sky var i sit udseende »ligesom safirfliser, som selve himmelen i stråleglans.« Disse mænd var i nærværelse af Herrens herlighed og spiste og drak uden at blive udslettet af den rene og uovervindelige herlighed som blev genspejlet på dem. Men ændring er kommet. En fristelse, først en lille, er næret; og idet den blev ansporet er den blevet styrket indtil indbildningskraften blev styret af Satans kraft. Disse mænd vovede på det mest betydningsløse påskud at blive oprørske. Først antydede og udtrykte de tvivl, som hurtigt tog fat i så mange mennesker at de vovede at gå endnu længere. Og være mere og mere bestyrket i deres mistanke over hvad hinanden siger. Hver især siger noget om nogle ting, han har bemærket, disse bedragede sjæle kom virkelig til at tro at de nærrede iver for Herren i den sag. De havde også den tro at de ikke kunne undskyldes, før de havde arbejdet så hårdt, at Moses kunne »ses« og mærke den urimelige position han havde over for Israel. En smugle surdej af mistillid og af splid, misundelse og skinsyge gennemsyrede Israels lejr. [344]

Kora, Datan og Abiram begyndte først deres forfærdelige arbejde på mennesker som Gud havde givet helligt ansvar. De havde heldet med sig og fjernede to hundrede og halvtreds fyrster som var berømte i menigheden, navnkundige mennesker. Sammen med disse stærke indflydelsesrige mennesker på deres side, følte de sig sikre på at gøre en radikal forandring i tingenes orden. De troede at de kunne forvandle Israels styreform og forbedre den stærkt fra sin nuværende administration.

[345]

Kora var ikke tilfreds med sin position. Han var knyttet til tabanakkeltjenesten, alligevel ønskede han at blive ophøjet til præsteskabet. Gud havde sat Moses som øverste hersker og præsteskabet var givet til Aron og hans sønner. Kora besluttede sig for at tvinge Moses til at ændre tingenes orden, så han kunne hæves til præsteskabets værdighed. For at være mere sikker og kunne udføre sine hensigter, drog han Datan og Abiram, Rubens efterkommere, ind i hans oprør. Disse drog den slutning, at de som efterkommere af Jakobs ældste søn skulle have den største myndighed, den myndighed som Moses havde tilranet sig; og sammen med Kora, var de besluttet på at vinde præsteembedet. Disse tre blev meget ivrige i et ondt arbejde og påvirkede tohundrede og halvtreds navnkundige mænd, som også var besluttet på at have del i præsteskabet og styringen og sluttede sig til dem.

Gud havde hædret levitterne til at gøre tjeneste i tabernaklet fordi de ikke tog del i at lave og dyrke guldkalven og på grund af deres trofasthed i gennemførelsen af Guds orden på afgudsdyrkerne. Levitterne var også tiltænkt embedet at rejse tabanakelet og lejre sig omkring det, medens Israels hære rejste deres telte et stykke fra det. Og når de rejste, tog levitterne tabernaklet ned og bar det og arken og alle de hellige møbelementer. Fordi Gud således ærede levitterne, blev de begærlige for et endnu højere embede, så de kunne vinde indflydelse sammen med menigheden. »Og de samlede sig og trådte op imod Moses og Aron og sagde til dem: »Lad det nu være nok, thi hele menigheden er hellig, hver og en og Herren er i dens midte; hvorfor vil I da ophøje eder over Herrens menighed?«

Smiger og falsk forståelse

Der er intet som vil behage folket bedre end at blive rost og smigret skønt de er i mørke og gør fejl og fortjener irettesættelse. Kora vandt folkets ører og dernæst deres forståelse, ved at fremstille Moses som en undertrykkende leder. Han sagde at han var for hård, for nøjeregnende, for diktatorisk og at han irettesatte folket som de var syndere skønt de var et helligt folk, helliget Herren og Herren var blandt. Kora opregnede hændelserne under deres rejse gennem ørknen, hvor de var blevet bragt ud på farlige steder og mange af dem døde fordi de knurrede og på grund af ulydighed og med deres

---

trodsige sans troede de at de så meget klart at de var blevet sparet for alle deres trængsler hvis Moses havde lagt en anden kurs. Han var for ubøjelig, for nøjeregnende og de besluttede at alle deres ulykker i ørknen kunne tilskrives ham. Kora, den ledende ånd, bekendte sig [346] at have stor visdom i at se den egentlige årsag for deres prøvelser.

Smiger og falsk forståelse

I denne utilfredshed var der større harmoni og enighed blandt disse fremmede elementer end der nogensinde havde været før. Koras succes med at vinde en større del af Israels menighed til sin side fik ham til at føle sig overbevist om at han var klog og rigtig i dømmekraft og at Moses faktisk tilranede sig myndighed som truede Israels fremmarch og frelse. Han påberåbte sig at Gud havde åbenbaret tingene for ham og pålagt ham byrden at ændre Israels styring inden det var for sent. Han sagde at menigheden ikke havde gjort noget forkert; de var retfærdige; så at dette store råb omkring den knurrende menighed der pådrog sig Guds vrede kun var en fejltagelse; og at folket kun ønskede at have deres rettigheder; de ønskede personlig uafhængighed.

Moses' selvopofrende tålmodighed ville indprente sig i deres hukommelse. Men på trods af hans uegennyttige anstrengelser for deres skyld, da de var i slaveriets trældomsåg, ville deres samvittighed alligevel være upåvirket. Nogle gik ikke helt ind for Koras syn på Moses og forsøgte at tale for Moses' sag. Kora, Datan og Abiram måtte give folket nogle grunde, hvorfor Moses fra først af havde vist stå stor en interesse for Israels menighed. Deres selviske sindelag, som var blevet fornedret som Satans instrumenter, antydede at de til sidst havde fundet grundene ud for Moses' tilsyneladende interesser. Han havde tænkt sig at de skulle blive med at vandre i ørkenen, indtil alle, eller næsten alle gik fortabt og han kunne komme i besiddelse af deres ejendomme.

[347] Kora, Datan og Abiram og de tohundrede og halvtreds fyrster som havde forenet sig med dem, blev først skinsyge, så misundelige og så oprørske. de talte om den position Moses som hersker af folket havde indtil de forstillede sig at det var en meget misundelsesværdig position som enhver af dem kunne udfylde ligeså godt som han. Og de gav dem så over i misfornøjelse indtil de i faktisk bedragede sig selv og troede at Moses og Aron havde sat sig selv i den position som de havde i Israel. De sagde at Moses og Aron ophøjede sig selv

---

over Herrens menighed ved at påtage sig præsteskabet og regeringen og at dette embede ikke bør gives deres hus alene. De sagde at det var tilstrækkeligt for dem hvis de var på niveau med deres brødre; for de var ikke mere hellige end folket, som blev favoriseret på samme fod med Guds særlige nærværelse og beskyttelse.

Karakteren prøves

Karakteren prøves

Idet Moses lyttede til Koras ord, blev han fuldt med bekymring og faldt på sit ansigt for folket. »Derpå talte han til Kora og alle hans tilhængere og sagde: »Vent til i morgen, så vil Herren give til kende, hvem der tilhører ham og hvem der er hellig, så at han vil give ham adgang til sig; den, han udvælger, vil han give adgang til sig. Således skal I gøre: skaf eder pander, du Kora og alle dine tilhængere og læg så i morgen gløder på og kom røgelse på for Herrens åsyn, så skal den, Herren udvælger, være den, som er hellig; lad det nu være nok, I levisønner!« fremdeles sagde Moses til Kora: »Hør nu, I levisønner! er det eder ikke nok, at Israels Gud har udskilt eder af Israels menighed og givet eder adgang til sig for at udføre arbejdet ved Herrens bolig og stå til tjeneste for menigheden? han har givet dig og med dig alle dine brødre, Levis sønner, adgang til sig og nu attrår I også præsteværdigheden! Derfor, du og alle dine tilhængere, som har rottet eder sammen mod Herren, hvad er Aron, at I vil knurre mod ham!« Moses fortalte dem at Aron ikke af sig selv havde taget sig noget embede, at Gud havde sat ham i det hellige embede.

[348] Datan og Abiram sagde: »Er det ikke nok, at du har ført os bort fra et land, der flyder med mælk og honning, for at lade os dø i ørkenen, siden du oven i købet vil opkaste dig til herre over os! Du har sandelig ikke ført os til et land, der flyder med mælk og honning, eller givet os marker og vinbjerge! Tror du, du kan stikke disse mænd blår i øjnene? Vi kommer ikke!«

De anklagede Moses for at være årsag til at de ikke kom ind i det Forjættede Land. De sagde at Gud ikke havde behandlet dem således og at han ikke havde sagt at de skulle dø i ørkenen og de ville aldrig tro at han havde sagt noget sådan; det var Moses som havde sagt dette, ikke Herren; og det hele var arrangeret af Moses for aldrig at bringe dem til Kananens land. De sagde at han ledte dem fra et land der flød med mælk og honning. I deres blinde oprør

glemte de deres lidelser i Ægypten og de ulykkelige plager der kom over landet. Og de anklagede nu Moses for at bringe dem fra et godt land for at dræbe dem i ørknen, så han kunne blive rig ved deres ejendomme. De spurgte Moses, på en uforskammet måde, om han troede at ingen i alle Israels hære var kloge nok til at forstå hans motiver og opdage hans bedrageri, eller om han troede at de alle ville underkaste sig for at han skal lede dem rundt ligesom blinde mennesker efter hans behag, nogen gange mod Kanaan, så tilbage igen til det Røde Hav og Ægypten. Disse ord sagde de til menigheden og de afviste fuldstændig at anerkende Moses og Arons myndighed længere.

Moses var dybt rørt over disse uretfærdige anklager. Han appellerede til Gud foran folket for hvad han havde handlet egenmægtigt og bad ham indtrængende om at være hans dommer. Folket var i almindelighed misfornøjet og påvirket af Koras urigtige fremstillinger. »Og Moses sagde til Kora: »I morgen skal du og alle dine tilhængere komme frem for Herrens åsyn sammen med Aron; og enhver af eder skal tage sin pande, lægge gløder på og komme røgelse på og frembære sin pande for Herrens åsyn, 250 pander, du selv og Aron skal også tage hver sin pande!« Da tog hver sin pande, lagde gløder på og kom røgelse på og så stillede de sig ved indgangen til åbenbaringsteltet sammen med Moses og Aron.«

[349]

Kora og hans følge, som egenkærligt tragtede efter præsteembedet, tog endda røgelseskarerne og stod ved tabernaklets dør sammen med Moses. Kora gemte på sin misundelse og sit oprør indtil han selv blev bedraget og han tænkte virkelig at menigheden var et meget retfærdigt folk og at Moses var en tyrannisk hersker, der hele tiden holdt på det nødvendige i menighedens hellighed, skønt der ikke var brug for det, for de var hellige.

Disse oprørske personer havde bildt folk i almindelighed ind at de skulle tro at de var rigtige og at alle deres trængsler kom fra Moses, deres hersker, som hele tiden mindede dem om deres synder. Folket troede at hvis Kora kunne lede dem og opmuntre dem til at forblive ved deres retsindige handlinger i stedet for at minde dem om deres fejl, kunne de få en meget fredfuld og lykkelig rejse og han ville uden tvivl lede dem, ikke frem og tilbage i ørknen, men ind i det Forjættede Land. De sagde at det var Moses som havde fortalt

dem at de ikke kunne gå ind i landet og at Herren ikke havde sagt sådan.

Oprørerne går fortabt

Oprørerne går fortabt.

Kora samlede, i sin høje selvtilid, Israels menighed imod Moses og Aron, »imod dem ved indgangen til åbenbaringsteltet. Da kom Herrens herlighed til syne for hele menigheden og Herren taledede til Moses og Aron og sagde: »Skil eder ud fra denne menighed, så vil jeg i et nu tilintetgøre den!« Men de faldt på deres ansigt og sagde: »Oh Gud, du Gud over alt køds ånder, vil du vredes på hele menigheden, fordi en enkelt mand synder?«

»Da taledede Herren til Moses og sagde: »Tal til menigheden og sig: fjern eder fra pladsen omkring Koras, Datans og Abirams bolig!« Moses gik nu hen til Datan og Abiram, fulgt af Israels ældste og han talte til menigheden og sagde: »Træk eder tilbage fra disse ugudelige mænds telte og rør ikke ved noget af, hvad der tilhører dem, for at I ikke skal rives bort for alle deres synders skyld!« Da fjernede de sig fra pladsen om Koras, Datans og Abirams bolig og Datan og Abiram kom ud og stillede sig ved indgangen til deres telte med deres hustruer og børn, store og små. Og Moses sagde: »Derpå skal I kende, at Herren har sendt mig for at gøre alle disse gerninger og at jeg ikke handler i egenrådighed: Dersom disse dør på vanlig menneskelig vis og der ikke rammer dem andet, end hvad der rammer alle andre, så har Herren ikke sendt mig; men hvis Herren lader noget uhørt ske, så jorden spiler sit gab op og sluger dem med alt, hvad der tilhører dem, så de farer levende ned i dødsriget, da skal I derpå kende, at disse mænd har hånet Herren!« Da Moses ophørte med at tale, åbnedes jorden og deres telte og alt hvad der tilhørte dem, blev opslugt. De kom levende ned i hullet, jorden lukkede sig over dem og de gik fortabt imellem forsamlingen.

Idet Israels børn hørte de fortabtes råb, flygtede de et stykke væk fra dem. De vidste at de i en vis grad var skyldig, for de havde fået beskyldningerne imod Moses og Aron og de var bange for at de også ville gå fortabt sammen med dem. Men Guds domme var endnu

[350]

ikke afsluttet. En ild kom ned fra herlighedens sky og fortærede de to hundrede og halvtreds mænd, der var i færd med at sende røgelse. Disse var fyrster; som i almindelighed er mennesker af god dømmekraft og indflydelse på menigheden, navnkundige mennesker. De blev værdsat højt og deres dømmekraft er ofte blevet brugt i svære sager. Men de var påvirket af en forkert indflydelse og blev misundelige, skinsyge og oprørske. De gik ikke fortabt sammen med Kora, Datan og Abiram fordi de ikke var i det første oprør. De var de første til at se enden i oprørets ledere og havde en anledning til at angre deres forbrydelse. Men de var ikke forligt med at disse onde mænd blev ødelagt og Guds vrede kom over dem og ødelagde også dem.

[351] »Da talde Herren til Moses og sagde: »Sig til Eleazar, præsten Arons søn, at han skal tage panderne ud af branden og strø gløderne ud noget derfra; thi hellige er de pander, der tilhørte disse mænd, som begik en synd, der kostede dem livet. De skal udhamre dem til plader til overtræk på alteret, thi de frembar dem for Herrens åsyn og derfor er de hellige; de skal nu tjene israelitterne til tegn.«

Oprøret ikke afværget

Oprøret ikke afværget.

Efter denne frygtelige fremvisning af Guds domme vendte folk tilbage til deres telte. De var forfærdede, men ikke ydmyge. De havde været dybt påvirkede af den oprørske ånd og var blevet indbildt af Kora og hans følge til at tro at de var et meget godt folk og at de var blevet udnyttet og misbrugt af Moses. Deres sind var så stærkt præget af dem som var gået fortabt at det var svært for dem at befri sig for deres blinde fordom. Hvis de skulle indrømme at Kora og hans selskab var helt onde og Moses retfærdig, så ville de være tvunget til at tage imod det som Guds ord, som de ikke ville tro, at de alle med sikkerhed skulle dø i ørknen. De var ikke villige til at underkaste sig dette og prøvede at tro at det hele var svindel, som Moses havde bedraget dem med. Menneskerne som var gået fortabt havde sagt behagelige ord til dem og havde vist en særlig interesse og kærlighed for dem og de anså Moses for at være en lumsk mand. De tænkte at de ikke havde taget fejl; at, når alt kommer til alt, var de mennesker som var gået fortabt gode mennesker og Moses havde med nogle hjælpemidler været årsag til deres ødelæggelse.

Satan kan lede bedragne sjæle langt ud. Han kan fordreje deres dømmekraft, deres, syn og deres hørelse. Således var det i Israeliternes tilfælde. »Men dagen efter knurrede hele Israels menighed mod Moses og Aron og sagde: »Det er eder, der har, dræbt Herrens folk!« Folket blev skuffet over at sagen faldt ud til Moses og Arons gunst. Kora og hans følges opførsel, al den ugudelige udøvelse som præsterne viste med deres røgelse, slog folket stærkt. De så ikke, at disse mænd ofrede en fræk fornærmelse mod den guddommelige Majestæt. Da disse ugudelige mænd var fjernet, blev folket forfærdet; men efter kort tid kom det hele, på en tumultagtig måde, til Moses og Aron og Moses og Aron blev anklaget for at disse mænds blod var gået tabt ved Guds hånd.

[352]

»Men da menigheden samlede sig mod Moses og Aron, vendte de sig mod åbenbaringsteltet og se, skyen dækkede det og Herrens herlighed kom til syne. Da trådte Moses og Aron hen foran åbenbaringsteltet og Herren taledede til Moses og Aron og sagde: »Fjern eder fra denne menighed, så vil jeg i et nu tilintetgøre dem!« Da faldt de på deres ansigt.« Upåagtet Israels oprør og deres forfærdelige opførsel over for Moses, viste han stadig den samme interesse for dem som før. Han faldt på sit ansigt for Herren og bønfuldt Herren om at spare folket. Da han bad således til Herren efter at tilgive sit folks synder, bad Moses Aron om at gøre en soning for deres synd medens han blev foran Herren, så hans bønner kunne stige op med røgelse og være antagelig for Gud, så hele menighedsforsamlingen ikke måtte gå fortabt i deres oprør.

»Og Moses sagde til Aron: »Tag din pande, læg gløder fra alteret på og kom røgelse på og skynd dig så hen til menigheden og skaf den soning, thi vreden er brudt frem fra Herren, plagen har allerede taget fat!« da tog Aron det, således som Moses havde sagt og løb midt ind i forsamlingen. Og se, plagen havde allerede taget fat blandt folket, men han kom røgelsen på og skaffede folket soning. Og som han stod der midt imellem døde og levende, hørte plagen op. Men de, der omkom ved plagen, udgjorde 14700 Mennesker foruden dem, der omkom for Koras skyld. så vendte Aron tilbage til Moses ved indgangen til åbenbaringsteltet, efter at plagen var ophørt.«

[353]

En lektie til vor tid

En lektie til vor tid

I Kora, Datan og Abirams tilfælde har vi en advarselslektie så vi ikke skal følge deres eksempel. »Lad os heller ikke friste Herren, som nogle af dem fristede ham og blev dræbt af slanger. I må heller ikke knurre, som nogle af dem knurrede og blev dræbt af »ødelæggeren«. Dette skete med dem, så de kan være advarende eksempler og det blev skrevet til påmindelse for os, til hvem de sidste tider er kommet.«

I Guds ord har vi beviser for at hans folks ansvarlighed er blevet stærkt bedraget. Der er mange tilfælde, hvor den tilsyneladende oprigtige nidkærhed for Guds ære, synes at bunde i, at sjæle overlades ubevogtet til fjenden. Så kan fjenden friste og indprente sindet med en trodsig fordrejet fornemmelse af tingenes virkelige tilstand. Og vi kan netop forvente forholdene i disse sidste dage, for Satan har lige så travlt nu som han havde i Israels forsamling. Fordomens grusomhed og styrke kan ikke erkendes. Efter at menigheden havde været vidne til ødelæggelsen af disse oprørske ledere, var mistænksomhedens kraft, som var komme ind i dem, ikke blevet fjernet. De så jorden åben og de oprørske ledere fjerne sig ned i jordens indre. Dette frygtelige skue har uden tvivl kureret dem og ledt dem til den dybeste anger for deres mishandling af Moses.

Her gav Gud hele Israel en anledning til at se og føle deres handlemådes syndighed, som burde have ledt dem til anger og bekendelse. Han gav de bedragede overvældende beviser for at de var syndere og at hans tjener Moses var retfærdig. De havde en anledning til at gå en nat med eftertanke på himlens frygtelige hjemsøgelse som de havde været vidne til. Men fornuften blev trodset. Kora havde opirret oprøret og to hundrede og halvtreds fyrster havde forenet sig med ham i at sprede utilfredshed. Hele menigheden var, i mere eller mindre grad, påvirket af den fremherskende skinsyge, mistanker og had mod Moses, som havde udløst Guds mishag på en frygtelig

[354]

markerende måde. Alligevel viste den nådige Gud sig, som en retfærdighedens og barmhjertighedens Gud. Han gjorde en adskillelse mellem anstifterne - oprørslederne - og dem som blev bedraget eller forledt af dem. Han ynkedes over deres uvidenhed og tåbelighed som var blevet bedraget.

Gud talte til Moses og bød menigheden at forlade de mænds telte som de havde valgt i stedet for Moses. De mænd, hvis udslettelse de planlagde, var redskaber i Guds hænder, til at redde deres liv ved den anledning. Moses sagde: »Fjern eder fra pladsen omkring Koras, Datans og Abirams bolig!« De var også i foruroligende fare for at blive ødelagt i deres synder på grund af Guds vrede, for de tog del i de menneskers forbrydelser som de havde givet deres forståelse og havde været sammen med.

Hvis Moses havde gennemført prøven for Israels forsamling, ville Guds hævn alligevel være over for dem, som havde startet oprøret og angret og søgt Guds tilgivelse og hans forudrettede tjeners tilgivelse. Men dér i deres telte stod Kora frækt, oprørets anstifter og hans sympatisørere, stik imod Guds vrede, som om Gud aldrig havde arbejdet igennem sin tjener Moses. Og disse oprørske mennesker handlede som om de fornyelig var blevet æret af Gud ved hjælp af Moses og så hans uovertræffelige herlighed. Disse mænd så Moses, da han havde fået de andre stentavler og var kommet ned fra bjerget og hans ansigt var så strålende af Guds herlighed, at folket ikke ville komme hen til ham, men flygtede væk. Han kaldte på dem, men de synes forfærdede. Han overbragte stentavlerne og sagde: Jeg beder for jeres bedste og har vendt Guds vrede væk fra jer. Jeg bad om, hvis Gud ville forlade og ødelægge sin menighed, at mit navn også måtte slettes ud fra hans bog. Se, han svarede mig og disse stentavler som jeg holdt i mine hænder er den pant jeg har fået for hans forsoning med hans folk.

[355] [De frelstede forstår, at det er Mose's stemme; at skønt han er forvandlet og herliggjort, er han stadig Moses. De siger til ham, at de ikke kan se ham i øjnene, fordi hans ansigts strålende lys smerter dem meget. Hans ansigt er som solen; de kan ikke tåle at se på det. Da Moses forstår dette, dækker han ansigtet med et slør. Han nævner ikke, at lyset på hans ansigt er et genskin af Guds herlighed, som er skænket ham og at de må udholde det; nej, han dækker sit ansigt. Folkets syndefuldhed gør det smerteligt at se hans herliggjorte

---

ansigt. Sådan vil det blive, når Guds folk bliver herliggjort lige før Herrens andet komme. De fortabte vil vige tilbage for synet. Den herlighed, som stråler fra de frelstes ansigter, vil smerte dem. Men hele denne herlighed på Mose ansigt, det guddommelige præg på Guds ydmyge tjener, er glemt. *Tank o åb side 206]*

Ringeagtet barmhjertighed

Ringeagtet barmhjertighed

Hebræerne havde en anledning til at tænke tilbage på det drama de havde været vidne til i hjemsøgelsen af Guds vrede på de mest fremtrædende i dette store oprør. Guds godhed og barmhjertighed blev ikke vist ved at udrydde dette utaknemmelige folk helt skønt hans vrede var optændt mod de mest ansvarlige. Han gav menigheden, som havde ladet sig selv bedrage, rum for anger. Den Kendsgerning at Herren, deres usynlige Leder, viste så meget langmodighed og barmhjertighed i dette tilfælde er nøjagtigt optegnet som bevis for hans villighed til at tilgive de forfærdelige lovovertrædere når de har en fornemmelse af deres synd og vender sig til ham i anger og ydmyghed. Menigheden er blevet standset i deres anmassende opførsel af Herrens hævnagtige udfoldelse; men de var ikke overbeviste om at de var store syndere imod ham og fortjente hans vrede for deres oprørske opførsel.

[356] Det er næsten umuligt for mennesker at give en større forhånelse imod Gud end at foragte og afvise de menneskelige redskaber som han har udpeget til at lede dem. De havde ikke blot gjort dette, men havde i sinde at lægge både Moses og Aron i døden. Disse mennesker flygtede fra Kora, Datan og Abirams telte på grund af frygt for ødelæggelse; men deres oprør blev ikke kureret. De var ikke i sorg og fortvivlelse på grund af deres skyld. De følte ikke virkningen af en opvækket, overbevist samvittighed fordi de havde misbrugt deres kostbareste privilegier og syndet mod lyset og kundskaben. De må her lære dyrebare lektier af den langmodige Jesus, Englen som gik foran Hebræerne i ørknen.

Deres usynlige leder ville redde dem fra skændig destruktion. Tilgivelse ligger lige for dem. Det er muligt for dem at få tilgivelse hvis de vil angre nu. Guds hævn er nu kommet nær til dem og appellerede dem til at angre. En særlig uimodståelig indblanding fra himlen har tilbageholdt deres formastelige oprør. Hvis de nu

reagerer over for Guds forsyns mellemkomst kan de frelses. Men forsamlingens ydmygelse og anger må stå i rimeligt forhold til deres forbrydelse. Åbenbaringen af Guds klare kraft har sat dem ud over al usikkerhed. De kan have en kundskab til Moses og Arons sande stilling og hellige kald hvis de vil acceptere det. Men deres forsømmelse med at se de beviser som Gud har givet var skæbnesvangre. De indså ikke vigtigheden af direkte handling fra deres side og søgte Guds tilgivelse for deres alvorlige synder.

Denne, for hebræerne, prøvenat gik ikke over dem ved at de bekendte og angrede deres synder, men ved at udtænke nogle måder til at modstå de beviser der var blevet vist for dem, at de var de største syndere. De gemte stadig på deres skinsyge, hadet til Guds udvalgte mennesker og de styrkede sig i deres vanvittige kurs at modstå Moses og Arons autoritet. Satan var ligeved at fordreje dømmekraften og føre dem blinde til ødelæggelse. Deres sind har været fuldstændigt forgiftet med utilfredshed og de har ladet det være uden tvivl i deres sind at Moses og Aron var onde mænd og at de var ansvarlige for Kora, Datan og Abirams død, som de troede ville have været Hebræernes redningsmænd ved at give tingene en bedre orden, hvor ros ville tage stedet for irettesættelse og freden i stedet for ængstelse og kamp.

[357]

Dagen før var hele Israel opskræmte ved de fordømte synderes råb som gik ned i graven; for de sagde: »Blot ikke jorden skal opsluge os!« »Men dagen efter knurrede hele Israels menighed mod Moses og Aron og sagde: »Det er eder, der har, dræbt Herrens folk!« I deres vrede var de forberedte til at lægge vold på Guds udvalgte mænd, som de troede havde gjort en stor fejl ved at dræbe dem som var gode og hellige.

Men Herrens tilstedeværelse er tilkendegivet i hans herlighed over tabernaklet og det oprørske Israel standses i deres vanvittige, formastelige opførsel. Herrens stemme taler nu fra hans forfærdelige herlighed og taler til Moses og Aron med samme ord som lød kommanderende for Israels menighed. »Fjern eder fra denne menighed, så vil jeg i et nu tilintetgøre dem!«

Her finder vi et slående bevis på den blindhed som vil omspænde mennesketankerne som vender fra lys og vidnesbyrd. Her ser vi et stadigt oprørs styrke og hvor svært det er at holde det nede. Hebræerne har haft det mest overbevisende vidnesbyrd på menneskers

ødelæggelse som har bedraget dem; men de vil stadig stå frækt og trodsigt fremme og anklagede Moses og Aron for at dræbe gode og hellige mænd. »Thi genstridighed er trolddomssynd og egenrådighed er afgudsbrøde.«

[358] Moses havde ikke skyldfølelse for synd og hastede ikke afsted på Herrens ord og lod menigheden gå fortabt, som hebræerne var flygtet fra Koras, Datans og Abirams telte dagen før. Moses blev stående; thi han kunne ikke indvilge i at lade hele den umådelige skare gå fortabt, selv om han vidste at de fortjente Guds hævn på grund af deres hårdnakkede genstridighed. Han kastede sig i støvet for Gud, fordi folket ikke følte nødvendigheden for ydmygelse; han mæglede for dem fordi de ikke følte noget behov for forbøn til deres eget bedste.

Her symboliserer Moses, Kristus. På dette kritiske tidspunkt viste Moses den Sande Hyrdes interesse for sin hjord. Han bad om at en krænkede Guds vrede ikke måtte helt ødelægge hans udvalgte folk. Og ved hans mellemkomst holdt han hævnens arm tilbage, så den endelige afslutning ikke blev gjort af et ulydigt oprørsk Israel. Han anviste Aron hvilken kurs han skulle lægge under den frygtelige krise når Guds vrede var vækket og plagerne var begyndt. Aron stod med sit røgelseskar, vejede det for Herren, medens Mose^s forbønner steg op sammen med røgelsesrøgen. Moses turde ikke stanse sine bønner. Han gjorde styrkeprøve med Englen, som Jakob i sin brydekamp og ligesom Jakob sejrede han. Aron stod mellem det levende og det døde da det nådige svar kom: Jeg har hørt jeres bønner. jeg vil ikke fortære jer helt. De mennesker som menigheden foragtede og gerne ville lægge til døde var dem som bad for deres bedste så Guds hævnende sværd kunne stikkes i skede og det syndige Israels kunne spares.

Foragt for tilrettevisning

Foragt for tilrettevisning

[Apostelen Paulus udtaler tydeligt, at israelitternes erfaring under deres vandringer er nedskrevet til gavn for dem, der lever i denne tidsalder, dem, til hvem verdens ende er kommet. Vi anser ikke vore farer for at være mindre end hebræernes, men større. Der vil komme fristelser til misundelse og knurren og der vil blive åbent oprør, som der berettes om i det gamle Israel. En ånd, der sætter sig op imod tilrettevisning for synder og fejl, vil altid være rådende. Men skal den irettesættende stemme være tavs af den grund? I så fald vil vi ikke befinde os i en bedre stilling end de forskellige kirkesamfund i vort land, som er bange for at røre ved folkets vildfarelser og rådende synder.

På dem, som Gud har udkåret til at være retfærdighedens tjenere, er det højtidelige ansvar blevet lagt at straffe folkets synder. [359] Paulus befalede Titus: »Tal således og forman og irettesæt med al myndighed; lad ingen ringeagte dig!« Der findes altid nogle, som vil foragte dem, der vover at irettesætte synd; men der er tider, da irettesættelse må gives. Paulus pålægger Titus at irettesætte en vis klasse mennesker skarpt, for at de må blive sunde i troen. De mænd og kvinder, der med deres forskellige indstilling føres sammen i menigheden, har ejendommeligheder og mangler. Efter som disse udvikles, vil de kræve tilrettevisning. Dersom de, der beklæder vigtige stillinger, aldrig irettesatte og aldrig straffede, ville der snart indtræde fordærvede tilstande, som i høj grad ville vanære Gud. Men hvorledes skal tilrettevisning gives? Lad apostelen svare: »Med al langmodighed og belæring.« Den, der behøver tilrettevisning, bør stilles over for principper; men aldrig bør Guds folks forsyndelser forbigås med ligegyldighed.

Der vil være mænd og kvinder, som foragter tilrettevisning og hvis følelser altid vil sætte sig op imod den. Det er ikke behageligt for os at høre tale om vore fejl. I næsten hvert eneste tilfælde,

hvor irettesættelse er nødvendig, vil der være nogle, som ganske overser den kendsgerning, at Herrens ånd er blevet bedrøvet og at hans sag er blevet påført skam. Disse vil have medynk med dem, der fortjente irettesættelse, fordi personlige følelser er blevet såret. Denne vanhellige medfølelse gør de medfølende delagtige i skylden hos dem, der irettesættes. I ni tilfælde af ti kunne den irettesatte være blevet hjulpet, dersom han var blevet ledet til at indse sin fejl og derved blive bragt til omvendelse. Men geskæftige, vanhellige, medfølende mennesker lægger en fuldstændig urigtig betydning i den irettesættendes bevæggrunde og i arten af den givne tilrettevisning og ved at sympatisere med den irettesatte bringer de ham til at føle, at han i virkeligheden er blevet urigtigt behandlet og hans følelser rejser sig, imod den, der kun har gjort sin pligt. De, der i forståelse af deres ansvar over for Gud trofast udfører deres ubehagelige pligter, vil få hans velsignelse. Gud Kræver, at hans tjenere altid skal [360] fuldbyrde hans vilje med alvor. I sin befaling til Timoteus formaner apostelen ham: »Prædik ordet, træd frem, hvad enten det er belejligt eller ubelejligt, overbevis, tugt, forman med al langmodighed og belæring.«

Hebræere var ikke villige til at bøje sig for Herrens påbud og restriktioner. De ønskede kun at få deres egen vilje, at lade sig lede af deres eget sind og beherske af deres eget skøn. Kunne de have fået frihed til det, vilde ingen have klaget over Moses; men de var utålmodige under disciplin.

Gud ønsker, at der skal være disciplin iblandt hans folk, at de skal ledes til endrægtig handling og at de skal se med de samme øjne og have det samme sind og den samme mening. For at dette skal kunne opnås, er der meget, som må udføres. Det kødelige hjerte må undertvinges og forvandles. Gud har til hensigt, at der altid skal være et levende vidnesbyrd i menigheden. Det vil blive nødvendigt at irettesætte og formane og nogle vil behøve streng tilrettevisning, efter som forholdene måtte Kræve. Vi hører den påstand: »Oh, jeg er så følsom, jeg kan ikke tåle den mindste kritik.« Dersom disse ville udtrykke sandheden, som den virkelig er, ville de sige: »Jeg er så egenrådige, så selvgode, så åndelig stolte, at jeg ikke vil lade mig sige noget; jeg har ret til at tro og tale, som jeg har lyst til.« Herren ønsker ikke, at vi skal give afkald på vor personlighed. Men hvilket

menneske kan rettelig dømme om, hvor langt dette spørgsmål om personlig selvstændighed bør strækkes?

Peter formaner sine brødre: »Ligeså skal I unge underordne jer de ældre; og ifør jer alle ydmyghed over for hverandre; thi »Gud står de hovmodige imod, men de ydmyge giver han nåde«. Apostelen Paulus opmuntrer ligeledes sine brødre i Filippi til enighed og ydmyghed: »Hvis da formaning i Kristus betyder noget, hvis opmuntring i kærlighed, hvis åndens fællesskab, hvis inderlig kærlighed og barmhjertighed betyder noget, så gør min glæde fuld kommen ved alle at være enige, ved at have den samme kærlighed, samme sjæl, samme sind. Gør intet af egennytte eller lyst til tom ære, men agt i ydmyghed hverandre højere end jer selv og se ikke hver på sit eget, men også på de andres. Lad det samme sindelag være i jer, som var i Kristus Jesus.« Atter formaner Paulus sine brødre: »Kærligheden skal være oprigtig; afsky det onde, hold jer til det gode; vær hverandre hjertelig hengivne i broderkærlighed; kom hverandre i forkøbet med at vise ærbødighed!« Idet han skriver til efeserne, siger han: »Underordner jer under hverandre i ærefrygt for Kristus.«

[361]

Israelitternes historie viser os den store fare for bedrag. Mange har ingen forståelse af det syndige i deres egen natur, ej heller af tilgivelsens nåde. De befinder sig i deres syndige naturs mørke, udsatte for fristelser og stor forførelse. De er langt borte fra Gud, men nærer dog stor tilfredshed med deres liv, medens Gud afskyr deres færd. Denne klasse mennesker vil altid ligge i krig mod Guds Ånds ledelse, navnlig imod tilrettevisning. De ønsker ikke at forstyrres. Lejlighedsvis føler de en egoistisk frygt og har gode forsætter, undertiden også urolige tanker og ængstelig overbevisning; men der er ingen dybde i deres erfaring, fordi de ikke er grundfæstet på den evige klippe. Denne klasse mennesker indser aldrig nødvendigheden af det tydelige vidnesbyrd. Synden forekommer dem ikke at være så overvættets syndig netop af den grund, at de ikke vandrer i lyset, ligesom Kristus er i lyset.

Der er endnu en anden klasse mennesker, som har haft stort lys og særlig overbevisning og en sand erfaring angående Guds Ånds virken; men Satans, manglehånde fristelser har besejret dem. De værdsætter ikke det lys, de har fået fra Gud. De agter ikke på advarsler og irettesættelser fra Guds Ånd. De er under fordømmelse.

Disse mennesker vil altid være i strid med det tydelige vidnesbyrd, fordi det fordømmer dem.

[362] Gud har til hensigt, at hans folk skal være en enhed, at de skal se med de samme øjne og have det samme sind og det samme skøn. Dette kan ikke opnås uden et klart, tydeligt og levende vidnesbyrd i menigheden. Kristi bøn var, at hans disciple måtte være eet, ligesom han var eet med Faderen. »Ikke alene for disse beder jeg, men også for dem, som ved deres ord kommer til tro på mig, at de må alle være eet; ligesom du, Fader! i mig og jeg i dig, at også de må være eet i os, så verden må tro, at du har sendt mig. Og den herlighed, du har givet mig, den har jeg givet dem, for at de skal være eet, ligesom vi er eet; jeg i dem og du i mig, for at de må være fuldkommen eet, så verden kan forstå, at du har sendt mig og har elsket dem, ligesom du har elsket mig.« *Vejl f menigh* bd. 1 side 285-287]

En appel til de unge

EN APPEL TIL DE UNGE

[Kære unge! Fra tid til anden har Herren givet mig advarende vidnesbyrd til jer. Han har givet jer opmuntring, dersom I ønsker at give ham jeres hjerters bedste og helligste hengivenhed. Idet disse advarsler på ny træder levende frem for mig, har jeg en følelse af jeres fare, som jeg ved, at I ikke føler. Skolen i Battle Creek samler mange unge mennesker af forskellig åndelig indstilling. Dersom disse unge ikke er gudhengivne og lydige mod Guds vilje og ikke vandrer på hans befalingers vej, vil tilstedeværelsen af en skole i Battle Creek vise sig at have en meget nedslående indvirkning på menigheden. Denne skole kan gøres til en velsignelse eller en forbandelse. Jeg formaner jer, som har nævnet Kristi navn, til at afstå fra al ugudelighed og udvikle en karakter, som Gud kan bifalde.

Jeg spørger: Tror I på de irettesættende vidnesbyrd, Gud har givet jer? Hvis I virkelig tror, at Guds stemme har talt til jer og påpeget jeres farer, agter I så på de råd, der er givet? Bevarer I disse advarende vidnesbyrd friske i jeres sind ved at læse dem ofte under bøn til Gud? Herren har igen og igen talt til jer, børn og unge, men I har været sene til at agte på de advarsler, som blev givet. Om I end ikke på oprørsk vis har forhærdet jeres hjerter imod den fremstilling, Gud har givet af jeres karakter og jeres farer og imod den vej, der er blevet afmærket for jer at følge, har nogle, af jer dog ikke været agtpågivende med hensyn til, hvad der kræves af jer, for at I må kunne opnå åndelig styrke og være en velsignelse på skolen, i menigheden og for alle dem, I omgås.

[363]

Unge mænd og kvinder, I skal gøre Gud regnskab for det lys, han har givet jer. Dersom dette lys og disse ansvar ikke bliver påagtet, vil de stå op imod jer i dommen. Jeres farer er blevet klart påvist; I er blevet advaret og vogtet i alle retninger, omhegnede af advarsler. I Guds hus har I lyttet til de højtideligste og mest hjerteransagende sandheder, som blev fremholdt af Guds tjenere med åndens bevis. Hvor megen værdi har disse højtidelige formaninger for jeres hjer-

ter? Hvilken indflydelse har de på jeres karakter? I vil blive holdt ansvarlige for enhver af disse formaninger og advarsler De vil stå op i dommen og fordømme den, der lever et liv i forfængelighed, letsindighed og stolthed.

Kære unge venner, hvad I sår, skal I også høste. Nu er jeres såtid, Hvad vil høsten blive? Hvad sår I? Hvert ord, I taler, hver handling, I udfører, er et frø, som vil bære god eller ond frugt og som vil bringe såmanden glæde eller sorg. Som sæden er, vil høsten blive. Gud har givet jer stort lys og mange privilegier. Efter at dette lys er givet og efter at jeres farer klart er blevet fremstillet for jer, bliver ansvaret jeres. Den måde, hvorpå I behandler det lys, Gud giver jer, vil vippe vægtskålen til lykke eller smerte. I bestemmer selv jeres skæbne.

I øver alle en indflydelse til godt eller til ondt på andres sind og karakter. Og netop den indflydelse, I øver, skrives i regnskabsbogen i himmelen. En engel ledsager jer og holder regnskab med jeres ord og handlinger. Føler I jeres hjælpeløshed og jeres trang til styrke fra Gud, når I står op om morgenen? Og fremlægger I ydmygt og af hjertet jeres trang for jeres himmelske fader? I så fald lægger engle mærke til jeres bønner og dersom disse bønner ikke er udgået fra falske lærer, vil jeres beskyttende engel være ved jeres side, når I [364] ubevidst står i fare for at handle urigtigt og øve en indflydelse, der vil lede andre til at gøre uret og tilskynde jer til at følge en bedre vej, vælge jeres ord for jer og påvirke jeres handlinger.

Dersom I ikke føler nogen fare og dersom I ikke opsender nogen bøn om styrke til at modstå fristelser vil I visselig komme på afveje; jeres pligtforsømmelse vil blive nedtegnet i Guds bog i himmelen og I vil blive fundet for lette i dommens time. I jeres omgivelser er der nogle, som har fået religiøs undervisning og nogle, som har fået deres vilje og er blevet forkælede, smigrede og rost, indtil de bogstavelig talt er blevet uskikkede til det praktiske liv. Jeg taler om mennesker, som jeg kender. Overbærenhed, smiger og dovenskab har i den grad forkvaklet deres karakter, at de er til ingen nytte her i livet. Og dersom de er unyttige, hvad dette liv angår, hvad håb kan der så være, når det gælder det liv, hvor alt er renhed og hellighed, og hvor alle har en harmonisk karakter? Jeg har bedt for disse mennesker; jeg har talt personligt med dem. Jeg kunne se den indflydelse, de ville øve på andres sind ved at lede dem til forfængelighed, til at tænke på klædedragt og til ligegyldighed for deres evige interesser. Det

eneste håb for denne klasse mennesker er, at de giver agt på deres veje, ydmyger deres stolte, forfængelige hjerter for Gud, bekender deres synder og omvender sig.

Forfængelighed i klædedragt såvel som lyst til fornøjelse er en stor fristelse for de unge. Gud har hellige krav på os alle. Han kræver hele hjertet, hele sjælen, al vor hengivenhed. Det svar, man under tiden møder denne udtalelse med, er: »Ah, jeg bekender mig jo ikke til at være en kristen!« Men hvilken betydning: har det, om du ikke gør? Har Gud ikke de samme krav på dig, som han har på den, der bekender sig til at være hans barn? Mon Herren overser det syndige i din forsømmelse og oprørskhed, fordi du er udfordrende i din ligegyldige ringeagt for hellige ting? Hver dag, du ringeagter Guds krav, hver forsømt anledning til at modtage tilbudt nåde, skrives på din konto og vil forøge antallet af synder, som står op imod dig på hin dag, da enhver sjæls regnskaber vil blive eftersat. Jeg taler til jer, I unge mænd og kvinder, enten I er kristendomsbekendende eller ikke. Gud kræver jeres interesse, jeres villige lydighed og hengivenhed for ham. I har nu en kort prøvetid og I kan benytte denne anledning til en uforbeholden overgivelse til Gud.

[365]

Lydighed og underkastelse under Guds krav er de betingelser, på hvilke vi ifølge dem inspirerede apostel bliver Guds børn, medlemmer af den kongelige familie. Jesus har med sit eget blod reddet hvert barn og enhver ung, hver mand og kvinde fra den ødelæggelsens afgrund, Satan tvang dem ned i. Fritages syndere for deres forpligtelser, fordi de ikke vil modtage den frelse, der uforskyldt tilbydes dem? At de vælger at fortsætte i synd og formastelig overtrædelse, formindsker ikke deres brøde. Jesus købte dem dyrt og de tilhører ham. De er hans ejendom; og hvis de ikke vil vise lydighed mod ham, som har givet sit liv for dem, men helliger deres tid og styrke og talenter til Satans tjeneste, fortjener de deres løn, som er døden. Uforgængelig herlighed og et evigt liv er den belønning, vor Genløser tilbyder dem, der vil lyde ham. Han har gjort det muligt for dem at fuldkomme en kristelig karakter ved hans navn og at sejre for deres eget vedkommende, ligesom han sejrede på deres vegne. I sit eget liv har han givet dem et forbillede og vist dem, hvorledes de kan sejre. »Syndens sold er døden, men Guds nådegave evigt liv i Kristus Jesus, vor herre.«

Guds krav er lige bindende for alle. De, der ikke bryder sig om så stor en frelse, som frit tilbydes dem og foretrækker at tjene sig selv og fremdeles være Guds fjender, den selvopofrende Genløseres fjender, fortjener deres løn. De sår i kødet og af kødet vil de høste fordærvelse.

[366] De, der har iført sig Kristus ved dåben og ved denne handling vist, at de har skilt sig fra verden og at de har indgået en pagt om at vandre i et nyt levned, bør ikke opstille afguder i deres hjerter. De, som en gang har glædet sig ved beviset på syndernes forladelse og har smagt Frelserens kærlighed og derefter vedblivende forener sig med Kristi fjender, idet de forkaster den fuldkomne retfærdighed, Jesus tilbyder dem og vælger de veje, han har fordømt, vil få strengere dom end hedningerne, der aldrig har haft lyset og aldrig har kendt Gud eller hans lov. De, som afslår at følge det lys, Gud har givet dem, vælger verdens dårskaber og nægter at indrette deresandel efter de retfærdige og hellige krav i Guds lov, er i Guds øjne skyldige i de mest graverende synder. Deres; brøde og deres løn vil stå i forhold til det lys og de privilegier, de har haft.

Vi ser verden optaget af sine egne fornøjelser. Det, som den største del af menneskene, navnlig kvinderne, først og fremmest tænker på, er pynt og stads. Tusinder lider skibbrud på deres lykke, fordi de er optaget af at tænke på fornøjelser og klædedragt. Og nogle af dem, der bekender sig til at elske og holde Guds befalinger, efteraber denne klasse mennesker så langt, som de på nogen mulig måde kan og samtidig beholde kristennavnet. Nogle af de unge er så ivrige efter stads, at de endog er villige til at opgive kristennavnet, dersom de blot kan følge deres hang til forfængelig påklædning og lyst til fornøjelse. Selvfornægtelse i klædedragt udgør en del af vor kristenpligt. At klæde sig enkelt og at afstå fra at pryde sig med kostbarheder (jewelry) og smykker af enhver art er i overensstemmelse med vor tro. Er vi blandt dem, der indser dårskaben hos verdslige mennesker, når de hengiver sig til overdådighed i påklædning såvel som i lyst til fornøjelser? I så fald bør vi tilhøre den klasse, der afskyr alt, som godkender denne ånd, der fylder sind og hjerte hos dem, som kun lever for denne verden og ikke tænker på eller bekymrer sig om den fuldkommende.

Unge kristne, jeg har hos nogle af jer set en kærlighed til klæder og pynt, som har smertet mig. Hos nogle, som er blevet godt

undervist, som fra den tidligste barndom har nydt religiøse fordele og ved dåben har iført sig Kristus og således bekendt sig til at være afdøde fra verden, har jeg set en forfængelighed i påklædning og en letsindighed i opførsel, som har bedrøvet den kære frelser og været en skam for Guds sag. Jeg har med smerte lagt mærke til jeres religiøse forfald og jeres hang til at udstaffere og pynte jeres tøj. Nogle har været så uheldige at komme i besiddelse af guldkæder eller guldnåle eller begge dele og har vist en dårlig smag med at stille dem til skue på en iøjnefaldende måde for derved at tiltrække sig opmærksomhed. Jeg kan kun sammenligne disse mennesker med den forfængelige påfugl, der viser sine pragtfulde fjer for at vække beundring. Det er det eneste, denne stakkels fugl har, som kan tiltrække sig opmærksomhed; for dens stemme og skikkelse er alt andet end tiltalende.

[367]

De uge kan søge at overgå hverandre i at stræbe efter en sagtmødig og stille ånds prydelser, et klenodie af uberegnelig værdi, som kan bæres med himmelsk ynde. Denne prydelser vil øve tiltrækning på mange her i verden og den vil blive regnet som meget kostelig af de himmelske engle og fremfor alt af vor himmelske fader og gøre dem, der besidder den, til velkomne gæster i de himmelske boliger. De unge har betingelser, der ved den rette brug kunne gøre dem skikkede til næsten hvilken som helst betroet stilling. Dersom de havde sat sig det mål at oplæres til at bruge og udvikle de kræfter, Gud har skænket dem, på en sådan måde, at de kunne blive til nytte og være til velsignelse for andre, ville deres sind ikke blive forkrøblet efter et mindreværdigt ideal. De ville lægge tankedybde og principfasthed for dagen og opnå indflydelse og respekt. De ville øve en højnende indflydelse over andre og dette ville lede sjæle til at se og erkende kraften i et forstandigt kristenliv. De, som bekymrer sig mere om at pryde deres legeme og stille sig til skue end om at udvikle evnerne og bruge deres kræfter til størst nytte for at kunne ære Gud, indser ikke deres ansvar over for Gud. De vil være tilbøjelige til overfladiskhed i alt, hvad de foretager sig og de vil nedsætte deres duelighed og forkrøble deres åndsevner.

Det gør mig inderligt ondt for disse unge menneskers fædre og mødre såvel som for børnene. I disse børns opdragelse har der været en mangel, for hvilken der et eller andet sted hviler et tungt ansvar. Forældre, som har forkælet deres børn og føjet dem i stedet for på

[368]

en skønsom måde at ave dem på grundlag af principper, ser her de karakterer, de har dannet. Som opdragelsen har været, således bliver karakteren.

Den trofaste Abraham

Den trofaste Abraham

Min tanke går tilbage til den trofaste Abraham, som i lydighed mod den guddommelige befaling, der blev givet ham i et syn om natten i Be'ersjeba, foretager sin rejse med Isak ved sin side. Foran sig ser han det bjerg, Gud havde sagt, at han ville vise ham som det sted, hvor han skulle ofre. Han tager brændet af sin tjeners skulder og lægger det på Isak, som er den, der skal ofres. Han omgjør sin sjæl med fasthed og kvalfyldt strengthed, rede til at fuldbyrde den gerning, Gud kræver af ham. Med sønderknust hjerte og lammet hånd tager han ilden, medens Isak spørger: »Fader! her er ilden og brændet; men hvor er ofret?« Men ak, Abraham kan ikke meddele ham det nu! Fader og søn bygger alteret og det frygtelige øjeblik kommer, da Abraham må åbenbare for Isak, hvad der har voldt ham sjælekval under hele den lange rejse; at Isak selv er offeret. Isak er ikke en lille dreng; han er en fuldvoksen ung mand. Han kunne have nægtet at bøje sig for faderens plan, om han havde villet. Han beskylder ikke sin fader for vanvid, søger ikke engang at ændre hans forsæt. Han bøjer sig. Han tror på sin faders kærlighed, tror på, at han ikke ville foretage denne frygtelige opofrelse af sin eneste søn, dersom ikke Gud havde befalet ham at gøre det. Isak bindes af sin medfølende faders skælvende, kærlige hænder, fordi Gud har sagt det. Sønnen finder sig i opofrelsen, fordi han tror på sin faders retskaffenhed. Men da alt er rede, da faderens tro og sønnens underkastelse til fulde er prøvet, standser Guds engel Abrahams løftede hånd, da han står i begreb med at dræbe sin søn og meddeler ham, at det er nok. »Nu ved jeg, at du frygter Gud og end ikke sparer din søn, din eneste, for mig!«

Denne Abrahams troshandling er nedskrevet til gavn for os, Den lærer os den store lektie at have tillid til Guds krav, hvor nærgående og svære de end måtte være; og den lærer børnene fuldkommen underdanighed over for deres forældre og over for Gud. Af Abrahams

[369]

lydighed lærer vi, at intet er så dyrebart, at vi ikke kan give det til Gud.

Isak var et billede på Guds søn, der blev et offer for verdens synder. Gud ville vise Abraham evangeliet om frelse for menneskene. For at det kunne ske og for at gøre sandheden til en virkelighed for ham såvel som for at prøve hans tro krævede Gud af ham, at han skulle slagte sin elskede Isak. Hensigten med al den sorg og angst, Abraham udholdt i denne mørke og frygtelige prøve, var at give hans forstand et indtryk af genløsningsplanen for faldne mennesker. Hans egen erfaring gav ham en forståelse af, hvor usigelig stor den evige Gudsselvornægtelse var, når han gav sin egen søn i døden for at redde mennesket fra fuldstændig ødelæggelse. For Abraham kunne ingen sjælelig tortur sidestilles med den, han udholdt ved at adlyde den guddommelige befaling om at ofre sin søn.

Gud hengav sin søn til et liv i fornedrelse, selvornægtelse, fattigdom, møje og forsmædelse, ja, til den kvalfulde død ved korsfæstelsen. Men da kom der ingen engel for at forkynde det glædelige budskab: »Det er nok; du behøver ikke at dø, min elskede søn.« Legioner af engle ventede med sorg i det håb, at Gud ligesom i tilfældet med Isak i sidste øjeblik ville afværge hans beskæmmende død. Men englene fik ikke lov til at bringe et sådant budskab til Guds kære søn, Ydmygelsen i retssalen og undervejs til Golgata fortsatte. Han blev spottet, forhånet og spyttet på. Han udholdt spottegloser, hånsord og forsmædelse fra dem, der hadede ham, ind til han bøjede sit hoved på korset og døde.

Kunne Gud give os et større bevis på sin kærlighed end ved således at hengive sin søn til at gennemgå denne lidelse? Og ligesom Guds gave til menneskene var en frivillig gave og hans kærlighed uden grænser, således er hans krav til vor tillid, vor lydighed, til hele vort hjerte og hele vor hengivenhed tilsvarende ubegrænset. Han kræver alt, hvad det er muligt for mennesket at give. Underkastelsen fra vor side må stå i forhold til Guds gave; den må være fuldstændig og uden forbehold. Vi er alle Guds skyldnere. Han har krav på os, som vi ikke kan opfylde uden ved at give os selv som et helt og villigt offer. Han kræver punktlig og villig lydighed og noget mindre end dette vil han ikke antage. Vi har nu anledning til at sikre os Guds kærlighed og velbehag. Dette kan være det sidste leveår for nogle, som læser dette. Er der iblandt de unge, som læser denne appel,

nogen, der ønsker at vælge verdens lyst fremfor den fred, Kristus giver den, som alvorligt søger og med glæde gør hans vilje?

Gud vejer vor karakter, vor opførsel og vore motiver på helligdommens vægtskål. Det vil være frygteligt, om vor Genløser, som døde på korset for at drage vore hjerter til sig, skal erklære om os, at vi er for lette, når det gælder kærlighed og lydighed. Gud har skænket os store og kostelige gaver. Han har givet os lys og kundskab om sin vilje, således at vi ikke behøver at fare vild eller vandre i mørket. At blive vejret på vægtskålen og fundet for let på den endelige opgørets og belønningens dag vil være forfærdeligt, et frygteligt fejlgreb, som aldrig kan genoprettes. Unge venner, skal man søge forgæves efter jeres navne i livets bog?

Gud har bestemt en gerning, som I skal udføre for ham og som vil gøre jer til hans medarbejdere. Overalt omkring jer er der sjæle at frelse. Der er nogle, som I kan opmuntre og velsigne ved jeres alvorlige bestræbelser. I vil kunne omvende sjæle fra synd til retfærdighed. Når I forstår jeres ansvar over for Gud, vil I føle nødvendigheden af troskab i bøn og i at være på vagt over for Satans fristelser. Hvis I i sandhed er kristne, vil I være mere tilbøjelige til at sørge over det moralske mørke i verden end til at hengive jer til letsindighed og til at være stolte af jeres klæder. I vil være blandt dem, der sukker og jamrer over de vederstyggeligheder, som sker i landet. I vil stå Satan imod, når han frister jeg til forfængelighed og pynt. Indskrænket er det sind og forkrøblet den forstand, der kan finde tilfredsstillelse i disse intetsigende ting på bekostning af forsømmelse af ophøjede ansvar.

Vor tids unge kan være Kristi arbejdere, hvis de vil og i arbejdet vil deres tro styrkes og deres kundskab om Guds vilje tiltage. Ethvert sandt forsæt og enhver rigtig handling vil blive nedskrevet i livets bog. Jeg ville ønske, at jeg kunne vække de unge til at indse og føle det syndige i at tilfredsstille sig selv og forkrøble deres forstand med de værdiløse, forfængelige ting her i livet. Dersom de ville hæve deres tanker og ord op over det intetsigende og tiltrækkende her i verden og gøre det til deres mål at herliggøre Gud, ville hans fred, som overgår al forstand, tilfalde dem. *Vejl f menigh* bd. 1 side 289-296]

[371]

Kristi ydmygelse

Kristi ydmygelse

Trådte vort store Eksempel ikke en hård, selvornægtende, selvopofrende og ydmyg stig for vor skyld så vi kunne frelses? Han traf på vanskeligheder, erfarede skuffelser og led skam og plager i sit arbejde på at frelse os. Og skal vi nægte at følge der hvor herlighedens konge har ledt vejen? Skal vi klage over trængsler og prøvelser når vi overvinder os selv, når vi husker på vor Forløser i fristelsens ørknen, i Getsemane have og i Golgata? Alt dette blev udholdt for at vise os vejen og bringe os den guddommelige hjælp som vi må have ellers går vi fortabt. Hvis de unge vil vinde evigt liv, skal de ikke regne med at følge deres egne tilbøjeligheder. Prisen vil koste dem noget, ja, alt. De kan enten have Jesus eller verden. Hvor mange kære unge mennesker lider ikke afsavn, træthed, slid og bekymring for at tjene sig selv og få et mål i dette liv! De kunne ikke drømme om at beklage sig over de genvordigheder og vanskeligheder de støder på, når de tjener sig selv. Hvorfor, skulle de så kvige sig imod kampe, selvornægtelse, eller noget offer for at opnå evigt liv?

Kristus kom fra herlighedens sale til denne syndsbesmittede verden og ydmygede sig selv til ydmyghed. Han identificerede sig selv med vore svagheder og blev fristet på alle de samme punkter som vi. Kristus udviklede her på jorden en retskaffen karakter, ikke af hensyn til ham, for hans karakter var ren og pletfri, men for faldne mennesker. Han gav sin karakter til mennesket hvis det vil tage imod den. Synderen har, gennem sine synders anger, tro på Kristus og lydighed over for Guds fuldkomne lov, Kristi retfærdighed indlagt i sig; den bliver hans retfærdighed og hans navn er optegnet i Lammets livbog. Han bliver et Guds barn, et medlem af den kongelige familie.

[372]

Jesus betalte en ubegrænset pris for at forløse verden og menneskeslægten blev givet i hans hænder; de blev hans ejendom. Han ofrede sin ære, sine rigdomme og sit herlige hjem i de kongelige sale og blev Josefs og Marias søn. Josef var en af de ydmygeste

dagarbejdere. Jesus arbejdede også; han levede et bebyrdende og slidsomt liv. Da hans tjeneste begyndte, efter sin dåb, udholdt han en pinefuld faste i næsten seks uger. Det var ikke blot sultens nagende smerte som gjorde hans lidelser uudtrykkelig strenge, skylden af verdens synder som pressede ham så tungt. Han som ikke kendte til synd blev genstand til synd for os. Med denne frygtelige vægt af skyld på sig på grund af vore synder, modstod han appetittens frygtelige prøve og modstod verdens kærlighed og kærlighed til ære og fremvisningens stolthed som fører til formastelighed. Kristus udholdt disse to store forledende fristelser og overvandt dem til for menneskers bedste, udførte en retskaffen karakter for mennesket, fordi han vidste at mennesket ikke kunne gøre dette ved sig selv. Han vidste at Satan kunne angribe menneskeslægten på disse tre punkter. Han havde overvundet Adam og han planlagde at fuldføre sit arbejde til menneskets endelige ruin. Kristus gik ind på marken til menneskets bedste for at besejre Satan fordi han så at mennesket ikke kunne overvinde ham ved sig selv. Kristus beredte vejen for menneskets løskøbelse med sit eget lidende, selvofnægtende og selvopofrende liv og med sin ydmygelse og endelige død. Han bragte hjælp til mennesket, så det, ved at følge Kristi eksempel, kunne overvinde ved sig selv, som Kristus har overvundet for mennesket.

»Eller ved I ikke, at jeres legeme er et tempel for Helligånden, som er i jer og som I har fra Gud og at I ikke tilhører jer selv? I er jo købt og prisen betalt; ær derfor Gud i jeres legeme!« »Ved I ikke, at I er Guds tempel og Guds Ånd bor i jer? Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham; thi Guds tempel er helligt og I er jo hans tempel!« »Træk ikke i ulige åg med de vantro, thi hvad har retfærdighed og lovløshed med hinanden at skaffe? eller hvad fællesskab er der mellem lys og mørke? hvordan kan Kristus stemme overens med Beliar? eller hvordan kan den troende have lod og del med den vantro? hvordan kan Guds tempel og afguder have med hinanden at gøre? Vi er jo den levende Guds tempel, thi Gud har sagt: »Jeg vil bo og vandre iblandt dem og være deres Gud og de skal være mit folk.« Derfor: »Drag bort fra dem og skil jer ud, siger Herren, Og »rør ej noget urent, så vil jeg tage imod jer og være jer en Fader og I skal være mine sønner og døtre, siger Herren, den Almægtige.«

[373]

[De unge er uvidende om de mange farer, som de daglig udsættes for. De kan aldrig forstå dem alle helt; men dersom de er årvågne og beder, vil Gud holde deres samvittighed følsom og deres erkendelsesevner klare, for at de må kunne opdage fjendens virke og være rustede mod hans angreb. Men mange af de unge har så længe fulgt deres egne tilbøjeligheder, at pligt er et ord, der er uden mening for dem. De fatter ikke de høje og hellige pligter, som de burde udføre til gavn for andre og til Guds ære og de undlader fuldstændig at udføre dem.

[374] Kunne de unge blot vækkes op til en dyb følelse af deres trang til styrke fra Gud for at kunne modstå Satans fristelser, ville de opnå en dyrebar erfaring i den kristnes kamp. Hvor få af de unge er det ikke, som betænker den inspirerede apostel Peters formaning: »Vær ædru og våg; jeres modstander, djævelen, går omkring som en brølende løve og søger, hvem han kan opsluge. Stå ham imod, faste i troen.« I det syn, Johannes fik, så han Satans magt over menneskene og udbrød: »Ve jorden og havet! thi djævelen er kommen ned til jer; hans harme er stor, fordi han ved, hans tid er kort.«

De unges eneste sikkerhed består i uafladelig årvågenhed og bøn. De behøver ikke at smigre sig med, at de kan være kristne uden dette. Satan skjuler sine fristelser og sine påfund under en lysets kappe, således som han gjorde, da han nærmede sig Kristus i ørkenen. Han havde da et udseende som en af de himmelske engle. Vore sjæles modstander vil nærme sig os som en himmelsk gæst og apostelen tilråder ædruelighed og årvågenhed som vor eneste betryggelse. De unge, som hengiver sig til ligegyldighed og letsindighed og som forsømmer de kristelige pligter, falder stadig under fjendens fristelser i stedet for at sejre, ligesom Kristus sejrede.

For den helt gudhengivne, sjæl er Kristi tjeneste ikke trældom. Lydighed mod vor frelser nedsætter ikke vor lykke og sande glæde her i livet, men den har en forædlende og opløftende magt over vor karakter. Det daglige studium af de dyrebare livets ord, som findes i bibelen, styrker åndsevnerne og bringer kundskab om Guds store og herlige gerninger i naturen. Ved granskning i skriften opnår vi en rigtig erkendelse af, hvorledes vi skal leve for at kunne nyde den højeste grad af ublandet lykke. Bibelgranskeren tilegner sig endvidere bibelske argumenter, således at han kan møde de vantros tvivl og fjerne disse med sandhedens klare lys. De, der har gransket

skriften, vil altid kunne være befæstede mod Satans fristelser; de vil altid kunne være fuldkommen dygtiggjorte til al god gerning, rede til at svare enhver, som kræver dem til regnskab for det håb, der er i dem. *Vejl f menigh* bd. 1 side 297-298]

Folk får ofte indtrykket at religion er nedværdigende og at det er en nedladdenhed for syndere at antage bibelnormen som deres livsregel. De mener at dens krav er urene og at de, ved at antage den, må opgive al deres smag for og nydelse af det som er skønt og i stedet må acceptere ydmygelse og fornedrelse. Satan påfører aldrig mindre bedrag end dette. Jesu sande religion kræver af dens efterfølgere den naturlige skønheds enkelhed og den naturlige renselses glathed og ophøjede renhed, fremfor det kunstige og falske.

[375]

Når der ses på ren religion som fordringsfuld i dens krav og, er de unge især stillet i et ugunstigt forhold til verdens falske glitter og glans, betragtes bibelens krav som ydmygende, selvfornektende prøver, som fratager dem al livsnydelse. Men bibelreligionen har altid en tendens til at ophøje og rense. Og havde Kristi bekendende efterfølgere gennemført den rene religions grundsætninger i deres liv, ville Kristi religion være antagelig for mere forfinede mennesker. [Bibelens religion indeholder intet, som kan såre den menneskelige finfølelse. I alle dens regler og betingelser er den så ren som Guds karakter og så ædel som hans trone.

Verdens Forløser har advaret os imod at være stolte over det ydre, men ikke imod naturlig ynde og skønhed. Han pegede på markens skønne blomster og på åkanden, der i uplettet renhed hvilede på søens vand,] og sagde: »Og hvorfor er I bekymrede for klæder? Læg mærke til liljerne på marken, hvorledes de vokser; de arbejder ikke og spinder ikke; men jeg siger jer, at end ikke Salomon i al sin pragt var klædt som en af dem.« Her viser han at mennesker ikke desto mindre kan have stor omsorg og må slide med møjsommelighed for at gøre sig selv til genstand for beundring i deres ydre prydelser, alle deres kunstfærdige smykker, som de værdsætter så højt, vil ikke kunne sammenlignes med markens simple blomsters naturlige yndighed. Selv disse simple blomster, med Guds besmykkelse, ville ikke kunne kappes med Salomons pragt. »End ikke Salomon i al sin pragt var klædt som en af dem.« [*Kristus alene* side 306]

[376]

Her er en vigtig lektie for enhver Kristi efterfølger. Verdens Forløser taler til de unge. Vil I lytte til de himmelsk belærende

ord? Han giver jer tanker som vil forædle, ophøje, forfine og rense, men som aldrig vil nedbryde eller fordværg forstanden. Hans røst lyder til jer: »I er verdens lys; en by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules.« »Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i Himlene.« Hvis Guds lys er i jer, vil det skinne ud til andre. Det kan aldrig skjules.

[Kære unge! En tilbøjelighed til at klæde jer efter moden og til at bære slør og guld og andre påhængte prydelser vil ikke over for andre anbefale den religion eller den sandhed, i bekender jer til. Folk med sund dømmekraft vil se på jeres forsøg på at pryde det ydre som beviser på sindets svaghed og et stolt hjerte. En enkel, ligefrem og beskeden klædedragt vil være en anbefaling for mine unge søstre. I kan ikke lade jeres lys skinne for andre på en bedre måde end ved jeres enkelhed i klædedragt og opførsel. I vil derved vise for alle, at i forstår at bedømme dette livs sager på rette måde, idet i sammenligner dem med de evige ting. *Buds t unge* side 208]

[Nu har du en gylden anledning til at danne en ren og hellig karakter for himmelen. Du har ikke råd til at anvende disse dyrebare stunder til at pryde det ydre på bekostning af din indre skønhed.] »Jeres prydelse skal ikke være noget udvortes: hårfletning og påhængte guldsmykker eller forskellig klædedragt, men hjertet, det skjulte menneske, med den uforgængelige prydelse, som en sagtmødig og stille ånd er; dette er meget værd i Guds øjne.« [*Kristus alene* side 307]

[377] [Gud, som skabte alting smukt og godt, til en hvile for øjet, elsker skønhed. Han lader dig ikke være uvidende om, hvordan han vurderer sand skønhed. En ydmyg og stille ånd er efter hans vurdering et smykke af høj karat. Skal vi så ikke oprigtigt søge at opnå det, som Gud værdsætter højere end en kostbar garderobe, perler og guld? Den indre skønhed, ydmyghedens ynde og et sind, som harmonerer med de himmelske engles, vil ikke forringe karakterens sande værdighed eller fratage dig din ynde her i denne verden.

En religion, som er ren og uforfalsket, vil altid forædle den som er i besiddelse af den. Den sande kristne viser til stadighed en udpræget glæde, en hellig, fast tillid til Gud og en overgivelse til hans forudseenhed, som forfrisker hele tilværelsen. Den kristne ser Guds kærlighed og velvilje gennem den overflødige gavmildhed, han er

genstand for. Naturens skønhed er værd at betragte og når vi fordyber os i den, går tanken videre til skønhedens Ophav Alle Guds gerninger taler til vore sanser fremhæver hans magt og ophøjer hans visdom. Hver eneste skabt ting har i sig en charme, som har interesse for Guds børn og som højner deres smag med hensyn til disse kostelige beviser på Guds kærlighed og de har langt større værdi end noget kunstværk krereret ved hjælp af menneskets dygtighed. *Kristus alene* side 307]

Profeten ophøjer Gud for hans skabelsesgerninger, med brændende inderlige ord:

»Når jeg ser din himmel, dine fingres værk, månen og stjernerne, som du skabte, hvad er da et menneske, at du kommer ham i hu, et menneskebarn, at du tager dig af ham?« »Herre, vor Herre, hvor herligt er dit navn på den vide jord! Jeg vil takke Herren af hele mit hjerte, kundgøre alle dine undere.«

Det er manglen på religion der gør stien så skyggefuld for så mange religionsbekendere. Der er dem som går for at være kristne men som er navnet uværdigt. De har ikke kristen karakter. Skønt deres kristendom sættes på prøve, er dets falskneri for tydelig. Sand religion ses i den daglige opførsel. Den kristnes liv er karakteriseret ved alvorlige uselviske gerninger der gør andre godt og ærer Gud. Hans sti er ikke mørk og dyster. Den inspirerede skribent skriver: »Gudløses vej er som mørket, de skønner ej, hvad de snubler over, men retfærdiges sti er som strålende lys, der vokser i glans til højlys dag.«

Og skal den unge leve nyttesløst og tankeløst liv efter mode og tosseri og fordværge deres forstand i klædemåder og opbruge deres tid i sanselig fornøjelse? Skønt de er helt uforberedte, kunne Gud sige til dem. »I denne nat skal dine tåbeligheder ende.« Han kan lade dødelige sygdomme komme over dem som ikke har båret frugt til hans ære. Ved at stå ansigt til ansigt med evighedens realiteter, kan de begynde at indse værdien af tiden og af det liv de har mistet. De kan da have nogen fornemmelse af sjælens værdi. De ser at deres liv ikke har forherliget Gud ved at oplyse stien for andre til himlen. De har levet for at forherlige sig selv. Og når de er blevet forpint med smerte og sjælekval kan de ikke have klare begreber af evige ting. De kan se tilbage på deres tidligere liv og i deres samvittighedsnag

[378]

kan enhver råbe ud: »Jeg har ikke gjort noget for Jesus, som har gjort alt for mig. Mit liv har været en forfærdelig fiasko.«

[Kære unge, når I beder om, at I ikke må blive ledet i fristelse, husk så på, at jeres, arbejde ikke er afsluttet med bønnen. I nå da besvare jeres egen bøn så langt, som det er muligt, ved at modstå fristelse og hvad I ikke formår at gøre for jer selv, må I overlade til Jesus at gøre for jer. I kan ikke være for forsigtige i jeres tale og i jeres færd for ikke at indbyde fjenden til at friste jer. Ved deres skødesløse tilsidesættelse af advarsler og tilrettevisning, der gives dem, åbner mange af vore unge døren på vid gab, så at Satan kan komme ind. Med Guds ord som vor vejleder og med Jesus som vor himmelske Lærer behøver vi ikke at være uvidende om Satans anslag og at overvindes af hans fristelser. Det vil ikke være nogen ubehagelig opgave at være lydige mod Guds vilje, når vi helt overlader os til hans Ånds ledelse. *Vejl f menigh* bd. 1 side 298]

[379] Nu er det tid til at arbejde. Hvis vi er Guds børn, så længe som vi lever i verden vil han give os vort arbejde. Vi kan aldrig sige at vi intet har at gøre så længe der er et ugjort stykke arbejde. Jeg ønsker at alle de unge kunne se, som jeg har set det, det arbejde som de kan gøre og som Gud vil holde dem ansvarlige for, hvis de forsømmer det. Det største arbejde der nogen sinde er blevet udrettet i verden blev gjort af ham som var en sorgens mand og kendte til smerte. En overfladisk person vil aldrig kunne udrette noget godt.

Mange unge mænd og kvinders åndelige svaghed i denne tidsalder er yderst beklagelig fordi de kunne være mægtige agenter for det gode hvis de var helliget Gud. Jeg sørger meget over den manglende stabilitet hos de unge. Dette burde alle beklage dybt. Der synes at være en mangel på kraft for at gøre det rigtige, en mangel på alvorlige anstrengelser for at adlyde pligtskaldet snarere end at lyde tilbøjeligheden. Der synes hos nogle kun at være en lille styrke til at modstå fristelser. Grunden til at de er dværge i åndelige ting er fordi de ikke ved praktisk gerning vokser sig åndeligt stærke. De står der stadig skønt de skulle gå fremad. Ethvert skridt i troslivet og pligtlivet er et skridt mod himlen. Jeg ønsker meget at høre om en reformation i mange henseender, sådan som de unge aldrig før har set. Enhver anledning Satan kan finde på, presser de unge på, for at gøre dem ligegyldige og ligeglade med evige ting. Jeg foreslår at særlige anstrengelser skal gøres af unge for at hjælpe hinanden for at

være trofaste for deres dåbsløfte og så de højtideligt kan forpligte sig for Gud til at tilbageholde deres lyst til klæder og forfængelighed.

[Jeg vil minde de unge, der pynter sig og sætter fjer i hatten, om, at det var på grund af deres synder, vor frelsers hoved bar den forsmædelige tornekrone. Når I ofrer kostbar tid på at pynte på jeres tøj, husk da, at ærens konge bar en enkel kjortel uden sammensyninger. I, som arbejder jer trætte på at pynte jer selv, bedes have i tanke, at Jesus ofte var træt på grund af uafbrudt arbejde, selvfornægtelse og selvopofrelse for at kunne velsigne de lidende og trængende.] Han brugte hele nætter i bøn på ensomme bjerge, ikke på grund af hans svaghed og fornødenheder, men fordi han så og mærkede jeres naturlige svagheder mod fjendens fristelser, på de punkter hvor I nu overvindes. Han vidste at I ville være ligegyldige med hensyn til jeres farer og ville ikke føle jeres behov for bøn. [Det var for vor skyld, at han med høje råb og tårer opsendte sine bønner til sin Fader. Det var for at frelse os fra netop den stolthed og lyst til forfængelighed og fornøjelser, vi nu hengiver os til og som fortrænger Jesu kærlighed, at disse tårer blev udgydt og at vor frelsers ansigt blev mere skæmmet af sorg og kval end nogen andres. *Barnet i hjemmet* side 405-406]

[380]

Vil I, unge venner, rejse jer op og ryste denne frygtelige ligegyldighed og sløvhed af jer som har tilpasset jer til verden. Vil I give agt på advarselsrøsten som fortæller jer at ødelæggelsen ligger på deres sti som forholder sig roligt i denne farens stund? Guds tålmodighed vil ikke altid vente på jer, I stakkels ubetydelige sjæle. Han som holder vor skæbne i sine hænder vil ikke altid være til at spøge med. Jesus erklærer for os at der er en større synd end den der bevirkede Sodoma og Gomoras ødelæggelse. Det er deres synd som har det store sandhedsllys i disse dage og som ikke bevæges til anger. Det er synden at lyset for det højtideligste nådesbudskab til verden forkastes. Det er deres synd som ser Jesus i fristelsens ørkenen, nedbøjet som om det var med jordisk pine, på grund af verdens synder og alligevel ikke bevæges til gennemgribende anger. Han fastede i henved seks uger for at overvinde, til menneskers bedste, appetittens og forfængelighedens trang og ønsket om fremvisning og verdslig ære. Han har vist dem hvordan de må overvinde for deres egen skyld som han overvandt; men det er ikke behageligt for dem selv at udholde kamp, skam og forhånelse, for hans dyrebare

sag. Det er ikke behageligt at fornægte selvet og altid at forsøge at gøre godt mod andre. Det er ikke behageligt at overvinde det som Kristus overvandt, så de vender sig fra det forbillede som de har så tydeligt fået til efterligning og nægter af efterligne det eksempel som Frelseren kom fra himmelske sale at give dem.

Det skal være tåleligere for Sodoma og Gomorra på dommens dag end for dem som har haft privilegier og det store lys som skinner på vore dage, men som har forsømt at følge lyset og give deres hjerter helt til Gud.

[381]

Tiende og offergaver

TIENDE OG OFFERGAVER

[Kristi menigheds mission er at frelse fortabte syndere. Den består i at kundgøre Guds kærlighed til menneskene og at vinde dem for Kristus ved denne kærligheds virkekraft. Sandheden for denne tid må bæres ud til jordens mørke steder og dette arbejde må begynde herhjemme. Kristi efterfølgere bør ikke leve et egoistisk liv, men gememtrængt af hans ånd bør de virke i harmoni med ham.

Den nuværende kulde og vantro har deres årsager. Kærlighed til verden og livets bekymringer skiller sjælen fra Gud. Livets vand må være i os, flyde ud fra os og vælde frem til evigt liv. Vi må udplante, hvad Gud indplanter. Dersom en kristen ønsker at have livets lys, må han forøge sine bestræbelser for at lede andre til kundskab om sandheden. Hans liv må være præget af bestræbelse og opofrelse for at gøre vel imod andre; da vil der ikke være nogen klage over mangel på fornøjelse.

Engle er altid beskæftigede med at virke for andres lykke. Dette er deres glæde. Hvad egoistiske hjerter ville betragte som en ydmygende gerning, nemlig at tjene sådanne, som er elendige og i enhver henseende underlegne i karakter og rang, er den gerning, der udføres af de rene, syndfri engle i de kongelige boliger i himmelen. Kristi selvopofrende kærligheds ånd er den ånd, der gennemtrænger himmelen og udgør selve grundelementet i dens lyksalighed.

De, der ikke finder nogen særlig glæde ved at være til velsignelse for andre og ved endog med opofrelse at gøre dem godt, kan ikke have Kristi eller himmelens ånd; for de har ingen tilknytning til de himmelske engles gerning og kan ikke have del i den lyksalighed, der bringer dem en ophøjet glæde. Kristus har sagt: »Således bliver der mere glæde i himmelen over een synder, som omvender sig, end over ni og halvfems retfærdige, som ikke trænger til omvendelse.« Luk. 15,7. Dersom engles glæde består i at se syndere omvende sig, vil det så ikke glæde syndere, som er frelste ved Kristi blod, at se andre omvende sig og komme til Kristus ved deres arbejde? Ved at

[382] virke sammen med Kristus og de hellige engle vil vi erfare en glæde, som ikke kan opnås uden ved denne gerning.

Kristi korsens principper stiller alle, der tror, under en stærk forpligtelse til at fornægte jeg'et, til at meddele lys til andre og til at yde af deres midler til lysets udbredelse. Hvis de har forbindelse med himmelen, vil de deltage i værket i harmoni med englene.

Verdslige mennesker følger det princip at få så meget som muligt af de forgængelige ting i dette liv. Det rådende princip i deres liv er en egoistisk kærlighed til vinding. Men den reneste glæde findes ikke i rigdom, ej heller hvor begærlighed altid stiller krav, men hvor nøjsomhed råder og hvor selvopofrende kærlighed er det herskende princip. Der er tusinder af mennesker, som tilbringer deres liv i nydelse og hvis hjerter er fyldt med græmmelse. Ved deres unyttige anstrengelse for at tilfredsstille deres sind ved nydelse, bliver de ofre for egoisme og utilfredshed. Kun ulykke står præget i deres ansigt og bag dem er en ørken, fordi deres liv ikke er rigt på gode gerninger.

I samme forhold, som Kristi kærlighed fylder vore hjerter og behersker vort liv, vil begærlighed, egoisme og lyst til magelighed overvindes og det vil blive vor glæde at gøre, hvad Kristus, som vi bekender os til at tjene, vil, at vi skal gøre. Vor lykke vil da stå i forhold til vore uegennyttige gerninger, fremkaldt ved Kristi kærlighed.

I frelsens plan har den guddommelige visdom indført den lov, al handling er tilbagevirkende, således at godgørenhed i alle dens forgreninger bringer velsignelse til to sider. Den, der giver til de trængende, bringer velsignelse til andre og selv velsignes han i endnu højere grad. Gud kunne have opnået sin hensigt til synderes frelse uden menneskets hjælp; men han vidste, at menneskene ikke kunne blive lykkelige uden at tage del i det store værk, i hvilket de ville udvikle selvfornægtelse og godgørenhed.

[383] For at menneskene ikke skulle gå glip af godgørenhedens velsignede følger, indførte vor Genløser den plan at optage dem som sine medarbejdere. Ved en kæde af omstændigheder, der ville fremkalde deres barmhjertighedsfølelser, giver han menneskene det bedste middel til at opelske godgørenhed og holder dem til vanemæssigt at yde hjælp til de fattige og til at fremme hans sag. Han sender de fattige som sine repræsentanter. Deres trang er et kald fra en ruineret verden om at yde af vore talenter i form af pengemidler og indflydel-

se, for at de må kunne få den sandhed, som er en livsbetingelse for dem; og idet vi ved arbejde og godgørende handlinger efterkommer disse kald, ligedannes vi med hans billede, som blev fattig for vor skyld. Ved at give velsigner vi andre og opsamler således den sande rigdom.

Der har været stor mangel på kristelig godgørelse i menigheden, De, der bedst var i stand til at gøre noget for Guds sags fremme, har kun gjort lidt. Gud har i nåde bragt en gruppe mennesker kundskab om sandheden, for at de måtte kunne påskønne dens uvurderlige betydning i sammenligning med jordiske skatte. Jesus har sagt til dem: »Følg mig!« Han prøver dem med en indbydelse til den nadver, han har beredt. Han giver agt for at se, hvilken karakter de vil udvikle, hvorvidt deres egne egoistiske interesser vil blive anset som værende af større værdi end de evige rigdomme. Ved deres handlinger kommer mange af disse kære brødre nu med de undskyldninger, der omtales i følgende lignelse:

Så sagde Jesus til ham: »Der var en mand, som ville gøre et stort festmåltid og indbød mange. Og ved den tid, da festen skulle holdes, sendte han sin tjener ud for at sige til de indbudte: Kom! for nu er det rede. Men de begyndte alle som een at undskylde sig. Den første sagde til ham: Jeg har købt en mark og er nødt til at gå ud og se på den; jeg beder dig have mig undskyldt! Og en anden sagde: Jeg har købt fem par okser og nu skal jeg ud og prøve dem; jeg beder dig have mig undskyldt. Og en sagde: Jeg har taget mig en hustru til ægte og derfor kan jeg ikke komme. Og tjeneren kom tilbage og fortalte sin herre det; da blev husbonden vred og sagde til sin tjener: Gå straks ud på byens gader og stræder og før fattige og vanføre og blinde og lamme herind!«

Denne lignelse giver en konkret fremstilling af tilstanden hos mange, der bekender sig til at tro den nærværende sandhed. Herren har sendt dem en indbydelse til at komme til nadveren, som han med stor bekostning har beredt for dem; men timelige interesser er af større betydning i deres øjne end den himmelske skat. De indbydes til at få del i ting, som har evig værdi; men deres landejendomme, deres kvæg og deres interesser i hjemmet synes at være af så meget større betydning end lydighed mod den himmelske indbydelse, at de overgår enhver guddommelig indflydelse og disse jordiske ting anføres som en undskyldning for deres ulydighed mod det himmel-

ske påbud: »Kom! for nu er det rede.« Disse brødre følger blindt deres eksempel, som omtales i lignelsen. De ser på deres verdslige besiddelser og siger: Nej, herre! jeg kan ikke følge dig; »jeg beder dig, have mig undskyldt!«

De selv samme velsignelser, Gud har givet disse mænd for at prøve dem, for at se, om de vil give »Gud, hvad Guds er«, bruger de som en undskyldning for, at de ikke kan lyde sandhedens Krav, De har grebet deres jordiske skatte i deres arme og siger: »Jeg må tage vare på disse ting; jeg kan ikke forsømme det, som hører dette liv til; disse ting er mine.« Derved er disse mænds hjerter blevet lige så hårde og upåvirkelige som den tiltrådte landevej. De lukker deres hjerter til for det himmelske sendebud, der siger: »Kom! for nu er det rede« og lukker op og byder verdens byrder og forretningsbetyrninger komme ind, medens Jesus forgæves banker på for at få adgang.

[385] Deres hjerter er så overgroet med torne og bekymringer for dette liv, at himmelske ting ikke kan finde nogen plads i dem. Jesus indbyder de trætte og betyngede med Løfter om hvile, dersom de vil komme til han. Han indbyder dem til at ombytte egenkærlighedens og begærlighedens gnavende åg, der gør dem til mammons trælle, med hans åg, som han siger er gavnligt og med hans byrde, som er let. Han siger: »Lær af mig; thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle.« Han vil, at de skal aflægge de verdslige bekymringers og forviklingers tunge byrde og tage hans åg, som er selvfornægtelse og opofrelse for andre. Denne byrde vil vise sig at være let. De, der afslår at modtage den lindring, Kristus tilbyder dem og vedbliver at bære egenkærlighedens gnavende åg, medens de anstrenger deres sjæle til det yderste for at opdygne penge til jeg'ets tilfredsstillelse, har ikke erfaret den fred og hvile, man finder ved at bære Kristi åg og ved at tage den selvfornægtelsens og den uegennyttige godgøreheds byrde, som Kristus har båret for deres skyld.

Når kærlighed til verden tager hjertet i besiddelse og bliver en herskende lidenskab, er der ingen plads for tilbedelse af Gud; for de højere åndsevner kommer under mammons trældom og kan ikke fastholde tanken om Gud og himmelen. Sindet bevarer ikke mindet om Gud; det forkrøbles og indskrænkes til at dreje sig om ophobning af penge.

Som følge af egen nytte og kærlighed til verden har disse mænd henlevet livet med mindre og mindre sans for storheden i værket for disse sidste dage. De har ikke oplært deres sind til at gøre tjeneste for Gud til en beskæftigelse. De har ingen erfaring i den retning. Deres ejendom har opslugt deres sind og fordunklet storheden ved frelsens plan. Medens de forbedrer og udvider deres verdslige planer, ser de ingen nødvendighed af at udvide og fremme Guds værk. De anbringer deres midler i timelige, men ikke i evige ting. Deres hjerter er begærlige efter flere midler. Gud har gjort dem til opbevarere af hans lov, for at de måtte kunne lade det lys, han så nådigt har givet den, skinne ud til andre. Men de har forøget deres bekymringer og deres omsorg i en sådan grad, at de ingen tid har til at velsigne andre med deres indflydelse, til at tale med deres naboer, til at bede med dem og for dem og til at søge at bringe dem kundskab om sandheden.

Disse mænd er ansvarlige for det gode, de kunde have gjort, men som de beder sig fritaget for af hensyn til jordiske bekymringer og byrder, som ganske opsluger deres sind og tanke. Sjæle, for hvem Kristus døde, kunne være blevet frelst ved deres personlige bestræbelse og deres gudelige eksempel. Dyrebare sjæle omkommer af mangel på det lys, Gud har givet menneskene for at lade det skinne på andres sti. Men det dyrebare lys skjules under en skæppe og det giver intet lys til dem, som er i huset.

Ethvert menneske er en Guds forvalter. Til enhver har Mesteren [386] betroet sit gods; men mennesket gør krav på dette gods som sit eget. Kristus siger: »Driv handel med den, indtil jeg kommer tilbage.« Der kommer en tid, da Kristus vil kræve sit igen med renter. Han vil sige til enhver af sine husholdere: »Aflæg regnskabet for din forvaltning.« De, som har skjult deres herres penge i et tørklæde i jorden i stedet for at sætte dem ud til vekselererne og de, som har bortødslet deres herres penge ved at bruge dem til unødige ting i stedet for at udlåne dem på rente ved at anbringe dem i hans sag, vil ikke vinde herrens bifald, men få en afgjort fordømmelse. Den unyttige tjener i lignelsen leverede den ene talent tilbage til Gud og sagde: »Herre, jeg havde lært dig at kende som en hård mand, der høster, hvor du ikke såede og samler, hvor du ikke spredte og af frygt for dig gik jeg hen og gemte din talent i jorden; se, her har du, hvad dit er.« Hans herre griber hans ord: »da svarede hans herre og sagde til ham: Du dårlige og dovne tjener, du vidste, at jeg høster,

hvor jeg ikke såede og samler, hvor jeg ikke spredte. Så burde du jo have anbragt mine penge hos vekselernerne, så jeg havde fået mit igen med rente, når jeg kom hjem.«

[387] Denne unyttige tjener var ikke uvidende om Guds planer, men han var fast bestemt på at krydse Guds forsæt og beskyldte ham for at være uretfærdig, når han krævede en forøgelse af de talenter, der blev ham betroet. Netop denne knurren og klage lyder fra mange velhavende, der bekender sig til at tro sandheden. Ligesom den utro tjener frygter de for, at forøgelsen af den talent, Gud har lånt dem, skal blive afkrævet for at fremskynde sandhedens udbredelse; derfor anbringer de den i jordiske skatte og begraver den i jorden og sætter den derved så fast, at de intet eller næsten intet har at sætte i Guds sag. De har begravet den af frygt for, at Gud skulle kræve noget af kapitalen eller tilvæksten. Når de efter deres herres forlangende afleverer den sum, de fik, kommer de med utaknemmelige undskyldninger for ikke at have overladt de midler, Gud lånte dem, til vekselernerne ved at anbringe dem i hans sag til fremme af hans værk.

Den, der forgriber sig på sin herres gods, mister ikke alene den talent, Gud har lånt ham, men han mister også det evige liv. Om ham siges der: »Kast den unyttige tjener ud i mørket udenfor!« Den tro tjener, der anbringer sine penge i Guds sag for at frelse sjæle, bruger sine midler til Guds ære og vil af sin herre modtage den rosene omtale: »Vel, du gode og tro tjener! ... gå ind til din herres glæde!« Hvori vil denne vor herres glæde bestå? Den vil bestå i den glæde at se sjæle frelste i herlighedens rige. »Jesus, ... som for at få den glæde, der ventede ham, udholdt korset uden at ænse skammen og som nu har taget sæde på højre side af Guds trone.«

Tanken om forvaltning bør have en praktisk betydning for hele Guds folk. Forstået på den rette måde vil lignelsen om talenterne udelukke begærlighed, som Gud kalder afgudsdyrkelse. Praktisk godgørenhed vil give åndeligt liv til tusinder af mennesker, som bekender sig til sandheden, men som nu sørger over deres mørke. Den vil forvandle dem fra egoistiske, begærlige mammonsdyrkere til alvorlige, trofaste Kristi medarbejdere for synderes frelse.

Grundvolden til frelsens plan blev lagt i *opofrelse*. Jesus forlod de kongelige boliger og blev fattig, for at vi ved hans fattigdom skulle blive rige. Alle, som har del i den frelse, Guds søn købte til dem

ved en så uendelig opofrelse, vil følge det sande mønsters eksempel. Kristus var hovedhjørnesteinen og vi må bygge på denne grundvold. Enhver må besidde selvfornektelsens og selvopofrelsens ånd. Kristi liv på jorden var uegennyttigt; det var præget af ydmygelse og opofrelse, Skal mennesker, der har del i så stor en frelse, som Jesus kom fra himmelen for at bringe dem, undslå sig for at følge deres herre og for at have del i hans selvfornektelse og opofrelse? Kristus siger: »Jeg er vintræet, I er grenene.« »Hver gren på mig, som ikke bærer frugt, den tager han bort og hver, som bærer frugt, den renses han, for at den skal bære mere frugt.« Det meget vigtige livsprincip, saften, der flyder gennem vinstokken, giver grenene næring, for at de må kunne blomstre og bære frugt. Er tjeneren større end sin herre? Skal verdens Genløser vise selvfornektelse og opofrelse for vor skyld og lemmerne på Kristi legeme leve i selvsk nydelse? Selvfornægtelse er en væsentlig betingelse for discipelforholdet.

[388]

»Da sagde Jesus til sine disciple; »Hvis, nogen vil gå i mit spor, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig!« Jeg går foran på selvfornektelsens vej. Jeg forlanger intet af jer, mine efterfølgere, uden hvad jeg, jeres herre, giver jer et forbillede på i mit eget liv.

Verdens frelser overvandt Satan i fristelsens ørken. Han sejrede for at vise menneskene, hvorledes de kan sejre. I synagogen i Nazarat kundgjorde han: »Herrens ånd er over mig, fordi han salvede mig, at jeg skal gå med glædesbud til fattige. Han sendte mig for at udråbe for fanger, at de skal få frihed og for blinde, at de skal få deres syn, for at sætte fortrykte i frihed og udråbe et nådeår fra Herren.«

Den store gerning, som Jesus forkyndte, at han var kommet for at udføre, blev betroet til hans efterfølgere på jorden. Som vort hoved går Kristus foran i frelsens store værk og byder os at følge hans eksempel. Han har givet os et verdensomspændende budskab. Denne sandhed må udstrækkes til alle slægter og tungemål og folk. Satans magt skulle bekæmpes og han skulle blive overvundet af Kristus og ligeledes af hans efterfølgere. En omfattende kamp imod mørkets magter skulle boldes ved lige. For at dette værk skulle kunne lykkes, var midler nødvendige. Gud har ikke til hensigt at sende midler direkte fra himmelen, men han giver sine efterfølgere midler og talenter i hænde netop til dette formål, at de skal anvendes til støtte i denne strid.«

[389] Han har givet sit folk en plan for tilvejebringelse af tilstrækkelige beløb til at gøre dette foretagende selvhjulpet. Guds plan for tiendesystemet er skøn i sin enkelhed og ligelighed. Alle kan slutte sig til den med tro og frimodighed, for den er af guddommelig oprindelse, Den forener det enkle med det nyttige og der kræves ikke et dyb af lærdom for at kunne forstå den og gennemføre den. Alle kan eje følelsen af, at de er med til at fremme frelsens dyrebare værk. Hver mand og kvinde og hvert ungt menneske kan blive en Herrens skatmester og være et redskab til at imødekomme de krav, der stilles til skatkammeret. Apostelen siger: »Enhver af jer lægge noget til side hjemme og samle, hvad han får lykke til.«

Store formål virkeliggøres ved dette system. Hvis alle og enhver ville slutte sig til det, ville enhver altid være en årvågen og tro skatmester for Gud og der ville ikke være nogen mangel på midler til at fremme den store gerning at forkynde det sidste advarselsbudskab til verden. Forrådshuset vil være, fuldt, hvis alle slutter sig til dette system og de ydende vil ikke blive fattigere for det. Ved hver ydelse af midler vil de blive mere inderligt viiede til den nærværende sandheds sag. De vil »samle sig skatte, der kan blive en god grundvold for den kommende tid, så de kan gribe det virkelige liv«.

Når de, der arbejder ihærdigt og systematisk, ser, at deres godgørende bestræbelser bidrager til at nære kærligheden til Gud og til deres medmennesker og at deres personlige anstrengelser udvider omfanget af den nytte, de kan gøre, vil de erfare, at det er en stor velsignelse at være Kristi medarbejdere. Den kristne kirke fornægter i almindelighed Guds krav til medlemmerne om at give almisse af, hvad de ejer, for at støtte krigen imod det moralske mørke, som verden er indhyllet i. Aldrig vil Guds værk kunne fremskyndes, som det bør, før Kristi efterfølgere bliver aktive, nidkære arbejdere.

Ethvert medlem i menigheden bør føle, at den sandhed, han bekender sig til, er en realitet og alle hør være uegennyttige arbejdere. Nogle rige mænd har en tilbøjelighed til at knurre, fordi Guds værk gør fremgang og der stilles krav om penge. De siger, at der ingen ende er på opfordringer til at yde. Uden ophør kommer det ene formål efter det andet og kræver støtte. Til sådanne ønsker vi at sige, at vi håber, Guds sag vil udvides således, at der bliver endnu større anledning og endnu mere indtrængende krav om forsyninger fra forrådshuset til at fortsætte virksomheden.

Dersom planen vedrørende systematisk godgørenhed blev fuldt ud gennemført af hvert medlem, vilde der stadig være forsyninger i forrådshuset. Indtægterne ville flyde som en jævn strøm, der stadig fik tilløb fra overstrømmende kilder af godgørenhed. Ydelsen af almisse udgør en del af evangelisk gudsfrygt. Vil ikke betragtningen af den umådelige pris, der blev betalt for vor genløsning, pålægge os højtidelige økonomiske forpligtelser og tillige stille os over for kravet om at hellige alle vore kræfter til Mesterens gerning.

[390]

Vi vil engang have en gæld at gøre op med Mesteren, når han vil sige: »Aflæg regnskabet for din forvaltning!« Dersom menneskene foretrækker at tilsidesætte Guds krav og at gribe og i egenkærlighed beholde alt, hvad han giver dem, vil han midlertidigt forholde sig stille og vedblivende prøve dem ved at forøge sine gaver, ved at lade sine velsignelser vedblive at flyde og disse mænd fremdeles modtage menneskers ære og være uden dadel i menigheden; men en gang vil han sige: »Aflæg regnskabet for din forvaltning!« Kristus siger: »Hvad I ikke har gjort imod en af de mindste der, har I heller ikke gjort imod mig.« »Ved I ikke, ... at I ikke er eders egne? Thi I blev købte dyrt« og står under forpligtelse til at ære Gud med jeres midler såvel som i jeres legeme og i jeres ånd, som hører ham til. »I blev købte dyrt,« ikke »med forkrænkelige ting, sølv eller guld«, »men med Kristi dyrebare blod.«; 1.Pet. 1,18-19. (Gl. overs.) Han beder om en godtgørelse for de gaver, han har betroet os, for at vi skal yde hjælp til sjæles frelse. Han har givet sit blod; han beder om vort sølv. Det er ved hans fattigdom, vi bliver rige; og skal vi nægte at give ham hans egne gaver tilbage?

Gud er ikke afhængig af menneskers støtte i sin sag. Han kunne have sendt midler direkte fra himmelen til at fylde sit forrådshus, hvis han i sit forsyn havde set, at dette var bedst for menneskene. Han kunne have fundet midler, hvorved engle ville være blevet sendt for at forkynde sandheden for verden uden menneskelig hjælp. Han kunne have skrevet sandheden på himmelhvælvingen og ladet denne kundgøre hans krav for verden med levende skrift. Gud er ikke afhængig af menneskers guld eller sølv. Han siger: »Mig tilhører alt skovens vildt, dyrene på de tusinde bjerge.« »Om jeg hungred, jeg sagde det ikke til dig, thi mit er jorderig og dets fylde!« Hvilken nødvendighed der end måtte være for vor medvirken til Guds sags fremme, har han »med forsæt forordnet den til bedste for os. Han har

[391]

hædret os ved at gøre os til sine medarbejdere. Han har forordnet, at menneskers medvirken skulle være en nødvendighed, for at de vedblivende må kunne gøre brug af deres godgørenhed.

Gud har i sit vise forsyn sat de fattige til altid at være iblandt os, for at vi ved at være vidne til de forskellige slags savn og lidelser i verden kan blive prøvet og forsøgt og stillet under forhold, hvor en kristelig karakter kan udvikles. Han har sat de fattige iblandt os for at fremelske kristelig sympati og kærlighed i os.

Syndere, som omkommer af mangel på kundskab, må forblive i uvidenhed og mørke, hvis ikke mennesker bringer dem sandhedens lys. Gud vil ikke sende engle fra himmelen til at gøre den gerning, han har overladt til mennesker. Han har givet alle en gerning at udføre, netop for at prøve dem og åbenbare deres sande karakter. Kristus stiller de fattige iblandt os som sine repræsentanter. »Jeg var sulten og I gav mig ikke at spise; jeg var tørstig og I gav mig ikke at drikke.« I lidende menneskebørns skikkelse gør Kristus sig til eet med den lidende menneskehed. Han gør deres fornødenheder til sine egne og tager sig deres ulykker til hjerte.

Det moralske mørke i en ruineret verden udgør et opråb til kristne mænd og kvinder om at gøre personlige bestræbelser, om at yde af deres midler og deres indflydelse, for at de må blive ligedannet med hans billede, som trods besiddelsen af uendelige rigdomme blev fattig for vor skyld. Guds Ånd kan ikke forblive hos dem, til hvem han har sendt sit sandhedsbudskab, men som alligevel må nødes, inden de får noget begreb om deres forpligtelse til at være Kristi medarbejdere. Apostelen håndhæver pligten til at give ud fra højere bevæggrunde end blot menneskelig sympati, der fremkaldes ved påvirkning af følelserne. Han håndhæver det princip, at vi bør arbejde uegennyttigt alene med Guds ære for øje.

[392] Skriften kræver, at kristne skal deltage i en plan for aktiv godgørenhed, der vil holde Interessen for deres medmenneskers frelse i stadig virksomhed. Den moralske lov gav påbud om sabbatens helligholdelse og det var ikke en byrde, undtagen når denne lov blev overtrådt og de måtte bære den straf, lovbruddet medførte. Tiende-systemet var ingen byrde for dem, der ikke afveg fra planen. Det system, der blev påbudt hebræerne, er ikke blevet ophævet eller afsvækket af ham, som indførte det. I stedet for at være trådt ud af kraft skulle det nu gennemføres mere fuldstændigt og yderligere udvides,

efter som frelste ved Kristus alene skulle komme mere fuldstændigt for dagen i den kristne tidsalder.

Jesus meddelte den lovkyndige, at betingelsen for hans opnåelse af et evigt liv var, at han i sit liv efterkom lovens særskilte krav, der gik ud på, at han skulle elske Gud af hele sit hjerte, hele sin sjæl, hele sit sind og hele sin styrke og sin næste som sig selv. Da de forbilledlige ofringer ophørte ved Kristi død, stod den oprindelige lov, som var indgraveret på stentavler, uforandret med samme Krav til menneskene til alle tider. Og i den kristne tidsalder blev menneskenes pligt ikke indskrænket, men mere indgående forklaret og enklere udtrykt.

Evangeliets tiltagende udbredelse medførte større krav om støtte til stridens fortsættelse efter Kristi død og dette gjorde loven om ydelsen af almisse mere bydende nødvendig end under den hebraiske husholdning. Gud kræver nu ikke mindre, men større gaver end i noget andet tidsafsnit i denne verdens historie. Det princip, Kristus fastsatte, er, at gaver og ofre bør være i forhold til det lys og de velsignelser, man nyder. Han har sagt: »Enhver, som har fået meget givet, af ham skal man kræve meget.«

Den Kristne tidsalders velsignelser blev af de første disciple besvaret med kærligheds og velgørenhedsgerninger. Guds Ånds udgydelse, efter at Kristus forlod sine disciple og opfør til himmelen, førte til selvfornektelse og selvopofrelse for andres frelse. Da de fattige hellige i Jerusalem var i nød, skrev Paulus til de kristne hedninger om velgørenhed og sagde: »Ja, ligesom I nu er rige på alt, på tro og tale og kundskab og på al iver og kærlighed til os, så vis jer også rige her, hvor det gælder kærlighedsgaven.« Her ligestilles godgørenhed med tro, kærlighed og kristelig iver. De, der mener, at de kan være gode kristne og dog lukke deres ører og hjerter for Guds krav om gavmildhed, befinder sig i et frygteligt bedrag. Der er dem, som er overstrømmende i deres erklæringer om stor kærlighed til sandheden og som, hvad tale angår, nærer interesse for at se sandheden gøre fremgang, men som intet gør for dens fremme. Troen hos sådanne er død, da den ikke fuldkommes ved gerninger. Herren har aldrig begået den fejl at omvende en sjæl og lade den forblive under begærlighedens magt.

Tiendesystemet strækker sig længere tilbage i tiden end til Moses. Menneskene fik påbud om at ofre gaver til Gud i religiøse øjemed,

inden det bestemte system blev overgivet til Moses, ja så langt tilbage som i Adams dage. Ved at efterkomme Guds krav skulle de ved ofre tilkendegive deres påskønnelse af hans miskundhed og velsignelse mod dem. Dette fortsattes ned gennem efterfølgende slægtled og blev gennemført af Abraham, der gav tiende til Melkisedek, den højeste Guds præst. Det samme princip var gældende i Jobs dage. Da Jakob som landflygtig og pengeløs vandringsmand befandt sig ved Betel, lagde han sig om natten, ensom og alene, med en sten under sit hoved og der gav han Herren det løfte: »Af alt, hvad du giver mig, vil jeg give dig tiende!« Gud tvinger ikke menneskene til at give. Alt, hvad de giver, må være frivilligt. Han vil ikke have sit forrådshus fyldt med modvillige offergaver.

Ved at pålægge menneskene det ansvar at udføre gerninger, der vil modvirke egoisme og styrke deres kærlighed til Gud og mennesker, havde Herren til hensigt at knytte dem nøje til sig og lede dem til at nære sympati for og kærlighed til deres medmennesker. Planen om et system i godgørenhed indførte Gud af hensyn til, hvad der var godt for mennesket, som er så tilbøjeligt til at blive egenkærligt og til at lukke sit hjerte for ædle handlinger. Herren kræver, at der skal ydes gaver til fastsatte tider og således ordnet, at det vil blive en vane at give og at godgørenhed kommer til at føles som en kristenpligt. Det hjerte, som er blevet oplukket ved een gave, må ikke få tid til at blive koldt af egoisme og lukke sig, inden den næste ydes. Strømmen skal stadig flyde og således holde Kana'en åben ved godgørende handlinger.

[394]

Som det beløb, der kræves, har Gud bestemt en tiendedel af indtægten. Dette overlades til samvittigheden og godgørenheden hos mennesker, hvis skøn angående tiendesystemet skal have frit spillerum. Og medens det overlades frit til samvittigheden, er der dog fremlagt en plan, som er tydelig nok for alle. Der kræves ingen tvang.

I den mosaiske husholdning krævede Gud, at menneskene skulle give en tiendedel af hele deres indtægt. De ting, som hører med til dette liv, overlod han i deres varetægt, talenter, der skulle udnyttes og leveres tilbage til ham. Han har krævet en tiendedel og denne kræver han som det allermindste, menneskene skulle give ham igen. Han siger: Jeg giver jer ni tiendedele, medens jeg kræver een tiendedel; den tilhører mig. Når menneskene holder denne ene tiendedel tilba-

ge, bedrager de Gud. Foruden tiendedelen af indtægten krævedes endvidere syndofre og takofre.

Alt, hvad der holdes tilbage af det, som Gud kræver, tiendedelen af indtægten, bliver i himmelens bøger nedskrevet som bedrag mod ham. Sådanne begår svig mod deres Skaber; og når denne forsømmelsessynd bliver fremholdt for dem, er det ikke nok, at de ændrer deres handlemåde og fra den stund begynder at følge det rigtige princip. Dette vil ikke berigtige de tal, der er opført i det himmelske regnskab om underslæb af det gods, der var dem betroet for igen at overlades til den guddommelige udlåner. Omvendelse fra en utro handlemåde mod Gud og fra grov utaknemmelighed kræves.

»Skal et menneske bedrage Gud? I bedrager mig jo! Og I spørger: »Hvorved har vi bedraget dig?« Med tienden og offerydelsen! I tues med forbandelse og bedrager dog mig, ja alt folket gør det! Bring hele tienden til forrådshuset, så der kan være mad i mit hus; sæt mig på prøve dermed, siger hærskarers herre, om jeg da ikke åbner eder himmelens sluser og udøser velsignelse over eder i overmål.« Her gives et løfte om, at hvis hele tienden bringes til forrådsbuset, vil en velsignelse fra Gud blive udgydt over de lydige.

[395]

»Jeg vil for eders skyld skræmme æderne, så at de ikke ødelægger eder landets afgrøde og vinstokken på marken skal ikke slå eder fejl, siger hærskarers herre. Og alle folkene skal love eder, fordi I har et yndigt land, siger hærskaers herre.« Hvis alle, der bekender sig til sandheden, vil opfylde Guds krav med hensyn til ydelse af tiende, som Gud siger tilhører ham, vil forrådshuset være fyldt til overflod med midler til at fremskynde det store værk til menneskenes frelse.

Gud giver menneskene ni tiendedele, medens han gør Krav på een tiendedel til hellige formål, ligesom han giver menneskene seks dage til deres eget arbejde og har forbeholdt sig den syvende og sat den til side til sig, selv. For ligesom tilfældet er med sabbaten, er en tiendedel af indtægten hellig; den har Gud forbeholdt sig selv. Han vil fremme sit værk på jorden ved hjælp af de midler, han har betroet menneskene.

Af sit folk forud krævede Gud tre årlige indsamlinger. »Tre gange om året skal alle af mandkøn hos dig stedes for Herren din Guds åsyn, på det sted han udvælger, på de usyrede brøds fest, ugefesten og løvhyttefesten; og man må ikke stedes for Herrens åsyn med tomme hænder; men enhver skal komme med, hvad han kan

give efter den velsignelse, Herren din Gud giver dig.« Ikke mindre end en tredjedel af israelitternes indtægt blev anvendt til hellige og religiøse formål.

[396] Når som helst Guds folk i tidens løb villigt og med glæde har fulgt hans plan for systematisk godgørenhed, gaver og ofre, har de altid set opfyldelsen af det stående løfte om, at fremgang skulle ledsage alle deres anstrengelser netop i forhold til deres lydighed mod hans fordringer. Når de anerkendte Guds krav og efterkom hans påbud ved at ære ham med deres gods, fyldtes deres lader med overflod. Men når de bedrog Gud med tiende og offergaver, kom de til at erfare, at de ikke alene bedrog ham, men sig selv; for han begrænsede sine velsignelser til dem netop i samme forhold, som de begrænsede deres ofre til ham.

Nogle vil betegne dette som en af de strenge love, der var bindende for hebræerne. Men dette var ikke en byrde for det villige hjerte, der elskede Gud. Det var kun, når deres egoistiske natur styrkedes ved at holde noget tilbage, at menneskene tabte evige hensyn af syne og tillagde deres jordiske skatte højere værdi end sjæle. Guds Israel i disse sidste dage står over for endnu mere tvingende krav, end tilfældet var med Israel fordem. Der er en stor og vigtig gerning, der skal udføres i løbet af en meget kort tid. Gud havde aldrig til hensigt, at loven om tiendesystemet skulle være uden betydning for hans folk; det var tværtimod hans mening, at opofrelsens ånd skulle udvides og uddybes til det afsluttende værk.

Systematisk godgørenhed bør ikke gøres til en systematisk tvang. Det er frivillige ofre, Gud vil modtage. Sand kristelig godgørenhed har sit udspring i den taknemmelige kærligheds princip. Kærlighed til Kristus kan ikke eksistere uden en tilsvarende kærlighed til dem, han kom til verden for at genløse. Kærlighed til Kristus må være det herskende princip i ens væsen og beherske alle følelser og vejlede alle ens kræfter. Den genløsende kærlighed bør vække al den ømme kærlighed og selvopofrende hengivenhed, som på nogen mulig måde kan forekomme i menneskehjertet. Når dette er tilfældet, vil ingen hjertegribende henstillinger være påkrævet for at gennembryde egoismen og vække slumrende medfølelse og for at fremskaffe menneskekærlige offergaver til sandhedens dyrebare sag.

Kristus har købt os med et uendeligt offer. Alle vore evner og hele vor indflydelse tilhører i sandhed vor frelser og bør helliges til

hans tjeneste. Ved at gøre dette viser vi vor taknemmelighed for, at vi er blevet løskøbt fra syndens trældom ved Kristi dyrebare blod. Vor frelser arbejder stadig for os. Han er steget op til det bøjede og taler deres sag, hvem han har købt med sit blod. Han fremholder korsfæstelsens kvaler for Faderen. Han opløfter sine sårede hænder og går i forbøn for sin menighed, at den må blive bevaret fra at falde i fristelse.

Dersom vore fatteevner kunne vækkes op til at gribe denne vor frelsers underfulde gerning for vor frelse, ville kærligheden, dyb og varm, brænde i vore hjerter. Da ville vor ufølsomhed og kolde ligegyldighed gøre os ængstelige. Fuld hengivenhed og godgørenhed, fremkaldt af taknemmelig kærlighed, vil give det mindste villige offer en guddommelig vellugt og tildele gaven en uberegnelig værdi. Men efter at vi villigt har givet vor Genløser alt, hvad vi kan yde, hvor værdifuldt det end måtte være for os, vil alt, hvad vi har opofret, forekomme os at være meget utilstrækkeligt og ringe, når vi betragter vor taknemmelighedsgæld til Gud, som den virkelig er. Men engle tager disse ofre, som vi synes er fattige og fremlægger dem som et vellugtende offer for tronen og de bliver modtaget.

[397]

Som Kristi efterfølgere forstår vi ikke vor sande stilling. Vi har ikke det rette syn på vort ansvar som Kristi lejede tjenere. Ved sit smertefulde liv og sit udgydte blod har han givet os lønnen på forskud for at knytte os til sig i villig tjeneste. Alle de goder, vi har, er et lån fra vor frelser. Han har gjort os til husholdere. Frembåret i tro og kærlighed kan vore mindste ofre og vore ringeste tjenester blive helligede gaver til at vinde sjæle til Mesterens tjeneste og til at fremme hans ære. Kristi riges interesser og fremgang bør sættes højere end alle andre hensyn. De, der gør deres lyst og selviske interesser til det højeste mål i livet, er ikke tro tjenere.

De, der fornægter sig selv til bedste for andre og helliger sig selv og alt, hvad de har, til Kristi tjeneste, vil erfare den lykke, som det egenkærlige menneske forgæves søger. Vor frelser sagde: »Således kan da ingen af jer være min discipel, uden at han giver afkald på alt, hvad han har.« Kærligheden »søger ikke sit eget«. Dette er frugten af den uegennyttige kærlighed og godgørenhed, som prægede Kristi liv. Guds lov i vore hjerter vil gøre, at ophøjede og evige hensyn sættes foran vore egne interesser.

[398] Kristus pålægger os først at søge Guds rige og hans retfærdighed. Dette er vor første og højeste pligt. Mesteren advarede udtrykkelig sine tjenere imod at samle sig skatte på jorden, for ved at gøre dette vil deres hjerter komme til at dvæle ved jordiske i stedet for himmelske ting. Her er det, mange stakkels sjæle har lidt skibbrud på troen. De har handlet lige stik imod vor herres udtrykkelige påbud og ladet pengekærlighed blive en herskende lidenskab i deres liv. De holder ikke måde i deres anstrengelser for at erhverve midler. De er lige så berusede af deres vanvittige attrå efter rigdom, som drankeren er af sin brændevin.

Kristne glemmer, at de er mesterens tjenere, at de selv, deres tid og alt, hvad de har, tilhører ham. Mange fristes og de fleste bliver overvundet af Satans forførelser til at anbringe deres penge, hvor de vil give det største udbytte i kroner og ører. Der er kun få, som betænker de bindende krav, Gud har på dem om at gøre det til deres første opgave at afhjælpe sagens trang og lade deres egne ønsker komme i anden række. Der er kun få, som yder til Guds sag i forhold til deres midler. Mange har sat deres penge i fast ejendom, som de må sælge, inden de kan sætte dem i Guds sag og således gøre en praktisk anvendelse af dem. Dette bruger de som undskyldning for kun at gøre lidt for deres Genløseres sag. De har begravet deres penge i jorden lige så grundigt, som manden i lignelsen gjorde. De berøver Gud den tiendedel, han Kræver som sin egen og ved at bedrage ham berøver de sig selv den himmelske skat.

Den systematiske godgøreheds plan virker ikke tung og tryk-kende på noget menneske. »Med hensyn til indsamlingen til de hellige, skal også I gøre, som jeg foreskrev menighederne i Galatien: Hver første dag i ugen skal enhver af jer lægge noget til side hjemme og samle, hvad han får lykke til, for at der ikke først skal finde indsamling sted, når jeg kommer.« De fattige er ikke udelukkede fra den forret at yde gaver. De kan lige så godt som de rige tage del i denne gerning. Den lærdom, Kristus gav angående enkens to skærve, viser, at de fattiges mindste offergaver, ydet af et villigt og kærlighedsfuldt hjerte, er lige så antagelige som de største bidrag fra de rige.

[399] De fattiges, gaver, der ydes af kærlighed til Kristus, bliver i hel- ligdommens vægtskål ikke vurderet efter det beløb, der skænkes, men efter den kærlighed, der tilskynder til gaven. Den gavmilde

fattige, som kun har lidt at give, men som giver dette med glæde, vil lige så vist opnå Jesu løfter som den rige, der giver af sin overflod. Med sin lille skærv bringer den fattige et offer, som han virkelig føler. Han nægter sig virkelig noget, som han behøver til sin egen bekvemmelighed, medens den rige giver af sin overflod og ikke mærker noget savn, ikke nægter sig noget, som han virkelig trænger til. I den fattiges offer er der af den grund en hellighed, som ikke findes i den riges gave; for de rige giver af deres overflod. Gud har i sit forsyn forordnet hele planen for systematisk godgørelse til gavn for mennesket. Hans forsyn er altid i virksomhed. Dersom Guds tjenere følger, hvor hans banebrydende forsyn åbner vejen, vil alle blive aktive arbejdere.

De, der holder noget tilbage fra Guds skatkammer og ophober deres midler til deres børn, stiller deres børns åndelige interesser i fare. De stiller deres gods, som er en anstødssten for dem selv, på deres børns sti, for at de må snuble over det til fortabelse. Mange begår en stor fejl med hensyn til de ting, som tilhører dette liv. De sparer, medens de berøver sig selv og andre goder, de kunne få ved en rigtig brug af de midler, Gud har lånt dem og bliver egoistiske og havepsyge. De forsømmer deres åndelige interesser og bliver dværge, hvad åndelig vækst angår, alt sammen for at kunne ophobe en formue, som de ikke kan bruge. De efterlader deres gods til børnene og i ni tilfælde af ti bliver det en endnu større forbandelse for deres arvinger, end det har været for dem selv. Børn, som stoler på deres forældres formue, har ofte ingen fremgang her i livet og kommer i almindelighed fuldstændig til kort, hvad det angår at sikre sig det tilkommende liv.

Den allerbedste arv, forældre kan efterlade til deres børn, er kendskab til nyttigt arbejde og et forbillede på et liv, der præges af uegennyttig godgørelse. Ved et sådant liv påviser de pengenes sande værdi, at disse kun skal vurderes efter det gode, de vil kunne udrette ved at afhjælpe deres egne behov og andres trang og ved at fremme Guds sag.

Nogle er villige til at give i overensstemmelse med, hvad de har og mener, at Gud ikke har yderligere krav til dem, fordi de ikke er i besiddelse af en stor sum penge. De har ingen indtægter, som de ikke har brug for til deres familiers behov. Men iblandt denne klasse mennesker er der mange, som kunne stille sig selv det spørgsmål:

Giver jeg i forhold til, hvad jeg kunne have haft? Det var Guds hensigt, at de skulle have gjort brug af deres legemlige og åndelige kræfter. Nogle har ikke gjort den bedste anvendelse af de evner, Gud har givet dem. Der er blevet tildelt menneskene et arbejde. Det var i tilknytning til forbandelsen, fordi synden gjorde det nødvendigt. Menneskets fysiske, åndelige og moralske velvære nødvendiggør et liv i nyttigt arbejde. »Vær ikke lunkne i jeres iver!« er den inspirerede apostel Paulus' formaning.

Ingen, han være rig eller fattig, kan ære Gud ved et liv i dovenskab. Den eneste kapital, mange fattige mennesker har, er tiden og de legemlige kræfter og disse forspildes tit af lyst til magelighed og ligegyldig dovenskab, således at de intet har at bringe deres herre i form af tiende og gaver. Dersom kristne mennesker mangler visdom til at arbejde på den bedste måde og til at gøre en forstandig brug af deres legemlige og åndelige kræfter, bør de med et sagtmødt og ydmygt sind være villige til at modtage råd af deres brødre, hvis bedre skøn kan afhjælpe deres egne mangler. Mange fattige mennesker, der nu lader sig nøje med intet at udrette til bedste for deres medmennesker og for Guds sags fremme, kunne gøre meget, hvis de ville. De er lige så ansvarlige over for Gud for deres kapital af legemlige kræfter, som de rige er for deres penge.

[401] Nogle, der burde bringe midler til forrådshuset, modtager midler derfra. Nogle, som nu er fattige, kunne forbedre deres stilling ved en forstandig anvendelse af deres tid, ved ikke at befatte sig med patentrettigheder og ved at lægge bånd på deres tilbøjelighed til at indlade sig i spekulationer for at skaffe sig midler på en lettere måde end ved tålmodigt, ihærdigt arbejde. Hvis sådanne, som ikke har haft fremgang i livet, var villige til at modtage undervisning, kunne de oplære sig til selvfornægtelse og streng sparsommelighed og opnå den tilfredsstillende at være uddelere i stedet for modtagere af velvillig hjælp. Der er mange sløve tjenere. Dersom de ville gøre, hvad der står i deres magt at gøre, ville de erfare en så stor velsignelse ved at hjælpe andre, at de i sandhed kunne forstå, at det er »saligere at give end at modtage«.

Rigtig udøvet vil godgørenhed stille Krav til menneskenes åndelige og moralske kræfter og anspore dem til en meget sund virksomhed til velsignelse for de trængende og til fremme af Guds sag. Hvis de, der har midler, forstod, at de er ansvarlige over for Gud for hver

krone, de giver ud, ville deres formodede fornødenheder være langt mindre. Dersom samvittigheden var levende, ville den vidne om unødige udgifter til tilfredsstillelse af appetitten, af stolthed, forfængelighed og lyst til fornøjelse og den ville påtale forødelser af Herrens penge, der skulle have været helliget til hans sag. De, som forøder deres herres gods, vil en gang komme til at aflægge deres mester regnskab for deres handlemåde.

Hvis de, der bekender sig til at være kristne, ville bruge mindre af deres formue til at pryde legemet og til at udsmykke deres egne huse og hvis de ville bruge mindre til overdådig, sundhedsnedbrydende luksus på deres borde, kunne de anbringe langt større summer i Guds forrådshus. Derved ville de efterligne deres Genløser, som forlod himmelen, forlod sin rigdom og herlighed og blev fattig for vor skyld, for at vi kunne opnå evig rigdom. Er vi for fattige til med troskab at bringe Gud den tiende og de gaver, han kræver, så er vi visselig også for fattige til at have kostbare klæder og til at spise overdådigt; for derved ødsler vi vor herres penge til skadelige nydelser for at behage og forherlige os selv. Vi bør ned flid spørge os selv: Hvilken skat har vi sikret os i Guds rige? Er vi rige i Gud?

Jesus gav sine disciple en lærdom angående begærlighed. »Og han fortalte dem en lignelse: »Der var en rig mand; hans mark havde båret godt. Han tænkte ved sig selv: Hvad skal jeg gøre? jeg har jo ikke plads til min høst. Og han sagde: Sådan vil jeg gøre: jeg vil rive mine lader ned og bygge dem større og dér vil jeg samle alt mit korn og mit gods; og jeg vil sige til min sjæl: Sjæl! du har meget gods liggende, nok for mange år; slå dig til ro, spis, drik og vær glad! Men Gud sagde til ham: Du dåre! i denne nat kræves din sjæl af dig; hvem skal så have det, du har samlet dig? Således går det den, som samler sig skatte, men ikke er rig hos Gud.«

[402]

Livets varighed og lykke består ikke i mængden af vore jordiske besiddelser, Den tåbelige rige mand havde i sin store egoisme samlet sig skatte, som han ikke kunne bruge. Han havde kun levet for sig selv. Han havde narret andre i handel, havde været skarpsindig i forretning og havde ikke lagt Guds barmhjertighed eller kærlighed for dagen. Han havde bedraget den faderløse og enken og besveget sine medmennesker for at forøge sit voksende forråd af timeligt gods. Han kunne have samlet skatte i himmelen i punge, som ikke ældes; men ved sin begærlighed gik han glip af begge verdener. De, der i

ydmyghed og til Guds ære bruger de midler, han har betroet dem, vil en gang modtage deres skat af Mesterens bånd med velsignelsen: »Vel, du gode og tro tjener! ..... gå ind til din Herres glæde!«

Når vi betænker den uendelige opofrelse, der blev gjort for menneskenes frelse, føler vi os slået af forbavselse. Når egenkærligheden gør krav på at sejre i menneskenes hjerter og de fristes til at tilbageholde deres skyldige del i gode gerninger, bør de styrke deres retfærdighedsprincipper ved tanken om, at han, som var rig på himmelens uvurderlige skatte, vendte sig bort fra det alt sammen og blev fattig. Han havde ikke det, hvortil han kunne hælde sit hoved. Og al denne opofrelse blev gjort for vor skyld, for at vi kunne opnå evig rigdom.

[403] Kristus gik selv den selvfornektelsens og opofrelsens vej, som alle hans disciple må vandre, hvis de ønsker til sidst at blive ophøjet sammen med ham. De sorger, menneskene må lide, tog han på sit eget hjerte. Verdslige menneskers sind bliver tit forsimplet. De kan kun se jordiske ting, der fordunkler herligheden og værdien af himmelske ting. Menneskene vil ile over land og hav efter jordisk vinding og tåle savn og lidelse for at opnå deres formål, men vil dog vende sig bort fra det tiltrækkende ved himmelen og ikke agte på de evige rigdomme. De, der gør mest for at støtte Guds sag, er i almindelighed sådanne, som er forholdsvis fattige. De er gavmilde med det lidt, de har. De har styrket deres ædelmodige tilskyndelser ved uafbrudt gavmildhed. Når deres udgifter tog hårdt på deres indtægter, havde deres lidenskab for jordisk rigdom ingen plads eller anledning til at styrkes.

Men når de tager fat på at samle jordisk rigdom, er der mange, som begynder at regne efter, hvor længe det vil vare, før de kan være i besiddelse af et vist beløb. I deres bekymring for at ophobe rigdom til sig selv opnår de ikke at blive rige i Gud. Deres godgørenhed holder ikke trit med deres erhvervelser. Efter som deres higen efter rigdom tiltager, knyttes deres sind til deres skat. Forøgelsen af deres ejendom styrker deres begærlige attrå efter mere, indtil nogle betragter ydelsen af en tiendedel til Herren som en tung og uretfærdig byrde. Det inspirerede ord har sagt: »Om rigdommen vokser, agt ikke derpå!« Mange har sagt: »Var jeg så rig som han, ville jeg mangedoble mine gaver til Guds forrådshus. Jeg ville ikke bruge min rigdom til andet end Guds sags fremme.« Gud har prøvet nogle af disse ved at give

dem rigdom; men med rigdommen kom den stærkere fristelse og deres godgørenhed blev langt mindre end i fattigdommens dage. Et begærligt ønske om større rigdom optog deres sind og hjerte og de bedrev afguderi.

Han, som tilbyder menneskene uendelige rigdomme og et evigt liv i lyksalighed i sit rige som belønning for trofast lydighed, kan ikke tage imod et delt hjerte. Vi befinder os blandt de sidste dages farer, hvor alt er til stede, som kan lede sindet og lokke hengivenheden bort fra Gud. Kun når vi ser den i lyset fra Kristi liv, vil vi kunne opfatte og forstå vor pligt. Ligesom solen, der stiger op i øst og går mod vest og fylder verden med lys, således vil den sande Kristi efterfølger være et lys for verden. Han vil gå ud i verden som et klart og skinnende lys, for at de, der er i mørke, må blive oplyste og opvarmede af de stråler, som udgår fra ham. Kristus siger om dem, der følger ham: »I er verdens lys; en by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules.«

[404]

Han, som er vort store eksempel, var selvfornegetende og skal hans bekendende efterfølgeres handlemåde være så påfaldende forskellig fra hans? Frelseren gav alt for en fortabt verden og holdt ikke engang sig selv tilbage. Guds menighed sover. Den er svækket af uvirksomhed. Røster lyder til os fra alle dele af verden: »Kom over og hjælp os!« men der sker intet for at besvare kaldet. Der gøres en svag bestræbelse nu og da; nogle få viser, at de gerne ville være deres mesters medarbejdere, men sådanne bliver ofte overladt til at arbejde næsten alene. På hele det store missionsfelt i fremmede lande har vort folk kun een missionær.

Sandheden er mægtig, men den bliver ikke efterlevet. Det er ikke tilstrækkeligt, at man blot lægger penge på alteret. Gud kalder på mænd, der frivilligt vil bringe sandheden ud til andre slægter og tungemål og folk. Det er ikke vort medlemsantal, ej heller vor rigdom, der vil skaffe os en glimrende sejr, men hengivenhed i gerningen, moralsk mod, brændende kærlighed til sjæle og en utrættelig, aldrig svigtende nidkærhed.

Mange har betragtet jøderne som et folk, der var at beklage, fordi der stadig blev pålagt dem udgifter til støtte for deres religion; men Gud, som skabte mennesket og gav det alle de velsignelser, det nyder, vidste, hvad der tjener til dets bedste. Og ved sin velsignelse gjorde han deres ni tiendedele mere værd for dem end hele beløbet uden

hans velsignelse. Hvis nogen på grund af egenkærlighed bragte ham et offer, som ikke var fuldkomment, var ulykke og tab den sikre følge for de pågældende. Gud læser hjertets bevæggrunde. Han kender menneskenes forsætter og vil i sin egen time tilmåle dem, efter som de har fortjent.

[405] Det specielle tiendesystem grundede sig på et princip, der er lige så varigt som Guds lov. Dette tiendesystem var en velsignelse for jøderne, ellers ville Gud ikke have givet dem det. Således vil det også være en velsignelse for dem, der gennemfører det indtil tidens ende. Vor himmelske fader indførte ikke planen om systematisk godgørenhed for at berige sig selv, men for at den skulle være en stor velsignelse for menneskene. Han så, at dette velgørenhedssystem netop var, hvad menneskene trængte til.

De menigheder, der mest lægger system og gavmildhed for dagen i understøttelse af Guds sag, er de mest fremgangsrige i åndelig henseende. Sand gavmildhed hos en Kristi efterfølger forener hans interesse med Mesterens. I sin handlemåde med jøderne og med sit folk indtil tidens ende kræver Gud systematisk godgørenhed i forhold til deres indkomst. Frelsens plan blev lagt ved Guds søns usigelige store offer. Evangeliets lys, der skinner fra korset, irttesætter egenkærlighed og opmuntrer til gavmildhed og velgørenhed. Det må ikke være en beklagelig kendsgerning, at der lyder tiltagende opfordringer om at yde gaver. I sit forsyn kalder Gud sit folk ud af dets begrænsede virkeområde, for at de skal begynde større foretagender. Ubegrænsede anstrengelser kræves i denne tid, da moralsk mørke indhyller jorden. Verdslighed og begærlighed fortærer livskraften hos Guds folk. De bør forstå, at det er hans nåde, der mangfoldiggør Kravene til deres midler. Guds engel stiller godgørende handlinger ved siden af bøn. Han sagde til Kornelius: »Dine bønner og dine almisser er steget op til Gud som et ihukommelsesoffer.«

I sin undervisning sagde Kristus: »Hvis I altså ikke har været tro med den uretfærdige mammon, hvem vil så betro jer den rette.« Menighedens fremgang og åndelige sundhed er for en stor del afhængig af dens systematiske godgørenhed. Denne er ligesom livsblodet, der må gennestrømme hele organismen og give liv til hvert lem på legemet. Den forøger kærligheden til vore medmenneskers sjæle; for ved selvfornægtelse og selvopofrelse bringes vi i et inderligere forhold til Kristus, som for vor skyld blev fattig. Jo mere vi yder til

Guds sag for at bidrage til sjæles frelse, desto nærmere kommer de til vor hjerter. Dersom vort antal var halvt så stort og alle disse var gudhengivne arbejdere, ville vi besidde en kraft, som ville få verden til at ryste. Til de virksomme arbejdere har Kristus udtalt disse ord: »Se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.« [406]

Vi vil møde modstand, der skyldes egenkærlige bevæggrunde, fordom og religiøs forblindelse; men med uanfægtet frimodighed og levende tro bør vi så ved alle vande. Satans redskaber er frygtelige; vi vil møde dem og må bekæmpe dem. Vort arbejde må ikke indskrænke sig til vort eget land. Ageren er verden; høsten er moden. Den befaling, Kristus gav disciplene, straks før han opfør, var: »Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen!«

Det smerter mig overmåde at se nogle af vore prædikanter opholde sig i menighederne, tilsyneladende optaget af lidt arbejde, som dog næsten intet påviseligt resultat giver. Ageren er verden. Lad dem gå ud i den vantro verden og virke for at omvende sjæle. Vi henviser vore brødre og søstre til Abrahams eksempel, da han drog op til Moria bjerg for efter Guds befaling at ofre sin eneste søn. Her var lydighed og opofrelse. Moses befandt sig ved et kongeligt hof og havde en krone i udsigt. Men han vendte sig bort fra den fristende bestikkelse og »nægtede ..... at lade sig kalde søn af Faraos datter. Han foretrak at lide ondt sammen med Guds folk fremfor at nyde synden en stakket stund; han regnede det for større rigdom end Ægyptens skatte at dele Kristi skændsel; thi han så frem til lønnen.«

Apostlene agtede ikke deres liv kært, men glædede sig over, at de blev agtet værdige til at lide beskæmmelse for Kristi navn. Paulus og Silas led tab på alt. De blev pisket og på ublid måde lagt på det kolde gulv i et fangehul, anbragte i en yderst smertefuld stilling med fødderne løftede og sluttede i blokken. Var det græmmelse og klage, der lød i fangevogterens øren? Oh nej! Fra det inderste fængsel afbrødes nattens stilhed af glædessange og pris til Gud. Disse disciple opmuntredes af en dyb og alvorlig kærlighed til deres Genløseres sag, for hvis skyld de led.

Når Guds sandhed fylder vore hjerter, lægger beslag på vor hengivenhed og behersker vort liv, vil også vi agte det for en glæde at lide for sandhedens skyld. Ingen fængselsmure og intet martyrbål kan da afskrække eller hindre os i det store arbejde. »Kom, oh min sjæl, til Golgata!« [407]

Læg mærke til Guds søns ydmyge liv! Han var »en smertens mand og kendt med sygdom«. Se hans vanære, hans sjælekval i Getsemane og forstå, hvad selvopofrelse er! Lider vi mangel? Det gjorde også Kristus, himmelens majestæt. Men hans fattigdom var for vor skyld. Regnes vi med blandt de rige? Det gjorde han også. Men for vor skyld fornødrede han sig til at blive fattig, for at vi ved hans fattigdom skulle blive rige. I Kristus har vi eksemplet på selvfornægtelse. Hans opofrelse bestod ikke blot deri, at han forlod de kongelige boliger i himmelen, at han blev fremstillet i forhør af mennesker som en forbryder og kendt skyldig og at han blev overgivet til døden som en forbryder, men deri, at han bar vægten af verdens synder. Kristi liv er en bestandig, irettesættelse for vor ligegyldighed og kulde.

Vi lever nær tidens afslutning, da Satan er steget ned og har stor vrede, fordi han ved, at hans tid er kort. Han virker med al uretfærdighedens forførelse over for dem, der fortabes. Vor store anfører har overladt striden i vore hænder, for at vi skal føre den videre med kraft. Vi udretter ikke en tyvendedel af, hvad vi kunne udrette, dersom vi var vågne. Værket hindres på grund af lyst til magelighed og mangel på den selvfornægtende ånd, som vor frelser har givet os et eksempel på i sit liv.

Der er behov for medarbejdere med Kristus, mænd, der erkender nødvendigheden af forøget anstrengelse. Arbejdet i vore bogtrykkerier bør ikke formindskes, men fordobles. Skoler bør oprettes på forskellige steder til uddannelse af vor ungdom for at berede dem til at virke for sandhedens fremme.

[408] Megen tid er allerede spildt og engle bringer beretningen om vore forsømmelser til himmelen. Vor søvnige tilstand og vor mangel på hengivenhed har medført, at vi har tabt mange dyrebare anledninger, som Gud har sendt os ved sådanne mennesker, som havde betingelser for at kunne hjælpe os i vor nuværende trang. Oh, hvor meget behøver vi ikke Hanna More til i denne tid at hjælpe os, til at virke blandt andre nationer! Hendes omfattende kendskab til missionsmarkeme ville skaffe os adgang til folk med andre tungemål, som vi nu ikke kan nå. Gud skænkede os denne gave for at afhjælpe vor nuværende trang; men vi værdsatte ikke gaven og han tog hende bort fra os. Nu hviler hun fra sit arbejde, men hendes selvfornægtende gerninger følger hende. Det er beklageligt, at vor missionsvirksomhed skulle

forhales af mangel på kundskab om, hvorledes man kan få adgang til de forskellige folkeslag og pladser i den store høstmark.

Vi ængstes i ånden, fordi nogle gaver, som vi kunne have haft, om vi blot havde været vågne, er gået tabt. Arbejdere er blevet holdt tilbage fra den modnende høstmark. Det sømmer sig for Guds folk at bøje deres hjerter for Herren og i den dybeste ydmygelse bede ham forlade os vor sløvhed og egoistiske svaghed og at udslette den skammelige beretning om forsømte pligter og ubenyttede privilegier. Ved betragtning af Golgatas kors vil en sand kristen opgive tanken om at indskrænke sine offergaver til det, som ikke koster ham noget og i triumferende toner vil han høre:

»Gå, arbejd i min vingård; snart kommer hvilens dag.«

Da Jesus stod i begreb med at fare op til det høje, pegede han på høstmarkerne og sagde til sine efterfølgere: »Gå ud i al verden og forkynd evangeliet!« »I har fået det for intet, giv det for intet!« Vil vi fornægte os selv, for at høsten, der går til spilde, kan blive indsamlet?

Indflydelse og midler er talenter, som Gud kræver. Skal vi nægte at adlyde? Vor himmelske fader skænker gaver og beder om at få en del tilbage, for at han kan prøve os, om vi er værdige til at få det evige livs gave. *Vejl f menigh* bd. 1 side 299-323]

Systematisk godgørenhed

SYSTEMATISK GODGØRENHED

[409] Udførte alle som Gud har begunstiget med jordens rigdomme hans plan ved at trofast give en tiendedel af al deres indtægt og tilbageholdte de ikke deres forsagelsesofre og deres takofre, ville skatkammeret hele tiden fyldes op. Godgørenhedsplanens enkelhed forringer ikke dens værdi, men priser Guds visdom ved dens indretning til skyerne. Alt hvad der har det guddommelige aftryk forener enkelhed med anvendelighed. Hvis systematisk godgørenhed blev en almen-gyldig ordning efter Guds plan og tiendesystemet gennemført lige så nøjagtigt af velhavende som de fattigere klasser, ville der ikke være behov for gentagende og indtrængende kald efter midler ved vore store religiøse møder. Der har været en forsømmelse i menighederne med at holde den systematiske godgørenhedsplan og resultatet har været et udpint forrådskammer og en frafalden menighed.

»Skal et menneske bedrage Gud? I bedrager mig jo! Og i spørger: »Hvorved har vi bedraget dig?« Med tienden og offerydelsen! I trues med forbandelse og bedrager dog mig, ja alt folket gør det! Bring hele tienden til forrådshuset, så der kan være mad i mit hus; sæt mig på prøve dermed, siger Hærskares Herre, om jeg da ikke åbner eder himmelens sluser og udøser velsignelse over eder i overmål. Jeg vil for eders skyld skræmme æderne, så at de ikke ødelægger eder landets afgrøde og vinstokken på marken skal ikke slå eder fejl, siger Hærskares Herre. Og alle folkene skal love eder, fordi I har et yndigt land, siger Hærskares Herre.

Gud er blevet frarøvet tiende og gaver. Det er en frygtelig ting at være skyldig i at tilbageholde noget fra forrådskammeret eller frarøve Gud. Prædikanter som forkynder ordet ved vore store forsamlinger føler forsømmelsessynden for at give Gud det som er hans. De ved at Gud ikke vil velsigne hans folk når de lader hånt om hans godgørenhedsplan. De forsøger at vække folket til deres pligt ved tydelige, praktiske prædikener, vise selviskhedens og begærlighedens farer og syndighed. Sindene overbevises og selviskhedens isnende

kulde brydes. Og når kaldet gives til Guds sags givere, vækkes nogle, ved mødernes oprørende indflydelse, til at give. Mennesker, som ellers ikke ville give noget. Så vidt det angår denne klasse, er der set gode resultater. Men under pressende kald føler mange det gode dybt nede, som ellers er frosset af selvished. De har samvittighedsfuldt ladet deres midler flyde til Guds sags fremme. Hele deres væsen er oprørt af de alvorlige appeller og netop de svar som har givet alt hvad deres livs omstændigheder ville forsvare.

[410]

Men disse gavmilde, helhjertede troende, tilskyndet af nidkær kærlighed for sagen og et ønske for at handle hurtigt, tror at de selv er i stand til at gøre mere end hvad Gud kræver af dem, for deres nyttighed er forkrøblet i andre retninger. Disse villige forpligter sig nogen gange til at oprejse penge, selvom de ikke altid ved hvilken kilde de kommer fra og nogle er sat i dårlige omstændigheder til at efterkomme disse forpligtelser.

Der var en gang ved vort arbejdes begyndelse da sådanne opofferelser ville være retfærdiggjort, når Gud ville have velsignet alle som således har vovet noget for hans sag. Men arbejdet er blevet større og stærkere indtil der er midler nok i de troendens hænder til understøtte arbejdet nok i alt dets dele uden at bringe nogen i vanskeligheder, hvis alle ville bære deres del. Guds sag behøver ikke at forkrøbles i mindste grad. Den dyrebare sandhed er blevet gjort så tydelig at mange har taget vare på den som har midler i deres hænder som Gud har betroet dem for sandhedens interesses fremme. Hvis disse bemidlede mennesker gør deres pligter, behøver der ikke at være et pres på de fattigere brødre.

Vi er i en overflodsverden. Hvis gaverne og ofrene var i rimelig forhold til det som enhver fik af midler af Gud, ville der ikke være brug for indtrængende kald efter midler på vore store møder. Jeg er helt overbevist om at det ikke er den bedste plan at lægge vægt på at pointere midler ved vore lejrmøder. Mænd og kvinder som elsker Guds sag, ligesom de som elsker livet, vil forpligte sig ved disse anledninger, skønt deres familier må lide for det de har lovet at give til sagen. Vor Gud er ikke en hård arbejdsgiver og kræver ikke at den fattige mand skal give de midler til sagen som tilhører hans familie og som bør bruges til at holde dem trygge og væk fra en klemme.

[411]

Kaldene efter midler, ved vore store lejrmøder, er hidtil blevet ledsaget med tilsyneladende gode resultater såvidt det angår de vel-

havende. Men vi frygter for resultatet af en fortsat anstrengelse, for at forrådsammeret således fyldes op igen. Vi frygter at der vil blive en reaktion. Ansvarlige mænd i de forskellige menigheder vil anstrenge sig mere for at alle følger planen for Guds forordning. Hvis systematisk godgørenhed gennemføres, vil indtrængende kald, ved lejrmoderne efter midler til de forskellige virksomheder, ikke være nødvendig.

Gud har opfundet en plan hvorved alle kan give efter hvad han har begunstiget dem med og som vil gøre det til en vane uden at der skal gøres særlige kald. Dem som kan dette, men ikke vil på grund af deres selviskhed, frarøver deres Skaber, som har betroet dem midler til at investere i hans sag til dens interessers fremskyndelse. Indtil alle gennemfører systematisk godgørenhedsplanen, vil der være en mangel i at efterleve den apostolske regel. Dem som tjener i ord og lære bør være skarpsindighedens mennesker. De bør, når de gør deres almindelige appeller, blive kendt med tilhørernes evner til at besvare deres appeller og bør ikke lade de fattige betale med store løfter om gaver. Efter at et menneske har helliget en vis sum til Herren, føler at den er helliget til hellig brug. Dette er sandt og derfor bør vore forkyndende brødre være vel informeret om hvem de får gaveløfter fra.

[412] Hvert medlem i de forskellige familier i vore menigheder som tror sandheden bør gøre en del i fremskyndelsen ved at de med glæde antager den systematiske godgørenheds plan. »Hver første dag i ugen skal enhver af jer lægge noget til side hjemme..... for at der ikke først skal finde indsamlinger sted, når jeg kommer.« Opgaven at tilskynde og presse personer til at give af deres midler er ikke tiltænkt Guds værks tjenere. Ansvaret bør ligge på enhver enkeltperson som glæder sig over sandhedens tro. »Hver første dag i ugen skal enhver af jer lægge noget til side hjemme og samle, hvad han får lykke til.« Ethvert medlem i familien, fra den ældste ned til den yngste, må tage del i dette godgørenhedsarbejde.

[Små børns offergaver kan være antagelige og velbehagelige for Gud. Ofrets værdi vil stå i forhold til den ånd, der fremkalder gaverne. Ved at følge apostelens regel og lægge et lille beløb til side hver uge kan de fattige hjælpe til med at fylde forrådshuset og deres gaver er fuldt ud antagelige for Gud, fordi de bringer lige så store, ja endog større ofre end deres mere velstillede brødre. Den

systematiske godgørenheds plan vil vise sig at være et værn for enhver familie mod fristelsen til at bruge penge til unyttige ting; og navnlig vil den vise sig at være en velsignelse for de rige ved at beskytte dem mod at hengive sig til overdådighed. *Vejl f menigh* bd. 1 side 323]

Systematisk og gavmilde gaver efter planen holder hjertets kanal åben. Vi sætter os selv i forbindelse med Gud, så han kan bruge os som kanaler gennem hvilke hans gaver kan flyde til andre. Den fattige vil ikke beklage sig over systematisk godgørenhed, for den berører dem kun let. De er ikke forsømte og nedtrykte, men begunstiget ved at gøre en del og være medarbejdere sammen med Kristus og vil modtage Guds velsignelse lige så vel som den velhavende. I den proces når de lægger en smugle til side som de kan spare dem for, fornægter de sig selv og opelsker hjertets gavmildhed. De oplærer sig selv til gode gerninger og er lige så gode til at imødekomme Guds plan i den systematiske godgørenhedsplan som den mere velhavende som giver af deres overflod. [413]

I apostlenes dage, gik mændene overalt og forkyndte ordet. Nye menigheder blev oprejst. Deres kærlighed og nidkærhed for Kristus ledte dem til store selvfornægtelses- og opofrelses handlinger. Mange af disse hedenske menigheder var meget fattige, alligevel erklærede apostlene at deres dybe fattigdom fandtes i store mængder i deres gavmildheds rigdomme. Deres gaver strak sig til mere end deres evne til at give. Mennesker satte deres liv på spil og led tab på alt for sandhedens skyld.

Apostlen foreslår den første dag i ugen, som et rigtigt tidspunkt til at se tilbage på Forsynets kurs og den fremgang der har været. Og i frygt for Gud, med sand hjertetaknemmelighed for de velsignelser han har givet, til at afgøre hvor meget, efter hans egen udtænkte plan, skal der gives midler tilbage til ham.

Gud har planlagt at godgørenhedens erfaring skal være helt frivilligt og man skal ikke ty til veltalende appeller for at vise forståelse. »Gud elsker en glad giver.« Han er ikke tilfreds med at hans forråds-kammer er fyldt op af tiltvungne midler. Hans folks loyale hjerter, der glæder sig over den frelsende sandhed for denne tid, vil, gennem kærlighed og taknemmelighed til ham for dette dyrebare lys, være alvorlige og ivrige efter at hjælpe med deres midler og sende sandheden ud til andre. Den allerbedste måde at give udtryk for

vor kærlighed til vor Forløser er at gøre ofre for at bringe sjæle til kundskab om sandheden. Tilbagekøbsplanen var helt frivillig for vor Forløser og det er Kristi hensigt at al vor godgørenhed skal være frivillige ofre.

Personlig uafhængighed

PERSONLIG UAFHÆNGIGHED

Kære bror A: Mine tanker er optaget af din sag. Jeg har skrevet nogle ting til dig som er blevet vist mig om din tidligere, nutidige og fremtidige fremgangsmåde. Jeg er bekymret for dig fordi jeg har set dine farer. Din tidligere erfaring for spiritualisme udsatte dig for fristelser og hårde kampe. Når sindet engang er blevet overgivet til direkte kontrol af fjenden gennem onde engle, burde den person være meget mistroisk for indtryk og følelser som ville forlede ham til uafhængighed, væk fra Kristi kirke. Det første skridt som en sådan person ville tage uafhængig af menigheden bør betragtes som en forlokkelse af fjenden til at bedrage og ødelægge. Gud har gjort hans menighed til en lysets kanal og gennem den formidler han sine hensigter og vilje. Han giver ikke en person en erfaring uden for menigheden. Han giver ikke noget menneske et kundskab til hans vilje for hele menigheden, medens menigheden, Kristi legeme, er overladt i mørke.

Bror A, du behøver at være på vagt med den største omhu for hvorpå du bygger. Der kommer en storm som vil prøve dit håb til det yderste. Du bør grave dybt og lægge dit grundlag sikkert. »Derfor: enhver, der hører de ord, jeg her har sagt og handler efter dem, han ligner en klog mand, som byggede sit hus på klippegrund. Og regnen styrtede ned og vandstrømmende kom og vindende blæste og kastedes mod det hus, men det faldt ikke; thi dets grundvold var lagt på klippen.« Bygherren sætter til stadighed sten på sten indtil strukturen viser sig sten på sten. Evangeliebyggeren fører ofte sit arbejde under tårer og i prøvelser, i forfølgelsens storme, under bitter modstand og uretfærdig bebrejdelse; men han føler for arbejdet i dyb alvor, for han bygger for evigheden. Vær forsigtig, Bror A, at din grund er en solid klippe, så du er naglet til den, Kristus er den Klippe.

Du har en stærk, fastlåst vilje, en meget stor selvstændighed, som du føler at du må bevare under alle omstændigheder. Og du

[415] har videreført dette i din religiøse erfaring og i dit liv. Du har ikke altid været i harmoni med Guds arbejde som det er fremført af dine amerikanske brødre. Du har ikke set som de ser heller ikke været enig med deres måde at arbejde på. Du har haft meget lidt kendskab til arbejdet på dets forskellige afdelinger. Du har ikke været ivrig efter at blive bekendt med værkets forskellige grene. Du tager let på arbejdet med mistænksomhed og på Guds udvalgte ledere der skal føre det frem. Du har været hurtig til at drage dem i tvivl og været skinsyg på dem som Gud har pålagt sit værks tungere ansvar, end du har ransaget det og forbundet dig selv med Guds sag for at få kendskab til dens gerninger og fremmarch.

Gud så at du ikke har været egnet til at være hyrde, en retfærdighedens tjener der proklamerer sandheden til andre, før du er et helt forvandlet menneske. Han lod dig gå gennem reelle prøvelser og føle afsavn og mangler, så du kan vide hvordan du viser medynk og forståelse og øm kærlighed for den ulykkelige og undertrykte og for dem have mangler og gennemgå prøvelser og pinsler.

Da du bad i dine pinsler for fred i Kristus, synes en mørk sky at sværte dit sind til. Hvilen og freden kom ikke som du forventede det. Til tider synes din tro at blive prøvet til det yderste. I det du så tilbage på dit tidligere liv, så du sorg og skuffelse; når du så på din fremtid, var alt usikkert. Den guddommelige Hånd ledte dig vidunderligt til at bringe dig til korset og lære dig at Gud i virkeligheden belønnede dem som ihærdigt søgte ham. Dem som beder om ret vil få det. Han som søger skal finde. Erfaringen som man fik i prøvelsernes og pinslernes ildovn er mere værd end alt hvad den besværlige og smertelige erfaring koster.

[416] De bønner du sendte op i din ensomhed, i din nedtrykthed og prøvelser, besvarede Gud, ikke altid efter dine forventninger, men for dit gode. Du har ikke et klart og korrekt syn på dine brødre, du ser heller ikke dig selv i et rigtigt lys. Men, i Guds forsyn, har han arbejdet på at svare de bønner du har sendt op i din nød, på en måde så du frelses og hans eget navn forherliges. I din uvidenhed om dig selv bad du om ting som ikke var bedst for dig. Gud hørte dine oprigtige bønner, men den tilståede velsignelse var meget forskellig fra dine forventninger. Gud planlagde, i sit forsyn, at sætte dig mere direkte i forbindelse med hans menighed, så din tillid kunne være

mindre til dig selv og mere til andre som han leder for hans værks fremme.

Gud hører enhver oprigtig bøn. Han vil sætte dig i forbindelse med sit arbejde så han kan bringe dig i mere direkte til lyset. Og medmindre du udelukker dig fra beviser og lys, vil du blive overbevist om at du var mere tillidsfuld for dig selv og mindre mistroisk for dine brødre, vil du stå bedre over for Gud. Det er Gud som har ledt dig igennem snævre steder. Han har en hensigt med dette, så trængslerne må arbejde med din tålmodighed og tålmodighed med erfaring og erfaring med håb. Han tillod at prøvelser kom over dig, så du, ved dem, kunne erfare retfærdighedens fredelige frugter.

Peter fornægtede Sorgernes Mand i sit kendskab til sorger i sin ydmygelsens stund. Men han angrede derefter og blev omvendt igen. Han havde sand sjæleanger og gav sig selv på ny til sin frelser. Med blændende tårer gik han sin vej til Getsemane haves ensomhed og styrtede sig der til jorden hvor han så sin frelsers udmattethed da hans blodige sved blev presset fra hans porer i sin store pine. Peter husker med samvittighedsnag at han sov da Jesus bad under disse frygtelige timer. Hans stolte hjerte brød sammen og bodstårer vædede græstørvet der fornyligt var bestænkt med blodige sveddråber fra Guds dyrebare Søn. Han forlod haven som en omvendt mand. Han var da rede til at ynkes over den fristede. Han var ydmyget og kunne sympatisere med den svage og fejlende. Han kunne advare den overmodige og var helt i stand til at styrke sine brødre.

Gud ledte dig gennem pine og trængsler så du kan have større tillid til ham og så du kan tænke mindre ud fra din egen bedømmelse. Du kan bedre bære modgang end fremgang. Jehovas alt-seende øje opdagede meget skrammel i dig som du betragtede som guld og for dyrebart til at kaste bort. Fjendens magt over dig var til tider meget direkte og stærk. Spiritualismens bedrag har bragt din tro i urede, fordrejet din dømmekraft og forvirret din erfaring. Ved sit forsyn vil Gud prøve dig og rense dig, som Levis sønner, så du kan give et retfærdighedens offer til ham.

Synd blandes for meget med alt dit arbejde. Din vilje må formes af Guds vilje, ellers vil du falde i forfærdelige fristelser. Jeg så at selv om du arbejder i Gud, tager selvet ud af øjne, vil du erkende en styrke fra ham, som vil give dig adgang til hjerter. Guds engle vil arbejde sammen med dine anstrengelser når du er ydmyg og er lille

[417]

i egne øjne. Men selvom du tror at du er mere end dem som Gud har ledt i årevis og som han har belært i sandheden og gjort egnet for hans arbejdes udbredelse, er du selvoptaget og vil falde i fristelser.

Du behøver at opelske venlighed og ømhed. Du behøver at være medynkende og venlig. Dit arbejde smager for meget af strenghed og en nøjeregnende, diktatorisk, overlegenhed. Du er ikke altid venlig betænksom over for andre og du skaber unødige prøvelser og utilfredshed. Mere kærlighed i dit arbejde og mere venlig forståelse, vil give dig adgang til hjerter og vil vinde sjæle til Kristus og sandheden.

[418] Du har hele tiden tendens til at være egenrådlig. Du indser ikke at egenrådighed er en dårlig ting skønt den leder dig til at have for meget tillid til dig selv og til snarere at stole på din egen dømmekraft end at respektere dine brødres råd og værdsætte deres bedømmelse højt, især deres som er i embeder som Gud har udpeget til at frelse sit folk. Gud har omgivet sin menighed med en særlig myndighed og kraft som ingen kan retfærdiggøres fra at se bort fra og foragte, for derved foragter han Guds røst.

Det er ikke sikkert for dig at stole på indtryk og følelser. Det har været din ulykke at komme under dette sataniske bedrags magt, spiritualismen. Dette dødens ligklæde har dækket dig og din indbildning og nerver har været under dæmoners kontrol; og når du bliver selvsikker og ikke klamrer dig med fast tillid til Gud er du i virkelig fare. Du har ofte og lader ofte døre lukke og byder fjenden ind og han styrer dine tanker og handlinger, medens du virkelig er bedraget og bilder dig selv ind at du er under Guds gunst.

Satan har prøvet at fordreje dig fra at have tillid til dine amerikanske brødre. Du har betragtet dem og deres handlinger og erfaring, med mistanke, selvom det netop er dem som kunne hjælpe dig og ville være en velsignelse for dig. Det vil være Satans omhyggelige anstrengelser at adskille dig fra dem, som er lysets kanaler, gennem hvem Gud har meddelt sin vilje og gennem hvem han har arbejdet for at bygge sit værk op og brede det ud. Dine synspunkter og din fornemmelse og erfaring er alt i alt for snævre og dit arbejde er af den samme karakter.

For at du kan være til velsignelse for dit folk, behøver du at forbedre dig i mange ting, Du bør opelske høflighed og værne om en øm medlidenhed for alle. Du bør have Guds omkransende nåde,

som er kærlighed. Du kritiserer for meget og er ikke så overbærende som du bør være hvis du vil vinde sjæle. Du kunne have meget mere indflydelse hvis du var mindre formel og streng og var tilskyndet af Helligånden. Du er for bange for at blive styret af mennesker. Gud bruger mennesker som sine redskaber og vil bruge dem så længe som verden vil stå.

De faldne engle var ivrige efter at blive uafhængige af Gud. De var meget skønne, meget herlige, men afhængige af Gud for deres lykke og for det lys og den forstand de nød. De faldt fra deres høje rang ved deres lydighedsnægtelse. Kristus og hans menighed er uadskellige. At ignorere og foragte dem som Gud har udpeget til at lede frem og bære ansvar i forbindelse med hans arbejde og med sandhedens fremmarch og udbredelse svækker de midler som Gud har givet til hjælp, opmuntring og styrke for hans folk. At gå uden om disse og tro at dit lys kommer ingen andre kanaler end direkte fra Gud sætter dig en position hvor du er udsat for bedrag og til at overvindes.

[419]

Gud har sat dig i forbindelse med sine udpegede hjælpere og i hans menighed så de kan hjælpe dig. Din tidligere forbindelse med spiritualismen gør din fare større end den ellers skulle være, fordi din dømmekraft, visdom og skarpsindighed er blevet fordrejet. Du kan ikke af dig selv altid fortælle eller se ånderne; for Satan er meget listig. Gud har sat dig i forbindelse med sin menighed så de kan hjælpe dig.

Du er nogen gange for formel, kold og usympatisk. du må møde folk hvor de er og ikke sætte dig selv for højt over dem og forlange for meget af dem. Du behøver at være helt blødgjort og underlagt Guds Ånd når du prædiker til folk. Du bør uddanne dig i den bedste arbejdsmåde så det ønskede resultat opnåes. Dit arbejde må karakteriseres ved Jesu kærlighed bundet i dit hjerte, blødgøre dine ord, forme dit temperament og ophøje din sjæl.

Du taler ofte for længe skønt du ikke har himlens Ånds livgivende indflydelse. Du belaster dem som hører på dig. Mange gør en fejltagelse i deres forkyndelse, ved at de ikke stopper når interessen er der. De bliver ved indtil den interesse de har opvakt i deres tilhørere dør ud og folk trættes virkelig af ord med ingen særlig vægt eller interesse. Stop før du kommer dertil. Stop når du ikke har noget af særlige betydning at sige. Fortsæt ikke med dine tørre ord som kun

vækker fordomme og ikke blødgør hjertet. Du mangler at forenes med Kristus så dine ord vil smelte og brænde deres vej til sjælen. Blot langtrukken tale er ikke tilstrækkeligt i denne tid. Argumenter er gode, men der kan være for meget af det argumenterende og for lidt af Guds Ånd og liv.

[420] Uden at Guds særlige kraft arbejder sammen med dine anstrengelser, at din ånd er underlagt og ydmyget til Gud, dit hjerte er blødgjort, dine ord flyder fra et kærlighedens hjerte, vil dit arbejde være tungt for dig selv og ikke være frugtbart. Der er et punkt som en Kristi prædikant når, udover hvor menneskelig forstand og dygtighed er magtesløs. Vi kæmper mod kæmpemæssige vildfarelser og de onder som er vigtige at afhjælpe eller at vække folket til at se og forstå, for vi kan ikke ændre hjertet. Vi kan ikke opildne sjælen til at se syndens syndighed og føle behov for en Frelser. Men hvis vort arbejde bærer præg af Guds Ånd, hvis en højere, en guddommelig kraft ledsager vore anstrengelser for at så evangeliets sæd, skal vi se frugterne af vort arbejde og se Guds herlighed. Han alene kan vande de såede frø.

Således er det med dig Bror A. Du må ikke gå hurtigt frem og forvente for meget af formørkede sjæle. Du må værne om det ydmyge håb så Gud allernådigst vil tildele sin Ånds opildende indflydelse, hvorved alene dit arbejde ikke vil findes forgæves i Herren. Du behøver at klynge dig til Gud i levende tro og hvert øjeblik indse dine farer og din svaghed og hele tiden søge den styrke og kraft som Gud alene kan give. Prøv så godt du kan, i dig selv kan du intet.

Du behøver at uddanne dig selv, så du har visdom til at have med sjæle at gøre. Du bør have medlidenhed med nogle og behandle folk forskelligt, medens du i ængstelse må redde andre, hive dem ud af ilden. Vor himmelske far efterlader os ofte usikke over for vore anstrengelsers nytte. Men vi må så ved alle vande, uden at vide hvad vil vokse op. Vi må stimulere vor tro og energi fra vor styrkes Kilde og lære fuld og hel afhængighed af ham.

[421] Bror A, du behøver at arbejde med største ihærdighed med at styre selvet og udvikle en karakter i harmoni med Guds ords grund-sætninger. Du behøver at uddanne selvet og oplære dig så du kan blive en god hyrde. Du behøver at opelske et godt temperament - venlige, glade, optimistiske, ædelmodige, medynkende, venlige, medlidende karaktertræk. Du bør overvinde gnavenhed, fanatisme,

snæversynethed, kværulanteri og hovenhed. Hvis du er i forbindelse med Guds arbejde behøver du at kæmpe energisk med selvet og danne din karakter efter den guddommelige Model.

Uden stadige anstrengelser fra din side, kan en udvikling hos dig, under indflydelse af fordærvede sjæle, vise sig og blokere for din vej. Denne hindring vil få dig til at skifte til noget andet end sandhedens sag. Du behøver selvdisciplin. Vor fromhed bør ikke vise sig som surhed, kulde og gnavenhed; men den må være elskværdig og lærvillig. En kritisk ånd vil omhegne din vej og lukke andres hjerter for dig. Hvis du ikke er ydmyg, afhængig af Gud, vil du ofte lukke din egen sti med hindringer og ændre det samme for andres opførsel.

Du behøver at stå vagt over dig selv, så du ikke lærer sandheden eller udfører opgaver i en snæversynethed som vil vække fordomme. Du må finde ud af hvordan du kan vise dig selv som anerkendt over for Gud, en arbejdsmand der ikke behøver at stå til skamme. Spørg dig selv hvad din naturlige tilbøjelighed er, hvilken karakter du har udviklet. Det bør være din bestræbelse, ligeså vel som for andre Kristi forkyndere, at udøve din største årvågenhed så du ikke værner om handlingsvaner, eller mentale og moralske tilbøjeligheder, som du ikke ønsker skal være synlig for dem du bringer sandheden til.

Kristi tjenere er indskærpet at være eksempler for Guds hjort. En prædikants indflydelse kan gøre meget for at forme sit folks karakter. Hvis prædikanter er lade, hvis han ikke er rensset i hjerte og liv og hvis han er, kantet, kritisk og kværulantisk, selvisk, går sine egne veje og mangler selv-kontrol, vil han møde disse ubehagelige elementer og få med dem at gøre iblandt hans folk og det er hårdt arbejde at bringe tingene i orden igen når en forkert indflydelse har skabt forvirring. Hvad der ses hos deres prædikant vil gøre stor forskel med hensyn til en kristen dydig udvikling i folket. Hvis hans liv er en kombination af udmærkede egenskaber, vil dem som han bringer til sandhedens kundskab gennem hans arbejde, i høj grad, hvis de virkelig elsker Gud, genspejle hans eksempel og indflydelse, for han er en Kristi repræsentant. Således bør prædikanten føle sit ansvar for at besmykke Gud, vor Frelasers lære, i alle ting.

Evangelieprædikantens største bestræbelse bør være at hellige alle sine talenter til det sjælevindende arbejde, så vil han få resultater. Klog og påpasselig disciplin er nødvendig for enhver som

nævner Kristi navn, men er i en meget højere forstand væsentlig for en evangelieprædikant, som er en Kristi repræsentant. Vor Frelser imponerede mennesker ved sin renhed og ophøjede moral, medens hans kærlighed og venlige mildhed inspirerede dem med begejstring. Den fattigste og ydmygeste var ikke bange for at nærme sig ham; selv små børn blev draget af ham. De elskede at klatre op på hans skød og kysse det tankefulde ansigt, der var mildt af kærlighed. Denne elskende ømhed behøver du. Du bør opelske kærlighed. Udtryk af forståelse og opmærksomhedens og respektens handlinger for andre vil ikke forringe din værdighed en smule, men vil åbne mange hjerter, som nu er lukket over for dig.

Kristus var netop hvad enhver prædikant burde bestræbe sig på at blive. Vi bør lære at efterligne hans karakter og forene nøje retfærdighed, renhed, ufordærvethed, kærlighed og ædelmodighed. Et tiltalende ansigt hvori kærlighed genspejles, med venlige og høflige manerer, vil gøre mere, end et arbejde kun bag prædikestolen uden disse egenskaber. Det tilkommer os at opelske en respekt for andre folks dømmekraft, skønt vi, i mere eller mindre omfang, er fuldstændig afhængige af dem. Vi bør opelske sand kristen belevethed og øm forståelse, selv for den hårdeste og mest rå del af menneskeheden. Jesus kom fra himlens rene sale netop for at frelse sådanne. Du lukker dit hjerte for hurtigt for mange som tilsyneladende ikke har interesse for det budskab du fremfører, men som i Herrens øjne er dyrebare og stadig er genstand for nåde. »Vismænd indfanger sjæle.« Paulus blev alt for alle mennesker hvis han ved alle midler kunne frelse nogen. Du må komme i en lignende situation. Du må bøje dig fra din selvstændighed. Du mangler ydmyghed i sindet. Du behøver

[423] Guds nådes blødgørende indflydelse i dit hjerte, så du ikke irriteres, men omsmelte din vej til menneskers hjerter, selvom disse hjerter kan være angrebet af fordomme.

Guds sag er i stor mangel på alvorlige mænd, som er rige på nidkærhed, håb, tro og mod. Det er ikke egenrådige mennesker som kan imødekomme denne tids krav, men alvorlige mennesker. Vi har for mange følsomme prædikanter som er svage i erfaringen, mangelfulde i kristen nåde, mangel på helligelse og er let at gøre modløse; som er ivrige efter at tilfredsstille deres egen vilje og er udholdende efter at udrette deres egne selviske hensigter. Sådanne mennesker vil ikke udfylde denne tids krav. Vi behøver mennesker

i disse sidste dage som altid er vågne. Der er mangel på vågne mennesker, som er oprigtige i deres kærlighed for sandheden og villige for at arbejde for et offer, hvis de kan fremme Guds sag og redde dyrebare sjæle. Der mangler mennesker i dette arbejde som ikke vil knurre eller beklage sig over genvordigheder eller prøvelser og vide at dette er en del af den arv som Jesus har efterladt dem. De bør være villige til at gå uden for leje og lide skam og bære byrder som gode Kristi soldater. De vil bære Kristi kors uden at beklage sig, uden at knurre eller være irriteret og vil være udholdende i trængsler.

Den højtidelige, prøvende sandhed for disse sidste dage er betroet til os og vi bør gøre den til en realitet. Bror A, du burde undgå at gøre dig selv til et kriterie. Jeg bønfaller dig: Gå ikke efter din egen forståelse! Alt det vi kan udholde og alt det vi er kaldet til at finde os i, for sandhedens skyld, lader til at være småting i sammenligning med det vor Frelser udholdte for vore synders skyld. Du skal ikke altid regne med at blive bedømt rigtigt eller fremstillet korrekt. Kristus siger at i denne verden skal vi have modgang, men i ham skal vi have fred.

Du har opelsket en kamplysten ånd. Når din vej krydses, sætter du dig straks i forsvarsstilling; og, selvom du kan være blandt dine brødre som elsker sandheden og har givet deres liv til Guds sag, vil du retfærdiggøre dig selv, endskønt du kritiserer dem og bliver skinsyg af deres ord og deres motivers fordægtighed og således mister du store velsignelser som det var dit privilegium at få gennem dine brødres erfaring.

[424]

Diskussioner bør undgås

Diskussioner bør undgås

Du holder af at debattere sandheden og elsker diskussioner; men disse stridigheder har været ugunstige for din udvikling af en kristen karakter, for i dette er en god anledning til at vise netop de karaktertræk som du må overvinde hvis du nogen sinde skal ind i himlen. Men hvis det kan undgås, bør det undgås, for ellers vil Gud kun æres sjældent.

[Folk som gerne vil se modstandere føre kamp, vil måske ønske diskussion. Andre, som nærer ønske om at høre beviserne fra begge sider, kan af oprigtige bevæggrunde tilskynde til diskussion; men hvor det er mulig bør diskussioner altid undgås. Som regel vil de forøge stridslysten og svække den rene kærlighed og den hellige medfølelse som altid bør findes i kristnes hjerter, selv om opfattelserne kan være forskellige.

I denne tid er krav om diskussion ikke noget virkeligt bevis på et oprigtigt ønske hos folk om at undersøge sandheden, men skyldes lysten til at høre noget nyt og være vidne til det røre som i almindelighed ledsager diskussioner. Det er sjældent Gud bliver æret og sandheden fremmet ved sådanne stridigheder. Sandheden er for alvorlig, for betydningsfuld i sine følger til at skulle være en ringe sag om den bliver taget imod eller forkastet. At diskutere sandheden i den hensigt at vise modstandere de stridende parters dygtighed er altid en uklog handlemåde, for den bidrager lidt til sandhedens fremme.

Sandhedens modstandere vil vise sig at være dygtige til at rive urigtige fremstillinger af dens forsvars standpunkt.] De vil gøre de højtideligste hellige sandheder til genstand for hån. [De som vil som regel håne den hellige sandhed og stille den i et så forkert lys for folket at de hvis sind er formørket af vildfarelse og besmittet af synd, ikke mærker disse beregnende personers bevæggrunde og hensigter med således at tilhulle og forfalske vigtige sandheder. For

[425]

de mænds skyld som giver sig af dermed, er det kun i få tilfælde muligt at lede diskussioner efter rigtige principper. Alt for ofte bliver det til skarpe angreb og personligheder og ofte nedlader begge parter sig til sakasme og vittigheder. Kærlighed til sjæle fortaber sig i det stærkere ønske om overtaget. Fordom dyb og bitter fordom bliver ofte følgen. *Evangeliets tjenere* side 279-280]

Jeg har set engle blive bedrøvede da de mest dyrebare sandhedsjuveler blev vist for mennesker og de var fuldstændig ude af stand til at værdsætte beviserne til fordel for sandheden. Hele deres væsen var i krig med sandhedens principper; deres natur var i fjendskab med dem. Deres mål med drøftelserne var ikke at de selv kunne tage vare på sandhedens beviser eller at folk skulle have en reel forståelse af deres sande position, men at de skal kunne forvirre forståelsen ved at sætte sandheden i et fordrejet lys over for folk. Der er mænd som har optrænet sig selv som stridsmænd. Deres fremgangsmåde er at fremstille en modstander forkert og tildække klare argumenter med uærligt ordkløveri. De har helliget deres gudgivne kræfter til dette uærlige arbejde, for der er intet i deres hjerter der er i harmoni med sandhedens principper. De griber ethvert argument de kan få fat i så sandhedens forsvarer ned kan rives ned, selvom de ikke selv ikke tror på de ting de siger imod dem. De støtter sig selv til deres valgte standpunkt, uden hensyn til retfærdighed og sandhed. De tager ikke hensyn til at dommen ligger foran dem og at deres dårligt-opnåede sejr, med alle dens katastrofale følger, vil vise sig i sin sande karakter. Vildfarelse, i alle sine bedrageriske fremgangsmåder, dens beviklinger og fordrejninger og svingninger til at ændre sandhed til løgn, vil da vise sig i al sin deformitet. Ingen anden sejr vil stå på Guds dag, end den, som er sand, ren ophøjet og hellig sandhed og skal vindes til Guds ære.

Engle græder ved at se dyrebare sandheder af himmelsk oprindelse blive kastet for svin, for at blive bemægtiget af dem og nedtrådt med mudder og snavs. »Kast ikke jeres perler for svin, for at de ikke skal træde dem ned med fødderne og så vende sig om og sønderrive jer.« Dette er ordene fra verdens Forløser.

[426]

Guds prædikanter bør ikke regne anledninger for diskussion for et stort privilegium. Alle vore trospunkter skal ikke bæres frem i første række og præsenteres for den fordomsfulde menneskemængde. Jesus talte til farisæerne og saddukæerne i lignelser, skjulte sandhe-

dens klarhed under symboler og figurer fordi de ville gøre forkert brug af de sandheder han fremstillede for dem; men til hans disciple talte han tydeligt. Vi bør lære af Kristi lære-metoder og passe på ikke at lukke folks ører, ved at give dem halve sandheder, som ikke kan forklares til fulde og som folk på ingen måde er rede til at modtage.

De sandheder som vi har tilfælles bør vi først dvæle ved og derved opnå tilhørernes tillid; idet folket kan føres frem i undervisning, kan vi langsomt vokse sammen med det forkyndte budskab. Der behøves stor visdom til at give den upopulære sandhed for et fordomsfuldt folk på den mest forsigtige måde, så der kan vindes adgang til deres hjerter. Diskussioner giver folk, som er uoplyste om vort standpunkt og som er uvidende om bibelsandheden, et sæt argumenter sat dygtigt op og er omhyggeligt arrangeret til at dække sandhedens klare punkter. Nogle mænd har gjort det til deres arbejde at dække over tydelige kendsgerninger i Guds ord, ved hjælp af deres bedrageriske teorier, som de vil gøre tilsyneladende klare for dem som ikke selv har undersøgt sandheden.

Disse Satans agenter er svære at imødekomme og det er vanskeligt at have tålmodighed med dem. Men ro, tålmod og selvkontrol er ting som enhver Kristi tjener bør opelske. Sandhedens stridsmænd har oplært sig selv til intellektuel kamp. De er forberedt på overfladiske spidsfindigheder og påstande om Guds ord. De forvirrer intetanende mennesker og sætter sandheden i mørke, medens behagelige fabler gives til folk i stedet for den rene bibelsandhed.

[427] [Mange vælger hellere mørke end lys, fordi deres gerninger er onde. Men der findes nogen som ville blive betaget af sandhedens klarhed og som ville have taget imod den hvis den var blevet fremholdt på en anden måde og under andre forhold, sådan at de havde fået en rimelig anledning til selv at overveje argumenterne og til at sammenligne skriftsted med skriftsted.

Vore prædikanter har handlet meget ubetænksomt ved at offentliggøre for verden sådanne vildfarelsens udspekulerede spidsfindigheder som beregnende mænd har fremholdt for at tilhulle Herrens højtidelige, hellige sandhed og gøre den til intet. Disse snedige mænd, som ligger på lur for at lede de troskyldige vil bruge deres åndsevner til at forvrænge Guds ord. De uerfarne og intetanende vildledes til deres fordærvelse. Man har begået en stor fejl ved at fremholde alle de argumenter som modstandere bekæmper Guds

sandhed med, da man derved har skaffet alle slags menneskers argumenter som mange af dem aldrig havde tænkt på. Nogen vil komme til at gøre regnskab for denne ukloge taktik.

Argumenter imod den hellige sandhed har en lumsk indflydelse og påvirker sindet hos dem som ikke er godt oplyst om hvor stærk sandheden er. De moralske følelser i menneskesamfundet som et hele er sløvet som følge af fortrolighed med synd. Egoisme, uærlighed og de forskellige synder som råder i denne udartede tid, har sløvet sanserne for det evige, så at Guds sandhed ikke bliver opfattet. Ved offentlig at fremholde vore modstanderes urigtige argumenter stiler man efter folks forståelse og vildfarelse på lige fod; blev sandheden derimod lagt frem for dem i sin klarhed og længe nok til at de kunne indse og forstå dens hellighed og betydning, ville de stærke grunde som taler til fordel for den, overbevise dem og de ville da være forberedt til at imødegå de argumenter som modstanderne fremlægger.

De som søger efter kendskab til sandheden og efter at forstå Guds vilje og som trofast følger lyset og er nidkære i udførelsen af deres daglige pligter, vil visselig få kundskab om læren, for de vil blive vejledt til hele sandheden.] Gud lover ikke, ved sit forsyns mesterlige handlinger, at bringe sandheden ulastelig til menneskers kundskab også selv om menneskene ikke søger efter sandheden og ikke har noget ønske om at kende sandheden. Mennesker har magt til at undertrykke Guds Ånd; de har selv magt til at vælge. De har frihed til at handle. De kan være lydige ved vor Forlørsers navn og nåde, eller de kan være ulydige og erkende dens konsekvenser. Mennesker er ansvarlige for at modtage eller forkaste hellige og evige sandheder. Guds Ånd overbeviser hele tiden og sjæle beslutter sig for eller imod sandheden. Hvor vigtigt er det ikke at enhver handling i livet er sådan at den ikke behøver at angres. Dette er især vigtigt blandt Kristi ambassadører, som handler i stedet for Kristus. [*Evangeliets tjenere* side 280-281]

[428]

Menighedens autoritet

Menighedens autoritet

[Verdens Genløser har skænket sin menighed stor magt, Han påviser de regler, der skal følges, når det gælder behandling af medlemssager. Efter at have givet tydelige anvisninger vedrørende fremgangsmåden siger han: »Sandelig siger jeg eder, hvad I binder på jorden, det skal være bundet i himmelen; og hvad I (når det gælder menighedsdisciplin) løser på joden, det skal være løst i himmelen.« Således stadfæster også den himmelske autoritet menighedens disciplin vedrørende dens medlemmer, når den bibelske regel bliver fulgt.

Guds ord tilstår ingen enkelt person ret til at sætte sit skøn op imod menighedens skøn, ej heller tillades det ham vedholdende at sætte sine meninger op imod menighedens opfattelse. Dersom der ingen menighedsdisciplin og ingen styrelse var, ville menigheden gå i stykker; den kunne ikke holde sammen som organisation. Der har altid været selvstændige mennesker, som har hævdet, at de havde ret, at Gud særskilt havde undervist dem, påvirket og ledet dem. Enhver har sin egen teori, sine egne ejendommelige anskuelser og enhver påstår, at hans anskuelser stemmer overens med Guds ord. Hver har sin afvigende teori og tro og dog gør enhver krav på at have særskilt lys fra Gud. De trækker i en retning, der fører bort fra organisationen og hver især udgør en menighed for sig. Disse kan ikke alle have ret og dog påstår de alle, at de ledes af Herren. Det inspirerede ord er ikke ja og nej, men ja og amen i Kristus Jesus.

Til sin belærende undervisning føjer vor frelser et løfte om, at hvis to eller tre blev enige om at bede Gud om noget, skulde det gives dem. Kristus viser her, at der må være enighed med andre også i vore ønsker om et givet formål. Enighed i bøn og enighed i forsæt tillægges stor betydning. Gud hører de enkeltes bønner; men ved denne anledning fremholdt Jesus særskilte og vigtige lærdomme, der særlig vedrørte hans nylig stiftede menighed på jorden. Der må

være overensstemmelse om de ting, som de ønsker og som de beder om. Det kom ikke blot an på tankerne og følelserne i det enkelte menneskes sind, der jo er udsat for bedrag; men bønnerne skulle gælde det alvorlige ønske i fleres sind, der beskæftigede sig med det samme emne.

I Paulus' vidunderlige omvendelse ser vi Guds underfulde kraft. En klarhed, der overgik middagssolens glans, skinnede omkring ham. Jesus, hvis navn han forbandede og foragtede fremfor alle andre navne, åbenbarede sig for Paulus i den hensigt at standse ham i hans ilde, men dog oprigtige løb, for at han kunne gøre dette lidet lovende menneske til et udvalgt redskab til at bære evangeliet ud til hedningerne. Han havde samvittighedsfuldt gjort mange ting i strid med Jesus af Nazarets navn. I sin nidkærhed var han en ihærdig, alvorlig forfølger af Kristi menighed. Hans overbevisning om sin pligt til at udrydde den faretruende lære, som trængte ind overalt, at Jesus var livets fyrste, var dyb og stærk.

Paulus mente virkelig, at troen på Jesus tilintetgjorde Guds lov. tilintetgjorde ofringerne med deres religiøse tjeneste samt omskærelsens anordning, som gennem alle henrundne tider havde haft Guds fulde billigelse. Men den underfulde åbenbarelse af Kristus bringer lys ind i hans formørkede sind. Jesus af Nazaret, som han kæmper imod, er i sandhed verdens Genløser.

Paulus indser sin misforståede nidkærhed og råber: »Herre! hvad vil du, at jeg skal gøre?« Jesus fortalte ham ikke nu, således som han jo kunne have gjort, om den gerning, han havde bestemt for ham. Paulus måtte have undervisning om den kristne tro og gå frem på en forstandig måde. Kristus sender ham til de selv samme disciple, som han så bittert havde forfulgt, for at lære af dem. Glansen af det himmelske lys havde berøvet Paulus synet, men Jesus, de blindes store Læge, giver ham det ikke igen. Han besvarer Paulus' spørgsmål med disse ord: »Stå op og gå ind i byen, så skal det blive sagt dig,, hvad du bør gøre.« Jesus kunne ikke alene have helbredt Paulus for hans blindhed, men han kunne have tilgivet hans synder og meddelt ham hans pligt ved at påvise hans fremtidige vej. Fra Kristus skulle al kraft og alle nådegerninger udstrømme; men han lod ikke Paulus ved sin omvendelse til sandheden få en erfaring uden hensyn til den nylig organiserede menighed på jorden.

[430]

Det underfulde lys, Paulus fik ved denne anledning, forbavsede og forvirrede ham. Han var fuldstændig kuert. Denne del af værket kunne mennesker ikke gøre for Paulus; men der var endnu et værk at udføre, som Kristi tjenere kunne gøre. Jesus sender ham til sine redskaber i menigheden for der at få videre kundskab om sin pligt. Således tillægger han sin organiserede menighed autoritet og viser den sin godkendelse. Kristus havde udført den gerning at åbenbare og overbevise og nu var Paulus i den tilstand, at han kunne lære af dem Gud havde beskikket til at undervise om sandheden. Kristus henviser Paulus til sine udvalgte tjenere og sætter ham således i forbindelse med sin menighed.

De selv samme mænd, som Paulus havde til hensigt at ødelægge, skulle være hans lærere netop i den religion, han havde foragtet og forfulgt. Han tilbragte tre dage uden mad og uden at kunne se og opsøgte de mænd, som han i sin blinde iver havde haft til hensigt at tilintetgøre. Her satte Jesus Paulus i forbindelse med sine repræsentanter på jorden. Herren bød Ananias i et syn at gå til et bestemt hus i Damaskus og spørge efter Saulus< fra Tarsus; »thi se, han beder«.

[431] Efter at Saulus var blevet anmodet om at gå til Damaskus, blev han ledet af de mænd, der ledsagede ham for at være ham behjælpelig med at føre disciplene bundne til Jerusalem for at blive forhørt og ihjelslået. Saulus opholdt sig hos Judas i Damaskus, hvor han benyttede tiden til faste og bøn. Her blev Saulus<, tro stillet på prøve. I tre dage var han i mørke i sit sind med hensyn til, hvad der krævedes af ham og i tre dage var han blind. Det var blevet ham pålagt at gå til Damaskus, for der skulle det blive sagt ham, hvad han skulle gøre. Han er i uvished og råber alvorligt til Gud.

En engel bliver sendt til Ananias, som får anmodning om at gå til et bestemt hus, hvor Saulus bad om at få at vide, hvad han nu skulle gøre. Saulus< stolthed var forsvundet. Kort tid forud var han selvsikker og mente, at han udførte en god gerning, som han ville blive belønnet for; men nu er alting forandret. Han er nedbøjet og ydmyget i støvet af anger og beskæmmelse og hans bønner om tilgivelse er inderlige. Ved sin engel sagde Herren til Ananias: »Se, han beder.« Engelen meddelte Guds tjener, at han i et syn havde åbenbaret for Saulus, at en mand ved navn Ananias kom ind og lagde sin hånd på ham, for at han kunne få sit syn igen. Ananias

kan næppe tro på engelens ord og gentager, hvad han har hørt om Saulus' bitre forfølgelse af de; hellige i Jerusalem. Men befalingen til Ananias er bydende: »Gå! thi denne mand er mit redskab, som jeg har udvalgt mig til at bære mit navn frem både for hedninger og konger og Israels børn.«

Ananias adlød engelens påbud. Han lagde sine hænder på den mand, der så nylig var drevet af den mest hadefulde ånd, fnysene med trussel mod alle, som troede på Kristi navn. Ananias sagde til Saulus: »Broder Saul! det er Herren, som har sendt mig, Jesus, der viste sig for dig på vejen, du kom ad, for at du skal få dit syn igen og blive fyldt med Helligånden. Og straks faldt der ligesom skæl fra hans øjne og han fik sit syn igen og han stod op og blev døbt.«

Jesus kunne selv have udført dette for Paulus; men sådan var hans plan ikke. Paulus måtte gå til bekendelse over for de mænd, hevis ødelæggelse han forud havde overlagt og Herren havde en ansvarsfuld gerning, der skulle udføres af de mænd, som han havde beskikket til at handle i sit sted. Paulus skulle tage de skridt, der var nødvendige til omvendelse. Det krævedes af ham, at han skulle forene sig netop med det folk, han havde forfulgt for deres religion. Kristus giver her hele sit folk et eksempel på den måde, på hvilken han arbejder for menneskers frelse. Guds søn gjorde sig til eet med sin organiserede menighed i dens embede og autoritet. Hans velsignelser skulle komme gennem de redskaber, han har forordnet og han gør således menneskene til den kanal, hvorigennem hans velsignelser kommer. At Paulus har været strengt samvittighedsfuld i sin forfølgelse af de hellige, fritager ham ikke for skyld, når Guds Ånd bringer ham kundskab om hans grusomme gerning. Han må blive en lærling hos disciplene.

[432]

Han lærer, at Jesus, hvem han anså for at være en bedrager, i sandhed er begynderen og grundvolden i al religion hos Guds udvalgte folk fra Adams dage og at han er Fuldenderen af den tro, som nu er så klar for hans oplyste syn. Han så Kristus som sandhedens forsvarer, som ham, der opfylder alle profetierne. Kristus var blevet betragtet som den, der gjorde Guds lov til intet; men da hans åndelige syn blev oplyst af Gud, lærte han af disciplene, at Kristus var Ophavet til og grundvolden i hele det jødiske offersystem, at i Kristi død mødte forbilledet sit modbillede og at Kristus kom til verden med det udtrykkelige formål at hævde sin faders lov.

[433] I lovens lys ser Paulus sig selv som en synder. Han finder, at han har overtrådt netop den lov, som han mente, at han med så stor nidkærhed havde holdt. Han omvender sig og dør fra synd, bliver lydig mod kravene i Guds lov, tror på Kristus som sin frelser, bliver døbt og prædiker Jesus lige så alvorligt og nidkært, som han engang fordømte ham. I Paulus' omvendelse gives der os et vigtigt princip, som vi altid bør have i tanker. Verdens Genløser billiger ikke erfaring og udøvelse i religiøse anliggender uafhængigt af hans organiserede og anerkendte menighed, hvor han har en menighed.

Mange nærer den forestilling, at de kun er ansvarlige over for Kristus for deres lys og erfaring, uafhængig af hans anerkendte efterfølgere i verden. Men Jesus fordømmer en sådan opfattelse i sin undervisning og i de eksempler og de kendsgerninger, han har givet til vor belæring. Her var Saulus, en mand, som Kristus skulle gøre skikket til en overmåde betydningsfuld gerning, en, der skulle være ham et udvalgt redskab, ført umiddelbart ind for Kristi åsyn og dog underviser han ham ikke om sandhedens lærdomme. Han standser ham i hans løb og overbeviser ham; og når Saulus spørger: »Hvad vil du, at jeg skal gøre?« fortæller Frelseren ham det ikke direkte, men sætter ham i forbindelse med sin menighed. De vil sige dig, hvad du skal gøre. Jesus er syndereens ven, hans hjerte er altid åbent, har altid medlidenhed med menneskelig smerte; han har al magt, både i himmelen og på jorden: men han respekterer de midler, han har forordnet til menneskenes oplysning og frelse. Han henviser Saulus til menigheden og anerkender således den magt, han har udstyret den med som en formidler af lys til verden. Den er Kristi organiserede organisation på jorden og der kræves, at der vises agtelse for hans forordninger. I tilfældet med Saulus er Ananias en fremstilling af Kristus og han fremstiller også Kristi jordiske tjenere, som er udpegede til at handle i Kristi sted. *Vejl f menigh* bd. 1 side 324-328]

Saulus var en lært lærer i Israel; men medens han var under påvirkning af blind vildfarelse og fordomme, åbenbarer Kristus sig selv for ham og så sætter ham i forbindelse med hans menighed, som er verdens lys. De skal ikke belære denne uddannede, populære foredragsholder, i kristen religion. I Kristi sted berørte Ananias hans øjne så han kunne få synet; i Kristi sted lagde han hænderne på ham, bad i Kristi navn og Saulus fik Helligånden. Alt er gjort i

Kristi navn og autoritet. Kristus er kildeudspringet. Menigheden er forbindelseskanalen. Dem som praler af personlig uafhængighed behøver at komme i et nærmere forhold med Kristus ved at forbinde sig med hans menighed på jorden. [434]

Bror A, Gud elsker dig og ønsker at frelse dig og gøre dig arbejdsdygtig. Hvis du vil være ydmyg og lærvillig og vil formes af hans Helligånd, vil han være din styrke, din retfærdighed og din usædvanlige store løn. Du kan gøre meget for dine brødre, hvis du vil skjule dig i Gud og lade hans Ånd blødgøre dig. Du skal møde en vanskelig gruppe mennesker. De er fyldt med fordomme, men ikke så meget som Saulus. Gud kan arbejde mægtigt for dine brødre hvis du ikke selv står i vejen og hegner op om din egen sti. Lad opsømtende kærlighed, medynk og ømhed dvæle i dit hjerte medens du arbejder. Du må nedbryde fordommenes jernmure hvis du blot vil klynge dig til Kristus og lade dig rådføre noget mere af dine erfarne brødre.

Du må ikke, som Guds tjener, tabe modet så let på grund af vanskeligheder eller på grund af voldsom modstand. Gå fremad, ikke i dit eget navn, men i Israels Guds magt og styrke. Udhold hårdhed som en god soldat af Kristi kors. Jesus udholdte synderes uoverensstemmelser mod sig selv. Se på Kristi liv og fat mod og opelsk tro, tapperhed og håb.

Enhed i menigheden

ENHED I MENIGHEDEN

I mit sidste syn fik jeg vist at sandheden blev indført og Guds sags fremrykkelse, på Stillehavskysten. Jeg så at et godt arbejde for blevet udført for mange i Californien, men at der var mange som bekendte sig til sandheden som ikke var rede til at tage vare på Guds arbejde på rette tidspunkt og til at handle hvad Guds forsyn viser er deres pligt. Hvis der var forenede handlinger kunne et stort arbejde gøres på denne kyst for at bringe sjæle til kundskab om sandheden.

[435] Hvis alle som har indflydelse følte nødvendigheden for samarbejde og ville søge efter at besvare Kristi bøn, at de må være ét som han er et med faderen, ville den nærværende sandhed være en magt ved denne kyst. Men Guds folk sover og ser ikke sagens behov for denne tid. De føler ikke nødvendigheden for koncentrerede handlinger. Satan forsøger altid på at splitte Guds folks hjerter og tro. Han ved godt at enighed er deres styrke og splid deres svaghed. Det er vigtigt og nødvendigt at alle Kristi efterfølgere forstår Satans bedrag og med en enstemmig front imødekomme hans angreb og besejre ham. De behøver at gøre stadige anstrengelser for at stå sammen endda også hvis det koster dem selv nogle ofre.

Guds folk er med forskellige temperamenter og naturer bragt sammen i menighedsfællesskabet. Når Guds sandhed modtages i hjertet vil den gøre sit rensesarbejde, ophøje og hellige livet og overvinde enhvers særlige anskuelser og fordomme. Alle bør arbejde på at komme så nær til hinanden som muligt. Alle som elsker Gud og holder hans bud i sandhed vil have indflydelse på ikke-troende og vil vinde sjæle til Kristus, hæve sig i glade sejrssange for den store hvide trone. Selviskhed vil overvindes og strømmen over af kærlighed for Kristus vil vises i den byrde de føler for de sjæles frelse som Kristus døde for.

Jeg fik vist mange familier som ikke lever som Jesus vil have dem til; de har et arbejde at gøre derhjemme før de kan gå frem i det guddommelige liv. Jeg fik vist Bror B's sag og blev vist tilbage

til det tidspunkt da han antog sandheden første gang. Den havde en forvandlene indflydelse på hans liv. Selvet i en grad mistet i den interesse han følte for sandheden. Han forsøgte at vise sin tro ved sine gerninger og hans personlige interesser blev gjort sekundære. Han elskede Herrens arbejde og forsøgte med gælde at fremskynde hans sags interesser; Herren antog hans anstrengelser for at tjene ham og Herrens hånd gav ham lykke.

Jeg fik vist at Bror B mishagede Gud og bragte stort mørke over sig selv da han satte sin bedømmelse op imod sine brødre med hensyn til den rigtige måde at helligholde sabbaten på. Bror B's interesse var på spil og han nægtede at se den korrekte holdning over for dette vigtige spørgsmål. Han ville aldrig have gjort hvad han gjorde da han vendte tilbage fra Øst, hvis han var i lyset. Jeg blev da ført hen til et andet punkt i hans historie og så ham på rejse. Da han var blandt ikke-troende lod han ikke sit lys skinne for mennesker så de ved at se hans gode gerninger ville forherlige vor Fader som er i himlen. Han tænkte ikke på Gud og på hans pligt for at repræsentere sin Frelser på ethvert sted og ved alle anledninger.

[436]

Bror B er især svag på nogle punkter; Han elsker ros og smiger; han elsker fornøjelser og anseelse. Han ophøjer sig selv og taler meget og beder lidt og Gud overlod ham til hans egen svaghed; for han bar ikke frugten til Guds herlighed. På den rejse havde han anledning til at gøre en masse godt, men han indså ikke at han var regnskabsskyldig over for Gud for hans talenter og at han som Guds forvalter ville blive kaldet til regnskab for om han havde brugt sine evner til at behage sig selv eller til at forherlige Gud. Hvis bror B havde mærket Kristi kærligheds magt i sit eget hjerte, ville han have følt en interesse for at frelse dem som han var bragt i kontakt med, så han kunne sige ord til dem som ville få dem til at reflektere med hensyn til deres evige interesser.

Han havde en anledning til at så sandhedens frø, men han udnyttede ikke anledningen som han skulle. Han burde have taget sin religion med sig da han var blandt sine slægtninge. Hans hellige bekendelse og Guds sandhed burde være indblandet i alle hans tanker, følelser, ord og handlinger. Kristus befaler at hans efterfølgere skal vandre i lyset. At vandre betyder at bevæge sig fremad, bruge os selv, bruge vore evner, være aktivt engageret. Hvis vi ikke bruger os selv i det gode arbejde som vor frelser har kaldt os til og følt

[437] vigtigheden af vore personlige anstrengelser i dette arbejde, har vi en sygelig, forkrøblet religion. Vi vinder nye sejre i vor erfaring ved at vi arbejder. Vi opnår aktivitet og styrke ved at vandre i lyset, så vi kan have kraft til at gå på Guds buds veje. Vi kan opnå større styrke for hvert skridt opad mod himlen. Gud vil kun velsigne sit folk når det prøver at være til velsignelse for andre. Vor nådegaver udvikles og modnes ved arbejde.

Jeg fik vist at da bror B var i Battle Creek havde en svag moral. Han havde forsøgt at klynge sig til Gud og beskytte sin sjæl i tankers og handlingers renhed og han var overladt til at følge sin egen forstand og få indtryk der var modsat mod hans åndelige interesse. Han mødte nogle som forvrængede sandheden og blev ledt af dem til at tro ting som var usande; og idet han havde åbnet døren for fjenden og modtog ham som en lysets engel, han var klar til at blive overvundet af fristelser.

Han blev slemt forudindtaget og blev mistænkelig over for netop dem som Gud ville have han skulle have tillid til. Han så tingene i et fordrejet lys og de møder som skulle have været til stor styrke for ham, var til skade. Det var sådan Satan ville have det, så bror B kunne miste tillid til dem som Gud havde udpeget til at lede ud i sit arbejde. Han kom i strid med dem og med arbejdets hjerte. Han var lige som et skib på havet uden anker eller ror. Hvis han ikke kunne have tillid til dem ved arbejdets hoved kunne han ikke have tillid til nogen.

[438] Bror B har kun lidt ærbødighed eller respekt for sine brødre; han tror at hans dømmekraft og hans kundskab og evner er bedre end deres; derfor vil han ikke modtage noget fra dem, eller stole på deres dømmekraft, ejheller søge efter råd hos dem, medmindre han leder og lærer dem. Han vil handle efter hans egen dømmekraft, uanset hans brødres følelser, sorger eller bønner. Da han ikke længere have tillid til arbejdets hjerte, vidste Satan, at han kunne være sikker på ham, medmindre hans tillid kunne genoprettes. Bror B's evige interesser afhænger af om han accepterer og respekterer de hjælpere og ledere som Gud har fundet for godt at sætte i menigheden. Hvis han følger sin egen valgte fremgangsmåde vil han i sidste instans finde ud af at han alt i alt har været på den forkerte bane og at han har bedraget sig selv til hans ruin. Han vil først prøve den ene bane,

så den anden og efter alle fejltagelser vil den sande sti, som leder til himlen, alligevel også gå tabt.

Der er tusinder, som rejser på mørkets og vildfarelsens vej, den brede vej som leder til død og de bilder sig selv ind at de er på lykkens og himlens sti; men de vil aldrig finde denne sti ejheller finde den anden vej. Bror B behøver hjælpere som Gud har sat i menigheden, for han kan ikke selv udgøre en menighed; og dog viser han at han ville være glad for at være en fuldkommen menighed og ikke underkaste sig nogen. Bror B har for længe siden holdt op med at hellige sig til Gud; han vogtede ikke sin sjæle vej mod Satans antydninger. Jeg så at Guds engle nedskrev hans ord og handlinger. Han gik længere og længere væk fra himlens lys. Skønt Guds nåde ikke styrer dig særlig meget, bror B, er du en svær mand at ramme. Du har stor selvtillid og fasthed, som mærkes i din familie og i menigheden. Du har kun lidt ærbødighed og respekt over for andre. Du besidder ikke ydmyghedens nådegave.

Bror B vendte tilbage til denne kyst i stort mørke; han havde mistet sin kærlighed for sandheden og sin kærlighed for Gud. Hans naturlige følelser styrede ham og han var stolt. Han elskede sig selv og han elskede penge højere end sandheden og hans Forløser. Jeg fik vist at hans opførsel, efter at han var vendt tilbage til kysten, var en vanære for kristennavnet. Jeg så tage lystige fornøjelseselskere i hånden. Han sårede sine brødre og skadede sin Frelser og satte sig til åben skam for ikke-troende. Jeg så at fra det tidspunkt fandt han ikke behag i Guds tjeneste eller i sandheden s fremmarch. Hans synes at have nidkærhed for at søge skrifterne og forskellige forfattere, ikke for at blive anerkendt på den nærværende sandheds vigtige punkter, som Gud i sit forsyn havde givet ham gennem sine udvalgte mennesker, men han synes at have nidkærhed for at finde et nyt sted til at give nye synspunkter i modsætning til organisationens anerkendte tro. Han udforsker hvor det ikke er til Guds ære, men til støtte for sig selv.

Da bror B tidligere havde taget standpunkt på den forkerte side, er det ikke i overensstemmelse med hans natur at se sine fejl og bekende dem, men at slås for det, uanset hvad følgerne bliver. Denne ånd er ødelæggende for menigheden og ruinerende for hans familie. Han behøver at blødgøre sit hjerte og lade ømhed, ydmyghed og kærlighed komme ind. Han behøver godgørenheds og ædelmodig-

heds egenskaber. Kort sagt, behøver han at blive gennemgribende omvendt og blive et nyt menneske i Jesus Kristus. Han vil få sin families respekt og kærlighed og vil få styringen over sit hjem. Pligt og kærlighed, vil ligesom tvilingesøstre, være hans hjælpere i opdragelsen af hans børn.

Jeg så at søster B havde meget at bedrøves over med hensyn til den måde hun var blevet behandlet af sin mand på; at hendes liv har været meget ulykkeligt, skønt han var i stand til at gøre hende lykkelig. Det er som om hun er forstemt og som om hun føler inderst inde at han forsømmer hende og han ikke elsker hende. Når han er væk føler hun sig nogen gange splittet og bliver skinsyg og mistænker ham. Satan var tilstede med hans fristelser og hun så på nogle ting i et stærkt overdrevet lys. Alt dette kunne være sparet hvis bror B havde bevaret sin helligelse til Gud. Jeg blev ført endnu længere frem og så at han vandrede i vantro og mørke medens han bildte sig selv ind at han alene havde det sande lys. Jo mere han blev adskilt fra Gud jo mindre kærlighed havde han for sine brødre og for sandheden.

Jeg fik vist at bror B drog det ene trospunkt efter det andet i tvivl. Trospunkter som havde bragt os ud fra verden og havde gjort os til et adskilt og tydeligt folk, der ventede på det velsignede håb og vor herre og frelser Jesu Kristi tilsynekomst. Hans vantro og mørke havde ikke flyttet vor tros hovedpiller. Guds sandhed har ikke gjort noget indtryk på ham. Sandheden er stadig sandhed, men den har ikke haft nogen indflydelse på hans brødres tanker. De forkerte efterretninger, om mig og min mand, som han har bragt med sig fra øst, har skabt mistænksomhed og tvivl i andres sind. Dem som ikke kender til os kan ikke forsvare os. Menigheden i ____, så jeg, [440] kunne være blevet tre gange større som mange nu er blevet og kunne have haft ti gange større styrke, hvis bror B ikke havde lagt sig selv i fjendens hænder. I hans blinde vantro har han gjort alt hvad han kunne for at tage modet fra de troende i sandheden. I hans blindhed har han ikke set at hans fremgangsmåde var frygtelig i Guds øjne. Den modløshed og det mørke, som han har været årsag til, har gjort bror C's arbejde dobbelt så hårdt, for hans indflydelse har ikke kun kunne mærkes i menigheden i ____, men også i andre menigheder.

Bror B har styrket vantro og en modarbejdelse som bror C har måtte stå mål med. Jeg så at vi ville møde det samme og at det ville

tage tid at udrydde de gamle bitterhedens rødder hvorved mange er blevet besmittet; så der er tid til at tale og tid til tavshed. Så når Gud pålægger byrden at tale, bør vi ikke tøve, uanset om mennesker vil høre eller lade være. Vi bør gennemføre alligevel, hvis noget af efterlades uden for menigheden og uden for sandheden. Gud har et stort og vigtigt arbejde at gøre for nogen i ____ og på det rette tidspunkt vil det blive gjort og sandheden vil sejre.

De af vore brødre som ikke selv har fået erfaring i den nærværende sandhed kan ikke besvare bror B's argumenter og selvom de ikke forstår de synspunkter han forsvarer, er de dog mere eller mindre påvirkede af hans tale og slutninger. Nogle har ikke følt sig fri når de kommer for at tilbede Gud. De var bange på sabbaten for at tale om deres virkelige følelser og tro og ventede at han ville kritisere hvad de ville sige. Møderne har været døde og kun givet lidt frihed.

Bror B ønsker at andre bør se på ham som et menneske der kan forklare skifterne, men jeg fik vist at han er bedraget og forstår dem ikke. Han er begyndt på et forkert sted og har forsøgt at få en ny tro frem, en original trosteori. Han ville oprykke og fejlplacere de vejmærker som viser os vore korrekte holdninger, at vi nærmer os denne Jords histories slutning. Han bilder sig selv ind at han er blevet ledt af Herren, men det er helt sikkert en anden ånd. Hvis han ikke ændrer hans kurs helt og bliver villig til at lade sig lede til at lære, vil han overlades til at følge sine egne veje og helt lide troens skibbrud.

[441]

Nogle er så forblindede i deres egen vantro at de ikke kan se ånden i bror B. De kunne være blevet hjulpet af ham hvis han havde taget imod Guds råd. Han kunne have ledt dem til lyset i stedet for at forøge deres trosforvirring og deres forviklinger. Men han har været en anstødssten, en blind leder for blinde. Havde han gjort lige stier for sin fod, ville den haltende ikke været vendt bort fra vejen, men ville være helbredt. Han har nægtet at vandre på lysets sti som Gud har givet sit folk og dem som ville vandre i lyset har han forhindret.

Han føler at det er en ære at lede tanken hen på tvivl og vantro med hensyn til Guds lovlydige folks anerkendte tro. Sandheden som han før glædede sig i er nu for ham i mørke og medmindre han ændrer sin kurs, vil han falde tilbage i en blanding af forskellige trosretningers syn, men vil stort set ikke være enig med nogen af dem; han vil være en adskilt menighed for sig selv og ikke under menighedens store hoveds styring. Ved at bringe sine synspunter i

opposition med organisationens tro, bedrøver han menigheden og gør den modløs. Han ser at hvis sabbatsholerne har sandheden er han i mørke og dette vil han ikke indrømme. Sandheden fordømmer ham og i stedet for at forsøge at bruge sin sjæl i harmoni med den, hengive sig til dens krav og fornægte selvet, søger han efter en position hvor han ikke fordømmes.

[442] Jeg fik vist at hvis han fortsætter sin nuværende kurs, forblændet over for hans egentlige tilstand, vil han efter nogen tid være glad for at finde nogle påskud for at opgive sabbaten. Satan leder ham sikkert, som han har ledt mange andre, væk fra organisationen til bedragelsens og vildfarelsens vej. Hvor meget mere sikkert er det ikke for bror B at bringe sin sjæl i harmoni med sandheden end at mistyde skriften og bringe den i harmoni med hans ideer og handlinger. Hvis han vil bringe sine handlinger i harmoni med Guds lovs principper har han en opgave i sine hænder han næppe har drømt om. Det kødelige hjerte er i fjendskab med Gud. Det er ikke underlagt Guds lov, det kan det slet ikke.

Vore fjenders, i Battle Creek, antydninger og åbne tale blev modtaget af bror B da han var på sin rejse i Øst og han vendte tilbage med bitre og onde følelser i sit hjerte imod dem ved arbejdets hjerte og især imod mig. Han havde ingen god grund for at værne om de følelser og de synspunkter han gav udtryk for med hensyn til mit arbejde og vidnesbyrd. Vantro og fordomme som havde fordærvet hans egen sjæl havde forsøgt at opirre andres mennesker. Han gjorde dette med en anseelig effekt. For det første, var mange påvirket af hans sofisteri og mørke, for han kan gøre påstande og drage logiske slutninger som om han havde med virkelige kendsgerninger at gøre. Han ved hvordan tingene skal presses igennem og er hurtig til at tale. Hans ord har indflydelse hos nogle som var uhellige og som ønsker at få tingene på den måde han har fremstillet vort arbejde og vort kald. Han har haft indflydelse og givet nogle lærdomme som kunne have hjulpet, hvis han da ikke havde lukket vejen så vi ikke kunne få adgang til dem. I denne gruppe var bror og søster D.

I dette må bror B se frugterne af hans opførsel og der er andre som blev påvirket på samme måde, med samme resultater, så vidt deres tro og tillid til sandheden angår. Lige så snart at bror B eller nogen andre afgør at mennesker, som har haft meget travlt med at bringe den nærværende sandheds sag frem til den nuværende

position, ikke er ledt af Gud, men er listige og lumske mennesker der bedrager folk, så mener han eller nogen andre, at de skal fraskrive sig hele arbejdet, som om de er bedragere og en svindlere. For at være konsekvente må de kaste alt over bord. Dette har bror B gjort - næsten uden hensyn til sig selv og dette har andre gjort. Om nogen tid vil han, hvis det ikke allerede er nu, se tilbage på sit arbejde med mere blandede følelser end han har nu. Han vil se det arbejde som han har gjort i løbet af de sidste få år som Gud ser det og vil ikke, [443] være tilfreds som han er nu. Når han ser det elendige arbejde som han har været involveret i for nogle få år siden, vil hans visdoms pral og overlegne kundskab få en ende og han vil angre i sin sjæls bitterhed, for sjæles blod er på hans klæder.

Hvis bror B havde ønsket at se tingene korrekt og havde mærket muligheden for at være bedraget, ville han have kommet til bror og søster White med det, som kan skade deres omdømme og så kunne de få en anledning til at forsvare sig. De rapporter som han tog med sig over markerne til Stillehavskysten bærer falske vidnesbyrd, derved bryder han Guds lov. Han vil en dag få de hårde taler tilbage, såvel som det bedrageriske sofisteri som Satan har ansporet, som han har sat i mennesker til skade for min mand og jeg selv. Sagen ligger ikke imellem bror B og mig, men mellem ham og Gud.

Gud har givet os vort arbejde og hvis han har givet os et budskab til at fremføre for sit folk, er det endda til dem som vil forhindre os i dette arbejde og vil svække folks tro på sandhed for sandhedens skyld. Disse mennesker kæmper ikke imod redskabet, men imod Gud og de må svare ham for resultatet af deres ord og handlinger. Alle som har åndelig erkendelseskraft kan kende træet på dets frugter. Bror B står frem som en der er oplyst af Gud til at rive folk ud af den forkerte opfattelse om vort arbejde og mission. Alle kan se, hvis de vil, frugten der vokser på dette træ. Bror B, er det til evigt liv, eller er det til død?

Efter at bror B fik denne særlige kundskab fra Battle Creek, som førte ham til at forklejne vort arbejde og mission, følte han sig fri til at forene sig med ikke-troende i fornøjelsesudsvævelser og på grund af hans overfladiskhed bragte han skam over Kristi sag og store lidelser over sin hustru. Var han så forblændet at han ikke var overbevist at han forsøgte at rive det ned som Gud havde forsøgt at bygge op? Havde han ikke gjort sig tanker om at han faktisk kæmpede

[444] imod Gud? Det arbejde som han har gjort har engle skrevet ned i himlen og han vil komme til at svare for det når enhver gerning, i dommen skal bære den uendelige Guds undersøgelse. I sin blindhed har bror B løftet sin svage arm til at kæmpe imod Gud, hvor han ellers bilder sin bedragne sjæl ind at han arbejdede i Guds tjeneste. Ethvert menneskes arbejde skal prøves med i ild på den sidste dag og kun guld, sølv og ædelstene vil stå prøven.

Gud er ikke til at spøge med. Han kan bære meget over med mennesker, men han vil hjem søge deres overtrædelser og kræve ethvert menneske til regnskab efter som hans gerninger har været. Selvom mennesker kan være pralende og prale af deres egen klogskab, kan et åndepust fra Guds læber omdanne deres ære og herlighed til støv. Jeg fik vist at bror B vil være uden undskyldning på Guds dag, når alle sager vejes på hellighedens vægt. Han ved bedre hvordan det skal gøres end bror B ved. Han har haft tilstrækkelige beviser for at bestemme det gudsbetroede arbejdes karakter. Frugterne af hans arbejde er tydelige for ham og han kan se og forstå dem hvis han vil.

Bror B's selvtilid er den mest vidunderlige og er en frygtelig snare for ham. Hvis han ikke kan overvinde dette farlige træk i hans karakter, vil den vise sig at blive hans ruin. Han er i sit naturlige element når han strides og diskuterer trospunkter; han vil drage dem i tvivl og forkrøble dem og være i strid med sine brødre indtil Satan styrer hans sind så meget at han virkelig tror at han har sandheden og hans brødre er i vildfarelse. Han står ikke i lyset og har ikke Guds velsignelse, for det er en del af hans religion at modsætte sig Guds lovlydige folks anerkendte trospunkter. Er alle disse bedragede? og er bror B det eneste menneske som Gud har givet den rette indsigt? Er Gud ikke ligeså villig til at give hans helligede, selvopofrende tjenere en korrekt forståelse af skifterne som at give den til bror B?

[445] Prøver bror B sig selv ved denne enkle prøve? »Drager dette lys og den kundskab som jeg har fundet og som sætter mig strid i med mine brødre, mig nærmere til Kristus? gør den min Frelser mere dyrebar for mig og gør den min karakter mere lig hans?« Det er et naturligt, men ikke et tiltalende, træk i vor karakter at være strenge i vor erkendelse og stædige i vor hukommelse, over for andres fejl og fiaskoer.

Bror B prøver ikke at være enig med sine brødre; hans selvsikkerhed har fået ham til ikke at føle noget særlig behov for enighed.

Han føler at deres tanker er blevet dannet lidt ringere end hans egne og at modtage deres meninger og råd som værdifuld omsorg er en stor ydmygelse. Denne selvtillid har lukket ham ude fra hans brøders kærlighed og sympati og fra at være enig med dem. Han føler at han er for klog og for erfaren til at have brug for de forholdsregler som er uundværlige for mange. Han har så stor en mening om hans egne evner og en sådan tillid til hans egne færdigheder at han tror at han kan klare enhver nødsituation. De himmelske sagde, da de pegede på bror B: »Derfor skal den, der mener at stå, tage sig i agt, at han ikke falder!« Selv-sikkerhed fører til at forsømme årvågenhed og til ydmyg bodsbon. Der er ydre fristelser der skal undgås og indre fjender og forviklinger der skal overvindes, for Satan tilpasser sine fristelser til de enkelte personers forskellige karakter og temperament.

Kristi menighed er i konstant fare. Satan forsøger at ødelægge Guds folk og et menneskesind, et menneskes dømmekraft, er ikke tilstrækkeligt at have tillid til. Kristus vil have at hans efterfølgere bringes sammen i menighedsfællesskabet og overholder en orden, har regler og disciplin og alle underkaster sig andre, værdsætter andre bedre end de værdsætter sig selv. Enighed og gensidig tillid er absolut nødvendig for menighedens trivsel. Hvis hvert menighedsmedlem føler sig fri til at handle uafhængig af andre, går han egen særlige kurs, hvordan kan menigheden så være i sikkerhed i den farlige tid? En menigheds trivsel og eksistens er afhængig af de hurtige enstemmige handlinger og gensidige tillid til dens medlemmer. Når faresignalet lyder i krisen, er der brug for hurtigt og aktivt arbejde, uden at stoppe for at spørge og drøfte hele emnet fra den ene ende til den anden og således lade fjenden vinde adgang ved udsættelse, skønt en enstemmig handling kunne have reddet mange sjæle fra fortabelse.

[446]

Gud ønsker at hans folk skal være forenede i det kristne fællesskabs tætteste bånd; tillid til vore brødre er absolut nødvendig for menighedens trivsel; enstemmig handling er vigtig i en religiøs krise. Et uklogt skridt, en uforsigtig handling, kan styrte menigheden ned i vanskeligheder og prøvelser hvorfra den ikke kan genrejse sig i årevis. Et medlem i menigheden fyldt med vantro kan give den store fjende et fortrin som vil påvirke hele menighedens trivsel og som følge deraf kan mange mistes. Jesus vil have at hans efterfølgere er underkastet hinanden; så kan Gud bruge dem som redskaber til at

frelse hinanden; for den ene kan ikke se de farer som de andres øjne er hurtige til at se; men hvis den uopmærksomme vil adlyde i tillid til advarslen, kan de spares for mange vanskeligheder og prøvelser.

Da Jesus var ved at forlade sine disciple, bad han for dem på den mest rørende og højtidelige måde at de alle måtte være et »ligesom du, Fader! i mig og jeg i dig, at også de må være ét i os, så verden må tro, at du har sendt mig. Og den herlighed, du har givet mig, den har jeg givet dem, for at de skal være ét, ligesom vi er ét, jeg i dem og du i mig, for at de må være fuldkommen ét, så verden kan forstå, at du har sendt mig og har elsket dem, ligesom du har elsket mig.« Apostlen Paulus formaner i sit første brev til Korinterne dem til enhed: »Men jeg formaner jer, brødre, ved vor Herres Jesu Kristi navn, at I alle skal være enige indbyrdes og at der ikke må findes splittelser iblandt jer, men at I skal være fuldt ud forenede i samme sind og samme overbevisning.«

[447] Gud leder et folk ud fra verden på den evige sandheds ophøjede platform, Guds bud og Jesu tro. Det vil ikke være i strid med sig selv, hvor én tro et og en anden tror og har synspunkter på noget helt modsat og alle bevæger sig uafhængigt af legemet. På grund af denne gavernes forskellighed og styring som han har sat i menigheden, vil de alle komme til troens enhed. Hvis et menneske tager sine synspunkter fra bibelsandheden uden at vise hensyn til sine brøders anskuelser og retfærdiggør hans fremgangsmåde, påstår at han har en ret til sine egne særlige synspunkter og så presser dem igennem frem for andre, hvordan kan han da fuldbyrde Kristi bøn? Hvis andre og endnu flere dukker frem og enhver påberåber sin ret til at tro og tale hvad det behager ham uden hensyn til organisationens tro, hvor vil så den harmoni være som var mellem Kristus og hans fader og som Kristus bad måtte være blandt hans brødre.

Gud leder et folk ud og sætter dem på troens store platform, Guds bud og Jesu vidnesbyrd. Han har givet sit folk en lang kæde af bibelsandheder, klar og i forbindelse med hinanden. Denne sandhed er af himmelsk oprindelse og er blevet eftersøgt som en skjult skat. Den har været gravet ud ved omhyggelig ransagelse af skrifterne og ved megen bøn.

Bror B betvivler punkt efter punkt vor tro. Hvis han er rigtig i hans nye teorier, er sabbatsholderens organisation forkert. Skal den anerkendte tro i vor positions stærke punkter, som har ledt os ud

fra verden og forenet os som et adskilt særskilt folk, opgives som fejlagtige. Skal vi tage imod et menneskes tro, med de vidnesbyrd han giver os ud fra hans religiøse karakters frugter? Eller vil bror B opgive hans dømmekraft og meninger og komme til organisationen. Var han ikke har forblindet i sin sjæl med fordomme og ved at gemme på ond modstand mod Guds arbejde, ville han ikke være overladt i et sådant mørke.

Han er en dygtig taler og vil ivrig fremhæve sine synspunkter og vil ikke indrømme bevisbyrden imod sig. Det er frygteligt for ham at stå sådan i vejen for menighedens fremgang, som han har gjort. Verden er stor; han har alle de privilegier som han kan få for at gå ud blandt ikke-troende og omvende dem til hans teorier; og når han kan præsentere en velorganiseret organisation hvor han har været middel for omvendelse fra synd til retfærdighed, så og ikke før, vil han fremføre sine særlige synspunkter overfor Guds menighed, som er smertet og forsagt af hans mørke og vildfarelse. Han har ingen ret til at bygge på andre menneskers grundlag, alt deres træ, hø og stubbe bliver fortæret af ild på den sidste dag.

[448]

Jeg fik vist at det eneste sikre for bror B er at sidde ved Jesu fødder og lære livets vej mere fuldstændigt. Hans lære skal falde som regnen og hans tale skal falde som dug, over den ydmyge og lærvilliges hjerte. Bror B må få et lærvilligt gemyt. Han skal ikke sidde som dommer, men som en elev; ikke for at komme med smålig kritik, men for at tro; ikke for at drages i tvivl og finde fejl og modstand, men for at lytte. Stoltheden må vige for ymygheden og fordommene må udskiftes med oprigtighed, ellers vil Kristi nådige ord være nyttesløse for ham. Min bror, du kan overveje din blinde dømmekraft og uhellige sindelag indtil Guds dag og ikke komme et skridt nærmere himlen; du kan diskutere og undersøge lærte forfattere og endda skrifterne og alligevel blive mere og mere selvbedraget og blive mere og mere skummel, som Jøderne blev over for Kristus. Hvad var deres fejl? De forkastede det lys som Gud allerede havde givet dem og søgte efter et nyt lys hvorved de kunne forklare skrifterne til at understøtte deres handlinger.

Du gør det samme; du går forbi det lys som Gud har anset for at være godt for dig i offentliggørelsen af den nærværende sandhed og i hans ord og du søger dine egne læresætninger, teorier som ikke kan understøttes af Guds ord. Når du bliver som et lille barn, villig

til at lade dig lede og når din forståelse er helliget og din vilje og fordomme er opgivet, vil et sådant lys blive udbredt i dit hjerte så det vil oplyse skrifterne og vise dig den nærværende sandhed i sin skønneste overensstemmelse. Det vil vise sig som en gylden kæde, led forbundet til led til et fuldstændigt hele. »Hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget.« »Lær af mig,« siger Kristus; »thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle.«

[449] Hvis du i virkeligheden havde gået i Kristi skole, forventer han af dig at du viser din karakter og opførsel i den elskelighed som er så smukt eksemplificeret i hans karakter. Kristus ville ikke begynde sig at lære selvretfærdighed, indbildskhed og egenvilje. Hvis sådan noget kommer til ham med spørgsmålet, Hvad er sandhed? giver han det ikke noget svar. Det er kun den ydmyge som han vil lede i dommen, den ydmyge vil lære hans vej. Salomon var af naturen udstyret med god dømmekraft og store fornuftstanker, men han erkendte sig selv for Gud som et lille barn. Han søgte efter visdom fra Gud med ydmyghed og han søgte ikke forgæves. Hvis du virkelig søger efter sandheden med det rette motiv vil det være hos organisationen for den har sandheden. Hvis du søger skrifterne og forskellige forfattere så du finder forskellige læresætninger som vil falde sammen med din egen forudindtagede mening og hvis du allerede har erkendt din tro, så vil du være skrydende, selvsikker og hoven.

Selvsikkerhed er en snare

Selvsikkerhed er en snare

Bror B, med din nuværende egenrådige, hårdnakkedhed, vil du komme længere og længere væk fra sandheden; og med mindre du omvender dig vil det vise sig at du er en stor hindring for Guds sag på de steder hvor du har indflydelse. Du er ivrig efter at fremføre dine egne synspunkter. Din selvtilstrækkelighed må opgives før du kan se noget klart. Du har fået din hustru til at tro at du kender sandheden bedre end nogen andre af vore prædikanter; så vidt det angår hende har du taget kundskabsnøglen i din egne hænder og efterladt hende i mørket. Gud har givet sin menighed dømmestærke, erfarne og troende mennesker. De kender sandhedens og frelsens vej, for de har søgt efter den i pinsler på grund af den modstand de har mødt fra mennesker der vender sig fra Guds sandhed til løgn; og disse trofaste Guds tjeneres arbejdsnytte er givet til verden.

Der er meget få som indser den ophøjede natur der er i Guds værk når det sammenlignes med livets timelige forretningssager. Jesus, den himmelske Lærer, har givet os belærende lektier igennem hans disciple. Da han sendte de tolv ud, belærte han dem at i hvilken som helst by eller stad de måtte komme ind i må de forhøre sig om hvem i den der var deres opmærksomhed og besøg værdig; og hvis et passende sted blev fundet hvor folk ville værdsætte den velsignelse de fik, - privilegiet at opvarte Kristi budbringere, - der skulle de blive og hvile der indtil de forlod den by. De blev ikke belært om at besøge enhver by eller ethvert hus uden plan og fremhæve deres tilstedeværelse over for folk uanset om de var velkommen eller ikke; men hvis de ikke blev budt velkommen, hvis deres fred ikke kunne hvile i huset, måtte de forlade det og søge et hus hvor beboerne var værdige og hvor deres ånd kunne hvile.

Når Kristi budbringere som gik ud for at lære sandheden til andre, blev de forkastet og deres ord ikke fandt plads i hjertet, så er det Kristus, som er forkastet og hans ord foragtet i de Kristus

[450]

udsendte sandhedsbudbringere. Dette har lige så stor en betydning i denne verdens tidsalder som det havde da Kristus gav sine udvalgte budbringere belæring.

Da Kristus var på jorden, var der mennesker som ikke havde respekt eller ærbødighed for Guds budbringere og havde ikke større agtelse for deres advarsler end for deres egen dømmekraft; også i denne tidsalder i verden er der dem som ikke respekterer Guds udvalgte tjeneres vidnesbyrd så højt som deres egne meninger. Disse kan ikke få gavn af Guds tjeneres arbejde og tid bør ikke gå tabt ved at nedbryde Guds arbejde og imødekomme sådanne personer. Kristus sagde til sine tjenere som han sendte ud: »Den, som hører jer, hører mig og den, som ringeagter jer, ringeagter mig; men den, som ringeagter mig, ringeagter den, som udsendte mig.«

[451] [Kristus giver menighedens stemme magt. »Sandelig siger jeg eder, hvad I binder på jorden, det skal være bundet i himmelen; og hvad I løser på jorden, det skal være løst i himmelen.« At een mand på eget ansvar tager initiativet til at forfægte hvilke som helst anskuelser, der måtte falde ham ind, uden hensyn til menighedens skøn, er noget, som ikke finder medhold. Gud har givet den højeste magt under himmelen til sin menighed. Det, der skal respekteres, er Guds stemme i hans folk, som er forenet i menighedssamfund.

Gud har givet sin menighed mænd, der har erfaring, sådanne, som endog hele natten igennem har fastet og grædt og bedt om, at Herren ville oplade skriften forderes forstand. I ydmyghed har disse mænd ladet verden høste nytte af deres modne erfaring. Er dette lys fra himmelen eller fra mennesker? Har det nogen værdi, eller er det værdiløst?] Bror B gør et arbejde for at udbrede fejlagtige synspunkter i bibelsandheden som han en dag vil ønske at gøre om igen; men det vil være nyttesløst. Han kan angre, han kan dog frelses som ved ild; men, oh, hvor megen dyrebar tid vil være mistet som aldrig kan genvindes! Hvor meget frø er der ikke blevet sået som kun har båret vildskud og torne! Hvor mange sjæle er blevet tabt som kunne være blevet frelst hvis han havde prøvet ganske alvorligt at lade lige så meget sandt lys skinne som han har spredt sit mørke! Hvad kunne han ikke have gjort hvis han var helliget ved sandheden! Bror B føler sig for selvtilstrækkelig, for rig og for beriget med goder, til at kunne se hvad han virkelig mangler. Det sande vidne pegede på ham og sagde: »Hvis I ikke bliver omvendt som små børn, kan I

ikke se himlens rige.« Sandhedens lys der er bragt så omhyggeligt ud i bøger og aviser tager han ikke hensyn til; men han ophøjer sin egen dømmekraft over det mest dyrebare lys og dette lys vil rejse sig i dommen for at fordømme ham. [*Vejl f menigh* bd. 1 side 328-329]

Jeg så at han ville drage tvivl om de mennesker som Gud har fundet egnet til at tage ansvaret for hans arbejde. Han ville ophøje sine egne anskuelser og synspunkter over det lys som Gud har givet gennem dem og ville prale af sin kundskab; og han ville være sine brøders anklager og Kristi ambassadører er ingen undtagelse. Al denne hovenhed for at forklejne Guds tjeneres dømmekraft og for at anklage dem for at være svage og fare vild, ophøje sin egen mening over deres, der, medmindre den angres, vil findes nedskrevet imod ham i de bøger, som han vil se med skam på Guds dag.

[452]

Gud vil fremholde sine tjenere, han vil beskytte sine begunstige; men ve dem som ikke vil virkeliggøre Kristi ambassadørers ord, som modtager ordet fra Guds mund til at tale til folk og som vil fortælle folket at sværdet kommer for at advare dem og berede dem for Guds dag. Bror B vil finde ud af at det ikke er et let eller ubetydeligt arbejde som han har involveret sig i; det er et arbejde som vil falde tilbage på hans sjæl med en knusende vægt. Han har sat sin ånd i modsætning til Gud. Han har et hårdt arbejde for sig. Kristus siger: »Thi vel er det nødvendigt, at forargelser kommer, dog, ve det menneske, ved hvem forargelsen kommer!«

Bror B, den kurs som du har udøvet blev vist mig for tre år siden. Jeg så at du gjorde næsten enhver handling forkert og alligevel prøvede du at justere sandheden til dine handlinger i stedet for at justere dem til sandheden. Du var ikke et lys for Guds folk, men en forfærdelig byrde. Du vil ikke løfte når der skal løftes og du afskrækker andre fra enstemmig handling. Du finder altid fejl og taler til dine brødre og medens du har draget andres opførsel i tvivl, vokser en række giftigt ukrudt op og har sat dybe rødder i dit eget hjerte. Disse bitterhedens rødder der springer frem har besmittet mange og vil besmitte mange flere hvis du ikke ser dem og rykker den op.

Jeg fik vist at en hård, farisæisk ånd ville vokse op i bror B og styre ham medmindre han ser de frygtelige mangler i hans karakter og opnår nåde fra Gud til at rette dette onde. Før han greb sandheden, synes hans hånd at være imod alle; hans kamplyst blev styrket enhver

provokation og hans selvagtelse skades; han blev en hård mand, der kom ind i besværligheder og forvoldte besvær. Guds sandhed udførte en fornyelse i ham. Gud accepterede ham og hans hånd holdte ham oppe. Men siden bror B har mistet indvielsens ånd, er hans gamle oprørske ånd, at stride med andre, blevet styrket og forsøgt at vinde herredømme. Når han dør i selvet og ydmyger sit stolte hjerte for Gud vil han finde ud af hvor svag hans styrke var; han vil føle behovet for himmelsk undsætning og vil råbe: »Uren, uren for dig, oh Gud.« Al hans stolte pral i selvet vil have ende.

Livet i denne stormfulde verden, hvor moralsk mørke triumferer over sandheden og dydigheden, vil for den kristne være en stadig kamp. Han vil finde at han må tage rustningen på, for han må kæmpe imod kræfter som aldrig bliver trætte og imod fjender der aldrig sover. Vi vil finde os selv omringet med utallige fristelser og vi må finde styrke i Kristus til at overvinde dem eller blive overvundet af dem og miste vore sjæle. Vi har et stort og højtideligt arbejde at gøre og hvor frygteligt vil vort tab ikke være hvis vi undlader dette. Hvis det arbejde som vor mester har overladt os findes ugjort, vil vi ikke have et sekund prøvetid. Det vil forblive ugjort for evigt.

Jeg fik vist bror B's liv i hans familie. Engle græd da de så hans opførsel hjemme, da de så den upåagtede hustru, som ikke får nogen respekt fra ham som har pligt til at elske og værne om hende som sig selv, lige som Kristus har elsket og værnet om kirken. Han gør sig umage for at gøre hendes mangler tydelige og for at ophøje sin egen klogskab og dømmekraft og få hende til at føle hendes underlegenhed når de er i selskab og alene. Selv om hun er analfabet, er hendes ånd langt mere acceptabel over for Gud end hendes mands. Gud ser på søster B med den største medynk. Hun gennemlever sandhedens principper, lige så meget som hun har lys, meget bedre end hendes mand. Hun vil ikke være ansvarlig for det lys og den kundskab som hendes mand har haft men som hun ikke har haft. Han kunne være til lys og trøst og velsignelse for hende, men hans indflydelse bruges på en forkert måde. Han læser det for hende som han behager, det som vil give styrke for hans synspunkter og hans ideer, medens han holder det væsentlige lys tilbage som han ikke ønsker at hun skal høre.

Han respekterer ikke sin kone og han lader sine børn vise hende respektløshed. Ligesom Elis sønner, er disse børn overladt til at

opdrage sig selv. Der er ikke styr på dem og hele denne forsømmelse vil snart kastes tilbage på ham selv. Det som bror B nu sår vil han helt sikkert høste. Søster B er, i mange henseender nærmere himlens rige end hendes mand. Disse uregerlige ulydige børn, som ikke er opdraget til selvbeherskelse, vil plante torne i deres forældres hjerter som de ikke kan forhindre og så vil Gud ved dommen kalde forældrene til regnskab for at bringe børnene til verden og lade dem opdrage utrænede, ukærlige og ikke selv har fået kærlighed. Disse børn kan ikke frelses til himlens rige uden en stor forandring i deres karakter.

[454]

Bror B forsøger at få sin hustru til at tro som han tror og han ville have hende til at mene at alt hvad han gør er rigtigt og at han ved mere end nogen anden prædikant og er klogere end alle mennesker. Jeg fik vist at han i sin pralende klogskab behandler sine børns legemer som han behandler sin hustrus sjæl. Han har fulgt en kurs der er efter hans egen klogskab, som ruinerer hans barns sundhed. Han bilder sig selv ind at den gift som han har indført i hendes system holder hende i live. Hvilken fejltagelse. Han bør overveje hvor meget bedre hun kunne have haft det hvis han havde ladet hende være og ikke misbrugt naturen. Dette barn kan aldrig få en sund krop, for hendes knogler og blodstrømme i hendes årer er blevet forgiftet. Hans børns nedbrudte organismer og deres smerter og pine vil skribe imod hans pralende klogskab, som er tåbeværk.

Men hvad er værre end at han lod døren til undergang stå vidt åben så hans børn kunne komme igennem gå fortabt. Hans børns natur må ændres, deres karakter forvandles og gøres nye, ellers kan der ikke gøres noget håb for dem. Kan engle se med kærlighed på din familie, bror B? Kan de glæde sig ved at bo i dit hus? Bygningen er god, men huset inden i gør ikke lykken. Dem som bor inden for murerne gør det til en himmel eller til et helvede. Du respekterer ikke dine børns moder. Du lader dem være i ulydighed og respektløshed.

Du kan sige: »Hvorfor kommer søster White med dette til mig? Jeg har ingen tro på synerne.« Jeg vidste dette før jeg forsøgte at skrive, men jeg følte at tiden var kommet til mig til at bringe disse ting for dig. Jeg må fortælle dig sandheden, for jeg forventer at møde det i dommen som jeg her har ufuldkomment skrevet. Jeg har ventet på og håbet at jeg kunne sige noget som ville kunne nå dit hjerte og blødgøre det med de ord jeg her har skrevet. Men jeg har mistet

[455]

alt håb i den retning, for du er forstærket med en rustning der er uigennemtrængelig som stål. Du vil kun acceptere det du forstår. Jeg fik vist at det ville have været bedre for den nærværende sandheds sag hvis du aldrig havde antaget sabbaten. Din samvittighed er ikke særlig følsom; du er forblindet af fjenden.

Jeg har opgivet alt håb for at gøre noget for menigheden i ___ så længe du er en anstødssten for den. Tidligere elskede du sandheden og havde du fulgt med på sandhedens og hellighedens stivej ville du nu have været en Kristi ambassadør. Du vil have et forfærdeligt regnskab at give på Guds store dag for dine talenter der ikke er udnyttede. Du havde gode evner. Gud lånte disse talenter til dig for at du kunne lave dig et godt regnskab, men du har misbrugt disse gaver. Havde du brugt de evner som Gud havde givet dig, på den rigtige side, ville du have gjort meget for at vinde sjæle til Kristus og du ville se frelste sjæle i himlens rige fordi du har været redskab. Men du har spredt i stedet for at samle med Kristus. Dine brødre har mistet modet og kan ikke oprejse og forfremme, fordi, du ligesom et modstridende element, modvirker det gode de vil gøre.

Guds hjerte har aldrig før længes mere inderligt efter hans jordiske børn med en dybere kærlighed og mere medlidende blødhed end han gør nu. Der har aldrig før været en tid hvor Gud har været hurtigere og mere parat til at gøre noget for sit folk, end nu. Og han vil belære og frelse alle som vælger at blive frelst på hans bestemte måde. Dem som er åndelige kan erkende åndelige ting og se tegnet på Guds arbejde og tilstedeværelse overalt. Satan forledte vore første forældre, ved sin dygtige og ondskabsfulde strategi, fra edens have - fra deres uskyld og renhed til synd og uudsigelig ulykke. Han har ikke ophørt med at ødelægge; alle kræfter som han kan opmane har han sat i flittigt arbejde i disse sidste dage for at omspænde sjæles ruin. Han tager ethvert kunstgreb han kan bruge for at bedrage og forvirre Guds folk.

[456]

Han har brugt dig som sin agent til at sprede mørke og forvirring og han finder at du arbejder fortræffelig i hans hænder. Du er netop det redskab som han kan bruge og vil være godt til at såre, gøre modløse og rive ned. Du er ikke nidkær og lægger din skulder under byrden, sammen med Guds folk; men når de vil gå frem, lægger du dig selv ned som en yderligere vægt for at forhindre dem i at gøre det de skal gøre for at komme frem i rette retning. Satan arbejder

med dem som holder Guds bud og har Jesu tro. Det mest bitre had er inden i ham imod alle som er loyale over for Gud og som adlyder hans bud. Han sover ikke; han formindsker ikke sin årvågenhed et øjeblik. Ville Guds bekendende efterfølgere da være halvt så kloge, flittige og udholdne i Guds arbejde, som Satan er i sit arbejde.

Havde du, bror B, fulgt med da du første gang satte dine hænder til ploven og ikke så tilbage, ville du nu have været en lysets budbringer der bærer sandheden til dem i mørke. Men Gud kan ikke bruge dig til hans ære før du lærer at rådføre dig med dine brødre og ikke tro at du ved alt hvad der var at vide. Det lykkes Satan at holde dig fra det gode. Du arbejdede godt en tid, men satans fristelser overvandt dig. Du ville gerne være først og blive smigret. Du elskede den mangt som penge giver. Satan forstår menneskers svaghed. Han har samlet sig kendskab til mennesker igennem tiden og er en erfaren hånd for hans værk. Hans list og bedrag er veludviklede og har for ofte heldet med sig fordi Guds folk ikke er så snilde som slanger.

Satan viser sig ofte som en lysets engel, opstillet i himmelsk tjenestedragt; han påtager sig venskabelig luft, viser stor karakterhellighed og stor agtelse for sine ofre, sjæle som han har i sinde at bedrage og ødelægge. Farer ligger på den sti som han indbyder sjæle til at gå på, men han har held med at holde dette skjult og præsenterer kun det tiltrækkende. Vor frelses store Feltherre har besejret for vor skyld, så vi gennem ham kan sejre for vor egen skyld, hvis vi vil. Men Kristus frelser ingen imod deres vilje; han tvinger ingen til lydighed. Han gjorde det uendelige offer så de kunne overvinde i hans navn og hans retfærdighed kan tildeles dem.

Men for at blive frelst må du acceptere Kristi åg og bortlægge det åg som du har dannet efter dine skuldre. Den sejr som Jesus vandt i ørknen er et pant til dig for den sejr som du må vinde ved hans navn. Dit eneste håb om frelse er at overvinde ligesom Jesus overvandt. Guds vrede hænger nu over dig. Du elsker verdens fornøjeligheder fremfor himmelske skatte. Øjets lyst og livets stolthed har adskilt dig fra Gud. Din tillid til dit eget svage, fejlende selv må brydes. Du må føle din svaghed før du, sammen med dine byrder, kan lægge dig i Guds hænder. Det menneske som stoler fuldt og helt på Gud vil aldrig blive til skamme.

Gud vil ikke have os til at rådføre os med vor egen bekvemmelighed når vi skal adlyde ham. Kristus behagede ikke sig selv da

han var et menneske blandt mennesker. Han var en sorgernes mand og kendte til sorg. Himlens Majestæt havde ikke det sted hvor han kunne lægge sit hoved, intet sted som han kunne kalde sit eget. Han blev fattig for vor skyld, så vi ved ham i virkeligheden kunne blive rige. Lad os ikke tale om ofre, for vi ved ikke hvad det vil sige at ofre for sandheden. Hidtil har vi knap nok har løftet korset for for Kristi dyrebare skyld. Lad os ikke søge efter en vej som er lettere end den sti vor Forløser har vandret på for os. Hvor uduelig er du ikke, med al din pralende klogskab, til at vejlede dig selv! Hvor tilbøjelig er du ikke til at følge en bedraget samvittigheds ordrer, til at gå på vildfarelsens vej og drage andre med dig.

[458] Dit naturlige temperament er sådan at underkastelse og lydighed til Guds betingelser er meget svære. Din ubundne, selvsikkerhed, dine fordomme og dine følelser leder dig let til at vælge en forkert sti. Kristus vil være en ufejlbarlig vejleder for dig hvis du vælger ham før du vælger din egen blinde dømmekraft. I dine forretninger har du ikke haft øjet rettet på Guds ære. Du har mange forviklinger og har haft mange vanskeligheder at kæmpe med og hvis du havde stolet på den sande Vejleder i stedet for din egen dømmekraft, ville du være ledt ud af din forviklinger i dine forretninger.

Du har et vigtigt arbejde for dig som du aldrig kan gøre uden Guds særlige hjælp. Du kan sikre dig engles ledsagelse og blive en arving af Gud, en medarving sammen med Jesus Kristus; og skulle du arbejde på at afgrænse håbets område og beslutte dig inden for din egen bekvemmeligheds trange plads ville dette være en livslang fejltagelse. Det er en frygtelig fejltagelse at kun leve for denne verden. Du ser tilbage og mærker fordømmelsen af din egen forkerte opførsel og forsøger at retfærdiggøre dig selv ved at finde fejl hos andre. Uanset hvilken kurs andre måtte tage, eller hvor forkerte de kan være, vil deres fejl aldrig kunne dække over din egne fejltagelser; og på den endelige opgørsdag vil du ikke vove at sige dette til Gud som undskyldning for pligtforsømmelse.

Gud vil gerne acceptere dig som sit barn og gøre dig til medlem af den kongelige familie, et barn af den himmelske Konge, på betingelse af at du kommer ud fra verden og adskiller dig og ikke rører ved urene ting. Himlens Monark vil have dig i besiddelse og glæde sig over alt som kan forædle, udvide og ophøje dit væsen og gøre dig egnet til at blive hos ham for evigt. Din eksistens og dit liv måler

sig med Guds liv. Hvilken udsigt er der ikke til det kommende liv! Hvor smukt vil det dog ikke være! Hvor bred og dyb og umådelig er ikke Guds kærlighed tilkændegivet til mennesker! Ingen ord kan beskrive denne kærlighed; den overgår alle tanker og forestillinger, men den er en realitet så at du kan lære den at kende ved erfaring; du må fryde dig ved den med usigelig glæde og fuld af herlighed.

Med en sådan udsigt for dig, hvordan kan du så indskrænke dig til verdslige tanker og til verdslige beskæftigelser, søge vinding og opgive det ene punkt efter det andet af den nærværende sandhed. Sandhed, princip og ren samvittighed er ønskelig at du husker på. Guds gunst er bedre end huse af sølv og guld. Hjertets dybeste glæde kommer fra dyb ydmygelse. Tillid og underkastelse til Gud giver en ædel karakter. Tårer er ikke altid bevis på svaghed. For at du kan opbygge en karakter som er symmetrisk i den rene og hellige Guds øjne må du begynde fra grunden. Hjertet må brydes for Gud og sand anger for synd vises, indtil du imødekommer sandhedens og pligtens krav. Så vil du have sand respekt for dig selv og sand tillid til Gud. Du vil have følelsers ømhed. Al den praleri vil være væk. I stedet for hårdhed vil stor ømhed blandes med fasthed til at stå fast for sandheden i alle situationer. Du vil da se meget i verden og i dit eget hjerte vil du græde.

[459]

Sand renselse i tjenesten

SAND RENSELSE I TJENESTEN

Bror E: Jeg havde tænkt at skrive til dig for nogen tid siden, men har ikke fundet en anledning til det før nu. Da jeg talte til folk sidste sabbat, følte jeg mig så stærkt tilskyndet af dit tilfælde at jeg ikke kunne holde mig fra at nævne dit navn i offentligheden. Jeg vil nu lette mit sind ved at skrive til dig. I mit sidste syn fik jeg vist deres vanskeligheder som bekender at de arbejder i ord og lære. Jeg så at du ikke havde udnyttet dine evner, men du var blevet mindre og mindre dygtig til at lære sandheden. Du behøver en gennemgribende omvendelse. Du har en stærk, fast vilje, hen imod hårdnakkethed. Du kunne nu værre egnet for det højtidelige arbejde at bære sandhedsbudskabet ud til andre hvis du var mindre selvisk og mere ydmyg og sagtmodig.

[460] Du elsker ikke stor flid heller ikke belastningen af fortsatte anstrengelser. Du har ikke været udholdende studerende af Guds ord, du har heller ikke været en nidkær arbejder i Guds sag. Det har været langt fra at dit liv har repræsenteret Kristi liv. Du er ikke indsigtfuld. Du er ikke en klog og skønsom medarbejder. Du forsøger ikke et vinde sjæle for Kristus, som enhver Kristi tjener bør. Du har et fastlagt spor, din egen norm, som du ønsker at bringe folk til; men dette mislykkedes for dig fordi de ikke vil acceptere dine normer. Du er fanatiker og ofte fører tingene til yderligheder og derved skader Guds sag alvorligt og vender sjæle fra sandheden i stedet for at vinde dem til den.

Jeg fik vist at du havde ødelagt adskillige gode åbninger på grund af din ukloge måde at arbejde på og hvad skal jeg sige til dig om dette? Sjæle er gået tabt fordi du ikke er viis nok til at fremstille sandheden og fordi du ikke besmykker dit kald som en evangeliearbejder med høflighed, venlighed og langmodighed. Sand kristen belevend bør kendetegne alle handlinger hos en Kristi tjener. Oh, hvor dårligt har du ikke repræsenteret vor medlidende Forløser, hvis liv var legemliggørelsen på godhed og sand renhed.

Du har vendt sjæle fra sandheden på grund af en hård, kritisk og hoven ånd. Dine ord har ikke været af Kristi mildhed, men i E's ånd. Din natur er af naturen grov og ubearbejdet og fordi du aldrig har følt nødvendigheden af sand renselse og kristen belevenhed, er dit liv ikke blevet ophøjet som det kunne være.

Du er forblevet i vanens skure. Din opdragelse og uddannelse har ikke været korrekt og derfor burde dine anstrengelser have været mere alvorlige i forbedrelsen og i fornyelsen. Du burde gøre bestemte og gennemgribende ændringer. Hvis du ikke erkender at en besluttet og gennemgribende omvendelse, i næsten alle henseender, er nødvendig, er du helt uegnet til at prædike sandheden. Og hvis du ikke får en rigtig og passende højnelse i din karakter, dine måder og henvendelser, vil du gøre mere skade end du kan gøre godt. Du har ikke gjort meget for at fremme sandheden, for du har været for meget i menighederne, skønt du ikke kunne gøre dem noget godt, men kun skade. Dine veje og metoder behøver at forædles og helliges. Du bør ikke længere spolere Guds værk med dine egne ufuldkommenheder, da du ikke har vist nogen mærkbar forbedring for at blive medarbejder i Guds sag.

[461]

Det er umuligt for dig at bringe andre op til en højere standard end den du selv har opnået. Hvis du ikke gør fremskridt, hvordan kan du så lede Guds menighed fremad til en højere standard for fromhed og hellighed? Alle de præstetjenester som du har haft i adskillige år er mere en forbandelse end en velsignelse for Guds sag og jo færre vi har af dem jo bedre vil den nærværende sandheds sag være stillet.

Du er ikke ophøjet i dine tanker, eller stræbsom i dit arbejde. Du er tilfreds med at være banal og gøre et tarveligt og billigt arbejde. Du trakter ikke efter kristen karakters fuldkommenhed og til den position i værket som Kristus forlanger at alle hans uudvalgte tjenere skal nå. Ingen der giver sig ud for at fremføre sandheden for andre er egnet for det ansvarsbetyngede arbejde hvis han ikke går frem i kundskaben og i helligelsen til arbejde og forbedrer sin optræden og temperament og vokser i sand visdom fra dag til dag. Tæt fællesskab med Gud er nødvendig for ethvert menneske som vil lede sjæle til sandheden. Dem som påtager sig byrden at vejlede sjæle ud fra naturens mørke til det forunderlige lys så de selv må gå frem i det lys bør altid have dette i tanke, hvordan kan de ellers lede andre?

Hvis de selv vandrer i mørke, er det farligste ansvar som de kan påtage sig at give sig ud for at lære andre vejen.

[462] Du har involveret dig i arbejdet på steder, hvor du ikke var kvalificeret til at lade forvalte arbejdet retsmæssigt. Du arbejdede ikke særligt klogt. Du forsøgte at dække over din mangel på faktisk kundskab ved at kritisere andre trosretninger, mæje andre ned og gøre hård og bitter kritik af deres opførsel og tilstand. Var dit hjerte helt glødende med sandhedens ånd, var du blevet helliget til Gud og vandrede i lyset som Kristus er i lyset, ville du have handlet i visdom og ville have haft nok af måder og mider i din magt til at fastholde en interesse uden at forlade din vej og vende dig fra dit særlige arbejde med at skælde ud på andre som bekender sig at være kristne.

ikke-troende væmmes; de tror at syvende-dags Adventister repræsenteres troværdigt af dig og de beslutter sig for at det er nok og at de ikke vil have mere af sådanne lærepunkter. Vor tro er i værste fald upopulær og er i stor udstrækning modsat til andre trosretningers tro og praksis. For at kunne nå dem som er i vildfarelsens mørke og har falske teorier, må vi nærme os dem med største forsigtighed og med den største skønsomhed, være enig med dem på alle punkter som vi kan efter samvittigheden.

Ethvert hensyn bør vises for dem i vildfarelse og al rimelig anerkendelse skal gives dem for deres ærlighed. Vi bør komme så nær folk som muligt og så kan det lys og den sandhed som vi har komme dem til gavn. Men bror E, ligesom mange af vore prædikanter, så begynder der samtidig en krig mod de vildfarelser som andre værner om; han oprejser således deres kamplyst og deres faste vilje og dette holder dem indhyllet i en rustning af egenkærlige fordomme som nok så mange beviser ikke kan fjerne.

Hvem andre end dig selv vil være ansvarlig for de sjæle som du har vendt bort fra sandheden ved dit uhellige arbejde? Hvem kan nedbryde fordommenes mure som det skadelige arbejde har opbygget? Jeg kender ikke af nogen større synd imod Gud end mennesker som går ind i tjenesten og som arbejder i selvet og ikke i Kristus. Der ses op til dem som Kristi repræsentanter, skønt de ikke repræsenterer hans ånd i noget af deres arbejde. De ser ikke eller erkender de farer der følger uindviede og uomvendte menneskers anstrengelser. De fortsætter som blinde mennesker, mangelfulde i

næsten alt og dog så selvsikre og selvtilstrækkelige og selv vandrer i mørke og snubler ved enhvert skridt. De er legemer i mørke.

Bror E, du er snæversynet og dit arbejde har tendens til snarere at fornede sandheden end at ophøje den. Dette er ikke fordi du ikke har nogen evner. Du kunne være blevet en god arbejdsmand, men du er for doven til at gøre de nødvendige anstrengelser for at nå målet. Du nedlader dig heller på en hård og hoven opførsel over dem, som er uenig med dig; i stedet for at tage de nødvendige trængsler for at ophøje dit arbejdes harmoni. Du tager standpunkter og når de så drages i tvivl er du ikke ydmyg nok til at opgive dine teorier skønt de viser sig at være forkerte; men du står selvsikkert frem og holder dig fast til dine ideer skønt indrømmelser fra din side er nødvendig og er dig pålagt som en pligt. Du har hårdnakket og urokkeligt holdt dig til din egen dømmekraft og meninger til sjæles ofrelse.

[463]

Bror E, dine fastslåede standpunkter og stærke bestemte vilje for at gennemføre dine punkter under alle situationer har din hustru følt og beklaget og som følge deraf lider hendes sundhed. Du var ikke venlig og blid over for dette følsomme Guds barn; din streghed undertrykker hendes mere milde natur. Hun bedrøves over mange ting. Du kunne have gjort hendes liv lykkeligere hvis du blot prøvede på det; men du forsøgte at få hende til at se tingene som du så dem og i stedet for at forsøge at omdanne dig selv til hendes finere temperament, prøvede du på at forme hende til din grovere natur og dine yderliggående tanker. Hun blev bekriget i hendes natur og kan ikke handle selvstændigt. Hun visnede ligesom en plante der var omplantet til upassende jord.

Du skal ikke forsøge at forme menneskesind og karakter efter dit mønster, men bør lade din egen karakter blive formet efter det guddommelige Forbillede. Hvis denne verden bestod af mennesker som dig i karakter og temperament, så - ve den verden. Uanset hvor du kommer hen, vil du væmmes ved dine omgangsfæller, det præcis samme mønster som dig selv og du ville ikke ønske at være i den verden.

Du praler af dig selv og forherliger dig selv. Men, oh, hvor utilbørligt er dette ikke for mennesker også hvis han har de fineste egenskaber og den mest vidtrækkende indflydelse! Mennesker med fine egenskaber har den største indflydelse fordi de ikke ved noget om deres værdi og hvor meget godt de udretter i verden. Men det er

[464]

slet ikke på sin plads at mennesker af dit karakterpræg skal opløftes og prale af selvet.

I dit arbejde begynder du ofte godt; du vækker en interesse og folk får den overbevisning at dine argumenter ikke kan diskuteres; men lige så snart sjæle vejer til fordel for sandheden, viser selvet sig ganske tydeligt. Denne selvished er så fremtrædende, at alt det som er vundet, som om Jesus skinnede frem i dine ord og opførelse, er gået tabt.

Du mangler de nådegaver som er nødvendig for at vinde sjæle til Kristus og sandheden. Du er god til at diskutere; men du har ikke en erfaringsmæssig kundskab om den guddommelige vilje og fordi du selv mangler en religiøs erfaring er du ude af stand til at lede andre til de levende vandes Kilde. Din egen sjæl har ikke fællesskab med Gud, men er i mørke; og intet andet kan afhjælpe den mangel som sjæle må erkende når de famler sig vej i mørket, end sandhedens lys. Hvis du ikke omvendes helt igennem, kan dine anstrengelser for at omvende andre lige så godt ophøre så du ikke arbejder længere og ødelægger og fordrejer den religiøse standard med dine snævre og fanatiske ideer. Du har ikke en erfaringsmæssig kundskab til den guddommelige vilje; din egen retfærdighedssans synes for dig at have stor værdi, skønt den er værdiløs. Du behøver at blive forvandlet før du kan bruges i Guds sag. Når du er blevet omvendt så kan dit arbejde accepteres.

Du besidder ikke Kristi religion. Du må blødgøre dit hjerte og dø i selvet og Kristus må leve i dig; så vil du vandre i lyset som han er i lyset og du vil efterlade et klart himmelførende spor til at lyse på andres stivej. Du har følt dig for tilfreds med dig selv. Du bør oplære dig selv og overvinde din fanatiske og kværulantiske ånd. Du behøver at holde legemet nede og bringe det til underkastelse, så du ikke, efter at du har prædikeret til andre, selv lider skibbrud.

Du ser tingene ensidigt, hænger dig i detaljer, kværulerer og drager andres fremgangsmåder i tvivl, skønt du meget hellere kunne overvinde manglerne i din egen karakter og liv, ud fra et kristent standpunkt, søge lys fra Gud og forberede dig på at forene dig med det himmelske riges rene engle. Sådan som du er nu, ville du

[465]

ødelægge hele himlen. Du er ukultiveret, uforfinet og uhelliget. Der er ingen plads i himlen for en sådan karakter som den du har nu.

Hvis du ville tage alvorligt fat i arbejdet og, uden at gøre nogen undskyldning for synd, vil fordømme synden i kødet og række ud i tro og håb efter guddommelig nåde og ret dømmekraft, kan du overvinde de mangler i din karakter som diskvalificerer dig til at arbejde i Guds sag. Du har ikke vokset eller forbedret dig i mange år. Du er i dag længere fra den kristne perfektions-standard, fra at have egenskaber som burde findes i evangelieprædikanten, end du var få måneder efter at du havde modtaget sandheden.

Gud er utilfreds med dem som ikke er forstandige over for den kristne religion og alligevel forsøger at lede andre. Du repræsenteres rigtig ved det menneske som forsøgte at trække splinten ud af sin brors øje, skønt en bjælke var i hans eget øje. Bring først dit eget hjerte i orden og gendan din egen karakter; opnå en forbindelse med Gud og få en daglig kristen erfaring; så kan du bære en byrde for sjæle som er væk fra Kristus.

Der er kun få andre brødre som har taget mere tid til at læse forskellige forfattere end du har og alligevel mangler du mange af en sandhedsforkyndende prædikants kvaliteter. Du citerer ikke, eller endda læser, skrifterne korrekt. Sådan skal det ikke være. Du er ikke vokset mentalt og har ikke sikret dig en vækst i nåde i sjælen som kunne skinne ud i dine ord og i din opførsel. Du har ikke følt nødvendigheden af at række ud efter højere og helligere mål.

Tankerne hæmmes af at haste sig overfladisk gennem bøger og får dig til at blive åndelig dyspeptiker. Du kan ikke fordøje og bruge det halve af det du læser. Hvis du læser med det mål for øje at forbedre dine tanker og kun læse så meget som sindet kan fatte og fordøje og ville du tålmodigt fastholde en sådan læsemåde, ville gode resultater kunne nås. Du, så vel som andre prædikanter, behøver at gå i skole og ligesom som et barn begynde at mestre de første kundskabsgrene. Du kan hverken læse, stave eller udtale korrekt og alligevel er der kun få som har haft mindre arbejde og mindre ansvarsbyrder at bære end du. [466]

Vore prædikanters position kræver legemets sundhed og sindsdisciplin. God sand fornemmelse, stærke nerver og et muntert temperament vil overalt kunne anbefale en evangelieprædikant. Disse bør opsøges og udholdent opdyrkes.

Dit liv har hidtil været nytteløst. Du har nogle meget gode tanker, men Guds Ånd dvæler ikke ved dit hjerte. Du er ikke opildnet af hans

kraft og du har ikke oprigtig tro, håb og kærlighed. Hvis Kristi Ånd dvæler i dig vil du udsrustes til at påtage dig Guds ting og åbenbare dem for andre. Du kan ikke være til nytte i Guds sag før en Kristi tjeners arbejde er mere ophøjet i dit sind. Du mangler et ønske i dit liv for at gøre godt, som Jesus gjorde det. Den selvornægtelse og kærlighed som du viser i dette arbejde vil kunne mærkes på andres liv og karakter.

Du bør befri dig fra din kolde, frosne formalitet så hurtig så mulig. Du behøver at opelske ømhedens følelser og venlighed i hverdagslivet. Du bør udvise sand høflighed og kristen belevenhed. Det hjerte som virkelig elsker Jesus elsker dem som han døde for. Ligeså sandt som kompasnålet mod polen, således vil Kristi sande efterfølgere, med en seriøs arbejdsånd, forsøge at frelse sjæle som Kristus har givet sit liv for. Arbejdet for synderes frelse vil holde Kristi kærlighed varmt i hjertet og vil give denne kærlighed en korrekt vækst og udvikling. Uden et korrekt kendskab til den guddommelige vilje vil der være mangel på harmonisk udvikling i den kristne karakter.

[467] Jeg bønfaller dig, min bror, om du må blive kendt med Gud. »Af Herren stadfæstes mandens skridt, når han har behag i hans vej.« Tjenendene engle lægger mærke til ethvert skridt i vor gang. Men din vilje er ikke omgivet af Gud; dine tanker er ikke hellige. Du fortsætter, snubler i mørket, du ved ikke hvor du skal sætte din fod. Herren åbenbarer sin vilje for dem som er alvorlige og ivrige efter at blive vejledt. Årsagen til din uduelighed er at du har opgivet at kende og gøre Guds vilje, derfor ved du ikke noget direkte. Selv om du selv er blind, forsøger du at lede den blinde.

Oh, i hvilken situation er ikke du og mange andre prædikanter! Ved at svigte Gud, de levende vandes Kilde, har du og de brudt jer cisterner der ikke kan holde vand. Jeg bønfaller dig at vågne op og vende dig til Herren med den dybeste og alvorligste anger som vil sikre dig hans tilgivelse og hans magts varige styrke, så du i virkeligheden kan fyldes med al Guds fylde. Han har rynket på panden over din opførsel, for du har været som en anstødssten for sjæle. Du har stølet på dine egne gerninger og din egen retfærdighed og har ikke kendskab til den guddommelige vilje.

Måtte Herren åbenbare din sande karakter for dig se dine virkelige mangler. Når du er oplyst af Guds Ånd til at forstå dette vil du have en sådan fornemmelse af din syndige forsømmelse og ubenyt-

tede liv så du vil blive slået med forfærdelse og give dig sorger som vil lede dig til anger.

[468]

Vidnesbyrd 25 (1875)

Arbejdets betydning

ARBEJDETS BETYDNING

Den 3. Januar, fik jeg vist mange ting om de store betydningsfulde interesser i Battle Creek for forlagsselskabet, skolen og Helseinstituttet. Hvis disse institutioner blev ledt rigtigt, ville de fremme Guds sag stærkt i udbredelse af sandheden og i at frelse sjæle. Vi lever i de sidste dages farer. Kun helligelse til Gud kan gøre os egnede til at få del i det højtidelige og betydningsfulde afslutningsarbejde for denne tid. Der er kun få helt uselviske mennesker til at udfylde ansvarlige stillinger, få som har givet sig selv uforbeholdent til Gud og hører hans røst og studerer hans herlighed. Der er kun få som vil, hvis det forlanges, give deres liv for at fremme Guds sag. Det er dog netop sådanne helligede mennesker som Gud gør krav på.

Mennesker bedrages når de tror de tjener Gud, skønt de tjener sig selv og sætter interessen for Guds sag og arbejde i anden række. Deres hjerter er ikke indviede. Herren har ikke behag i denne classes tjenester. Fra tid til anden, idet sagen skred frem, har han i sit forsyn udtænkt at mennesker skal udfylde stillinger i Battle Creek. Disse mennesker kunne have udfyldt betydningsfulde stillinger hvis de havde indviet sig selv til Gud og helliget deres kræfter på hans arbejde. Disse Guds udvalgte mennesker mangler netop den disciplin som en helligelse til hans arbejde ville give dem. Han ville ære dem ved at forbinde dem med sig selv og give dem sin Hellige Ånd for at udruste dem til de ansvar de var kaldet til at bære. De kunne ikke få erfaringens bredde og kundskab til den guddommelige vilje hvis de ikke havde stillinger hvor der skal bæres byrder og ansvar.

[469]

Ingen skulle bedrages til at tro at når de gik ind i Guds arbejde i Battle Creek ville de have mindre bekymringer, mindre hårdt arbejde og ikke så mange prøvelser. Satan er allermest aktiv der hvor det meste bliver gjort for at fremme sandheden og hvor der arbejdes for at frelse sjæle. Han forstår menneskenaturen og han vil ikke lade disse mennesker alene hvis der er udsigt til at de bliver mere

lig Kristus og mere nyttige arbejdere i Guds sag. Satan lægger sine planer for at presse sine fristelser ned over de mennesker som Gud har tilkendegivet at han vil lade gøre en del i forbindelse med hans værk. Det er Satans bestræbelse at vide hvordan han bedst kan føre krig imod Guds planer og overvinde dem. Han kender til de svage såvel som de stærke punkter i menneskers karakterstyrke. Og han arbejder på en hårfin måde med alle retfærdighedens bedrag for at hindre Guds planer ved at angribe de svage punkter i deres karakter. Når dette er gjort, er vejen beredt for ham til at angribe og overvinde de stærkere punkter. Han vinder kontrol over sindet og forblinder forståelsen. Han leder mennesker som er ført vild og ved sine bedrag overvinder han til selvsikkerhed og selvtilstrækkelighed netop når de er svagest i moralsk styrke. De bliver selvbedragede og tror at de er i god åndelig tilstand.

Fjenden vil gribe til hvad som helst der kan være til hans fordel for at ødelægge sjæle. Vidnesbyrd er blevet frembåret for personer som har betydningsfulde stillinger. De begynder godt med at løfte byrder og gøre deres del i Guds arbejde. Men Satan forfølger dem med sine fristelser og de overvindes tilsidst. Idet andre ser på deres forkerte opførsel, hvisker Satan til dem at der må være en fejltagelse i de vidnesbyrd de personer har fået, ellers ville disse mennesker ikke have vist sig selv som uværdige til at bære en del i Guds arbejde.

Det er netop sådan som Satan har tænkt sig at det skulle være. Han ville så tvivl om det lys som Gud har givet. Disse mennesker kunne have stået Satans fristelser imod hvis de havde været årvågne og på vagt, følt deres egen utilstrækkelighed og sat lid til at de med Jesu navn og styrke kunne stå trofaste i opgaven. Men det burde være klart at vilkårene altid har været forbundet med opmuntring til disse mennesker og hvis de ville fastholde en uselvvisk ånd, hvis de ville føle deres svaghed og ville stole på Gud, ikke stole på deres egen visdom og dømmekraft, men gøre ham til deres styrke, kunne de være til stor velsignelse for hans sag og arbejde. Men Satan er kommet ind med sine fristelser og han har sejret næsten hver gang. Han har arrangeret forholdene således at de svage punkter i disse menneskers karakter angribes og de er blevet overvundet. Hvor de dog så skammeligt har skadet Guds sag! De har adskilt sig helt fra ham ved at følge deres egne fordærvede hjerter, deres egne sjæle må stå til ansvar. Men Guds sag vil åbenbare den egentlige årsag for

[470]

alle vore skuffelser over for mennesker. Gud fejler ikke. Han gav dem opmuntrende løfter på betingelser, men de retter sig ikke efter de betingelser. De stoler på deres egen styrke og falder for fristelse.

Det som kan siges om mennesker under bestemte forhold kan ikke siges om dem under andre forhold. Mennesker er svage i moralsk kraft og i allerhøjeste grad selviske, så selvtilstrækkelige og så let oppustede med tom indbildskhed, at Gud ikke kan arbejde igennem dem og de er overladt til at handle ligesom blinde mennesker der viser så stor svaghed og tåbelighed at mange er forbavsede over at sådanne personer nogen sinde skulle have været accepterede og anerkendte som værdige til at have forbindelse med Guds værk. Dette er netop hvad Satan havde tænkt sig. Det var hans mål fra første gang han fristede at bringe skam over Guds sag og kaste kritik over *Vidnesbyrdene*. Var de forblevet på de steder hvor deres indflydelse ikke ville kunne mærkes særligt på Guds sag, ville Satan ikke have angrebet dem så voldsomt, for han kunne ikke have udrettet sine mål ved at bruge dem som hans redskaber for et særligt arbejde.

Ved Guds værks udbredelse kan det, der siges som sandhed af enkeltpersoner, - den ene gang ikke nødvendigvis siges korrekt igen en anden gang. Grunden til dette er at den ene måned har de i uskyld levet op til det lys de havde den gang, medens de i den efterfølgende måned ikke var for korte til at overvindes af Satans bedrag og, ved selvsikkerhed, falde i forfærdelige synder og blive uegnede for Guds arbejde.

Menneskesindet er genstand for så mange forandringer, på grund af Satans listige fristelser, at det ikke er særligt klogt at min mand og jeg begynder udtale os om personers kvalifikationer til forskellige stillinger. Derved vil vi gøres ansvarlige for den opførelse disse personer udviser. Havde de, desuagtet, fastholdt ydmyghed og fast tillid til Gud, som de havde, da de blev opfordret til at tage embeder, kunne de have været de bedste for dette sted. Disse personer ændrer sig, skønt de ikke i sig selv er klar over det. De falder under fristelser, ledes væk fra deres standhaftighed og løsriver sig fra deres forbindelse med Gud. De er mennesker der kontrolleres af fjenden og gør og siger ting som vanærer Gud og bringer skam over hans sag. Så jubler Satan over at se vore brødre og søstre se på os med betænkelighed fordi vi har givet disse personer opmuntring og indflydelse.

Tilstanden i verden

TILSTANDEN I VERDEN

[Jeg så tilstanden i verden, som hurtigt fylder sit ugudeligheds, bæger. Vold og forbrydelse af enhver art fylder vor verden; og Satan benytter ethvert middel til at gøre forbrydelse og nedværdigende last populære. De unge, der færdes på gaderne, ser overalt løbesedler og notitser om forbrydelse og synd, skildret i en eller anden roman eller fremstillet i forestillinger på dette eller hint teater. Deres sind oplæres til fortrolighed med synd. Slette og foragtelige menneskers færd fremholdes for dem i dagens tidsskrifter og alt, hvad der kan vække nysgerrighed og ophidse de dyriske lidenskaber, fremholdes for dem i gribende og spændende historier.

[472]

Den litteratur, der udgår fra fordærvede ånder, forgifter sindet hos tusinder af mennesker i verden. Synden synes ikke at være særlig syndig. Man hører og læser så meget om foragtelige forbrydelser og om det slette, at den engang vågne samvittighed, der med forfærdelse ville have reageret, bliver så sløv, at den med interesse kan dvæle ved menneskers lave og nederdrægtige ord og handlinger.

»Som det gik til i Noas dage, sådan skal det også gå i Menneskesønnens dage.« Gud vil have et folk, som er nidkært til gode gerninger og står urokket midt i denne fordærvede tids besmittelser. Der vil være et folk; som holder så fast ved den guddommelige styrke, at de vil være upåvirkede af enhver fristelse. Slette meddelelser på flammende plakater kan søge at tale til deres sanser og fordærve deres sind; men de vil være således forenede med Gud og englene, at de vil være som dem, der ikke ser og ikke hører. De har et værk at udføre, som ingen kan udføre for dem, nemlig at stride troens gode strid og gribe det evige liv. De er ikke selvoptagne og selvtilidsfulde. Fordi de kender deres svaghed, vil de forene deres vankundighed med Kristi visdom, deres svaghed med hans styrke.

De unge kan have så faste principper, at Satans stærkeste fristelser ikke vil lede dem bort fra deres troskab. Samuel var et barn, som var omgivet af de mest fordærlige indflydelser. Han så og

[473] hørte ting, som bedrøvede hans sjæl. Elis sønner, der gjorde tjeneste i hellige embeder, var beherskede af Satan. Disse mænd besmittede hele atmosfæren i deres omgivelser. Mænd og kvinder blev daglig fortryllede af synd og uret; men Samuel vandrede ubesmittet. Hans karakter var uplettet. Han følte sig ikke i pagt med eller havde det mindste behag i de synder, som fyldte hele Israel med frygtelige rygter. Samuel elskede Gud; han bevarede sin sjæl i en så inderlig forbindelse med himmelen, at en engel blev sendt for at tale med ham om Elis sønners synder, som fordærvede Israel.

Appetitten og lidenskaberne får overhånd over tusinder af dem, der bekender sig til at være Kristi efterfølgere. Deres sanser bliver så sløvede på grund af fortrolighed med synd, at de ikke afskyr den, men finder den tiltrækkende. Alle tings endeligt er nær. Gud vil ikke meget længere bære over med menneskenes forbrydelser og nedværdigende ugudelighed. Deres forbrydelser er i sandhed nået op til himlene og vil snart blive besvaret med Guds frygtelige plager over jorden. De vil drikke af bægeret med Guds harmes vin, som er iskænket ublandet med nåde.

Jeg har set, at der er fare for at endog de, der bekender sig til at være Guds børn, vil blive fordærvet. Tøjlesløshed binder mænd og kvinder som slaver. De synes at være fortryllede, magtesløse til at gøre modstand og sejre over appetitten og lidenskaberne. I Gud er der Kraft; i ham er det styrke. Dersom de vil gribe den, vil Jesu livgivende Kraft ansproge enhver, som har nævnet Kristi navn. Farer og vanskeligheder omgiver os og vi er kun trygge, når vi erkender vor svaghed og med troens bånd klynger os til vor mægtige befrier. Det er en forfærdelig tid, vi lever i. Ikke et øjeblik kan vi undlade årvågenhed og bøn. Vore hjælpeløse sjæle må forlade sig på Jesus, vor medlidende Genløser.

Storheden og betydningen af den gerning, der ligger foran os, blev åbenbaret for mig. Kun få indser tingenes virkelige tilstand. Alle, som sover og ikke kan indse nogen nødvendighed af årvågenhed og ængstelse, vil blive overvundet. Unge mænd træder til for at beskæftige sig med Guds værk og nogle af dem har dårligt nok sans for værkets hellighed og ansvar. De har kun ringe erfaring i udøvelse af tro og i den alvorlige sjælehunger efter den Helligånd, som altid bringer resultater. Nogle mænd med gode evner, som kunne fylde vigtige stillinger, ved ikke, af hvad ånd de er. De færdes i en gemyt-

lig stemning lige så naturligt, som vandet flyder ned ad bakke. De pjanker og leger med unge piger, medens de næsten hver dag lytter til de alvorligste, mest hjertegribende sandheder. Disse mænd har kristendom i hovedet, men deres hjerter er ikke helliggjort ved de sandheder, de hører. Sådanne kan aldrig lede andre til de levende vandes guddommelige kilde, førend de selv har dukket deraf.

[474]

Nu er tiden ikke til letsindighed, forfængelighed eller pjank. Begivenhederne i denne verdens historie skal snart afsluttes. De, der har ladet tankerne løbe uhindret, trænger til at gøre en forandring. Apostelen Peter siger: »Bind derfor op om jeres sinds lænder, vær ædru og sæt fuldt ud jeres håb til den nåde, som bliver jer til del, når Jesus Kristus åbenbares. Som lydige børn må I ikke rette jer efter de lyster, som I før, i jeres uvidenhed, levede i. Men ligesom han, der kaldte jer, er hellig, således skal også I være hellige i al jeres færd; thi der står skrevet: »I skal være hellige; thi jeg er hellig.«

Løsslupne tanker må samles og dreje sig om Gud. Selve tankerne må være lydige mod Guds vilje. Ros bør ikke gives eller forventes; for den vil ofte have en tilbøjelighed til at opelske selvtillidsfuldhed i stedet for at forøge ydmygheden, til at fordærve i stedet for at rense. Mænd, som virkelig er duelige og som forstår, at de har en gerning at gøre i Guds værk, vil føle sig knuget ved tanken om gerningens hellighed, ligesom vognen knuges ned, når den er fuld af neg. Nu er tiden inde til at gøre de alvorligste anstrengelser for at besejre det kødelige hjertes naturlige følelser. *Vejl f menigh* bd. 1 side 329-331]

Tilstanden i menigheden

TILSTANDEN I MENIGHEDEN

[475] [Der er stort behov for en reformation iblandt Gods folk. Menighedens nuværende tilstand rejser dette spørgsmål: Er dette en rigtig fremstilling af ham, som gav sit liv for os? Er dette Kristi efterfølgere, brødre til dem, der ikke agtede deres eget liv dyrebart? De, der holder mål med det bibelske ideal, med bibelens beskrivelse af Kristi efterfølgere, er i sandhed få, Mange har forladt Gud, kilden med det levende vand og har hugget sig cisterner, »sprukne cisterner, der ikke kan holde vand.« Engelen sagde: »Mangel på kærlighed og tro er de store synder, Guds folk nu er skyldigt i.« Mangel på tro fører til ligegyldighed og til kærlighed til selvet og til verden. De, der skiller sig fra Gud og falder i fristelse, hengiver sig til grove laster; for det kødelige hjerte leder til stor ugudelighed. Og denne tilstand forekommer hos mange iblandt Guds bekendende folk. Medens de efter bekendelsen tjener Gud, fordærver de i enhver henseende deres veje for ham. Mange hengiver sig til lyst og lidenskab til trods for, at sandhedens klare lys påpeger faren og siger: Tag jer i agt, læg bånd på jer og fornægt jer selv! »Syndens løn er døden.« Skønt deres eksempel, der har lidt skibbrud på troen, står som en advarsel for andre imod at følge den samme kurs, er der mange, som vildt stormer frem. Satan har herredømme over deres sind og synes at have magt over deres legemer.

Oh, hvor mange er der ikke, der smigrer sig med, at de er gode og retfærdige, når det sande lys fra Gud åbenbarer, at de hele deres liv kun har levet for at behage sig selv! Gud nærer afsky for hele deres færd. Hvor mange der dog er, som lever uden loven! I deres store mørke betragter de sig selv med tilfredshed; men hvis Guds lov blev åbenbaret for deres samvittighed, som den blev åbenbaret for Paulus, ville se, at de var solgt under synden og at de måtte dø fra det kødelige sind. Selvet må ihjelslås.

Hvilke sørgelige og frygtelige fejl mange dog begår! De bygger på sand, men smigrer sig med, at de står fastnaglede til den evige

klippe. Mange, der bekender sig til gudsfrygt, iler fremad lige så sorgløst og er lige så intetanende om deres fare, som om der ikke var en tilkommende dom. En frygtelig gengældelse venter dem og dog beherskes de af indskydelser og grov lidenskab; de udfylder et mørkt livsregnskab til dommen. Jeg opløfter min stemme med advarsel til alle, som nævner Kristi navn, om at afstå fra al ugudelighed. Rens jeres sjæle ved, at lyde sandheden! Rens jer selv fra al kødets og åndens urenhed, så I fuldkommer hellighed i Gudsfrygt! I, hvem dette gælder, ved, hvad jeg mener. Selv I, som har fordærvet jeres [476] veje for Herren, taget del i den ugudelighed, som i overflod er til stede og besudlet jeres sjæle med synd, bliver fremdeles indbudt af Jesus til at vende om fra jeres vej, gribe hans styrke og i ham finde fred, kraft og nåde, hvorved I kan mere end sejre i hans navn.

Denne vanartede tids fordærvelser har sat plet på mange sjæle, som bekendte sig til at tjene Gud. Men selv nu er det ikke for sent at rette på det, som er forkert og til, at en korsfæstet og genopstanden frelser kan gøre soning for dig, hvis du omvender dig og indser din trang til tilgivelse. Vi behøver nu at våge og bede som aldrig før, for at vi ikke skal falde under fristelsens magt og efterlade os et eksempel på et liv, som kun er et ynkeligt vrag. Som et samfund må vi ikke blive skødesløse og se på synden med ligegyldighed. Lejren trænger til at renses. Alle, som nævner Kristi navn, behøver at våge og bede og at bevogte vejene til sjælen; for Satan arbejder for at fordærve og ødelægge, såfremt han får den mindste anledning.

Mine brødre, Gud kalder jer som sine efterfølgere til at vandre i lyset. I har grund til at ængstes. Synd findes iblandt os og man synes ikke, at den er overvættets syndig. Hos mange er sanserne blevet sløve som følge af eftergivenhed over for appetitten og fortrolighed med synd. Vi trænger til at nærme os himmelen. Vi kan vokse i nåden og i kundskab om sandheden. Formaningen til at vandre i lyset og til at løbe på Guds buds vej bibringer os ikke den tanke, at vi kan stå stille og intet foretage os. Vi må skride fremad.

I selvkærlighed, selvophøjelse og stolthed er der stor svaghed; men i ydmyghed er der stor styrke. Vor sande værdighed opretholdes ikke ved, at vi tænker mest på os selv, men ved, at Gud er i alle vore tanker og vore hjerter gløder af kærlighed til vor Genløser og kærlighed til vore medmennesker. Karakterens enfoldighed og hjertets sagtomdighed vil bringe lykke, medens indbildskhed vil [477]

bringe misfornøjelse, græmmelse og uophørlig skuffelse. Det, som vil bringe os guddommelig styrke, er, at vi lærer at tænke mindre på os selv og mere på at gøre andre lykkelige.

I vor adskillelse fra Gud og i vor stolthed og vort mørke søger vi stadig at ophøje os selv og vi glemmer, at et ydmygt sind er styrke, Vor frelsers kraft bestod ikke i en mægtig samling af skarpe ord, som ville gennemtrænge selve sjælen; det var hans mildhed og hans enkle, fordringsløse væsen, der gjorde ham til en hjerternes besejrer. I sammenligning med sagtomdighed og ydmyghed er stolthed og indbildskhed visselig svaghed. Vi indbydes til at lære af ham, som var sagtomdig og ydmyg af hjertet; da vil vi erfare den hvile og fred, som er så såre attråværdig. *Vejl f menigh* bd. 1 side 332-334]

Kærlighed til verden

KÆRLIGHED TIL VERDEN

[Den fristelse, som den onde udsatte vor frelser for på et meget højt bjerg, er en af de største fristelser, menneskene må møde. Satan tilbød Kristus verdens herlighed som en gave på betingelse af, at Kristus ville vise ham den ære, der tilkommer en overordnet. Vor frelser følte styrken i denne fristelse; men han mødte den på vore vegne og sejrede. Han ville ikke være blevet fristet på dette punkt, hvis ikke menneskene skulle blive prøvet med den samme fristelse. Ved sin modstand gav han os et forbillede på den fremgangsmåde, vi bør følge, når Satan kommer til den enkelte for at lede os bort fra vor retskaffenhed.

Ingen kan være en Kristi efterfølger og samtidig sætte sin hu til de timelige ting. Johannes skriver i sit brev: »Elsk ikke verden, ej heller det, der er i verden! Hvis nogen elsker verden, så er Faderens kærlighed ikke i ham.« Vor Genløser, som mødte denne fristelse fra Satan i dens fuldeste styrke, kender den fare, mennesket er udsat for med hensyn til at give efter for fristelsen til at elske verden.

Kristus stillede sig på lige fod med menneskeheden ved at udholde prøven på dette punkt og sejre på menneskenes vegne. Han har ved advarsler vist os netop de punkter, hvor Satan har størst held med sig i sine fristelser for menneskene. Han vidste, at den onde ville sejre over menneskene, medmindre de særlig var på vagt mod appetitten og lysten til verdslig rigdom og ære. Han siger: »Saml jer ikke skatte på jorden, hvor møl og rust fortærer og hvor tyve bryder ind og stjæler; men saml jeg skatte i himmelen, hvor hverken møl eller rust fortærer og hvor ingen tyve bryder ind og stjæler. Thi hvor din skat er, der vil også dit hjerte være.« »ingen kan tjene to herrer; han vil jo enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden. I kan ikke tjene både Gud og mammon.«

[478]

Her har Kristus stillet os over for to herrer, Gud og verden og han har tydeligt påvist den kendsgerning, at det er ganske umuligt

for os at tjene begge. Dersom vor interesse for og vor kærlighed til denne verden er det overvejende, vil vi ikke kunne værdsætte de ting, der fremfor alle andre fortjener vor opmærksomhed. Kærlighed til verden vil udelukke kærligheden til Gud og underordne vore højeste interesser under timelige hensyn. Derved vil Gud ikke kunne indtage en så ophøjet plads i vort sind og vor hengivenhed, som de verdslige ting gør.

Vore gerninger vil vise nøjagtig, i hvilken udstrækning jordiske skatte behersker vort sind. Den største bekymring og ængstelse og det største arbejde vies timelige interesser, medens evige hensyn stilles i anden række. Her giver menneskene Satan den hyldest, som han krævede af Kristus, men ikke opnåede. Det er den egoistiske kærlighed til verden, som fordærver troen hos dem, der bekender sig til at følge Kristus og gør dem fattige på moralsk kraft. Jo mere de elsker deres jordiske rigdom, desto længere går de bort fra Gud og desto mindre får de del i hans guddommelige natur, som ville give dem en forståelse af de fordærvelige indflydelser i verden og af de farer, som de er udsatte for.

[479]

Ved sine fristelser har Satan til hensigt at gøre verden meget tiltrækkende. I lysten til rigdom og verdslig ære har han en fortryllende magt til at vinde endog den bekendende kristne til hengivenhed for verden. En stor klasse mennesker, der bekender sig til at være kristne, vil ofre hvad som helst for at vinde rigdom; og jo bedre deres forsæt lykkes, desto mindre bliver deres kærlighed til den dyrebare sandhed og desto mindre bliver deres interesse for dens fremgang. De taber deres kærlighed til Gud og handler som afsindige. Jo bedre det lykkes dem at samle rigdom, desto fattigere føler de sig fordi de ikke har mere og desto mindre vil de sætte i Guds sag.

De, der har en vanvittig kærlighed til rigdom, viser ved deres gerninger, at det er umuligt for dem at tjene to herrer, Gud og mammon. Penge er deres Gud. De hylder pengenes magt. De tjener i enhver henseende verden. Deres hæderlighed, som er deres medfødte ret og pligt, opofres for verdslig vindings skyld. Denne rådende magt behersker deres sind og de vil krænke Guds lov af hensyn til personlig interesse, for at forøge deres jordiske skat.

Mange, som ikke elsker og ikke giver agt på bogstaven eller principperne i Kristi undervisning, vil måske bekende sig til Kristi religion. De vier deres bedste kræfter til timelige formål og bøjer

sig for mammon, At så mange lader sig bedrage af Satan og henrive af forestillinger om glimrende udsigter til timelig vinding, er foruroligende. De lader sig fortrylle af udsigten til fuldkommen lykke, hvis de når deres mål, som er at opnå ære og rigdom i verden. Satan frister dem med den bestikkende tillokkelse: »Alt dette vil jeg give dig« al denne magt, al denne rigdom, hvormed du kan gøre en mængde godt. Men når det mål, de har arbejdet for, er nået, har de ikke den forbindelse med den selvornægtende Genløser, der ville gøre dem delagtige i guddommelig natur. De holder fast ved deres jordiske skatte og ringeagter den selvornægtelse og selvopofrelse, Kristus kræver af dem. De har intet ønske om at skilles fra de kære jordiske skatte, som deres hjerter hænger ved. De har skiftet herre; de har antaget mammon i stedet for Kristus. Mammon er deres gud og mammon tjener de.

Satan har sikret sig disse forførte sjæles tilbedelse ved hjælp af deres kærlighed til rigdom. Forandringen er sket så umærkeligt og Satans magt er så forførerisk og så underfundig, at de har tillempet sig efter verden og ikke mærker, at de har skilt sig fra Kristus og at de ikke længere er hans tjenere uden af navn.

[480]

Satan går mere forsigtigt til værks med menneskene, end han gjorde med Kristus under fristelsen i ørkenen, for han bliver påmindet om, at han tabte sin sag der. Han er en besejret fjende. Han kommer ikke direkte til menneskene og kræver hyldest ved udvortes tilbedelse. Han opfordrer kun menneskene til at sætte deres hu til denne verdens goder. Hvis det lykkes ham at lægge beslag på sind og tanker, fordunkles det tiltrækkende ved det himmelske. Alt, hvad han ønsker af menneskene, er, at de må falde for hans frislelsers forførende magt, at de skal elske verden, elske rang og stilling, elske penge og sætte deres hu til jordiske skatte. Opnår han dette, vinder han alt, hvad han forlangte af Kristus.

Kristi eksempel viser, at vort eneste håb om sejr ligger i en uophørlig modstand mod Satans angreb. Han, som sejrede over sjælens modstander i fristelsens kamp, forstår Satans magt over menneskeslægten og har overvundet ham til gavn for os. Som sejrvinde har han givet os fordelene af sin sejr, således at vi i vore bestræbelser for at modstå den ondes fristelser kan forene vor svaghed med hans styrke, vor uværdighed med hans fortjeneste; og støttet af hans

nærværende kraft i stærk fristelse kan vi stå imod i hans almægtige navn og sejre, ligesom han sejrede.

Det var gennem usigelig lidelse, vor Genløser gjorde forløsningen tilgængelig, for os. Her i verden var han upåagtet og ukendt, for at han ved sin underfulde og nådige selvfordedrelse måtte kunne ophøje menneskene til at opnå himmelske æresbevisninger og udødelige glæder i hans kongelige boliger. Vil faldne mennesker knurren, fordi himmelen kun kan opnås ved kamp, selvornægtelse og møje?

[481] Spørgsmålet i mangt et stolt hjerte er: Hvorfor behøver jeg at færdes i ydmygelse og bodfærdighed for at kunne have forvisningen om, at jeg er antaget hos Gud og for at opnå den uforgængelige belønning? Hvorfor er himmelvejen ikke mindre vanskelig, mere behagelig og tiltrækkende? Vi henviser alle disse tvivlende, knurrende sjæle til vort store guddommelige mønster, da han led under byrden af menneskenes brøde og gennemgik hungerens mest bidende kvaler. Han var uden synd, ja mere: han var himmelens fyrste; men til gavn for menneskene blev han gjort til synd for denne slægt. »Han blev såret for vore overtrædelser, knust for vor brødes skyld; os til fred kom straf over ham, vi fik lægedom ved hans sår.«

Kristus opofrede alt for menneskene for at gøre det muligt for dem at opnå himmelen. Nu påhviler det faldne mennesker at vise, hvad de af hensyn til sig selv vil opofre for Kristi skyld for at kunne vinde evig herlighed. De, der har en rigtig opfattelse af frelsens storhed og af, hvad den har kostet, vil aldrig knurre over, at deres udsæd må ske med tårer og fordi kamp og selvornægtelse er en kristens del her i livet. Betingelserne for menneskets frelse er forordnet af Gud. Selvfordedrelse og korsets byrde er de vilkår, på hvilke den bodfærdige synder skal finde trøst og fred. Den tanke, at Jesus fandt sig i ydmygelser og opofrelser, som mennesker aldrig vil blive kaldet til at udholde, bør få enhver knurrende stemme til at forstumme. Den livligste glæde kommer til menneskene ved deres oprigtige bedrøvelse over for Gud for overtrædelse af hans lov og ved tro på Kristus som synderens Genløser og talsmand.

Menneskene arbejder med stor bekostning for at sikre sig skatte her i livet. De tåler møje og udholder genvordigheder og savn for at opnå en eller anden timelig fordel. Hvorfor skulle synderen være mindre villig til at holde ud, lide og opofre sig for at sikre sig en

uforgængelig skat, et liv, der løber jævnsides med Guds liv og en udødelig herligheds krans, der aldrig visner? Himmels uendelige skatte, den arv, som i værdi overstiger enhver beregning og består i en evig vægt af herlighed denne skat må vi opnå for enhver pris. Vi bør ikke klage over selvfornægtelse, for livets og herlighedens herre udholdt den før os. Lidelse og savn bør vi ikke unddrage os; for himmelens majestæt påtog sig disse til bedste for syndere. Opofrelse af magelighed og bekvemmelighed bør ikke fremkalde en eneste utilfreds tanke; for verdens Genløser påtog sig alt dette i vor interesse. Selv om vi tillægger alle vore selvfornægtelser, savn og opofrelser den største vægt, koster de os i enhver henseende langt mindre, end de kostede livets fyrste. Ethvert offer, vi kan bringe, svinder ind til en ubetydelighed i sammenligning med det offer, Kristus bragte til gavn for os. *Vejl f menigh* bd. 1 side 335-338]

[482]

Anmasselse

ANMASSELSE

[Der er nogle, der har et hensynsløst væsen, som de kalder mod og tapperhed. Uden at det er nødvendigt, stiller de sig i forhold, som rummer vanskelighed og fare og udsætter sig derved for fristelser, som det ville kræve et Guds under at føre dem uskadte og uplettede ud af. Satans fristelse, da han opfordrede verdens frelser til at kaste sig ned fra templets tinde, blev mødt og afvist med fasthed. Satan anførte et Guds løfte som garanti for, at Kristus trygt kunne gøre dette i kraft af forjættelsen. Kristus mødte denne fristelse med skriftstedet: »Der står også skrevet: Du må ikke friste Herren din Gud.« Den eneste sikre vej for en kristen at følge er at gendrive fjenden med Guds ord. Satan tilskynder menneskene til at betræde steder, hvor Gud ikke kræver, at de skal gå og fremholder skriften til forsvar for sine tilskyndelser.

Guds dyrebare løfter er ikke givet for at styrke menneskene i en formastelig handlemåde, eller for at de skulle forlade sig på dem, når de unødvendigt styrter sig ud i fare. Herren Kræver, at vi skal handle i ydmyg afhængighed af hans forsyn. »Jeg ved, Herre, at et menneskes vej ikke står til ham selv.« Vor velfærd og vort liv er i Guds hånd. Intet kan udføres med fordel uden Guds tilladelse og velsignelse. Han kan lade sin hånd velsigne og give fremgang, eller han kan vende sin hånd imod os. »Vælt din vej på Herren, stol på ham, så griber han ind.« Det kræves, af os som Guds børn, at vi skal bevare en stabil Kristelig karakter. Vi bør vise klogskab, varsomhed og ydmyghed og vandre forsigtigt over for dem, der er udenfor. Dog må vi ikke i noget tilfælde give slip på vore principper.

[483] Vor eneste sikkerhed består i, at vi ikke giver Djævelen råderum; for hans indskydelser og hensigter går altid ud på at skade os og hindre os i at stole på Gud. Han forvandler sig til en renhedens engel, for at han ved sine bestikkende fristelser må kunne udføre sine anslag på en sådan måde, at vi ikke opdager hans træskhed. Jo mere vi giver efter, desto større magt vil hans forførelser have over os. Vi kan ikke

uden fare indlade os i strid eller underhandling med ham. Hver gang vi giver fjenden en fordel, vil han kræve mere. Det eneste sikre for os, er, at vi med fasthed afviser den første tilnærmelse til anmasselse. Gud har gennem Kristi fortjeneste givet os tilstrækkelig nåde til at stå Satan imod og mere end sejre. Modstand er fremgang. »Stå Djævelen imod, så skal han fly fra jer.« Modstanden må være fast og ihærdig. Vi taber alt, hvad vi har vundet, dersom vi gør modstand i dag blot for at give efter i morgen.

Vor tids synd består i ringeagt for Guds udtrykkelige befalinger. Indflydelsens magt i forkert retning er meget stor. Eva havde alt, hvad hendes tarv krævede. Der manglede intet, som kunne gøre hende lykkelig; men umådeholden lyst attråede frugten af det ene træ, som Gud havde holdt tilbage. Hun havde intet behov for frugten fra kundskabens træ, men hun tillod sin lyst og, nysgerrighed at beherske sin fornuft. Hun var fuldkommen lykkelig i sit edenhjem og ved sin mands side; men ligesom urolige Eva'er i vor tid smigrede hun sig med, at der fandtes en højere sfære end den, Gud havde bestemt for hende. Men ved at forsøge at stige højere op, end hun oprindeligt blev stillet, faldt hun langt dybere ned. Dette vil visselig blive udfaldet for Eva'erne i den nuværende generation, dersom de undlader med glæde at udføre dagliglivets pligter i overensstemmelse med Guds plan.

For kvinder har en gerning, som endog er vigtigere og mere ophøjet end kongens pligter på tronen. De kan danne deres børns sind og præge deres karakter på en sådan måde, at de kan gøre nytte her i verden og, blive Guds sønner og døtre. Deres tid bør anses for at være for kostbar til at kunne tilbringes i balsalen eller med unødigt arbejde. Der er nok af nødvendigt og vigtigt arbejde her i verden med dens nød og lidelse, uden at nogen skulle spille kostbare øjeblikke ned pynt eller stads. Den himmelske konges døtre, medlemmer af den kongelige familie, vil føle byrden af det ansvar at skulle nå op til et højere liv, for at de må komme i nær forbindelse med himmelen og arbejde i harmoni med verdens Genløser. De, som beskæftiger sig med dette arbejde, vil ikke lade sig nøje med de moder og den dårskab, der optager kvinders sind og tanker i disse sidste dage. Dersom de virkelig er Guds døtre, vil de være delagtige i guddommelig natur. Når de ser de fordærvelige indflydelser i samfundet, vil de ligesom deres guddommelige Genløser gribes af den

[484]

dybeste medynk. De vil leve i forståelse med Kristus og efter som de har evner og anledning, vil de, inden for deres område, arbejde for at frelse fortabte sjæle, ligesom Kristus på sit ophøjede område virkede til gavn for menneskene.

En forsømmelse fra kvindens side af at følge Guds plan med hendes skabelse, en anstrengelse for at opnå vigtige stillinger, som han ikke har udrustet hende til at fylde, medfører, at den plads bliver stående tom, som hun kunne fylde på en tilfredsstillende måde. Ved at gå uden for sit felt mister hun sin sande kvindelige værdighed og adel. Da Gud skabte Eva, var det hans hensigt, at hun hverken skulle være manden underlegen eller overlegen, men at hun i alle ting skulle være hans lige. Det hellige par skulle ikke have nogen interesse uafhængig af hinanden; og dog havde hver af dem en individualitet i tanke og handling. Men efter Evas synd meddelte Herren hende, at eftersom hun var den første til at synde, skulle Adam herske over hende. Hun skulle være sin mand underdanig og dette var en del af forbandelsen. I mange tilfælde har forbandelsen gjort kvindens lod meget tung og hendes liv til en byrde. Manden har i mange henseender misbrugt den overhøjhed, Gud gav ham og udøvet en vilkårlig magt. Den alvise udtænkte genløsningsplanen, der tilstår menneskene en ny prøvetid ved at give dem en ny anledning.

[485] Satan bruger menneskene som sine redskaber til at lede dem, der elsker Gud, til anmasselse; dette er navnlig tilfældet med dem, som bedrages af spiritisme. Spiritisterne anerkender i almindelighed ikke Kristus som Guds søn og ved deres vantro leder de mange sjæle til formastelige synder. De gør endog krav på overhøjhed over Kristus, ligesom Satan gjorde, da han stredes med livets fyrste. Spiritister, hvis sjæle er besudlede af synder af en oprørende art og hvis samvittighed er brændemærket, vover at tage Guds pletfri søns navn på deres besmittede læber og på bespottelig vis forbinde hans højt ophøjede navn med den gemenhed, der præger deres egen besmittede natur.

Mennesker, som indfører disse forkastelige kætterier, vil udfordre dem, der lærer Guds ord, til at inklade sig i strid med dem og nogle, som forkynnder sandheden, har ikke haft mod til at afslå en udfordring fra denne klasse mennesker, som Guds ord har sat mærke på. Nogle af vore prædikanter har ikke haft moralsk mod til at sige til disse mænd: Gud har i sit ord advaret os imod jer. Han har givet os

---

en tro skildring af jeres karakter og af de kætterier, I hylder. Hellere end at give denne klasse mennesker nogen anledning til at hovere eller til at beskylde dem for fejhed har nogle af vore prædikanter mødt dem i åben diskussion. Men når de diskuterer med spiritister, møder de ikke blot mennesker, men Satan og hans engle. De stiller sig i forbindelse med mørkets magter og opmuntrer onde engle, som omgiver dem.

Spiritisterne ønsker at gøre deres kætterier offentlig kendt og prædikanter, som forfægter bibelens sandhed, bistår dem heri, når de samtykker i at diskutere med dem. De udnytter deres anledninger til at bringe deres kætterier frem for folket og i enhver diskussion med dem vil nogle blive forførte. Den allerbedste fremgangsmåde for os at følge er at undgå dem. *Vejl f menigh* bd. 1 side 340-343]

Appetittens magt

APPETITTENS MAGT

[486] [En af de stærkeste fristelser, menneskene møder, gælder appetitten. Mellem sindet og legemet består der en hemmelighedsfuld og vidunderlig forbindelse. De påvirker hinanden. At bevare legemet i en sund tilstand for at udvikle dets kræfter, således at enhver del af det levende maskineri kan virke harmonisk, bør være vort livs vigtigste studium. At forsømme legemet er at forsømme sindet. Det kan ikke tjene, Gud til ære, at hans børn har sygelige legemer eller et forkrøblet sind. At føje smagen på sundhedens bekostning er et syndigt misbrug af sanserne. De, der hengiver sig til mangel på afholdenhed af en hvilken som helst art enten i spise eller drikke, forøder deres fysiske kræfter og svækker deres moralske styrke. De vil erfare den gengældelse, som følger overtrædelsen af en fysisk lov.

Verdens Genløser vidste, at eftergivenhed over for appetitten ville føre til legemlig svækkelse og derved ødelægge opfattelsesorganerne, således at hellige og evige ting ikke ville kunne ses. Kristus vidste, at verden var henfalden til frådseri og at dette ville fordærve de moralske kræfter. Dersom appetittens krav var så stærkt hos vor slægt, at Guds søn, den guddommelige, måtte faste i næsten seks uger for menneskenes skyld for at bryde dens magt, hvilket arbejde kræves der så ikke af en kristen for at kunne sejre, ligesom Kristus sejrede! Fristelsen til at føje en fordærvet appetit besidder en styrke, der kun kan måles med de usigelige kvaler, Kristus led under den langvarige faste i ørkenen.

Kristus vidste, at for at det skulle lykkes ham at gennemføre frelsesplanen, måtte han begynde arbejdet for menneskets genløsning netop på det punkt, hvor ødelæggelsen begyndte. Adam faldt ved at give efter for appetitten. For at klargøre for menneskene deres forpligtelse til at lyde Guds lov begyndte Kristus genløsningsværket med at rette på menneskets fysiske vaner. Dydens forfald og

slægtens udartning skyldes væsentligst eftergivenhed over for en fordærvet appetit.

Som et højtideligt ansvar påhviler det alle, navnlig prædikanter, der forkynder sandheden, at sejre over appetitten. De ville kunne gøre langt større nytte, hvis de havde herredømme over deres lyster og lidenskaber og deres åndelige og moralske kræfter ville være større, dersom de forenede legemligt arbejde med åndelig anstrengelse. Ved strengt afholdende vaner og med åndeligt og legemligt arbejde i forening ville de kunne udføre en langt større mængde arbejde og bevare sindet klart. Hvis de fulgte en sådan fremgangsmåde, ville deres tanker og ord flyde lettere, der ville være mere kraft i deres religiøse erfaring og det indtryk, de gør på deres tilhørere, ville blive mere kendeligt.

[487]

Umådehold i spise, endog når det gælder føde af den rette slags, vil have en nedbrydende indvirkning på organismen og sløve de finere og mere hellige følelser. Streng afholdenhed i spise og drikke er meget vigtig for opretholdelsen af en sund og kraftig virksomhed af alle legemets funktioner. Strengt mådehold i livsvaner i forening med brug af musklerne såvel som af åndsevnerne vil bevare både åndelig og legemlig styrke og give udholdenhed til prædikanter, til redaktører og til alle andre, der fører et stillesiddende liv. Trods al vor bekendelse til helsereformen viser vi som et folk for meget. Eftergivenhed over for appetitten er den vigtigste årsag til legemlig og åndelig svækkelse og ligger ved roden af den svaghed, som viser sig overalt.

Manglen på afholdenhed begynder ved vort bord med brugen af usund føde. Som følge af fortsat mangel på mådehold svækkes fordøjelsesorganerne efterhånden og den føde, man spiser, tilfredsstiller ikke appetitten. Usunde tilstande opstår og der melder sig en trang til mere pirrende føde. Kaffe, te og kødspiser frembringer en øjeblikkelig virkning. Under indflydelsen af disse giftstoffer pirres nervesystemet og i øjeblikket synes forstandsevnerne i nogle tilfælde at styrkes og fantasien at blive mere livlig. Fordi disse pirringsmidler i øjeblikket frembringer sådanne behagelige følger, drager mange den slutning, at de, virkelig trænger til dem og fortsætter med brugen deraf. Men der indtræder altid en reaktion. Nervesystemet, der blev pirret til overdrivelse, trak veksler på fremtidens kraftforråd til øjeblikkeligt brug. Al denne midlertidige styrkelse af organismen

[488]

efterfølges af nedtrykthed. I samme forhold som disse pirringsmidler foreløbig styrker organismen, vil de pirrede organers kræfter dale, efter at stimulansen har tabt sin kraft. Appetitten oplæres til at kræve noget, som er stærkere, hvilket vil medføre en tilbøjelighed til at vedligeholde og forøge den behagelige piring, indtil nydelsen bliver en vane og der foreligger en uophørlig trang til kraftigere pirringsmidler, såsom tobak, vin og brændevin. Jo mere appetitten føjes, desto stærkere vil dens krav blive og desto vanskeligere lader den sig beherske. Jo mere svækket organismen bliver og jo mindre den bliver i stand til at virke uden unaturlig stimulans, desto mere vokser trangen til disse ting, indtil viljen ligger under for overmagten og der ikke synes at være nogen kraft til at fornægte den unaturlige trang til disse nydelser.

Den eneste sikre fremgangsmåde er: Tag ikke, smag ikke, rør ikke kaffe, te, vin, tobak, opium og alkoholiske drikke! Nødvendigheden af, at menneskene i denne generation tager viljekraften, styrket ved Guds nåde, til hjælp for at kunne gøre modstand mod Satans fristelser og modsætte sig den mindste eftergivenhed over for en fordærvet appetit, er dobbelt så stor, som den var for flere slægtled siden. Men den nuværende generation har mindre kraft til selvbeherskelse, end de havde, som levede den gang. De, der har føjet lysten til disse pirringsmidler, har overført deres fordærvede lyster og lidenskaber til deres børn og der kræves større moralsk styrke for at modstå umådelighed i alle dens former. Den eneste fuldkomne sikre vej at følge er at stå fast på afholdenhedens side og ikke vove sig ud på den farlige sti.

Kristi store formål med at udholde den langvarige faste i ørkenen var at lære os nødvendigheden af selvfornektelse og afholdenhed. Denne opgave bør begynde ved vore borde og strengt gennemføres i alle livets anliggender. Verdens Genløser kom fra himmelen for at hjælpe menneskene i deres svaghed, således at de i den kraft, Kristus kom for at give dem, måtte kunne blive stærke til at sejre over appetitten og lidenskaberne og bliver sejrvindere på ethvert punkt.

Mange forældre opdrager smagen hos deres børn og grundlægger deres lyster. De tillader dem at nyde kødspiser og drikke kaffe og te. De stærkt Krydrede kødspiser samt kaffen og teen, som nogle mødre lærer deres børn at bruge, bereder vejen for dem til at kræve stærkere

pirringsmidler, såsom tobak. Brugen af tobak ansporer til smag for brændevin og brugen af tobak og brændevin svækker uvægerligt nervekraften. [489]

Dersom de kristnes moralske følelser vedrørende spørgsmålet om afholdenhed i alle ting blev vakt, kunne de, ved at begynde ved deres bord, ved deres eksempel hjælpe dem, som er svage, når det gælder selvbeherskelse og som er næsten magtesløse med hensyn til at modstå appetittens, krav. Hvis vi kunne forstå, at de vaner, vi danner her i livet, vil indvirke på vore evige interesser, at vor evige skæbne afhænger af strengt afholdende livsvaner, ville vi arbejde hen imod streng afholdenhed i spise og drikke. Ved vort eksempel og ved personlig bestræbelse kan vi blive et middel til at redde mange sjæle fra nedværdigende umådehold, forbrydelse og død. Vore søstre kan udrette meget i den store gerning for andres frelse ved kun at dække deres bord med sund, nærende føde. De kan bruge deres kostbare tid til at opdrage deres børns smag og appetit, til at grundlægge vanemæssig afholdenhed i alle ting og til at anspore til selvfornægtelse og godgørenhed.

Til trods for det eksempel, Kristus gav os under fristelsen i ørkenen ved at fornægte appetitten og besejre dens magt, er der mange Kristne mødre, som ved deres eksempel og ved den opdragelse, de giver deres børn, bereder dem til at blive frådserer og vindrankere. Børn får tit lov til at spise, hvad de vil og hvornår de vil, uden hensyn til sundheden. Mange børn opdrages til ædedolke fra deres spæde barndom. Eftergivenhed over for appetitten påfører dem fordøjelseslidelser i en ung alder. Selvnydelse og umådehold i spise tiltager med deres vækst og bliver stærkere med deres voksende styrke. Åndelig og legemlig kraft opofres ved forældrenes eftergivenhed. Der grundlægges en smag for visse fødemidler, som ikke er gavnlige for dem, men kun gør skade og efter som organismen anstreges, svækkes deres konstitution.

Prædikanter, lærere og elever tilegner sig ikke den kundskab, de burde, angående nødvendigheden af legemsbevægelse ude i frisk luft. De forsømmer denne pligt, som er yderst vigtig for sundhedens bevarelse. De beskæftiger tankerne indgående med læsning og spiser den samme mængde føde som en arbejdsmand. Ved sådanne livsvaner bliver nogle korpulente, fordi organismen overfyldes. Andre bliver tynde, svage og skrøbelige, fordi livskræfterne udmattes ved [490]

arbejdet med at udskille den overflødige fødemængde; leveren bliver overbebyrdet og ude af stand til at udskille de urene stoffer i blodet og sygdom bliver følgen. Dersom åndelig anstrengelse blev forenet med legemsøvelse, ville blodomløbet forøges, hjertevirksomheden ville blive mere fuldkommen, urene stoffer ville udskilles og nyt liv og ny kraft ville føles i alle dele af legemet.

Når prædikanter, skolelærere og elever til stadighed anspænder tankerne med studier og lader legemet forblive uvirksomt, anstreges de nerver, der er tilknyttet sindsstemningerne, medens bevægelsesnerveme er uvirksomme. Alt slid går ud over åndslivets organer, hvorfor disse overanstreges og svækkes, medens musklerne mister deres kraft som følge af mangel på beskæftigelse. Der er ingen tilbøjelighed til at anspænde musklerne ved udførelse af legemligt arbejde, fordi anstrengelse forekommer besværlig.

Kristi tjenere, som bekender sig til at være hans repræsentanter, bør følge hans eksempel og fremfor alle andre vænne sig til den strengeste afholdenhed. Ved deres eget liv i selvfornægtelse, selvopofrelse og aktiv godgørenhed bør de fremstille Kristi liv og eksempel for folket. Kristus besejrede appetitten til menneskehedens bedste og i hans sted skal de, give andre et forbillede, som det er værd at efterligne. De, der ikke føler nødvendigheden af at beskæftige sig med den opgave at sejre over appetitten, vil komme til kort med hensyn til at opnå dyrebare sejre, som de kunne have opnået og de vil blive slaver under appetitten og lysten, hvormed de, der bor på jorden, fylder deres ugudeligheds bæger.

[491] Mænd, der er beskæftigede med at forkynde budskabet med den sidste advarsel til verden, et budskab, der skal afgøre sjæles skæbne, bør i deres eget liv gøre en praktisk brug af de sandheder, de prædiker for andre. I spise og i drikke og i deres rene vandel og optræden bør de være forbilleder for folket. Mange, der bekender sig til at være Kristi repræsentanter rundt omkring i verden, skjuler frådseri, tilfredsstillelse af de lave lidenskaber og graverende synder under en hellighedens kappe. Der er mænd med glimrende naturlige evner, der ikke udretter halvt så meget, som de kunne, hvis de var afholdende i alt. Hengivelse til appetit og lidenskab omtåger sindet, nedsætter den fysiske styrke og svækker den moralske Kraft. Deres tanker er ikke klare. Deres ord lyder ikke med kraft, levendegøres ikke af Guds Ånd, således at det påvirker tilhørernes hjerter.

Ligesom vore første forældre tabte Eden, fordi de gav efter for appetitten, således ligger vort eneste håb om at genvinde Eden i en fast fornægtelse af appetit og lidenskab. Afholdenhed på kostens område og herredømme over alle lidenskaber vil bevare forstandsevnerne og give åndelig og moralsk styrke og sætte menneskene i stand til at bringe alle deres tilbøjeligheder ind under de højere evners herredømme og til at skelne mellem ret og uret, mellem det hellige og det almindelige. Alle, som har en sand forståelse af det offer, Kristus gjorde, da han forlod sit hjem i himmelen og kom til verden, for at han ved sit eget liv kunne vise menneskene, hvordan de kan modstå fristelse, vil med glæde fornægte selvet og vælge at have del med Kristus i hans lidelser.

Herrens frygt er visdoms begyndelse. De, der sejrer, ligesom Kristus sejrede, må stadig vogte sig for Satans fristelser. Appetitten og lidenskaberne må stadig holdes i ave og beherskes af en oplyst samvittighed, for at forstandsevnerne kan bevares uskadede og fatteevnen være klar, således at Satans virken og hans snarer ikke vil blive tydet som Guds forsyn. Mange ønsker at opnå de standhaftiges endelige belønning og sejr, men er uvillige til i lighed med deres Genløser at tåle møje, savn og selvfomægtelse. Alene ved lydighed og uafbrudt bestræbelse vil vi kunne sejre, ligesom Kristus sejrede.

Appetitens beherskende magt vil vise sig at betyde ødelæggelser for tusinder af mennesker, medens de, hvis de havde sejret på dette punkt, ville have haft moralsk mod til at vinde sejr over enhver anden af Satans fristelser. Men de, der er slaver under appetitten, vil ikke kunne fuldkomme en kristelig karakter. Menneskenes uafbrudte overtrædelse gennem seks tusind år har haft sygdom, smerte og død til følge. Og idet vi nærmer os tidens afslutning, vil Satans fristelse til at føje appetitten blive mægtigere og mere vanskelig at overvinde. *Vejl f menigh* bd. 1 side 344-349]

[492]

Ledelse

LEDELSE

Bror A, den erfaring med ledelse du fik for to år siden var yderst nødvendig for dig. Du har haft meget markerende, bestemte syn om den personlige selvstændighed og retten til privat dømmekraft. Disse synspunkter fører du til yderligheder. Du argumenterer med at du selv må have lys og beviser om hvad din opgave er.

Jeg er blevet vist at intet menneskes dømmekraft bør omgive nogen. Men når generalkonferensens dømmekraft, som er den højeste autoritet som Gud har på jorden, udøves, må den private uafhængighed og private bedømmelse ikke fastholdes, men blive omgjort. Din vildfarelse fastholdt hårdnakket din private bedømmelse af din pligt over for den højeste autoritets røst som Gud har på jorden. Efter at du selv har taget dig tid og efter at arbejdet er blevet forhindret så meget af dine forsinkelser, kom du til Battle Creek som svar på generalkonferensens gentagende og indtrængende kald. Du holdt meget på at du havde gjort det rigtige ved at følge din egen pligtsopfattelse. Du betragtede det som en dyd at hårdnakket fastholde din selvstændige holdning. Du synes ikke at have en god fornemmelse af den styrke som Gud har givet sin menighed når generalkonferensen taler. Du mente at for at besvare det kald du fik fra generalkonferensen ville du være underlagt et menneskes dømmekraft. Som følge deraf viste du en selvstændighed, en fast, viljekraftig ånd, som var helt forkert.

Gud gav dig en dyrebar erfaring på et tidspunkt som var godt for dig og som forøgede din succes som en Kristi tjener. Din stolte, ubøjelige vilje blev underkuet. Du fik en virkelig omvendelse. Dette fører til eftertanke og dit standpunkt overfor ledelsen ændres. Dine principper med hensyn til ledelse er rigtige, men du gør ikke rigtig anvendelse af dem. Hvis du lod styrken i menigheden, generalkonferensens stemme og dømmekraft, være på det sted du har givet min mand, kunne der så ikke findes nogen fejl i dit standpunkt. Men du gør stærkt fejl ved at give et menneskes sind og dømmekraft

den autoritet og indflydelse som Gud har anbragt i sin menighed i generalkonferensens dømmekraft og stemme.

Når denne magt som Gud har sat i menigheden betros et menneske og han er indsat med myndighed til at være dommer for andre, så er den sande bibelorden forandret. Satans anstrengelser på et sådant menneskesind ville være det mest listige og nogen gange overvældende, fordi han tror at han gennem dette menneske kan påvirke mange andre. Dit standpunkt over for ledelsen er korrekt, hvis du giver det til den højst organiserede myndighed i menigheden som du har givet til et menneske. Gud har aldrig tænkt sig at hans værk skulle have et menneskes tankepræg og et menneskes dømmekraft.

Hovedårsagen til hvorfor brødrene B og C nu er mangelfulde i den erfaring de burde have er fordi de ikke har været selvhjulpne. De har undgået ansvar, for derved ville deres mangelfuldhed være bragt frem til lyset. De har været for ivrige til at få min mand til at lede og bære ansvar og har ladet ham tænke og dømme for dem. Disse brødre er svage hvor de burde være stærke. De har ikke vovet at følge deres egen selvstændige dømmekraft, af frygt for at de kunne gøre fejltagelser og blive bebrejdet for det, medens de har været lette at friste og de har gjort min mand ansvarlig, hvis de troede de kunne se han havde begået fejl. De har ikke løftet byrder sammen med ham. De har hele tiden henvist til min mand, ladet ham bære ansvar som de skulle have delt med ham, indtil de blev svage i disse egenskaber hvor de ellers burde være stærke. De er svage i moralsk styrke skønt de kunne være kæmper, udrustet til at stå som grundpiller i Guds sag. [494]

Disse brødre har ikke selvtillid, eller tillid til at Gud faktisk vil lede dem hvis de følger det lys han har givet dem. Gud har aldrig haft i sinde at særke selvstændige mænd med stor intelligens skulle klamre sig til andre efter støtte som efeuen klynger sig til egetræet. Alle vanskeligheder, al tilbagegang og de skuffelser som Guds tjenere vil møde i aktivt arbejde vil kun styrke deres karakterdannelse. Ved at bringe deres sindskræfter i brug, vil de hindringer de møder vise sig at være positive velsignelser for dem. De vil vinde mental og åndelig muskelstyrke til at bruge ved vigtige anledninger med de allerbedste resultater. De vil lære selvtillid og få tillid til deres egen erfaring at Gud virkelig fører og leder dem. Og idet de møder farer og har virkelige åndelige pinsler, er de nød til at meditere

og må føle nødvendigheden af bøn for at de må handle forstandigt og arbejde på at gøre fremskridt i Guds sag. De finder at kamp og forviklinger kræver trosudøvelse og tillid til Gud og kræver fasthed som udvikler styrke. Nye nødvendige behov dukker hele tiden frem ved nye metoder og midler som er nødvendige for at imødekomme nye situationer. Evner vækkes til brug som ville ligge og slumre hvis det ikke var for de påtrængende behov i Guds værk. Dette giver forskellige erfaringer, så at der ikke vil være brug for mænd med kun een tanke og for dem som kun er halvt udviklede.

[495] Mennesker med magt og styrke i denne sag, som Gud vil bruge til sin ære, er dem som er blevet modarbejdet, bremset og forpurret i deres planer. Brødrene B og C kunne have vendt deres egne fiaskoer til vigtige sejre; men i stedet for dette, har de undgået ansvar, som kunne have gjort fejltagelser mulige. Disse værdifulde brødre har ikke fået den uddannelse, som styrkes ved erfaring og som læsning og studie og andre fortrin aldrig kunne give dem.

Du, bror A, har haft styrke til at bære nogle ansvar. Gud har accepteret dit energiske arbejde og velsignet dine bestræbelser. Du har gjort nogle fejltagelser, men på grund af nogle fiaskoer burde du på ingen måde fejlvurdere dine evner heller ikke have mistillid til den styrke som du kan finde hos Gud. Du har ikke været villig og rede til at påtage dig ansvar. Du er af naturen tilbøjelig til at undgå dem og vælge en nemmere standpunkt, at optage tankerne der hvor det ikke er livsnødvendigt. Du gør en fejltagelse ved at stole på at min mand siger hvad der skal gøres. Dette er ikke det arbejde Gud har givet min mand. Du burde finde ud af hvad der skal gøres og selv løfte de ubehagelige byrder. Gud vil velsigne dig i dette. Du må bære byrder i forbindelse med Guds arbejde efter din bedste bedømmelse. Men du må vejledes, for at din dømmekraft ikke skal påvirkes af andres meninger. Hvis det er tydeligt at du har gjort fejltagelser, er det dit privilegium at vende disse fejltagelser til sejre og undgå det samme i fremtiden. Bliver du fortalt hvad du skal gøre vil du aldrig få den nødvendige erfaring til nogen betydningsfuld stilling.

Det samme gælder alle som står i forskellige betroede stillinger i de forskellige kontorer i Battle Creek. De skal ikke overtales eller forkæles eller hjælpes for enhver pris, for dette vil ikke gøre dem duelige for betydningsfulde stillinger. Det er hindringer som gør mennesker stærke. Det er ikke hjælp, men vanskeligheder, kon-

flikter, afvisninger der gør mennesker til moralsk støtte. For megen bekvemmelighed og ansvarsfritagelse har gjort dem til svæklinge og dværge som burde være ansvarlige mænd med moralsk kraft og stærk åndelig musklestyrke.

Mennesker, som burde være lige så oprigtige i enhver nødsituation ligesom kompasnålen til polen, er blevet ueffektive og beskytte sig ikke imod kritik og undgår ansvar af frygt for at lide nederlag. Mennesker med stor forstand er babyer i det disciplinære fordi de er kujoner når det gælder at tage og bære de byrder som de burde. De forsømmer at dygtiggøre sig. De har for længe stolet på at et menneske planlægger for dem og på at han tænker det som de i højeste grad selv er i stand til at gøre for Guds sag. Mentale ufuldkommenheder møder os ved ethvert punkt. Mennesker som er tilfredse med at lade andre planlægge for sig og tænke for dem er ikke helt udviklede. Hvis de var overladt til at planlægge for sig selv ville de findes kloge, nøje-beregnende mennesker. Men når de bringes i forbindelse med Guds sag, er det en helt anden ting for dem; de mister næsten helt denne evne. De er tilfredse med at forblive så inkompetente og ineffektive så andre må gøre planlægningsarbejdet og tænke meget for dem. Nogle mennesker viser sig at være helt uduelige til at bane sig sin egen sti. Skal de altid stole på at andre gør deres planlægningsarbejde og deres bestræbelse og de skal være sind og dømmekraft for dem? Gud skammer sig over sådanne soldater. Han æres ikke ved deres deltagelse i hans værk, når de blot er maskiner.

[Der er behov for selvstændige mænd som er alvorlige i deres bestræbelser, ikke mænd som er påvirkelige som kit. De som ønsker deres arbejde skal være lagt til rette for deres hænder og som ønsker at være nøjagtig skikkede til en gerning uden det besvær at skulle tilpasse sig eller oplæres, er ikke de mænd som Gud kalder til at virke i hans sag. En som ikke kan tillempe sine evner næsten efter hvilken som helst plads når forholdene kræver det, er ikke den mand vor tid behøver. De mænd som Gud vil knytte til sit værk, er ikke slappe mænd med sceneskræk, som hverken ejer muskelkraft eller moralsk karakterstyrke.] Det er kun ved fortsat og udholdende arbejde at mennesker kan disciplineres til at bære en del i Guds arbejde. Disse mænd burde ikke miste modet hvis omstændighederne og omgivelserne er de mest ugunstige. De bør ikke opgive deres mål

[496]

som en komplet fiasko før de er overbevist ud over al tvivl at de ikke kan gøre meget for Guds ære og for sjæles gode.

[497] [Der er fine mænd som smigrer sig med at de kunne urette noget stort og godt hvis de bare var stillet under andre forhold, mens de på samme tid ikke gør brug af de evner som de allerede har, ved at virke i de stillinger Forsynet har anvist dem.] Mennesket kan danne sine forhold, men forholdene kan aldrig danne mennesket. Mennesket bør gribe forholdene som redskaber der kan arbejdes med. Det bør mestre forholdene, men bør aldrig lade forholdene mestre ham. [Personlig selvstændighed og personlig kraft er de egenskaber som nu behøves. Han behøver ikke at give slip på sin individuelle karakter, men den bør tilpasses, forædles og højnes. *Evangeliets tjenere* side 96]

Jeg er blevet vist at det er min mands opgave at fralægge sig ansvar som andre ville være glade for at han bar fordi det fritager dem fra mange vanskeligheder. Min mands hurtige dømmekraft og klare skapsindighed, som han har fået ved oplæring og arbejde, har ledt ham til at påtage sig mange byrder som andre burde have båret.

Bror A, du er for langsom. Du burde opelske de modsatte egenskaber [Guds sag kræver mænd som kan se hurtig og handle øjeblikkelig og med kraft i rette tid. Dersom du standser for at måle enhver vanskelighed og veje enhver forvikling som du møder, så vil du kun udrette lidt. Hindringer og vanskeligheder vil du støde på hvor du vender dig hen og disse må du med et fast forsæt bestemme at overvinde, for i modsat fald vil de overvinde dig.

Somme tider vil man i forbindelse med Guds værk stå overfor forskellige fremgangsmåder og formål som man synes kan være lige anvendelige og netop her er den skarpeste skønsomhed påkrævet. Og dersom noget bliver gjort for at gennemføre formålet, så må det gøres i det belejlige øjeblik. Den mindste antydning i vægtskålens bevægelse bør bemærkes og afgøre sagen øjeblikkelig. Langvarig forhandling trætter englens. Selv det at der undertiden bliver taget en urigtig beslutning, er mere undskyldning end stadig at indtage et vaklende standpunkt, nære betænkelighed og snart helle til den ene side og snart til den anden. Denne betænkelighed og tvivlrådighed er årsag til mere forvikling og elendighed end at der undertiden handles for hurtigt.

Det er blevet vist mig at det i de største sejre og i de frygteligste nederlag har drejet sig om minutter. Gud kræver punktlighed i handling. Forhandling, tvivl, betænkelighed og ubeslutsomhed giver ofte fjenden ethvert fortrin.] Min bror, du behøver at forny dig. [At fastsætte en bestemt tid til dette og hint kan ofte betyde meget til fordel for sandheden. Sejre forspildes ofte ved udsættelse. Der vil indtræffe kriser i Guds sag. Punktlig og beslutsom handling i rette tid vil bringe herlige sejre, mens udsættelse og forsømmelse vil medføre store tab og afgjort påføre Gud vanære. Hurtigere bevægelser i det kritiske øjeblik vil ofte afvæbne fjenden og han lider skuffelse og nederlag, for han havde ventet at få tid til at lægge planer og virke med list. *samme* side 96-97]

[498]

Gud ønsker mennesker tilknyttet sit arbejde i Battle Creek hvis dømmekraft er lige ved hånden, som kan, når det er nødvendigt, handle lynhurtigt. [I vanskelighedens og farens stund er den største punktlighed afgjort nødvendig. Alle planer kan være lagt vel til rette for opnåelsen af visse formål, men alligevel kan en meget kortvarig udsættelse medføre at forholdene fuldstændig forandres og de store mål som kunne have været nået, går tabt som følge af mangel på hurtig forudseenhed og punktlig handling. Meget kan gøres for at opøve sindet til at overvinde dørskhed. Det er tider hvor varsomhed og meget overvejelse er nødvendig; overilelse ville være dårskab. Men også her er meget gået tabt ved for stor betænkelighed. Til en vis grad er forsigtighed nødvendig, men betænkelighed og en egoistisk politik (hesitancy and policy) har ved specielle anledninger ført til større ulykke end et fejlgreb i overilelse ville have gjort. *samme* side 97]

Min bror, du må opelske hurtighed. Væk med din nølende måde. Du er langsom og forsømmer at gribe fat i arbejdet og udrette det. Du må komme ud af denne snævre arbejdsmåde, for det er af en forkert orden. Imedens vantro tager fat i din sjæl, er dit arbejde af en så ubeslutsom, haltende og afvejende art at du ikke selv udretter noget og forhindrer andre i at gøre noget. Du har lige interesse nok til at se vanskeligheder og skabe tvivl, men har ikke interesse eller mod til at overvinde vanskeligheder eller fordrive tvivl. Ved sådanne stunder behøver du at overgive dig til Gud. Du behøver karakterstyrke og mindre hårdnakkethed og en mindre fast vilje.

[499]

Denne langsommelighed, denne træghed, er en af de største mangler i din karakter og står i vejen for din brugbarhed.

Dine langsomme beslutningsudfælgelser i forbindelse med Guds sag og arbejde er nogen gange smertelig. Det er ikke helt nødvendig. Raske og beslutsomme handlinger kan udrette gode resultater. Du er i almindelighed villig til at arbejde når du føler det sådan, hurtig til at handle når du kan se klart hvad der skal gøres; men du er ikke til den nytte for sagen som du kunne være hvis du var rask og beslutsom i det kritiske øjeblik og ville overvinde ubeslutsomhedens og udskydelsens vane som viser sig i din karakter og som har forhalet Guds værk meget. Denne mangel, vil, medmindre den overvindes, vise sig, i tilfælde af krise, som katastrofal for sagen og skæbnesvanger for din egen sjæl. Punktlighed og beslutsom handling på rette tidspunkt må være påkrævet, for du har ikke disse kvaliteter. Ved nationers krige og slag vindes der ofte mere ved en god ledelse ved omgående handling end ved et alvorligt sammenstød med fjenden.

Evnen at gøre hurtige forretninger og alligevel gøre dem grundigt, er en stor erhvervelse. Min bror, du har virkelig følt at din forsigtige nølende fremgangsmåde var prisværdig, snarere en dyd end en fejl. Men ud fra det Herren har vist mig i dette, har disse træge bevægelser fra din side forhindret Guds værk meget og fået mange ting til at ligge ugjorte som retfærdigvis burde være gjort hurtigere. Det vil nu være svært for dig at gøre de forandringer som Gud forlanger at du skal gøre, fordi det var svært for dig at handle punktlig og hurtig da du var ung. Da karakteren blev dannet, blev vanerne fastsat og de mentale og moralske anlæg er blevet fastere, det er sværest at lære forkerte vaner om, til at blive hurtigere. Du burde erkende værdien af tid. Du har ingen undskyldning for at forlade det vigtigste, skønt ubehagelige arbejde. Du håber at du bliver fri for det, eller du tror at det vil blive mindre ubehagelig, skønt du bruger din tid på behagelige ting der ikke belaster så meget. Du bør først gøre det arbejde som skal gøres og som har med sagens livsvigtige interesser at gøre og kun tage de mindre betydningsfulde sager op efter at det vigtige er gjort. Punktlighed og beslutsomhed i Guds sag og arbejde er yderst vigtig. Udskydelser er i virkeligheden nederlag. Minutterne er guld og bør udnyttes på allerbedste måde. Jordiske forhold og personlige interesser bør altid komme i anden

[500]

række. Guds sag burde aldrig, i mindste detalje, komme til at lide, på grund af vore jordiske venner eller kæreste slægtninge.

»Og han sagde til en anden: »Følg mig!« Men denne svarede: »Giv mig lov til først at gå hen og begrave min fader.« Men Jesus sagde til ham: »Lad de døde begrave deres døde; men gå du hen og forkynd Guds rige!« Der var også en anden, som sagde: »Jeg vil følge dig, Herre; men giv mig lov til først at sige farvel til dem hjemme.« Men Jesus svarede ham: »Ingen, som ser sig tilbage, efter at han har lagt sin hånd på ploven, er brugbar for Guds rige.«

Ingen jordiske bånd, ingen jordiske hensyn, bør veje et øjeblik på vægen over for pligten over for Guds sag og arbejde. Jesus adskilte sin forbindelse fra alt for at frelse en falden verden og han forlanger en fuld og hel helligelse af os. Der skal gøres ofre for Guds sags interesser. De følelsesmæssige ofre er de stærkeste der forlanges af os; alligevel er det, i det hele taget, et lille offer. Du har masser af venner og hvis blot følelserne ofres, behøver du ikke at føle at du gør et meget stort offer. Lad ikke din hustru være blandt hedninger. Du er ikke kaldet til at træde på den brændende afrikanske ørken eller til at møde fanger og møde enhver prøvelse for hvert skridt. Vær forsigtig med hvordan du appellerer til din forståelse og lad medmenneskelige følelser og personlige hensyn blande sig med dine anstrengelser og arbejde for Guds sag. Han kræver uselvisk og villig tjeneste. Du kan yde dette og alligevel udføre alle dine pligter for din familie; men lad dette komme i anden række.

Min mand og jeg selv har gjort fejltagelser ved at indvilge os i at påtage os ansvar, ansvar som andre godt kunne bære. Ved dette arbejdes begyndelse behøvedes et menneske til at foreslå, udføre med bestemthed og lede slaget mod vildfarelse og overvinde hindringer. Min mand bar den tungeste byrde og mødte den stærkeste modstand. Man da vi blev en hel organisation, blev adskillige mænd valgt til at virke i ansvarsbetyngede stillinger. Det var på tide at min mand ophørte med arbejde for flere personer og bære de tunge byrder. Dette arbejde påhvilede mere end en. Det er her hvor hans brødre har begået fejl ved at bede ham og ved selv at indvilge, stå under byrder og ansvar som han har båret alene i årevis. Han burde have lagt disse byrder ned for flere år siden og de burde være blevet delt mellem mænd der er valgt til at arbejde for det folk som tror den nærværende

[501]

sandhed, hvis tanker og dømmekraft, Satan gerne ville have, blev styret af et menneskes tanker og et menneskes dømmekraft.

Min mand har ofte været næsten alene om at se og føle Guds sags mangler og om at handle prompte. Hans ledende brødre manglede ikke forstand, men de manglede en villighed til at stå i den position som min mand stod i. De har selvmodsigende nok ladet en paralytiker bære disse arbejdsbyrder og ansvar, som ingen af dem kunne udholde alene, med deres stærke nerver og faste muskler. Han har nogen gange brugt tydelig hårdhed og har talt for at vække anstød. Når han har set andre, som kunne dele hans byrder, undgå at påtage sig ansvar, har det bedrøvet ham til hjertet og han har talt impulsivt. Det er ikke Herren, men hans brødre der har sat ham i denne urimelige situation. Hans liv har kun været lidt bedre end en slags slaveri. De vedvarende prøvelser, den hærgende bekymring, det trættende hjernearbejde, er ikke blevet påskønnet af hans brødre. Han har ført et ubehageligt liv og han har forøget sin ulykke ved at beklage sig over hans medprædikanter som forsømte at gøre det som de kunne have gjort. Naturen er blevet overbelastet igen og igen. Da hans brødre fandt ud af at han lavede så meget, kom de ikke

[502]

frem og tog deres del af ansvaret, men har været for villig til gøre ham ansvarlig for det hele. Du kom pænt frem for at bære ansvar da der ikke var andre som ville løfte dem. Hvis hans brødre i tjenesten havde opelsket en villighed til at løfte de byrder de burde have båret, ville min mand ikke have set og gjort så meget arbejde som behøvede at blive gjort og som han mente ikke måtte forsømmes.

Gud har ikke ladet min mands liv ende skammeligt. Han har støttet ham. Men det menneske som udfører dobbelt arbejde, som propper to års arbejde ind i et år, brænder sit lys i begge ender. Der er stadig et arbejde til min mand at gøre som han burde have gjort for år tilbage. Han burde nu have mindre stridigheder, forvirring og ansvar i livet, kunne modnes, afhærdes og ophøjes i hans sidste alder. Han burde nu spare på sin styrke. Han burde ikke lade sagens ansvar hvile på sig så tungt mere, men bør stå frit, hvor hans brødrers fordomme og onde anelser ikke vil forstyrre hans fred.

Gud har ladet dyrebart sandhedslys skinne på sit ord og oplyse min mands sind. Han kan tilbagekaste lysstrålerne fra Jesu nærhed over andre ved hans forkyndelse og skrift. Men medens han tjener

andre, gør forretninger for værket, har han, i stor grad, været frarøvet muligheden for at bruge sin pen og forkynde til folk.

Han har følt at han var kaldet af Gud til at forsvare sandheden og irettesætte, nogen gange strengt, dem som ikke gjorde arbejdet retmæssigt. Presset af bekymringer og sygdommes plager har ofte kuldkastet ham i modløshed og han har nogen gange set sagerne i et overdrevent lys. Hans brødre udnyttede hans ord og hans hurtige arbejdsmåder, som har været i modsætning til deres langsomme arbejde og snæversynede planer. De har akkrediteret min mand motiver og følelser som ikke passer sig på ham. Den store modsætning mellem dem selv og ham synes at være lige som en afgrund; men denne kunne der let være slået bro over, hvis disse intelligente mennesker havde lagt deres udelte interesser og hele hjerte i opbyggelsesarbejdet og fremskyndet Guds dyrebare sag. [503]

Vi kunne udøve en stadig indflydelse på dette sted, arbejdets hoved, som ville fremhjelpe vore institutioners velstand. Men andres opførsel som ikke gør hvad de skal, som er genstand for fristelser og som, hvis deres løbebane krydses, vil reflektere over vore alvorligste anstrengelser for Guds sags fremgang, tvinger os til at søge andre steder hen, hvor vi kan arbejde under bedre forhold og med mindre fare for at blive nedbrudt under byrder. Gud har givet os stor frihed og kraft sammen med sit folk i Battle Creek. Da vi kom til dette sted sidste sommer, begyndte vort arbejde i alvor og det har fortsat siden da. Den ene vanskelighed har fulgt tæt efter den anden og fremkaldt et hårdt arbejde for at sætte tingene i orden.

Da Herren viste at bror D kunne blive personen for dette sted, hvis han forblev ydmyg og stolede på Herrens styrke, gjorde Herren ikke et bommert og valgte det forkerte menneske. I en tid havde bror D en oprigtig interesse og handlede som en fader ved Helseinstituttet. Han blev selvophøjet, selvtilstrækkelig. Han handlede forkert. Han gav efter for fristelse. De undskyldninger som lederne gjorde, for ikke at gøre deres pligt, var helt forkerte. Deres foranderlige ansvarsfølelse over for bror og søster White mærket imod dem. De forsømte ganske enkelt deres pligt, fordi den var ubehagelig.

Jeg så at der var brug for hjælp ved Stillehaveskysten. Men Gud ville ikke have os til at påtage os ansvar eller bære på forviklinger som tilfaldt andre. Vi kan stå som rådgivere og hjælpe dem ved vor indflydelse og vor dømmekraft. Vi kan gøre meget hvis vi ikke vil

lade os forlede til at komme under byrden og bære den vægt som andre skulle bære og som det er vigtigt for dem at bære for at få den nødvendige erfaring. Vi har vigtige ting at skrive som folk har stærkt brug for. Vi har dyrebart lys over bibelsandheden som vil bør sige til folk.

[504] Jeg fik vist at Gud ikke have tænkt sig at min mand skulle bære de byrder han havde båret de sidste fem måneder. Arbejdsdelen i forbindelse med sagen fik lov til at falde over på ham. Dette har bragt forviklinger træthed og kraftig svaghed, som førte til modløshed og nedtrykthed. Fra sagens begyndelse har der været mangel på enstemmig handling fra hans brødres side. Hans brødre i tjeneste har elsket friheden. De har ikke båret de ansvar som de kunne og har ikke fået den erfaring, som kunne sætte dem i stand til at bestride de mest ansvarsbetyngende stillinger, som angår Guds nærværende sags vitale interesser. De har undskyldt deres pligtsforsømmelse med at de frygter tilbageslag senere.

Den religion vi bekender os til er farvet med vore naturlige tilbøjeligheder og temperament. Derfor er det af største betydning at de svage punkter i vor karakter styrkes ved arbejde og at de stærke uheldige punkter svækkes ved at modarbejde dem og deri styrke de modsatte kvaliteter. Men nogle brødre har ikke gjort hvad de kunne og burde have gjort, som ellers ville give min mand tilstrækkelig mod og hjælp til at fortsætte med at bære nogle ansvar ved arbejdets hoved. Hans medarbejdere arbejder ikke selvstændigt, ser ikke hen til Gud efter lys og er deres egen opgave bevidst. De følger ikke Guds åbne forsyn op og rådfører sig ikke med hinanden om arbejdsplaner og forener deres planer og arbejdsmetoder.

[505] Siden vi kom til Michigan sidste sommer, har Herren på særlig måde velsignet min mands arbejde. Han er blevet støttet på den mest bemærkelsesværdige måde til at udføre det arbejde som der er så stor brug for. Havde dem som var sammen med ham været vågne til at se og forstå Guds sags mangler ved vort sidste Michigan lejr møde, kunne de mange ugjorte ting være udrettet. Det mislykkedes at imødekomme den anlednings behov. Var bror A glad for at tjene Gud, vandre i lyset, rask til at se hvad der skulle gøres og udførte arbejdet i en hast, kunne vi nu være flere måneder længere fremme i vort arbejde og vi kunne for længe siden have arbejdet på at få trykkeriet til Stillehavskysten. Gud kan ikke forherliges ved at vi

falder i det særlige mørke og bliver der under skyen. Lyset skinner, selvom vi ikke erkender dets velsignelse; men hvis vi er ihærdige for at komme til lyset og hvis vi går frem som om lyset skinnede, skal vi hurtig komme ud af mørket og finde os helt omgivet af lyset.

Ved vore sidste lejr møde kom Guds engle på en særlig måde med deres kraft for at oplyse, helbrede og velsigne både min mand og bror Waggoner. En værdifuld sejr blev der vundet som aldrig bør miste sin virkning. Jeg er blevet vist at Gud på den tydeligste måde havde givet min mand tegn på sin kærlighed og omsorg og også på hans nærende nåde. Han har taget hensyn til hans nidkærhed og helligelse til hans sag og arbejde. Dette bør altid føre til ydmyghed og taknemmelighed fra min mands side.

Gud mangler beredvillige mennesker. Han vil have mennesker som, når der tages vigtige beslutninger, er lige så sande som kompasnålen, mennesker hvis særlige og personlige interesser opluges, ligesom vor Frelser, i en stor interesse for sjæles frelse. Satan leger med menneskesindet, når han ellers kan komme til det; og han griber det på det tidspunkt og på det sted hvor mennesket kan gøre den bedste tjeneste for ham og den største skade for Guds sag. En forsømmelse af det vi kunne gøre og hvad Gud forlanger at vi skal gøre for hans sag, er en synd som ikke kan lindres med undskyldninger for omstændigheder eller vilkår, for Jesus har gjort tilvejebringelser for alle i enhver nødsituation.

Min bror, ved at gøre Guds arbejde, vil du placere i en masse forskellige situationer som vil kræve selvbeherskelse og selvkontrol, men som vil sætte dig i stand til at tilpasse dig til situationens omstændighed. Ved dette kan du handle ugenert. Du bør ikke vurdere dine evner for lavt til at gøre en del i livets forskellige partiske ting. Hvor du er klar over dine mangler, gå til arbejdet med det samme for at afhjælpe disse mangler. Stol ikke på at andre dækker dine mangler. Går du uanfægtet, som om det var selvfølgelighed, så vil din særlige opbygning altid forblive ved dette. Kurer dig selv alvorligt for disse mangler så du kan være fuldkommen i Jesus Kristus, ikke mangle noget.

[506]

Hvis du danner dig for høje tanker om dig selv, vil du tro at dit arbejde er af større betydning end det virkelig er og du vil påberåbe dig personlig selvstændighed som grænser til hovmod. Hvis du går til den anden yderlighed og danner for små meninger om dig

selv, vil du føle ringeagt og vil efterlade et indtryk af uværdighed som vil begrænse din indflydelse meget hvor du ellers kunne gøre godt. Du bør undgå begge yderligheder. Følelser bør ikke styre dig; omstændighederne bør ikke påvirke dig. Du kan danne dig din egen korrekte vurdering som kan vise sig at være en beskyttelse fra begge yderligheder. Du kan blive værdig uden en tom selvsikkerhed; du kan være nedladende og opgivende uden at ofte selv-respekt eller personlig selvstændighed og dit liv kan have stor betydning for dem i de højere såvel som dem i de lavere samfundslag.

Bror A, nu er din fare at du bliver angrebet af rapporterne. Dit arbejde er helt afgjort praktisk, grundigt og gennemskærende. Du prøver folk i meget grundige prøver og strenge krav. Dette er til tider nødvendig; men dit arbejde bliver for meget af denne slags og vil miste sin kraft hvis det ikke blandes mere med Guds Ånds blødgørende, oplivende nåde. Du lader dine slægtninge og særlige venner påvirke dine planer og beslutninger. Du giver dem for hurtig tillid og indfører deres synspunkter i din egne ideer og du ledes for ofte på vildspor. De behøver at blive vejledt. Familierne i ___ som er så nært beslægtet har fået en påvirkning. Din dømmekraft, dine følelser, dine synspunkter, påvirker dem og, efter tur, påvirker de dig; og en stærk strøm vil opstå der flyder i den forkerte retning med mindre du er helt ydmyg og fuldstændigt helliget Gud. Alle elementer i disse familieforbindelser er af naturen selvstændige og samvittighedsfulde og medmindre de styres på særlig måde af Guds Ånd, vil de gå til yderligheder.

[507] Lad dig aldrig påvirke af efterretninger. Bliv aldrig forledt til at påvirkes af dine dyrebareste slægtninge. Denne tid er kommet hvor den største visdom behøver at udvises imod Guds sag og arbejde. Dømmekraft behøves så man ved hvornår der skal tales og hvornår der skal ties. Din optræden kræver ofte forståelse skønt det var bedre at du ikke fik forståelse. Det er for alle en vigtig opgave at blive fortrolig med deres opføsel fra dag til dag og motiverne der ligger bag deres handlinger. De behøver at blive kendt med de særlige motiver som ligger til grund for de særlige handlinger. Enhver handling i deres liv bedømmes, ikke ud fra det ydre udseende, men ud fra motivet som styrede handlingen.

Alle bør vogte følelserne, så Satan ikke vinder sejr over dem; for disse er vejene til sjælen. Vi kan være lige så strenge som vi vil når vi

disciplinerer os, men vi må være meget forsigtige med ikke at skubbe andre mennesker ud i fortvivlelse. Nogle føler at bror White er alt for streng når han taler på en bestemt måde til enkeltpersoner og irettesætter efter hvad han mener er forkert hos dem. Han skal passe på med hans irettesættelser så de ikke kan svares igen; men nogle af dem som beklager sig over hans irettesættelsesmåde bruger det mest skærende, irettesættende, fordømmende sprog, men for planløst til at det kan siges til en forsamling og de føler at de er blevet lettet og har gjort et godt arbejde. Men Guds engle bifalder ikke altid et sådant arbejde. Hvis bror White får en person til at føle at han ikke gør det rigtige, hvis han er for streng imod denne person og han må oplæres til at modificere sine metoder, til at blødgøre sig, hvor meget mere nødvendig er det så ikke for hans medpræster at se uoverensstemmelsen i at få en stor forsamling til at lide af skærende irettesættelser og stærke anklager, så den virkelig uskyldige må lide sammen med den skyldige.

[Det er værre, langt værre, at lade følelserne komme til udtryk i en stor forsamling og skyde på alle og enhver, end at gå til de enkelte, der måtte have fejlet og irettesætte dem. Det anstødelige ved denne strenge, anmassende, fordømmende tale i en stor forsamling er af en så meget alvorligere art i Guds øjne, end det er at give en personlig, individuel irettesættelse, som antallet er større og kritikken mere vidtomfattende. Det er altid lettere at give følelserne udtryk i en forsamling, fordi der er mange til stede, end det er at gå til de fejlende og ansigt til ansigt åbent, oprigtigt og tydeligt tale om deres urigtige handlemåde. Men at bringe stærke følelser imod andre ind i Guds hus og lade alle de uskyldige såvel som de skyldige lide, er en arbejdsmåde, som Gud ikke bifalder og som gør skade i stedet for gavn.] Det har for ofte været tilfældet at kritiserende og anklagende prædikener er blevet givet menigheden. Disse opelsker ikke en kærlighedsånd hos brødrene. De har ikke tendens til at gøre dem åndelig sindede og lede dem til hellighed og himlen, men til en bitterhed i hjertet. Disse meget stærke prædikener som skærer et menneske helt i småstykker er nogen gange direkte nødvendige for at opvække og overbevise. Medmindre de bærer særlig præg af at være ledet af Guds Ånd, gør de langt mere skade end de kan gøre godt. [*Vejl f menigh* bd. 2 side 99]

[508]

[509]

Jeg fik vist at min mands fremgangsmåde ikke har været fuldkommen. Han har nogen gange fejlet når han har knurret og givet for strenge irettesættelser. Men ud fra det jeg har set, har han ikke fejlet så meget i dette som så mange tror og som jeg nogen gange har frygtet. Job blev ikke forstået af sine venner. Han kaster deres bebrejdelser tilbage. Han viser dem at hvis de forsvarer Gud ved åbent at erklære deres tro på ham og deres syndsbeholdelse, har han et meget dybere og mere grundigt kendskab til det end de nogen sinde har haft. »Besværlige trøstere er I til hobe!« er det svar han giver til deres kritik. »Også jeg«, siger Job »kunne tale som I, hvis I kun var i mit sted, føje mine ord imod jer og ryste på hovedet ad jer.« Men han erklærer at han ikke vil gøre dette. Men »styrke jer med min mund, ej spare på ynksomme ord!« siger han.

Brødre og søstre, som er velhavende, men som har snævre opfattelser og kun ser på det ydre, kan forsøge at hjælpe med i ting som de ikke har nogen reel kendskab til. Deres begrænsede erfaring, kan ikke favne en sjæls følelser som er blevet tilskyndet af Guds Ånd. Følelser som er dybe og alvorlig er en uudsigelig kærlighed og interesse for Guds sag og for sjæle de aldrig har oplevet. Der er tale om mennesker, som har båret byrder i Guds sag som disse velhavende brødre og søstre aldrig selv har løftet.

Nogle kortsynede, uerfarne venner kan ikke, med deres snævre synskreds, fatte ens følelser som har være i tæt harmoni med Kristi sjæl i forbindelse med andres frelse. Hans motiver misforstås og hans handlinger fejlbehandles af dem som ville være hans venner, indtil han, ligesom Job, sender den alvorlige bøn: Frels mig fra mine venner Gud tag selv Jobs sag i hænderne. Hans tålmodighed er blevet prøvet hårdt; men når Gud taler, ændres al hans pirrelighed. Den selvfordømmelse som han følte var nødvendig, for at stå sine venner imod, er ikke nødvendig over for Gud. Han vurderer aldrig forkert; han fejler aldrig. Herren siger til Job: »Omgjord som en mand dine lænder.« og Job hører aldrig så snart den guddommelige røst før han er bøjet ned i følelse for hans syndighed og han siger til Gud: »Jeg tager det derfor tilbage og angrer i støv og aske.«

Da Gud havde talt, har min mand lyttet til hans røst; men at bære sine venners fordømmelse svar, som ikke synes at gøre nogen forskel, har været en stor prøvelse. Havde hans brødre stået under samme forhold og båret de ansvar som han har båret, med lige så

---

lidt opmuntring og hjælp som han har fået, så ville de vide hvordan man støttede, trøstede, velsignede, uden at plage ham med genmæle og kritik som han på ingen måde fortjener.

[510]

Et kald på midler

ET KALD PÅ MIDLER

Jeg fik vist at der, ved vore lejr møder, kom dårlige resultater ud af de indtrængende kald for midler. Disse kald har været for hårde. Bemidlede mennesker ville ikke have givet noget hvis deres hjerte ikke var blevet blødgjort og smeltet under påvirkningen af de vidnesbyrd de fik. Men den fattige er blevet dybt berørt og, i deres sjæles oprigtighed, har de bedt om midler som de havde hjerte for at give, men som de var ude af stand til at betale. I de fleste tilfælde har et indtrængende kald efter midler efterladt et dårligt indtryk hos nogle. Nogle har tænkt at penge var vort budskabs hovedbudskab. Mange er gået velsignet hjem fordi de har givet til Guds sag. Men der er bedre metoder at rejse midler på, ved frivillige ofre, end ved at give indtrængende kald ved vore store forsamlinger. Hvis alle kom med på den systematiske godgørehedsplan og hvis vore traktat- og missionsarbejdere er trofaste i deres arbejde, vil skatkammeret kunne fyldes godt uden disse indtrængende kald, ved vore store forsamlinger.

Men der har været en stor pligtforsømmelse. Mange har tilbageholdt midler som Gud påkræver er hans og derved har de tilladt røveri imod Gud. Deres selviske hjerter har ikke givet en tiendedel af deres indkomst, som Gud forlanger. De kommer heller ikke frem til den årlige forsamling med deres frivillige ofre og deres takofre og deres syndofre. Mange er kommet tomhændet frem til Herren. »Skal et menneske bedrage Gud? I bedrager mig jo! Og I spørger: »Hvorved har vi bedraget dig?« Med tienden og offerydelsen! I trues med forbandelse og bedrager dog mig, ja alt folket gør det! Bring hele tienden til forrådshuset, så der kan være mad i mit hus; sæt mig på prøve dermed, siger Hærskares Herre, om jeg da ikke åbner eder himmelens sluser og udøser velsignelse over eder i overmål.«

[511] Synd vil hvile på os som et folk, hvis vi ikke gør de alvorligste anstrengelser for at få dem som har givet til forskellige virksomheder, til at give de fattige noget. Alt det de, i deres sjæls gavmildhed,

---

har givet bør gives tilbage med en ekstra gave der lindrer deres nødvendigheder. Pengenes oprejselse er blevet ført til yderligheder. Det har givet et dårligt indtryk hos mange. At gøre indtrængende kald er ikke den bedste måde at rejse midler på. Der har været vist en ligegyldighed for at undersøge den fattiges sag og vil ikke give det tilbage til ham, så de ikke skal mangle livets nødvendigheder. En forsømmelse af vor pligt i dette, at blive kendt med den trængendes fornødenheder og at lindre deres pressene mangler ved at give midler tilbage som har været givet til Guds sags fremme, ville fra vor side være en forsømmelse af vor Frelser manifesteret blandt hans hellige.

Pligten over for den uheldigt stillede

PLIGTEN OVER FOR DEN UHELDIGT STILLEDE

Jeg blev vist nogle ting med hensyn til vor pligt over for de uheldigt stillede som jeg nu føler det er min pligt at skrive om.

[Jeg så, at det er ifølge Guds forsyn, når enker og faderløse, blinde, døve, lamme og personer, som lider på forskellig måde, har en kristelig tilknytning til hans menighed, for det tjener som en prøve for hans folk og til at udvikle deres sande karakter. Guds engle ser efter med, hvordan vi behandler disse mennesker, som behøver medfølelse, kærlighed og uselvvisk godgørenhed. Dermed sætter Gud vor karakter på prøve. Hvis Bibelens sande religion er vor religion, så vil vi føle os i gæld til Kristus og skyldige til at vise kærlighed, venlighed og forståelse for hans brødre; vi kan ikke gøre noget mindre end at give udtryk for vor taknemmelighed for hans grænseløse kærlighed til os, medens vi endnu var syndere og uværdige til hans nåde og det kan vi ved at vise virkelig interesse og uselvvisk kærlighed over for dem, som er vore brødre og er ringere stillet end vi.

[512] De to store principper i Guds lov er en uforbeholden kærlighed til Gud og en uselvvisk kærlighed til vor næste. De første fire og de sidste seks bud bygger på eller udspringer af disse to principper. Jesus forklarede den lovkyndige, hvem hans næste var, ved at fortælle lignelsen om manden, der rejste fra Jerusalem til Jeriko og som faldt i hænderne på røvere og blev udplyndret, slået og efterladt halvdød. Præsten og levitten så manden lide, men de reagerede ikke på hans behov for hjælp. De undgik ham ved at gå forbi på den modsatte side af vejen. Samaritanen kom samme vej og da han så, at den fremmede trængte til hjælp, spurgte han ikke, om han var af hans egen familie eller hans landsmand eller af samme tro, men han gav sig straks til at hjælpe den lidende, fordi der var noget, der skulle gøres nu. Han lindrede hans smerter, så godt han kunne, løftede ham op på sit eget ridedyr og førte ham til et herberge, hvor han betalte for at få ham passet.] [Denne samaritaner, sagde

Jesus, havde manden, der faldt i hænderne på røvere, som sin næste. Levitten og præsten symboliserer en klasse i menigheden, som viser ligegyldighed for dem, der netop behøver deres medlidenhed og hjælp. Uanset deres stilling i menigheden er denne klasse mennesker lovbrudere. Samaritanen symboliserer en klasse, som er Kristi sande medhjælpere og efterligner hans eksempel i at gøre vel.

De, der har medlidenhed med de ulykkelige, blinde, lamme, hårdt prøvede, enkerne, de forældreløse og trængende, betegner Jesus som lovlydige, der skal arve evigt liv.] Der er i ____ en stor mangel på personlig religion og en fornemmelse af personlig pligtfølelse over for andres ve og vel og for at arbejde med uegennyttig godgørelse for den uheldigt stillede og forpintes fordel. Nogle har ingen erfaring med disse opgaver. De har hele deres liv været som levitten og præsten, som gik forbi på den anden side. Der er et arbejde for menigheden at gøre, som, hvis det lades ugjort, vil bringe mørke over den. Menigheden som et hele og som enkeltpersoner bør bringe deres motiver under nøje ransagelse og sammenligne deres liv med det eneste korrekte Forbilledes liv og lære. [Kristus betragter enhver barmhjertig, godgørende og hensynsfuld handling mod de ulykkelige, blinde, lamme, syge, enken og de faderløse som gjort imod ham. Og disse gerninger findes optegnet i himmelens bøger og vil blive belønnet. Derimod vil der blive skrevet et vidnesbyrd i bogen mod dem, der ligesom præsten og levitten har vist ligegyldighed over for de uheldigt stillede og mod dem, der til egen fordel udnytter andres onde skæbne og derved forøger deres lidelser. Gud vil visse- lig gengælde enhver uretfærdig handling, enhver tilkendegivelse af ligegyldighed mod og forsømmelse af de hårdt prøvede blandt os. Enhver vil til sidst få løn, efter som hans gerning har været. *I Mesterens Tjeneste* side 230. 321]

[513]

Jeg fik vist med hensyn til bror E at han ikke er blevet behandlet retfærdigt af sine brødre. Brødrene F, G og andre opførte sig sådan imod ham at det mishagede Gud. Bror F har ingen særlig interesse for bror E, kun hvis han mener at kunne hjælpe sig selv ved hjælp af ham. Jeg fik vist at nogle så på bror E som pengegerrig og uærlig. Gud er mishaget med denne bedømmelse. Bror E ville ikke have haft trængsler og ville have midler til at underholde sig selv overdådigt med hvis det ikke var for hans brødres selviske opførsel som havde øjesyn og ejendomme og som arbejdede imod ham da de forsøgte

at vende hans evner til deres egen selviske fordel. Dem som tager fordel af en blind mands hårde bestræbelser og forsøger at gavne sig selv på hans bekostning, begår røveri og er faktisk lovbrydere.

[514] Der er nogle i menigheden som bekender sig til at holde Jehovas lov, men som er lovbrydere. Der er mennesker som ikke ser deres egne defekter. De har en selvisk, pengekær ånd og forblænder deres egne øjne på grund af deres begærlighedssynd, som bibelen definerer som afgudsdyrkelse. Mennesker af denne karakter kan have været værdsat af deres brødre som en god kristen; men Guds øje læser hjertet og ser motiverne. Han ser at det som mennesket ikke kan se i tanker og karakter. I hans forsyn bringer han disse personer i stillinger som med tiden vil afsløre manglerne i deres karakter, hvis de ønsker at se og rette dem kan de gøre det. Der er nogle som hele deres liv har studeret deres egne interesser og været opslugt i deres egne selviske planer og som har været ivrige efter at forfremme sig selv, uden at tænke for meget over om andre bliver ulykkelige eller rådvilde af deres egne handlinger. Selvsk interesse overvælder Guds barmhjertighed og kærlighed. Herren har nogen gange lade denne klasse fortsætte, i åndelig blindhed, på deres egenkærlige vej, indtil deres defekter er tydelig for alle, som har åndelig dømmekraft. Og de beviser ved deres gerninger at de ikke er oprigtige kristne.

Mennesker som har ejendomme og en vis grad af sundhed og som nyder synets uvurderlige velsignelse, har alle fordele over for den blinde. Mange veje er åben for dem, i deres forretningsanliggender, som er lukket for et menneske som har mistet sit syn. Personer der nyder anvendelsen af alle deres evner bør ikke se på deres egen egenkærlige interesse og frarøve en blind broder en eneste tøddel af muligheden for at skaffe sig midler. Bror E er en fattig mand. Han er svag; han er også en blind mand. Han har haft et alvorligt ønske om at hjælpe sig selv og selvom han lever under nedslående svagheder, har hans pinsler ikke opbrugt hans ædelmodige indskydelser. Under hans begrænsede betingelser har han haft et hjerte til at gøre og har også gjort mere i Guds øjne for dem som manglede hjælp end mange af hans brødre som er velsignet med synet og som har meget gods. Bror E har en kapital i hans forretningsregnskab og en opfindsom evne. Han har med opfindsomhed arbejdet alvorligt på en forretning hvorved han kan støtte sig selv og ikke være afhængig af sine brødre.

Jeg ville ønske at vi kan se alt det som Gud ser. Jeg ønsker at alle kunne se, hvordan Gud ser på de mennesker som bekender at være Kristi efterfølgere, som er velsignet med synet og midlernes fordele hos sig og som alligevel misunder den lille fremgang som den stakkels blinde mand nyder og gøre det godt for sig selv, forøge deres kapitel og deres plagede brors ulempe. Dette betragtes af Gud som den mest kriminelle selviskhed og røveri og er en skærpene synd, som han med sikkerhed vil straffe. Gud glemmer aldrig. Han ser ikke på disse ting med menneskeligt øjne og med kold, ufølsom menneskelig bedømmelse. Han ser ikke tingene fra den verdsliges ståsted, men fra barmhjertighedens, medynkens og den ubegrænsede kærligheds ståsted.

[515]

Bror H prøvede at hjælpe bror E, men ikke ud fra et uselvvisk motiv. Fra først af var hans medlidenhed vakt. Jeg så at bror E behøvede hjælp. Men han mistede hurtig sin interesse og egenkærlige følelser vandt styrke, indtil hans brødrers forbandelse førte til at bror E snarere blev skadet end hjulpet. Disse ting har afskrækket bror E meget og har tendens til at ryste hans tillid til hans brødre. Det har ført til at han har fået en gæld han ikke kan betale. Da han så at nogle af hans brødre var egenkærlige imod ham, har dette bedrøvet ham og nogen gange bliver han oprørt. Til tider har hans følelser næsten været ukontrollable da han så sin hjælpeløse situation, uden synet, uden midler, uden sundhed og med nogle af sine brødre imod sig. Dette har forøget hans pinsler stærkt og tæret frygteligt på hans helbred.

Jeg fik vist, at bror E har nogle gode kvaliteter som ville værdsættes bedre hvis han havde større styrke i selvkontrol og ikke blev ophidset. Enhver form for irritation og pirrelighed belaster ham, men nogle gør meget ud af dette, som selv er skyldig i synder, der er meget værre i Guds øjne. Bror E er god nok i bund og grund. Han har sindets renhed. Han er ikke en uærlig mand. Han ville ikke bevidst bedrage nogen. Men han har fejl og synder som må overvindes. Han, såvel som andre mennesker, må omgås mennesker ordentligt. Han er for ofte utålmodig og er nogen gange hoven. Han bør værne mere om en venlig og høflig ånd og bør opelske taknemmelighed af hjertet imod dem som har følt en interesse imod ham. Af naturen har han et voldsomt temperament da han pludseligt rejser sig op eller provokeres uden grund. Men, uanset dette, har han et hjerte for at

gøre det rigtige og han føler oprigtig anger imod Gud når han ser tilbage på sine fejl.

[516] Hvis han ser sine brødre er ved at retfærdiggøre sig over for ham, vil han være parat til at tilgive og ydmyg nok til at stifte fred også hvis han skal ofre meget for det. Men han opildnes let; han har et nervøst temperament. Han har brug for Guds Ånds tvingende påvirkning. Hvis dem, som er hurtige til at kritisere ham ville tænke over deres egne fejl og allervenligst overse hans fejl så ædelmodigt som de bør, ville de vise Kristi Ånd. Bror E har et arbejde at gøre med at overvinde dette. Hans ord og opførsel over for andre bør være venlig og behagelig. Han bør vogte sig strengt imod alle ting som smager af diktatoriskhed eller af hoven opførsel eller hovne ord.

Selv om Gud er en ven over for den blinde og den ulykkeligt stillede, undskylder dette dog ikke deres synder. Han kræver af dem at de, i Jesu navn, skal overvinde og udvikle den kristne karakter, som Jesus overvandt for deres skyld. Men Jesus ynkedes over vor svaghed og han er hurtig til at give styrke og løfte i prøvelser og modstå Satans fristelser, hvis vi vil kaste vor byrde over på ham. Engle sendes til Guds børn som er fysisk forblændede. Engle bevogter deres skridt og redder dem fra tusindvis farer, som er på deres sti, uden de ved det. Men hans Ånd vil ikke følge dem hvis de ikke bevarer en venlighedens ånd og forsøger alvorligt at have styr over deres natur og bringer deres lidenskaber og al magt under Gud. De må opelske en kærlighedens ånd og styre deres ord og handlinger.

Jeg fik vist at Gud forlanger at hans folk skal være langt mere medynkende og hensynsfulde over for de ulykkelige end det er. »En ren og ubesmittet gudsyndelse for Gud, vor Fader, er dette: at besøge faderløse og enker i deres trængsel og bevare sig selv uplettet af verden.« Her defineres oprigtig religion. Gud forlanger at det samme hensyn som skal gives til enken og den faderløse gives til den blinde og til dem som lider under andre fysiske sygdomme. Uegennyttig godgørenhed er meget sjældent i denne verdens tidsalder.

[517] Jeg fik vist, i bror E's tilfælde, at dem, som på nogen måde handler uretmæssigt med ham og afskrækker ham, i hans anstrengelser for at hjælpe sig selv, eller som, tragter efter den stakkels blinde mands ejendomme og ville gavne sig selv, vil pådrage sig Guds forbandelse, som er den blinde mands ven. Israels børn fik særlige forordninger med hensyn til den blinde: »Du må intet aftvinge din

næste, du må intet røve; daglejerens løn må ikke blive hos dig natten over. Du må ikke forbande den døve eller lægge stød for den blindes fod, du skal frygte din Gud. Jeg er Herren! I må ikke øve uret, når I holder rettergang; du må ikke begunstige den ringe, ej heller tage parti for den store, men du skal dømme din næste med retfærdighed.« »Forbandet enhver, som flytter sin næstes skel!« Og hele folket skal svare: »Amen!« »Forbandet enhver, som fører den blinde på vildspor!« Og hele folket skal svare: »Amen!« »Forbandet enhver, som bøjer retten for den fremmede, den faderløse og enken!« Og hele folket skal svare: »Amen!«

Det er besynderligt at bekendende kristene mennesker ignorerer Guds ords tydelige, udtrykkelige lære og ikke føler samvittighedsnag. Gud giver dem ansvaret at tage sig af den ulykkelige, blinde, lamme, enken og den faderløse; men mange gør sig ingen anstrengelser for det. For at frelse disse, bringer Gud dem ofte under pinslernes stav og sætter dem i lignende positioner som den, der har brug for deres hjælp og sympati, men som ikke får det i deres hænder.

Gud vil holde menigheden i ___ ansvarlig, som en organisation, for dens medlemmers forkerte handlemåde. Hvis en selvisk og hårdhjertet ånd, imod den ulykkelige, enken, den forældreløse, den blinde, den lamme eller dem som er syge i legemet eller sind, får lov til at eksistere i nogle af menighedens medlemmer, vil han vende sit ansigt bort fra sit folk indtil de gør deres pligt og fjerner fejlen. Hvis nogen Kristibekendene fejlremstiller deres frelser meget at de bliver ligegyldige over for den trængende, eller hvis de på nogen måde forsøger at fremhjælpe sig selv til skade for de ulykkelige og derved frarøver dem midler, holder Herren menigheden ansvarlig for dens medlemmers synder indtil de har gjort alt de kan for at afhjælpe det eksisterende onde. Han vil ikke høre på sit folks bønner når den forældreløse, den faderløse, den lamme, den blinde og den syge forsømmes hos dem.

[518]

Det betyder mere at »være på Herrens side« end blot at sige det. Herrens side er altid siden for barmhjertighed, medynk og forståelse for den lidende, som ses i det eksempel vi har fået i Jesu liv. Vi er pålagt at efterligne hans eksempel. Men der er nogle som ikke er på Herrens side med hensyn til disse ting; de er på fjendens side. Da Jesus gav en illustration over dette emne, sagde han:

»Sandelig siger jeg eder: hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig.« Da skal han sige til dem ved den venstre side: »Gå bort fra mig, I forbandede! til den evige ild, som er beredt Djævelen og hans engle. Thi jeg var sulten og I gav mig ikke at spise; jeg var tørstig og I gav mig ikke at drikke; jeg var fremmed og I tog jer ikke af mig; jeg var nøgen og I gav mig ingen klæder; jeg var syg og i fængsel og I så ikke til mig.« Da skal også de svare og sige: »Herre! når så vi dig sulten eller tørstig eller fremmed eller nøgen eller syg eller i fængsel uden at tjene dig?« Da skal han svare dem og sige: »Sandelig siger jeg eder: hvad I ikke har gjort imod en af de mindste der, har I heller ikke gjort imod mig.« Og disse skal gå bort til evig straf, men de retfærdige til evigt liv.«

Her i sin prædiken identificerer han sig selv med den lidende menneskehed og indprenter tydelig for os alle, at al den ligegyldighed eller uretfærdighed der gøres mod de mindste af hans hellige gøres imod ham. Her er Herrens side og hvemsomhelst der vil være på Herrens side, lad ham komme over til os. Den kære Frelser er såret når vi skader en af hans ydmyge hellige.

[519] Den retfærdige Job beklager sig på grund af hans pinsler og forsvarer sin egen sag da den uretmæssigt blev anklaget af en af hans trøstermænd. Han siger: »Jeg var den blindes øje, jeg var den lammes fod; jeg var de fattiges fader, udredede den mig ukendtes sag; den lovløses tænder brød jeg, rev byttet ud af hans gab.«

Et menneskes synd bragte hele Israels hær ud af sin fatning. Handlede en person ikke rigtigt imod sin bror, vil Guds lys vendes fra hans folk indtil den fejlende person er fundet og den undertrykkes sag er afklaret. Gud forlanger af sit folk at det skal have ømme følelser og et skarpt blik, medens deres hjerter bør forstørres, deres følelser bør blive bredere og dybere, ikke snævre, selviske og pengekære. Der er brug for en ædel sympati, sjælens storsindethed og uegennyttig godgørenhed. Da kan menigheden sejre i Gud. Men lige så længe som menigheden lader selviskhed opsluge venlig forståelse og øm, betænksom kærlighed og interesse for sine brødre, vil enhver dyd blive fortærret. Esajas' faste burde studeres og nøje selvransagelse gøres med en erkendelse, om der er principper i den, som Guds folk er pålagt at have for at de kan få de rige forjættede velsignelser.

Gud forlanger at hans folk ikke tillader at den fattige og forpinte undertrykkes. Hvis de bryder alle åg og hjælper den undertrykte og

er uselvisk, venlig hensynsfuld over for den trængende, så skal de forjettede velsignelser være deres. [Hvis nogen i menigheden får en blind til at falde, burde de stilles for retten, for Gud har sat os til værge for de blinde, de prøvede, enkerne og de faderløse. Anstødsstenen, som står omtalt i Guds ord, er ikke en sten, der lægges i vejen for den blinde, som han så støder sig på og falder. Det betyder noget helt andet. Der menes alt, hvad man kan finde på for at skade den blinde brors indflydelse, modarbejde hans interesser og hindre hans udvikling. *I Mesterens Tjeneste* side 257]

En bror som er blind og fattig og syg og som gør alle anstrengelser for at hjælpe sig selv så han ikke skal være afhængig, bør, på enhver mulig måde, opmuntres af sine brødre. Men dem som bekender sig til at være hans brødre, som kan bruge alle deres evner, som ikke er afhængig af andre, men som for så vidt har glemt deres pligt over for den blinde såsom at sætte ham i forlegenhed og pine og hegne op om hans vej, gør et arbejde som kræver anger og genoprejsning før Gud vil godtage deres bønner. Og den Guds menighed, som har ladet deres uheldige bror blive forurettet, vil blive skyldig i synd indtil de gør alt i deres magt for at få fejlen rettet.

[520]

Alle kender uden tvivl Akans problem. Det er nedskrevet i den hellige historie for alle slægter, men på særlig måde for dem verdens ende kommer over. Josva kaster sig klagende ned for Gud fordi folket var nød til at lave et skammeligt tilbagetog for deres fjender. Herren bad Josva rejse sig: »Stå op! Hvorfor ligger du på dit ansigt?« Har jeg ydmyget jer uden årsag og fjernet min nærhed fra jer? Forlader Gud sit folk uden grund? Nej; han fortæller Josva at der er et arbejde for ham at gøre - for at hans bøn skal besvares. »Israel har syndet, thi de har forbrudt sig imod min pagt, som jeg pålagde dem; de har tilvendt sig noget af det bandlyste, de har stjålet; de har skjult det, de har gemt det i deres oppakning.« Han erklærer: »Jeg vil ikke mere være med eder, hvis I ikke borttrykker bandet af eders midte.«

Her i dette eksempel har vi nogle tanker om det ansvar der påhviler menigheden og det arbejde som Gud forlanger at den gøre for at han kan være tilstede. For enhver menighed er det en synd ikke at ransage sig for sit mørke og for de pinsler der har været i deres midte. Menigheden i ____ kan ikke være en levende menighed før de er mere opmærksom på dens fejl, som forhindrer Guds velsignelse i at komme over den. Menigheden bør ikke lade sine

[521]

plagede brødre blive forurettet. Disse er netop dem som bør vække alle hjerters forståelse og fremkalde ædle, godgørende følelser i alle Kristi efterfølgere. Kristi sande disciple vil arbejde i harmoni med ham og, ved at følge hans eksempel, vil han hjælpe dem som har brug for hjælp. Bror E's blindhed er en frygtelig sorg og alle bør forsøge at være øjne for de blinde og derved få ham til at mærke deres tab så lidt så muligt. Der er nogle som bruger deres øjne til at finde anledninger til at arbejde for deres egen fordel, til at vinde, men Gud kan forvirre dem på en måde de ikke forventer.

Hvis Gud i sin barmhjertighed har givet den blinde mand opfindsomme evner som han kan bruge til egen fordel, forbød Gud at nogen skulle misunde han dette privilegium og frarøve ham de fordele han kan kunne opnå ved Guds gave til ham. Den blinde mand har ulemper at imødekomme på begge sider ved tab af sit syn. Det hjerte hvori medlidenhed og forståelse ikke fremkaldes ved at se en blind mand famle sig vej i en, for ham, mørk verden, er i virkeligheden hårdt og må blødgøres af Guds nåde. Den blinde mand kan ikke se ansigterne og der se den venlige forståelse og sande godgørenhed. Han kan ikke se naturens skønheder og opspore Guds finger i hans skaberværk. Deres glæde taler ikke til ham til trøst og til velsignelse selvom fortvivlelse ruger over ham. Hvor hurtig kunne han ikke ændre sin blindhed og timelige velsignelser for forsynets velsignelse. Men han er lukket ude i en mørk verden og hans Guds-givne rettigheder er der blevet trådt på, så andre kan få vinding.

Menneskets pligt over for sine medmennesker

ET MENNESKES PLIGT MOD SINE MEDMENNESKER

Jeg er blevet vist nogle ting om bror I's familie som har ligget mig meget på sinde, siden jeg var der og som jeg nu vover at skrive ned. Jeg er blevet vist, bror I, at der er et selviskhedens element i din familie, som klynger sig til jer ligesom spedalskhed. Denne selviskhed må erkendes og overvindes, for det er en frygtelig synd i Guds øjne. Som familie har I længe rådført jer med jeres egne ønsker og jeres eget behag og bekvemmelighed, at I ikke føler at andre har krav på jer. Jeres tanker, planer og anstrengelser er kun for [522] jer selv. I lever for selvet, I opelsker ikke uegennyttig godgørelse, som kunne førøges og styrkes indtil det ville være jeres glæde at leve for andres gode. I føler at I har haft et mål i livet, et livsmål der ville give jer større værdi tilbage end penge kan give. I behøver at have en mere særlig interesse for menneskeheden og derved ville I bringe jeres sjæle i nærmere forbindelse med Kristus og I ville blive omhyllet af hans Ånd og I ville holde jer så meget fast til ham at intet kunne adskille jer fra hans kærlighed.

Kristus er den levende vin og hvis I er grenene på den, vil den livsnæring, som flyder igennem, nære jer; så I ikke vil være golde og ufrugtbare. I har som en familie og som enkeltpersoner, efter bekendelse forbundet jer selv til Kristi tjeneste og alligevel er I vejte på Helligdommens vægte og fundet for lette. I behøver alle at blive fuldstændig forvandlet før I kan gøre de ting som uselviske, helligede kristne bør gøre. Intet andet end en gennemgribende omvendelse kan give jer en rigtig fornemmelse af jeres karakterdefekter. I har alle verdens ånd og kærlighed i for stort et omfang. Apostlen Johannes siger: »Elsk ikke verden, ej heller det, der er i verden! Hvis nogen elsker verden, så er Faderens kærlighed ikke i ham.« Jeres selviskhed indsnævrer og formindsker jeres tanker til jeres egne interesser. I behøver en ren og ubesmittet religion. Sandhedens enkelhed vil få jer til at føle forståelse for andres smerte. Der er dem som behøver

jeres forståelse og kærlighed. At udøve disse karaktertræk er en del af det livsarbejde som Kristus har givet os at udrette.

[523] Gud vil ikke undskylde dig for, ikke at tage korset op og udvise selvfornægtelse i al uselvskhed gode gerninger for andre. Hvis I vil tage trængslerne og have den selvfornægtelse der forlanges af kristne, vil I, ved Guds nåde, kunne vinde sjæle til Kristus. Gud har krav på jer som I aldrig har besvaret. Der er mange rundt omkring os som hungrer efter forståelse og kærlighed. Men, i lighed med mange andre, har I været næsten blottet for den ydmyge kærlighed som naturligt flyder ud af medynk og forståelse for den nødlidende, lidende og den trængende. Menneskeansigtet er selv et spejl for sjælen og kan læses af andre og har en virkningsfuld indflydelse på dem for godt eller ondt. Gud kalder ikke nogen af os til at vogte over vore brødre og angre deres synder. Han har overladt et arbejde til os at udrette og han kalder os til at gøre det resolut, i æresfrygt for ham, med øjnene rettet på hans ærværdighed.

Enhver - trofast eller ej - må aflægge Gud et regnskab for sig selv, ikke for andre. Det vil ikke undskylde eller opveje en af vore fejl ved at se andre kristendomsbekenderes fejl eller fordømme deres handlemåde. Vi bør ikke gøre andre til vort kriterium eller undskylde noget for os selv fordi andre har gjort fejl. Gud har givet os en samvittighed vi skal bruge. Store principper er blevet lagt ned i hans ord, som er tilstrækkelige til at lede os på vor kristne vandring og i vor opførsel i almindelighed. I, mine kære venner, har som en familie ikke holdt Guds lovs principper. I har aldrig følt en byrde for jeres medmennesker.

»Og se, en lovkyndig stod op og stillede fælde for ham, idet han spurgte: »Mester! hvad skal jeg gøre, for at jeg kan arve evigt liv?« Da sagde han til ham: »Hvad står der skrevet i loven, hvordan læser du?« Han svarede og sagde: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele din styrke og med hele dit sind og din næste som dig selv.« Han sagde til ham: »Du har svaret rigtigt; gør dette, så skal du leve.« Men han ville retfærdiggøre sig og spurgte Jesus: »Hvem er så min næste?« Jesus svarede og sagde:

»En mand gik ned fra Jerusalem til Jeriko og han faldt i hænderne på røvere. De tog hans klæder fra ham og slog ham fordærvet; så gik de bort og lod ham ligge halvdød. Tilfældigvis drog en præst

ned ad den samme vej og han så ham, men gik lige forbi. Ligeledes kom en levit til stedet; også han så ham, men gik lige forbi. Men en samaritaner, som var på rejse, kom hen i nærheden af ham og da han så ham, ynkedes han inderligt. Han gik hen til ham, forbandt hans sår og hældte olie og vin på dem, løftede ham op på sit eget ridedyr og førte ham til et herberge og sørgede for ham. Og den næste dag tog han to denarer frem og gav værten dem og sagde: »Sørg for ham og hvad du mere lægger ud, skal jeg betale dig, når jeg kommer tilbage igen.« Hvem af de tre synes du nu har vist sig at være den mands næste, der faldt iblandt røvere?« Han svarede: »Den, som øvede barmhjertighed imod ham.« Da sagde Jesus til ham: »Gå du hen og gør ligeså!«

[524]

Her er de betingelser der arver evigt liv og sagt tydelig af vor Frelser på den enkleste måde. Det menneske som blev såret og berøvet repræsenterer dem som er genstand for vor interesse, sympati og barmhjertighed. Hvis vi forsømmer den trængende og ulykkeliges sag som er kommet til vor opmærksomhed, uanset hvem de er, har vi ingen forvisning om evigt liv; for vi besvarer ikke de krav som Gud har til os. Vi er ikke medlidende og medynkende over for menneskeheden, fordi de ikke er slægt og venner med os. I vil findes som lovbrydere af det andet store bud, hvorpå de sidste seks bud bygger på. Den som bryder i det ene punkt, er skyldig i alle. Dem som ikke åbner deres hjerter for menneskers mangler og lidelser vil ikke åbne deres hjerter for Guds krav som står i de første fire af de ti bud. Afguder gør krav på hjertet og hengivenheden og Gud æres ikke og regerer ikke fuldstændig.

Som en familie, har I gjort frygtelig fejl. Strengest talt er I slet ikke lovlydige. I nogle ting kan I være ganske nøjeregnende, alligevel forsømmer I de tungere ting: dømmekraft, barmhjertighed og Guds kærlighed. Selvom verdens skikke ikke er nogen målestok for os, er jeg alligevel blevet vist at verdens medynkende forståelse og godgørenhed for ulykkelige mennesker i mange tilfælde gør bekendende Kristi efterfølgere til skamme. Mange viser ligegyldighed imod dem som Gud har sat blandt sine efterfølgere for at forsøge og prøve dem og udvikle det som er i deres hjerter. Gud kan se det. Han lægger mærke til enhver egenkærlig handling, enhver ligegyldig handling imod de de uheldigt stillede, enker og de faderløse; og han skriver imod deres navne: »Skyldig, lette, lovbrydere.« Vi vil blive belønnet

[525]

efter hvordan vore handlinger har været. Enhver pligtforsømmelse over for den trængende og forpinte er en pligtforsømmelse imod Kristus, i skikkelse af hans hellige.

Når alle sagerne skal stilles frem for Gud, vil spørgsmålet: »Hvad bekender de sig til?« ikke blive stillet, men: »Hvad har de gjort?« Har de været verdens gørere? Har de levet for sig selv, eller har de haft travlt med godgørenheds-gerninger, i venlighedens og kærlighedens handlinger, foretrukket andre frem for sig selv og fornægtet sig selv hvad de kunne velsigne andre med? Hvis optegnelsen viser at dette har været i deres liv, at deres karakter er blevet kendetegnet med ømhed, selvfornektelse og godgørenhed, vil de modtage denne velsignede forvisning og velsignelse fra Kristus: »Vel du gode og tro tjener.« »Kom hid, min Faders velsignede! arv det rige, som har været jer beredt, fra verdens grundvold blev lagt.« Kristus er blevet såret og skadet af jeres markante egenkærlighed og jeres ligegyldighed for andres ve og vel.

Vore anstrengelser for andre er mange gange blevet ignoreret og tilsyneladende spildt. Men dette burde ikke være nogen undskyldning for os til at blive trætte af gode gerninger. Hvor ofte er Jesus ikke kommet for at finde frugter på omsorgs-planter og ikke fundet andet end blade! Vi kan skuffes over vore bedste anstrengelses resultater, men det bør ikke forlede os til ligegyldighed over for andres ve og vel og få os til ikke at gøre noget. »Forband«, sagde Herrens engel »Forband Meroz og dem, der bor der! fordi de ikke kom Herren til hjælp kom Herren til hjælp som helte!« Hvor ofte er Kristus ikke skuffet over dem som bekender sig til at være hans børn! Han har givet dem umiskendelige beviser på sin kærlighed. Han blev fattig og gennem hans fattigdom kunne vi blive gjort rige. Han døde for os, så vi ikke kunne gå fortabt, men have evigt liv. Hvad nu hvis Kristus havde afvist at bære vor syndighed fordi han blev forkastet af så mange og fordi så få værdsatte hans kærlighed og de uendelige velsignelser han kom for at bringe dem? Vi må opelske, tålmodige og smerteudholdende bestræbelser. Nu mangler

[526] vi mod, ikke den pasifiserende fortvivlelse og irritable knurren. Vi er i denne verden for at arbejde for Mesteren og ikke for at vise hensyn til vor tilbøjeligheder og behag, for tjene og forherlige os selv. Hvorfor skulle vi da være passive og modløse fordi vi ikke ser de umiddelbare resultater vi ønsker?

Vort arbejde består i at slide i Herrens vingård, ikke kun for os selv, men for andres gode. Enten er vor indflydelse en velsignelse eller en forbandelse for andre. Vi er her for at forme fuldkommen karakter for himlen. Vi har noget at gøre, udover at vi skal beklage os over Guds forsyn og skrive bitre ting imod os selv. Vor fjende vil ikke lade os hvile. Hvis vi i virkeligheden er Guds børn vil vi plages og hårdt prøves og vi skal ikke forvente at Satan, eller dem under hans indflydelse, vil behandle os godt. Men der er engle som udmærker sig i styrke, som vil være med os i alle vore konflikter hvis vil blot vil være trofaste. Kristus besejrede Satan, i fristelsens ørken, for vor skyld. Han er mægtigere end Satan og han vil hurtigt knuse ham under vore fødder.

I har som familie og som enkeltpersoner undskyldt jer fra alvorlig, aktiv tjeneste i jeres Mesters sag. I har været for dovne og har ladet andre bære mange af de tungere byrder som I selv burde have båret. Jeres åndelige styrke og velsignelse vil stå i forhold til jeres kærlighed for arbejde og de gode gerninger som I udretter. Apostlen Paulus' formaning er: »Bær hverandres byrder; således opfylder I Kristi lov.« At holde Guds bud kræver af os gode gerninger, selvfor-nægtelse, selvopofrelse og opofrelse for andres gode, ikke at vore gerninger alene kan frelse os, men at vi med sikkerhed ikke kan frelses uden gode gerninger. Efter at vi har gjort alt hvad vi kan gøre, kan vi da sige: Vi har ikke gjort mere end det er vor pligt og er i bedste fald unyttige tjenere, uværdige for den mindste gunst fra Gud. Kristus må være vor retfærdighed og vor glædes krone.

Selvretfærdighed og kødelig sikkerhed har lukket sig omkring jer som en mur. Som en familie har i egenmægtighedens og stolthedens ånd. Disse ting adskiller jer fra Gud. Det er en fejl, en mangel som må erkendes og overvindes. Det er næsten umuligt for jer at se jeres fejl og mangler. I har for store tanker om jer selv og det er svært for jer at se dem og fjerne dem, ved bekendelse af jeres livs fejltagelser. I er tilbøjelige til at retfærdiggøre og forsvare jeres vej i næsten alt, om det er ret eller galt. Bring jeres hjerter nær til Jesus ved ydmygelse og bøn og prøv at lær jer selv at kende, så længe det ikke er for sent at rette sine fejl. I vil gå fortabt hvis I ikke vækker jer selv op og arbejder sammen med Kristus. I omhyller jer selv i en kold og ufølsom rustning og I viser ikke medfølelse med den på. Der er kun lidt liv og varme i jeres omgang med andre. I lever for jer selv, ikke

for Kristus. I er ligegyldige og skødesløse over for andres behov og vilkår, som er mere uheldig stillede end I selv. Rundt omkring jer er der dem, som har sjælehunger og som længes efter kærlighed udtrykt i ord og handlinger. Venlig forståelse og virkelige følelser af øm interesse for andre vil give jeres sjæle velsignelser, som I aldrig før har oplevet og bringer jer i tæt forbindelse med vor Forløser, som kom til verden for at gøre godt og hvis liv vi skal efterligne. Hvad gør I for Kristus? »Kæmp I for at komme igennem den snævre port; thi mange, siger jeg jer, skal søge at komme ind og ikke formå det.«

Kærlighed og forståelse i hjemmet

Kærlighed og forståelse i hjemmet.

[Der findes mange her i verden, som hungrer efter den kærlighed og sympati, som vi burde give dem. Mange mænd elsker deres hustruer, men den er for egenkærlige til at vise det. De beherskes af en falsk værdighed og stolthed og giver ikke udtryk for kærlighed i ord og handling. Der er mange mænd, som ikke ved, hvor meget hustruens hjerte hungrer efter ord, som er et udtryk for påskønnelse og kærlighed. De lægger deres kære i graven og klager over Guds forsyn, som har taget deres livsledsager fra dem, men hvis de kunne se ind i livsledsagerens sjæl, ville de opdage, at deres egen handling måde var årsagen til hendes alt for tidlige død. Kristi religion vil få os til at være venlige og høflige og bevirke, at vi ikke holder så stædigt på vore egne meninger. Vi bør lade selvet dø og agte andre højere end os selv. *Vejl f menigh* bd. 3 side 86]

[528]

Guds ord er vor norm, men hvor langt har hans bekendende folk dog ikke afvejet fra denne norm! Vor religiøse tro må ikke kun være teologisk, men praktisk. Ren og ubesmittet religion vil ikke lade os trampe på Guds mindste skabningers rettigheder og meget mindre på hans legemes medlemmer og vor egen families medlemmer. Guds er kærlighed og den som dvæler i ham dvæler i kærlighed. Påvirkningen af verdslig selvished, der ligesom en sky driver omkring, forhærder den atmosfære som andre indånder og spreder sjælesyge og forhærder ofte helt til døden.

Det vil være et stort kors for jer at opelske ren, uselvsk kærlighed og uegennyttig godgørenhed. At opgive jeres meninger og tanker, at opgive jeres dømmeevner og at følge andres råd vil være et stort kors for jer at bære. Adskillige medlemmer i jeres familie har nu deres egne familier. Men den samme ånd som eksisterede i større eller mindre omfang i deres faders hjem føres til deres egne hjem og mærkes af dem uden for deres familiekredse. De mangler god enkelhed, en kristuslignende ømhed og uselvsk kærlighed. De har

et arbejde at gøre med at overvinde disse selviske karaktertræk for at være frugtbare grene på den Sande Vin. Kristus sagde: »Derved er min Fader herliggjort, at I bærer megen frugt.« I behøver at få Jesus nærmere til jer og have ham i jeres hjem og i jeres hjerter. Du bør ikke kun have kendskab til hvad der er ret, men bør praktisere det ud fra rette motiver og have et øje kun rettet på Guds herlighed. I må være hjælpere, hvis I vil rette jer efter de betingelser der er givet i Guds ord.

[529] Kristi religion er noget mere end at tale. Kristi retfærdighed består i rigtige handlinger og gode gerninger ud fra rene, uselviske motiver. Det vil ikke nytte noget uden retfærdighed, når den indre besmykkelse mangler. »Og dette er det budskab, som vi har hørt af ham og forkynder jer, at Gud er lys og der er slet intet mørke i ham. Hvis vi siger, at vi har fællesskab med ham og dog vandrer i mørket, så lyver vi og gør ikke sandheden. Men hvis vi vandrer i lyset, ligesom han er i lyset, så har vi fællesskab med hverandre og Jesu, hans Søns, blod renses os fra al synd.« Hvis vi ikke har Guds lys og kærlighed er vi ikke hans børn. Hvis vi ikke samler med Kristus spreder vi. Vi påvirker alle og den påvirkning virker til andres skæbne for deres nuværende og fremtidige gode eller for deres evige undergang.

Både J og K mangler forståelse og kærlighed for dem uden for deres familier. De skal passe på at de ikke kommer til at se andres mangler, medens større onder ligger uopdagede hos dem selv. Hvis disse dyrebare sjæle nogen sinde kommer i himlen, må de dø i selvet og få erfaring i gode gerninger. De har lektier at lære i Kristi skole for at udvikle kristen karakter og have enhed i Kristus. Kristus sagde til sine disciple: »Hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget.« Han forklarede sin mening for dem. Han ønskede ikke at de forstandsmæssigt skulle være børn, være lige så uskyldige som børn. Små børn viser ikke deres overlegenhed og aristokrati. De er simple og neutrale i deres optræden. Kristus vil have sine efterfølgere til at opelske en ægte optræden, så deres hele deres optræden kan være ydmyg og Kristus lig. Han har gjort det til vores opgave at leve for andres gode. Han kom fra himlens kongelige sale til denne verden for at vise hvor stor en interesse han havde for mennesker og den uendelige pris, betalt for menneskers indløsning, viser at mennesker er af så stor værdi at Kristus kunne

ofre sine rigdomme og ære i de kongelige sale for at hæve mennesker fra syndens fordærv.

Hvis himlens Majestæt kunne gøre så meget for at vise sin kærlighed for mennesket, hvor meget burde så mennesker ikke være villig til at hjælpe hinanden ud af mørkets og lidelsens hul! Kristus siger, »I skal elske hverandre, ligesom jeg har elsket jer;« ikke med en større kærlighed; for »større kærlighed har ingen end dem at sætte livet til for sine venner.« Vor kærlighed er ofte egenkærlig, for vi indsnævrer den med foreskrevne begrænsinger. Når vi kommer i nær kontakt og fællesskab med Kristus, vil vor kærlighed og forståelse og vore godgørenhedsgerninger række dybere og vil udvides og styrkes under brug. Kristi efterfølgeres kærlighed og interesse må være ligeså vidtfavnende som verden. Dem som kun lever for »mig og mine« svigter himlen. Gud kalder på jer som en familie til at opelske kærlighed, blive mindre følsomme over for jer selv og mere følsomme over for andres trængsler og prøvelser. Denne selviske ånd som du har værnet om i hele dit liv, blev fremstillet rigtigt af præsten og levitten som gik forbi den uheldige på den anden side. De så at de behøvede hjælp, men undgik ham med vilje.

[530]

I behøver alle at vågne op og vende helt om for at få vognen ud af egenkærlighedens spor. Udnyt den korte prøvetid I har fået til at arbejde af alle jeres kræfter og indløs jeres fejl fra jeres tidligere liv. Gud har sat jer i en lidende verden for at forsøge jer, for at se om I vil findes værdige til det evige livs gave. Der er dem rundt omkring jer som har smerter, som behøver medfølelse, kærlige og ømme ord og vore ydmyge medynkende bønner. Nogle lider under fattigdommens jerngreb, nogle af sygdomme og andre af hjertesorg, fortvivlelse og tungsind. Ligesom Job, bør I være øjne for den blinde og fødder for den lamme og I bør undersøge den sag I ikke kender, med det formål at lindre deres fornødenheder og hjælpe netop der hvor der mest behøvedes hjælp.

L behøver at opelske kærlighed for sin hustru, en kærlighed der giver sig til udtryk i ord og handlinger. Han bør opelske en blid kærlighed. Hans hustru har en følsom hengiven natur og har brug for at blive elsket. Ethvert ømt ord, enhver påskøndende handling, hengiven opmuntring, vil hun huske og det vil gives igen som velsignelser for hendes mand. Hans uforstående natur behøver at komme i nær kontakt med Kristus, så den stivhed og koldhed kan holdes

[531] nede og blødgøres af guddommelig kærlighed. Det vil ikke være svaghed eller en opofrelse af mandighed og værdighed at vise sin hustru ømhed og forståelse ved ord og handlinger; og lad det ikke slutte i familiekredsen, men brede sig til dem uden for familien. L har et arbejde at gøre for sig selv som ingen andre kan gøre for ham. Han kan vokse sig stærk i Herren ved at bære byrde i hans sag. Hans hengivenhed og kærlighed bør centrere sig om Kristus og himmelske ting og han bør danne sig en karakter for det evige liv.

Den kære K har meget indsnævrede tanker om hvad kristen er. Hun har befriet sig selv fra byrder som Kristus har båret for hende. Hun er ikke villig til at bære hans kors og har ikke brugt sine gud-givne evner og talenter på bedste måde. Hun er ikke vokset stærk i sjælsstyrke og mod, ej heller følt betydning af personlig ansvarlighed. Hun har ikke holdt af at bære skam for Kristi skyld, i betragtning af løftet: »Hvis I hånes for Kristi navns skyld, er I salige; thi herlighedens Ånd, Guds Ånd, hviler over jer.« »Holder vi ud, skal vi også være konger med ham.« Mesteren har et arbejde at for enhver at udrette. Ingen kan være dovne, ingen kan være skødesløse og egenkærlige og alligevel udvikle en kristen karakter. Han ønsker at alle i din familie skal lukke deres hjerter op for hans kærligheds og nådes milde indflydelse, så deres medlidenhed for andre kan overflyde selvets grænser og familiemurenes indhegninger, ligesom samaritanen gjorde mod den stakkels, lidende fremmede som af præsten og levitten blev forsømt og overladt til at dø. Jeg fik vist at der var mange som behøver vor sympati og råd; og når vi tænker over at vi kun kan komme igennem denne verden en gang, at vi aldrig kan vende tilbage for at udbedre de fejl vi har begået, hvor betydningsfuldt er det så ikke at vi kan komme igennem den som vi bør gøre!

[532] For nogen tid siden fik jeg vist bror J's sag. Hendes fejl blev skildret nøjagtigt for hende; men i det sidste syn jeg fik så jeg at fejlene stadig var der og at hun stadig var kold og ufølsom sammen med hendes mands børn. Hun giver ikke blot alvorlige irettesættelser for alvorlige fornærmelser, men også for almindelige ting der burde gå ubemærket hen. En konstant uvenlig kritik er forkert og Kristi Ånd kan ikke forblive i hjertet hvor den ellers skulle være. Hun er tilbøjelig til at forbigå det gode i hendes børn og ikke give et bifaldende ord, men er hurtig til at slå ned med kritik hvis der ses en fejl.

Dette gør børnene modløse og får dem til at være ubetænksomme. Det oprører det onde i hjertet og får rørt snavset og dyndet op. Der vil komme en ligegyldighed hos børn som jævnligt kritiseres og onde lidenskaber vil ofte vises uanset konsekvenserne.

Alle de steder hvor moderen kan rose børnenes gode opførsel, bør hun gøre det. Hun bør opmuntre dem med billigende ord og kærlige blikke. Dette vil være som sollys for et barns hjerte og vil opelske dets selvrespekt og pragt. Søster J bør opelske kærlighed og forståelse. Hun bør vise ømme følelser for de forældrelose børn hun har forsørgerpligt over for. Dette ville være en velsignelse for disse Gudselskede børn og vil genspejles tilbage på hende i form af hengivenhed og kærlighed.

Børn har en følsom og elskende natur. De er nemme at gøre tilfredse og nemme at gøre ulykkelige. Ved en mild opdragelse med kærlige ord og handlinger, kan mødre binde deres børn til deres hjerter. Det er en stor misforståelse at vise strengthed og at være fordringsfuld overfor børn. Ensartet fasthed og ulidenskabelig kontrol er nødvendig for at opdrage enhver familie. Sig på en rolig måde hvad du mener, overvej dine handlinger og gennemfør det du siger uden afvigelse.

[Det vil betale sig, at I lægger hengivenhed for dagen i jeres omgang med børnene. Stød dem ikke bort ved mangel på sympati med dem i deres barnlige lege, glæder og sorger. Lad aldrig en mørk sky samle sig i jeres ansigt eller et hårdt ord undslippe jeres læber. Gud skriver alle disse ord i sin regnskabsbog. Hårde ord forbitrer børnenes sind og sårer deres hjerter og i nogle tilfælde lader disse sår sig vanskeligt læge. Børn er følsomme over for den mindste uret og nogle bliver modløse derved og vil hverken agte på de højlydte, vrede påbud eller bekymre sig om trusler om straf. Forældrenes forkerte disciplin grundlægger alt for ofte oprørskhed i børnenes hjerter, medens de ville have udviklet en god og harmonisk karakter, hvis en rigtig fremgangsmåde var blevet fulgt. En moder, som ikke har fuldkomment herredømme over sig selv, er uskikket til at tage sig af børn. *Vejl f menigh* bd. 1 side 118]

[533]

Bror M formes af sin hustrus selvsikre gemyt. Han er i en vis grad blevet lige så selvsikker som hende. Han er næsten helt optaget af »mig og mine« tanken, så andre ting af uendelig betydning udelukkes. Han tager ikke standpunkt som familiefader til sin hjord

og, upartisk og upåvirkelig, giver sine børn en ensartet behandling. Hans hustru er ikke og kan ikke uden forvandling, blive en sand moder for sine forældreløse børn. Bror M har ikke, som en fader for sine børn ikke stået i den position som Gud ville have ham til. Disse forældreløse børn er i Guds øjne sine små dyrebare børn. Af naturen har bror M ømme, findannede, elskende, ædelmodige og følsomme egenskaber, medens hans hustru er præcis det modsatte. I stedet for at forme og blødgøre sin hustrus karakter, forvandler hun ham.

Han tror at for at kunne få fred må han lade de ting ligge som betynger ham. Han har lært, ikke at regne med, at hun underkaster sig og følger sig. Hun vil herske; hun vil gennemføre sine ideer uanset hvad det koster. Hvis de ikke begge bestræber sig alvorligt på at reformere sig, vil de ikke opnå evigt liv. De har haft lys, men de har forsømt at følge det. Selvisk kærlighed til verden har forblændet deres sanser og forhærdet deres hjerter. J må at indse, at hvis hun ikke lægger sin selviskhed til side og overvinder sin vilje og sit temperament, kan hun ikke få himlen. Hun ville ødelægge hele himlen med disse karakterbrister. Jeg advarer søster J om at angre. I min Mesters navn kalder jeg hende til at vågne hurtigt op fra hendes sløve ligegyldighed og give agt på det Sande vidnes råd og angre nidkært; for hun bringer sin sjæl i fare.

[534] Gud er nådig. Nu vil han antage et offer fra et sønderbrudt hjerte og en angerfuld ånd. Vil søster J undskylde sig selv, som levitten og præsten, for ikke at se og mærke andres smerte og fortsætte på den anden side ad vejen? Gud holder hende ansvarlig for pligtsforsømmelse for ikke at udvise forståelse og ømhed over for den lidende. Hun holder ikke Guds bud, som tydelig viser hendes pligt over for hendes næste. Kristus sagde til den lovkyndige: »Gør dette, så skal du leve.« På denne måde vil en pligtsforsømmelse over for vor næste føre til vort tab af evigt liv.

Tilbageholdenhed i familier

Tilbageholdenhed i familier

K, det stakkels barn ligesom mange andre, har et arbejde at gøre som hun aldrig har drømt om. Hun er faldet bort fra Gud. Hendes tanker er for meget over sig selv og hun forsøger at behage verden, ikke ved uhildet kærlighed for sjæle og forsøge at vende dem til Kristus, med ved hendes mangel på åndelighed og hendes verdslig påvirkede ånd og gerninger. Hun burde dø i selvet og få erfaringer i gode gerninger. Hun er kold og usympatisk. Hun behøver at få den isende, utilgængelige ånd undertrykt, smeltet væk af Kristi kærligheds solskin. Hun er lukket meget inde i sig selv. Gud så at hun var en stakkels lille plante, der ikke bar frugter og havde intet andet end blade. Hendes tanker var næsten udelukkende optaget af »mig og mine.« Han har i nåde beskåret denne elskede plante, hugget grenene af, så rødderne kan gå dybere. Han har forsøgt at drage dette barn til sig selv. Hendes religiøse liv har næste været helt uden frugter. Hun er ansvarlig for det talent Gud har givet hende. Hun kan være nyttig; hun kan være en medarbejder sammen med Kristus hvis hun vil nedbryde selvskhedens mur som har lukket hunde væk fra Guds lys og kærlighed.

Der er mange som behøver forståelse og råd, men ikke råd med overlegenhed hos giveren og underlegenhed hos modtageren. K behøver Guds blødgørende og smeltende kærlighed i sit hjerte. Udseendet og stemmens toneleje bør afstemmes af nøje overvejelse og øm og respektfuld kærlighed. Enhvert udtryk og ethvert toneleje i stemmen som indbefatter, »Jeg er overlegen,« nedkøler den atmosfære hun er tilstede ved og er mere som en istap end lysstråler der giver varme. Min søster, du virker selvsikker over for andre. Du former dem som du omgås, ellers kan du ikke stemme overens med dem. Du har slet ikke tænkt dig at blive dannet ved andres indflydelse og opgive din egne tanker og meninger om dem. Du vil forklare dine metoder og retfærdiggøre dine tanker og din opførsel. Hvis du ikke

[535]

får overbevist andre vil du vende tilbage igen og igen til det samme punkt. Dette karaktertræk ville være værdifuldt hvis det var helliget Gud og styret af hans Helligånd, men hvis ikke det bliver det, vil det vise sig at være en forbandelse for dig og en forbandelse for andre. Påstande og råd som smager af en diktatorisk ånd er ikke god frugt. Du behøver Kristi blødgørende kærlighed i dit hjerte, som vil genspejles i alle dine handlinger imod din familie og imod alle som kommer under din påvirkning.

Jeg frygter og frygter det meget, at J ikke vil komme i himlen. Hun elsker verden og verdens ting lige så godt som hun ikke har kærlighed tilovers for Jesus. Hun er så meget tildækket af selviskhed at himlens opklarende lys ikke kan trænge ind bag de kolde mørke selvkærligheds- og selvagtelses-mure som hun har bygget op i en livstid. Kærlighed er nøglen der åbner hjerter, men kærlighedens dyrebare plante er der ikke værnet om. J har så længe forblændet hendes øjne til selviskhed at hun ikke selv kan se det. Hun har kun haft så lidt erfaringsmæssig religion at hun er verdslig af hjerte og jeg frygter at denne verden kun er den himmel hun vil få. Hendes indflydelse over hendes mand er ikke god. Han bliver kastet hid og did af den og ser ikke nødvendigheden af at være grundfæstet Guds nåde, til at stå for det rette med sand moralmod. Ikke nok med at hun ikke erkender og gør det arbejde som Gud forlanger af hende, men hun udøver en overmandende indflydelse der holder sin mand og binder hans hænder. Og i stort omfang har hun heldet med sig. Han er forblindet.

[536] Bror M bør tænke over at Gud har krav på ham, som er over enhver jordisk forhold. Han behøver øjensalve, den hvide klædning og guldet, så han kan have en symmetrisk karakter få og rigelig adgang til Guds rige. Intet mindre end fuldstændig omvendelse kan åbne op for hans hustrus sjæl og se hendes fejl og bekende dem. Hun har store forandringer at gøre. Forandringer som hun ikke har gjort fordi hun ikke erkender sin sande tilstand og ikke kan se nødvendigheden i fornyelse. Langt fra ønsket at lære af den himmelske Lærer, som var ydmyg og sagtmodig i hjerte, betragter hun ydmyghed som kryberi; og en passende ånd, sindets beskedenhed der værdsætter andre mere end hun selv, betragter hun som nedbrydelig og ydmygende.

J har en selvsikker, herskesyg, stolt, viljestærk ånd. Hun ser ikke noget særligt attråværdigt i en sagtmodig og stille ånd som hun burde

hige efter. Dette dyrebare smykke har så lille værdi for hende at hun ikke kan indvilge i at bære det. Hun har for ofte en vredens ånd som er modsat Guds Ånd ligesom øst er for vest. Oprigtig mildhed er en ædelsten af stor værdi i Guds øjne. En ydmyg og stille ånd vil ikke altid opsøge lykken i sig selv, men vil søge efter at glemme sig selv og finde en god rummelighed og sand tilfredshed for at gøre andre lykkelige.

I Guds forudseenhed, har søster N været adskilt fra sin faders familie. Selvom hun sammen med andre deler familieforbindingens egenskaber, har hendes alvorlige ansvarsløft fået tankerne fra hende selv og har givet hende interesse for andres ve og vel. Hun har, i en grad, åbnet op for sympati og kærlighed for Guds familie, har påtaget sig interesse for andres arbejde og Guds sag har optaget hende. Hun har, i nogen grad, følt at stakkels faldne mennesker er et stort broderskab. Hun har måttet oplære sig selv til at tænke for andre, arbejde for andre og glemme sig selv; og alligevel har hun ikke opdyrket, så grundigt som hun burde, den interesse, forståelse og kærlighed for andre som er nødvendig for Kristi efterfølgere. Hun behøver at have større forståelse og en mindre stram og streng dømmekraft. Idet hun har givet sin interesse og tid for helsereformens store arbejde er hun kommet ud over sine egne grænser. Idet hun gjorde dette er hun blevet velsignet. Jo mere hun gør for andres vel, jo mere kan hun se der skal gøres og jo mere føler hun sig til tilskyndet til at gøre noget. [537]

I hendes arbejde for andre er det ofte nødvendigt for hende at tro så hun kan gennemgå hårde og prøvende standpunkter. Men besvarelse på alvorlige bønner må erkendes og troen, kærligheden og tilliden til Gud styrkes. Erfaringen opnås ved gentagende prøvelser og vanskeligheder. Gud former hjertet til noget der ligner ham selv mere. Og alligevel skriger selvet hele tiden efter overvindelse. Søster N må, i sin omgang med andre, opelske mere ømhed og betænksomhed. Hun må bestræbe sig på at undertrykke selvet. Hvis hun i virkeligheden er en kristen vil hun føle at hun må hellige den bedste del, om nødvendigt det hele, af hendes liv til uselvisk, udholdende slid og derved vise sin kærlighed for Mesteren. Uden denne erfaring vil hun komme langt væk fra kristen karakterudvikling.

Søster N har gjort fremskridt og familien føler at hun har forladt dem og dette er for dem en korsfæstelse. De føler at hun ikke mere

har den samme interesse og kærlighed og det samme livsmål som de. De føler at de, ligesom tidligere, ikke længere har glæde af deres søsters selskab. De føler at hun bebrejder dem, at hun har forandret sig og at hun ikke længere har samme forståelse som dem. Årsagen til denne mangel på tilpasning er at søster N har gjort fremskridt i sine følelser for andres vel, medens de har været dovne tjenere og ikke gjort det arbejde Gud har givet dem at udrette på denne jord. Som følge deraf er de gået tilbage. Familien har i egenkærlighed lukket sig inde for sig selv og med verdens kærlighed.

[538] N har været en medarbejder i en god sag. Helsereformen har været af stor betydning for hende, for hendes erfaring har vist hende at den er nødvendig. Hendes fars familie har ikke set helsereformens nødvendighed. De har ikke set hvad den udretter for de sidste dages afsluttende værk, fordi de ikke har haft tilbøjelighed til at kunne se. De har faldet ned i vanens hjulspor og det er et vanskeligt arbejde der forlanges, at komme ud af det igen. Det er en frygtelig ting at ruste op i passivitet. Men denne familie vil med sikkerhed vejes på vægtene og findes for lette hvis de ikke med det samme begynder at gøre noget. »Men om nogen ikke har Kristi Ånd, så hører han ikke ham til.« Dette er rent sprog. Hvem kan stå prøven? Guds ord er for os en affotografering af Guds og Kristi sind også på faldne mennesker og på mennesker fornyet efter Kristi billede, som har fået guddommeligt sind. Vi kan sammenligne vore tanker, følelser og intentioner med Kristi billede. Vi har ikke noget forhold med ham hvis vi ikke er villige til at udføre Kristi gerninger.

Kristus kom for at gøre sin Faderes vilje. Følger vi i hans fodspor? Alle som har nævnt Kristi navn burde hele tiden søge efter mere fortroligt kendskab med ham, så de kan vandre netop som han vandrede og gøre Kristi gerninger. Vi bør tilegne os hans livs lektier til vore egne liv. Kristus, »som hengav sig selv for os for at løskøbe os fra al vor lovløshed og rense sig et ejendomsfolk, der er ivrigt efter at gøre gode, gerninger.« »Derved har vi lært kærligheden at kende, at Han satte sit liv til for os; så er også vi skyldige at sætte livet til for brødrene.« Her er selvfornægtelsens gerninger som vi med glæde kan gå ind til, i vor efterlignelse af vor Forlørsers eksempel. Den kristnes liv må være et konflikternes og opofrelsernes liv. Pligtens sti må følges, ikke tilbøjelighedernes og ønskernes sti.

Når bror I's familie ser arbejdet for sig og gør det arbejde Gud har overladt til dem at gøre, vil de ikke være så meget adskilt fra bror og søster O og søster N og dem som arbejder i samstemmighed med deres mester. Det tager tid at opnå fuldstændig underkastelse under Guds vilje, men vi vil aldrig kunne begrænse denne underkastelse og alligevel komme i himmelen. Sand religion vil lede religionsdyrkeren til fuldkommenhed. Jeres tanker, jeres ord og jeres handlinger såvel som jeres appetit og lidenskaber må underkastes Guds vilje. I må bære frugter til hellighed. Da vil I ledes til at forsvare den fattige, den faderløse, den moderløse og den forpinte. I vil udøve retfærdighed imod enken og vil hjælpe den trængende. I vil handle retmæssigt, elske barmhjertighed og vandre ydmygt for Gud.

[539]

Hvis vi vil vandre i lyset, må vi lade Kristus komme ind i vore hjerter og vore hjem. Hjemmet bør være alt hvad ordet medfører. Det bør være en lille himmel på jorden, et sted hvor kærlighed opelskes i stedet for at den bliver undertrykt så meget. Vor lykke afhænger af denne kærlighedsdyrkelse, sympati og sand imødekommenhed over fra andre. [Grunden til at der er så mange hårdhjertede mennesker i dag, er at sand hengivenhed bliver betragtet som svaghed og bliver derfor undertrykt og modarbejdet. Noget af det allerfineste i menneskenaturen er blevet forkrøplet allerede i barndommen og dersom lysstråler ikke får lov at smelte kulde og hårdhjertet selvished, vil lykken forsvinde. Dersom vi ønsker at vise ømhed, sådan som Jesus da han gik omkring på jorden og nære en helliggjort medfølelse på samme måde som englenerne overfor syndige mennesker, må vi udvikle barnets bedste egenskaber som er det enkle og umiddelbare. Da vil vi blive forædlet og ophøjet og blive styret efter himmelske principper. *Det kristne hjem* side 80]

Et opdyrket intellekt er en stor rigdom; men uden forstående og helliggjort kærligheds blødgørende indflydelse, er det ikke af højeste værdi. Vi bør have hensynsfulde ord og handlinger over for andre. [På tusinde forskellige måder kan vi vise andre opmærksomhed i form af venlige ord og blik, som vil reflektere tilbage på os selv. Der er mange tankeløse kristne som ved at forsømme andre, viser at de ikke har samfund med Kristus. Det er umulig at have samfund med Kristus og alligevel være uvenlig og glemme andres rettighe-der.] [Mange længes intenst efter venlighed og sympati.] Gud har givet os alle vor egen identitet, som ikke kan sluttes sammen med

[540] andres; men vor personlige karakteristika vil være meget mindre fremtrædende hvis vi i virkeligheden er Kristi vilje og hans vilje vor. Vore liv bør helliges andre gode og lykke, som vor Frelses blev. [Vi bør glemme os selv og altid lede efter anledninger til at vise taknemmelighed for al den godhed som er blevet mod vist os af andre. Vi bør udnytte alle muligheder til at opmuntre andre, mildne deres sorger og befri dem for deres byrder, gennem venlige handlinger og så beviser på kærlighed og omtanke. Denne form for venlighed og opmærksomhed som begynder i hjemmet og derefter strækker sig uden for familiekredsen, udgør til sammen livets sum af lykke. Når disse ting bliver forsømt, fører det til bitterhed og sorg. *Det kristne hjem* side 332]

Det er det arbejde som vi gør eller ikke gør, der tæller med enom kraft på vore liv og skæbner. Gud forlanger at vi skal udnytte enhver anledning vi får, til at være nyttige. Forsømmelse af dette er farlig for vor åndelige vækst. Vi har et stort arbejde at udrette. Lad ikke de dyrebare stunder, som Gud har givet, gå forbi i stilstand, de kunne bruges til at udvikle karakteren for himlen. Vi må ikke være passive eller dovne i dette, for vi har ikke et øjeblik, uden det har et formål. Gud vil hjælpe os til at overvinde vore fejl hvis vi vil bede og tro på ham. Vi kan blive mere end sejrherre gennem ham som har elsket os. Når det korte liv i denne verden er til ende og vi ser som vi er blevet set og vi kender os som vi er blevet kendt, hvor kortvarigt og hvor småt synes tingene da ikke for os, i sammenligning med den bedre verdens herlighed! Kristus ville aldrig have forladt kongelige sale og påtaget sig ydmyghed og blive til synd for slægten, hvis han ikke havde set at mennesker, ved hans hjælp, kunne blive uendelige lykkelige og opnå varige rigdomme og et evigt liv som ville løbe parallelt med Guds liv. Han vidste at uden hans hjælp kunne syndige mennesker ikke opnå disse ting.

[541] Vi burde have en fremgangens ånd. Vi må hele tiden vogte os imod, at fokusere os i vore egne synspunkter, følelser og handlinger. Guds arbejde er fremadgående. Reformen må gennemføres og vi må tage fat og hjælpe reformen frem. Kræfter, afpasset med tålmod og ambition og afbalanceret med klogskab, behøves nu af enhver kristen. Det sjælevindende arbejde er endnu overladt os - Kristi disciple. Ingen af os er undskyldt. Mange er blevet som dværge og forkrøblet i deres kristne liv på grund af passivitet. Vi bør udnytte

vor tid omhyggeligt i denne verden. Hvor alvorligt bør vi ikke udnytte enhver anledning for at gøre godt og bringe andre sandhedens kundskab! Vort motto bør altid være, »Fremad, højere,« sikkert og fast fremad i opgaven og til sejr.

Jeg er blevet vist med hensyn til de personer der er nævnt at Gud elsker dem og ville frelse dem hvis de ville lade sig frelse på hans måde. [»Han sidder og smelter og renses sølv; han renses Levis sønner, lutrer dem som guld og sølv, så de kan frembære offergave for Herren i retfærdighed, at Judas og Jerusalems offergave må være Herren liflig, som i fordums dage, i henrundne år.« Dette er den forædlende, rensende proces, som hærskarers herre skal udføre. Arbejdet er yderst prøvende for sjælen, men det er kun ved denne proces, at det dårlige og urene, som besmitter, kan fjernes. Vore prøvelser er alle sammen nødvendige for at føre os nær til vor himmelske fader i lydighed mod hans vilje, således at vi kan bringe Herren et offer i retfærdighed. Til enhver, hvis navn er nævnt her, har Gud givet evner og talenter, som skal udnyttes. Enhver af jer trænger til en ny og levende erfaring i det guddommelige liv, for at kunne gøre Guds vilje. Ingen tidligere erfaringer vil være tilstrækkelige for den nuværende tid eller kunne styrke os til at overvinde vanskelighederne på vor sti. Vi må daglig have ny nåde og fornyet styrke for at kunne opnå sejr.

Det hænder sjældent, at vi i enhver henseende bliver stillet under de samme forhold to gange. Abraham, Moses, Elias, Daniel og mange andre blev hårdt prøvet, men ikke på samme måde. Enhver har sine individuelle prøvelser og forsøgelser i livets drama; men nøjagtig de samme prøvelser kommer sjældent to gange. Hver har sin egen erfaring, ejendommelig i sin art og sine omstændigheder, med et særskilt formål for øje. For enhver af os, har Gud en gerning, en hensigt med livet. Enhver handling, uanset hvor lille, har sin plads i vor livserfaring. Vi må have det stadige lys og den stadige erfaring, der kommer fra Gud. Vi alle, trænger til disse ting og Gud er mere end villig til, at vi skal få dem, dersom vi vil tage imod dem. Han har ikke lukket himmelens vinduer for vore bønner, men I har følt jer tilfredse med at fortsætte uden den guddommelige hjælp, som I så hårdt trænger til.

Hvor lidt I dog aner indflydelsen af jeres daglige handlinger på andres liv! I tænker måske, at hvad I gør eller siger, er af ringe

betydning; men de allervigtigste resultater til godt eller ondt er følgen af vore ord og handlinger. Ord og handlinger, der bliver anset for at være små og uvæsentlige, udgør led i den lange kæde af menneskelige begivenheder. I har ikke følt trangen til, at Gud skulle åbenbare sin vilje for os i alle handlinger i vort daglige liv. Vore stamforældres attrå efter en eneste tilfredsstillelse af appetitten åbnede sluseporten for synd og ulykke over verden. Jeg ville ønske, mine kære søstre, at I kunne føle, at hvert skridt, I tager, kan få varig og afgørende indflydelse på jeres eget liv og på andres karakter. Oh, hvor stor er derfor ikke trangen til samfund med Gud! Hvilket behov er der ikke for guddommelig nåde til at lede hvert skridt og til at vise os, hvordan vi kan fuldkomme en kristelig karakter!

Kristne må gennemleve nye forhold og nye prøvelser, hvor tidligere erfaringer ikke kan være en tilstrækkelig vejleder. Og nu mere end i nogen anden tidsperiode i vort liv trænger vi til at lære af den guddommelige mester. Jo mere erfaring vi opnår, jo mere vi nærmer os himmelens rene lys, desto mere vil vi opdage hos os selv, som trænger til at forandres. Vi kan alle gøre en god gerning til velsignelse for andre, dersom vi vil søge råd hos Gud og efterstræbe lydighed og tro. Den retfærdiges sti er fremadskridende, fører fra kraft til kraft, fra nåde til nåde og fra herlighed til herlighed. Det guddommelige lys vil tiltage mere og mere i forhold til vor fremgang og gøre os skikkede til de ansvar og de tilfældige vanskeligheder, der forestår os.

[543] Når prøvelser trykker jer, når modløshed og mørk vantro behersker jeres tanker og når egenkærlighed præger jeres, handlinger, indser I ikke jeres trang til Gud og til en dyb og grundig erkendelse af hans vilje. I kender ikke Guds vilje, ej heller kunne I kende den, medens I lever for selvet. I forlader jer på jeres gode hensigter og beslutninger og livets hovedsum er sammensat af beslutninger, I har fattet og beslutninger, som I har brudt. Hvad I alle behøver, er at afdø fra jeget, at ophøre med at klynge jer til jeget og at overgive jer til Gud. Med glæde ville jeg trøste jer, om jeg kunne. Med glæde ville jeg rose jeres gode egenskaber, gode forsætter og gode handlinger; men det har ikke behaget Gud at vise mig disse. Han fremstillede for mig de ting, der hindrer jer i at opnå den ædle, ophøjede hellighedens karakter, som det er nødvendigt for jer at have, for at I ikke skal miste den himmelske hvile og udødelige herlighed, som han ønsker,

at I skal opnå. Se bort fra jeg selv og se hen til Jesus. Han er alt i alle. En korsfæstet og opstanden frelsers blod vil ved sin fortjeneste rense fra den mindste og den største synd. Overgiv i tillidsfuld tro jeres sjæle til Gud som til en trofast Skaber. Lev ikke i en stadig frygt og ængstelse for, at Gud vil forlade jer. Det vil han aldrig gøre, medmindre I går bort fra ham. Kristus vil komme ind og bo hos jer, dersom I vil lukke døren til jeres hjerter op for ham. Der kan være fuldkommen overensstemmelse mellem jer og Faderen og hans søn, dersom I vil afdø fra selvet og leve for Gud.

Hvor få er der ikke, som kender til, at de har kære afguder, at de har synder, som de bærer om! Gud ser disse synder, som I måske er blinde for og han arbejder med sin beskærkniv for at gå dybt ind og skille jer af med disse yndlingssynder. I ønsker alle selv at vælge jeres renselsesproces. Hvor svært er det ikke for jer at finde jer i korsfæstelsen af jeget! Men når gerningen helt overlades til Gud, der kender vor svaghed og vor syndighed, vælger han altid den bedste fremgangsmåde til opnåelsen af det ønskede resultat. Det var gennem uafbrudt kamp og enfoldig tro, Enok vandrede med Gud. I kan alle gøre ligeså. I kan blive grundigt omvendte og forvandlede, i sandhed være Guds børn og ikke blot have kundskab om hans vilje, men ved jeres eksempel lede andre på den samme ydmyghedens, lydighedens og hengivenhedens sti. Sand Guds frygt spreder sig udad; den er smittende. Salmisten siger: »Din retfærd dulgte jeg ej i mit hjerte, din trofasthed og frelse talte jeg om, din nåde og sandhed fornægter jeg ej i en stor forsamling.« Hvor som helst Guds kærlighed findes, er der altid et ønske om at lade den komme til udtryk. [544]

Måtte Gud hjælpe jer alle til at gøre alvorlige bestræbelser for at opnå evigt liv og for at lede andre på hellighedens sti! *Vejl f menigh* bd. 1 side 352-354]

Syndens begærlighed

SYNDENS BEGÆRLIGHED

Kære bror P: Jeg vil gøre en anstrengelse mere for at advare dig til alvorligt arbejde for at vinde riget. Du har fået advarsel efter advarsel, som du ikke har givet agt på. Men, oh, hvis du dog ville angre dine tidligere fejltagte opførsel og vende dig til Herren. Det kan ikke være for sent at få rettet fejl. Alle dine sindskræfter er blevet helliget pengeindtjening. Du har dyrket penge. Det har været din gud. Guds stav hænger over dig. Hans domme kan til ethvert øjeblik komme over dig og du går uforberedt ned i graven, med dine klæder beplettet med verdens fordærv. Hvad er der skrevet ned om dig i himlen? Enhver dollar, som du har opsparet, har været ligesom et ekstra led i kæden der fastgører dig til denne fattige verden. Din lidenskab for vinding er hele tiden blevet styrket. Dine tankers byrde har været hvordan du kunne få flere midler. Du har haft en frygtelig erfaring, som burde advare dem som lader verdenskærlighed tage deres sjæle i besiddelse. Du er blevet mammons slave. Hvad vil du sige når Mesteren afkræver et regnskab af din forvaltning? Du har ladet kærlighed til pengeanskaffelse blive den herskende lidenskab i dit liv. Du er ligeså beruset af pengekærlighed som drankeren er af sin spiritus.

[545] Jesus bad om at det ufrugtbare træ kunne forblive lidt længere; og endnu beder jeg en gang at du ikke må komme med svage anstrengelser, men med alvorlige anstrengelser, for riget. Befri dig selv fra Satans snare før ordene, »han er forenet med afguder, lad ham være,« skal siges om dig i himlen. Alle dem der elsker penge, lige som du, vil en dag skribe i bitre pinsler: »Oh de rigdommes bedrag! Jeg har solgt min sjæl for penge.« Nu er dit eneste håb at du ikke må handle svagt, men vende helt om. Kald straks viljens kraft til hjælp, du har så længe brugt den i forkert retning. Dette er den eneste måde du kan overvinde begærlighed på.

Gud har åbnet metoder hvorpå begærlighed kan overvindes - ved at udføre godgørende handlinger. Ved din livsførelse siger du, at

du værdsætter verdens rigdomme højere end evige rigdomme. Du siger: »Farvel, himlen; farvel, evige liv; jeg har valgt denne verden.« Du bytter den meget værdifulde perle væk for forhåndenværende vinding. Skønt du advares af Gud, skønt han i sit forsyn, som det var, allerede har sat dine fødder i den mørke flod, vil du så, eller tør du så opelske din pengetrang? Vil du, som den sidste handling i et forspildt liv, tiltuske og bibeholde det som tilkommer andre? Vil du sætte dig selv i den tro at du øver retfærd imod din broder? Vil du smede rænker igen og narre dem, der allerede er blevet skrevet imod dig deroppe? Skal Guds gengældelsesdommes vinde falde over dig og skal du uden advarsel gå igennem de mørke vande?

Vor frelser irettesatte ofte og alvorligt begærlighedens synd. »Og han sagde til dem: »Se til, at I vogter jer for alskens havepsyge; thi selv om et menneske har overflod, afhænger hans liv ikke af det, han ejer.« Og han fortalte dem en lignelse: »Der var en rig mand; hans mark havde båret godt. Han tænkte ved sig selv: »Hvad skal jeg gøre? jeg har jo ikke plads til min høst.« Og så sagde han: »Sådan vil jeg gøre: jeg vil rive mine lader ned og bygge dem større og dér vil jeg samle alt mit korn og mit gods; og jeg vil sige til min sjæl: Sjæl! du har meget gods liggende, nok for mange år; slå dig til ro, spis, drik og vær glad!« Men Gud sagde til ham: »Du dåre! i denne nat kræves din sjæl af dig; hvem skal så have det, du har samlet dig? « Således går det den, som samler sig skatte, men ikke er rig hos Gud.«

[546]

Gud har lavet en lov for sit folk, at en tiendedel af al forøgelse skal være hans. Jeg har givet jer, siger Gud, ni tiendedele; jeg beder om en tiendedel af jeres indtægt. Den ene tiendedel har den rige mand tilbageholdt fra Gud. Hvis han ikke har givet denne, hvis han ikke har elsket Gud højest i stedet for at elske og tjene sig selv, ville han ikke have opsparet sig så store rigdomme at der bliver mangel på plads til dem. Havde han anbragt sit gods hos hans trængende brødre for at dække deres fornødenheder, ville der ikke have været brug for at rive laderne ned for at bygge større. Men han har set bort fra principperne i Guds lov. Han har ikke elsket Herren af hele sit hjerte og sin næste som sig selv. Havde han brugt sin rigdom, som en gave der var lånt af Gud, som han kunne gøre godt med, kunne han samle sig rigdomme i himlen og blevet rig på gode gerninger.

Livets længde og nyttighed består ikke i mængden af jordiske ejendomme. Dem, som bruger deres rigdomme i at gøre godt, vil ikke se nødvendigheden i at samle så meget sammen i denne verden; for de rigdomme der bruges for at fremme Guds sag og som gives til den trængende i Kristi navn gives til Kristus og han samler det sammen for os i himlens bank i sække der ikke bliver gamle. Han som gør dette er rig hos Gud og hans hjerte vil være hvor hans rigdomme er. Han som ydmygt bruger af hvad Gud ydmygt har givet; til ære for Giveren og giver ligeså frit som han har modtaget, må føle fred og forvisning i alle hans sager, at Guds hånd er over ham for det gode og han selv vil bære Guds præg, med faderens smil.

[547] Mange har beklaget sig over at Guds Israels mennesker var tvunget til at give systematisk, udover at de skulle gøre store ofre årligt. En alvidende Gud vidste bedst hvilket godgørenhedssystem der ville være bedst efter hans forsyn og har givet sit folk anvisninger derefter. Det har altid vist sig at ni tiendedele er mere værd for dem end ti tiendedele. Dem som har tænkt sig at forøge deres gods ved at tilbageholde noget fra Gud, eller ved at give ham et ringere offer, - det lamme, det blinde, eller det syge, - har været sikker på at lide tab.

Selvom forsynet er usynligt, arbejder det altid i menneskers anliggender. Guds hånd kan give fremgang eller tilbageholde og ofte tilbageholder han fra een, medens han synes at give andre fremgang. Alt dette for at forsøge og prøve mennesker og for at afsløre hjertet. Han lader ulykke komme over en broder medens han begunstiger andre for at se om den han begunstiger har frygt for ham i deres øjne og vil udrette den pligt der er pålagt dem i hans ord for at elske deres næste som sig selv og for at hjælpe deres fattigere broder ud fra trang til at gøre godt. Ædelmodighedens og godgørenhedens handlinger blev planlagt af Gud for at menneskebørnenes hjerter skal være blide og forstående, så en interesse og hengivenhed for hinanden ansføres hos dem, ved at efterligne Mesteren, som for vor skyld blev fattig, så vi gennem hans armod kunne blive rige. Tiendeloven blev grundlagt på et varigt princip og blev planlagt til at være til velsignelse for mennesker.

Godgørenhedssystemet blev sat i værk for at forhindre dette store onde: begærlighed. Kristus så at ved forretningshandler ville

rigdomskærlighed være den største årsag til udryddelsen af sand gudsfrygt fra hjertet. Han så at kærlighed til penge ville fryse sig dybt og hårdt ned i menneskers sjæle og stoppe strømmen af ædelmodige indskydelser og fjerne deres fornemmelserne for den lidende og plagedes mangler. »Tag jer i agt,« var hans gentagende advarsel, »og bliv ikke begærlige.« »I kan ikke både tjene Gud og mammon.« Disse ofte gentagede og rammende advarsler fra vor Forløser er i tydelig modsætning til hans bekendende efterfølgeres handlinger som bevidner om så stor en ivrighed for rigdomme og som viser at Kristi ord er forspildt på dem. Begærlighed er en af de sidste dages mest almindelige og populære synder og har en lammende indflydelse på sjælen.

Bror P, ønsket om rigdomme har været centralt for dig. Denne ene trang til at få penge har afdæmpet enhver højædelt hensyn og har gjort dig ligegyldig over for andres behov og interesser. Du har gjort dig selv næsten ligeså uimodtagelig som et stykke jern. Dit guld og sølv har fået kræft og er begyndt at æde din sjæl op. Havde din godgørenhed vokset sammen med dine rigdomme, ville du have betragtet penge som et middel du kunne gøre godt med. Vor Forløser, som kendte menneskets farer med hensyn til begærlighed, har tilvejebragt et værn imod dette frygtelige onde. Han har ordnet frelsesplanen så at den begynder og slutter med godgørenhed. Kristus ofrede sig selv - et uendeligt offer. Dette, i og af sig selv, bærer direkte imod begærlighed og ophøjer godgørenheden.

[548]

[En stadig selvornægtende offerglæde er Guds middel mod de tærende synder som kaldes selvished og begær. Gud har indført den planmæssige ofring til bedste for sit værk og for at sørge for de lidende og nødstedte. Han vil at det skal blive en vane at give, vor at det skal modvirke begærlighedens synd. Når vi giver til stadighed, vil begærligheden dø af sult. Planmæssig ofring er Guds middel for at tage rigdommen fra de begærlige så hurtig den er vundet, fordi han er den retmæssige ejer.]

Dette system er indrettet således at mennesker kan give noget af deres løn hver dag og lægge en del af deres udbytte, for enhver investering, til side. [Guds plan for regelmæssig ofring vil svække begæret og gavmildhed vil træde i stedet. Dersom vor rigdom vokser, er der altid en fare for at vi skal blive bundet til den, selv om vi bekender os til at frygte Gud. Jo mere mennesker får, desto mindre

giver de til Gud. På denne måde kan rigdommen gøre os selviske. Hamstring fører altid til begær. Jo mere disse onder får lov til at præge vore handlinger, desto stærkere greb får de i os. Gud kender til de farer som truer os og han har omhegnet os med midler som skal hindre vor undergang. Han kræver at vi stadig skal gøre godt og vise barmhjertighed. Når dette bliver en vane, vil den bryde de vaner som virker i modsat retning. *Det kristne hjem* side 289]

[549] Gud forlanger at en del af midlerne, hver uge, bestemmes til godgørende formål; så at hjertet, ved en hyppig anvendelse i denne gode sag, kan holdes åbent så en flydende strøm går igennem og hjertet ikke må lukkes igen. Ved praktisk anvendelse forstørres og styrkes godgørenheden, indtil den bliver et princip og regerer i sjælen. Det er yderst farligt for åndeligheden at give selvished og begærlighed den mindste plads i hjertet.

Guds ord har meget at sige med hensyn til opofrelse. Rigdomme er fra Herren og tilhører ham. »Rigdom og ære kommer fra dig.« »Mit er sølvet og mit er gullet, lyder det fra Hærskares Herre.« »Thi mig tilhører alt skovens vildt, dyrene på de tusinde bjerge.« »Herrens er jorden og dens fylde, jorderig og de, som bor derpå.« Det er Herren din Gud der giver eder magt til at blive rige.

Rigdomme er i sig selv flygtige og umættede. Vi advares mod ikke at stole på usikre rigdomme. »Skal dit blik flyve efter den uden at finde den? visselig gør den sig vinger som ørnen, der flyver mod himlen.« »Saml jer ikke skatte på jorden, hvor møl og rust fortærer og hvor tyve bryder ind og stjæler.«

Rigdomme bringer ikke lindring for menneskets største lidelse. »Ej hjælper rigdom på vredens dag.« »Hverken deres sølv eller guld evner at frelse dem på Herrens vredes dag.« »Fordi der er vrede, tag dig i agt for at han ikke skal tage det væk med hans renter: da kan en stor løsesum ikke hjælpe jer.« Disse advarsler, min bror, passer til dig.

Hvilke tilvejebringelser har du, bror P, gjort for at få evigt liv? Har du et godt fundament imod den kommende tid, som vil sikre dig den evige lykke? Oh, måtte Gud vække dig op! Måtte du, min kære broder, nu, lige nu, påbegynde arbejdet i alvor med at få nogle af dine indkomster og rigdomme ind i Guds skatkammer. Ikke en dollar af dem er dine. Alt er Guds og du har hævdet for dig selv, at det som Gud har lånt dig, skal helliges gode gerninger. Din tid er

meget kort. Arbejd med al din styrke. Ved anger kan du få tilgivelse nu. Du må løsne dit greb om jordiske ejendomme og fæstne din hengivenhed på Gud. Du må være et menneske, som er omvendt. Du må pines sammen med Gud. Vær ikke tilfreds med at gå evigt fortabt, men gør en anstrengelse for frelse før det er helt for sent.

Nu er det ikke for sent at få fejlende rettet. Vis din anger for tidligere fejl ved at indløse tiden. Hvor du har forurettet nogen, giv da erstatning når du kommer i tanker om det. Dette er dit eneste håb for Guds tilgivende kærlighed. Det vil være ligesom at rive det højre øje ud eller skære den højre arm af, men der er ingen anden vej for dig. Du har gentagende gange gjort dig anstrengelser, men det mislykkedes fordi du elskede penge, nogle af dem er ikke blevet tjent ærligt. Du ville ikke forsøge på at indløse fortiden ved at give erstatning. Når du begynder at gøre dette, vil der være håb for dig. Hvis du i løbet af de få dage der er tilbage af dit liv vælger at fortsætte som du har gjort, vil det være håbløst for dig; du vil miste begge verdener; du vil se Guds hellige forherliget i den himmelske by og du selv vil stødes bort; du vil ikke få del i det dyrebare liv, som blev betalt for dig for en uendelig pris, men som du ringeagtede og solgte det for jordiske rigdomme.

Nu er der kun en lille tid tilbage for dig. Vil du arbejde? vil du angre? eller vil du dø helt uforberedt, dyrke penge, være stolt af dine rigdomme og glemme Gud og himmelen? En svag kamp eller kraftsløs anstrengelse vil ikke kunne vænne dig af med at have kærlighed til verden. Jesus vil hjælpe dig. Han vil være dig nær for enhver alvorlig anstrengelse du gør og vil velsigne din bestræbelser. Du må gøre alvorlige anstrengelser ellers vil du gå fortabt. Jeg advarer dig for ikke at udskydde et øjeblik, men begynd lige nu. Du har længe bragt skam over kristennavnet med din begærlighed og småtskåenhed. Nu må du ære det ved at du arbejder i den modsatte retning og lader alle se at der er kraft i Guds sandhed til at forvandle menneskenaturen. Hvis du vil, kan du i Guds styrke redde sjæle.

Du har et arbejde at gøre, som burde starte nu. Satan vil stå ved din side, som han gjorde ved Kristi side i fristelsens ørken, for at overvinde dig med argumenter, for at fordreje din dømmekraft og for at lamme dine fornemmelser for ret og rimelighed. Hvis du i et tilfælde handler ret, må du ikke vente på at Satan skal overvinde dine gode indskydelser med hans argumenter. Du har så længe været

[551] styret af selvished og begærlighed at du ikke kan stole på dig selv. Jeg ønsker ikke at du skal miste himlen. Jeg er blevet vist dine selviske handlinger i dit liv, din rænkefuldhed og optræden, dit tuskeri, og din udnyttelse af dine brødre og medmennesker. Gud har nedskrevet hvert tilfælde i bogen. Vil du bede til ham om at oplyse dit sind for at se hvor du har bedraget og du så kan angre og indløse fortiden?

Bror P, måtte Gud hjælpe dig før det er for sent.

Flittighed i tjenesten

FLITTIGHED I TJENESTEN

Jeg er blevet vist at der er fare for, at vore unge prædikanter skal gå ud på marken og indvolvere sig i sandhedsforkyndelsesarbejdet for andre, selv om de ikke selv er rustet for Guds hellige arbejde. De har ingen fornemmelse af denne tids arbejdes hellighed. De nærer et ønske for at komme i forbindelse med arbejdet, men de bærer ikke de byrder der ligger direkte på pligtens stivej. De gør det, som kun koster dem en lille belastning og ulejlighed og lægger ikke hele deres sjæle i arbejdet.

Nogle er for magelige til at arbejde med livets anliggender og mangler den nødvendige erfaring for at gøre sig selv til gode kristne; alligevel føler de at de kan involvere sig i det arbejde der er det vanskeligste af alle og består i at have med mennesker at gøre og prøve at omvende sjæle fra vildfarelse til sandheden. Nogle af disse prædikanters hjerter er ikke helliget ved sandheden. Alle disse er blot anstødsstene for syndere og står i vejen for det virkelige arbejde. Det vil være et hårdere arbejde at oplære dem til de rette tanker, så de ikke vil skade Guds sag, end at deltage i værket. Gud kan ikke forherliges eller hans sag forfremmes med uhellige arbejdsfolk, som mangler de nødvendige kvalifikationer for at være evangelieprædikant. Nogle unge prædikanter, som går ud for at arbejde for andre, behøver selv at blive helt omvendt til den ægte bibelreligion.

[552]

Jeg fik vist tilfældet for bror R fra ____, som i mange henseender repræsenterer andres tilfælde. Jeg fik vist at bror R ikke er nogen god nytte for Guds sag og kan aldrig blive det hvis han ikke får en gennemgribende omvendelse. Han har mange mangler i sin karakter, som han må erkende før han kan antages af Gud som en medarbejder i hans vingård. Guds arbejde er helligt. På det første sted mødte bror R ikke den hjerteforandring som forvandler mennesket og kaldes for omvendelse. Han har en hovedets religion, men han behøver arbejdet af Guds nåde i hjertet, udført i livet, før han forstandigt kan vise andre hen til Guds Lam som borttog verdens synder. Denne tids

arbejde er alt i alt for alvorligt og for vigtigt til at de kan håndteres med urene hænder og urene hjerter.

Bror R har et meget uheldigt temperament. Dette skaber problemer for han selv og for hans bedste venner. Af naturen er han skinsyg, mistænksom og kværlantisk. Dem som står han nærmest vil mærke det mest. Han har megen egenkærlighed og en stor selvfølelse og hvis der ikke bliver lagt særligt mærke til ham og han bliver genstand for opmærksomhed, føler han det som om, nogen har skylden. Han har selv fejlen. Han elsker at få sin forfængelighed smigret. Han er mistænksom over for andres motiver og viser derved et meget snæversynet og egenkærligt sind. Han tror, han ser meget, som kan betvivles og finde fejl ved og kan kritisere planer for andres arbejde, skønt det virkelige onde er i hans egen ydmygede uhelligede hellige hjerte. Selvet i ham må dø og ham må lære af Jesus, som er sagtmodig og ydmyg af hjerte, ellers vil han ikke udvikle kristen karakter og til sidst vinde himlen.

[553] Bror R har gjort fejl ved hans måde at lære andre sandheden på. Han virker ikke vindende. Selvet blandes ind i alle hans anstrengelser. Han er helt speciel i det ydre, så vidt hans udseende angår, som om, dette ville betegne ham som en Kristi tjener, men han har forsømt sjælens indre besmykkelse. Han har ikke set det nødvendige i at få en smuk, harmonisk karakter, der ligner Kristi karakter, det korrekte forbillede. Sagtmodigheden og ydmygheden som kendetegnede Jesu liv ville vinde hjerter og give adgang til sjæle; men når bror R taler i sin egen ånd, ser folk selvet så fremstående og så lidt af ydmygheden, at deres hjerter ikke berøres, men bliver hårdt og koldt under hans forkyndelse, fordi den mangler den guddommelige salvelse.

Bror R's selvsikkerhed og selvophøjethed må lægges bort og han må se, at han er syndig og mangler en stadig nåde og kraft fra Gud til at komme igennem denne fordærvede tidsalders moralske mørke og nå sjæle som må frelses. Han har påtaget sig en evangelieprædikants ydre værdighed, selvom han ikke har følt at en reel erfaring i guds frygtens mysterium og et kundskab til den guddommelige vilje var absolut nødvendig for at få held med sandhedsfremførelsen.

Bror R er for kold og ufølsom. Han kommer ikke direkte til hjerterne med den kristnes enkelhed, ømhed og kærlighed som kendetegnede Kristi liv. I dette henseende er det absolut nødvendigt

at ethvert menneske, som arbejder for sjæles frelse, efterligner det forbillede der er ham givet i Kristi liv. Hvis mennesker ikke oplærer sig selv til at blive medarbejdere i Herrens vingård, var det bedre om de helt blev undværet. Det ville være dårlig politik, at støtte dem med midler fra Guds skatkammer, som i virkeligheden ødelægger og skader hans værk og som hele tiden fornedrer den kristne standard.

For at et menneske kan blive en fremgangsrig prædikant, er bogkundskab ikke tilstrækkeligt. Arbejdet for sjæle må være rent, forstandsmæssigt, flittigt, energisk og taktfuldt. Alt dette er absolut nødvendigt, for at en Kristi prædikant kan få succes. Ingen mennesker med disse egenskaber kan være ringere, men vil få en befalende indflydelse. Hvis medarbejderen i Guds sag ikke kan vinde tillid for dem, han arbejder for, kan han kun udrette en smugle godt. Medarbejderen i Herrens vingård må dagligt skaffe sig styrke ovenfra så det forkerte modståes og forblive stående gennem livets forskellige prøvelser og hans sjæl må bringes i harmoni med hans Forløser. Han kan være en medarbejder sammen med Jesus, arbejde som han har arbejdet, elske som han har elsket og ligesom ham, have moralsk kraft til at modstå de stærkeste karakterprøver. [554]

Bror T bør opelske simpelhed. Han bør lægge sin falske værdighed til side og lade Guds Ånd komme ind og hellige, ophøjede, rense og forædle hans liv. Da kan han bære byrden for sjæle som en sand evangelieprædikant må føle, når han overbringer et alvorligt advarselsbudskab for dem i fare, som må gå fortabt i deres mørke, medmindre de antager sandhedens lys. Denne, af hans Forløser lånte værdighed, vil besmykke ham med guddommelig nåde, for ved den bringes han i tæt samstemmighed med Jesus Kristus.

Jeg blev ført frem i bror R's liv og da ført tilbage for at gense følgerne af hans arbejde da han forsøgte at lære andre sandheden. Jeg så at nogle få ville lytte og, så vidt det angik hovedet, kunne blive overbevist; men bror R har ikke et erfaringsmæssigt, dagligt, levende kendskab til Guds nåde og hans frelsende magt og han kan ikke give andre hvad han ikke selv har. Han har ikke et sandt omvendt menneskes erfaring. Hvordan, kan Gud så gøre ham til velsignelse for syndere? Han er selv blind, skønt han prøver at føre den blinde.

Jeg fik vist at hans arbejde har ødelagt gode marker for andre. Nogle mennesker som var sandt helliget til Gud og som følte en

byrde for arbejdet kunne have gjort meget godt og bragt sjæle til sandheden til de steder hvor han har forsøgt at få succes, men efter hans overfladiske arbejde var den gyldne anledning gået. De mennesker der blev overbeviste og de hjerter der blev blødgjorte, er blevet forhærdet og skadet af hans arbejde.

[555] Jeg så efter, hvilke værdifulde sjæle holder fast på sandheden som følge af hans arbejde. Jeg holdt nøje øje med, hvilken vagtsomhed han havde for sjæle, så de kunne styrkes og opmuntres, et arbejde som altid bør følge med en ordets prædikant. Jeg kunne ikke se nogen, som ikke ville have været i meget bedre tilstand hvis han ikke havde fået de første indtryk af sandheden fra ham. Det er næsten umuligt for en strøm at blive stærkere end dets kildeudspring. Det menneske som bærer sandheden til syndere står i en frygtelig ansvarsbetyngt tilstand. Enten vil han omvende sjæle til Kristus eller også vil han bringe dem i den forkerte retning.

Jeg er blevet vist, at bror R er et mageligt menneske. Han elsker sine fornøjelser sin magelighed. Han holder ikke af fysisk arbejde, han holder heller ikke af grundigt hjernearbejde og studerer ordet. Han vil tage tingene let. Han vil hen til et sted og forsøge at indføre sandheden der, skønt hans hjerte ikke er med det. Han føler ingen byrde for arbejdet, ingen virkelig byrde for sjæle. Han har ikke kærlighed for sjæle i hjertet. Han lader sine tilbøjeligheder splitte sig fra arbejde, lader sig styre af sine følelser og efterlader arbejdet og går tilbage til sin familie. Han har ikke selvfornægtelsens erfaring, ingen erfaring med at ofre sin magelighed og sine tilbøjeligheder. Han arbejder med for stort hensyn til løn. Han bruger ikke sig selv særlig meget til sit arbejde, men rører kun lidt ved det her og der, uden at være udholdene eller alvorlig og får intet ud af det. Gud har sit truende blik på sådanne bekende arbejdere. De er upålidelige i alt. De har ikke en øm og følsom samvittighed.

At introducere sandheden på steder og så mangle mod, kraft og taktfølelse til at gennemføre sagen er en stor fejl, for arbejdet efterlades uden de grundige og udholdende anstrengelser, som er absolut nødvendige på disse steder. Hvis tingene går i hårdknude, hvis en modstand rejser sig, trækker han sig fej tilbage i stedet for at fly til Gud med faste og bøn og gråd og ved tro klynge sig til lysets, kraftens og styrkens Kilde indtil skyerne bryder bort og mørket spredes. Troen bliver stærk ved at komme i kamp med tvivl

og modsatrettede påvirkninger. Den erfaring der opnåes ved disse prøvelser er af større værdi end de kostbareste perler.

Resultatet af dit arbejde, bror R, bør gøre dig foruroliget. Gud kan ikke godtage det. Det ville være bedre for Guds sag hvis du ville stoppe med at forkynde og du påtager dig et mindre ansvarsbetyngt arbejde. Det ville være bedre for dig at gå til arbejdet med dine hænder. Ydmyg dit hjerte for Gud; vær trofast i timelige ting; og når du viser, at du er trofast i de mindre ansvar, kan Gud betro dig større ansvar. »Den, som er tro i det små, er også tro i det store og den, som er uretfærdig i det små, er også uretfærdig i det store.« Du behøver en dybere erfaring i religiøse ting. Jeg råder dig til at gå til arbejdet med dine hænder og bede Gud alvorligt om at du må få dine egne erfaringer. Klyng dig til Jesus og vov aldrig at påtage dig en evangelieprædikants ansvar før du er et omvendt menneske og har en sagtmød og fredfyldt ånd. Du må vente med Guds arbejde, indtil du er udrustet med kraft fra det høje. Intet menneske kan have held med at redde sjæle, hvis Kristus ikke arbejder og selvet tages ud af syne.

[556]

En Kristi prædikant bør være givet helt over til alle gode gerninger. Du har gjort et ulykkeligt nederlag. Du må vise, i din familie, at venlig hensyn, at ømhed, kærlighed, mildhed, ædel overbærenhed og sand høflighed, som er passende for en families overhoved, kan være heldigt for dig i det sjælevindende arbejde. Hvis du ikke har visdom til at lede den lille gruppe som du er så tæt forbundet med, hvordan kan du da få held med at lede et større selskab, som ikke er særlig interesseret i dig selv? Din hustru må omvendes oprigtigt og fuldstændigt til Gud. Ingen af jer er i stand til at repræsentere vor tro på en rigtig måde. I behøver begge omvendelse.

Det er bedst for dig at du nu trækker dig tilbage fra Guds arbejde. Bror R, du er hverken udholdende eller har moralsk rygrad. Du er meget mangelfuld i de karaktertræk som er nødvendige for Guds arbejde for denne tid. Du har ikke fået den oplæring i det praktiske liv der er nødvendig for dig, så du kan få succes som en praktisk Kristi prædikant. I mange henseender har din uddannelse været mangelfuld. Dine forældre kender ikke din karakter, ikke opdraget dig til at overvinde dens mangler, så du endelig kan udvikle en ligedannet karakter og have fasthed, selvfornægtelse, selvkontrol, ydmyghed og moralsk kraft. Du ved meget lidt om det praktiske liv

[557]

eller om udholdenhed under vanskeligheder. Du har et stærkt ønske om at bestride andres tanker og presse dine egne igennem. Dette er følgen af dine selvtilstrækkelige følelser og at du i ungdommen har fulgt dine egne tilbøjeligheder.

Du ser ikke dig selv og dine fejl. Du er ikke villig til at være elev, men har et stort ønske om at hjælpe. Du danner dine egne anskuelser og klynger dig til dine egne særlige ideer med en hårdnakkethed som er trættende. Du er ivrig efter at fremføre dine synspunkter og i dine øjne er dine tanker af større betydning end moral-dyrebare erfaringer menneskers bedømmelse, som har været prøvet i denne sag. Du har smigeret dig med den tanke at du havde evner der ville værdsætte og gøre dig til et dyrebart menneske; men disse kvaliteter har ikke været forsøgt og prøvet. Du har en ensidig uddannelse. Du er ikke minded for de hjemlige, daglige livsopgaver eller elsker dem. Din lathed er tilstrækkelig grund til at diskvalificere dig for prædikantarbejdet også hvis der ikke var andre grunde for ikke at gå ind i det. Værket behøver ikke ligeså mange prædikanter som medarbejdere. Af alle livets kald, er der intet det kræver mere alvorlige, trofaste, udholdende og selvopofrende medarbejdere som Guds sag i de sidste dage.

Arbejdet med at opnå evigt liv ligger over alt andet. Gud ønsker intet smøl i hans værk. At advare syndere til at fly for den kommende vrede, kræver alvorlige mænd som føler en byrde for sjæle og som ikke vil undskylde sig fra at ikke bære byrder eller forlade arbejdet. Små ubehag som, dårligt vejr eller indbildt sygdomme, synes at være tilstrækkelig undskyldning for bror R fra at kunne anstrenge sig. Han vil endog appellere til sin forståelse; og når pligter, han ikke føler sig kaldet til at udføre, dukker op, undskylder han sig ofte med, at han er syg, skønt der ikke er nogen grund til at være syg, hvis det da ikke er på grund af magelighedens vaner og appetittens tilfredsstillelse at

[558] hele hans organisme er brudt sammen af passivitet. Han kunne have et godt helbred hvis han ville overholde livets og sundhedens love til punkt og prikke og kaste lys over helsereformene ved alle hans levevaner.

Bror R er ikke mennesket til disse sidste dages arbejde, hvis han ikke reformerer sig helt. Gud kalder ikke på prædikanter, som er for dovne til at engagere sig i fysisk arbejde, for at frembære det prøvende advarselsbudskab for denne verden. Han ønsker medarbejdere i

hans sag. Sande, alvorlige, selvforfølgende medarbejdere vil kunne udrette noget.

Bror R, din lære af sandheden til andre har været en fuldstændig misforståelse. Hvis Gud kalder et menneske, vil han ikke gøre en stor bommert, som at tage een med så lille erfaring i det praktiske liv og åndelige ting, som du har haft. Du har evner til at tale, så vidt dette angår, men Guds sag kræver indviede og energiske mennesker. Disse træk må du opdyrke; du må vinde hvis du vil. Hvis du udholdende oplærer de træk mennesker har som du nu fejler ved, vil du lære at overvinde de mangler i din karakter som er forøget i din ungdom. Går du blot ud til folk nu og da, arbejder du ikke for Gud. Der er intet alvorligt arbejde i det.

Dem som arbejder for Gud, er kun begyndt at arbejde, når de har givet deres prædiken bag prædikestolen. Herefter kommer det virkelige arbejde, besøg fra hjem til hjem, tale med familiemedlemmerne, bede med dem og komme i nøje forståelse med dem vi ønsker at hjælpe. Det vil ikke forringe en Kristi tjeners værdighed at kunne se og erkende den families timelige byrder og bekymringer, som han besøger og være nyttig, søge efter at hjælpe dem, hvor han kan, med fysisk arbejde. På den måde kan have en beroligende indflydelse og stoppe modstand og nedbryde fordomme, som han ikke ville have, selv om han på alle andre punkter var en god Kristi prædikant.

Vore unge prædikanter har ikke en byrde med at skrive som de ældre og mere erfarne har. De har ikke den mangfoldighed af ansvar, som belaster tankerne og betynger et menneske. Men det er disse byrder som udvikler kristen erfaring, giver moralsk kraft og danner stærke dygtige mennesker som den i Guds arbejde. Undgår man byrder og ubehagelige ansvar vil vi aldrig få stærke mennesker ud af vore prædikanter som man kan stole på i religiøse kriser. Mange af vore unge prædikanter er lige så svage som babyer i Guds værk. Og nogle, som i årevis, har været engageret i sandhedsundervisnings-arbejdet er stadigvæk ikke duelige arbejdsfolk, men ikke er til skamme. De har ikke vokset sig stærk i erfaringen, ved udfordring af modstand. De har fritaget sig selv fra den erfaring som ville styrke de moralske muskler og give dem åndelig styrke. Men det er netop den erfaring de behøver for at nå menneskets fulde vækst i Jesus Kristus. De får ingen åndelig kraft ved at skulke fra

[559]

pligter og ansvar og de hengiver sig til magelighed og til lethedens og fornøjelsens egenkærlighed.

Bror R mangler ikke evne til at iklæde sine tanker med ord, men han lider mangel på åndelighed og sand hjerte-hellighed. Han har ikke selv drukket dybt af sandhedens kilde. Havde han udnyttet sine gyldne øjeblikke til at studere Guds ord, kunne han nu være en dygtig medarbejder. Men han er for doven til at nøje ransage sindet og selv lære fornøftsgrundene for vort håb. Han er tilfreds med det som andre har lavet og det, som andre penne har arbejdet på. Han bruger i stedet de menneskers tanker, som er efter ham og anstrenger ikke sig selv eller bruger sit eget sind, tænker sig omhyggeligt om, eller selv mediterer bønneligt.

Bror R holder ikke af nøje flid, hverken i studiet af skrifterne eller i fysisk arbejde. Han foretrækker en lettere vej og ved endnu ikke noget erfaringsmæssigt om byrden for Guds arbejde. Det er lettere for ham at gentage andres tanker end at selv ihærdigt søge sandheden. Det er kun ved personlige anstrengelser, nøje sindsflid og gennemgribende helligelse til arbejde at mennesket bliver kvalificeret til tjenesten.

[560] Kristus siger: »I er jordens salt; men hvis saltet mister sin kraft, hvad skal det da saltes med?« Saltets kraft er guddommelig nåde. Alle de anstrengelser gøres for sandhedsforkyndelsen er kun af lille værdi hvis Guds Ånd ikke ledsager dem. Du har leget med sandhedsforkyndelsen som et barn. Dine tanker har kredset om dit eget velvære og fornøjelser, du har gået efter dine tilbøjeligheder. Du og din hustru har ingen virkelig fornemmelse af Guds værks hellighed. I begge tænker mere på at behage jeres fantasier og opfylde jeres ønsker for magelighed og nydelser end at gå ind til livets hårde pligter, især med hensyn til at advare verden mod den kommende dom.

I har set bror S nedtyngt med byrder og bebyrdet med fysisk arbejde; men I har holdt så meget af jeres magelighed og haft så stort ønske om at fastholde jeres egen betydning at I har holdt jer selv på afstand og undskyldt jer fra at gå ind i de opgaver som nogen har vist sig imødekommende over for. I har ladet dage gå hen uden at hjælpe nogen og så kunne I uden samvittighedsnag bruge det meste af tiden i dovenskab og alligevel få betaling fra Guds skatkammer.

Ved jeres opførsel har I vist, at I ikke har en stor fornemmelse for hellige ting. I har frarøvet Gud og I bør forsøge at angre fuldstændigt.

Forsøg ikke at lære andre. Først når I er omvendte, kan I være i stand til at styrke jeres brødre; men Gud har ikke brug for mennesker af jeres karakter i sin vingård. Når I får dette karakterpræg på jer og bærer det guddommelige aftryk, så kan I arbejde for Guds sag. I har næsten alt at lære men på meget kort tid. Gud hjælper jer til at arbejde alvorligt med dette. Jeg har skrevet meget mere om de generelle principper, men kan ikke finde tid, lige nu.

Forældre som reformatorere

FORÆLDRE SOM REFORMATORERE

[561] Den 3. Januar 1875 fik jeg vist at ingen af os indså de farer der følger os hvor vi går. Vi har en vågen fjende og vi er alligevel ikke vågen og alvorlige for at modstå Satans fristelser og overvinde hans bedrag.

Gud har ladet helsereformens lys skinne på os i disse sidste dag, så vi ved at vandre i lyset kan undgå mange farer som vi kunne udsættes for. Satans fristelser på menneskeslægten er kraftige. Han vil have dem til at føje appetitten, tilfredsstillende tilbøjelighederne og leve et uagtsomt tåbeligt liv. Han kommer med tillokkelser i et personligt nydelsesrigt liv og forsøger at tilfredsstillende det dyriske instinkt. Tøjlesløshed hersker i et alamerende omfang og runierer organismen for liv. Umådeholdene nydelser reducerer livskraften i både legeme og sind. De sætter ham, som kan overvindes, på fjendens grund, hvor Satan kan friste, plage og tilsidst styre viljen efter hans behag.

Dem som er blevet overvundet i appetitten og bruger tobak uhæmmet, forringer deres mentale kræfter og bringer dem i dyrisk slaveri. [Når man giver efter for lysten til spirituøse drikke, fører man en drik til sine læber, som nedværdiger den, der er skabt i Guds billede, til at stå lavere end dyrene. Forstanden bliver lammet, intellektet svækkes, de dyriske lidenskaber ophidses og så følger forbrydelser af værste slags.] Hvis mennesker ville blive mådeholdene i alle ting, hvis de ikke rører det, smager det, eller ikke har med brændevin og narkotika at gøre, vil fornuften regere over hendes hænder og styre dyriske appetitter og lidenskaber. [Jo mindre nervepirrende føden er i denne letsindige tidsalder, des bedre. Den eneste trygge sti er at være afholdende i alt og beslutsomt fornægte appetitten. [*Helse og livsstil* side 25] [*Barnet i hjemmet* side 389]

[Satan kommer til mennesket på samme måde, som han kom til Kristus, nemlig med sine overvældende fristelser til at føje appetitten. Han er fuldt klar over sin magt til at overvinde mennesket på dette punkt. Det var på appetittens område, han overvandt Adam og

Eva i Eden og derved mistede de deres dejlige hjem. Hvor megen elendighed og forbrydelse har ikke ophobet sig i verden som følge af Adams fald! Hele byer er blevet udslettet fra Jordens overlade på grund af disse nedværdigende forbrydelser og afskyelige synder, som gjorde dem til en skamlet i universet. Eftergivenhed for appetitten var grundlaget for alle deres synder. Ved hjælp af appetitten beherskede Satan sjæl og legeme. Tusinder, som kunne have været i live i dag, er gået i en for tidlig grav som legemlige, sjælelige og åndelige vrage. De havde gode evner og kræfter, men de ofrede alt for at føje appetitten, hvilket fik dem til at lade lysterne råde.] Vor verden er een stor sygestue. Umoralen bliver større. [*Helse og livsstil* side 15-16]

[562]

Det er ubehageligt, for ikke at sige farligt, at opholde sig i en jernbanevogn eller i et lukket rum der ikke er ordentligt ventileret, hvor atmosfæren er mættet af masser brændevin og tobak. Dem som er der i lokalet bliver genstand for dette, ved at udånde og udstråle fra legemet at organismen er fyldt med spiritusens og tobakkens gift. [Brugen af tobak påvirker ofte nervesystemet stærkere end brugen af alkohol. Den binder offeret til et dybere slaveri end det berusende bæger og vanen er vanskeligere at overvinde. I mange tilfælde bliver legemet og forstanden mere forgiftet af at bruge tobak end af at indtage spirituøse drikke, for tobakker en mere snigende gift. *Barnet i hjemmet* side 388]

Umådehold tager til overalt, uanset de alvorlige anstrengelser der er gjort i løbet af det sidste år for at modstå dette. Jeg fik vist at umådeholdenhedens kæmpekræfter ikke vil lade sig styre af de anstrengelser der er gjort. [Afholdsarbejdet bør begynde i vore familier, ved vort bord. Mødre har en vigtig gerning at udføre, for at de ved en rigtig opdragelse må kunne skænke verden børn, der vil være dygtige til at beklæde næsten hvilken som helst stilling og som tillige vil hædre de huslige pligter og glæde sig ved dem.

Moderens arbejde er meget betydningsfuldt og helligt. Fra vuggen af skulle børnene lære at vænne sig til selvfornægtelse og selvbeherskelse. Hvis hendes tid for det meste er optaget med denne fordærvede slægts dårskaber og dersom hendes klædedragt tilligemed selskaber lægger beslag på hendes kostbare tid, vil hendes børn ikke få den opdragelse, som er vigtig, at de skulle få for at opnå den rette karakter. En Kristen moders, omsorg bør ikke blot dreje sig om

[563]

det udvortes, men om, at hendes børn må få en sund konstitution og en god moral.

Mange mødre, der beklager den umådeholdenhed, som findes over alt, ser ikke klart nok til at forstå årsagen. De tilbereder daglig en mangfoldighed af retter og stærkt krydrede fødemidler, som frister appetitten og ansporer til forspisning. Iblandt vort amerikanske folk dækkes bordet som regel med retter, der tilberedes på en måde, som skaber drankere. Appetitten er den rådende faktor hos en stor klasse mennesker. Enhver, der føjer appetitten ved at spise for ofte og det af usund føde, svækker evnen til at modstå appetittens og lidenskabens krav på andre områder i samme grad, som han har styrket tilbøjeligheden til forkerte spisevaner. Mødre trænger til at bibringes et indtryk af deres forpligtelse over for Gud og verden til at give samfundet børn med en vel udviklet karakter. Mænd og kvinder, der træder ind på handlingens skueplads med faste principper, vil have betingelser for at kunne stå ubesudlede midt i denne fordærvede tids moralske besmittelse.] Det er mødres pligt at udnytte deres gyldne anledninger til at opdrage deres børn til nytte og pligt. I en særlig forstand tilhører deres tid børnene. Den dyrebare tid bør ikke helliges nyttesløs arbejde med flotte klæder, men bør bruges på at lære børnene tålmodigt og omhyggeligt nødvendigheden i selvfornægtelse og selvkontrol. [*Vejl f menigh* bd. 1 side 349-350]

[Mange kvinder som er bekendende kristne, dækker daglig bordet med retter som irriterer maven og skaber en sygelig tilstand i organismen. I mange familier er hovedretten som regel kød og de spiser kød indtil blodet er fyldt af sporer til kræft, tuberkulose og andre sygdomme. Deres kroppe består af hvad de spiser. Men når sygdom og lidelse rammer dem, går de ud fra at det er efter forsynet styrelse at disse prøvelser er lagt på dem.

[564] Jeg gentager at manglen på mådehold bebyrder ved vore spiseborde. Appetitten bliver føjet så længe at det bliver naturligt at følge dens luner. Ved at bruge kaffe og te får man lyst til tobak og den vækker igen smagen for stærke drikke. *Råd og vink* side 287-288]

[Mange forældre forsømmer sin pligt til at opdrage børnene i selvfornægtende vaner og de har ikke tålmodighed til at lære dem at bruge Guds gaver på en fornuftig måde. De lader børnene få lov til at spise og drikke så ofte som de lyster. Men appetitten og trangen til nydelse vil tiltage efter som børnene vokser, hvis de ikke lærer at

holde deres lyster i tømme. Når disse børn vokser op og skal indtage en plads i samfundet, ejer de ikke kraft til at stå imod fristelser. Moralsk urenhed, synd og last omgiver dem overalt. Fristelsen til at følge smag og lyst og give efter for sine tilbøjeligheder bliver ikke mindre med årene. I almindelighed lader ungdommen sig lede af impulser og mange bliver appetittens slaver. De sørgelige følger af en fejlagtig opdragelse ser vi blandt frådere, tobaksslaver og drankere. *Råd og vink* side 185-186]

Når vi hører kristne mænd og kvinders sørgelige beklagelser over umådeholdenhedens frygtelige onder, kommer dette spørgsmål hurtigt frem: Hvem har opdraget de unge og givet dem deres karakterpræg? Hvem har oplært dem den appetit de har? Hvem har forsømt det højtideligste ansvar at forme deres sind og karakter til nytte i dette liv og forberede dem for himmelske engles selskab? Vi møder overalt en stor klasse mennesker, som er en levende forbandelse for verden. De lever ikke for noget andet formål, end at give frit løb for appetitten og lidenskaber og for at fordærve sjæl og legeme med udsvævende vaner. Dette er en frygtelig kritik af mødre som er modens tilbedere, som har levet for klæder og show, som har undladt at forskønne deres egne tanker og forme deres eget præg efter det guddommelige Forbillede og som også har forsømt det hellige hverv de har fået betroet, at opdrage deres børn i Herrens opforstrelse og formaning.

Jeg så at Satan, gennem sine fristelser, indfører, altid-foranderlige moder og tiltrækkende fester og fornøjelser, så mødre kan forledes at hengive deres Gudsgivne prøvetid til tåbelige ting så de kun har en lille anledning til at opdrage og oplære deres børn rigtigt. Vore unge mangler mødre som vil lære dem helt fra deres vugge at styre lidenskaber, at fornægte appetitten og overvinde selviskhed. De behøver det linje for linje og forskrift for forskrift, lidt her og lidt der.

[565]

Hebræerne fik anvisninger for hvordan de skulle opdrage deres børn for at undgå afgudsdyrkelse og hedenske nationers ondskab: »I skal lægge eders disse mine ord på hjerte og sinde, binde dem som et tegn om eders hånd og lade dem være et erindringsmærke på eders pande og I skal lære eders børn dem, idet I taler om dem, både når du sidder i dit hus og når du vandrer på vejen, både når du lægger dig og når du står op.«

Vi har et alvorligt ønske om at kvinden skal udfylde den position som Gud oprindeligt havde planlagt, som hendes mands ligedannede. Vi har så stor brug for mødre som ikke kun er mødre i navn, men i enhver forstand hvad ordet rummer. Vi kan med sikkerhed sige at værdigheden og betydningen i kvindens mission og særlige opgaver er af mere indviet og hellig karakter end mænds opgaver.

Der er spekulationer om kvinders ret til at stemme. Mange er på ingen måde disciplineret til at forstå vigtige spørgsmåls betydning. De har levet livet i nærværende tilfredsstillelse fordi det var moderate. Kvinder som har udviklet en god forstand og har sand moralsk værdi er nu blot modens slaver. De har ikke tankernes bredde eller et kultiveret intellekt. De kan tale forstandsmæssigt om den sidste mode, klædestil, det ene eller andet selskab eller dejlige bal. Sådanne kvinder er ikke beredte til at tage et forstandsmæssigt standpunkt i politiske sager. De er blot modens og omstændighedernes redskaber. Lad denne orden af tingene blive ændret. [Enhver kvinde bør have en klar forståelse af hvor hellig hendes opgave er og i tillid til Gud tage fat på sin livsgerning. Hun skal lære børnene at blive nyttige i denne verden og forberede dem for en bedre verden.

[566] Jeg henvender mig til alle kristne mødre og beder jer indstændig om at I må leve jer ind i det store ansvar som hviler på jer. I lever ikke for at tilfredsstille selvet, men for at ære Gud. Kristus tænkte ikke på sig selv. Han kom i en tjeners skikkelse.] Han forlod de kongelige sale og nedlod sig at iklæde sin guddommelighed med ydmygelse, så han ved sin nedværdigelse og hans selvopofrende eksempel kunne lære os hvordan vi kan blive ophøjet til sønner og døtre af den kongelige familie, børn af den himmelske konge. Men hvad er betingelserne for disse hellige, ophøjede velsignelser? »Drag bort fra dem og skil jer ud, siger Herren og »rør ej noget urent, så vil jeg tage imod jer og være jer en Fader og I skal være mine sønner og døtre, siger Herren, den Almægtige.« [*Det kristne hjem* side 179]

Kristus ydmygede sig selv fra den højeste myndighed, fra en position lige med Gud, til det laveste sted, en tjeners sted. Hans hjem var i Nazaret, som var kendt for sin ondskab. Hans forældre var blandt de laveste fattige. Hans levevej var en tømmer og han arbejdede med sine hænder for at han kunne forsørge familien. I tredive år var han underkastet sine forældre. Her viser Kristi liv os vor opgave, at vi skal være ihærdige i arbejde og sørge for og oplære

de svage og den uvidende. I sine belærende lektier lærte Jesus sine disciple at hans rige ikke var et verdsligt rige, hvor alle stræbte efter den højeste position.

Kvinden skal udfylde en mere hellig og ophøjet stilling i familien end kongen på sin trone. Hendes store gerning er at gøre sit liv til et levende eksempel, som hun ønsker at hendes børn skal efterligne. Ved forskrifter såvel som eksempel skal hun fylde deres sind med nyttigt kundskab og lede dem til selvopofrende arbejde for andres gode. Den store stimulans for den hårdt arbejdende og bebyrdede moder bør være at ethvert barn som er korrekt oplært og som har den indre besmykkelse, sagtomdighedens og stilhedens smykke, må være egnet for himlen og vil skinne i Herrens boliger.

Hvor få ser ikke alt det tiltrækkende i Kristi sande ydmygelse! Hans ydmygelse består ikke i at vurdere sin egen karakter og kvalifikationer lavt, men i at han ydmygede sig selv for den faldne menneskehed så de kan oprejses sammen med ham til et højere liv. Verdslige mennesker prøver at ophøje sig selv til de positioner der er over dem eller endnu højere. Men Jesus, Guds søn, ydmygede sig selv for at ophøje mennesket; og en Kristi sand efterfølger vil forsøge at møde mennesker hvor de er, for at kunne ophøje dem. [567]

Ville denne generations mødre føle helligheden i deres opgave og ikke prøve at kappes med deres velhavende naboer i deres udseende, men søge efter at overgå dem i trofasthed og lære deres børn for det bedre liv? Hvis børn og unge var oplærte og uddannede i selvfornægtelsens og selvkontrollens vaner, hvis de var belært at de spiser for at leve, i stedet for at leve for at spise, ville der ikke være så mange sygdomme og så meget moralsk fordærv. Så ville der ikke være så meget brug for mådeholdenheds-korstog, som tæller så lidt, hvis rigtige principper, med hensyn til mådehold, kunne indplantes i de unge der former og danner samfund. De vil da have moralsk værdi og moralsk renhed til, i Jesu styrke, at modstå disse sidste dages besmittelse.

[Det er meget vanskeligt at slippe af med vaner man har fulgt livet igennem og som har formet appetitten. Uafholdenhedsdæmningen besejres ikke så let. Den har enorme kræfter og er svær at overvinde. Men lad forældrene begynde et felttog mod umådeholdenheden i deres eget hjem og hos deres egne børn og i de principper, de lærer dem at følge helt fra de er spæde; da er der håb om et godt resultat.]

Mødre, det vil betale sig for jer at bruge de kostbare timer, Gud har givet jer, til at forme, udvikle og opdrage jeres børns karakter og til at lære dem nøje at overholde principperne for mådehold med mad og drikke. *Barnet i hjemmet* side 392-393]

[568] [Forældre kan have overført tilbøjeligheder til begær og lidenskaber til deres børn, hvilket vil gøre arbejdet med at opdrage og oplære dem til streng afholdenhed og til rene og retskafne vaner sværere. Hvis lysten til usund mad, stimulanser og narkotika er blevet overført til dem som en arv fra deres forældre, påhviler det forældrene et frygteligt alvorligt ansvar for at modarbejde de dårlige tilbøjeligheder, som de har videregivet til deres børn. Hvor bør forældrene arbejde flittigt og alvorligt for i tro og håb at gøre deres pligt for deres uheldigt stillede børn. *Barnet i hjemmet* side 390]

[Forældre bør først og fremmest sætte sig for at forstå livets og sundhedens love, for at de ikke med madlavningen eller ved nogen vane skal gøre noget, der vil udvikle forkerte tilbøjeligheder hos deres børn. Mødre bør søge at finde ud af, hvordan de kan dække bordet med den enkleste og sundeste kost, så fordøjelsesorganerne ikke bliver svækket og nerverne kommer ud af ligevægt og for at den undervisning, som de bør give dem, ikke bliver modarbejdet med den mad, der sættes for dem. De indre organer bliver enten svækket eller styrket af maden, der betyder meget for at kunne holde børnenes legemlige og moralske sundhed under kontrol. Børnene hører Gud til, købt med Jesu blod.] [Hvilket helligt hverv har forældre ikke fået overdraget, idet de skal værne om deres børns legemlige og moralske sundhed, for at nervesystemet skal blive velafbalanceret og sjælen ikke bringes i fare!] Dem som føjer deres børns appetit og ikke styrer deres lidenskaber, vil se den frygtelige fejltagelse de har gjort, ved at elske tobak og drikfældighed, hvis sanser er lammet og hvis læber siger løgne og bespottelse. [*Barnet i hjemmet* side 390]

[Hvilket syn det vil være, når forældre og børn mødes til det afsluttende regnskab! Tusinder af børn, som har været slaver af begær og nedværdigende laster, hvis liv var moralske vrag, vil da stå ansigt til ansigt med forældre, der gjorde dem til det, de blev. Hvem andre end forældrene må høre dette frygtelige ansvar? Ødelagde Herren de unge? Oh nej! Han skabte dem i sit billede, lidet ringere end englene. Hvem har da udført den frygtelige gerning at forme karakteren for livet? Hvem ændrede deres karakter, så de ikke har

Guds præg, men må være lige adskilte fra hans nærværelse som urene, der ikke kan være blandt rene engle i en hellig himmel? Blev forældrenes synder overført til børnene som fordærvede lyster og begær? Blev værket fuldført af en forlystelsessyg moder, der forsømte at opdrage dem ordentligt i overensstemmelse med det forbillede, der var givet hende? Lige så sikkert som de er til, vil alle disse mødre komme til at passere revy for Gud.] Satan er hurtig til sit at gøre sit arbejde og til at give de fristelser som de ikke har vilje eller moralkraft til at modstå. [*Barnet i hjemmet* side 539-540]

[569]

Vort folk bliver hele tiden ringere på helsereformen. Satan ser at han ikke kan have en så styrende magt over dem, som han kunne, hvis appetitten fik frit løb. Under påvirkning af usund mad bliver samvittigheden bedøvet, sindet bliver formørket og dets følsomhed over for indtryk sløves. Men fordi misligholdt samvittighed er lammet og bliver ufølsom, bliver overtræderens skyld ikke mindre.

Satan fordærver menneskesind og ødelægger sjæle igennem sine listige fristelser. Vil vort folk se og mærke en forføjjet, forvrænget appetits synd? Vil de opgive te, kaffe, kødspiser og al stimulerende mad og bruge midlerne, der ellers var brugt på disse skadelige laster, til at sprede sandheden? Disse stimulanser gør kun skade og alligevel ser vi hvor mange af dem som er kristendomsbekendere der bruger tobak. Disse mennesker vil dybt angre umådeholdenhedens onde og medens de taler imod brugen af brændevin vil de smide tobakken (tobakssovs) ud. [Eftersom en sund sindstilstand afhænger af den normale tilstand i de vitale kræfter, med hvilken omhu bør der så ikke sørges for, at hverken parringsmidler eller narkotika bliver brugt!]

Tobak er en langsomt virkende, lumsk gift og dens virkninger lader sig vanskeligere fjerne fra organismen end brændevinens. Hvilken kraft kan den, der anvender tobak, vel have til at standse drikkeriets fremgang? Der må ske en revolution her i verden med hensyn til tobaksproblemet, inden øksen kan lægges ved træets rod. Vi går endnu videre i denne sag. Kaffe og te opelsker den lyst, der leder til stærkere parringsmidler, såsom tobak og brændevin. Og vi går endnu længere, til de daglige måltider, til det bord, der dækkes i Kristne hjem. Praktiseres der afholdenhed i alle ting? Gennemfører man der de reformer, som er vigtige for sundhed og lykke? Enhver sand Kristen vil være herre over sin appetit og sine lidenskaber. Hvis han ikke er løst fra appetittens trældom og slaveri, kan han ikke være en

[570]

sand, lydige Kristi tjener. Det er tilfredsstillelsen af appetit og lidenskab, der gør sandheden uden virkning på hjertet. Det er umuligt for sandhedens ånd og kraft at helliggøre en mand på legeme, sjæl og ånd, når appetit og lidenskab har magten over ham. *Vejl f menigh* bd. 1 side 350]

Kan ikke komme derned«

»KAN IKKE KOMME DERNED«

[»Jeg har et stort arbejde for og kan derfor ikke komme derned,« siger Nehemias. »Hvorfor skulle arbejdet standse? Og det ville ske, hvis jeg lod det ligge for at komme ned til eder.«

Den 3. januar 1875 blev det vist mig, at Guds folk ikke et øjeblik bør slå af, på deres årvågenhed eller deres agtpågivenhed. Satan er på sporet af os. Han er besluttet på at besejre Guds lovlydige folk med sine fristelser. Dersom vi ikke giver ham råderum, men modstår hans anslag, faste i troen, vil vi få kraft til at afstå fra al uretfærdighed. De, der holder Guds bud, vil være en kraft i landet, hvis de efterlever deres lys og deres privilegier. De kan være et mønster på guds frygt, hellige i hjerte og i vandel. Vi kan ikke tillade os magelighed, således at vi kan ophøre med årvågenhed og bøn. Eftersom tiden nærmer sig, da Kristus skal åbenbares i himmelens skyer, vil Satan med større kraft rette sine fristelser mod dem, der holder Guds bud; for han ved, at hans tid er kort.

[571]

Satans værk vil blive udført gennem redskaber. Prædikanter, der hader Guds lov, vil benytte et hvilket som helst middel for at lede sjæle bort fra deres troskab mod Gud. Vore bitreste fjender vil være at finde blandt første dags adventisterne. De er i deres hjerter fast besluttede på at føre krig mod dem, der holder Guds bud og har Jesu tro. Denne klasse mennesker anser det for en dyd at lade det bitreste bad mod os komme til udtryk i tale, skrift og handling. Vi skal ikke vente nobel behandling eller retfærdighed fra deres side. Mange af dem er inspirerede af Satan til et vanvittigt raseri mod dem, der holder Guds bud. Vi vil blive bagtalt og fremstillet i et forkert lys; alle vore bevæggrunde og handlinger vil blive urigtigt bedømt og der vil blive rettet angreb på vor karakter. Dragens vrede vil åbenbare sig på denne måde. Jeg så, at vi ikke på mindste måde, bør tabe modet. Vor styrke er i Jesus, vor talsmand. Når vi i ydmyghed forlader os på Gud og holder fast ved hans løfter, vil han skænke os nåde og

himmelsk visdom til at modstå alle Satans kunstgreb og gå af med sejren.

I mit syn fornylig så jeg, at det ikke vil forøge vor indflydelse eller skaffe os Guds velbehag, hvis vi gør gengæld eller stiger ned fra vort store arbejde og stiller os på deres trin for at imødegå deres bagvaskelser. Der er nogle, som vil ty til bedrag og grov usandhed af hvilken som helst art for at opnå deres mål og at forføre sjæle og brændemærke Guds lov og dem, der med glæde adlyder den. De vil gentage de urimeligste og mest nederdrægtige usandheder, indtil de får sig selv til at tro, at de er sandhed. Dette er de stærkeste argumenter de har mod det fjerde buds sabbat. Vi bør ikke lade vore følelser beherske os og aflede os fra at advare verden.

[572] Forholdet med Nehemias blev fremstillet for mig. Han var beskæftiget med at bygge Jerusalems mure og Guds fjender havde bestemt, at murene ikke skulle bygges. »Da nu Sanballat og Tobja og araberne, ammonitterne og asdoditterne hørte, at det skred fremad med istandsættelsen af Jerusalems mure og at hullerne i muren begyndte at lukkes, blev de meget vrede og de sammensvor sig alle om at drage hen og angribe Jerusalem og fremkalde forvirring der.«

I dette tilfælde var det had og opposition mod hebræerne, der udgjorde bindeleddet og skabte en indbyrdes samfølelse mellem forskellige grupper af mennesker, der ellers kunne have ligget i krig med hverandre. Dette belyser på en tydelig måde, hvad man hyppigt er vidne til i vore dage i sammenslutningen af mænd fra forskellige kirkesamfund, for at modarbejde den nærværende sandheds mennesker, hvis eneste fællesskab synes at være det, som har dragens natur og lægger bitterhed og had for dagen mod den levning, der holder Guds bud. Dette viser sig navnlig hos de adventister, som holder den første dag, eller hos dem der ikke helligholder nogen dag eller anser alle dage for at være lige og som tilsyneladende er kendt for at hadde og bagvaske, idet de lyver om syvende-dags adventisterne, fremstiller dem i et falsk lys og bruger alle hånde ukvemsord imod dem.

»Da bad vi til vor Gud og satte vagt både dag og nat for at værne os imod dem.« Vi står altid i fare for at blive selvgode, at stole på vor egen visdom og ikke gøre Gud til vor styrke. Intet foruroliger Satan så meget som vort kendskab til hans planer. Hvis vi mærker vor

fare, vil vi føle nødvendigheden af bøn, ligesom Nehemias gjorde og ligesom han, vil vi få det sikre værn, der giver tryghed i fare. Dersom vi er skødesløse og ligegyldige, vil vi visselig blive overvundet af Satans anslag. Vi må være årvågne. Medens vi ligesom Nehemias tyr til bøn og går til Gud med vore forviklinger og byrder, må vi dog ikke føle, at vi intet har at gøre. Vi skal våge såvel som bede. Vi bør give agt på vore modstanderes arbejde, for at de ikke skal opnå fordele og forføre sjæle. I Kristi visdom bør vi gøre bestræbelser for at kuldkaste deres hensigter, medens vi samtidig ikke skal lade dem kalde os bort fra vor store gerning. Sandhed er stærkere end vildfarelse. Ret vil få overhånd over uret.

[573]

Herrens folk søger at helne dette brud, som er blevet gjort i Guds lov. »Da bygges på ældgamle tomter, du rejser længst faldne mure; da kaldes du »murbrudsbøder«, »genskaber af farbare veje«. Varer du din fod på sabbaten, så du ej driver handel på min helligdag, kalder du sabbaten en fryd, Herrens helligdag ærværdig, ærer den ved ikke at arbejde, holder dig fra handel og unyttig snak, da skal du frydes over Herren; jeg lader dig færdes over landets høje og nyde din fader Jakobs eje. Thi Herrens mund har talet.«

Dette bringer forstyrrelse blandt vor tros fjender og ethvert middel vil blive benyttet for at hindre os i vort arbejde. Og dog skrider det stadig fremad med den nedbrudte mur. Verden advares og mange hører op med at overtræde Jehovas sabbat. Gud er med i dette værk og mennesker kan ikke standse det. Guds engle arbejder med i hans trofaste tjeneres gerning og værket går støt fremad. Som tilfældet var med dem, der byggede Jerusalems mure, vil vi møde modstand af enhver art; men dersom vi våger og beder og arbejder, ligesom de gjorde, vil Gud føre striden for os og give os dyrebare sejre.

Nehemias »holdt fast ved Herren og veg ikke fra han og han overholdt de bud, Herren havde givet Moses. Og Herren var mod han«. Der blev gentagne gange sendt bud med anmodning om en samtale med Nehemias, men han afslog at møde dem. De fremkom med stærke trusler om, hvad de agtede at gøre og der blev udsendt mænd til at holde højtravende taler til folket, som var beskæftiget med genopbygningen. Disse fremkom med smigrende tillokkelser og lovede arbejderne fritagelse for restriktioner tilligemed vidunderlige privilegier, hvis de ville gøre fælles sag med dem og standse byggearbejdet.

[574] Men folket fik påbud om ikke at indlade sig i strid med deres fjender og ikke at svare dem et ord, for at ingen udtalelse skulle give dem et fortrin. Man tyede til trusler og latterliggørelse. De sagde: »En ræv kan rive deres stenmur ned, blot den springer derop!« Sanballat blev »vred og harmfuld; han spottede jøderne«. Nehemias bad: »Hør, vor Gud, hvorledes vi er blevet hånet! Lad deres spot falde tilbage på deres eget hoved!«

»Derfor sendte jeg bud til dem og lod sige: »Jeg har et stort arbejde for og kan derfor ikke komme derved; hvorfor skulle arbejdet standse? Og det ville ske, hvis jeg lod det ligge for at komme til eder.« Fire gange sendte de mig samme; bud og hver gang gav jeg dem samme svar. Da sendte Sanhallat for femte gang sin tjener til mig med samme bud og han havde et åbent brev med.«

Vi vil komme til at møde den heftigste modstand fra adventister, der sætter sig op imod Guds lov. Men ligesom dem, der byggede Jerusalems mure, bør vi ikke lade os aflede eller hindre i vort arbejde af rygter eller af sendebud, som ønsker diskussion eller strid, eller af skræmmende trusler, udbredelse af usandheder eller et eneste af de anslag, Satan måtte iværksætte. Vort svar bør være: Vi har et stort arbejde for og kan ikke komme derved. Vi vil undertiden være i forlegenhed og ikke vide, hvilken vej vi skal følge for at kunne opretholde Guds sags ære og hæve hans sandhed.

Nehemias's fremgangsmåde bør øve en stærk indflydelse på vort sind med hensyn til, hvordan man skal møde den slags modstandere. Vi bør lægge alle sådanne ting frem for Herren i bøn, ligesom Nehemias kom til Gud med sine bønner, medens hans egen ånd var ydmyget. Han klyngede sig til Gud med en tro, som ikke vaklede. Dette er den vej, vi skulle følge. Tiden er for kostbar til, at Guds tjenere skulle anvende den til at hæve deres egen karakter, som er blevet sværtet af dem, der hader Herrens sabbat. Vi bør gå fremad i urokket tillid, i troen på, at Gud vil give sin sandhed store og dyrebare sejre. Stolende på Jesus bør vi med et ydmygt, sagtmodigt og rent liv være ledsaget af en kraft, som overbeviser om, at vi har sandheden.

[575] Den tro og tillid, vi kan have til Gud og de store velsignelser, troen vil skænke os, forstår vi ikke i den grad, som det er vort privilegium at kunne forstå det. Et betydningsfuldt værk ligger foran os. Vi må opnå at blive moralsk egnede for himmelen. Vore ord og

vort eksempel skal tale til verden. Engle fra Gud er aktivt optaget af at hjælpe Guds børn. Dyrebare forjættelser er givet på betingelse af vor lydighed mod Guds krav. Himmelen er fuld af de rigeste velsignelser. Alle velsignelser venter på at komme videre til os. Hvis vi føler vor trang og kommer til Gud i oprigtighed og i alvorlig tro, vil vi blive indført i et inderligt fællesskab med himmelen og blive lysets kanaler til verden.

Det er påkrævet, at denne advarsel ofte lyder: »Vær ædru og våg; jeres modstander, djævelen, går omkring som en brølende løve og søger, hvem han kan opsluge.« *Vejl f menigh* bd. 1 side 355-359]